

Eseul Săptămâna Roșie 28 iunie - 3 iulie 1940
sau Basarabia și Evreii
a cunoscut patru ediții:
două la Museum, Chișinău: 2003, 2003

o ediție la Criterion Publishing, 2003

o ediție la
Vremea, 2004, cu o postfață de Mircea Stănescu

o ediție la Anamarol, 2007

Paul Goma

S Ă P T Ă M Î N A R O Ș I E

28 iunie - 3 iulie 1940

sau

B A S A R A B I A Ș I E V R E I I

e s e u

varianta 25 martie 2008

- Bio-Bibliografie -

2008

“Adevărul să-mi fie singurul idol”

Mihail Kogălniceanu, *Dacia literară*, I, 1840

Nota autorului

Eseul de față a fost atacat cu vehemență, cu urlete, cu bale, cu amenințări - din partea holocaustologilor evrei, ne-evrei.

Deși autor și text au fost acuzați de “antisemitism”, neovîșinskii s-au păzit ca de foc să producă citate...

De ce? Pentru că răsfoind acest obiect-carte înțeleseseră: eseu conținut nu este un “pamflet”, ci o tentativă de a pune pe două coloane faptele-rele ale românilor împotriva evreilor și faptele-rele ale evreilor împotriva românilor. Dacă ar cita - corect, nu falsificator, ca Al. Florian -, ar îngădui cititorului de bună credință să constate că Shoah nu este unicul genocid din istoria omenirii, iar evreii nu sunt singurele victime nevinovate - ba, mai cu seamă în Imperiul Bolșevic (și azi, în Israel), călăi. Or cititorul nu trebuie să afle adevărul-adevărat, ci doar adevărul lor, al holocaustologilor.

Mai înțeleseseră - însă nu au recunoscut vreodată, în scris: oricare citat onest, netrunchiat, pus între ghilimele poate pricinui, nu o lovitură dată “antisemitului” de autor, ci una de bumerang încasată de antisemitizator.

Se vede că această constatare i-a făcut pe mulți dintre holocaustologii acuzatori cu bunul-la-toate: «Antisemitule!», să fabrice termeni ca monstrul de logică și de limbă: “trivial negaționism” (sic) și să amenințe cu “Ordonanța, Ordonanța!”.

Apoi să închidă cu mânie cartea, fără a observa că titlul-subtitlul sună:

Săptămâna Roșie 28 iunie-3 iulie 1940

sau

Basarabia și Evreii

Întrebări...

Care să fi fost motivul, pretextul, temeiul - sau/și cauza - pentru care, din prima zi (22 iunie 1941) a Campaniei antisovietice a celui de al Doilea Război Mondial, “cu nebănuită cruzime, românii i-au masacrat din senin pe evrei, atât pe solul național: Rebeliunea legionară, Pogromul de la Iași, Trenurile Morții, Basarabia și Bucovina - cât mai ales în Transnistria” (aceasta fiind teza evreilor), crimă care ar fi “devansat în timp, egalat în cruzime Auschwitzul”?, cum scrie inflammat inflamatul sionist Matatias Carp. Care să fi fost resortul criminal care, dintr-o comunitate ca a noastră, dacă nu legendar de tolerantă, atunci sigur: îndelung răbdătoare, a făcut să devină în interval de *doar un an*: 28 iunie 1940-22 iunie 1941 - **și dacă numai în o săptămână: 28 iunie-3 iulie 1940?** - “una majoritar, fățiș, feroce antiidee, încuviințind măsurile guvernamentale de persecutare, de lichidare a evreilor”? - “din senin“, cum susțin, de jumătate de veac, evreii?

Numărul victimelor înscris pe monumentul comemorativ de la Coral, București: 400.000. Nu mai multe, nu mai puține: 400.000. Cine-cum-când a numărat morții? Cum s-a ajuns la această cifră? Și de ce abia la 1 iulie 1991 a fost anunțată? Cei care țin registrul socotelilor la zi, la ban să o fi aflat abia atunci, la jumătate de secol după război? Este posibil așa ceva? Nu.

“Misterul” se află în prăbușirea imperiului sovietic, prin simbolul *Zidul Berlinului* (1989). Atunci evreii de pretutindeni au fost cuprinși de spaima unui Nürnberg Invers, în care ar fi urmat a fi judecați mulți dintre ei pentru crime împotriva omenirii, pentru co-autorat moral și material la teroarea bolșevică de peste 70 ani, exercitată “pe a cincea parte a globului pământesc”.

Trebuia luată grabnic o măsură de “*autoapărare*”, elaborată în ghetourile galițiene, firește: “apărare”- **prin-atac-preventiv** - dar nu “război de *autoapărare*” a fost botezat și cel din iulie-august 2006 împotriva Libanului?; nu a mers teoria Wolfowitz-Rumsfeld până la “războiul nuclear preventiv”? Și ce armă nuclear-preventivă (sic) mai paralizantă, mai terifiantă decât cea “*antisemitizatoare*”? Astfel a fost re-activată o (re)campanie împotriva a ceva care nu exista, însă, (re)denunțată de evrei prin țipete-vaicăreli-acuzații avea să (re)producă ceața diversiunii:

Ca nu care cumva să se vorbească *și* despre crimele bolșevice (la care ei participaseră cu entuziasm, cu fanatism), să se (re-re-re)aducă vorba de crimele naziste, să se fixeze, să se vorbească *numai* despre ele, doar despre victimele dintre evrei.

NOTĂ bibliografică: Din **Populația evreească din România** de Dr. Sabin Manuilă și Dr. W. Filderman, New York, 1958:

(...) “Cea mai greu de urmărit este evoluția numerică a Evreilor din teritoriul ocupat de Rusia Sovietică în iunie 1940 (...) Teritoriul acesta a avut în 1930 o populație de 275.419 Evrei (...) (Analele Institutului Central de Statistică, București, 1942, Pg. 348-349) (...)

“*Când armatele germano-române au reocupat aceste teritorii în vara anului 1941 o parte a populației evreiești a fost evacuată de Soviete și o parte a Evreilor s-a refugiat din proprie inițiativă în Rusia Sovietică* (sublinierea mea, P.G.). Acești evacuați și refugiați s-au răspândit în toate direcțiile. Sunt numeroase dovezi de peregrinările lor. Într-o notă din arhiva W. Filderman cetim: «În 1947, un delegat RPR care a fost la Moscova; reîntors la București, a cerut ajutor pentru cei 100.000 Evrei Români care se găseau în Rusia. Dr. Filderman a intervenit imediat în favoarea lor la Joint Distribution Committee dar din motive de tehnicalitate [sic] nu s-a putut realiza nimic».

“*O parte a Evreilor din Basarabia și Bucovina au fost deportați în Siberia*. Dr. Bickel (...) evaluează cifra deportaților la 10.000” (subl. mea, P.G.).

“(...) schimbările produse prin cedările de teritorii” :(...)

“Cedați Rusiei Sovietice (Basarabia, Bucovina și Regiunea Herța

...375.419 37,9%

“Cedați Ungariei (Transilvania de Nord)

...138.917 19,1%

“Cedați Bulgariei (Dobrogea de Sud)

...807 0,1%

“Rămași în România

...312.972 42,9%”

“În rezumat, majoritatea, adică exact 57,1% a Evreilor au fost detașați de România prin evenimentele din preajma războiului II mondial. Mulți dintre aceștia nu au mai avut contact cu statul român”.

“(...) Pierderile suferite din cauzele directe ale războiului au fost evaluate de organizațiile evreiești din România conduse de Dr. W. Filderman la 15.000. Această cifră cuprinde pierderile în jurul lui 3.000 vieți în timpul guvernării scurte a Gărzilor de Fier și 3-4.000 victimele represaliilor militare din Iași. Deasemenea cuprinde pierderile suferite de populația deportată în Transnistria. Numărul celor deportați a fost de aproximativ 40.000 din cari 30.000 s-au reîntors. Din cei 10.000 care nu s-au reîntors o parte au pierit în Transnistria sau în cursul transportului. Cifra totală a Evreilor morți «fie din cauză că au fost uciși pe teritoriul românesc, fie că au pierit din cauza

deportărilor” este dată de Dr. W. Filderman ca fiind 15.000”.

“(...) La recensământul din 1941, făcut după reocuparea Basarabiei, a Bucovinei de Nord și a Regiunii Herța din Dorohoi, s-au găsit 126.000 Evrei. Diferența este de 49.419”.

“(...) Pierderile de vieți ale Evreilor au fost evaluate pe regiuni la 15.000 în provinciile vechiului Regat, Transilvania de Sud și Bucovina de Sud (;) de 103.919 în Basarabia, Bucovina și regiunea Herța din Dorohoi și 90.295 în Transilvania de Nord încorporată de Hitler Ungariei” [sic]. În total se evaluează la 209.214 pierderile evreești pe teritoriul României din 1939 (subl. mea.), ceea ce reprezintă 27% (în loc de 53% evaluat de Dr. Kulischer), din care sunt a se atribui:

“2% administrației române

“13% acțiunii militare germano-române desfășurată aproape exclusiv pe frontul răsăritean

“12% acțiunii guvernului unguresc secondat de autoritățile germane.”

La punctul 5:

“Concluzie generală: în nici o țară dominată de Naziști n-a supraviețuit o așa de mare proporție a populației evreești”, conchide raportul Dr. W. Filderman” (Raport publicat și în *Jurnalul de dimineață*, București, 1946.)

Acest studiu, cu titlul schimbat, a fost pomenit - necritic! - pentru întâia oară în România de după 1946 în ziarul *Ziua* din 5 august 2006, sub semnătura lui Larry Watts. Merită reprodus paragraful introductiv:

“*Cifre exacte în toate detaliile cu privire la populația evreiască din România nu se pot produce, pentru că ele nu exista* (subl. mea, P.G) Cauza acestei situații trebuie cautată în evenimentele istorice din ultimele decenii, care, pe de o parte, au produs radicale și repetabile schimbări de granițe politice, iar pe de alta parte au produs deplasări masive de populație, atât în interior cât și peste granițe.”

“Cifrele exacte nu se pot reproduce”... - însă nu pentru că ele nu ar exista - ci pentru că, pe de o parte documentele din arhivele românești au fost furate și transferate în URSS în primele zile de după 23 august 1944 de către comandoul sovietic condus de evreul ucraineanu Grișa Nahum; pe de alta pentru că evreii paznici la poarta Holocaustului - cel mai zelos: “Radu Ioanid” -, temători că se va afla adevărul statistic al numărului victimelor dintre evrei (deși crima începe de la *unu*), au pus sechestru pe toate arhivele. Astfel mai este în circulație cifra de 400.000 evrei uciși de români - vezi stela memorială de la Coral, București.

Mai există un pasaj în textul lui Larry Watts - acesta:

“La recensământul din 1941, făcut după reocuparea acestor regiuni, s-au găsit 126.000 Evrei. Diferența este de 49.419. (Totalurile sunt obținute prin totalizarea cifrei calculate pe baza recensământului din 1930, - deci nu cuprinde sporul natural 1930-1941) și cea găsită la recensământul din 1941. Aceasta este cifra probabilă a evreilor disparuți parte prin refugiu, parte prin suprimare. (...)

“Din cei 126.000 evrei recenzați, au fost la rândul lor deportați în Transnistria 109.000, din care 54.000 (aproximativ 50%) au pierit. Din aceste evaluări ale organelor de conducere evreiești din România rezulta că pierderile de vieți evreiești din regiunile Basarabia, Bucovina și Ținutul Hertei sunt de 103.919 suflete (49.419 plus 54.000). Aceasta este cifra evreilor de a căror existență nu se poate găsi urmă, majoritatea lor fiind suprimată, iar o parte, care nu poate fi, desigur, evaluată, s-a retras în interiorul Rusiei, majorând cifra de 100.000 dată de Dr. E. Kulischer și Dr. W. Filderman.

“Cifra actuală a populației evreiești din Basarabia, Bucovina și Ținutul Hertei, după calculele de mai sus, ar trebui să fie de 71.500, la care, probabil, se adaugă cei 100.000 de refugiați din timpul războiului, dând un total de 171.500, în loc de 275.419, cât a fost în 1930. Rapoarte recente de presă arată însă că numărul evreilor în orașele din Basarabia, Bucovina și Ținutul Hertei este egal cu numărul lor din preajma războiului”.

Deși ceva mai... moderat decât congenerii săi, W. Filderman avansează și el cifre mult exagerate, în care zero-urile, două, trei, patru, vor fi târguibile în caz de contestație, de probare a neadevărului rostit cu obraznicie. “Pierderile în jurul lui 3.000 vieți în timpul guvernării scurte a Gărzilor de Fier și 3-4.000 victimele represaliilor militare din Iași”, iată o afirmație vădit falsă, însă deocamdată greu de contrazis, fiindcă noi nu avem acces la documente, ni s-au furat-confiscat hârtiile, așa că te miri care amator ignar autoinvestit “istoric”: Ancel, Ioanid, Rosen și alți zero-iști auto-unși statisticieni obiectivi (sic-sic) pot pretinde, fabrica - și scrie în piatră - “bilanțuri” mincinoase *).

*) Sensul pasajului din chiar acest eseu:

“Cum altfel, dacă analfabetizatorii de ei nu țin seama - pentru început - de falsitatea, de idioțenia termenului ‘antisemit’, când semiți (de la Sem) sunt și maltezii și berberii și arabii și, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii, dragi tovarăși de alte naționalități!” ...

...A fost falsificat prin... inversare de către Al. Florian, demn fiu al nedemnului său tată (Radu Florian), afișat pe site-ul Președinției României: în loc de “ei” (evreii, analfabetizatorii) nu țin seama de falsitatea termenului «antisemit», insistă / inversatorul atribuind cu nesimțire, cu nerușinare “falsitatea”... autorului acestor rânduri!

Însă chiar așa, holocaustologii de la București, după ce au ocultat acest raport vreme de decenii, iată că în vara anului 2006, iritați de faptul că s-a amestecat în vorbă și un trepăduș drăgănistă-talpeșist ca Larry Watts, au ajuns să conteste, nu doar demersul acestuia din urmă, ci însuși raportul Filderman-Manuilă, contrapunându-i... “adevărul” vehiculat de alt dovedit escroc și falsificator de statistici: J. Ancel...

*

Încă un document:

Sabin Manuilă: Declarație în legătură cu Legea 301/1944

DECLARAȚIE

Subscrisul Dr. Sabin Mănuilă, domiciliat în New York, USA, 945, 5th Avenue:- fost Director General al Institutului Central de Statistică al României între anii 1932-1947;

- fost Director General în Ministerul Sănătății (1927-1932);
- fost Subsecretar de Stat la Președenția Consiliului de Miniștri (1944-1945);
- membru corespondent al Academiei Române;
- membru al Academiei de Medicină și al Academiei de Științe;
- actualmente membru al Comitetului Național Român;

declar următoarele:

În una din ultimele zile ale lunii mai 1944, m-a invitat Dl IULIU MANIU, președintele Partidului Național-Țărănesc și fost Prim-Ministru, să vii la locuința sa din Snagov-Ilfov, care locuință era situată în casa familiei mele. Dl MANIU mi-a prezentat un exemplar al Decretului-Lege nr. 301, publicat în Monitorul Oficial din 29 mai 1944 (Partea I-a, nr. 125, pag. 4238), care modifica dispozițiunile legii nr. 509 din 3.8.1943 în sensul că edicta pedeapsa cu moartea pentru evreii care s-ar fi introdus fraudulos în țară.

Textul articolului unic al Decretului-Lege nr. 301/1944 suna astfel:

„La finele articolului 1 din Legea nr. 509 din 30 august 1943, se adaugă următorul aliniat final 23: „Trecerea frauduloasă a frontierei săvârșită de evreii ce vin din alte țări”.

„Dat în București la 26 mai 1944, Antonescu, Mareșal al României, Conducătorul Statului; Ministrul Justiției: Ion C. Marinescu”.

Iată cuprinsul raportului nr. 1069 al Ministerului Justiției, privitor la justificarea Decretului-Lege nr. 301:

„Domnule Mareșal,

În ultimul timp s-a descoperit de organele de frontieră că un număr mare de evrei din alte țări au încercat să treacă în mod fraudulos frontiera țării. Cum aceste elemente străine sunt indezirabile, mai cu seamă în aceste vremuri, ele putând periclita interesele superioare ale apărării naționale, s-a socotit că este necesar ca să se aducă un proiect de Decret-lege pentru modificarea art. 1 din Legea nr. 509 din 1943 prin care am adăugat un aliniat nou, care pedepsește cu moartea evreii care se introduc fraudulos în țară.

Art. 2 din acea lege prevede aceeași pedeapsă pentru compliciti și favorizatorii acestor evrei.

Dacă și Domnia Voastră sunteți de acord cu acest proiect de Decret-lege, vă rog să binevoiți a-l aproba și semna”.

Implicațiile acestui Decret-lege erau: executarea tuturor evreilor care treceau fraudulos granița României. În acea epocă, problema trecerii frontierei românești de către evrei se practica în Transilvania, unde guvernul unguresc pusese în mișcare aparatul administrativ pentru deportarea evreilor din Ungaria în Germania. Pentru a evita deportarea în Germania, unii evrei au decis să treacă în România, de unde nici un evreu nu a fost vreodată deportat în Germania.

Evreii din Bucovina, Dorohoi și Basarabia au fost evacuați din ordinul nemților în anii 1941-42 în lagărele din Transnistria.

Dl Maniu mi-a cerut să plec imediat la București și în numele D-sale să-i cer Mareșalului Ion Antonescu, Prim-ministru și Conducător al României, ca Decretul-lege 301 să fie revocat. După ce am primit numeroase sugestii tehnice și tactice, am plecat imediat la București și m-am prezentat întâi la Dl. Mihai Antonescu, vicepreședintele Consiliului de Miniștri și ministru de Externe. I-am explicat amănunțit rostul vizitei mele. D-sa mi-a răspuns că n-a văzut Decretul înainte de publicare, așa cum ar fi fost normal. (Cum guvernul unguresc nu acorda pașapoarte evreilor pentru a trece legal granița în România și nici guvernul român nu acorda vize de intrare în România pentru evrei, fruntașii evrei din România – foști demnitari care s-au crezut răspunzători pentru soarta evreilor, dându-și seama că mulți evrei vor încerca să intre în România spre a evita deportarea în Germania, au decis să facă intervenții pe lângă Guvernul Român spre a cere abolirea Decretului-Lege nr. 301 din 1944. În acest scop s-a constituit o delegație compusă din 3 persoane care au ales calea indirectă, socotită deci cea mai eficientă, de a interveni prin Dl

Iuliu Maniu, fost Prim-Ministru al României și Președintele Partidului Național-Țărănesc. Imediat după apariția Decretului-Lege 301 în Monitorul Oficial din 29 Mai 1944, cei trei delegați s-au prezentat la Snagov-Ilfov spre a-i cere D-lui Maniu o intervenție la Mareșalul Ion Antonescu, PrimMinistru și conducător al Statului.

Datorită acestei situații D-l Maniu mi-a cerut mie, în fața celor trei delegați, să plec la București, imediat, și să cer, în numele Domniei Sale ca decretul să fie retras.

Din primul moment al audienței mele la Dl Mihai Antonescu, am aflat următoarele amănunte, confirmate mai târziu de Mareșalul Antonescu personal: 1) la ultima vizită a Mareșalului Antonescu la Hitler, i s-a cerut ca evreii din România să fie deportați în Germania. Mareșalul a încercat să se opună. Hitler a insistat însă, arătând că Ungaria a luat o asemenea măsură, care e însă în pericol de a nu putea fi aplicată din cauză că evreii vor trece în masă în România.

Reîntors în țară, au discutat problema, și Mihai Antonescu s-ar fi opus categoric promulgării unei astfel de legi. Atunci Mareșalul n-a mai adus problema în fața Consiliului de Miniștri și a însărcinat Marele Stat Major să întocmească un proiect de lege, să-l prezinte spre semnătură Mareșalului Antonescu și Ministrului de Justiție și să-l publice în Monitorul Oficial, astfel încât nimeni să nu afle de existența lui decât după ce a fost publicat în Monitorul Oficial. Mihai Antonescu a telefonat apoi Mareșalului Antonescu, spunându-i că mă aflu la dînsul, trimis fiind de D-l Maniu, spre a solicita o audiență în chestiunea Decretului-Lege 301. Am fost primiți imediat de D-sa, birourile amândurora fiind în aceeași clădire.

Cum ne-a văzut, Ion Antonescu ne-a vorbit pe un ton ridicat. Întâi i-a explicat lui Mihai Antonescu că a fost nevoit să evite orice publicitate, ca să împiedice intervenții la măsura deportării evreilor din România, dar că, în situația în care se găsea, s-a văzut totuși forțat să răspundă la cererea ce i s-a făcut și să intervină cu o lege care să demonstreze că România se ferește să saboteze măsurile luate de Ungaria împotriva evreilor.

În ciuda ingerințelor exercitate asupra sa, Mareșalul a luat riscul de a nu aplica legea. Cum aplicarea ei trebuie să se facă prin organele grănicerești, iar instrucțiunile de aplicare urmau să fie date Comandamentului Grănicerilor de către Marele Stat Major, nu exista alt mijloc de a împiedica aplicarea legii decât prin omiterea trimiterii instrucțiunilor respective Corpului Grăniceresc. Ceea ce în fapt s-a și întâmplat, căci aceste instrucțiuni n-au plecat niciodată de la Statul Major. În felul acesta – a spus Mareșalul – nici un evreu nu va fi executat pe graniță, cu toată

dispoziția categorică a legii.

Pe un ton apăsător mi-a cerut să-i comunic D-lui Iuliu Maniu că D-sa era conștient de implicațiile Legii, dar că era conștient și de consecințele politice și militare, în caz că ar fi refuzat să facă acest Decret, care totuși, pentru el, însemna un sacrificiu de conștiință și de prestigiu și în același timp, un imens risc național și personal.

Aflând cele descrise mai sus de la Mareșalul Antonescu și D-l Mihai Antonescu, din care rezulta că Legea 301 n-a fost făcută cu intenția de a fi aplicată și că, deși în aparență legea era extrem de brutală, totuși nu era să aibă nici o consecință reală pentru viața evreilor din Transilvania de Nord, am socotit misunea mea îndeplinită și am plecat imediat la Snagov, unde am găsit delegația evreilor în așteptare și mulțumită de informațiunea adusă de mine de la Mareșalul Antonescu.

Aceasta este declarația mea liberă bazată pe experiența personală, pe care sunt gata s-o substanțiez și oral în fața oricăror instanțe administrative sau judiciare, dacă ar fi nevoie.

Iunie, 13, 1959 (ss) Sabin Mănuilă

*

Act legalizat de Harry Rosen-Notary public, State of New York, no. 24.86444550, Qualified in Kings Country, Commission Expires, march 30, 1960.

(ss) Harry Rosen

Notă explicativă: Documentul de mai sus se află în arhiva Comitetului Național Român și ne-a parvenit de la dl Sergiu Aurel Marinescu, cunoscutul istoric și publicist din Statele Unite, care își asumă conformitatea cu documentul original.

...Si câteva tentative de răspuns

Deci: după căderea Zidului Berlinului, **Holocaustul** trebuia să constituie tradiționala, verificata, diversionista “autoapărare” (împotriva a ceva care încă nu exista, însă... preventivitatea este mama sănătății. Totodată **Holocaustul** trebuia să re-ocupe, de astă dată definitiv, spiritele, pentru a nu permite cu niciun preț introducerea în categoria *genocid* și a **Gulagului**.

Gulagul : ținta unică a holocaustologilor; dușmanul lor; proba irefutabilă a grelei lor vinovății: *comunismul*, “fenomen” la a cărui imagine, justificare ideologică, funcționare, perestroikare au contribuit cu zel, cu avânt, de la începutul începuturilor marxismului aplicat (1917). Sioniștii nu suportă nici “concurența laterală”: genocidul armenilor, tragedia din Rwanda, recenta dezbatere (numai în Franța!) despre sclavagism și colonialism. Dovedind o insensibilitate neomenească, nu numai că nu au compătimit suferințele anterior cunoscute de alte comunități, etnii (armenii din partea turcilor), dar nu le-au acceptat ca adevăr istoric: au interzis în Israel publicațiile în care se scria, în sfârșit, despre această crimă, întâia cunoscută în secolul al XX-lea, ba chiar au declarat *persona non grata* la colocvii, conferințe istorici, esești, gazetari, muzicieni mai ales evrei care scriseseră, se rostiseră și despre genocidul *altora* decât evreii (Daniel Barenboim, Yehudi Menuhin, Esther Benbassa). Au încercat să facă legea nu doar în țara lor, ci să o impună și în comunitățile culpabilizate în jumătate de veac de ciomăgeală mediatică (condiționare pavloviană, reeducare prin... repetiție, repetiție, repetiție) și de ritmică prezentare a notei de plată : Shoah-business, cum au numit evreii lucizi ca Shomsky, Norman Finkelstein jaful-legalizat, cel care a permis Israelului să fie un stat înalt terorist, ultrasarist, să înalțe faraonice (sic) Ziduri ale Ierusalimului, să perfecționeze arma atomică (cea curat-preventivă, după formula lui Wolfowitz), în Liban să folosească fără tresărire bombe cu fosfor, cu fragmentație, cu... iradiație (nucleară). De cum a început a se vorbi - în Franța - despre sclavajul negrilor africani, sioniștii s-au agitat frenetic, nu s-au dat îndărăt de a înscena ei înșiși “agresiuni barbare, antisemite”, au dat din mâini și din picioare, dar mai ales din falcă, încercând să bruieze mesajele, falsificând pur și simplu informațiile : tulburările din banlieuri, au fost prezentate de ei, consecvent, insistent ca manifestări anti-albe, în general, în special... “anti-semite”!

Revenim la Dușmanul nr. 1 al Sionismului (în realitate: a **Holocaustului** evreilor): **Gulagul**. Nu ca univers al Răului, al Crimei, care a devorat și numeroși evrei, mulți dintre ei truditori la elaborarea, la edificarea, la punerea în funcțiune a Monstruzității Absolute numită *comunism* și a... “autoapărării” lui (prin prevenție!): *Teroarea bolșevică*. Ci ca pe un concurent, cum altfel: neloial al Holocaustului! Gulagul, produs specific al comunismului - și mult mai bătrân în rele decât nazismul - trebuia minimizat, minorizat, ironizat-discreditat, într-un prim moment (R. Cosașu: «Stalinismul [de ce “stalinismul” și nu de-a dreptul: comunismul? sau mai adevărat: bolșevismul?], la noi, a fost un fel de blenoragie de tinerețe»); într-un al doilea pus sub semnul îndoielii : «victimele comuniștilor nu erau ele chiar atât de nevinovate cum *se* pretinde, nici nu se compară cu ale naziștilor (mai ales dintre evrei), acelea au fost *adevăratele, absolutele victime*»; Gulagul trebuia de asemenea expulzat din categoria *genocid*, fiindcă, nu-i așa, un singur genocid a avut loc de-a lungul și de-a latul istoriei, cel ale cărui victime au fost evreii - și doar ei (vezi zbaterile indignate, penibile ale lui M. Shafir pentru că V. Tismăneanu, în mult contestabilul său Raport vorbește despre genocid în Lagărul Sovietic (de două ori blasfemie: o dată, pentru că, am mai spus: numai evreii au dreptul la acest termen; în al doilea pentru că în imaginarea, desăvârșirea *genocidului comunist* evreii au avut un rol preeminent); în fine, prin toate mijloacele de comunicație; presă, radio, televiziune, internet, conferințe, prin atacuri în haită, repetate: Gulagul trebuia demonizat, “fascizat”: «lagărele comuniste aveau o funcție de reeducare - pe când cele naziste: de exterminare!» - discriminare operată și în prezent când vine vorba de represiunea *comunistă* în Coreea de Nord, în China, în Cuba...

[La Editura Universității California a apărut **Dincolo de chutzpah. Despre greșita folosire a termenului de antisemitism și despre abuzul în istorie** de Norman B. Finkelstein. “Chutzpah”: este un termen ebraic semnificând “păcălire”, “inducere în eroare cu bună știință”. Într-un interviu din 13 decembrie 2001, la întrebarea reporterului: “(eseul Dvs.) **Industria Holocaustului** ar fi fost editat dacă nu ați fi fiul unor evrei supraviețuitori ai Holocaustului?”, Finkelstein a răspuns: «N-aș fi avut nici o șansă. Aș fi fost îngropat de viu».]

Atacul sionist de după Căderea Zidului Berlinului

În România, imediat după “revoluția din ‘89”, în campania de reactivare a Holocaustului și de neutralizare a Gulagului (botezate, ambele: “de autoapărare”), a fost pusă la cale o diversiune cu imense, păgubitoare consecințe pentru nefericitul nostru popor:

În primele săptămâni ale anului 1990 putchiștii sovieticiști S. Brucan, P. Roman, I. Iliescu, V. Măgureanu, M. Caraman au inventat din nimic (dacă “nimic” poate fi o Unitate Militară a Securității) “o mișcare fascistă, antisemită”, care, prin pionii Odiosului Organ : Eugen Barbu și C.V. Tudor, urma să constituie pretextul distrugerii în fașă a oricărei tentative de opoziție democratică. Tot atunci, prin “canalul american al lui Brucan” ca și prin emisarul special al lui Iliescu și al lui Roman, pseudonumitul bolșevic-tânăr “Radu Ioanid”, a fost imaginată-programată *diversiunea Holocaustului în România*.

În anul următor strategia axei București-Washington-Tel Aviv a fost materializată astfel:

1. La **1 iulie 1991** la Iași, Rosen Moses, a aruncat anatema:
“Românii sunt vinovați de lichidarea a 400.000 evrei”;
2. În **2 iulie** *New York Times* a publicat discursul rabinului ceașisto-securist (cel cu “400.000 victime ale românilor”);
3. A doua zi, **3 iulie (1991)**, tot în *New York Times*, Elie Wiesel ne-a amenințat:

“Trebuie să știți că dacă antisemiții nu sunt criticați lînfierați în public, veți suferi. Veți fi izolați, Occidentul vă urmărește cu mirare, cu spaimă, cu groază”;

4. La **11 iulie (1991)** Senatul american, prin rezoluția nr. 52, a arătat cu degetul acuzator **poporul român: “antisemit, șovin, fascist”, “vinovat de reabilitarea criminalilor de război”.**

Astfel comunitatea noastră românească, în integralitatea ei, a fost condamnată (*preventiv!*) înainte - sic - de a fi judecată.

Știau Rosen și Wiesel că *mințind*, încalcă Porunca: **“Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău!”**? Știau. Dar puțin le păsa: în ochii unui evreu sionisto-komisarnik un neevreu nu va fi în veac “aproapele” său. Apoi: cum să conceapă ei, călăritorii că românii călăriți vor îndrăzni, după decenii de piteștizare, să deschidă gura pentru a se apăra de calomnii, arătînd partea lor de adevăr? Care adevăr? Acela că un

rabin bolșevic și un dovedit falsificator de istorie, maghiarofil până la demență, ambii, până la 22 decembrie 1989, nerușinați laudători ai Ceaușescului și ai tiraniei comuniste din România, mint cu seninătate? Wiesel și Rosen erau siguri: românilor - și de către ei terorizați prin “profesorii de marxism-stalinism”, în cinci decenii de reeducare-culpabilizare - le este frică să gândească, necum să-și sonorizeze gândul (să riște pușcăria pentru “ură-de-rasă”, ca părinții, ca bunicii lor?). Dacă se vor găsi doi-trei inși să facă una ca asta, pe loc vor fi neutralizați, lichidați: întâi prin calomniere - în limba Securității: “depreciere”; prin izolare, desemnată ca: “destrămare” (termen și realitate aduse-impuse de ei, primii NKVD-iști, veniții pe tancurile sovietice), puși la zid, tratați de “trivial negaționiști”, de “fasciști-antonescieni”, de “legionari hitleriști”, iar lovitură de grație: “antisemiți”! Pentru care motiv-pretext? Pentru pretextul-motiv al nemaipomenitei crime de a fi contestat contestabilele lor afirmații.

Astfel șantajul cu “antisemitismul” nu numai că va închide gura victimelor comunismului - victime și ale lor, ale evreilor comunizatornici - dar le va fi înalt profitabil, doar ei fixaseră la centimă prețul “recuperărilor”: zeci de miliarde de dolari aduși pe tavă Israelului pentru cei... “400.000 evrei uciși de români”.

400.000? Mai bine de *jumătate* din totalul de 756.930 al evreilor din România Mare, cea dinainte de 28 iunie 1940?; echivalentul totalității evreilor rămași în România Mică, astfel devenită după amputarea multor teritorii, în blestemata vară a anului 1940?; 400.000 de ființe omenești asasinate de români - “din senin, în mai puțin de un an”, cum clamează mosesiștii-wieseliștii-promaghiariștii, dublând bilanțul și așa imens, greu de purtat? Nu “doar” 120.000? Nici “poate numai” 20.000? Sau 2.000? Sau...?

Ne târguim pe cadavre : mai-dă-stăpâne, mai-lasă-jupâne?; le prețaluim, le estimăm valoarea (de marfă)?; ne laudăm cu numărul lor? ¹⁾ Dar cât costă un om ucis? Începînd de la câte victime se poate vorbi de crimă?; de la câte începe *genocidul*? Se poate vorbi fără jenă (sic) de “*holocaustul din România*”, cel care (din senin!) a provocat moartea a 400.000 de evrei, cum dezinformează dezinformatorii de școală veche și verificată, bolșevică, asiatică, avînd rădăcini adânci, naturale în Ceka, în MVD, în NKVD, în KGB (și în CIA, dacă ținem seama de aceeași cifră: 400.000 furnizată în luna mai 2006 de către ambasadorul USA, Taubman) - și, consecință, nefastă: în Securitatea autohtonă, copie a Aparatului de Teroare sovietic, implantată-condusă-impusă în România tot de evreii sovietizatori, în majoritate ruși, apoi evrei unguri și cehi:

100 000, în ultimul rând (dar ce “rând”!) de evreii originari din România? Se poate scrie în piatră un astfel de neadevăr? S-a putut: după exemplul democrației inventată de greci (pentru ne-greci), Zece-Poruncile fuseseră inventate de evrei doar pentru *goi* ²⁾, nu și pentru poporenii-aleși.

După ce rușii au ocupat România - în august 1944 - unul din marile-secrete-de-stat impuse de invadatori a fost *numărul evreilor*: în 1948, în Republica Populară Română (fără Basarabia, fără Bucovina de Nord, fără Herța, fără Cadrilater), el *era de peste un milion*.

Întrebare legitimă:

De unde mai mulți evrei în România-Mică, decât în România Mare, cea dinainte de “holocaustul românesc”?, se întreba retoric până și un evreu comunist, statistician de formație, colaborator al lui Sabin Manuilă - apropiat mie. Ce fel de “Holocaust în România” acela care, departe de a diminua numărul evreilor, îl sensibil augmentase?

Bunul simț și aritmetica elementară contrazice teza “Holocaustului în România”: dacă Românii ar fi ucis 400.000 de evrei, ar fi fost evidentă... *lipsa* a 400.000 de evrei - simplu! Însă pentru a nu se observa grosolana înșelătorie, evreii “români” au obținut de la ocupanții sovietici (nu a fost greu: “eșalonul superior” al rușilor era alcătuit în majoritate zdrobitoare de evrei) **tăcerea asupra statisticelor**. Tăcere acoperind atât... *inexistența-lipsei* (a celor 400.000 oameni “lichidați de către români”), cât și *sporul* populației evreiești în România postbelică mult diminuată teritorial și etnic (numai în Basarabia domiciliau, la 28 iunie 1940, 223.926 persoane - la care trebuiesc adăugați evreii nebasarabeni, cel puțin 150.000, răspunzând “chemării” lui Stalin, trecând Prutul în Teritoriile Ocupate de URSS, Basarabia, Bucovina de Nord, Ținutul Herța).

Dacă Românii ar fi ucis 400.000 de evrei, după 22 iunie 1941, de unde a ieșit peste-milionul - de evrei - în România fără Basarabia, fără Bucovina de Nord, în 1945-1946?

După august 1944 pe tancurile și în furgoanele Armatei Roșii au intrat în România câtă mai rămăsese, un imens număr de evrei. În majoritate (pro)veneau din Est, de peste Nistru (chiar și de peste Volga) - ei formau grosul... “ucișilor în Basarabia și în Transnistria”, care după 28 iunie 1940, când Rusia ne răpise Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța (totalizând 278.942 evrei), optaseră pentru Raiul Sovietic. Ei fuseseră concetățeni de-ai noștri însă, din ordin, încă înainte de 26 iunie 1940, scuiaseră pe cetățenia română, pentru a căpăta cinstea-de-onoare a pașaportului cu care se lăuda în versuri lungi și mai cu

seamă: late, Maiakovski (atât că ei nu se sinucisera din extatică satisfacție proletară). Nimeni nu îndrăznise să-i întrebe (ar fi fost pe loc arestat și condamnat pentru “ură de rasă”) cum, de la cine re-obținuseră ei cetățenia română? De-ar fi răspuns, ce ar fi răspuns: că nu de la autoritățile românești, ci de la ale sovieticilor ocupanți?

Din aceeași direcție ne-am procopsit cu foarte mulți evrei din TransNistria, știutori de ceva românește; și cu foarte, prea mulți evrei-ruși, vorbitori de autentică limbă-sovietică, cea din salcâm veritabil - ce conta: așa, *po ruski* aveau să ne terorizeze în numele asiaticismului bolșevic decenii și decenii.

O mai mică parte, dar și ea imensă, disproporționată, mincinoasă privind *motivația mutării în România* ni s-a coborât cu hârzobul din cerul Nordului: *peste o sută de mii de evrei unguri și cehoslovaci, având cetățenie și sovietică, au fost trimiși în 1945 de ruși în România, în virtutea “ajutorului frățesc”, pentru edificarea poliției politice după modelul NKVD.* “Tovarășii frățești” nu aveau nici o legătură cu Ardealul de Nord, nici cu România; nu știau românește, cei cunoscând trei cuvinte refuzau să le rostească - cum adică: să vorbească, ei, Marii-Maghiari și Marii-Comuniști Internaționaliști românește?; în România?; în fiecare zi a săptămânii? ³⁾ Ca și evreii basarabeni-transnistrieni aceștia erau cu toții agenți ai Kremlinului, aveau grade militare sovietice. Misiunea lor : de a ne frânge, supune, înrobi în numele Rusiei, cu metode rusești. “Ardelenii” își motivau cruzimea (și-mai-maghiară-decât-ungureasca, bineștiută de oláhi de o mie de ani) față de băștinașii total necunoscuți lor, pretinzând că ei se răzbună pe... “românii fasciști care-i trimiseseră la Auschwitz”! - vezi declarațiile iresponsabile, repetate al lui Elie Wiesel.

Toți acești invadatori-colonizatori bolșevici în slujba Rusiei au devenit peste noapte - după ce fuseseră temeinic pregătiți în Asia Centrală, începând din toamna lui 1941, iar din toamna 1944 în Centrul de Instrucție de la Cernăuți - feroci gardieni-de-Lagăr ai Bărăcii România: procurori, securiști-anchetatori, securiști-torționari, securiști-acuzatori, milițieni, miniștri, directori, rectori universitari, președinți-secretari de câte ceva, activiști de partid. În București (ajuns “al doilea oraș maghiar din lume”) jumătate din cei nou veniți cu mari sacrificii de (pe) la Budapesta intraseră cu grupurile, cu clanurile, cu triburile, cu detașamentele-de-cavalerie-babeliană în “Conducerea Superioară”:

Întrebare legitimă:

De unde Dumnezeu, în România postbelică, atâția “ilegaliști comuniști, supraviețuitori ai Auschwitz-ului” (știut fiind faptul: “Auschwitz” nu se află - totuși - în... “Transnistria”)?

Contabilii de cadavre imagine au fixat, la Washington și la Tel Aviv cifra evreilor victime ale românilor: 400.000 (după cum decisese și: “6 milioane de evrei victime ale fascismului”, fără a preciza: victime ale persecuțiilor sau ale asasinatelor?); “o dată pentru totdeauna”, cum întărise celula de partid komisarionist condusă de Radu Florian, marxist-stalinist - citește: mincinos de profesie. Să acceptăm macabra ilogică aritmetică doar pentru a nota neconcordanțele - deocamdată nu am spus: “falsurile grosolane”, nici: “minciunile sfruntate” - deocamdată.

În totalul de 400.000, pe lângă “sutele de evrei atârnați în cârlige, la Abator” ⁴⁾ (nu “miile”?, ar mai fi contat un zero-două?) au fost incluse:

1) Cele “cca 12.000 victime de la Iași” ⁵⁾ puse în sarcina României, deși un istoric evreu, Nicolae Minei-Grünberg scrisese: “La proces (...) Sturmbannführerul Heinz Ohlendorf care comandase Einsatzkommandoul D «și-a asumat personal răspunderea pentru un total de aproximativ 90.000 victime, *printre care cele de la Iași, din iunie 1941*»” (s.m.);

2) Cele “130.000 victime din *Transilvania de Nord*”, **ocupată atunci de Unguri:**

S-a precizat că s-a făcut dublă-contabilitate? Figurează **aceste** 130.000 de victime (în totalul de “*peste 600.000 evrei din Ungaria pieriți în lagărele morții*” /s.m./ - cifră dată de rabinul Josy Eisenberg, animatorul emisiunii “La source de vie” de la televiziunea franceză) și în/pe vreun memorial din Budapesta, **acolo** unde s-a decis soarta evreilor foști cetățeni români, deveniți în septembrie 1940, cu jubilație, cetățeni maghiari? Dacă da, de ce au fost trecute și în sarcina românilor? Ca să indice “originea” lor? Care origine - mă rog frumos? Românească? Dar la Cedarea Ardealului, în 30 august 1940, Marii-Maghiari-Evrei lepădaseră “valahismul-împuțit” (“și franțuzit” - ce oroare!) ca pe o rufă murdară, suportată o eternitate de 22 ani! “Totalul” zice: 130.000 sau 260.000? Orice devine posibil când cifrele sunt manipulate de un notoriu falsificator de istorie precum Elie Wiesel (de profesie încălcător al Poruncii: “**Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău!**”) ⁶⁾. El fusese cel care propusese-impusese “adevărul statistic general” publicat în anii ‘80 și în revista franceză *L’Express*. Susținut de Randolph Braham, bolșevic din Dej, fost “lucrător emerit la Institutul de Istorie al PCR din București”, devenit “profesor american”, și el “nemărginit

specialist în problema Holocaustului”; de Eshkenazy; de Jean Ancel, traficant-ajustator al volumului de amintiri ale rabinului Șafran, de inevitabilul R. Ioanid - cu toții critici feroci ai “trădătorilor” Moshe Carmilly-Weinberger și Alexandru Șafran.

Viitorul laureat al premiului Nobel pentru pace - tot despre Elie Wiesel este vorba - *mințea nerușinat...*:

a) ...*prin omisiune*:

Nu a suflat un cuvânt despre ocuparea, între 1940-1945, de către Ungaria, a unor teritorii din (Ceho)Slovacia, din Iugoslavia, din România, deci *a mințit, trecînd sub tăcere responsabilitatea ungurilor, începînd din chiar septembrie 1940, în masacrarea românilor* (peste 1.000 de oameni uciși în primele zile după cedarea Ardealului de Nord, dintre care: la 9 septembrie, în comuna Trăsnea: 81 victime; în 13/14 septembrie, în Ip : 165 ; în jur de 100.000 tineri români înrolați cu forța în armata maghiară și dispăruți pentru totdeauna pe frontul de Est; zeci de mii de români concentrați în cumplitele detașamente de muncă, în condiții de pur sclavagism, scufundați și ei în pământurile Ungariei-Mari, ale Rusiei, Poloniei, Germaniei), iar în 14 octombrie 1944 în măcelul de la Moisei; Wiesel nu i-a pomenit nici pe sârbi: 80.000 de persoane ucise, dintre care 18.000 numai în masacrul de la Bacika, operație de **purificare etnică declanșată din ordinul amiralului Horthy, la 12 decembrie 1940** - supraviețuitorii refugiindu-se, unde?: în România!; nici pe evreii din Ardealul de Nord: peste 200.000, dintre care 36.000 din Maramureșul său natal, **asasinați de unguri în 1941 la Kamenetk-Podolsk**; la care se adaugă 418.000 de evrei din Ungaria propriu-zisă, deci fără cei din Voievodina și din Slovacia, ocupate-administrate, *nu de “horthyști”, nu de “fasciști”, ci de unguri, de unguri* fiind trimiși la moarte în lagărele de exterminare germane;

b) ...*prin inversarea culpei*:

A trecut-o de la ocupant-și-responsabil: Ungaria, la țările (parțial) ocupate: (Ceho)Slovacia, Iugoslavia, România împreună cu... numărul victimelor. După “statistica” publicată în *L’Express* reieșea că Ungaria lichidase evreii “numai” în proporție de vreo 40%, pe când “România fascistă”: peste 80% ! Realitatea - ca și Moshe Carmilly-Weinberger, rabin șef al Clujului în timpul ocupației maghiare - spune cu totul altceva: în afară de marele număr de evrei din Ardealul de Nord refugiați pe cont propriu în restul României - *de unde plecaseră în Palestina, cu vapoare ale statului român* - au fost sustrași morții în jur de 30.000 evrei, cu

ajutorul actelor false furnizate de o rețea de persoane particulare și oficiale, nu doar din anturajul Casei Regale, dar și din al celor doi Antonești! Deși scrisese în volumul de memorii **All Rivers Run To The Sea**: “populația a primit cu bucurie intrarea trupelor maghiare în Sighet, mama mea s-a bucurat de schimbarea naționalității”, în anii ‘80, senin, a declarat la televiziunea franceză că, *în aprilie 1944, la Sighet, familia îi fusese arestată, trimisă la Auschwitz de către... jandarmii români!* (nu contează când, în timp, fusese scrisă cartea și când fusese rostită “mărturia” la televiziune și nu contează că, prin R. Ioanid a “dezmințit” acuzația mea astfel: «Am scris adevărul în romanul...» și a dat titlul unui roman; la care i se poate da peste nas astfel: «Vei fi scris într-o ficțiune /roman/ adevărul, însă la televiziune ai comunicat o informație - mincinoasă»): *Wiesel face parte dintre evreii care nu se tem de contradicții, sar ușure peste ele, știindu-se din principiu dispensați - ca evrei! - de proba adevărului - deci ne-supuși Poruncii care pedepsește minciuna*; întâi acuză, abia apoi - și numai dacă sunt repetat contraziși - bolborosesc oarecari explicații care nu explică);

c) ...*prin exclusivism*: Wiesel, *verticalul propovăduitor al eticii... comercialo-komisariale, după ce l-a înălțat în slăvi, l-a lăudat-lins în lungiș, în cur-meziș pe Ceaușescu, a contestat existența comunismului ca Rău simetric (și în sinistră concurență cu nazismul), precum și efectul: Gulagul - cu vehemența, cu îndârjirea, cu disperarea celui căruia i s-ar zmulge ceva ce aparține lui și numai alor lui: “unicitatea Shoah-ului ca genocid”*(vezi comentariile de după Raportul Comisiei Tismăneanu în care purtătorul de cuvânt și de servietă al lui Wiesel, istericul M. Shafir a găsit că singurul cusur al Raportului este folosirea termenului “genocid” în legătură cu crimele comunismului!). În virtutea acestui postulat, în vara anului 2002 Wiesel a refuzat să viziteze, la Sighet și Memorialul Victimelor Comunismului - însoțit de indispensabilul Shafir - iar pe cei care l-au arătat cu degetul pentru acest gest incalificabil i-a tratat, cum altfel, de “antisemiți”;

3) Sutele (miile?) de familii de evrei bogați care, din 1938, presimțind persecuțiile rasiale, iar din februarie și până în 3 iulie 1940, temându-se și de cele bolșevice inerente ocupării Bucovinei și a Basarabiei, s-au refugiat întâi în restul României, apoi au plecat în Occident, nu în Palestina! Or **absenții** (din România și din statisticele ei) *au fost considerați - de Comisia Wiesel - “lichidați de români”!*;

4) Dispăruții/deplasații spre sud : emigrații la Palestina înainte și în timpul războiului, mai cu seamă în 1944, când li s-au pus la dispoziție nave (motivul: desigur, panica de care fusese cuprins guvernul constatînd că războiul în Est, alături de Hitler, este pierdut, însă și “politica evreiască” a Antoneștilor, mult diferită de a lui Hitler): oricum nici ei nu au fost victime de sânge ai/ale românilor, “doar” vămuiți-jefuiți, ca să-și plătească plecarea; aceștia au trăit, unii încă mai trăiesc în Israel, în Occident, însă, *pentru că atunci dispăruseră de pe solul României* (și din scripte) au fost trecuți abuziv la **absenți**, *deci au fost și ei considerați lichidați de către români (dar cât au trăit nu au deschis gura, ca să spună că nu fuseseră uciși, ba unii, după 23 august 1944, au fost securiști, torționari, chiar ucigași, după care au emigrat în Israel, în Occident - a patra dublă contabilitate;*

5) Tot la “victime ale românilor”- cele 400.000!, ucisele din senin, “din antisemitismul genetic” ! - a fost inclusă categoria cea mai numeroasă, alcătuită din **dispăruții spre Est**, indicați astfel de memorialul Coral: “*Basarabia iulie-august 1941 circa 180.000 victime, Transnistria 1941 circa 80.000 victime*”.

După informatoriștii coralisto-sionisto-maghiarolatri ar rezulta că **în 6 luni** (iulie-decembrie ‘41) românii **ar fi ucis 260.000** (180.000+80.000) **oameni** - în jur de **3.000 pe zi!** - citește: **cvasitotalitatea populației evreiești din Teritoriile Ocupate de sovietici în 28 iunie 1940).**

Întrebare de bun simț:

«Dacă au fost omorâți atâția, de unde au apărut, după război, mult-mai-mult-decât-atâția - peste tot, în toate funcțiile, în toate instituțiile?»

Calculul nostru neputîndu-se rezema pe cifre atât de orbitor de exacte ca ale coralicilor (de unde, dacă documentele românești au fost furate de chiar evreii sovietici în august ‘44?), ține seamă de *tregerile peste noua frontieră, în Basarabia, în Bucovina de Nord - și de cronologie:*

- începînd *de la 15 iunie 1940 - după înfrângerea și ocuparea Franței, putere garantă a României* - “trecuții” de pe malul drept al Prutului pe cel stîng, în provinciile românești Basarabia și în Bucovina (de Nord) răpite de ruși - în nobilul scop al “construirii comunismului”. Deși prooccidentali, francofili - însă comuniști, deși se declarau: “internationaliști”, erau curat prosovietici, *evreii se bucuraseră de victoria lui Hitler - fiindcă acesta era aliatul lui Stalin* ⁷⁾.

- *după 22 iunie 1941*: “trecuții” peste Nistru, de pe malul drept pe cel stâng, în U.R.S.S. (operație botezată: “retragere strategică pe poziții dinainte stabilite, în vederea pregătirii contraofensivei în Apus”), în fapt: **evacuarea organizată a cadrelor de stat-și-de-partid, or cadrele-de-stat-și-de-partid, în Basarabia și Bucovina de Nord erau, în majoritate covârșitoare, evrei...** Asupra acestei realități: evacuarea - oficială - a tuturor cadrelor, evreii (cu o singură excepție cunoscută de mine: Gr. Vindeleanu, vezi-i mărturia mai departe) păstrează o tăcere-de-aur asupra *locului și a timpului*, rezultând **minciuna totală**, ca cea practică de sinistrul Sorin Toma (cel cu “putrefactul” Arghezi): în “amintirile” sale nu există *realitatea* geografică **Basarabia**, iar *realitatea* istorică: **28 iunie 1940-22 iunie 1941** a dispărut ca prin minune...

La întrebarea: *Cine* dintre evreii români s-a dus în Basarabia, în Bucovina de Nord, după 26 iunie 1940? De patru ani încerc să aflu - nu am reușit. Dacă pot cita șase nume: A. Bârlădeanu, Perahim, Celac, Sorin Toma, Roller, M. Oișteanu... - sunt incapabil să spun cu ce se ocupaseră aceștia între 28 iunie 1940 și 15 iulie 1941- acolo. *Cine-ce a făcut ?*: secret militar. Cei care au fost acolo și au făcut-dres atunci nu deschid gura. Prin 2003 l-am rugat pe Vladimir Tismăneanu să-mi împărtășească ce știe despre acești “revoluționari” printre care și tatăl său, Leon și mama sa Hermina Marcusohn. Vladimir mi-a răspuns că părinții săi, ca “spanioli” au fost tot timpul la Moscova, cu Leonte Răutu, deci nu știe nimic despre cei “activînd” bolșevicește din Basarabia... În această situație noi, cei care nu știm cu adevărat, dar pe care ne interesează, fiindcă Basarabia și Bucovina sunt ale noastre, iar victimele tovarășilor evrei: consăngenii noștri - suntem obligați să raționăm astfel:

«Dacă evreii refuză să spună ce au făcut în istoria-geografia indicată, înseamnă că faptele lor sunt de nemărturisit pentru oamenii normali: înseamnă că au colaborat îndeaproape cu “Organele”; înseamnă ca ei, făptașii, se știu vinovați de *crime*.

Este vorba, desigur, de evreii comuniști care, înainte, în timpul, după ocuparea Basarabiei a Bucovinei de Nord și a Herței optaseră pentru Raiul Sovietic.

Câți să fi fost? 130.000? 150.000? (cifra dată de NKVD), 260.000? Oricum, aproape toți cei care, după 22 iunie 1941, pentru că nu aveau nimic a-și reproșa (?), după ce au participat cu avânt la incendierea și dinamitarea orașelor și a târgurilor Basarabiei și Bucovinei, au fugit vitejește peste Nistru, ca să nu pună Românii mâna pe ei, să-i pedep-

sească pentru crimele făptuite și nu au fost opriți de stăpânii lor, rușii, decât în Asia Centrală, unde s-a născut poetul Valery Oișteanu, nepotul lui Răutu - citez din **Enciclopedia Exilului Românesc** de Florin Manolescu: “3 sept. 1943, Karaganda, Kazahstan. Tatăl: Mihail Oișteanu, prof. universitar. Mama: Bella, născută Iosovici, ziaristă la Agerpres. **Nepotul lui Leonte Răutu** (s.m., P.G.). Copilăria la Cernăuți”. Cumplitul Mihail Oișteanu - frate al Groaznicului Leonte Răutu - a petrecut **Anul de Sânge 1940-1941** în Basarabia ocupată de sovietici. Ca și Bella Iosovici. Si au activat - bolșevicește. Cu asemenea ascendență, cu o viață de pui de supraștab în cartierul Primăverii din România terorizată, sărăcită, des-creierată și de clanul Oigenstein, cetățeanul sovietic Andrei Oișteanu pretinde a trata obiectiv “Holocaustul românesc”!

Acolo, în Asia Centrală, din august 1941 până în august 1944 bolșevicii evrei fugari căpătaseră instructajul apropiat pentru a deveni komisari-gubernanți în țările care urmau a fi ocupate și sovietizate - unii; alții (sau unii dintre primii) au urmat cursurile de perfecționare a “consilierilor sovietici” în carantina aurită (numai pentru ei, bolșevicii) de la Cernăuți (1944-1950). Mulți se ilustraseră prin **talentele de călăi ai românilor din Basarabia, Bucovina, Herța între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941** și au (re)apărut în ceea ce mai rămăsese din România, *multiplicați* (se căsătoriseră, făcuseră copii, aveau socri, cumnați, cumetri, deveniseră, câți, din 200.000?: 400.000?, 700.000?); unii coborîseră, ocolit, din Nord, prin/-din Ungaria, ca... “repatriați” - *în a cui patrie?*, doar A. Toma încă nu scrisese jucăuș-seni/l/ele-i versuri ce vor deveni ale Imnului de Stat al R.P.R.: “Azi țara ta e casa ta”, pe care românii-recenti, altfel evrei NKVD-iști ruso-maghiari și le spuneau la ureche, făcîndu-și cu ochiul: “Azi țara ta e casa *mia!*”

Neocolonizatornicii aduși în furgoanele Armatei Roșii în 1944 (iar avantgarda pe tancuri, oricât ar nega acest adevăr istoric fostul meu prieten Ion Vianu, cel care m-a acuzat de “antisemitism basarabean”, fiindcă am avut nerușinarea să susțin adevărul realității cunoscute de toată lumea, chiar și de evrei - mai ales de evrei, beneficiarii acestui mijloc de locomoțiune, însă aceștia o neagă cu suspectă furie, știindu-se vinovați), dar și cei circa 100 000 de unguri și cehoslovaci - în majoritate evrei - trimiși în 1945 de ruși în România, ca să confecționeze ei poliția politică după modelul NKVD, în România neexistînd cadre... Aceștia au fost pe dată unși super-polițai-“români”, jurnaliști (români),

procurori români, fabricanți-de-istorie a... României, consilieri, consilieri-șefi, colonei, generali de miliție, de securitate - sovietică - de armată română (?), directori, directori ai directorilor, președinți de orice, sub-, supra-, miniștri-plini în Aparatul de Teroare, inclusiv “Justiția”, inclusiv Armata, desigur la Externe, firește în Economie, se înțelege: în Comerț exterior, evident în Cultură, cum altfel: în Învățământ, în Presă; cenzori, supra-cenzori, șefi, șefi-ai-șefilor de comisii ale zecilor de ventuze prin care bolșevismul rus ne-a supt bogățiile, prin SovRomuri, tentacule cu care ne-a gătit, sufocat, terorizat, culpabilizat-reeducat - dacă i-aș înșira pe cei mai cunoscuți, aș ocupa două pagini și încă trei...

...însă holocaustologii i-au trecut și pe aceștia la rubrica: “victime ale Românilor” - iată a treia dublă-falsă-contabilitate;

- în fine, *după 1944-45*: “dispăruții” în Occident (*direct din URSS* - cu precădere în cele două “părți” ale Germaniei).

“Pata albă” pe harta crimei (să existe oare în U.R.S.S./ Rusia/ Ucraina vreun memorial asemănător *Coral-ului consemnând atât numărul evreilor uciși de inamicii sovieticilor, cât și al evreilor victime ai/ale sovieticilor?* - fiindcă despre un Memorial ridicat la Chișinău și la Cernăuți onorînd memoria românilor victime directe ale evreilor sovietici deocamdată nu se vorbește) continuă a fi întreținută de *refuzul sovieticilor și al israelienilor de a furniza cifre* - am mai spus-o?-bine am făcut, re-repet: cum rușii au confiscat arhivele germane cuprinzînd documente ale “soluției finale” și îi șantajează pe evrei amenințînd cu publicarea “adevăratului bilanț al Holocaustului”; cum tot rușii au furat din arhivele românești, în primele zile de după 23 august 1944, **cca 200.000 dosare tratînd “Basarabia și evreii”** (comandoul condus de Grișa Nahum, evreu din Ucraina, ofițer NKVD, devenit general sovietic și comandant al Direcției Contrainformații Militare române), lipsesc datele privind numărul evreilor care părăsiseră România pentru Patria Socialismului Biruitor (***până la 22 iunie 1941***) și numărul evreilor victime ale românilor ***după 22 iunie 1941***, precum și numărul, originea și numele evreilor intrați în România după 23 august 1944.

Vid documentar profitabil calpuzanilor, traficantilor: ca și sovieticii, israelienii refuză să furnizeze cifre (fiind vorba despre aceeași “problemă”, paznicii dosarelor vor fi fost, nu întâmplător, aceiași juști tovarăși: întâi în URSS, apoi în Israel, doar sionismul unu este el), acestea constituind, fatal: “secrete de stat(e)”...

...Deși (încă) nu li s-a cerut, pentru Nürnberg II, lista călăilor acționând în URSS și în țările ocupate de Marea Uniunea Sovietică (cea Foarte) Liberatoare... Recuperații de Israel, *riguros aceiași bolșevici internaționaliști, odată ajunși în Țara Sfântă au devenit peste noapte: ultranaționaliști, ultrareligioși, ultraxenofobi, ultrarasiști, păstrînd fondul eternului komisar.*

Însă chiar fără “documente” - dacă le-au furat înșiși evreii, pe când erau ei sovietici - și ce dacă am mai spus-o? o re-spun! - iar aceiași, deveniți israelieni, refuză să comunice informații (așa se face *justiția de tip bolșevic*: provoci dispariția probelor, adică: le furi, apoi ceri probe! - astfel acuzatul nu va putea respinge acuzațiile mincinoase), *cumplitul adevăr spune: în sarcina și pe conștiința României rămân multe și grele păcate (câte: 100 sau 100.000?; 200 sau 200.000 victime?) comise împotriva evreilor, or se știe: crima începe de la unu.*

Absența documentelor nu-i deranjează pe Răzvan Theodorescu, A. D. Munteanu, Andrei Pippidi, S. Tănase, M.D. Gheorghiu, Totok, Pecican, D. Pavel, Marta Petreu, Carmen Mușat, I. Buduca, G. Andreescu, I.B. Lefter, Laszlo A., V. Gârneț, Vitalie Ciobanu - *goi plecăciuniști, eterni lingușiști emeriți* care din dezgustătoare slugărnicie legitimează orbește *în deplină necunoștință de cauză*, cele mai nerușinate neadevăruri (comunicate lor la ureche, cu gura strâmbată de conspirativitate de către șoptitorii de profesie). Ei refuză să citească-citeze din documente și din texte, altele decât cele recomandate de tovarășii de la catedra de marxism-stalinism-sionism. Cât despre Moses Rozen, Z. Ornea, Lya Benjamin, M. Șafir, A. Oișteanu, L. Volovici, Radu și Al. Florian, J. Ancel, A. Cornea, V. Neuman, R. Ioanid (“imensul istoric al Holocaustului românesc”), aceștia jubilează: lor le convine absența documentelor, doar ei înșiși au asudat abundent trudind la toaletarea-ocultarea-negarea lor.

Spuneam că absența documentelor: mană cerească pentru “specialiștii” susnumiți. Interpeლაți, ei explică: *Muzeul Holocaustului de la Washington nu este interesat de numărul evreilor de origine română victime în Uniunea Sovietică între 26 iunie 1940 și 23 august 1944*, am citat esența “răspunsului” dat de tovarășul R. Ioanid, lucrător-pe-tărâm (încă din neagra ilegalitate) în ghereta de la poarta Muzeului pomenit.

De ce nu este interesat muzeul pomenit și american? A, da: **pentru că un impostor, un falsificator de documente, de citate, ca acest “R. Ioanid”** (*după o carieră, în familie, de securist sionist, s-a mutat în USA, unde ca tot securistul evreu a fost pe dată primit și uns*

istoric al Holocaustului - în bună companie: Elie Wiesel, cu el face schimb de rețete) nu este interesat, el, în aflarea adevărului care contravine invențiilor, falsurilor: ordin de-sus-de-tot, de la Centrala Industriei Holocaustului. Astfel în România, după o eternitate de 40 de ani de otravă a marxism-stalinismului (băgată pe gât mai ales de tovarăși profesori evrei), se va (re)impune și alcoolul metilic (cel care orbește, înainte de a ucide) al neomarxismstalinismului, “materia-obligatorie: Holocaustul Negru”: adică numai jumătate din adevărul istoric, “capul” monedei adevărului, nu și “pajura”: Holocaustul Roșu, de care evreii s-au făcut vinovați, încă din 1917, în Rusia; din 1919: în Ungaria; din 17 septembrie 1939 în Polonia răsăriteană; din vara lui 1940: în Țările Baltice, în România, iar din 1944-45 în toată Europa de Est.

Să fi fost noi, românii mai pogromiști decât rușii, inventatorii, nu doar ai termenului *pogrom* (în rusă: furtună cu tunete, trăsnete, mânie-acerului, prăpăd), ci și ai realității?; mai “fasciști decât nemții”, cum se exprimă Matatias Carp - care va fi avut el alte calități, dar nu și pe aceea de a stăpâni cât de cât limba română în care și-a scris mărturia? Să fi fost noi mai ahtiați după bunurile materiale ale evreilor decât, de pildă, francezii ocupați de germani (dar evreii din Basarabia erau extrem de săraci, mizerabili, de aceea și coborîseră în masă din Galiția în Maramureș, în Bucovina, în Moldova, în Basarabia, dealtfel înșiși evreii din celelalte provincii românești sau din alte valuri de imigrare îi numeau disprețuitor: “păduchioșii galițieni”)?; să fi fost noi mai setoși de sânge evreiesc decât ungurii?; de comparat doar cu “fioroșii polonezi cei care au supt antisemitismul odată cu laptele mamelor lor”, cum atât de poetic explică evreii polonezi...

...Ca Marek Halter, autor a o duzină de volume a câte o mie de pagini în care povestește “realitatea așa cum a fost ea”, soarta lui de copil în ghetoul din Varșovia: cum ieșea el în oraș prin canale și cum se întorcea - prin canale - și cum aproviziona rezistența interioară (prin canale) cu muniții... - când adevărul era altul: întreaga sa familie de colaboraționiști bolșevici (nu va fi bântuit, între septembrie 1939 și iunie 1941, taman în regiunea orașelului Jedwabne?) se afla în Asia Centrală, pentru instructaj, acolo și așa se luptase cu fiara fascistă. Ca recompensă pionierul sovietic Halter Marek fusese ales pentru a fi fotografiat în brațele Tatălui Popoarelor, tovarășul său, Stalin (vorbesc, desigur, de ultrapopularizata imagine în care fratele geamăn al lui Hitler îmbrățișează, pe parapetul de piatră al tribunei Mauzoleului lui Lenin, la un Întâi Mai sau un Șapte Noiembrie un băiețaș rotofei, cu buclisoare negre).

Reiau autochestionarea: care să fi fost resortul, mobilul, motivul pentru care, în țara noastră ciuntită de Ruși prin diktatul de la 26 iunie 1940, **începînd de la 3 iulie 1940** (încheierea oficială a evacuării) - **însă cu nici un chip înainte de 28 iunie același an, 1940** - au explodat, au erupt promisiuni, făgăduințe, juruințe de răzbunare din partea românilor?

Iată cuvântul: *răzbunare*. Nu din partea extremiștilor-de-dreapta, să zicem a cuziștilor; nici din a naționaliștilor-creștini: legionarii (ei nu mai aveau audiență de la Rebeliune) - ci din a oamenilor aflați atunci sub drapel : soldații țărani și meșteșugari și mici slujbași care în civile nu erau interesați de partide, de curente politice. Mobilizați de la izbucnirea războiului în Europa (septembrie 1939), cunoscuseră, nu iadul frontului de tranșee, ci purgatoriul *umilinței naționale* din timpul evacuării Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herței între **28 iunie și 3 iulie 1940**. Surprindere, uimire, revoltă, mânie pe acei cetățeni români până ieri, azi deveniți dușmani de moarte alături de Dușmanul de Moarte istoric al Românilor: Rusul - sentimente trecute pe hârtie, nu doar de penele lui Prundeni ori Șeicaru, ci și de ale lui Iorga, Arghezi, Agârbiceanu, Galaction; și de condeiele “jidoviților” Lovinescu, Sadoveanu (“Am căzut la pământ acum două luni, când cu cedarea Basarabiei și Bucovinei /.../ Mai fericiți decât unii din noi sunt cei care au murit”).

Ce s-a putut întâmpla în doar o săptămână - în **săptămâna** dintre **28 iunie-3 iulie 1940**, de înnebuniseră românii?; în **săptămâna 28 iunie-3 iulie 1940**, de turbaseră românii, ajungînd să ceară, să promită, să jure - ei, românii - *răzbunare* pe evrei, potrivit neromâneștei, necreștineștei Legi Evreiești a Talionului: “Ochi pentru Ochi și Dinte pentru Dinte!”? Care să fi fost Ochiul-prim (în timp)? Dar primul, cronologic, Dinte?

Răspunsul nu este greu de aflat. Dar nesfârșit de greu de formulat: noi, românii, de peste o jumătate de secol, suntem acuzați-fără-drept-de-apărare-și-gata-condamnați - acesta:

Basarabia.

Nu (doar) Basarabia, provincia românească, locuită de români, trăitori a căror istorie, tradiții, limbă maternă este româna; nu elementul constitutiv organic, istorico-geografico-etnico-lingvistic, indispensabil în unitatea numită, din 1918: *România Mare* - dovadă: deși a fost întâia care s-a unit cu Patria Mamă, la 27 martie/9 aprilie (Bucovina în 15/28 noiembrie, Ardealul abia la 18 Noiembrie/ 1 decembrie), Basarabia a rămas ne-prețuită - am evitat: disprețuită - neglijată de Centru, ba considerată o

Nouă Caledonie carpatodanubiană, unde erau trimise întru pedeapsă pleava și drojdia și scursura din celelalte provincii - și mereu invidiată de sora Transilvania (însă nu pentru că Basarabia i-ar fi răpit ceva ce i s-ar fi cuvenit ei: pentru că doar exista, ca o altă problemă)...

...Ci Basarabia cea din *Săptămâna Roșie* - de rușinare, de sângereare - când românii au descoperit că (chiar) și **Basarabia este România**. În acea *Săptămână Roșie: 28 iunie-3 iulie 1940* Basarabia a devenit pentru întâia oară în conștiința românilor nebasarabeni o cauză de apărare; un ochi gata-scos care merita, cerea să fie scos alt ochi. În acea *Săptămână Roșie (28 iunie-3 iulie 1940)* în Basarabia și în Bucovina de Nord abandonate rușilor fără împotrivire, **concetățenii noștri evrei au încălcat Porunca ce glăsuiește-interzice: "Să nu ucizi!"** - adevărat: evreii noștri din Basarabia și din Bucovina de Nord nu și-au ucis "aproapele", ci *goi*-ul, pe care totdeauna l-au urât, l-au considerat ne-om, bun de înrobit în folosul declarat al stăpânului din acel moment, iar când invadatorul i-a asmuțit asupra băștinașilor, ei s-au năpustit asupra acestora, cu ură, cu conștiința superiorității vistavoiului asupra *goi*-lui slab, învins, dar și asupra *goi*-lor tari-mari (arabii în Iberia, turcii în Imperiul Otoman, rușii în Imperiul Rusesc, austroungurii în Imperiul chezaro-crăiesc - sentimente nedivulgate, știute de doar ei, devotate, experimentate slugi, supraveghetori de robi, în limbajul contemporan: "brigadieri" de cea mai inumană speță), i-au umilit, i-au chinuit, i-au ucis. Iar ei au trăit bine, au dormit bine..., vorba vorbistului Wiesel.

În acea săptămână (încă-încă-încă o dată: cea **dintre 28 iunie și 3 iulie 1940**) se va fi operat o mutație genetică. Atunci și românii ne-basarabeni au aflat, în sfârșit!, că dușmanul de moarte al neamului nostru este Rusul, cel care de la 1711 ne-a înșelat, umilit, jefuit, violentat, de la 1812 avîndu-l unealtă fidelă, fanatică pe evreu (în timpul ocupantului turc împărțind auxiliaratul cu grecul);

De acea-dată (în *Săptămâna Roșie: 28 iunie-3 iulie 1940*) românii nu au mai lăsat-o moartă; nu s-au mai resemnat mioritic; nu au mai iertat, din lașitate creștinească. Au promis *răzbunare*.

Și, vai: peste un an - începînd din 22 iunie 1941 - *răzbunare* a fost. După cum recunoaște istoricul american Nicholas M. Nagy-Talavera, evreu născut în România, în **The Green Shirts and the Others**, Hoover Institutions Press, Standfort, California, 1970, p. 305, în ediția în limba engleză, din România, din 2001, p. 427 și în ediția în limba română, din România, cu titlul **Fascismul în Ungaria și România**

(Subtitlul din engleză, **Fascism in Hungary and Romania**, devine titlu), din 1996, la p. 414, unde scrie:

„Rușii au cerut cedarea Basarabiei și a Bucovinei de nord. Ultimatumul a fost lapidar și lipsit de orice echivoc. În haosul în care a urmat, generat de o retragere românească dezordonată, s-au petrecut multe lucruri care nu ar fi trebuit să se întâmple. Populația evreiască și cea ucrainiană, în entuziasmul generat de plecarea autorităților române, care făcuseră din aceasta provincie, cea mai prost administrată parte a țării, i-au tratat pe românii în retragere într-un fel care avea să-i coste scump un an mai târziu.”

Se vorbește numai de răzbunarea românilor pe evrei. Acea a dat cele mai numeroase victime - de ce?

Răspunsul nu poate fi decât acesta: pentru că evreii au furnizat cel mai mare număr de **colaboraționiști**. Așadar nu a fost *răzbunare* pe o *etnie*, deși textele publicate de evrei denunță “*rasismul* românilor încă din 1867!” (cine acuză: rasiștii, antigoiștii, antiromâniștii!), ci pe o *categorie de cetățeni români din Basarabia, Bucovina de Nord și Herța: trădătorii de țară, în Săptămâna Roșie agresori ai militarilor în retragere, ai refugiaților civili* (sub pretextul adus din Galiția: “autoapărarea”), **ucigași ai multora, colaboratori voluntari și zeloși ai ocupantului sovietic, angajați în Armata Roșie, luptători împotriva Armatei Române.**

După 22 iunie 1941 mii de ne-evrei: români, ruși, ucraineni, țigani, bulgari, găgăuzi, armeni au fost bătuți, linșați, spânzurați, tăiați, arși, *uciși din răzbunare* de populația care avusese de suferit de pe urma faptelor murdare, criminale din acel an cumplit: 28 iunie 1940-22 iunie 1941.

Pe un văr al mamei, mobilizat, Cedarea l-a surprins pe malul drept al Prutului. Familia îi rămăsese în Basarabia. Un an încheiat nu a avut știri. După 22 iunie 1941 s-a propus voluntar, să meargă în fruntea unității, ca unul care cunoștea terenul spre satul natal, pe Răut, la 30 kilometri nord de Orhei. Nu i s-a acordat. A dezertat și s-a dus acasă... Unde nu a mai găsit pe nimeni din numeroasa-i familie (cam un sfert din sat): încă din august 1940 tatăl său fusese împușcat în curte, fiindcă se opusese arestării (era primar); mama și un frate: deportați; soția și fetița se ascuseseră în pivnița unor vecini... Numai că un om din sat, care tare ar fi vrut să pună mâna pe casa celui care îi adăpostea pe ascunși, denunțase. Enkavediștii, în bună tradiție rusească, nu ezitaseră: trăseseră

cu mitraliera prin gura pivniței, unde se aflau alte femei, alți copii - apoi îi împușcaseră, în curte, pe toți membrii familiei găzduitoare. Aflînd ce se întîmplase cu un an în urmă, unchiul meu a pus mîna pe primul obiect găsit, un hârleț, și l-a ciopârțit pe consăteanul denunțător - rudă pe departe. A fost judecat pentru dezertare și pentru omor și internat într-un azil.

Răz bunări sângeroase au avut loc după 22 iunie 1941 în fiecare localitate din Teritoriile Ocupate de ruși în 28 iunie 1940. Victime - de astă dată : cei care din interes material, din pizmă, din prostie, din convingeri politice, *din ură* (mai ales din *ura de rasă a evreilor, ură oarbă, luătoare de minți*) *față de români*, își denunțaseră concetățenii, cunoscuții, vecinii, chiar neamurile, colaborînd cu ocupantul, cu dușmanul, astfel participînd activ la teroarea bolșevică.

Desigur, “nu toți evreii” au colaborat - ca să vin în întîmpinarea celor care mă vor acuza că generalizez-“antisemitizînd” (ca grijuliii cu limba română în raport cu Holocaustul: Buduca, Gârbea, Andreescu observînd că eu scriu “evreii” și nu absolvitor: “unii evrei”, dar prefăcîndu-se a nu fi băgat de seamă afirmația urlată de Laureatul pentru pace Wiesel, în prezența mută a altfel guralivului Shafir la Sighet, în 2002, mult mai gravă, pentru că totalizatoare: “*România a ucis, a ucis!*”).

Fiindcă din 1965, când am reieșit la suprafața pămîntului din închisori-deportări și am început a mă exprima și prin scris, am făcut bătăture de pe urma învinovățirilor de “antisemitism” (sic), venite dinspre stînga: de la fosta-actuală-eterna-Securitate; simultan, de “jidovism” (re-sic), dinspre dreapta: actuala-“fostă-Securitate-eternă”. Sigur este: nu am auzit - nu am auzit, eu - să fi existat un singur evreu, *atunci-acolo*, în Basarabia-Bucovina **Săptămânii Roșii (28 iunie-3 iulie 1940)** care să fi protestat măcar verbal - necum să se fi opus coreligionarilor beți de *ură(-de-rasă, nu de-clasă)*, dedați la acte de pură bestialitate, victime: militarii români în retragere, românii civili porniți în refugiu...

Pe mine evreii nu au cum să mă culpabilizeze cu Holocaustul ale cărui victime au fost ei - **altcîndva, cronologic după Holocaustul nostru - provocat și de ei**. Nu sunt german, nici francez, nici ungur, să tremur de fiecare dată când un evreu se încruntă la mine. Sunt român basarabean și am fost, cu întreaga familie a mea, cu neam de neamul meu de români abandonați în iunie 1940 rușilor, ca toți basarabenii, bucovinenii, herțenii, *victimă a bolșevicilor, dintre care o bună parte: evrei*. **Începînd din 28 iunie 1940 noi, românii am fost victime ale străinilor-vînzătorilor, pe pămîntul nostru, cotropit: ne-au hăituit, ne-au**

terrorizat, ne-au jefuit, ne-au înfometat, ne-au ars cărțile, ne-au lăsat fără părinți, ne-au deportat - când nu ne-au asasinat, ca apoi, în gropi comune, să ne presare cu var viu - ei, bolșevicii ruși, cu slugile lor credincioase: evreii.

Ca român basarabean am fost printre primii care mi-am asumat păcatele comunității mele, românești: persecutarea, martirizarea, în timpul războiului, *începînd din 22 iunie 1941*, a evreilor și a ȝiganilor, (deportați în Transnistria doar pentru că erau *evrei, ȝigani*. Oricâte circumstanțe atenuante am evoca-invoca, comparîndu-ne cu germanii prin actele de “omenie românească” ale unor soldați, ale unor jandarmi, nu putem nega: în Transnistria oameni nevinovați, civili - nu erau “cadre” bolșevice: acelea fuseseră grabnic evacuate de sovietici; nici prinși cu arma în mână, luptînd împotriva Armatei Române: aceia fuseseră împușcați pe loc, în Basarabia, în Bucovina - au fost jefuiți, umiliți, chinuiți, înfometati și, vai: asasinați. Fapte prin care românii participanți s-au umilit-degradat singuri și au degradat-umilit întreaga noastră comunitate. Adevărat, nu pentru acest motiv au fost condamnați, mulți executați, după august 1944 ⁸⁾.

Așadar: nu eu sunt dator, *primul*, să răspund la acuzațiile de “antisemitism”, de masacrare a lor, ei să răspundă *întâi* la acuzațiile noastre, doar este limpede că **Holocaustul Roșu pus la cale și de ei a început pentru noi, românii, cu un an mai devreme decât al lor: la 28 iunie 1940.**

Iar al nostru nu s-a încheiat nici azi.

Întrebare - nu neapărat retorică:

Câți dintre evrei, ca cetățeni români, deschiseseră gura, protestînd în iunie 1940 împotriva ocupației rusești a României, țară și a lor; împotriva regimului bolșevic, străin tuturor românilor, instalat întâi în provinciile Ocupate, apoi, după 23 august 1944 în Țara Ocupată? În închisori, domiciliu-obligatorii nu am întîlnit *opozanți evrei* ai comunismului impus în România și nu am auzit să fi existat - români ca cetățenie, nu ca sioniști. Câți evrei români deschiseseră gura, măcar de formă, între februarie 1977 și decembrie 1989, pentru apărarea drepturilor omului în România? Îl detestau pe Ceaușescu, o mărturiseau la closet, dar câți i s-au opus, pe față, ridicînd glasul în favoarea și a ne-evreilor, concetățeni ai lor? - eu nu cunosc un singur evreu care să se fi manifestat măcar ca “*disident*”. Câți dintre evreii români, deveniți, din ordin, vânători de antisemiți, după decembrie ‘89, *înainte* apăraseră valorile umane pe care, acum, pretind că le-au apărat de când se știu?

Unde erau, în România lui Ceaușescu, de pildă în primăvara anului 1977 vâșinskii de după-22-decembrie-89-fix: Andrei Cornea, Dorel Dorian, R. F(eldmann) Alexandru, Katz, Radu și Al. Florian, Eshkenazy, Neumann, Volovici, Voicu, Oișteanu, Teșu Solomovici, Anca Răutu, Ornea, Cosașu, Maria Banuș, Ianoși, Wald, Nina Cassian, Radu Bogdan și ceilalți curajoși târători-pe-burtă, colaboraționiști dovediți? Nu i-am văzut, nu i-am auzit. Cum se manifestaseră, până în 1989, împotriva persecuțiilor la care erau supuși concetățenii lor din țară evreii *ieșiți*: M. Shafir, Norman Manea (el l-a “înfruntat” pe Eliade la 6 ani după moarte iar pe Ceaușescu: niciodată, fie și asudînd-tremurînd la adăpost, întâi la Berlin, unde pretindea că este... exilat - exilat cu pașaport RSR?, apoi în America); R. Ioanid (citez din macabeul holocaustolog: “am fost descurajat de a interveni în favoarea lui Radu Filipescu, arestat” și: “în fapt, am spus că nu vreau să-mi expun familia”...- e-he, alibiul cu familia, nu doar la “antisemiți”, ci și la sioniștii securiști!); Isac Chiva, Chapier, Moscovici (tatăl și fiul), politrukul Perahim (tatăl și fiul: Tudor Eliad, devenit băiat de prăvălie al lui V.C. Tudor), Mirodan, V. Socor, S. Damian, Bianca Marcovici, Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă, Lilly Marcou, Tertulian, Ana Novac, Nina Cassian, Volovici, Oișteanu (oarecare excepție: V. Tismăneanu). Cei care, abia după ce au primit semnal de la Washington, au început să răcnească în cor, denunțînd... antisemitismul - prezent - al românilor (“Holocaustul românesc” pentru care trebuie să plătim miliarde de dolari) - vocea a doua fiind ținută de altă brigadă agitprop alcătuită din nerușinați ca Nina Cassian, Maria Banuș, Crohmălniceanu, Tertulian, Cristina Marcusohn-Boico, Bruchmann (“Holban”) plângîndu-se că în România fuseseră, bieții, persecutați ca... evrei și comuniști! - ei care făcuseră parte din tagma profitorilor, a marilor persecutori-reeducatori-bolșevizatori, culpabilizatori ai românilor - ca evrei-comuniști!

Există mulți evrei cu simțul adevărului, al justiției, al normalității - voi cita pe larg din mărturiile câtorva, scrise, în legătură cu “Basarabia și Evreii”. Dezbattere ori doar enunțare considerată de eternii Paznici de Noapte de la Poarta Templului Istoriei Mistificate: “trădare” (din partea evreilor *normali*), iar din a *goi*-lor: “răbufnire fascistă”, “antisemită”, “trivial negaționistă”... Cum altfel, dacă analfabetizatorii de ei nu țin seama - pentru început - de falsitatea, de idioțenia termenului “antisemit”, când semiți (de la Sem) sunt și maltezii și berberii și arabii și, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii, dragi tovarăși de alte naționalități!

Nu voi face ca “unii evrei, nu chiar toți, doar o mică zdrobitoare majoritate” care afirmă despre *toți polonezii*: «au supt antisemitismul odată cu laptele matern»; care spun despre *toți românii*: «sunt fasciști-legionari» - adausul: «antisemit» avînd rol de întărire...; și care mai afirmă: “Pogromul de la Iași (**din 29 iunie 1941**, precizarea mea, P.G.) are rădăcinile (...) în sistemul oficial antisemit de guvernămînt, inaugurat la 1867 și aplicat vreme de o jumătate de veac cu nezdruclinată perseverență...” - am citat din Matatias Carp, la al cărui studiu în 3 (trei) volume mă voi opri într-un capitol întreg.

Firește, “nu (chiar) toți-toți-toți evreii”, care au scris despre **cauza “masacrării din senin”** (!?) *a evreilor de către români, între 1941 și 1943* ignoră cu o superioritate-de-rasă inadmisibilă (și analfabetă - să facă asta din analfabetism?, ei, Oameni ai Cărții?) - **adevărul istoric, așezat cronologic**:

- *întâi* - 28 iunie-3 iulie **1940** - a avut loc părăsirea Basarabiei, a Bucovinei de Nord și a Ținutului Herța: în timpul evacuării tragice victime au fost românii și doar ei;

- *apoi* - *după un an și o zi* (la 29 iunie **1941**) a fost Pogromul de la Iași, **primul act sângeros** - victime: evreii din România.

Adevăr care mai spune: “evacuarea” armatei și a civililor din Teritoriile Ocupate în iunie-iulie 1940 a constituit, din partea evreilor, nu a rușilor ocupanți prilej de **agresiune** sălbatică, fanatică, rasistă, anti-românească, anti-*goi*, anti-creștină (încălcarea Poruncii a 6-a!);

Și încă mai spune cronologia: **agresiunea din partea evreilor în timpul evacuării** militarilor, a civililor români din teritoriile cedate a semnificat “Ochiul”-prim;

Ce s-a întîmplat - *după un an de zile* - inadmisibil, reprobabil, criminal, condamnat (dealtfel *vinovații au și fost condamnați, mulți executați până în 1951* - vezi Nota nr. 8) - a fost **replică la agresiune**, “Ochiul” scos *pentru* Ochiul scos:

Răzbunarea românului (și) pe evreu - de la individ la individ - *pentru răul personal făcut individului*;

Pedepsirea, de către stat a cetățenilor români (nu doar evrei) *vinovați de colaborare cu inamicul pe timp de război, pentru răul făcut comunității noastre, mai ales prin înrolarea voluntară, entuziastă în Armata Roșie, inamică și lupta și ura, feroce împotriva Armatei, deci a țării lor: România.*

Adevăruri evidente susținute și de *evrei normali* ca Nicolae Minei-Grünberg, Moshe Carmilly Weinberger, Barbul Bronștein, rabinul Alexandru Șafran, Al. I. Zissu, Mișu Benvenisti, Wilhelm Filderman, fost președinte al Uniunii Comunităților Evreiești din România în anii '40 (vezi "Situația..." reprodusă în Nota la primul capitol al cărții de față).

Acesta din urmă, W. Filderman este autor, nu doar al unui jurnal, furat de la Paris și dacă nu distrus de arhiviștnicii telavivioți, atunci "toaletat" - ca al lui Sebastian - deocamdată decretat "neconsultabil"; dar și al unei declarații numită "**Testamentul lui Filderman**": document ignorat, ocultat de fabricanții de istorie (scuipători ai veninului urii oarbe pe toți românii, pentru a oculta crimele lor și ale unguirilor: coralnicii sioniști din comandoul-Ioanid) - după ce fusese interzis, din 1948, considerat, prin decretul Pauker-Răutu-Kișinevski: "fițuică fascistă, antisemită"!

Iar dacă mincinoși, escroci, hoți de documente, calomniatori ai românilor ca Wiesel, Braham, Ancel, R. Ioanid, Șafir și A. Pippidi, M.D. Gheorghiu, Laszlo A. îi consideră în continuare "fasciști", "antisemiți" pe Antonești, să citească ce scrisese Mihai Antonescu: **"Am lăsat să intre în țară evreii refugiați din alte părți și mai ales cei veniți recent din Ungaria, adică unii din Transilvania de Nord, pe care nu-i consider unguri, ci români..."**

Poate că, în mare mila lor, vor tăcea trei minute (după 60 ani de monolog continuu, furios, isteric, acuzator) și îi vor lăsa să vorbească pe doi martori înalt credibili, aflați în miezul evenimentelor din acea perioadă cumplită.

Mai întâi un fragment din "Testamentul lui Wilhelm Filderman", act legalizat la New York în 1956:

"Mareșalul însuși a fost executat de agenții Moscovei, ca fascist. Adevărul este că Mareșalul Antonescu este cel care a pus capăt mișcării fasciste din România, oprind toate activitățile teroriste al Gărzii de Fier din 1941 și suprimând toate activitățile politice ale acestei organizații. Eu însumi, răspunzând unei întrebări a lui Antonescu, la procesul său - montat de comuniști - am confirmat că teroarea fascistă de stradă a fost oprită în România la 21 ianuarie 1941, zi în care Mareșalul a luat măsuri draconice pentru a face să înceteze anarhia fascistă (...) În timpul perioadei de dominație hitleristă în Europa, eu am fost în contact permanent cu Mareșalul Ion Antonescu, care a făcut foarte mult bine

pentru îndulcirea soartei evreilor expuși persecuțiilor rasiale naziste (...) Eu am fost martorul unor scene emoționante de solidaritate și de ajutor între români și evrei, în momente de grele încercări din timpul Imperiului Nazist din Europa. Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunilor naziste care cereau măsuri dure împotriva evreilor. El este cel care mi-a dat pașapoarte în alb, pentru salvarea de teroarea nazistă a evreilor din Ungaria, a căror viață era în pericol!”

Apoi un pasaj din scrisoarea de mulțumire adresată la 26 iunie 1944 de Al. I. Zissu lui Mihai Antonescu, prim-ministru:

“(...) șeful unui guvern obligat să asculte de poruncile neîndurătoare ale unui tragic război, hărțuit de greutăți inexplicabile, pus mereu în situații penibile și aproape insurmontabile” “(...) larga toleranță a guvernului dumneavoastră față de exodul evreilor unguri, polonezi etc., care au găsit și continuă să găsească aici un refugiu sigur și puțința unei definitive salvări prin emigrație (...). Și dacă astăzi evreimea din Ungaria urcă însângeraatul calvar pe care a pătimit și pierit iudaismul polonez, iar cel bulgar urcă același rug, noi, evreii români suntem mereu oblăduiți de guvernul dumneavoastră, care se străduiește să îndulcească restricțiile și să înlăture măsurile impuse de împrejurările haîne”.

Aceștia - *evreii normali* - au fost acuzați de “ploconeală” în fața autorităților (ce ar fi trebuit să facă: să-i asasineze pe antonești? - cu ce rezultat?), sânt tratați de membrii Biroului Politic al Comitetului Central al Sionismului Komisarnik (b) mai rău decât *goii*, considerați “trădători” - după apucătura bolșevică: dușmanul-de-clasă este mai puțin foarte-periculos decât fostul tovarăș, trădător.

De ce: trădători? Fiindcă, deși evrei, spun adevărul-adevărat, nu cel insistent, discret - ba chiar: secret - recomandat?

Ei, da: cine nu cântă în Fanfara Armatei Roșii de la Tel Aviv, sucursală: Washington - nu are dreptul la cuvânt!

Singurul răspuns (nu de justificare, ci de explicare):

Comportamentul bestial, criminal al românilor față de evrei, începînd din 29 iunie 1941, își găsește cauzele cu un an mai devreme, în 1940, în Basarabia și “problema evreiască” (sau în: “Evreii și Problema Basarabiei”), iar cele mai îndepărtate...

...în Revoluția Bolșevică de la 1917;

Și dacă din 1878?;

Nu cumva de la promulgarea Constituției din 1866?;

Și dacă de la 1831 (Regulamentul Organic)?

N O T E

1) A devenit indecentă, grotescă târguiala, cearta în jurul numărului evreilor omorâți de români.

Evreii au decis cu de la sine putere: “cifra” este - “odată pentru totdeauna” - 400.000, au și scris-o pe Memorialul de la Coral. Crezându-se în continuare în Lagărul Sovietic, unde făceau legea-adevărului-de-clasă (și de-rasă), în Rusia din 1917, în România între 1940 și 1989 - sunt, nu doar mirați de “obraznicia”, de îndrăzneala românilor de a încerca să nuanțeze “cantitatea” (și nu fapta!): au început să zbiere că *se* contestă **adevărul unic, imuabil: cel evreiesc**, impersonalul indicînd păcatul de moarte al *goi*-lor de a pune la îndoială **cuvântul** evreilor.

Din februarie 2004, în săptămânalul *Observator cultural*, asistăm la dezolantul spectacol dat de “istoricul” J. Ancel (notoriu falsificator de istorie, prin statistici traficate), revoltat de modesta băgare de seamă a lui Andrei Șiperco în legătură cu “Bilanțul Holocaustului din România”. Departe de a se angaja într-o dezbatere onestă, J. Ancel tună și fulgeră, nu pentru că i se corijează “cifrele” (toți greșim, li se întâmplă chiar și statisticienilor, nu?, darmite sioniștilor!), ci pentru că un nemembru al staff-ului are insolența să contrazică ce a scris el - membru eminent - negru pe alb; “odată pentru totdeauna”, vorba tovarășului său de bolșevism în România, Radu Florian. În zadar îi cere Andrei Șiperco unui ins structural de rea-credință, să aibă... bună-credință. Care: bună? Care credință? Dar J. Ancel este ceea ce a fost (și va fi): un mincinos, un obraznic, un traficant de adevăruri istorice - nici mai mult, dar nici mai puțin.

Pe urmele lui J. Ancel și ale lui R. Ioanid, negustori de cadavre, am consultat impozantul volum în limba rusă **Evrei Moldovî** realizat de un colectiv condus de S. Șpitalnic, apărut la Chișinău în 2002 cu girul Bibliotecii municipale “B.P. Hasdeu”, a Bibliotecii evreiești “L. Manger” și a *Joint*-ului.

Este un catalog al intelectualilor evrei din “Moldova, în secolul XX” (ar trebui să se înțeleagă, “din R.S.S. Moldove-nească”, în realitate aria geografică fiind mult mai întinsă: pe lângă Basarabia, provincie românească, este cuprinsă aici și Bucovina de Nord (cu Cernăuțiul) precum și o parte din Galiția, din Ucraina - zonele Tiraspol, Balta, Odessa. Deasemeni, au fost incluși nativi din alte provincii românești și rusești, trăitori în “Moldova”. Ne-am oprit doar la “literatură și artă” : scriitori și critici literari, arhitecți, pictori, sculptori, graficieni, istorici de artă, compozitori, interpreți de muzică, actori, regizori: 251 de persoane.

Scriitori: în idiș: 44, în rusă: 31, în română: 24. Total 99.

Nu vom pretinde că după 22 iunie 1941 soarta scriitorilor evrei din

Basarabia, Bucovina ar fi reprezentat, proporțional, soarta evreilor ne-scriitori, dar observăm - din catalogul alcătuit de evrei:

Din cei 99 scriitori repertoriați au murit în “lagăre din Transnistria” - deci sub administrație românească:

1. **Goldenberg Mordehai** - în 1941;
2. **Trahtenberg Iosif** - în 1941 (la Kamenetk-Podolsk);
3. **Vainstein Israil** - în 1942.

Iar: 4. **Breitman Motl** : internat de către români în lagăr, între 1941-1944, din fericire a supraviețuit, apoi “a trăit la Cernăuți” - după expresia alcătuitorilor.

Sub administrație sovietică, începând din 1938, cetățenii sovietici (evrei) din “R.S. Autonomă Moldovenească” - au murit sau dispărut în Gulag:

1. **Gaisiner Gherț**;
2. **Pincevski Moșe**;
3. **Iankilevici Iankel**;
4. **Terziman (Alterson)**;
5. **Lehtsir Samuil** -

Iar următorii scriitori evrei au supraviețuit (Gulagului):

6. **Saktsier Motl**
7. **Kharats Iacov**
8. **Iakir Iacov**.

Arhitecți, ingineri constructori, urbaniști - total 32

1. **Aroni Samuel**, inginer constructor, a fost internat de români în ghetoul din Kișinău. A supraviețuit - după liberare a lucrat în Australia, în California, în Israel.

Plasticieni - total 30

1. **Beierman Mendel**, grafician, cronicar de artă - a fost internat în Gulag în 1942, reabilitat în 1956

2. **Brazer Abram**, sculptor, grafician - decedat în ghetoul din Minsk în 1942

3. **Kogan Moisei**, sculptor, grafician - decedat în Gulag (1942)

4. **Sinitza Zinovie**, pictor, în 1940 internat, de către români în ghetto; “în timpul războiului”, în Gulag, pentru 8 ani

Muzica, teatru, cinema - total 90

1. **Tkaci Efim** - instrumentist, pedagog: a fost internat în ghetto de către români, în Transnistria - a supraviețuit

2. **Schildkret Moritz**, violoncelist - la 78 ani a fost internat de către români în ghetto, unde a și murit, în curând (1941).

După cum se observă, cel mai greu tribut l-au plătit scriitorii. Apoi artiștii plastici. Administrația românească are pe conștiință internarea a 8

oameni de cultură și moartea a 5 dintre ei. Și unul singur ar fi fost prea-mult.

Cu excepțiile indicate, intelectualii evrei din “Moldova”, în cvasitotalitate s-au/au fost evacuați în interiorul Rusiei - pentru că aceștia fuseseră militanți activi în “procesul de sovietizare” (denunțuri, arestări, anchete).

2) În ebraică *goi* este singularul; pluralul: *goim*. Motiv pentru care în românește singularul (*goi*) sună ca un plural. Este bine să se evite folosirea pluralului în românește - recomandare pe care autorul rândurilor de față nu a reușit să o respecte...

3) Întru ilustrare, citez din Mihai Shafir:

“Bunica mea [era] de origine budapestană. (...) ajungînd la dînsa la Timișoara, m-am adresat bunicii în limba română. A rămas ca un stîlp de gheață, în toata statura ei impozantă și mi-a răspuns în limba germana (pervers, dar aceasta era limba familiei, nu idișul, pe care l-am învățat cu ajutorul ebraicii și al germanei în... Israel): “«În această casă, se vorbește românește numai o dată pe săptămîna, și atunci numai la bucătărie». Adică cu servitoarea” (subl. m.).

Locul scenei relatate de M. Shafir: Timișoara, Republica Populară Română; *timpul*: între 1945-1965. *Atunci-acolo* existau legi care pedepseau cu închisoarea “ura de rasă” - numai cea care i-ar fi vizat pe evrei, pe țigani, pe unguri, pe ruși; nu și ura-de-rasă vizîndu-i pe români - mai ales când ea venea de la un evreu-ungur. Egalitate în fața legilor sovietizatoare? Nu și pentru căței, fiindcă... “Azi țara ta e casa mea”, așa suna varianta *lor* a imnului țării noastre.

Bunica budapestană a lui Mihai Shafir se prefăcea că nu știe (nepotul său la fel) că în Vechiul Regat, până la 23 august 1944 - adică: până la invazia bolșevicilor - când spuneai: “unguroaică”, înțelegeai: “servitoare”.

Imprudent, M. Shafir declară: “Din partea mamei străbunicul fusese arendaș în Moldova (...) (acum vedeți cine e vinovat pentru 1907)”...

Nu abia acum “vedem”; acum ni se confirmă ceea ce știam, în ciuda “istoriei României” impusă de Răutu, Roller și alți komisari bolșevici.

După război vinovații unguri și vinovații români (de acte de cruzime, de asasinate) nu au fost judecați după aceeași Balanță, nu au fost pedepsiți cu aceeași Sabie. Ultimul soldat român (nu mai vorbim de jandarmi!) care, din ordin, însoțise o coloană de evrei în Transnistria a fost judecat pentru “crimă împotriva omenirii” și condamnat; în schimb crimi-nalii unguri, asasini ai românilor nord-transilvăneni nu au fost identificați și de justiția comunistă maghiară. Ba chiar jandarmi unguri, care au uciseseră “doar români” ne-urmăriți penal, au devenit milițieni și securiști (români!), devotați apărători ai sovietismului în România - până în 1956.

Singurii pedepsiți (de către Justiția Divină) au fost bestiile care, după 20-30 ani, temându-se că, în sfârșit vor fi demascați și judecați, de spaimă, s-au sinucis. Nu oricum. Ci spânzurându-se. Ca Iuda.

4) Abatorul de la București:

În timpul rebeliunii legionare (21-23 ianuarie 1941) au murit militari, legionari, civili, printre ei un număr de evrei din București. “În cele trei zile de rebeliune au fost uciși 120 evrei” (M. Carp, **Cartea Neagră**, vol I, pag. 188). Odios apare “episodul de la Abator”, unde (atenție, vorbește tovarășul Ilia Ehrenburg, la București, în 1945; în același an, spusele îi vor fi tipărite la editura - care, alta? - Cartea rusă): “...zilele de groază când legionarii rupeau oamenii în bucăți și-i spânzurau la abator [printre care și] fete tinere atârnav de cârligele abatorului”.

Timpul nu a restabilit adevărul, din contra: a umflat cifrele: “...200 evrei erau duși la abator”, “evrei omorâți de legionari și agățați în cârlige”, explică Sandu David, președinte al Scriitorilor de origine română din Israel, în *Express Magazin* nr. 29/1991.

[Dar câți președinți vor fi avînd scriitorii israelieni de origine română? Eu îl știam pe Sebastian Costin, fost coleg al meu la Institutul “Eminescu” și care semna: “Sebastian Costin”; din altă sursă, în aceeași perioadă, este indicat ca “președinte” Șlomo Leibovici, nativ din Botoșani, spion activ, șef de contrainformații, controlor al ambasadei israeliene de la București. Să fie “Sebastian Costin” pseudonimul civilo-artistic al militarului-spion Leibovici? Nu cred.]

Legionarii acuzați nu s-au putut apăra: după rebeliune Antonescu le-a închis gura (unora și cu pămînt). Până în 1989 existau numai mărturii orale; și numai în închisoare.

Martorii oculari nu au fost luați în seamă de “justiția poporului”, în 1946: directorul Abatorului Dr. Aurel Naghel, nu a “recunoscut” nici “masacrul de la Abator”, nici macabra punere în scenă a... cârligelor în care ar fi fost atârnavate fete-tinere, vorba lui Ehrenburg. Nici un alt salariat al Abatorului nu a confirmat alegațiile procuraturii. Nici tinichigiul evreu Segal, aflat acolo în timpul evenimentelor nu a confirmat teza “masacrului”. A. Naghel a fost declarat nevinovat, dosarul închis - din punct de vedere penal - nu și pentru presa P.C.R. care a susținut (și susține și azi, nu doar la Tel Aviv) varianta mincinoasă a “Pogromului de la Abator”.

Există însă o sumă de mărturii, orale vreme de o jumătate de secol, așternute pe hîrtie începînd din 1990. Potrivit acestora:

- legionarii (“fașisti”, rosteau procurorii, proaspăt sosiți din Marea Uniune) nu au ucis, în timpul rebeliunii, evrei - ca evrei;
- indivizii care, în uniforme legionare, au terorizat populația civilă,

mai cu seamă pe evrei, autori ai jafurilor (victime: nu doar evreii), ai asasinatelor (victime: și evreii) nu erau legionari ci, după mărturisirile în închisoare ale unor “responsabili din poliție” - *însă antiantonescieni* - ar fi fost recrutați dintre lumpenproletarii de serviciu din mahalalele și din Gropile Capitalei, îmbrăcați în uniforme legionare (“cămăși verzi”), aduse pe Marea Neagră, din... Uniunea Sovietică. Dublu scop: compromiterea legionarilor “antisemiți”; compromiterea lui Antonescu (prin “acte antise-mite”), și despărțirea României de Germania. Cine avea interes?, desigur, URSS - dar și Anglia.

Câteva mărturii (documente luate de pe internet):

“Începand cu 1945, s-a încetățenit în Romania convingerea cu privire la o serie de crime în masa comise împotriva evreilor în luna ianuarie 1941, în timpul așa-zisei “rebeliuni legionare”. Unul din episoadele cele mai importante este “pogromul de la abator” în care zeci de evrei ar fi fost ucisi și agatati în carligele de macelarie. Povestea a servit întâi comuniștilor drept cap de acuzare împotriva legionarilor, iar mai apoi ca scenariu pentru filme sau cărți (Marin Preda, Sergiu Nicolaescu etc.) Azi, multa lume este convinsa ca acest eveniment a fost real, mai ales datorita demonizarii absolute a legionarilor și imposibilitatii acestora de a-si spune propria versiune.

“Aceasta (...) (extrem de puțin vehiculată /.../) este urmatoarea: în anul 1946, procuratura comunista deschide dosarul “Abator”. Sunt chemați la ancheta medicii și muncitorii angajați acolo în anul 1941. Faptele sunt întoarse pe toate fețele, se caută vinovați sau țapi ispășitori, dar nu se găsesc și procuratura este obligată să închidă dosarul. Dintre cei audiați, doar un macelar pe nume Horwat crede în pogrom, însă el nu era angajat al abatorului în 1941. În schimb, tinichigiul Segal, evreu, de buna ținută morală, prezent acolo în 1941, declară ca nu a existat nici un pogrom.

“Angajații Abatorului București, revoltați, au semnat o notă de protest împotriva mistificărilor aparute pe aceasta temă în ziarele comuniste. Exemplare ale acestui protest au fost înaintate ziarelor *Universul* și *Dreptatea*, dar ele nu au mai fost publicate, deoarece aceste ziare au fost reduse la tăcere” (vezi Zaharia Marineasa - “Pogromul de la Abator”, *Almanahul Gazetei de Vest* - 1994, pag 144):

“DESMINȚIRE

“Subsemnații, medici veterinari și funcționari ai Abatorului Capitalei, luând cunoștință de articolele publicate de ziarele ‘Romania Libera’ și ‘Tribuna Poporului’, prin care se afirma că în abatorul Capitalei au fost uciși evrei, și de campania care se duce pe aceasta tema, de natura să discrediteze instituția și oamenii ce o servesc, dăm cea mai categorică desmințire afirmațiilor făcute și declarăm pe proprie răspundere ca faptele enunțate

mai sus sunt de domeniul fanteziei. Urmeaza semnaturile (în număr de 37).

“Facsimilul scrisorii și semnăturile au fost publicate abia după 1989, în acum defunctul *Expres Magazin*, nr. 13/1992, precum și în *Almanahul Gazetei de Vest* -1994. Documentul în original: în arhiva ziarului *Dreptatea*.

(...) “Despre evreii morți în timpul așa-zisei rebeliuni, ‘Cartea Neagră’, editată în 1946 de Comunitatea evreilor din România, recunoaște condiția de beligeranți, adică de luptători, a evreilor în răsturnarea regimului legionar, și nu de simple victime ale antisemitismului, numărul evreilor morți fiind neînsemnat față de numărul legionarilor uciși în evenimentele din ianuarie 1941. Cercetând cu amanunțime evenimentele din timpul zisei rebeliuni, nu vom descoperi nicăieri vreo condamnare adusa vreunui legionar pentru fapta de a fi ucis un evreu, deși știm cu toții că Antonescu s-a luptat mult să descopere o astfel de proba incriminatorie. Se cunoaște de asemenea că legionarii au fost ocupați cu apărarea instituțiilor publice în contra loviturii de stat antonesciene; în plus, ca și în Revoluția din 1989, ca de altfel în orice situații de aceeași factură, periferia orașului, prin elementele ei, își aduce o contribuție violentă și haotică”. (Zaharia Marineasa - ibidem).

Declarația lui Dărășteanu I. Constantin

(Aldine, 30 ian. 2004):

“Subsemnatul (...) cunoscând sancțiunile prevăzute de art. 292 din Codul Penal, cu privire la falsul în declarații, declar prin prezenta următoarele:

“În ianuarie 1941 lucram la Baza Aeriana nr. 3 Pipera (...) În ziua de 24 ianuarie 1941 am avut o discuție cu un subaltern Preda Petre (...) care în zilele precedente, 21-23 ianuarie, lipsise de la unitate: era legionar și participase la rebeliune. El mi-a povestit că la Abator se află trupurile neînsuflețite ale unor legionari agățate în cinghele, despre care se afirma că ar fi cadavrele unor evrei uciși de legionari. Am raportat comandantului meu comandor inginer Constantinescu Cristea cele aflate de la Preda Petre și l-am întrebat ce crede că trebuie făcut. Comandantul mi-a răspuns că nu știe ce să facem și cui să raporteze cele aflate, dar că mai înainte de orice o asemenea informație trebuie verificată. Mi-a recomandat să iau mașina-dubiță (...) și să mă deplasez acolo, la Abator, să văd care este adevărul. (...) Am plecat cu șoferul (...) am intrat pe poarta principală spunând că mergem să luăm carne pentru unitate (...). Am intrat apoi în hală și am constatat că aproape nimeni nu muncea, fiecare se plimba prin hală, de la un grup la altul, se discuta într-o atmosfera apăsătoare, de încordare și gravitate. Am încercat să intru în vorba cu parlagiii, dar ei mai mult se fereau să-mi răspundă când i-am întrebat dacă e adevărat că undeva, în Abator, se

află niște oameni, niște evrei atârnați în cârlige (cinghele). M-au făcut atent să fiu mai discret și mai prudent. Unul dintre ei, pe care ceilalți îl numeau "nea Vasile" și care era șeful unei echipe de măcelari, mi-a răspuns totuși:

“«Da, domnule, dar nu sunt evrei, sunt români!»

“Șoferul care ma însoțea îl cunoștea și ne-a făcut prezentările: se numea Stoica Vasile. El mi-a arătat în ce direcție se aflau cadavrele și m-a făcut atent să nu fiu văzut de oamenii din conducerea Abatorului sau de oamenii de încredere ai acestora. La circa 50 m am gasit locul, unde am ajuns singur, neînsoțit de nimeni. Am numărat cadavrele atârinate în cinghele, erau 11 sau 21, am uitat numărul exact, țin minte că se termina cu cifra 1. Lângă perete se mai afla o grămadă de cadavre, cu hainele murdare de noroi și sânge. Cadavrele atârinate în carlige aveau paltoane pe ele, unul mai avea căciula (cușmă de blană, tărănească) pe cap. Am dat puțin la o parte paltonul la primele trei cadavre și am văzut la fiecare rana mortală, din care cursese sânge și îmbibase îmbrăcămintea. Cel de-al treilea cadavru avea sub palton și deasupra hainei o cămașă verde, legionară. Nu m-am mai atins de celelalte cadavre și m-am întors la șofer. Discuta mai departe cu nea Vasile, pe care l-am întrebat: «Măi, nea Vasile, cine sunt oamenii ăștia?» Mi-a răspuns că sunt legionari împușcați de Armată, ca în jurul Abatorului au fost împușcați mai mulți legionari și că acești legionari au fost adunați din stradă de oamenii de încredere ai conducerii Abatorului, la ordinele acesteia, și băgați în Abator, unde au fost atârnați în cârlige și declarați că sunt evrei uciși de legionari. Reproduc cuvintele lui Vasile Stoica:

“«Nu sunt jidani, domnule, sunt legionari împușcați de Antonescu, iar jidanii de la Abator, prin oamenii lor de încredere, i-au târât din stradă în Abator, i-au atârnat în cinghele și zic despre ei că sunt jidani».

“Fac mențiunea ca la data aceea Abatorul era o societate administrată și controlată de evrei. Nea Vasile a făcut mențiunea: «jidanii noștri, care conduc Abatorul».

(...) “Menționez ca, în zilele care au urmat, zvonul despre uciderea și atârnarea în cârlige a evreilor la Abator a circulat, dar nu era luat în serios de nimeni. Până și femeile cele mai simple din mahalaua bucureșteana se întrebau «de ce evreii nu reclamă la Antonescu ce au pățit?»

“Precizez ca nu am fost membru al Mișcării Legionare (...) De asemenea, menționez ca am fost condamnat după 1944 pentru "crimă de uneltire împotriva ordinii sociale" și am făcut 11 ani de temniță” (...).

Comunicat din *Universul*, 6 februarie 1941:

“Numărul morților și răniților căzuți, dintre rebeli și populația civilă,

în București, în zilele de 21-23 ianuarie 1941, după datele culese până în prezent de autorități, se ridică la 490 și anume:

“Răniți: (...) 254.

“Morți: (...) 236.

“Din totalul de 490 de răniți și morți, 346 sunt români iar 144 evrei. *Toți evreii morți (118) au fost asasinați de rebeli* (subl. mea, P.G.)”.

Până aici nimic de semnalat, cifra oficială a morților dintre evrei (118) nu este departe de 120 - dată de Matatias Carp - însă foarte departe de cea furnizată de la Tel Aviv de Sandu David (“200”).

Ciudată se arată partea finală a comunicatului:

“Majoritatea morților și a răniților a(u) căzut în atacurile date de rebeli asupra Președinției Consiliului de Miniștri și Palatului Telefoanelor. Prezența femeilor și a copiilor printre cei căzuți se datorește faptului că rebelii (adică legionarii? - n.m., P.G.) i-au așezat în primul rând în speranța că sub scutul lor vor putea înainta fără a primi focuri. *Mai mult de jumătate din nr. celor căzuți îl formează comuniștii recrutați dintre muncitori, meseriași, funcționari comerciali, șofeuri, ucenici etc*” (subl. mea, P.G.)]

Care este adevărul - fie el și doar statistic: adevărul lui Antonescu și al guvernului de atunci?, adevărul legionarilor?, adevărul evreilor?;

Care este adevărul despre pactul dintre Siguranță, prin Eugen Cristescu și PCR, prin Constantin David, comunist evreu din Constanța? În virtutea înțelegerii, “teroriștii” de atunci să fi fost, într-adevăr, țigani și evrei comuniști care trebuiau să lase impresia că legionarii ar fi devastat prăvăliile evreilor, i-ar fi batjocorit, asasinat - și “atârnat în cârlige, la Abator”?

În care caz cine l-a asasinat pe Constantin David, erou al clasei muncitoare? Siguranța? - improbabil, dacă este adevărat că exista o înțelegere de colaborare; comuniștii care nu erau la curent cu “ceastălaltă linie a partidului” își suprimaseră tovarășul ca trădător?

Dar adevărul nostru: adevărul-adevărat - când îl vom afla? Pentru ce rabinul Șafran, imediat după “masacru”, a adunat cadavrele evreilor - “de la Abator” - și *s-a grăbit să le îngroape înainte ca autoritățile să poată face constatările legale?*

Să mai pretindă evreii că nu sunt manipulatori de cadavre - la propriu și prin contabilitatea lor, cu totul specială!

Iată o opinie despre: Emanuel Badescu

http://www.lumeam.ro/nr3_2006/index.html:

(...)“Destituirea generalului Constantin Petrovicescu, ministrul de interne, a sefului Sigurantei, Alexandru Ghika, si a lui C. Malmuca, director in Ministerul de Interne, sub pretextul ca nu au reusit sa-l depisteze pe asasinul maiorului Döring, a produs o asteptata (de general) deruta si revolta in gruparea

simista. Motivand - din necunoasterea in detaliu a prerogativelor puterii lui Antonescu - nepublicarea in Monitorul Oficial a acestei decizii, Ghika si Malmuca au refuzat sa se supuna "acestei ilegalitati" si s-au baricadat in sediul Sigurantei de pe bulevardul Carol I. Erau insotiti de aproximativ 50 de persoane. Acesta a fost momentul crucial al izbucnirii "razboiului dintre Garda si Antonescu". (...) Cu aceasta ocazie se poate remarca o excelenta pregatire a gruparii simiste pentru situatii de criza, pregatire insusita prin studierea materialului subversiv preluat de la comunisti. Au fost ocupate tipografiile si radioul national. Au aparut manifeste si s-au strigat lozinci de atragere a armatei. S-au lansat zvonuri false. S-a apelat, tot prin manifeste, la sprijinul populatiei, dezvaluindu-se, in spiritul "maniei proletare", tradarea de neam de care se face vinovat generalul, si asa mai departe. Cine este cat de cat familiarizat cu manifestele bolsevice va observa usor marea asemanare cu acestea a manifestelor lansate de simisti.

(...) "Este un aspect care ar trebui sa dea de gandit celor ce-i mai confunda pe "codrenisti", profund anticomunisti, cu "simistii", care au conlucrat cu bolsevicii si luptau pentru o "revolutie legionara", cu atat mai mult cu cat, din miscarile Armatei Rosii de-a lungul frontierei estice, rezulta ca Moscova cunostea indeaproape desfasurarea evenimentelor si pregatea o "interventie de pacificare". Nu mi se pare o simpla coincidenta. Daca i s-a cerut sau nu ajutor ramane de cercetat. Totusi, pe care legionari i-a chemat Ana Pauker sa lucreze cot la cot cu bolsevicii la "reconstructia" Romaniei, pe codrenisti sau pe simisti, cei care au compromis nu numai Miscarea Legionara, ci si ideile nationalismului romanesc? Eu cred ca pe simisti.

"De-a lungul celor trei zile de confruntare s-au evidentiat cateva "caracteristici" tipice "loviturii de stat", cele mai importante fiind urmatoarele: s-au lansat actiuni de terorizare a populatiei - cu preca-dere evreiesti -, intr-un sens compromitator pentru cei programati sa piarda puterea; s-a tinut zilnic legatura cu marea putere externa care si-a dat acordul pentru "lovitura"; s-au contracara zvonurile simiste cu zvonuri ale "noii puteri", producandu-se haos in circulatia "pentru civili" a informatiei si, evident, panica de care va profita "salvatorul patriei"; adeziunea structurilor adverse (simiste) din teritoriu la "noua putere".

"Despre terorizarea populatiei in cele trei zile s-a scris cu fluvii de cerneala. Totusi, doar un procent infim de incriminari a fost probat cu documente si fotocopii. *Faptul ca Simon Wiesenthal si comisia sa nu au anchetat "crimele legionare" ar trebui sa puna pe ganduri. Au fost devastate magazinele evreiesti sau cele legionare, in cel putin doua cazuri fiind vorba de cele din urma? Au fost atarnati de carlige, la Abator (institutie condusa de trei evrei!), evrei, legionari sau cadavre luate de la Morga? In mod surprinzator, desi actul a fost abominabil, evreii romani si de pretutindenii nu au cautat sa afle adevarul. Constrans de acest aspect, sunt liber sa presupun ca era vorba de cadavre*

substituite de la Morga. La fel de surprinzătoare este apariția multor evrei alături de echipele de jaf trimise pentru compromiterea simistilor în cartierele evreiești. Insusi generalul Antonescu fost uimit de aceasta situație, pe care o va expune în ședința Consiliului de Miniștri din 11 februarie 1941. Citez: “Dintre evrei, nu toți, dar 30-40 000 sunt periculoși și dovada s-a făcut cu ocazia rebeliunii, când mulți evrei s-au asociat elementelor devastatoare din stradă. Pentru ca evreii să se asocieze acestor elemente, aceasta înseamnă că ei au fost puși în mișcare de cineva, într-un anumit scop și nu puteau fi mișcați decât de o acțiune comunistă dirijată”. (subl. m. P.G.) Cum se vede și cum se va dovedi, pentru evreul comunist nu etnia conta, ci scopul care scuza mijloacele. Posibil ca acesta să fi fost motivul tăcerii asternute ulterior, mai cu seamă în anii puterii lui Chisinevski și Nikolski, ani de cruntă prigoană antiromanească; mă refer, desigur, la neanchetarea cazurilor de jaf și incendiere, precum și a celor de asasinare a evreilor nevinovați în zilele de 21-23 ianuarie 1941. Cine și ce i-a oprit pe “tovarași” să facă lumina în acest caz? Nu cumva martorii oculari? Simpla enumerare a mortilor și bunurilor distruse ori pierdute ține de contabilitate, nu de justiție sau de istoria reală”.

5) Pogromul de la Iași.

În noaptea de 27 spre 28 iunie 1941 (războiul începuse la 22 iunie), la Iași, sergentul TR Mircea Manoliu, din trupele româno-germane așteptând plecarea pe front, din proprie inițiativă (a se citi: fără să fi avut vreun ordin de la superiorii săi militari), a arestat și a împușcat șase evrei, “vinovați” pentru că, în iunie-iulie 1940, în timpul retragerii din Basarabia, evreii îi atacaseră pe militari și pe civili. Sergentului i s-au alăturat grupe germane de poliție militară care au maltratată populația evreiască sub pretextul căutării unui aparat de radio-emisie. În cursul zilei de 28 iunie soldați români și germani au atacat locuințe evreiești, rănind, amenințând cu moartea, maltratând, jefuind numeroase persoane. În noaptea de 28 spre 29 iunie s-au semnalat “provocări” la adresa trupelor germane și române (în fapt puse la cale de câțiva legionari din Iași, de convență cu germanii) - s-a tras cu arme de salon și au fost aruncate petarde.

A doua zi (29 iunie) au fost arestate cca 3.000 persoane, în majoritate evrei. După o anchetă sumară operată de poliția militară, de jandarmerie, de poliție (române, acestea), mulți evrei au fost eliberați, însă germanii i-au re-arestat și au făcut de gardă la Chestură, pentru a nu mai permite eliberările. Arestările au continuat, ajungând la cca 5.000 persoane. În aceeași zi (29 iunie) Mihai Antonescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri a ordonat evacuarea din Iași a întregii populații evreiești (în jur de 45.000 persoane) - măsură ulterior abandonată.

La 30 iunie, printr-un ordin telegrafic, Ion Antonescu a decis: toți evreii comuniști, posesori de arme și de steaguri roșii să fie executați. Până în acel moment fuseseră împușcați cca 300 evrei iar 50 au fost răniți. Execuțiile au continuat - comunicatul lui Antonescu de la 2 iulie vorbea de un total de 500 persoane executate;

“Trenurile Morții” (30 iunie-1 iulie 1941).

În urma Pogromului de la Iași, la 30 iunie 1941 au fost formate două trenuri. Până la imbarcarea evreilor, trupele germane de poliție militară - între care o echipă de 10-12 membri ai organizației “Todt” s-au aflat în frunte.

Primul tren, cu 2.530 evrei, luat în primire de Corpul Gardienilor Publici, a fost evacuat la Târgu Frumos. Cel de al doilea (1.974 evrei) a fost trimis la Podu Iloaiei.

Primul tren, după ce a făcut un popas la Târgu Frumos - unde a lăsat 654 cadavre - a fost dirijat din Ordinul Ministerului de Interne către Călărași: a ajuns abia în 7 iulie. Pe acest traseu trenul a fost luat în primire de Jandarmerie. Bilanțul - teribil: 1.519 morți (din care doi împușcați pentru că încercaseră să fugă).

Când cel de al doilea tren a ajuns la destinație s-a constatat că din pricina maltratărilor prealabile, a condițiilor îngrozitoare de transport (vagoane supra-aglomerate, închise ermetic, căldură, lipsă de apă) 1.198 persoane muriseră; 776 supraviețuiseră.

Ordinele de evacuare și cele privind tratamentul evreilor pe traseul “trenurilor morții” au fost date de generalul Ion Antonescu și de Mihai Antonescu. Ele au făcut parte din represiunea organizată pentru a răzbuna atacurile evreilor din timpul retragerii din Basarabia și din Bucovina de Nord (28 iunie-3 iulie 1940) și pentru “soluționarea problemei evreiești”.

De aplicarea lor s-au ocupat: Poliția, Jandarmeria, Armata și Corpul Gardienilor Publici - cu asistența autorităților locale - măsurile fiind supervizate de ofițeri de la Marele Cartier General al Armatei Române.

(Nota nr. 5 a fost redactată la cererea autorului de istoricul Mircea Stănescu).

6) Scrisoarea adresată lui Elie Wiesel de către un concetățean de-al său din Sighet: inițial apărută în săptămânalul newyorkez *Meridianul Românesc* - nu se menționează data - difuzată apoi pe internet:

“Stimate domnule Elie Wiesel,

“La sfarsitul lunii iulie 2002 ati revizitat orasul dvs. natal - Sighetul Marmatiei, din Romania, si ati retrait atat amintirile frumoase din perioada copilariei cat si amintirile dureroase privind tragedia deportarii la lagarul de exterminare nazist din Auschwitz (1944).

“Cu aceasta ocazie ati spus locuitorilor din Sighetul Marmatiei urmatoarele: «Cei mai multi dintre dvs. v-ati nascut dupa aceea. Tot ce s-a intamplat atunci nu este responsabili-tatea dvs. Poate ca parintii si bunicii dvs. mai traiesc. Duceti-va acasa si intrebati-i cum era atunci cand aici la Sighet traia o comunitate evreiasca prospera si cum acum nu mai este nici un evreu. Intrebati-i cum s-au simtit dupa acea noapte, dupa 1944, daca au dormit bine dupa aceea».

“Deci doriti ca baiatul meu sa ma intrebe ce am facut eu in 1944 cand trupele nemtesti si unguresti v-au trimis la lagarul de exterminare nazist de la Auschwitz. Doriti sa stiti daca «am dormit bine dupa aceea». Acum, in 2002, gasesc afirmatiile dvs. foarte jignitoare. Stiti foarte bine ce s-a intamplat cu populatia romaneasca din Sighet intre 1940-1944, deoarece citindu-va memoriile inteleg ca va place istoria. Sa mergem impreuna in timp si sa analizam ce am facut eu si ce ati facut dvs. in perioada 1940-2002.

“Eu m-am nascut in 1922, in Sighet. Parintii mei fusesera improprietariti in 1925 dupa reforma agrara si traiau destul de bine din munca pamantului si cresterea animalelor, fiind bine-vazuti in comunitate ca tarani instariti. In 1939, am urmarit cu frica miile de refugiati din Polonia care au trecut prin orasul nostru. Aveam 17 ani atunci si intelegeam ca ceea ce se intampla in Polonia era foarte grav. Parintii mei cautau sa ma linisteasca, spunandu-mi ca Anglia si Franta ne vor apara! Dar, la sfarsitul anului 1939, Polonia era impartita intre Germania si Rusia, timp in care Franta si Anglia au stat si s-au uitat si nu au facut nimic!

“In urma Pactului Molotov-Ribbentrop, pe data de 26 iunie 1940, Rusia a dat un ultimatum Romaniei sa evacueze Basarabia si Bucovina de Nord. Dupa cum stiti foarte bine, comunistii rusi imediat au activat ‘Coloana a V-a’ din Basarabia si Bucovina de Nord, formata din minoritatile ostile guvernarii romanesti (rusesti, ucrainene si evreiesti), care au ucis multi romani civili, autoritati romanesti si trupe romanesti care se retrageau. In urma acapararii de catre comunistii rusi a Basarabiei si Bucovinei de Nord, peste 350.000 de romani au devenit refugiati. 200.000 de romani au fost deportati in Siberia si peste 150.000 de romani, in special cei care in 1918 au militat pentru Unirea cu Romania au fost exterminati. Noi, romanii din Sighet am trimis bani si ajutoare refugiatilor romani din aceste provincii romanesti furate de rusi. Poate va aduceti aminte ca si prin Sighet au trecut cateva sute de refugiati romani din Bucovina de Nord.

“Acum, la randul meu, va intreb: dumneavoastra, familia dumneavoastra si comunitatea dvs. evreiasca din Sighet, ce ati facut

pentru acești refugiați romani? Cum ați dormit între 26-27 iunie 1940, când atât de mulți romani au suferit cumplit?

“Din păcate, peste puțin timp, la o lună și jumătate după tragedia din Basarabia și Bucovina de Nord, a venit și randul nostru, al romanilor din Sighet să suferim. Pe data de 30 august 1940, în urma Dictatului de la Viena impus de Hitler, România a fost forțată să cedeze Ungariei Transilvania de Nord, inclusiv orașul Sighet. Peste 300.000 de romani au devenit refugiați sau au fost expulzați, mii de romani au fost batuți și omorâți. Prigoana autorităților ungurești împotriva romanilor a fost cumplită. După cum știți foarte bine, dle Wiesel, o mare parte din populația românească din Sighet a fost nevoită să se refugieze în România. Cei care au rămas au fost terorizați (batuți, închisi, omorâți), de către autoritățile ungurești. În perioada 1940-1944, peste 50.000 de romani au fost omorâți de autoritățile ungurești în Transilvania ocupată. Îmi amintesc cum în primele zile când au intrat trupele ungurești în Sighet, comunitatea ungurească și evreiască din oraș era foarte fericită pentru că «s-a terminat cu ocupația românească».

*“În cartea **All rivers run to the sea** singur declarați: ‘A consequence was that Sighet became Maramorossziget again. The population joyfully greeted the first ‘motorized’ units of the Hungarian Army: troops on bicycles. My mother, too, was pleased with our change of nationality. For her it was a kind of return to her childhood for which thanks were due to God’ - pag. 28. (‘O consecință a fost aceea că Sighetul a devenit din nou Maramorossziget. Populația a salutat cu bucurie primele unități ‘motorizate’ ale armatei ungare: trupe pe bicicletă. Și mama mea s-a bucurat de schimbarea naționalității. Pentru ea aceasta a însemnat o întoarcere la copilărie, fiind recunoscătoare lui Dumnezeu’).*

Așa că acum, la randul meu, vă întreb, dle Elie Wiesel, cum aveți tupeul și lipsa de omenie să mă întrebați cum am dormit în 1944, când între 1940-1944 nu ați făcut nimic pentru familia mea, care a suferit cumplit în urma teroarei ungurești.

“De ce acuzați pe românii din Sighet că nu au făcut nimic pentru comunitatea evreiască, când știți foarte bine că românii din Sighet din 1940 și până în 1944 au suferit cumplit sub teroarea administrației ungurești, erau oropsiți și nu aveau puterea politică și militară să facă ceva?

“Dle Elie Wiesel, la randul meu, vreau să știu cum v-ați simțit după august 1940 când românii din Sighet au fost prigoniti și omorâți de autoritățile ungurești. Vreau să știu dacă după august 1940 «ați dormit bine».

“Dar să continui amintirile despre Sighet. În 1941, autoritățile ungare au dat afară familia mea de pe pământul pe care îl obținuse în

urma reformei agrare din 1925. In septembrie 1941, am ajuns refugiati la Ploiesti, la un unchi al mamei. In anul 1943, cand aveam 21 de ani, am fost inrolat in Armata Romana. Pana in 1944 am luptat pe frontul rusesc, din 1944 am luptat pentru eliberarea Transilvaniei de sub unguri si in 1945 ma afluam cu trupele romanesti la granita Ungariei cu Cehoslovacia.

“Impreuna cu familia mea m-am intors la Sighet in primavara anului 1946, la varsta de 26 de ani, dupa o absenta din Sighet de 5 ani. Ne-am intors la pamantul nostru si cu greu am incercat sa ne refacem viata. Casa noastra am gasit-o distrusa si tot ce lasasem fusese furat de vecinii nostri (!) din Sighet.

*“Dupa cum stiti si scrieti in cartea **All rivers run to the sea**, dupa 1944, trupele rusesti au pus ca sefi ai politiei, inchisorilor si lagarelor de munca obligatorie pe o multime de tineri evrei comunisti. ‘The red army had given control of the police to some young Jewish communists returning from Bucharest, the labor battalions, and the camps. Whom else could they have any confidence in? (one of them, Aczi Mendelowics, later became Amos Monor, chief of formidable Shin Beth Security Service in Israel’) - pag.147-148 (‘Armata Rosie a dat politia pe mana unor tineri evrei comunisti intorsi din Bucuresti. De asemenea si lagarele de munca si inchisorile au capatat sefi similari. In cine altcineva sa fi avut rusii incredere? (unul dintre acestia, Aczi Mendelowics, a devenit mai tarziu Amos Monor, seful formidabilului Serviciu Secret israelian, Shin Beth). Acesti comunisti evrei au inceput o adevarata teroare impotriva a tot ce era omeneste’.*

“Incepand cu primavara anului 1947, in inchisoarea din Sighet, pe care cred ca v-o amintiti deoarece era o cladire impozanta, constru-ita la 1897, au inceput sa fie inchisi "dusmanii poporului si ai noii societati".

“Dupa abdicarea fortata a Majestatii Sale Regele Mihai I al Romaniei, comunistii au venit la putere in toata Romania. La inchisoarea din Sighet a fost adus mai intai "Lotul Visovan", compus din 18 elevi si studenti maramureseni arestati de comunisti (stiti foarte bine cine au fost acesti comunisti in Sighet). Pe urma au urmat fosti ministri, militari, academicieni, profesori universitari, ziaristi. Printre ei se numarau Iuliu Maniu, Constantin (Dinu) Bratianu, Gheorghe Bratianu, Mihai Manoilescu, Aurel Vlad, Daniel Ciugureanu, Ioan Pelivan, Constantin Argetoianu, generalii Mihail Racovita si Ion Rascanu, preoti greco-catolici si romano-catolici, precum Ioan Suci, Anton Durcovici, Traian Frentiu, Vasile Aftenie. Toti acestia si multi altii au murit in inchisoarea de la Sighet.

“Cu ce i-ati ajutat, dle Elie Wiesel, pe acesti romani exterminati de teroarea comunista? La vremea respectiva erati la Paris si ati fi putut

ridica glasul despre holocaustul rosu, care a exterminat peste 1.200.000 de romani in lagarele de exterminare raspandite pe intreg teritoriul Romaniei!

“Holocaustul rosu a durat in Romania din 1946 pana in 1989. In toata aceasta perioada, ce ati facut, dle Elie Wiesel, pentru romani si Romania in care v-ati nascut, «cum ati dormit: bine»?

“Si cum se face ca in 2002, cand ati revizitat casa natala din Sighet, nu v-ati oprit si la muzeul holocaustului rosu din Sighet, care se afla aproape de casa dvs.? De ce nu ati avut curajul sa vedeti prin ce teroare si tragedie au trecut toti cetatenii Romaniei (romani, unguri, evrei, germani etc.) in perioada 1944-1989? Dle Elie Wiesel, laureat al Premiului Nobel pentru Pace si purtatorul a U.S. Congressional Medal of Honor, de ce nu ati gasit potrivit si cuvenit sa depuneti o floare la Sighet in memoria celor exterminati in timpul holocaustului rosu? Prin aceasta atitudine a dvs., toti acei martiri ai neamului romanesc au murit pentru a doua oara! «Ati dormit bine dupa aceea», dle Elie Wiesel?

“Viata mea dupa 1946 a fost un cosmar. Trupele rusesti si tinerii comunisti la putere in Sighet terorizau populatia, iar in 1950 au inceput colectivizarea. In 1954, impreuna cu alti "tarani instariti", am fost arestati si judecati ca dusmani ai poporului si trimisi la lagarul de exterminare de la Canal, din Dobrogea. Doar cu ajutorul lui Dumnezeu am supravietuit! Dupa ce am fost eliberati in 1960, mi-am continuat viata mizerabila in Romania sub dictatura comunista.

“Prin intermediul ziarului Meridianul Romanesc va trimit aceasta scrisoare, dle Elie Wiesel. Vreau sa stiu: in toti acesti ani, din 1945 pana in prezent, ce ati facut pentru cetatenii romani (romani, unguri, evrei, germani etc.) terorizati si exterminati de holocaustul rosu? Vreau sa cunosc: cand stiati ca noi suferim asa de cumplit, cum puteati sa dormiti bine la Paris, Florenta, New York, Washington D.C.?

“Cu stima,

“Gheorghe Dima

“Concetatean din Sighet”

7) În Franța ocupată evreii fugiți din Estul Europei ca urmare a persecuțiilor “fasciste, antisemite”, începând de la 1 septembrie 1939, pe lângă tradiționalul spionaj în favoarea U.R.S.S. (deci în a Germaniei! - până la 22 iunie 1941, vreme de 22 luni!), participaseră la sabotarea industriei de război franceze - fiindcă așa le ordonase Stalin, cel care îl felicitase pe Hitler după Capitularea Franței; însă și după declanșarea războiului contra Sovietelor, la 22 iunie 1941, conducerea kominternistă a “Rezistenței” (Jacques Duclos și “Holban”) nu a ezitat să-i denunțe Gestapoului pe rezistenții nesupuși Moscovei, printre care cei din “grupul Manouchian”,

Afișul Roșu : 23 oameni arestați, executați de germani, exercițiu în care a excelat evreul basarabean Boris Bruchman zis “Holban”; zis “Roger”, șeful brigăzilor MTI-MOI.

Mizerabilului spion sovietic în Franța ocupată de germani puțin îi păsa de Franța martirizată, Matria lui era URSS, Tatăl său: Stalin. În numele acestor “valori”, evreul spion sovietic “Holban”, îl chemase la o întâlnire conspirativă pe franctirorul Davidowitz - și îl împușcase, fiindcă acesta descoperise complicitatea germano-sovietică, în Franța, mai grav: legăturile lui Jacques Duclos, secretarul-general al P.C. Francez și ale lui “Holban”, agent NKVD, cu Gestapoul.

Ca și subalterna sa, Cristina Marcusohn, eroină a Rezistenței Franceze (soră cu mama lui Vladimir Tismăneanu, Hermina) - devenită Luca, apoi “Boico”, după... pseudonimul soțului, evreu rus, uns general de... Grăniceri, adică de M.A.I., “Holban”-Bruchmann - și el “erou” al aceleiași... Rezistențe - s-a întors în România - întors... prin expulzare din Franța, pentru spionaj în folosul URSS, în același lot cu Mariana și Mihai Șora, E. Herskowitz, tatăl lui Alain Paruit, I. Coteanu, lingvistul. După 1945 a avut “mari-responsabilități”: general de Securitate. Ca și Cristina Boico - ea cu “mari-responsabilități în îndrumarea ideologică” (stalinistă) - “Holban”-Bruchman s-a strecurat în Franța, în 1984, unde - ca și, din nou, Cristina Boico! - s-a plâns, în presă, că în România fusese “victimă a epurărilor antisemite”... Să le plângi de milă “victimelor antisemitismului românesc”!

8) din volumul **Instaurarea totalitarismului în Romania** (St. Rădulescu-Zoner, D. Bușe, B. Marinescu, editura Cavalioti, 1995) *Cu două luni înainte ca războiul să se fi sfârșit au început, la noi, procesele:*

“1945

“19 martie

-Printr-un jurnal al Consiliului de Ministri se dispune arestarea următorilor generali sub invinuirea de crimă de război: Ilie Steflea (fost șef al marelui stat major; va muri în detenție în 1961); Gh.Cialik, Gh. Potopeanu (fost ministru în guvernul constituit la 23 August 1944), Atanasie Trincu, Radu Korne (după un regim barbar de detenție la Jilava va muri la 28 aprilie 1949), Gh Teodorescu (fost director general la P.T.T).

“Aprilie 2 (1945)

-Aurel Baranga incheie sa publice in Romania Libera o suita de reportaje asupra vietii detinutilor din fostele lagare de concentrare din Transnistria

“Aprilie 13 (1945)

-Aurel Baranga publica in Romania Libera un reportaj intitulat "Patru ani

de jaf, tilharie si omor. Cum se judeca la Cernauti sub Antonescu". In numerele urmatoare ale aceluiasi ziar, Aurel Baranga semneaza o serie de reportaje despre viata in lagarele de concentrare din Transnistria.

"Mai 3 (1945)

-Consiliul de Ministri hotareste, in baza actului de acuzare intocmit de acuzatorii publici Avram Bunaciu si D. Saracu trimiterea in judecata a primului lot de criminali de razboi, compus dintr-un grup de militari in frunte cu generalul de corp de armata Nicolae Macici [... va fi condamnat la moarte de Tribunalul Poporului. Prin decret regal, pedeapsa va fi comutata in munca silnica pe viata. A murit in inchisoarea de la Aiud, in 1950]. Acesta din urma este invinuit de conducerea represaliilor impotriva populatiei civile din Odesa (22-23 oct.1941) dupa aruncarea in aer de catre partizani, a comandamentului armatei romane din oras.

"Mai 4 (1945)

-Alexandra Sidorovici (sotia lui Silviu Brucan), acuzator public, intocmeste actul de trimitere in judecata a lui Vladimir Luciu, fost sef al Sigurantei din Cernauti. Concomitent, conform unui anunt din Scinteia, acuzatorul public Alexandru Draghici ancheteaza "o noua banda de agenti ai Sigurantei din regimul de teroare al lui Antonescu".

"Mai 5 (1945)

-Scinteia publica completul de judecata aprobat de Lucretiu Patrascanu pentru primul lot de criminali de razboi : Ilie Tobrea (consilier la Curtea de Apel Bucuresti), Alex Voitinovici (judecator Tribunalul Bucuresti), Vasile Nita (muncitor), Gh.Ionescu (constructor), P. Brutreanu (industrias), Ion Pauna (muncitor), Ionita Dumbrava (taran), C Tiulescu (muncitor), S.Nitulescu (avocat).

"Mai 14 (1945)

-Primul lot al "criminalilor de razboi". Apararea invoca incompetenta si neconstitutionalitatea completului de judecata si a incadrarii juridice a acuzatiilor. In replica, acuzatorul Avram Bunaciu sustine ca "legea aceasta dupa care ii judecam e speciala fiindca si faptele lor sint speciale"

"Mai 15 (1945)

-Comentind procesul primului lot de "criminali de razboi" oficiosul CC al PCR sustine ca Tribunalul Poporului din Romania este "prima instanta in care setea apriga de dreptate a poporului roman se imbina cu cele mai inalte principii de justitie umana"

"Mai 16 (1945)

-In Scinteia, Alexandra Sidorovici, acuzator public, declara "Nici o iertare pentru criminali !"

“Mai 20 (1945)

-In Bucuresti ca si in alte orase din tara au loc intruniri organizate de Uniunea Patriotilor in care se cere pedeapsa capitala pentru cei judecati de Tribunalul Poporului. Comentind aceste manifestatii N. David scrie in Scinteia : "Poporul se ridica in unanimitate printr-un plebiscit spontan si navalnic, un adevarat plebiscit al dreptatii si omeniei ultragiata, cerind in glas de tunet «Moarte criminalilor de razboi !»"

“Mai 21 (1945)

-“Din mii de guri, un singur strigat. Din mii de piepturi o singura dorinta: «Moarte criminalilor de razboi ! Moarte ucigasilor ! Moarte lor!»” - scrie Aurel Baranga in reportajul sau.

“Mai 22 (1945)

-Se anunta sentinta in procesul “criminalilor de razboi” Sint condamnnati la moarte Macici Nicolae, Trestioreanu Const., Niculescu Mihail, Ionescu Radu, Balaceanu Eugen, Calotescu Cornel, Marinescu Stere, Zlatescu Gh., Georgescu Ion, Finkelstein Benjamin, Buradescu Sever, Popescu Cristodor, Cichir Dumitru, Isopescu Modest, Padure Aristide, Manescu Vasile, Crestinu Avram, Ambrus Romulus, Ghineraru Fl, Gavat Stefan, Wilentz Alfred, Cuveta Serghie, Bulatu Dumitru, Grigorescu Gh., Dumitrescu M., Patrascoiu Nic., Solomon Stefan, Mihailiuc Const. si Haranga Ion, ceilalti inculpati fiind condamnnati la pedepse privative de libertate intre munca silnica pe viata si un an de inchisoare corectionala. Potrivit unui reportaj aparut ulterior in Scinteia, dupa pronuntarea sentintei, publicul din sala a scandat «Traiasca Tribunalul Poporului! Traiasca acuzatorii publici !»"

“Mai 24 (1945)

-In legatura cu procesul primului lot de "criminali de razboi", recent incheiat, Grigore Preoteasa sustine in Romania Libera ca acesta s-a desfasurat de-abia dupa 8 luni de la 23 August 1944 deoarece "reactiunea din Romania s-a opus". "Pentru ce Maniu, Bratianu si Radescu au intirziat si impiedicat arestarea si condamnarea lor ?"...

“Mai 28 (1945)

-Curtea de Casatie, sectia II, prezidata de Gh. Tanasescu respinge recursul intentat de lotul de "criminali de razboi recent condamnnati de Tribunalul Poporului".

“Mai 30 (1945)

-Incepe procesul ziaristilor "criminali de razboi" si "vinovati de dezastrul tarii" : Pamfil Seicaru (disparut), Ionel Dumitrescu, Stelian Popescu (disparut),

Romulus Dianu, Ilie Radulescu, Alex. Hodos, Radu Demetrescu Gyr, Grigore Manoilescu, (disparut), Nichifor Crainic (disparut) sa. Acuzatori publici : c.Vicol, Alexandra Sidorovici, Ion D. Ioan si Avram Bunaciu. In actul de acuzare dat publicitatii se mentioneaza : "prin articolele din ziare, brosure sau conferinte" cei trimisi in judecata "s-au pus in slujba propagandei fasciste sau hitleriste si au contribuit, prin actiunea lor, la mentinerea unui regim odios si a unei politici externe nefaste".

"Mai 31 (1945)

- Sub titlul "Viperele", Miron Constantinescu scrie in Scinteia ca ziaristii ce au aparut in fata Tribunalului Poporului sint "gangsterii presei, simbrasii lui Goebbels, vinzatorii de tara". "Cu scirba si ura priveste poporul roman la ei, cu ura si scirba privim hoiturile lor minjite cu singe."

- "Salariatii" ziarului Universul, intruniti in sedinta sindicala cer "pedepse exemplare" pentru Stelian Popescu si ceilalti ziaristi judecati de Tribunalul Poporului.

"Iunie 1 (1945)

-In capitala Apararea Patriotica organizeaza mitinguri, prilej pentru "cetatenii indignati" sa ceara sanctionarea "ziaristilor fascisti".

-Regele semneaza, la propunerea guvernului, decretul de comutare a pedepsei in munca silnica pe viata pentru toti condamnatii la moarte sub acuzatia de criminali de razboi formulata de Tribunalul Poporului in primul proces.

"Iunie 4 (1945)

-Continuindu-si seria proceselor Tribunalul Poporului pronunta sentinta in actiunea intentata impotriva "gazetarilor tradatori" Sunt pronuntate doua condamnari la moarte, ambele in contumacie : Pamfil Seicaru si Grigore Manoilescu, 8 condamnari la detentie pe viata : Romulus Seisanu, Ilie Radulescu, I.P. Prundeni, Gabriel Balanescu, Pan Vizirescu, Aurel Cozma, Nichifor Crainic, Stelian Popescu (in contumacie) si mai multe condamnari intre 12 si 20 de ani : Ionel Dimitrescu, Al Hodos, Radu Demetrescu-Gyr. Tuturor acestora li se confisca atit averea lor cit si averea descendenteilor. Toti fac recurs.

"Iunie 13 (1945)

-Deosebit de activ, recent infiintatul Tribunal al Poporului trece la judecarea deja a celui de a-l treilea lot de "criminali de razboi". Printre acuzati se numara Vasile Agapie, fost comandant al lagarelor de la Virtujeni si Marculesti, Dionisie Fotino, preot militar la Iampol, Ion Mihaiescu, N. Paliga, Naum Hristu etc. Acuzatii sint invinuiti de "crime , masacre si jafuri" la Ribnita, Marculesti, Iampol.

"Iunie 19 (1945)

- Tribunalul Poporului da sentinta in cel de al treilea lot al celor acuzati de crime de razboi. Sint pronuntate 4 condamnari la munca silnica pe viata (doua in lipsa) 3 condamnari la 25 de ani de munca silnica, doua la 20 de ani, una la 15 ani, una la 8 ani, etc.

“Iunie 28 (1945)

-Tribunalul Poporului incepe judecarea celui de al 4-lea lot de "criminali de razboi". Actul de condamnare este intocmit de Alexandra Sidorovici si A.C. Mocanu, acuzatori publici. In boxa se afla 11 persoane printre care si Ioan Topor, fost general de jandarmi.

“Iulie 13 (1945)

-Tribunalul poporului incepe judecarea la Bucuresti a celui de al 5-lea lot de "criminali de razboi", acuzati de actiuni antisemite, internari in lagare si detasamente de munca.

“August 3 (1945)

-La tribunalul poporului din Bucuresti incepe procesul celor 21 de fosti angajati ai sigurantei generale, Sigurantei Prefecturii Capitalei si Sigurantei Chesturii Cernauti. In boxa sint prezenti numai 12 acuzati in frunte cu directorul Sigurantei, Emil Iagolnita.

“August 7 (1945)

-In urma urma anchetei declansate la Cluj de autoritatile locale coordonate de ministrul de interne Teohari Georgescu si ministrul de razboi Vasiliu-Rascanu se stabileste ca incidentele de la 5 august" au fost puse la cale de elemente fasciste" si anume 15 membri ai PNT, in frunte cu Emil Hatieganu, aflati in stare de arest...

“August 8 (1945)

-Se pronunta sentinta in procesul intentat fostilor angajati ai Sigurantei: 6 dintre acuzati (unii in contumacie) sint condamnati la munca silnica pe viata si confiscarea averii.

“Septembrie 10 (1945)

-La sectia IV a Curtii Martiale incepe judecarea procesului celor 33 de inculpati ce alcatuiesc primul lot din organizatiile teroriste T si Tinerimea Libera [...] majoritatea acuzatilor sint membri ai organizatiilor de tineret ai PNL in special si PNT, studenti la drept, filosofie sau politehnica. Printre acestia se afla si Adriana Georgescu, tinara avocata, fosta sefa de cabinet a gen. Radescu, arestata inca din 29 iulie. Ea a fost anchetata de temutul tortionar Nicolski si torturata in mod bestial. [...] de acelasi tratament "beneficiasera" si ceilalti acuzati. [...] Cele doua orgnizatii se aflau, potrivit Scintei, sub comanda "sceleratului de Radescu" si impreuna pregateau un carnagiu care ar fi intrecut mult pe cele cunoscute din organizatia Garzii de Fier...

“Septembrie 28 (1945)

-Incepe judecarea procesului organizatiei de rezistenta Partizanii

Nationalisti Romani in care sint implicati 7 elevi de liceu acuzati de "actiune pentru defaimarea membrilor guvernului "

"1946

"14 februarie

-Isi reia activitatea Tribunalul Poporului prin judecarea procesului Centralei Evreilor acuzata de fi executat ordinele Berlinului si Gestapoului in prigonirea evreilor. Presedinte al completului de judecata - Al Voitinovici iar acuzatori publici A. Schreiber si M. Mayo. Acuzati : Vasile Isaceanu (disparut), Jacques Leon, dr Nador Gingold, Adolf Grossman-Grozea, N.Grunberg-Willman.

"Februarie 16 (1946)

- Memoriu al muncitorilor de la rafinaria Vega privind desfasurarea alegerilor sindicale in intreprinderea lor. "Numerosi ingineri, functionari si maistri au fost arestati si inaintati Sigurantei statului, fiind socotiti hitleristi, fascisti in timp ce adevaratii legionari antonescieni, cuzisti etc. erau pusi in pozitii de conducere " se arata in memoriul publicat. Astfel presedintele sindicatului rafinariei a devenit un sofer ce suferise o condamnare de 12 ani pentru tilharie.

"Februarie 18 (1946)

-Se pronunta sentinta in Procesul Centralei Evreilor: V. Isanceanu (in contumacie) si Nandor Gingold - munca silnica si degradare civica 10 ani, N Grunberg-Wilmann - 20 de ani detentie grea; A Grossman-Grozea - 15 ani detentie grea, J. Leon -12 ani. Tuturor li se confisca averea.

"Februarie 20 (1946)

-La Tribunalul Poporului incepe judecarea celui de a-l doilea lot de criminali de razboi, compus din membrii guvernului Horia Sima, cit si din ziaristi vinovati de "propaganda hitlerista". Printre cei dintii sint acuzati : Platon Chirnoaga (general si fost ministru la Berlin), Sergiu Vlad Cristi (fost primar al Chisinaului), Visarion Puiu (fost mitropolit al Odesei, Ion Sangeorgiu (profesor universitar). Cit priveste ziaristii urmatoarele persoane sint implicate : Alexandru Cuzin, Alexandru Gregorian, Vintila Horia Caftangioglu, Ion Victor Vojean, Horia Stamatu carora li se adauga si profesorul universitar Gh. A. Cuza, fost ministru in guvernul Goga-Cuza. Cu exceptia lui Gh A. Cuza si a lui Ion V. Vojean, toti ceilalti sint disparuti.

"Februarie 21 (1946)

-Se da sentinta in procesul intentat al criminalilor de razboi alcatuit din ziaristi si membri ai guvernului Horia Sima. Tribunalul Poporului condamna la moarte 5 inculpati, la detentie pe viata alti 4, toti ziaristi si pe Gh Cuza la 20 de ani "detentie riguroasa".

“Februarie 22 (1946)

-Tribunalul Poporului incepe judecarea generalului Constantin Voiculescu, fost guvernator al Basarabiei (1941-1943) si a conducătorilor jandarmăriei din Basarabia, acuzați de înființarea lagărului de la Onesti, de internare a evreilor în ghetouri sau expedierea peste Nistru, de trimitere în Transnistria a unui grup de peste 7000 de polonezi si 6000 de ucrainieni.

“Februarie 28 (1946)

-Incepe la Tribunalul Poporului procesul a 8 militari acuzați de a fi comandat lagăre de prizonieri sovietici.

“Mai 4 (1946)

-Incepe procesul Antonescu [...] maresalul Antonescu este invinuit în principal de trădare de țară, de a fi contribuit la dezastrul ei, permitând jefuirea si secătuirea economiei naționale, de agresiune împotriva Uniunii Sovietice, de teroare împotriva muncitorilor, de a fi înfăptuit crime de război si crime împotriva umanității. Repetarea cu obstinație, pe tot cuprinsul actului de acuzare, a unor termeni ce tin de sfera politicului si nu a juridicului "legionari, fascisti, tradatori ai neamului".

“Mai 12 (1946)

-Dupa semnarea depozitiei si înainte de a parasi sala Iuliu Maniu se îndreaptă spre boxa acuzatilor si stringe mina lui Gh Dobre, C.Z. Vasiliu, Titus Dragos, C Pantazi si Ion Antonescu...

- ... rechizitoriul acuzatorului public Vasile Stoican, ce-si completeaza prestatia cu imagini ale "spinzuratorilor de la Odessa, mormanelor de cadavre de la Iasi", "trupuri goale si ciopirtite". Cere pedeapsa cu moartea.

“Mai 17 (1946)

-Se pronunță sentința în procesul Antonescu ; sint condamnați la moarte : Ion Antonescu, Mihai Antonescu, C.Z. Vasiliu, C. Pantazi, Eugen Cristescu, Gh Alexianu, Radu Lecca dar si Horia Sima, C. Papanace, Corneliu Georgescu, I. Protopopescu, M. Sturza si V. Iasinski, toti cei din urma disparuti. Celelalte condamnați: detenție pe viață (C. Danulescu, V. Dumitriuc - disparuti, Gh. Dobre, C. Petrovicescu), 20 ani temniță grea (T Braileanu, I Marinescu), 15 ani închisoare (P Tomescu, T Dragos), 10 ani (D. Popescu, C.Busila, N. Mares). Toti au dreptul la recurs.

“Mai 20 (1946)

- Sint arestați alti membri ai guvernului Antonescu carora "li se vor întocmi acte de acuzare". Acestia sint : Gh. Leon, I Petrovici, gl Gh Georgescu, gl N Stoenescu, P Nemoianu, Gheron Netta, E Otelesteanu, gl Gh Jienescu, gl V Iliescu, A Pana, gl N. Sova, Horia Cosmovici, I.N. Fintescu, Gh Cretianu, Mircea

Vulcanescu, I.D. Enescu, Al Neagu, gl I Iacobici, gl E Zwiedenek, N Petra, contra-amiral Nicolae Pais, Petre Strihan, amiral Gh. Coslinschi. Ei au facut parte din aparatul economico-financiar.

“Mai 24 (1946)

-Celor de curind arestati li se adauga I Marian (fost ministru al agriculturii), gl I.R. Arbore (fost subsecretar de stat la Aprovizionare) si I.Sandu (fost subsecretar de stat la culte).

“Mai 25 (1946)

-La inalta Curte de Casatie incepe judecarea recursului ordinar introdusa de condamnatii din procesul Antonescu [...]

-Este arestat un alt demnitar al guvernului Antonescu, Radu Rosetti, fost ministru al Educatiei Nationale.

“Mai 27 (1946)

- Incepe procesul unui nou lot de criminali de razboi acuzati de crime in tara dar mai ales pe teritoriul marelui stat "vecin si prieten" de la rasarit. Printre acuzati se numara col Iulian Popovici, fost prefect al politiei Odessa, St Ivascu, fost comisar de siguranta la prefectura Odessa, V. Gheorghiu, fost comisar al Prefecturii Politiei Odessa etc.

- Inalta Curte de Casatie, sectiune a II-a respinge ca neintemeiate, toate motivele ordinare de casare a sentintei formulate de condamnatii din procesul Antonescu cu exceptia celor ale lui C Busila, N. Mares si D. Popescu.

“Mai 31 (1946)

- Sectiunile Unite ale Inaltei Curti de Casatie si Justitie resping recursurile pe motive de neconstitutionalitate facute impotriva Tribunalului Poporului de acuzatii din procesul Antonescu.

- "Cerem executia ! Moarte Antonestilor !" "Sentinta trebuie implinita!", solicita cetatenii Capitalei la mitingul din Piata Universitatii" "Sentinta Tribunalului Poporului, sentinta aspra dar justa, reprezinta vointa intregului popor. Mai exista unelte fasciste ale lui Maniu si Bratianu care spera intr-o schimbare a pedepsei..."

“Iunie 1 (1946)

- Lucretiu Patrascanu, ministrul justitiei prezinta Regelui cererile de gratiere ale celor 7 condamnati. (pentru maresalul Antonescu se depusesera trei cereri : una din partea mamei sale, alta din partea avocatului C. Paraschivescu Balaceanu si a treia chiar de acuzat, dar nesemnata) ele sint insotite si de doua scrisori catre suveran, ambele semnate de Patrascanu, prin care "in numele si din insarcinarea guvernului" ministrul Justitiei are "onoarea de a propune Majestatii Voastre pentru inalte ratiuni de stat respingerea cererilor de gratiere facute de Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Constantin Vasiliu si Gh. Alexianu si comutarea in

munca silnica pe viata a pedepsei cu moartea aplicata condamnatilor Constantin Pantazi, Radu Lecca si Eugen Cristescu" (care vor muri toti trei in închisoare). Ca rege constitutional, regele Mihai nu putea decide sau decreta decit in limita recomandarii guvernului, in acest caz al ministrului sau de Justitie [... ?] fara a mentiona respingerea cererilor celor patru, decretul regal specifica numai comutarea pedepsei pentru restul condamnatilor. [...]

Condamnatii sint executati la ora 18 in Valea Piersicilor, de linga penitenciarul Jilava ...

"Iunie 10 (1946)

-Ministerul de Interne anunta descoperirea unor "organizatii teroriste dirijate de un comandament central", de fapt organizatii de rezistenta anticomunista. Ele se numesc : Haiducii lui Avram Iancu, Divizia Sumanelor Negre, Glasul Singelui, grupul divesionist Elena Basarabeanu precum si arestarea pina in prezent a unui numar important de persoane, printre care Aurel Aldea (ministru de interne intre 23 august 1944 si 3 noiembrie 1944), Elena Basarabeanu (fosta secretara a maresalului Antonescu), Gh Kintescu, lct col V. Constantinescu etc

"Iunie 20 (1946)

- Decanii facultatilor Universitatii din Bucuresti, in frunte cu rectorul Al. Rosetti, solicita audienta ministrului de interne Teohari Georgescu, pentru a cunoaste motivele arestarii unor profesori si studenti. Cu acest prilej ei afla ca in facultati au loc" actiuni sovine si antisemite se ia atitudine deschis impotriva guvernului si a regimului democrat si se gasesc unii profesori care sprijina aceste manifestari" ...

"Octombrie 3 (1946)

- La sectia a VIII a Curtii Criminale din Bucuresti incepe judecarea "lotului de ministri antonescieni, autorii aservirii Romaniei la carul imperialismului fascist german ", cum il caracterizeaza Scinteia. [...] Pe banca acuzarii se afla : Mircea Cancicov (ministrul economiei nationale, noiembrie 1940-ianuarie 1941), Ion Fintescu, [...] Grigore Georgescu, [...], Ion Sichitiu, [...], Ion Marian, [...] Mircea Vulcanescu, [...], Geron Netta, [...] Alex Marcu, [...], Gh Jienescu, [...] Stavri Ghiolu, [...] gl C.I Constantin, Ion Arbore si N Sova [...], Ion Petrescu, I.D Enescu si Petre Strihan [...]. Ovid Vladescu [...]

"Octombrie 4 (1946)

- Judecatoria de ocol din Topoloveni il declara pe Ion Mihalache, vicepresedinte PNT (Maniu) "nedemn de a vota si de a fi ales" datorita faptului ca a cerut "de buna voie sa lupte pe frontul de rasarit"[...]

- Continua procesul ministrilor [...]

- Scinteia, prin condeiul lui Silviu Brucan isi continua actiunea de denigrare a opozitiei [...]

“Octombrie 9 (1946)

- Comitetul de judecata al Curtii Criminale sectia a VII-a pronunta sentinta in procesul ministrilor antonescieni. Sint condamnati : Ovidiu Vladescu (lipsa) la munca silnica pe viata, Mircea Cancicov si Gh. Jenescu la 20 de ani temnita grea; Alex Marcu si I.D Enescu la 12 ani, Grigore Georgescu, Ion Sichitiu, Victor Iliescu, Nicolae Sova, C.I.Constantin, Ion Marin , Petre Strihan, Gheron Netta si Ion Arbore la 10 ani; Ion Fintescu, Stavri Ghiolu, Mircea Vulcanescu, I. Petrescu la 8 ani. Toti condamnatii fac recurs. Multi dintre acestia vor muri in diversele inchisori de exterminare comuniste.

“Noiembrie 11 (1946)

-La Curtea Martiala [...] incepe judecarea conducatorilor si membrilor organizatiilor de rezistenta Sumanele Negre, Miscarea Nationala de Rezistenta, Haiducii lui Avram Iancu si Grupa de rezistenta Sinaia. [...] Dintre cei 91 de inculpati, in boxa se afla 57 in frunte cu generalul Aurel Aldea, gl. Eftimie, col Bucur. [...] noiembrie 14

- Indignat de numeroasele incalcari a legii electorale cit si libertatilor personale de exprimare, liderul PNT- Iuliu Maniu declara presei "[...]Numai in zilele ultime au fost arestati zeci de candidati fara alta vina decit a candidaturii pe o lista de opozitie[...]". C Titel Petrescu liderul partidului Social-Democrat Independent declara "[...]. Candidati si propunatori ai nostri au fost arestati in chip arbitrar si zac in inchisorile Curtii Martiale”.

“Noiembrie 16 (1946)

- Ziarul Liberalul publica o lista cu numele candidatilor liberali arestati sau la domiciliul carora se facusera perchezitii. [...] Ziarul Dreptatea relateaza despre arestarea lui Ion Mihalache la Bacau.

“Noiembrie 18 (1946)

-La Curtea Martiala, completul special al Curtii de Casatie si Justitie Militara pronunta sentinta in procesul membrilor organizatiilor de rezistenta. [...] Sint condamnati la munca silnica pe viata 28 de acuzati, printre care generalii Aurel Aldea si C. Eftimiu lt col. Plesnila, in contumacie Horia Macelaru, Vintila V Bratianu, Mihai Farcasanu etc. Alti acuzati au fost condamnati la 20 de ani de munca silnica (2 persoane) 15 ani (4 persoane).

“1947

“10 ianuarie

-Curtea de Casatie si justitie Militara, sub presedintia gl Pais a decis mutarea Procesului privitor la masacrele de la Iasi de la Tribunalul militar din Iasi la cel de la Bucuresti.

“Februarie 13 (1947)

-PNT inainteaza un protest la M.A.I. in legatura cu ultimile arestari de membri ai partidului.

[...]

“Martie 9 (1947)

-Gl C. Sanatescu noteaza : "numeroase arestari, mai ales in rindurile PNT au fost savirsite in ultimele nopti. Detinutii politici au fost transportati in lanturi la Aiud.

“Martie 25 (1947)

-Monitorul Oficial publica listele nr 25, 26, 27 cu carti interzise de Comisia de pe linga Ministerul Invatamintului.

Vezi Cartea cărților interzise reproducă de Victor Frunză în editura sa, București, 2003

“Martie 27 (1947)

- La interpelările din camera, Lucretiu Patrascanu raspunde ca "procesul masacrelor de la Iasi va fi judecat curind". "Inca o data tin sa subliniez ca este un titlu de glorie a partidului nostru, care s-a angajat sa lupte fara crutare impotriva rasismului si antisemitismului."

-Lucretiu Patrascanu in raspunsul sau la interpelarea lui E. Manolescu in Camera, privind procesul masacrelor de la Iasi, considera ca a luat toate masurile pentru a pune sub acuzare pe cei vinovati, delegind cu anchetarea "pe unul din cei mai destoinici si seriosi acuzatori publici", care a fost delegat si impotriva maresalului Antonescu si a generalului Macici si anume Dumitru Saracu.

[...]

“Aprilie 6 (1947)

-Parchetul tribunalului militar a incheiat referatul de trimitere in judecata a primului lot de 92 de inculpati, acuzati ca au savirsit masacrele de la Iasi, Stinca-Roznovanu si Marculesti-Soroca: Astanicioaiei Mihai, Astanicioaiei Gh., Puscasu Grigore, Constantinescu Dumitru, Costachescu Mircea, Florescu Vasile, Ciornei Florian Cercel Dumitru, Hritcu Ilie, Mortun Ion, Margaritarescu Ctin, Proca Dumitru, Rossi Petre, Telega Gh., Vladescu Eugen, Lupu Nicolae, Mancas Stefan, Maxim C., Miron Nicolae, Moraru Dumitru, Pasarica Alexandru, Pinzaru Toma, Constantin Popescu, Pavel Popescu, Proca Ion, Rusu Nicolae, Sandu el., Scobai Stefan, Silvestru Mihai, Staici Ion, Stefaniu Ioan, Vasile Teodor, Vranceanu Vasile, Velicovski Frantz, Uta Leon, Cristiniuc Leon, Laur Wilhem, Amaritei Gh., Bocancea Gh., Blinduta Andrei, Gh Cercel, Cimpeanu Alexandrina, Cojocar Ecaterina, Dabija Mircea, Duca Iosif, Dumbrava Petre, Ghelan Petre, Dumitru Hritcu, Hudita Mihai, Ionescu Constantin, Andronic Dumitru, Laur Ioan, Vasile Velescu, Dumitru Popovici, Dumitru Dumitru, Lazar Const., Martinescu P., Martinescu Elena, Lica Petre, Jenicovski Ctin, Dumitru Cerdief, Lupas Rudolf,

Anghelus Petre, Ioan Feiffer, Indianu Nicolae, Popovici Eugen, Emil Virovski, Gheorghe Andries, Cazacu Elisabeta, Cucu Nicolae, Maria Dascalu, Gh Grosu, Ionetti Maria, Lazar Ion, Mantizes Gh., Mancas Nicolae, Turlan Nicolae, Turlan Maria, Sprinceanu Gh, Vidrascu Ctin si Ungureanu Alexandru - din Iasi, Brinzei Eugen, Petrescu Petroniu, Dumitru Dumitru, Gh Rusu - din Bucuresti, Silviu Luca din Tirgu Mures, Manastireanu Soare din Tg Frumos, Brinzan Chirica, Mosor Ctin din Vaslui, ing. Gavrilu Vasile din Buzau.

Ordinul de trimitere in judecata va fi semnat de gl Nicolau, comandantul corpului II Armata. "

"Epilog :

"Aprilie 21 (1947)

-Sub titlul "Nu mai sint fascisti in Romania", Silviu Brucan este de parere ca, citind Dreptatea, "te poti intreba pe drept cuvint daca n-ai in fata un ziar suta la suta fascist" pentru ca din el razbate "tot ce este mai odios din istoria ultimelor decenii, tot ce a crescut revolta unei omeniri hotarita sa rapuna aceasta barbara si criminala ideologie"

"Aprilie 26 (1947)

-Printr-un ordin al legiunii de jandarmi din Baia Mare, adresat tuturor posturilor de jandarmi, se cere urmarirea, identificarea si arestarea membrilor organizatiei Miscarea Nationala Romaneasca care opereaza si in judetul Suceava si unde au fost raspindite si manifeste antiguvernamentale. In acestea se facea apel "la unire si lupta pentru infringerea dusmanului si eliberarea patriei si regiunilor rapite".

"Mai 7 (1947)

-Silviu Brucan in articolul "Un aspect al democratiei" (Scinteia) considera ca "fara lichidarea politica a celor doua sute de familii "romanesti" din partidele "istorice" a manevrelor si speculatiilor ce le intreprind, nu se poate consolida temeinic democratia si inlatura in mod serios greutatile de azi. "

"Mai 24 (1947)

-Este arestat Nichifor Crainic, condamnat ulterior la moarte, in lipsa, de catre Tribunalul Poporului.

"Iunie 19 (1947)

-S-a deschis actiunea publica impotriva generalilor Leoveanu si Stavrescu, acuzati de masacrele de la Iasi, Stinca Roznoveanu si Marculesti.

"Iunie 23 (1947)

-Prof. dr Emil Hatieganu are o intrevvedere cu Teohari Georgescu, ministrul de interne, caruia i-a inminat un memoriul al PNT semnat de Iuliu Maniu in legatura cu arestarea unor membri ai partidului. [...] Ion Barbus [...] Virgil Solomon[...] C Totoi [...] etc. In incheierea memoriului Iuliu Maniu cere eliberarea

neintirziata a detinutilor politici din inchisorile Pitesti, Craiova, Gherla, Miercurea Ciuc, si Bucuresti (Vacaresti, Ministerul de Interne, Prefectura Politiei).

“Iunie 30 (1947)

-Nestor Ignat in articolul "Criminalii de razboi nu pot scapa de osinda" (Scinteia) considera ca o data cu masacrele de la Iasi "calaii antonescieni si-au inaugurat opera ce avea sa duca tara la prapastie"

“Iulie 4 (1947)

- Silviu Brucan : "Poporul roman nu poate ingadui la infinit actiunile criminale ale unui pumn de politicieni naraviti in rele", care sint "gata sa infometeze populatia" si se gindesc la actiuni criminale indreptate impotriva tarii, a idependentei si a suveranitatii ei".

“Iulie 14 (1947)

-Organele Sigurantei Statului aresteaza la orele 7 dimineata pe aeroportul Tamadau, la 46 km de Bucuresti, pe urmatorii conducatori PNT si pe cei care au incercat sa le inlesneasca plecarea din tara : Ion Mihalache (vicepresedinte), N. Penescu (secretar general) Ilie Lazar [...] Nicolae Carandino.

“Iulie 29 (1947)

-Consiliul de Ministri [...] decide : art1. PNT de sub presedintia lui Iuliu Maniu "este si ramine dizolvat "[...]

“Octombrie 20 (1947)

-Scinteia anunta ca PNL Bratianu este acuzat de sustragere de armament, nu a restituit 100 de pistoale automate ridicate la 30 august 1944 [...] Tribunalul Militar citeaza pentru cercetari pe Dinu Bratianu, Gh. Bratianu, G Fotino, M. Romniceanu. Din cercetari rezulta ca armele au fost folosite cu ocazia "manifestarilor huliganice si antidemocratice din ziua de 8 Noiembrie 1945 cind PNL Bratianu a folosit aceste pistoale pentru a trage in populatia pasnica.

“Octombrie 25 (1947)

- PSDI-Titel Petrescu se afla in cercetarea Tribunalului Militar, acuzat pentru raspindirea de manifeste subversive si de propaganda antidemocratica si antisovietica [...]

- In Monitorul Oficial apar cele patru ordonante emise de Tribunalul Militar [...] "pentru tradatorii de tara fugiti in strainatate : Gr. Gafencu, Al. Cretzeanu, C. Visoianu si Niculescu-Buzesti, toti in contumacie. Ei vor fi judecati pentru "crima de complot, inalta tradare razvratire, insurectie armata si tentativa de surpare a ordinii constitutionale".

“Noiembrie 13 (1947)

-Se da sentinta in procesul intentat fruntasilor PNT : Iuliu Maniu - temnita grea pe viata, Ion Mihalache - temnita grea pe viata, Nicolae Penescu - 5 ani temnita grea, Nicolae Carandino - 6 ani temnita grea, Ilie Lazar -12 ani temnita grea, Grigore Niculescu Buzesti - munca silnica pe viata in contumacie, Grigore Gafencu -20 munca silnica in contumacie [...]

“Decembrie 30 (1947)

-[...] Primul ministru sustine in fata Regelui ca a sosit momentul "unui divort amiabil" intre popor si monarhie deoarece aceasta "impiedica democratizarea tarii." Apoi ii intinde spre semnare actul de abdicare. La protestele regelui si la cererea cestuia, invocind constitutia, de a fi consultat poporul, Petru Groza incepe sa ameninte si sa santajeze cu executarea a peste o mie de studenti arestati. Retragindu-se din salonul de audiente, Regele afla de la secretarul sau, Mircea Ioanitiu, ca subunitati ale diviziei Tudor Vladimirescu au dezarmat garda regala si au inconjurat palatul al carui legaturi telefonice fusesera intre timp intrerupte. Reintors la salonul de audiente, Regele semneaza pina la urma actul de abdicare si se retrage la Sinaia pina in ziua parasirii teritoriului Romaniei".

Interludiu istoric

faptele, discursurile politice ale lui Mihail Kogălniceanu

Printre mulții autori interziși de comuniști în 1948 a fost și Mihail Kogălniceanu - cu următoarele titluri (cifrele corespund Directivei indicînd “Publicațiile interzise până la 1 mai 1948”):

“166 : **Dorințele partidei naționale din Moldova.**

“167 : **Îmbunătățirea soartei țăranului** (Prefață de Grădișteanu, introducere de Kogălniceanu).

“168: **Împroprietărirea țăranilor.**

“169: **Răpirea Bucovinei după documente autentice.**

“170: **Scrisori din exil.**

“171: **Scrisori din vremea studiilor.”**

De ce l-au considerat bolșevicii ocupanți și pe Kogălniceanu (ca, dealtfel, pe Cantemir, pe Anton Pann, pe Odobescu, pe Alecsandri, pe Eminescu, pe Vlahuță, pe Coșbuc, pe Iorga, oameni ai secolului al XIX-lea) ca avînd “concepții... fasciste”?; de ce i-au acuzat pe aceiași de “antisemitism” - ei, ocupanții, dar mai ales slugile lor, foștii cetățeni români, deveniți în 1940 cetățeni sovietici, reveniți în 1944 cu pașaportul-lui-Maiakovski: evreii epuratori ai și așa puținelor cărți ale noastre?

Unii dintre alcătuitoarii Poporului Ales, numiți și: Oameni ai Cărții dau **Cuvîntului** altă accepție decât noi, ne-evreii. Mai ales când (o spune Hannah Arendt), pentru a supraviețui, fac derogări de la *morală*. Printre “derogări” este și **răstălmăcirea cuvîntului** care din purtător de **adevăr** devine *minciună, calomnie, delațiune, acuzație*.

Nu este nevoie să fie comentate, doar citite luările de cuvînt ale lui Mihail Kogălniceanu - ca deputat, ministru de interne, ministru de externe; ca unul dintre făuritorii României moderne.

Începem cu sfârșitul - vieții și operei sale - “cîntecul de lebadă”:

“Dezrobirea țăganilor, ștergerea privilegiilor boierești, emanciparea țăranilor”

Din Discursul rostit la Academia Română, în ședința solemnă de
la 1 (13) aprilie 1891

(...) “Tatăl meu a fost vornicul Ilie Kogălniceanu; maica mea, Catinca, născută Stavilla, era coborîtoare dintr-o familie genoveză stabilită de secole în vechea colonie genoveză Cetatea Albă (Akerman)...” (...)

“Intrînd în materie, voi desfășura trei date mari din istoria contemporană a renașterii României, trei reforme radicale săvârșite sub ochii noștri *et quorum pars parva fui* [și la care, în mică măsură, am contribuit și eu]. Acestea sînt:

“I. Dezrobirea ȝiganilor.

“II. Oborîrea pronomiilor și privilegiilor de naștere și de castă și proclamarea egalității politice și civile pentru toții fiii României.

“III. Emanciparea ȝăranilor.” (...)

“Discurs în problema israeliților (22 mai 1869)

“...ȝara noastră a fost, pot zice, patria toleranței religioase, și aceasta a fost în timp de secolii întregi; niciodată în această țară persecuțiile religioase nu și-au avut loc. În timpurile acele, cînd în țările cele mai civilizate erau răsbelele de religiune, în timpii cînd în Spania erau autodafelele, se ardeau oameni pentru religiune, în timpii cînd populațiuni cu miile se izgoneau pentru religiune, patria noastră le deschidea porțile sale, le da ospitalitate și numai pentru că-i vedea că sunt oameni și nu-i întreba ce lege au și cum se închină lui Dumnezeu. Mai ales în intervalul de timp de la 1835 [Obșteasca Adunare din Moldova votează Regulamentul Organic - n.m.] pînă la 1847, un mare număr de israeliți din provinciile învecinate, Podolia și Galiția, a intrat în România, mai cu seamă în România de peste Milcov [Moldova, n.m.], numărul acestor străini s-a sporit într-un chip înspăimîntător. Au început dară a se îngriji aceia care țin la păstrarea și dezvoltarea națiunii noastre, fiindcă s-au înspăimîntat foarte mult și cu drept cuvînt de mulțimea acestui popor străin, care nu vine în țară nici cu capitaluri, nici cu știința, nici cu industria, ci vine numai a se folosi de activitatea și munca românului. Așa mai cu seamă dincolo de Milcov s-a ridicat un strigăt foarte mare în contra acestei invaziuni a unui popor străin, care era numai vătămător. (*Aplauze*). Eu cred că nimeni nu poate să voiască rău României dacă prin instinctul de conservare recurge la felurite mijloace spre a apăra naționalitatea sa. (*Aplauze*).

“Iată, domnilor, toată situațiunea *cestiunii economice*, căci nu este alt nimic, nici mai mult, nici mai puțin decît o cestiune economică; *nu poate nimeni să zică că aici este o cestiune religioasă* [subl. mele].

“Cu toate acestea, domnilor, România de-abia de ieri a început să fie cunoscută în străinătate; cum am putea să credem că, pe lângă altele

multe cestiuni cari sunt la noi, să fie și această cestiune atât de bine cunoscută în străinătate, încât dacă noi voim să ne conservăm naționalitatea noastră să ni se dea nouă dreptate. Aceasta nu este; din contră, îndată ce se pune o măsură în lucrare, începe a se publica, a se striga că este *persecuțiune religioasă*.”¹⁾ [subl. mea, P.G.] (...)

“Din afară însă avem datorie, și datorie mare, de a lumina opiniunea publică și de a dovedi că noi nu suntem urmașii degenerați ai strămoșilor noștri, cari, pe drapelul țării, mai presus de toate, scria toleranța religioasă. (...) să facem asupra acestei cestiuni o anchetă serioasă, să vedem ce trebuie să facem pentru ca să ne apărăm interesele noastre economice; iară pe de altă parte ce trebuie să facem pentru ca să dovedim Europei că *noi nu prigonim sub pretexte economice o parte a populației țării*” [s.m. P.G.].

“În adevăr, domnilor, dacă mulțimea acestor israeliți, și mai cu osebire peste Milcov, sânt cu totul înapoi[ați], nu se asimilează în nimic cu noi, se ocupă numai de niște industrii pernicioase, nu putem însă să zicem că și în această populațiune nu sânt oameni civilizați, și că prin urmare și acestora trebuie să le închidem ușa la acele drepturi pe cari Constituțiunea le învoiește. E o mare deosebire între israeliții spanioli și cei galițieni, este o mare deosebire între israeliții acei născuți din moși și strămoși aici în țară și aceia cari au venit de curând pe acest pământ. Cestiunea aceasta trebuie studiată, trebuie să vedem ce se poate da unora și refuza altora...” (...)

“În mijlocul Bucureștilor un străin publică... (...) nuvelele [știrile, informațiile] ce a primit de la Bacău, Vaslui, Adjud, Târgul Ocnei și alte orașe [care] îi anunță că cele mai mari persecuțiuni și atrocități se săvârșesc în contra israeliților, că-i închid, îi torturează, îi izgonesc din sate, și în orașe nu li se învoiește intrarea”.

“Voci: Nu e adevărat, calomnii nerușinate.

“Nu e, domnilor, adevărat nici unul din aceste cuvinte, să ni se probeze. *Nu sânt, domnilor, alte măsuri decât cele cunoscute în țara întreagă de a se ordona cum că evreii din Podolia și Galiția care țineau cârcilulme în comunele rurale nu mai pot preînnoi contractele lor după împlinirea termenului.* [subl. mea] (...)

“Cum e cu putință dară ca o foaie publică (...) să aibă asemenea informațiuni, cari mergând în străinătate contribuie a face ca opiniunea publică să fie în contra noastră și să strige că sântem barbari?”

Răspuns la o interpelațiune (ședințele Camerei din 16 și 17 decembrie 1869)

(...) “Și cu această ocaziune a fost o discuție generală care apoi nu a conchis întru nimic, nici în privința acțiunii Alianței israelite universale, nici în privința mișcării jidovilor ²⁾ în România, ci s-a sfârșit prin întrebări cum ministrul de interne izgonește pe evrei din sate și ministrul de finance îi primește? Cum satele sunt inundate de brevetari? Cum contra legii din 1864 [Legea rurală, elaborată tot de Kogălniceanu, sub Al. I. Cuza - n.m. P.G.] evreii cumpără pământuri? (...)

“Onorabilul domn Codrescu a citat și oarecare cuvinte ale domnului Armand Lévy, în care se zice că ministerul actual ar fi promis... nu știu ce. Ei bine (...) trimit domnului Armand Lévy o dezmințire formală, oriunde s-ar afla el (*Aplauze unanime, îndelung repetite*).

“Domnul Armand Lévy e crescut la acea școală de oameni cari nu știu: întâi, că conversațiunile particulare nu se reproduc fără permisiunea celui care le-a ținut; al doilea, care nu are nici măcar delicatețea și datoria de a reproduce cu esactitate cuvintele rostite. Când am intrat în minister, peste trei zile m-am trezit cu o persoană care a cerut audiență spunînd că e rabinul Lévy. Acest domn a venit la mine și s-a adresat astfel: sânt însărcinat de Alianța israelită să-ți fac întrebarea: care e politica ce dumneata ești hotărît să păzești în cestiunea israeliților? La această întrebare, iertați-mi espresiunea, am pus mâinile în buzunar și am răspuns: nu cunosc Alianța israelită (*aplauze unanime*); ea nu face parte din acele puteri garante care au dreptul...(*Aplauze zgomotoase*)”. (...)

“Căci, domnilor, ce va putea face un ministru singur? Chiar onorabilul domn Codrescu și-a pus această cestiune: Să opresc comitetele? Să opresc ziarele? Nu socot că cere cineva acestea”.

“O voce: Să opriți invaziunea”.

“Invaziunea! (...) Invaziunea nu se poate opri cu situațiunea geografică a fruntariilor noastre și când pichetele sânt în depărtare unele de altele de o poștă și jumătate. Jidanii nu intră în țară pe la trecătoare, ci intră printre trecătoare. (...)

“...și noi sântem îngrijați de acel sprijin mare care-l găsesc evreii lângă Alianța israelită. (...) [ea] bate la toate ușile.” (...) “...chiar statele cele mai mari sunt espuse la asemenea mijlociri (...) chiar săptămâna trecută un deputat al Alianței israelite s-a dus la președintele Statelor

Unite și i-a cerut a interveni lângă imperatoarele Rusiei să ia măsuri mai blânde și a revoca dispozițiunea luată de a izgoni 2 000 familie de jidani din Basarabia rusească”. (...)

“Ei bine, domnilor, ce să le facem? Sânt 400.000: acești 400.000 trăiesc în țară, într-o țară constituțională, cu dreptul de asociațiune, cu dreptul la libertatea presei. Cum voiți ca noi să împiedecăm mișcarea lor? Ce să facem noi? Ei fac rău că se adresează la streini, și vă asigur că nu a făcut jidovilor din România nimeni mai mult rău decât Alianța israelită; și, în câtă vreme se vor adresa la streini, ei vor fi un popol care, cum a zis domnul Codrescu, se ține la pândă, ca să ne lovească în momentul cel mai greu. Ei întotdeauna nu vor putea dobândi nimic de la noi, pentru că atunci nu este nimic decât o naționalitate care caută să se apere de o altă naționalitate.”(...)

“...în fața unor note [informații, știri] străine care pun în cestiune până și drepturile noastre la autonomie, a trebuit să răspund. (...) A ieșit un articol și multe altele, în *Steaua Orientului*, în *Israelitul român* și în altă gazetă, nu știu cum o cheamă, redijată de domnul Carmelin, în care se zice că Alianța israelită are mână lungă, că miniștrii vor fi dați afară în urma răspunsului meu la nota marchizului de La Valette, că numai miniștrii agitează cestiunea, căci poporul, fiind blând, iubește pe jidovi.

“Ei bine, domnilor, am chemat pe acest domn Lévy și i-am zis: «Domnul Crémieux s-a adresat la mai mai mulți bărbați ai țarei în favoarea evreilor și ați văzut că în timpul Constituantei a venit până aici, în antecameră»; am spus domnului Lévy ceea ce s-a zis și domnului Crémieux: «Domnule, cestiunea aceasta nu o cunoașteți, nu o puteți studia în București; duceți-vă în Moldova, duceți-vă acolo, să vedeți durerile și suferințele țarei, și eu vă voi da mijloace, voi pofti pe prefecți, pe primari să vă dea toate lămuririle. Și fiindcă ziceți că poporul vă iubește, duceți-vă acolo, veți vedea cum vă iubește Moldova, veți vedea că Moldova e secată, suptă de cârciumarii și accizarii evrei; veți vedea cum un evreu intră în sat sărac lipit și peste 2, 3 ani iese cu capital mare, veți vedea lipitorile satelor din Moldova. (*Aplauze*). Și când vă veți întoarce de acolo, ori veți avea inimă și, văzînd durerile țarei veți conțeni de a mai scrie astfel de cum scrieți, sau altmintrelea veți dovedi că, deși ziceți că sânteți francez, dar în fond, sânteți tot jidan».

“Aceasta a fost, domnilor, conversația (...); și după ce s-a dus acolo nu a fost primit de prefecți cu capul plecat, cum a zis domnul Voinov; s-a dus pretutindeni și prefecții ca și primarii, după speciale

instrucțiuni ce li s-au dat, l-au pus în pozițiune să vază durerile poporului.

“Se zice că a căpătat testimonie în favoarea jidovilor. Nu este esact. A căpătat de la trei sate și de la un proprietar care avea feciori boierești pe moșie niște jidani; de la acesta a căpătat o mărturie că locuitorii sunt mulțumiți de jidani. Atâta este ce a căpătat.” (...)

“Acum zice domnul Voinov că m-am mulțumit a da numai circulări și n-am priveghea esecutarea lor. (...) frumoasă și fericită ar fi țara când ar ajunge așa ca administrațiunea de la ministru și până la primar să meargă așa de perfect cum să nu dea loc la nici un abuz. (...) Am dat circulare pe la toți și am zis să-mi facă un inventar de toți evreii câți sunt prin sate; apoi să-mi arate contractele care le au; al treilea să-mi arate data contrac-telor. (...) Când am primit recensământul, am fost pus în pozițiune să știu câți jidovi sânt prin sate și câte contracte au. (...) am făcut circulara aceasta:

“«*Domnule prefect,*

“«După ce ați supus ministerului tabloul de israeliți cârciumari și accizari în comunele rurale (...) v-am invitat să luați dispozițiuni ca toți acei ale căror contracte s-au sfârșit la 23 aprilie, anul curent, precum și acei ce vor înfățișa contracte pe termene mai lungi, însă nelegalizate, să aibă la trecutul St. Georgiu a părăsi comunele rurale, unde, conform legii și ordinelor circulare reînnoite din timp în timp, ei nu mai au dreptul de domiciliu statornic și, în special, nu pot fi cârciumari și accizari (...)»” (...)

“Acum știți dumneavoastră aceste măsuri ce fac? Știți numele ce-mi face circulara pe care dumneavoastră mă învinovați că n-o aplic? Ia întrebați, vă rog, ce nume-mi face în țările străine. Căci toată lumea nu crede ca noi: sânt, domnilor, rapoarte formale că persecuțiunea religioasă iară a început contra evreilor, când eu nu fac decât să aplic legile? Îmi dau toată osteneala ca să arăt că nu e persecuțiune, că e o măsură economică (...) că nu pot face decât să țin seama de durerile țării pe care o administrez. În de-afară sânt reprezentat ca cel mai mare prigonitor al jidovilor. Alianța israelită e o forță...”

“*Domnul I. Heliad Rădulescu: Himerică*”.

“Și himera în vremea veche era o forță. Este ușor după banca de deputat, e ușor onorabilului domn Heliade învăluit în mantia sa albă a spune că e o himeră...(.)

“Avînd de curînd onoarea de a conversa cu un mare ministru al unei națiuni mare din Europa și apărînd eu drepturile țarei față cu evreii și arătînd relele ce decurg pentru țară din cauza israeliților, iată ce mi-a

zis acel ministru: ei, domnule, dumneavoastră sânteți fericiți că nu vă resimțiți de relele evreilor decât în privința economică, noi, domnule, ne resimțim de influența Alianței israelite și până chiar în consiliile suveranului nostru.(...)”

“A mai zis onorabilul domn Codrescu că acest popor, jidovii, se ține la pândă și așteaptă ca să lovească celelalte popoare și apoi ne-a citat pe Serbia și a zis: iată ce s-a făcut în Serbia, când a venit și în Serbia cestiunea aceasta”.

“*O voce*: Serbii i-au dat afară”.

“Nu i-a dat afară. Ei, domnilor, în Serbia sânt 1 500 de jidani, și acești 1 500 au putut să facă în Serbia mai mult decât, din fericire unde sânt, ce au putut face până astăzi la noi 400 000. (...) acești 1 500 jidani din Serbia au izbutit de a se înscrie în Constituțiunea Serbiei pentru jidani drepturile politice. Adevărul este [că] li s-a refuzat de a avea domiciliul în întrul Serbiei, dară li s-a dat drepturi politice (...)”

“... dumneavoastră voiți ca noi, care avem o sumă de patru sute de mii de jidovi, să stăm cu mâinile la pept și să-i lăsăm să facă ce vor vrea? (...) Credeți dumneavoastră că noi, guvernul putem opri toate corespondințele cari se trimit din țară? (...) cum nu vă gândiți dară că mâne acești oameni care au bani în mânele lor, care au milioane, nu ne vor străgăni oare, nu vor izbuti de a fi sprijiniți de alții în contra măsurilor ce vom lua spre a rezolva această mare cestiune a țarei? Oare nu vă gândiți cum că, dacă până acum nu am putut termina cestiunea jurisdicțiunii consulare din țara noastră, jidanii nu au fost și ei pricina? Și-apoi, credeți dumneavoastră că astăzi, când România aspiră a-și dobândi deplina sa autonomie, oare nu vom avea a lupta și în contra pedicilor ce ni se vor pune de jidovi? (...)”

“Domnilor, iată care este politica guvernului (...): În privința israeliților, noi îndeosebi am luat toate măsurile reclamate de umanitate și permise de legile țarei, spre a asigura viața, onoarea și averile jidovilor și în timp de aproape 13 luni nici un act violent nu a venit să dea o dezmințire cugetărilor și măsurilor administrațiunii noastre. Acest rezultat însă nu l-am putut dobândi decât ținând seama și de suferințele populațiunii române, pe care la intrarea noastră în minister am găsit-o adânc iritată în contra israeliților din județele Moldovei.

“Cu toate acestea, noi am primit de la agenții diplomatici și îndeosebi de la cel francez note protestatoare. Am răspuns cum trebuia să răspund. Refutând acuzările am urmat a zice:

“«Eram dară în drept de a ne aștepta ca guvernul francez va fi cel dintâi întru a recunoaște bunele noastre intențiuni și necontenitele noastre stăruinți pentru a liniști patimele și a întemeia în țară ordinea (...) Văz că israeliții nu recunosc îndestul tot ce ei datorează administrațiunii noastre (...) Văd cu mâhnire, pentru dâșii, că ei, în loc de a se adresa Corpurilor legiuitoare ale statului, ei iarăși recurg la intervențiuni străine. Acest mod de urmare (...) nu este calea cea mai nimerită pentru israeliții din România să-i atragă simpatiile națiunii, care le-a dat o largă ospitalitate, și așa să ajungă a dobândi de la dreptatea ei o prefacere în condițiunea lor legală de astăzi.» (...)

“Excelența-sa marchizul de La Valette intervine în această afacere interioară (...) în urma tânguiri făcute președintelui Alianței israelite din Paris de către jidovii din Moldova (...), această intervențiune excelența-sa o face cu dreptul de ministru al unei puteri garante și în privire că măsurile luate de administrațiunea română contra cârciumarilor și accizarilor israeliți din satele Moldovei ar fi o lovire a unor drepturi puse sub protecțiunea dispozițiilor constituționale și a Convențiunii din 1858 (...)

“...toate rezervele mele în privința teoriei că neînvoirea jidanilor de a fi cârciumari și accizari în satele noastre ar fi o violațiune a Convenției de la Paris și că aceasta ar da un drept puterilor garante de a interveni.

“Excelența-sa marchizul de La Valette este prea luminat spre a nu ști că *autonomia României nu datează de ieri*. (subl. în text) (...) Tractatul de la Paris n-a făcut decât a complecta și pune sub garanța marilor puteri europene seculara noastră autonomie. Iată limbajul ce am ținut străinilor, am zis că noi nu recunoaștem puterilor străine dreptul să se amestece în afacerile noastre administrative din întru [interior]. (*Aplauze*).”

(...)“când ni se impută că noi facem persecuțiuni, iată ce am răspuns:

“«Ar fi o nenorocire pentru noi ca guvernământul imperiale să aibă ideea că în România este sau ar putea fi vreodată persecuțiune religioasă. Toleranța religioasă este o virtute străveche pe țărmurile Dunărei de Jos. De secol ospitalitate dată străinului este scrisă pe drapelele noastre și, ca o virtute strămoșească, ea este practică de noi, atât în palatul bogatului, cât și în bordeiul săracului. Istoria este martură că în vremea când în Ispania oamenii se ardeau pentru opiniuni religioase, în vremea când jidovii se izgoneau din Germania, România le acorda o largă ospitalitate, căreia dânsa astăzi îi devine victimă! (...)

“«Eu, ca ministru de interne, nu pot zice decât că opiniunea publică

din străinătate este indusă în eroare și că cestiunea nu este bine cunoscută.

“«În adevăr, în România cestiunea jidovilor nu este o cestiune religioasă (...) Ea este o cestiune *națională* și, totodată, o cestiune *economică*. În România, jidovii nu constituiesc numai o comunitate religioasă deosebită; ei constituiesc în toată puterea cuvântului, o *naționalitate* străină prin origine, prin limbă, prin port, prin moravuri și chiar prin sentimente.

“«În România, israeliții nu sânt ceea ce sânt în țările civilizate, adică: francezi în Francia, englezi în Anglia, italieni în Italia, germani în Germania, deosebindu-se de ceilalți locuitori ai acelor țări numai prin religie, în toate celelalte fiind *asimilați* cu desăvârșire cu celelalte clase ale populațiunii, și aceasta cu mult înainte de-a fi dobândit acele drepturi pe cari ei le reclamă în România, înainte de a fi devenit de fapt români.»”

“Și, după ce am arătat partea națională și în treacăt acea religioasă a cestiunii, am abordat astfel și partea economică”:

“«Toți aceia cari au vizitat principatele și îndeosebi Moldova s-au înspăimântat de aspectul trist, spre a nu zice mai mult, ce-l înfățișează israeliții polonezi cari împoporează orașele noastre. Când ei au cercetat mai în fond comerțul, industria și mediile de viață a acesti mulțimi, acești călători s-au spăimântat și mai mult, căci au văzut că jidovii sunt consumatori fără a fi producători și că marea și pot zice singura și principala lor industrie este debitul băuturilor. Reprezentanții puterilor cari rezidă în Iași, am convicțiunea că ei înșiși recunosc acest rău grozav ce roade inima Moldovei! Și dacă mi-ar fi permis a chema de martor pe unul din acești agenți ai puterilor europene, cari ca puteri creștine trebuia să aibă milă și de creștinii din Moldova, n-aș avea trebuință să recurg la nimeni altul decât la însuși consulul Franciei din Iași.

“Domnul Codrescu ieri v-a spus că marele Napoleon a luat măsuri excepționale în cestiunea evreilor. (...) am avut fericirea să mă întâlnesc cu domnul Codrescu, căci și eu am zis acestea (...) nu un ministru, ci zece miniștri (...) n-ar putea face altfel decât ceea ce am făcut eu și predecesorii mei; și aceasta chiar în interesul jidovilor, precum deja o recunosc cei mai luminați dintre ei.

“Și apoi românii nu au pretențiunea de a fi mai civilizați în 1869 decât erau francezii în 1806-1812. Excelența-sa marchizul de La Valette cunoaște mai bine decât mine măsurile excepționale pe care Napoleon cel mare, în interesul francezilor, a fost silit să le ia în contra jidovilor din Alsacia și din Lorena. ³⁾ (...)”

“Zicem Europei: ne-ați garantat independința, ne-ați garantat autonomia, nu aveți dreptul să ne jigniți, căci ea este numai garantată, nu și acordată. Cestiunea israeliților din întru nu este o prigonire religioasă, ci este o cestiune națională și economică (...) Precum părinții noștri, când îi gonați din țările dumneavoastră în generozitatea lor le-a deschis ușile și le-a dat ospitalitate, asemenea și strănepoții lor vor găsi destulă putere în patriotismul lor ca să hotărască această cestiune conform cu trebuințele și durerile țarei. (...)”

“Iată pentru ce noi voim ca Adunarea împreună cu guvernul să se pună a rezolva această cestiune, pentru că numai așa vom putea să avem un glas tare, binefăcător și ascultat în străinătate: o zic aceasta pentru că nu ne este permis nouă să trăim în afară de ideile și opiniunile politice și sociale ale Europei întregi, căci numai acele idei și opțiuni politice fac forța țărilor celor mari, și cu atât mai mult forța României (*Aplauze*).”

Intervenție (ședința din 10 februarie 1870)

(...) “Din această țară ies sute de mii de galbeni ce se trimit la Alianța israelită și domnul Crémieux, precum cunoașteți toți, prin jurnalile ce scoate, prin presa care se transmite în toate părțile, înjură țara și pe toți, arată cele mai mari neadevăruri, că s-a omorât copii pe drumuri (...) Mai toată presa e contra noastră, mai toți strigă că e persecuțiune religioasă (...)”⁴⁾

Alte intervenții - în aceeași chestiune: Ion Brătianu

Tulburările provocate la București de intervenția lui Isaac Adolf Crémieux în Camera Parlamentului în 1866 în legătură cu Art. 6 din proiectul de Constituție (ce au culminat cu devastarea sinagogii) au fost curmate de Ion Brătianu prin:

“Evreii au devenit o plagă socială pentru România și, când națiunea este amenințată, se deșteaptă și devine, nu intolerantă; ci prevăzătoare!”

Brătianu a fost prompt și furios atacat în presa internațională - nu doar el, ci întreaga națiune. Au fost și câteva glasuri care să se ridice în apărarea lui și în apărarea României:

- Eugen Carada în revista *Le Siècle*, studiul “Les israelites, le

vagabondage et le ministre Bratiano” - în 1867;

- Ernest Desjardins, în “Les Juifs de Moldavie” (1867) îi desemnează pe evrei ca străini de viața națiunii române: nu învață limba locului, nu frecventează școlile românești, ignoră cultura și obiceiurile românilor băștinași, îi disprețuiesc, considerându-i inferiori lor, se sustrag serviciului militar și se ocupă de cămătărie și de vânzarea băuturilor alcoolice traficate.

Principele Carol, viitorul rege Carol I,

“Nu am decât o teamă, ca evreii (...) să nu stăruiască pe lângă Puteri, spre a căpăta drepturi politice pentru coreligionarii lor din România (...) Acum câteva luni izraeliții se bucurau de câteva simpatii în unele cercuri, dar de când au făcut atâta scandal în Europa, de când presa evreiască din toate țările atacă cu înverșunare România și vrea să obțină cu sila emanciparea evreilor, nu au nimic de sperat aici, deocamdată.”

(Scrisoare către tatăl său din 1872)

“Suntem învinuiți prin ziare că îi prigonim pe evrei, fiindcă noua lege a licențelor oprește pe evrei de a ține debite la țară. Dar aceasta este o măsură înțeleaptă (...) trebuie să cunoască cineva satele din Moldova, ca să poată aprecia acțiunea vătămătoare a evreului asupra populației țărănești cu rachiul lui falsificat.”

(Scrisoare către tatăl său, 1873)

Isidor Loeb: “La situation des Israelites en Turquie, en Serbie et en Roumanie”

Isidor Loeb afirmase că românii îi persecută crâncen pe evrei, îi expulzează cu mare violență, chiar îi îneacă în Dunăre...

...Ceea ce a provocat indignare în Italia, unde ziarul *Fanfulla* (20 oct. 1877) scrie:

“În timp ce românii luptă cu Imperiul Otoman pentru a-și obține independența, sunt atacați pe la spate de lumea civilizată, «cu vechea artilerie a chestiunii israelite»”.

Leon Gambetta - scrisoare adresată guvernului român

“Franța nu va recunoaște independența țării voastre dacă nu

veți recunoaște drepturile civililor, fără nici o distincție”.

Această obraznică, imbecilă somație (sună cunoscut: în aceiași termeni a amenințat România și Elie Wiesel) a fost făcută după ce țara noastră își câștigase, cu sânge, independența.

Drept care la Congresul de la Berlin din 14 iunie 1878 Ion Brătianu și Mihail Kogălniceanu, reprezentanți ai României (țară învingătoare pe câmpul de luptă) nu au fost autorizați să participe decât ca... informatori, cât să prezinte punctul de vedere al românilor, după care au fost obligați să părăsească sala.

De ce o asemenea injustiție? De ce o astfel de crimă?

De ce! Pentru că interesele evreilor și doar ale lor nu erau satisfăcute *în totalitate* de prevederile Constituției României...

Ar fi fost necesar cel puțin un capitol dedicat rectitudinii morale a *gazetarului Eminescu* în lupta inegală dusă, în *Timpul*, nu doar împotriva filosemiților declarați ca P. P. Carp, C. A. Rosetti, Alexandru Gr. Șuțu ci, riscînd de a fi considerat “ingrat” (!) chiar împotriva lui Titu Maiorescu protectorul său. Maiorescu nu era doar luminatul și luminătorul legendar, ci și nu mai puținul legendar avocat al evreilor escroci (mai cu seamă al sinistrului Warschawski, spoliator nerușinat al românilor în timpul războiului de la 1877). O vreme a fost protector al poetului, însă când acesta nu s-a mai ocupat doar de poezie, ci și de *gazetărie*, adică de spunerea-scrierea adevărului, nu a ezitat să devină autor principal al internării în azil psihiatric al incomodului protejat al său - pentru care motiv? - iată ce a notat în jurnal Marele Maiorescu:

“Așadar, la 28 iunie 1883 Eminescu a înnebunit. Simplu ca bună ziua!” (subl. mea, P.G.)

Ceea ce ne obligă să acceptăm că nu securitatea comunistă a aplicat, prima, încarcerările psihiatrice pentru închiderea gurilor celor care deranjează prin cuvânt. Și nu ea a inventat internarea abuzivă în spitale de nebuni ale rostitorilor de adevăr, ci și suprimarea pură și simplă a lor - iertare: **“Simplă ca bună ziua”.**

Adevăr care încă nu a fost acceptat.

Cine nu permite?

Răutu e mort, Chișinevski, Roller, Vitner, Crohmalniceanu la fel, până și nemuritorul Rosen - atunci cine?

A, da: faimosul eminescolog, altfel holoacustolog... “Radu Ioanid”.

N O T E

1) “Persecuții religioase”: nu fusese inventat “antisemitismul” (i se spunea: “chestiunea israelită”); atunci orice ne-evreu care-și manifesta dezacordul cu o faptă-rea a evreului (hoție, minciună, înșelăciune, trădare) devenea... persecutor pe motive religioase...

2) În epocă “jidov”, “jidan” (de la *iudeu*) nu erau termeni injurioși, iar “evreu”- de la *ebreu* - rar folosit; evreii ruși (mai cu seamă după Unirea din 1918) au impus în România termenul *evreu*, iar jidov, jidan au fost considerați depreciativi, insultanți.

3) Țăranii alsacieni cumpăraseră o sumă de bunuri naționale (mai cu seamă terenuri agricole) confiscate proprietarilor emigrați. Pentru a plăti statului achizițiile, împrumutaseră bani de la cămătarii evrei. Însă, neputînd să achite la timp datoriile, evreii le luaseră pământurile. Astfel s-a născut ura teribilă a francezilor alsacieni împotriva celor care îi ruinaseră. Napoleon, în trecere prin Strasbourg, ascultase plîngerile locuitorilor și se hotărîse să se ocupe de problema evreiască, organizînd cultul israelit, așa cum organizase catolicismul prin Concordat; apoi cultul protestant.

“Pentru noi Napoleon I a fost adeseori comparat cu Mesia”, spun, scriu istoricii evrei.

Deși a fost - și a rămas - suveranul care le-a acordat cele mai multe și mai substanțiale drepturi (nu doar în Franța, ci și în Portugalia și în Germania și în Italia), evreii au fost extrem de nemulțumiți de două legi:

a. “Decretul de la Bayonne”, din 28 iulie 1808, prin care se impunea tuturor evreilor din Imperiu “un nume definitiv” - până atunci aveau un nume tradițional pe care îl schimbau la fiecare generație, ceea ce îi scăpa de urmărire, mai ales pentru *usure* (camătă). Cei care nu aveau nume au luat ca patronim un toponim, locul de origine al unui strămoș: Worms, Bamberg, Brunschwig, Guggenheim - nume “vechi” ca Bloch, Dreyfuss, Weill fiind tot toponime;

b) În 1809 Napoleon a dat un alt decret: fiind acuzați că îi exploatează pe creștini, evreii au fost obligați să aibă un certificat de “non-usure”, pentru a obține patenta de comerciant, meseriaș, fabricant. Această patentă urma să le fie înmănată în fiecare an de către primarul localității unde le era declarat domiciliul. Evreii, nemulțumiți, au botezat această lege (care pedepsea cămătăria): “Le Décret infâme”.

4) Pentru o mai bună înțelegere apelăm la Notele redactate de Georgeta Penelea (M. Kogălniceanu, **Opere**, Vol. IV, **Oratorie II**, pag. 229) :

“Problema regimului evreilor din România, după 1866 a făcut să curgă multă cerneală și a irosit un timp considerabil din ședințele Adunării deputaților și ale Senatului. (...) Spiritele luminate ale vremii, în rândul cărora Kogălniceanu ocupă un loc remarcabil (...) au rămas refractare atitudinii xenofobe (...).

“În 1866, în momentul schimbării domniei [Al.I.Cuza este răsturnat, Carol de Hohenzollern proclamat domnitor, în curând este promulgată **Constituția** - n.m. P.G.], evreii din România formau două grupe: străini și pământeni. Cei din urmă erau asimilați românilor din punctul de vedere al drepturilor civile. Drepturile politice erau mai reduse, determinate de (...) instrucție, îndeletnicire lucrativă etc. (...) În deceniul șapte numărul lor crescuse la 400 000; în Moldova se constituise peste noapte o burghezie mărunță, vioaie, care prin sfera afacerilor încheiate, atât în mediul rural cât și în cel urban, a intrat în concurență cu elementul similar românesc. (...) Încă guvernul domnitorului Cuza (...), la 5 februarie 1866 a luat o măsură cu caracter restrictiv (...) indiferent dacă erau pământeni sau nou veniți, le era interzisă pe viitor arendarea cârciumelor sau hanurilor (...) Potrivit articolului 6 din proiectului noii Constituții *religia nu putea constitui o piedecă în dobândirea calității de român*. [subl. m. P.G.] La 16 iunie 1866 deputatul Aristide Pascal a cerut ca naturalizarea evreilor să se facă progresiv, ca o măsură preventivă față de imigrarea masivă a acestora. Practic naturalizarea avea să se facă nominal (...) Discutarea articolului (...) a început la 18 iunie; (...) [dar] la București s-au produs excese împotriva evreilor (au fost devastate magazine și templul coral). Crémieux a alertat marile puteri (...).

“În septembrie 1866 o hotărîre a Consiliului de Miniștri, întemeiată pe Regulamentul Organic, anula deosebirea dintre evreii nativi și străini, recomandînd expulzarea.

“În aprilie 1867 I.C. Brătianu [ministru de interne] a dat o circulară prin care evreilor le erau interzise atât arendarea de imobile, hanuri, cârciumi, cât și șederea în sate. Condiția rămînerii era posesia unui capital minim de 5 000 lei. Primarii erau însărcinați cu dresarea listelor de «vagabonzi». Gestul a stîrnit nemulțumiri în țară (D.A. Sturdza, V. Pogor, P. Paladi, Costache Iepureanu, P. Carp - au cerut retragerea circularei), cât și în străinătate: Napoleon III, informat de Crémieux reproșa dispozițiile «si contraires à la civilisation». Deputatul Englez Moise Montefiori se grăbea să vină în România, pentru a constata «persecuțiile» (...) Consulii Angliei, Austriei, Rusiei au trimis proteste vehemente. (...) cei doi din urmă treceau sub tăcere faptul că la situația incendiară din 1867 se ajunsese din pricina pogromurilor din provinciile limitrofe [foste românești, ocupate de Austria (Bucovina) și de Rusia, n.m. P.G.], căci populația evreiască astfel

hăituită își căutase și găsisse refugiu pe teritoriul României.”(...)

“(...) Kogălniceanu a emis următoarele acte oficiale:

“a) circulara din 12 mai 1860 : (...) «Măria-sa domnul Principatelor Unite [Al.I. Cuza] și miniștrii săi nu doresc însă mai bine de a lucra la ștergerea urilor dintre deosebiții locuitori ai uneia și aceleiași țări, decât de a aduce o obștească înfrățire între toate clasele populațiunii fără privire către origine și religie. Guvernul, avînd această dorință, nu face decât a urma nobilei și civilizatei impulsii pornită din sânul marei Adunări a țării din 1857, care la nemuritorul ei program au înscris mai înainte de toate libertate religioasă și libertatea civilă pentru toți acei care locuiesc pe pământul României. Guvernul va pune toate silințele sale pentru ca din ce în ce mai mult acest principiu liberal și consfințit prin Convenția din 7/9 august să devie un adevăr».

“b) adresă către epitropii comunității israelite din Iași prin care asigură sprijinul său la înființarea școlii preconizate (...)”

“c) raport către domnitorul Al. I. Cuza cerîndu-i să anuleze dispoziția prin care se interzice evreilor practicarea farmaciei. (...)”

O hartă din cuvinte

- capitol “împrumutat” din romanul Basarabia -

Înapoi în timp, la Anul Zero al românității, din primul mileniu înainte de Cristos:

Pe o arie avînd la Est Marea Neagră (Pontus Euxinus) și Bugul (Hypanis); la nord: actuala Cehie și actuala regiune Lvov; la vest: Tisa (Tissia); la sud: Dunărea (Istru, Ister, Dunaris, Danubius) - iar pe mijloc străbătută șerpuit de curbura Carpaților - trăiau *Dacii* (așa le spuneau romanii) sau *Geții*, după Greci, descriși de Herodot ca “cei mai viteji și mai dreپți dintre Thraci”. În antichitate teritoriul aflat de-a dreapta și de-a stînga Nistrului (Tyras) era numit de greci, prin Herodot: *Tyrageția*. Era locuit, după cum îi arată numele, de geți. Sub presiunea sciților, în secolul V î. C., geții se retrăseseră spre nord-vest și sud-vest, dar în secolul IV, celții împingîndu-i de la vest, sub Dromichaite, apoi sub Burebista reveniseră, atingînd iarăși Bugul (Hypanis). Odată cu ocupația Daciei (sec. II d. C.), a fost romanizată și Tyrageția, însă puținele descoperiri arheologice făcute pe acest teritoriu (cele mai importante: la Olbia, pe malul drept al estuarului Bugului) fuseseră ocultate de țariști, iar de bolșevici în parte distruse, celelalte trecute la “informații secrete” pentru a ascunde thraco-dacitatea-romanitatea actualei Ucraine de Sud-Vest.

[Soarta arheologului Ion Suroceanu (1851-1896) și a fructului muncii sale este exemplară și prin *nenorocul* care i-a urmărit pe oamenii Basarabiei, de la 1812, cînd căzuseră sub ruși: amenajat pe moșia socrului său Charles Sicard de la Vadul lui Vodă, pe Nistru, Muzeul de antichități din acest târgușor a cunoscut o fulgerătoare faimă internațională, datorită pieselor colectate de I. Suroceanu încă din anii liceului (monede, ceramică, sticlă grecească), în împrejurimile Cetății Albe și ale Odesei. Lucrările sale închinete Greciei antice pe malul nordic al Mării Negre îi deschid porțile Academiei Române (1888, la insistențele lui Kogălniceanu, care îl trimite în Basarabia pe Tocilescu, întru informare și încurajare), ale Institutului Imperial arheologic (rusesc); publică și este citat de reviste de specialitate franceze, germane, italiene. Ion Suroceanu (Soroceanu “corectează” Kogălniceanu, crezînd că numele vine de la “Soroca” - în realitate de la “Suruceni”...) fondează și Muzeul Antichităților de la Chișinău, însă după moartea sa prematură (la 45 ani, în 1896), muzeul este lăsat în părăsire, iar din 1916, piesele

cele mai prețioase dispar (ca să apară - ca prin minune - după aproape un secol, la... Moscova); în 1917, “revoluționarii” bolșevici ruși distrug și ceea ce mai rămăsese - atât în clădirea Muzeului din Chișinău, cât și conacul de la Vadul lui Vodă...

Nu mai puțin mașteră a fost postumitatea lui Costache Stamati (1786-1869). Meritele sale poetice, mai ales geniul limbii române (va trebui așteptat Eminescu pentru a fi egalat-depășit) nu au fost, nu sunt recunoscute; faptele sale culturalizatoare: el face cunoscute în aria românească byronismul, romantismul, clasicismul francez, Renașterea italiană - contribuții uitate. Traducerile din Florian, Voltaire, Racine, Lamartine, Hugo, Krîlov, Lermontov, A. De Vigny - dar mai ales din Pușkin, pe care îl cunoscuse personal - au constituit ferestre necesare spre *alții*. Ultimii 25 ani din viață și i-a petrecut în tihna conacului de la Ocnîța, Hotin și a fost înmormântat în curtea bisericii satului. Numai că tot în 1918 “revoluționarii” ruși care au semănat teroarea, devastarea, moartea în Basarabia au sfârșit, în căutare de aur și, printre altele... ușa zidită a cavoului (unde fusese depusă și soția lui Stamati, Suzana născută Gafencu). Negăsind, s-au răzbunat rusește: au risipit oasele, iar în sicriele de zinc au făcut baie, folosindu-le în chip de cadă. După unirea Basarabiei cu România, conacul de la Ocnîța, răvășit, incendiat - ca alte sute de “urme” ale noastre - oamenii au avut alte griji, așa că în curând nu s-a mai știut unde fusese mormântul poetului. Alți cincizeci de ani de Siberie a spiritului au făcut să se creadă că s-au pierdut și urmele lui Costache Stamati de pe pământul românesc cotropit de ruși - cu atât mai vârtos, cu cât județul Hotin “intrase în componența R.S.S. Ucraineană” încă din 1940 - așa a rămas și azi. Iată însă că chiar înainte de implodarea URSS, în 1988 sătenii din Ocnîța au amenajat o fostă anexă a conacului incendiat-ruinat și au încropit un muzeu. Acolo au adunat câteva cărți rămase din biblioteca poetului (numărînd inițial 5.000 volume), puține obiecte personale, au ridicat un bust al lui Stamati - și, semn bun: doi tineri au sădit lângă teiul bicentenar un tei tânăr, închinat lui Eminescu.

Semn rău: de curând muzeul de la Ocnîța a ars. Autoritățile pretind că a luat foc de la un trăsnet. Lipsa de fantezie în minciună este, nu atât o trăsătură ucraineană - cât bolșevică, însă ura ucrainenilor...

Noi, basarabenii și bucovinenii nu uităm, nu ne îngăduim să uităm: printre cei mai fideli și mai feroci executanți ai ordinelor rusești de reprimare a nerușilor - în Țările Baltice, în Caucaz, în Asia Centrală - au fost ucrainenii; și tot ei, ucrainenii, “victime ale rușilor”, au fost

profitori nerușinați de pe urma rapturilor din timpul Imperiului Bolșevic: Maramureșul din dreapta Tisei, Bucovina de Nord, o parte din Basarabia de Nord - cu Ocnița lui C. Stamati - Basarabia de Sud, cu întreg litoralul Mării Negre și Insula Șerpilor].

Câteva secole de înflorire, de întărire militară - consecință: extinderea geografică - au făcut ca Regatul Dac să intre în conflict cu Imperiul Roman. Victoriile, oricum: ne-înfrângerile repetate ale Dacilor îl determinaseră pe Iuliu Cezar să pregătească o campanie “decisivă” împotriva lor, în anul 44 î. C. - însă a fost asasinat. La scurt timp a fost ucis și inamicul său Burebista, Regele Dacilor. Abia după un secol și jumătate - timp în care Marii Romani ajunseseră a fi siliți să plătească Micilor Daci subsidii (pentru a nu mai fi hărțuiți) - în anul 106 d. C. Împăratul Traian l-a înfrânt pe Regele Decebal (care s-a sinucis). Cea mai mare parte țării a fost cucerită, colonizată, rebotezată “Dacia Traiană”, apoi “Dacia Felix”.

Dacii erau monoteiști, credeau că viața începe după moarte și îl venerau pe Zalmoxes (sau Gebeleizis), care ar fi avut existență reală, ar fost sclav al lui Pitagora, iar despre faptele sale (de astronomie, de medicină) vorbea Platon, în *Charmide*; despre înțelepciunea sa și a ucenicilor săi scria istoricul Iosif Flavius, în *Antichități iudaice*.

În timpul și după războiul din 106 (d. C.), bărbații daci valizi au fost uciși în luptă, s-au sinucis, rămașii au fost luați în sclavie: să fie privită Columna din Forul lui Traian de la Roma ca o BD (bandă desenată) în marmură povestind cele două campanii romane în Dacia; să fie privite statuile sclavilor daci. Femeile autohtone au căutat protecție și alinare pe lângă legionarii romani proveniți din toate colțurile Imperiului, dar vorbind o singură limbă: latina. În majoritate, veteranii eliberați de obligațiile militare se stabileau pe loc (unde să se fi dus, după 20-25 ani de ostășie?), se însoțeau cu femei dace. De aceea termenul românesc: *bătrân* (ca și francezul *vieux*) derivă din latinul *veteranus*...

Se spune că în oricare comunitate femeia este păstrătoarea tradițiilor. Adevărat - dar nu în Dacia... Felix. Pentru ea bărbatul nu mai era, ca înainte de înfrângere, doar cel-puternic-în-general, ci Puternicul în special, ca Ocupant - adevărat: nu și ca stăpân (de sclavi). Astfel se va fi explicând faptul că începând cu a doua generație Dacii au devenit politeiști - după tații lor, latini(zați). Se vede că politeismul dacilor romanizați nu era destul de înrădăcinat atunci când a apărut noua religie monoteistă: creștinismul.

Pătrunderea creștinismului s-a făcut relativ repede, progresiv, prin difuzie, prin consimțământ individual, familial, de grup - nu prin decret, ca la toate popoarele învecinate: Bulgari, Sârbi, Ruși, Polonezi, Unguri - în fine, Lituanieni.

Poziția excentrică a Daciei a favorizat creștinarea timpurie a populației daco-romane. Aflată departe de Centru, provincia romană nu putea fi controlată cu severitatea (sic) obișnuită față de creștinii din Galia de pildă, dați pradă fiarelor, în arene. Apoi faptul că loviturile externe cele mai violente veneau din nord-estul Imperiului - dinspre Goți, Gepizi, Heruli, Bastarni și, firește din partea Dacilor liberi: Carpii - obliga Roma, dacă nu la o mai mare toleranță religioasă, atunci sigur la o mai accentuată... neglijență administrativă. În fine, să nu se uite că una din legiunile stabilite în Dacia, *Gemina* era alcătuită din ostași recrutați în Palestina, deci, dintr-un loc al unor oameni deja “contaminați” de noua religie. Aproape aceeași “țară” aveau cei din legiunea *Macedonica* proveniți din vecinătatea grecească.

Un alt cuvânt-cheie al românității: *păgân*, vine din latinul *paganus*: sătean, locuitor la țară (ca și în franceză, are aceeași istorie și aceeași semnificație). Numai că Dacia romană, provincie aflată în prima linie a Imperiului, era apărată de câteva zeci de mii de legionari. Și chiar dacă nu toți *veteranii* romani au devenit *bătrânii* daco-romani, se poate deduce că viața (civilă) din jurul castrelor era importantă, animată, populația nu mai era într-un tot rurală, ci... suburbanizată. Or creștinismul a fost difuzat întâi și mai lesne printre orașeni (adus de negustori, de călători, de legionari transferați, de misionari) - lumea satului (*pagus*), cea din creerii munților, rămânând încă *păgână*...

Rezumat: Dacia transformată în provincie romană sub Traian, în anul 106 d.C. după 170 ani, în anul 275, sub Aurelian, a fost părăsită: armata și administrația s-a retras la sud de Dunăre... Cele vreo cinci generații de dacoromani rămase pe loc nu vor fi așteptat Edictul de la Milano (313), pentru a practica în pace creștinismul (dealtfel nici nu avea cum să aibă efect asupra unei populații ieșită de sub autoritatea, deci interdicțiile Romei, de aproape jumătate de secol).

Că (în)creștinarea începuse, foarte devreme - adică în plină... latinitate a Daciei, o dovedește tot *limba română* în care termenii esențiali sunt latini: *Dumnezeu* (Dominus Deus), *cruce* (crucem), *botezare* (baptizare), *creștin* (christianus), *biserica* (basilica), *cuminecare* (communicare), *păcat* (peccatum), *rugăciune* (rogationem)... În termino-

logia religioasă, la Români stratul cel mai vechi este latin; apoi grecesc; abia după cel grecesc, stratul slavon. Sinteza dă limbii române o nesfârșită bogăție poetică: pentru nevoile pământești se pot folosi latinul *corp* și slavul *trup*; pentru cele sufletești: slavul *duh* și latinul *spirit*...

Modul neviolent în care ne-am creștinat ar putea explica absența de martiri din Calendarul Românilor. De-a lungul Evului Mediu, domnii, mănăstirile, cetățile, orașele românești au cumpărat (cu aur curat) moaște ale unor sfinți - cu toții neromâni: greci, ruși, armeni, bulgari, lipoveni...

Veche, dureroasă dezbatere: *martor* - din grecescul *martus*, *marturos* - semnifică și *martir* (*martyr*). Românii nu au “vocația sfințeniei” - nici a martirajului. Nici a mărturie.

În 271, sub presiunea barbarilor (goți, gepizi, heruli, bastarni), armata și administrația romană s-au retras la sud de Dunăre. Din ceea ce fusese Dacia Romană au rămas castre, drumuri, temple, terme, arene, monumente funerare. Acestea toate au dispărut sub stratul gros de nămol și de cenușă al revărsării spre sud a Slavilor. Ei au năboit peninsula balcanică începînd din secolul VI: au sătenizat civilizația polis-urilor, au strivit sub șenilele tălpilor lor desculțe și negrăbite akademii și monedă, religii și filosofie, dezbateri în agora, teatre, știință de carte - și *scrisuri*.

Au supraviețuit revărsărilor pornite din mlaștinile Mazuriei de azi (pașnice... le zugrăvea istoriografia sovietică... - așa au rămas și în cea de după 1989...) doar comunitățile originare de la munte sau care au avut inteligența să urce la... munte. Dintre urmașii Thracilor: Dacoromanii și Aromanii; dintre ai Illyrilor: Albanezii. În fine, Grecii: cei care nu au urcat sus-la-munte s-au refugiat în Sudul Peninsulei Italice, în Sicilia, în Africa și la Massilia: Marsilia/Marseille, colonie ionică) astfel salvîndu-și nu doar limba, ci și scrisul; Albanezii, Dacoromanii, Aromanii “retrăgîndu-se în sus”, și-au păstrat, sub Slavi - și în ciuda lor - sufletul și limba (orală).

Se poate spune că în fața tăvălugului nimicitor al civilizației rurale slave, doar civilizațiile pastorale și limbile: greaca, albaneza, aromâna (armâna), dacoromâna au supraviețuit. Autohtonii din Tracia, din Dalmația, din Illyria (cu excepția Albanezilor și a Istroromânilor) au fost asimilați (lingvistic) de Slavi.

Slavii au fost alungați din Grecia după două secole, dar ce performanță în materie de distrugere: analfabetizaseră Elada! În schimb în actuala arie românească năvălitorii stabili(za)ți: Slavii, Cumanii, Pecenegii - au fost, ei, asimilați lingvistic de dacoromani.

Perenitatea limbii dacilor latinizați față de ale năvălitorilor succesivi, simultani, deveniți și stăpâni să constituie un mister istoric?; să fie oare o revanșă, peste timp, a celui supus prin violență, altădată? Se poate vorbi de o contemporană revanșă a sclavului african și a robului țigan - și nu doar una muzicală? Oricum, Românii nu intră în această categorie.

Limba (română) a conferit, în spațiul unei “geopolitici” în perpetuă modificare, o uluitoare unitate trăitorilor numiți de străini: *blac*, *blach*, *blas*, *balak*, (*olachi*)-*romani*, *oláh*, *vlah*, *valah*, *valachên*, *voloh*, *boloh*, *vloh*, *ungro-vlah*, *ulak*, *ulaki*, *valaque*, *walat*, *walach* - toți termenii semnificând: “roman” (Francezii vor fi știind bine acest lucru: termenul *gaulois* sub forma: *galois* vine din francicul *walhisk* = “roman”...).

În secolul al XIV-lea existau trei importante unități geografico-statale, populate de acești “latini orientali”:

- La nord-vest: **Transilvania**; locuită în proporție de 80% de “Blaci”. Ungurii, sub presiunea Pecenegilor care-i alungaseră din Etelköz, mitic loc de popas, situat probabil în Basarabia de azi, urcaseră întâi spre Nord, făcuseră o haltă în “Țara Rutenilor” (Podolia, devenită, două secole mai târziu **Țara B/Volohovenilor** = a Vlahilor), apoi pe la anul 900 coborîseră în Panonia, unde îi învinseseră și îi supuseseră pe Blaci și pe Slavi. Din Panonia s-au îndreptat spre Est: “dincolo de păduri” era un ținut minunat, numit de cronicarii lor: “*Ultrasylvania*” (sau *Transsylvania*), unde ființau formații statale puternice: voievodatele sau ducatele purtând numele șefilor: Gelu (“*Gelou, dux Blachorum*”), Glad, Menumorut, Kean; și Țări (de la *terra*): a Maramureșului, a Oltului, a Oașului, a Hațegului. Cucerirea lor a durat câteva decenii;

- La sud: **Țara (Terra) Românească** sau **Muntenia (Valahia)**; a luat ființă în 1310, când **Basarab I**-ul a unificat cnezatele și voievodatele din dreapta și din stânga afluentului nordic al Dunării, râul Olt (Alutus, Aluta);

- La est: **Țara (Terra) Moldovei**. Voievodul Maramureșului (nordul Transilvaniei) **Bogdan** a refuzat de a mai recunoaște autoritatea regelui Ungariei (1342), iar în 1359 a trecut Carpații spre Est și s-a declarat suveran al “Moldovei”.

De unde: **Moldova**?

De la râul cu același nume, izvorînd din Carpații de Nord (cel al munților venind de la numele unui trib dac: *Carpaii*).

După terminație, **Moldova** pare a fi toponim slav, ca **Bistrița**, tot

un afluent al Siretului (Hyerasus, Seretus). Bedrich Smetana celebrează muzical râul “**Moldau**” în poemul simfonic “Patria mea”. Numai că “**Moldau**” este numele german(ic) (**Mold**=pământ, în *böhmisch*) al râului pe care Slavii (Cehii) îl numesc: **Vltava**. Este limpede că Goții nu au avut cum boteza un râu din nordul ariei daco-romane (decât dacă admitem că toponimia lăsată de Bastarni - care trecuseră și ei pe acolo - a supraviețuit peste un mileniu...); limpede și faptul că Slavii, ocupînd văile și câmpiile, au slavizat toponimele “joase”, de la câmpie, din văi (dar nu și ale munților!) - vezi și **Dâmbovița, Ialomița, Prahova**, din actuala Românie, dar vezi și în Grecia: **Mândra, Levadia, Arahova, Grivena, Tyrnavos** etc...

Și dacă “**Moldova**” *nu este termen slav?*

1. În baladele populare despre “Descălecatul Țării Moldovei” este vorba de o cățea, **Molda**, frunțașă haitei de câini de vânătoare a Domnului: urmărind un cerb, a trecut munții spre Răsărit, trăgîndu-i după ea și pe vânători: aceștia s-au trezit pe un pământ minunat, străbătut de un râu cristalin... În cinstea cățelei, râul (și pământul din jur) au primit numele: **Moldova...**;

2. Limba Dacilor (din care s-au păstrat cca 160 termeni siguri) face parte din grupul indo-european, subdiviziunea *satem* - ca sanscrita, iraniana, lituaniana, letona, prusiana, slava, illyra și armeană (latina: din *centum*). Au rămas în limba română termeni esențiali din limba dacă: *vatră, căciulă* - termenul se găsește și în albaneza contemporană - *țarină* (câmp, ogor), *codru, copac, baci* (șef al ciobanilor, proprietar al turmei), *brînză, balaur, moș* (bărbat în vârstă, bătrîn/ înțelept), *moșie* (proprietate, pământ), *moștenire, moștenitor* ; părți ale corpului: *buză, grumaz, ceafă*; familie: *băiat, copil, prunc* ; *strugure, butuc, curpen* : în sec I î. C. Dacii ajunseseră atât de nesobri, încât Marele Preot Deceneu i-a obligat să zmulgă toate viile...

În toponimie Dacii foloseau și sufixul *-dava*: *Argedava* (capitala Regatului Dac, sub Burebista), *Buridava, Sucidava, Capidava, Petrodava* etc. Nu este deloc imposibil ca actualul râu Moldova să-și fi luat numele de la o fortăreață dacă: **Moldava**, iar “terenul” din jur (peste 100.000 km. pătrați) să fi devenit: **Țara**.

De la numele țării (**Moldova**), cel al locuitorilor: **Moldoveni** - de care aveau să-și aducă aminte, nu ocupanții ruși țariști de la 1812, ci bolșevicii cu gânduri de re-ocupare - în 1924...

Tot din cuvinte harta Țării Moldovei:

La vest era despărțită de Transilvania prin lanțul Carpaților Orientali; la sud, de Țara Românească, prin râul Milcov și prin un fragment al râului Siret, apoi de Dunărea Inferioară, partea ei deltaică, până la Marea Neagră. De acolo încă 120 km spre est: litoralul, până la Limanul (Laguna) Nistrului. Unde exista - există și azi, re-re-refăcută - ca o bornă de hotar între Europa și Asia cetatea ioniană Tyras (întâiul nume grecesc cunoscut al fluviului Nistru), ridicată în sec. VI î. C., devenită: Asprocastron, Moncastro, Cetatea Albă - în română; tradusă în turcește: Ackerman, apoi în rusește: Belgorod Dnestrovski.

La est: fluviul Nistru (Tyras, Danastius, Nistros) - [și nu Niprul (Borystenes), cum confundă Occidentalii - desigur pentru că rușii au pus proteza *D* și a rezultat: *DNep*, *DNestr* - de ce nu și *DNeva*?; sau *DNil*, sau *DNiemen*? - mister-slav] scâldea “Tyragetia”, iar Bugul (Hypanis) alcătua granița orientală a... dacității. Nistrul al cărui mal drept a fost fortificat începând de la 1400, sub Alexandru cel Bun, domnul Țării Moldovei; atunci au fost construite noi cetăți, iar cea grecească, de la mare, Tyras, renovată. Astfel, de la nord la sud (*numai pe malul drept al Nistrului, pe pământ românesc*), au vegheat multe secole - și au rămas și azi cetățile: Hotin, Soroca, (Orhei), Tighina, Cetatea Albă...

Am pus între paranteze Orhei: spre deosebire de celelalte, Cetatea Orhei nu a mai rămas în picioare. La vreo 10 km de Nistru, pe afluentul său Răut a existat o cetate mongolă (tătară) ridicată după bătălia de la Kalka (1223, când au fost nimicite knezatele rusești), probabil în timpul Marii Invazii din 1241. Fortăreața era rudimentară însă, judecând după rămășițele domestice, acolo s-a bătut monedă și părea destinată a deveni capitala (și civilă) cea mai occidentală a Imperiului Mongol. Mult mai târziu - la 1469 - este semnalată “cetatea Orhei, în jurul căreia s-a așezat Orheiul”, sub Ștefan cel Mare - însă localitatea medievală (și actuală) se află la 30 km de Nistru, tot pe Răut, deci nu a fost ridicată în jurul cetății mongole (locul numit azi: “Orheiul Vechi” - poartă încă ruine vizibile).

În disputa mereu-mereu actuală dintre români și ruși (de la 1989 și ucraineni - aceștia nu doar persecutați ai rușilor, dar și feroci persecutori, și moștenitori ai Imperiului Sovietic, mai ales ai rapturilor teritoriale: Polonia Orientală, Ucraina Subcarpatică, apoi Bucovina, precum și sudul Basarabiei, cu litoralul întreg, Insula Șerpilor - pământuri românești) este invocată “întâietatea”. Care “întâietate”: sovietica (după care mașina cu aburi fusese descoperită de Polzunov, radioul de Popov, America de Columbov, metroul de Metrov, hârtia de Papirosov, tiparul de

Gutenbergov, etc etc)? Dar Slavii au pătruns în Imperiul Bizantin (din care făcea parte fosta “Dacia Felix”) în 550 d. C. - nu mai devreme; s-a semnalat o expediție rusă, pe mare, împotriva Constantinopolului (în 860, nu mai curând); Rusia, ca stat, a început a se amesteca în treburile Țărilor Române, prin incursiuni, pe la 1700 prin Petru I, însă abia în 1792, după ocuparea Edisanului, controlat de Tătari (regiune devenită “Odessa”) a devenit “vecină” cu Moldova.

Dovadă, în piatră: *toate cetățile de pe Nistru* (inclusiv antica Tyras, însă aceasta fusese fondată în sec. VI î. C.) *au fost edificate pe malul drept al fluviului, deci în interiorul Țării Moldovei - deci, în interiorul Europei - pe celălalt mal, stângul, aflându-se Asia.*

La nord granița era terestră, deci mișcătoare: Țara Moldovei se afla în contact direct cu Voevodatul B/Volohovenilor (după cum spune numele: al-Valahilor), cu statele kievene, cu Polonia, cu Lituania - care, la un moment dat, se întindea până la Marea Neagră, contînd ca “vecina de la răsărit”; apoi cu Imperiul Austro-Ungar, care ocupase în 1775 nordul Țării Moldovei, botezîndu-l: **Bukovina**; în fine cu Imperiul Ruses, cel venit, ca toate marile plăgi ale istoriei Europei (Hunii, Avarii, Ungurii, Tătarii) dinspre est, atingînd Nistrul abia sub Caterina a II-a, la 1792.

Douăzeci de ani mai târziu, în 1812, aceeași Rusie a mai făcut un pas în Europa, răpind jumătate din Țara Moldovei, botezînd-o cu un cuvânt românesc: **Basarabia**, însă modificat à la française: *Bessarabie*, stabilind - deocamdată - frontiera pe râul interior, aproape paralel cu Nistrul: Prut (Pyretus, Porata).

Falsificarea toponimică din 1812, invenția rusească: *Bessarabia* numind jumătatea orientală a Țării Moldovii, răpită, s-a repetat în 1924 - fatalitate: tot prin geniul (rău al) unui ne-rus: Bulgarul Christian Rakovski. Prin el Rusia și-a negat propria invenție de la 1812: *Bessarabia*, căzută în desuetudine și a fabricat alta, nou-nouță: *Republica Socialistă Sovietică Autonomă... Moldovenească!*

Rakovski, bulgar prin naștere, român prin cetățenie, socialist prin... meserie (a fost inițiatorul mișcării socialiste din România și mentor al lui Panait Istrati). Rusofob notoriu (bibliografia lui spune multe și... mult), în 1916 fusese demascat ca agent german, plătit, dovedit prin “Lista Günther” (numele celebrului-sinistrului recrutor german acționînd la București) - drept care autoritățile române îl arestaseră și îi fixaseră domiciliu obligatoriu “pe cuvânt de onoare” la Iași. Cum frontul ruso-român se afla în Moldova; cum revoluția bolșevică pornise, nu doar

de la Petersburg, ci și de pe frontul din Carpați (unde militarii ruși părăsiseră pozițiile și se dedaseră la jefuirea localnicilor, la violarea localnicilor, la băut rusește, până la comă și moarte, prin înecare în pivnițele în care “împușcaseră” butoaiele), o ceată de ruși beți l-a luat pe sus pe Rakovski, l-a urcat pe soclul statuii lui Alexandru Ioan Cuza din Iași și l-a pus să declare... abolirea monarhiei și instaurarea “Republicii Socialiste Sovietice România”. Etilnicii revoluționari au fost alungați în următoarea jumătate de oră, dispărînd cu tot cu agentul german, înrăitul antibolșevic devenit proaspătul și ardentul bolșevic Rakovski...

...Care avea să apară în curând ca președinte al Sovietului Comisarilor Poporului din Ucraina, prilej cu care a și condus câteva expediții de “recuperare a Bessarabiei, pământ, de veacuri, rusec”.

Fără succes. Însă înainte de a fi trimis de Lenin ambasador al URSS la Paris (unde l-a precedat pe Ilia Ehrenburg, și el celebrissim sergent-agent-recrutor); înainte de a fi fost acuzat el însuși de trotskism și înainte a fi deportat la Astrahan (unde l-a găsit ucenicul său Panait Istrati - și înainte de a-i acuza, în *Pravda*, el, pe foștii săi tovarăși de... spionaj în favoarea Germaniei - nu se înșela, chiar totdeauna, Stalin... - și înainte de a fi împușcat, chiar și el, fidelul întru trădări), Rakovski a imaginat un scenariu de geniu: fiindcă Rusia, iscăind de astă dată cu pseudonimul “URSS”), ținea să re-răpească jumătatea din Moldova furată în 1812, el și ai săi tovarăși de internaționalism proletar de la Odessa, recrutați din cartierul rău famat purtînd numele “Moldovanka” (devenit în întregime evreiesc), au inventat o... Moldovă pe malul stîng al Nistrului, în Ucraina - precum și... “limba moldovenească”! Un cârlig de undiță în care au pus ca momeală peștișorul “Republica Autonomă Socialistă Sovietică Moldovenească”, sperînd să prindă peștele mărișor: Moldova istorică (cuprinzînd și partea ei orientală, devenită provincia românească Basarabia) - de ce nu peștele-cel-mare: România întreagă?

Sub unguri, vreme de un mileniu, Românii din Transilvania au avut parte de suferințe cumplite, printre nedreptăți fiind și nerecunoașterea lor, autohtoni, ca națiune, alături de ocupanți: Ungurii, Secuii și de coloniști: Sașii, Șvabii. Dar în 1918, când s-au unit cu Patria Mamă, Românii transilvăneni puteau să scrie și să citească în limba română, aveau o identitate, știau cine sunt și de unde se trag, ba îi învățaseră carte și conștiință de sine pe Românii din Principatele - libere;

Prin comparație: sub ruși, numai în 106 ani, Basarabenii au fost striviți, analfabetizați, desnaționalizați, desidentizați.

Să fi fost Moldovenii dintre Prut și Nistru mai puțin bravi?, mai inerti?, mai înclinați spre supușenie decât Transilvănenii?

Istoria ca și literatura, cu osebite "ficțiunile realiste" semnate de Mihail Sadoveanu, spun contrariul:

De pe la 1400, când puterea mongolă a diminuat, ținuturile devastate din răsărit au prins a fi repopulate. Sub Alexandru cel Bun, domn al Moldovei, a început construirea-reconstruirea fortificațiilor de la granița naturală dintre Europa și Asia: Nistrul. Cetățile de pază aveau nevoie de **oameni liberi** ca străjieri. Astfel a început istoria Moldovenilor de la Nistru, Grănicerii de la Răsărit, cu statut asemănător celor din interiorul Arcului Carpat: Făgărășenii, Năsăudenii...

Agricultori, crescători de vite (mai cu seamă de cai), neguțatori în timpul liber, oșteni în... tot celălalt, slujeau pe câte un domnitor, dar și pe ei înșiși - de unde frecventele răzvrățiri împotriva puterii centrale de la Suceava, de la Iași, pentru impunerea unui "domnișor" de-al lor, de regulă un impostor - întreprindere în care excelau cei din ținutul meu, Orhei. Nu se sfiau să dea și câte o raită peste Nistru, "La Cazaci" (nu o seminție, ci o adunătură de mercenari: ruși, polonezi, lituanieni, ucraineni, tătari, moldoveni, numele venindu-le de la tătărescul: *ca'zac*: călăreț răătăcitor, liber - "corp" pe care Ecaterina a II-a l-a prefăcut în unitate de jandarmi-călări); și "La Tătari" - în scop cinstit, de jaf.

Însă oricât de turbulenți în interior, când se profila primejdia străină, căpătau un singur domn-dumnezeu: Moldova.

Moldovenii de la Nistru, oameni liberi, războinici, cu Tătarii, deveniți auxiliari ai Turcilor și stabiliți (?) în Bugeac, pe litoralul Mării Negre, în sud-estul Moldovei, întrețineau relații originale, nemaîntâlnite nici la răsărit de Nistru, nici "la apus de Prut" la Valahi, Unguri, Poleaci, Nemți. Apocalipticul: "Vin Tătarii!" se trăgea de la Marea Invazie din 1241 și avea efect fulgerător, traumatizant, asupra tuturor ne-Tătarilor...

...dar nu și asupra Moldovenilor de la Nistru.

Dintre toate victimele "mongolilor", de la Caspica la Adriatica, singuri "Nistrenii" nu se temeau de Tătari - de ce? Fiindcă și ei "discutau" din șa, cu sabia, cu sulița, cu arcul - predilect, cu *ghioaga*, cu *toroipanul* (termeni, probabil, din substrat); și ei, ca și Tătarii erau călăreți-ușori. Năvălitorii veniți călare erau obișnuiți să întâlnească fie o împotrivire din partea unei armate pedestre (deci inferioară cu cel puțin un metru, *înălțimea* constituind și un important avantaj psihologic), fie să întâlnească o cavalerie grea, greoaie, lesne de evitat și ușor de înfrânt de

viespile mongole. Și Cazacii (de la Pragurile Niprului) “discutau” pe picior de egalitate cu Tătarii, adeseori înfrângându-i. Da, aceia erau buni (și interesați) luptători, însă nu aveau de apărut un pământ al lor, o patrie, să-i zicem: “Cazacia”. Moldovenii, da: **Moldova**. Trăind-pe-cal, Moldovenii de la Nistru îi înfruntau de la egal la egal (“de la același nivel”) pe Tătarii născuți-pe-cal. Să fie citit romanul **Neamul Șoimăreștilor** de Mihail Sadoveanu și ca un document ce poate fi, nu doar ca o superbă ficțiune; să fie citit Dimitrie Cantemir (prin dubla sa origine, aflat în deplină cunoștință de cauză), cu a sa **Descriere a Moldovei**; să fie recitiți memorialiștii basarabeni D. C. Moruzi, Matei Donici, Leon Donici, Gh. V. Madan: curioșii vor fi surprinși să afle “istorioare” de genul (citez din memorie):

S-a întâmplat ca într-o vreme în împrejurimile Orheiului să moară aproape toate femeile, după ce nășteau (probabil de febră puerperală). S-a ținut sfat: oamenii au hotărât să saie pe cai și să deie iama-n tătarime, în Bugeac. Așa au făcut: s-au dus, s-au întors: după ce-au tăiat, pe la brâu, toată partea bărbătească, au luat toți caii, toate vitele, toate sculele de preț, precum și ceva tătarce, de să aibe cine le spăla izmenele... (s. mea.)

Astfel s-a plămădit bravul norod moldovinesc dintre Prut și Nistru..., trag eu o concluzie pripită, însă nu neapărat falsă. Că afirmația este verosimilă o probează toponimia tătarască (frecventă, nu doar în Sud, unde câteva secole au locuit - în fine: pe-acolo, prin partea aceea, își aveau iurtele, în *aul*-uri). Dar mai vârtos: onomastica.

Există nume de familie (provenind din porecle), indicând neamul: **Rusu, Bulgaru, Turcu, Sârbu, Grecu, Neamțu, Paleacu** - și, desigur **Tătaru** - acesta din urmă arătând că purtătorul se trage dintr-un tătar; alte nume informează despre “trecerea” la religia creștină: frecvențele azi **Botez, Botezat**, spun că un necreștin: turc, tătar, evreu, lituanian/litvan (înainte de 1400) “trecuse” la creștinism, ca dovadă, fusese *botezat*; nume devenite neaoș-basarabene: **Ciachir, Iachir, Celac, Burlac, Batal, Bulat, Uzun, Cabac, Huzum, (H)Amza, Baidan, Buiuc, Murafa...** sunt de origine tătară. Probabil și **Hâncu** : chiar dacă lingvistul Iorgu Iordan s-a străduit să-l (ex)tragă din slava bulgară, tot de la türco-tătarul *han* vine, sub forma: *khan*, ceea ce a dat în limba română: **Cantemir** (Han-Temir), dar și: **Temircan** (Temir-Han)...

[Dimitrie **Cantemir** a fost nu doar domnul Moldovei, nu doar nefericitul aliat al țarului Petru cel Mare (și întâiul, cronologic mare-

înșelat de Rus: niciunul, dar nici un punct din prevederile Tratatului încheiat între ei la 1711 nu a fost respectat de “protectorul creștinătății”), ci și un savant, în corespondență cu contemporanii cei mai luminați, membru al Academiei din Berlin, istoric prestigios (**Istoria Imperiului Otoman** și **Descriptio Moldaviae**, scrise în latină, au făcut dată, fiind traduse și în engleză, germană, franceză); un istoric al religiilor (**Sistema religiilor muhammedane**), compozitor, muzicolog (printre altele, autor al unui **Tratat de muzică turcească** și inventator al unei metode de notație a muzicii turco-arabe), etnolog, lingvist, comparatist, “un Lorenzo de Medici al Moldovei”, cum îl numise Leibniz. Și un imens scriitor de... “ficțiune-realistă”, prin superba **Istoria hieroglifică...**, scrisă în românește.

Fiul său Antioh, socotit părinte al poeziei clasice ruse, a fost ambasador la Londra și a îndeplinit misiuni diplomatice în Franța - dealtfel a murit la Paris, în 11 aprilie 1744].

Acestea - și încă altele - pentru a spune că nu firea mai slabă a Românilor dintre Prut și Nistru a fost de vină în strivirea lor, doar în 106 ani; și nu firea mai tare a românilor din Arcul Carpat, suferind un mileniu, i-a făcut să iasă cvasi-teferi din robia ungurească.

Ci natura ocupantului. Ungurul, brutal, crud, disprețuitor, nu i-a considerat pe indigenii găsiți în interiorul Arcului Carpat alcătuitori ai unei națiuni - le-a îngăduit însă practicarea religiei (ortodoxă, după Marea Schismă, 1054), apoi greco-catolică, după 1700; a tolerat ca Valahul (Oláh), deși fără drepturi civice, să aibă tipografii, publicații, școli - în limba sa;

Rusul - bun, să-l pui pe rană !- doar la câțiva ani de la ocuparea Moldovei de Răsărit, în 1812, a suprimat autonomia culturală promisă, teritoriul a fost colonizat cu străini, locuitorii au fost rusificați cu ferocitate, de parcă Inamicul Nr. 1 al Pravoslavnicismului Rusesc ar fi fost Românul.

De aceea au fost aduși, instalați, cu zecile, cu sutele de mii, coloniști (orice ar fi fost: germani, elvețieni, francezi, bulgari, evrei, ucraineni, ruși, găgăuzi erau, sau urmau să fie vorbitori de rusă, nu de română); diviziile - sună cunoscut termenul, dintr-o anecdotă cu Stalin și Vaticanul... - de slujbași țariști, care, înainte de a se pensiona și a se fixa, făceau să le vină în Basarabia, pământ meridional, cu multă lumină (ce să mai vorbim de hrană: carne, lapte, fructe, legume, vin, miere, vânat, pește...), din cine știe ce fund al înghețatei, al mohorâtei Rusii frați,

cumnați, bunici, veri, vecini - cu “prime de instalare” și proprietăți dăruite de generosul Țar al Tuturor Rusiilor.

Metodă mult perfecționată după re-re-ocuparea Basarabiei, în 1944. Dealtfel țării roșii, pe când erau ei doar țarevici (secretari-generalii ai PC al RSS Moldovenească), se antrenaseră, de pe tronul de la Chișinău, pe spinarea românilor basarabeni - persecutându-i, înfometându-i, deportându-i, dislocuindu-i, negându-le identitatea, alta decât a lor, ocupanții: un porc-de-câine ca Hrușciiov, un câine-de-porc ca Brejnev, un zaharisit-din-fragedă-copilărie ca Cernenko, un crocodil kaghebist numit: Andropov, “pacificator” al Ungurilor, în 1956...- toți aceștia au fost mai întâi “guvernatori” la Chișinău.

Cum se va fi făcând că primii trei erau și ucrainenii?

Doar Ucrainenii se declaraseră totdeauna nu doar antirusi, ci: anticomuniști, nu?

Scurtă istorie a “Basarabiei”

Un rapt, o diversiune lingvistică, realități statistice

Am mai scris, am re-scriș, am tot scris - și bine am făcut - acum re-re-repet adevăruri istorice de toată lumea știute:

- În Antichitate teritoriul aflat de-a dreapta și de-a stânga Nistrului (Tyras) era numit de greci, prin Herodot: *Tyrageția*. Era locuit, după cum îi arată numele, de geți. Sub presiunea sciților, în secolul V î. C., geții se retrăseseră spre nord-vest și sud-vest, dar în secolul IV, celții împingându-i de la vest, sub Dromichaite, apoi sub Burebista reveniseră, atingând iarăși Bugul (Hypanis). Odată cu ocupația Daciei (sec. II d. C.), a fost romanizată și Tyrageția, însă puținele descoperiri arheologice făcute pe acest teritoriu - cele mai importante: la Olbia, pe malul drept al estuarului Bugului - fuseseră ocultate de țariști, iar de bolșevici trecute la “informații secrete” [vezi soarta arheologului Ion Suruceanu] - pentru a ascunde thraco-dacitatea-romanitatea actualei Ucraine de Sud-Vest).

Sărind peste un mileniu:

De unde: “**Basarabia**”?

Pe la 1352 domnul Țării Românești, Nicolae Alexandru **Basarab**, fiul lui **Basarab I**-ul, după o campanie împotriva tătarilor, pe care i-a bătut și i-a alungat dincolo de Nistru, a consemnat în documente scrise și desenate (hărți) un teritoriu de circa 4.500 km. p. aflat între nordul gurilor Dunării și afluentul său, Prut (Pyretus), ca “**Basarabia**”, de la numele dinastiei sale. În unele hărți din sec. al XVI-lea și tot în unghiul format de râul Prut și Dunăre apărea: “**Bassarabia (Pars)**”.

[Caterina a II-a a Rusiei (am mai sărit cinci secole...) era protectoarea lui Voltaire, a lui Diderot; contra multor favoruri pecuniare a primit la rândul-i favorurile acestor “directori de conștiință”. Pe calea deschisă de prestigioșii călători, după Revoluția Franceză din 1789, mulți nobili, militari, ingineri ori simpli aventurieri (și) francezi au căutat adăpost și au făcut carieră în Rusia cea ducând lipsă de specialiști în modernizarea Imperiului - acțiune începută de Petru I. Printre aceștia a fost și ducele de Richelieu (Armand Emmanuel de Plessis), fugit de Revoluție, ajuns în Rusia în același an, 1789.

Țarina i-a încredințat administrarea guberniei sud-vestice recent cucerită de la tătari (Edissan în 1792). Pe locul unui sat de pescari, Hagi-Bei, după planurile lui Richelieu și ale echipei sale de specialiști francezi

(printre care De Rubas și Langeron) a fost ridicat cel mai important port meridional al Rusiei. Francezii în slujba Rusiei Eterne aveau o solidă cultură clasică, drept care au botezat noua așezare: *Odessa* - “de la antica cetate elină *Odessus*”. Ce conta că *Odessus* fusese, într-adevăr, colonie ioniană, însă nu acolo unde o indicau, ci departe, la peste 400 km în linie dreaptă, spre sud, în Bulgaria de azi, pe locul numit: Obzor, între Varna și Burgas. Rușii nu țin seama de adevărul istoric, ei se bucură (în tăcere) de profitul geopolitic.

Ducele de Richelieu s-a întors în Franța abia după Restaurație (1815), deci s-a aflat și în slujba țarului Alexandru I, cel care, la 1812 (!), profitând de situația critică a lui Napoleon, a răpit jumătatea estică a Țării Moldovei (am mai spus-o?- am s-o re-re-spun!), cu ajutorul generalului Langeron, care a manevrat din umbră tratativele cu Turcii de la Giurgiu în calitate sa de aghiotant și consilier al lui Kutuzov. Alte surse pretind că ducele de Richelieu, departe de a fi fost slugă supusă și falsificator-șef al imperialismului agresiv rusesc, l-ar fi consiliat pe Alexandru I să nu-i nedreptățească pe bieții-moldoveții, care sunt... latini; că ar fi invocat Tratatul de la Luck din 1711, încheiat între Petru cel Mare, strămoșul lui Alexandru, și domnul Moldovei, Dimitrie Cantemir, prin care rușii “garantau pe veci”, nu doar suveranitatea Moldovei ca stat, ci domnia ereditară și autoritatea absolută...

Futèze!, ca să o tragem pe franțuzeasca moldavă. Richelieu se afla în serviciul Rusiei, nu în al adevărului istoric, cu atât mai puțin în al dreptului popoarelor de a nu fi înghițite de Monstrul Rus].

Urmarea se cunoaște: noua frontieră dintre Moldova și Rusia “s-a mutat” mai la vest, pe râul interior Prut, cel care împărțea, topografic, țara pe o linie nord-sud. Firește, raptul celei mai bogate părți a Moldovei nu a fost un accident, ci o constantă tactico-strategică rusească: peste un secol și aproape jumătate, în iunie 1940, la fel: profitând de situația, nu doar critică, ci catastrofală a protectoarei României, Franța, învinsă de Germania și ocupată, Rusia (sovietică, ceea ce n-o împiedeca de a fi, în continuare, aceeași putere imperialistă) a re-răpit Basarabia și, în același preț, Bucovina de Nord și ținutul Herța... (Țările Baltice au fost înghițite, “înglobate”, vorba istoriografiei sovietice, în totalitate, deci, în marea lor nefericire, măcar și-au putut păstra identitatea - teorie contestată, pe bună dreptate, de baltici).

Ducele de Richelieu, guvernator al provinciei Odessa sub trei țari: Caterina a II-a, Pavel I, Alexandru I și strategii-cartografi-dezinfor-

matori-diversioniști țariști francezi aflați sub conducerea sa, lucrînd la reprezentarea (carto)grafică a *viitoarelor teritorii rusești*, încă înainte de 1812!, a(u) găsit în documente denumirea **Basarabia** (cea de la 1352) - de multă vreme ieșită din uz - și a(u) operat două falsuri:

- un *fals toponimic*: din denumirea românească: *Basarabia*, de la numele de persoană *Basarab*, a făcut... *Bessarabie* (dublarea *s*-ului și *e*-ul final: marca indelebilă franceză), denumire care, “la o adică” ar fi fost tradusă (din rusă, firește!): “Fără Arabi”... Traficare grosolană, profitabilă rușilor: “fără” ar fi trebuit grafiat: “bez”, nu “bes”; cât despre “Arabi” nicicând nu le-au spus Rușii Turcilor - nici Tătarilor: “Arabi”. Manipularea cuvîntului avea să fie repetată în anii lui Gorbaciov, mai ales prin “glasnosti” ajuns în Occident gata-tradus de ruși: “transparentă” (de unde transparentă?, de la *Glas*, care, în limbile german/ic/e se traduce prin... *sticlă*, ca materie? - când în rusă *glas*, ca și în românește, înseamnă: *voce*!); astfel o semnificație onestă în rusește, anume: (starea) de a da, de a căpăta glas, voce, cuvînt, rostire (cui/cine? firește, cei/celor care nu au..., deci: libertate de expresie) - a fost traficată în... “transparentă”;

- un *fals cartografic*: teritoriul numit în secolul al XIV-lea **Basarabia** se întindea pe o suprafață de cca 4.500 km. pătrați - și se afla în sudul Țării Moldovei - deci, pe hartă, denumirea lui era scrisă... orizontal; pe harta confecționată de cartografii francezi de sub conducerea ducelui de Richelieu, în slujba Imperiului Rus: **Bessarabie** (numele *viitoarei* oblasti apoi, din 1825: gubernie rusească) a fost grafiată/trasată pe o linie pornind de foarte sus, de la nord spre sud, cu o ușoară curbură urmărind forma ținutului care, acum, măsura *de zece ori* mai mult decât **Basarabia** originală: 45.000 km. pătrați.

[Nici o noutate în ceea ce afirm: Eminescu scrisese mai bine și mai documentat încă în 1878 (*Timpul*, 10 februarie) în articolul “Chestiunea retrocedării Basarabiei” și mult dezvoltat în studiul “Basarabia”, publicat tot în *Timpul* din martie, același an, 1878.

«Nu întâmplător», vorba comuniștilor, poetul nostru național a fost “epurat” printre primii, considerat - și el! - nu doar “antisemit”, dar și “fașist” - corecțiune: “avînd o concepție fascistă”].

În legătură cu orientarea nord-sud a acestei unități geopolitice:

Țara Moldovei nu a fost niciodată străbătută de frontiere interne orientate nord-sud, deși cursurile de apă, în majoritate, urmează această direcție. Moldova cunoștea încă din secolul al XIV-lea o Țară de Sus (la nord), o Țară de Mijloc și o Țară de Jos, în sud. Se vorbea despre

“Moldovenii de la Nistru”, despre “Moldovenii de dincolo de Nistru”, însă niciodată nu s-a spus-scris: “Moldova de la Nistru”; rar de tot: “Moldova *dintre* Prut și Nistru”. Râul interior Prut, curgînd de la nord spre sud, nu separase vreodată unități administrative mici (plase), nici mijlocii: județe, pe ambele maluri ale sale ființînd, călare, cel puțin treizeci de așezări.

...Așezări românești existaseră din timpuri imemorabile dincolo de Nistru, dincolo de Bug, dincolo de Nipru, dincolo de Don, până în Caucaz, până la Volga, până la Caspica, dincolo de ea... Dintre sedentare-agricole, cele vlahe (b/volohe) erau cele mai vechi. Elementul românesc, mai corect: dac romanizat (și nu doar moldovenesc) a jucat rolul de pionier încă înainte de năvala mongolă din secolul al XIII-lea, iar în toiul ei a mers în sens contrar: *spre* Răsărit. Era alcătuit din localnici supraviețuitori ai anticei Tyrageții, apoi din stabiliți de bună voie la est de Nistru, apoi din “coloniști de nevoie” (nu doar moldoveni, dar și mun-teni, luați cu de-a sila de armatele rusești în retragere și, începînd cu domnia Caterinei a II-a împămîntenii între Nistru și Bug); deasemeni, dintre păstorii originari din Carpați, din Transilvania - și nu din puțini ar(o)mâni ca ramura paternă a mea purtînd numele “macedonean”: Goma [una din ipoteze, cealaltă: un strămoș s-ar fi chemat Huma, Humă; după ocupația rusească din 1812 rușii ar fi modificat grafia în Guma, apoi în Goma]. Ei au dat *primii sedentari rurali continentali* în “Tartarie Pars” (orașele de pe litoral erau locuite de greci, de armeni, de evrei și de ar(o)mâni - drumul spre Est al negustorilor și al aventurierilor urmărind îndeaproape malul Mării Negre).

Țăranii se mutau - din diferite motive - de aici, dincolo; sedentari fuseseră, sedentari rămîneau, oriunde și oricât s-ar fi deplasat;

Păstorii călătoreau cu turmele : mergeau la coada oii (care, ea, oaie, se lua după a berbecelui-mare...).

Nomadismul păstoresc al carpatinilor și al pindaricilor (aici: nu de la poetul Pindar, ci direct de la munții Pind din Macedonia, unde ar fi vatra Ar/o/mânilor), era în fapt un sedentarism-pe-roate. Din pricina imenselor distanțe, transhumanța nu mai era anuală, ci de la cincinală în sus - până la eternă. Fiecare *turmă* (termen latin) numărînd zeci de mii de capete - și nu doar *oi* (idem), ci și vite albe și cai - era păzită pe un anume loc (*stîină*, termen din substrat) de zeci de persoane alcătuiind o *familie* lărgită. Păstorii-mergători-împotriva-istoriei (și a geografiei...) aveau căruțe supradimensionate, coviltirate, etajate, adevărate case pe roate,

deplasabile numai pe timp secetos și pe pământ înghețat (când era zăpadă, roțile erau înălțate și așezate pe tălpici de sanie), cu câte patru-șase perechi de boi fiecare - după ce o pășune era epuizată; aveau - tot pe roate - mori de vânt (făină pentru pâinea oamenilor, uruială pentru animale) cu aripi de pânză, pliabile; aveau și biserici pe roate - adevărat, fără turle, clopotele fiind montate pe un cadru de lemn, și el prevăzut cu roate... Ustensilele, cazanele de fiert laptele, gălețile de muls, uneltele de dulgherie, de fierărie, de cojocărie, de căldărărie etc erau transportate separat... Uneori - adeseori - o *stână* pleca mai departe, cu oile, pe loc rămâneau câțiva... nomazi semi-sedentari: își făceau case adevărate, casele alcătuiau un cătun, apoi un sat, apoi un târg - oricum, acea nouă așezare era dotată cu depozite pentru brânză, lână, piei, pastramă și juca rolul de popas pentru alte turme venite din Apus, cât și pentru caravane, în ambe sensuri. Și noii sedentari creșteau animale însă turmele fiind mult mai... puțin foarte-mari, pășunau doar prin jurul satului-nou (pe o rază de 50 kilometri), în restul timpului cultivau cereale, legume, sădeau pomi fructiferi și viță de vie - chiar și perdele de pădure destinate să apere satul de Crivăț... - semințele, puieții, butașii fiind aduși de-acasă...

La 16 mai 1812, prin Pacea de la București (ce ironie!) Rusia a răpit partea răsăriteană, cea dintre Prut și Nistru, a Țării Moldovei, botezînd-o abuziv: **Bessarabia**.

La 23 iulie 1812 Rușii au adoptat un **Statut special pentru colonizare** (nu au pierdut timpul Frații Creștini, colonizatornicii). În virtutea rusificării-prin-colonizare (și) a “Bessarabiei”, coloniștii, fie aduși din alte părți ale Imperiului, fie din afara lui, se bucurau de enorme avantaje: căpătau numaidecât cetățenia rusească, erau scutiți de armată, de impozite, li se dăruiau generos-împăratește mari suprafețe de pământ (se înțelege, furat băștinașilor). Astfel au fost atrași coloniști occidentali: germani, elvețieni, francezi; coloniști ne-ruși din Rusia: germani din Țările Baltice și din regiunea Varșoviei (acea parte a Poloniei ocupată de Ruși); ucraineni (ruteni) din Pocuția, din Galiția; evrei din Galiția, din Ucraina de sud-vest (cea dintre Nistru și Bug); bulgari și găgăuzi din Imperiul Otoman (Bulgaria de azi) precum și ruși-ruși (de pretutindeni).

Nu am avut o statistică în care să fie consemnată situația populației în Momentul 1812, doar informația:

La 1810 în “Moldova dintre Prut și Nistru” existau 327.199 locuitori din care străini sub 5% (evrei: “o cifră

nesemnificativă, în jur de 1%”, cca 3.000 persoane).

Se știe însă că “multă lume” trecuse pe malul drept al Prutului, mai cu seamă țărani (mii de familii), fugind de spaima *șerbiei* rusești, cea care îi prefăcea pe oameni în... suflete.

Din cifrele aflate la dispoziție, fiind vorba despre *Evreii în Basarabia*, le voi da doar pe cele indicând “mersul” lor în comparație cu populația totală a noii gubernii rusești și cu a indigenilor:

Statistica rusească din 1817:

(de la Legea Colonizării din iunie 1812 trecuseră cinci 5 ani, interval în care intrase în “Bessarabia” un număr considerabil de evrei lipsiți de drepturi, persecutați, masacrați, “pogromizați”, în Galiția și în Ucraina):

Total : 482.630 locuitori
 Români : 419.240 85% (*deci, străini: 15%*)
 Evrei : 19.130 (*3.000 în 1810, 1%*) - 4,2 %

Statistica rusească (“Zașciuk”), tipărită în 1862, însă oglindind situația anterioară cu un deceniu:

Total: 914.679 locuitori:
 «Moldoveni»: 600.000 66,4% (*străini: 23%*)
 Evrei: 78.216 (*3.000 în 1810, 1%*) 8,6%

Statistica rusească din 1862:

Total: 1.003.499 locuitori:
 «Moldoveni»: 515.927, 51,44% (*străini: 48%*)
 Evrei: 95.927 (*3.000 în 1810, 1%*) 9,56%

Statistica rusească din 1897:

Total: 1.935.412 locuitori:
 «Moldoveni»: 920.919, 47,58% (*străini: peste 52%*)
 Evrei: 228.168 (*3.000 în 1810, 1%*) 11,79%
În 87 ani, numărul “moldovenilor” crescuse de 3 ori
“-” numărul evreilor - “ - 75 ori

După statistica din 1919 rezultă că în 109 ani (1810-1919) **populația evreiască din Basarabia crescuse de 89 ori, ajungând la 267.000 persoane.**

De adăugat și următoarele informații din 1897:

- în mediul urban trăiau 14% dintre moldovenii băștinași:

- știutori de carte, moldoveni: bărbați: 10,5%; femei: 1,3 %

germani: (b) : 63,5%; (f) : 62,9%

evrei: (b) : 49,6%; (f) : 21,6 %

Mai analfabeți decât moldovenii erau ȣiganii: 0,3%...

Rezultat “culturalizator” al unui secol de ocupație rusă.

Statistica sovietică (“Krupenski”, Paris), 1920:

Total 2.973.750 locuitori

«Moldoveni» : 48,2%

“Români” (!) 21,0% (=69,2%; străini: 30%)

Evrei : 9,0% = cca 260.000 (3.000 în 1810, 1%)

Statistica românească din 1931:

Total : 2.864.402 locuitori :

Români : 1.610.757

Evrei : 204.858

Statistica românească din 1939

proporția populației evreiești în câteva orașe din nord-estul țării:

Bălți	46,6%
Hotin	37,7%
Chișinău	36%
Călărași-Târg	76,%
Orhei	41,9%
Soroca	36,3%
Cernăuți	38,8%
Rădăuți	33,6%
Vijnița	70,02%
Sighet	38,9%

La început a fost antiromânismul

O istorie “antisemită-antirusească” a Basarabiei

scrisă de un evreu bolșevic

După izbucnirea revoluției bolșevice în 1917 situația Basarabiei a devenit diferită de a restului Rusiei rusești și asemănătoare cu a teritoriilor ne-rusești europene, cu populație ne-ru-sească: Finlanda, Țările Baltice, Polonia Orientală. Locuitorii țărilor înghițite de rus, oprite de rus, des-identizate de rus vedeau în revoluția de la 1917 *schimbarea* marcată, nu doar de câștigarea *justiției sociale*, ci și de cucerirea *independenței naționale*. Or, cei mai îndârjiți oponenți (corect: inamici) ai independenței provinciilor, țărilor, comunităților nerusești, din partea Imperiului fost țarist devenit bolșevist erau, nu atât rușii, fie monarhiști, fie republicani, social-revoluționari, anarhiști, bolșevici - cât evreii, visceral ostili *ideii naționale* - *la toți alții*, la *goi*...

Cum o mare parte dintre ei - “nu chiar toți, numai circa 98%” - erau bolșevici, au militat cu abnegație în toate organismele de tranziție în scopul de a sabota orice velleitate de secesiune și de a menține cu orice preț (și) Basarabia “în componența” (expresie consacrată) Rusiei, apoi în a URSS: Iakir Iona, Levenzon Filip, Grinfeld Nadejda (ea pleda pentru “characterul unitar al Rusiei libere” și s-a opus chemării Armatei Române pentru a pune capăt haosului “revoluționar”), Grinfeld Veniamin, Grinberg G., Grinștein (?), Lando Gutman - aceștia cinci din urmă, membri ai *Bund*-ului, aveau misiunea de a nu permite “destrămarea patriei rusești” - Rabei (Rabbei) N. S., Rabinovici A. Z., Seinberg - cu toții membri ai Sfatului Țării, în prima lui configurație. Când, în cele din urmă, Basarabia și-a câștigat autonomia, apoi și-a impus independența, apoi, culme a insolenței: a cerut fireasca unire la România... Ce jelanii, ce văicăreli, ce ieremiade, ce blesteme ale evreilor! Dacă rușii aveau treburi mai urgente decât păstrarea perifericeii Basarabiei, evreii - și nu doar cei născuți pe teritoriul dintre Prut și Nistru - au înregistrat evenimentul de la 27 martie 1918 ca pe o catastrofă, o înfrângere, o pedepsire, o umilire a lor, apostolii internaționalismului Revoluției Bolșevice considerată, nu pe nedrept, operă proprie. Și din acest motiv (celălalt, secret: instaurarea unei patrii evreiești) “*recuperarea Basarabiei*” le-a devenit evreilor o chestiune de onoare; de supraviețuire. Au luptat neobosit până la “victoria cvasifinală”: diktatul din 26 iunie 1940, prin care Rusia-

URSS a re-răpit Basarabia și, pentru că tot pornise la furat, a “împrumutat” rusește și Bucovina de Nord; până la “victoria totală”: 23 august 1944, când... “Armata Roșie” (cotropind jumătate din Europa) “a... eliberat nu numai pământul românesc, ci și sufletele încătușate”, cum scrie jublator, falsificator de istorie, ofensator pentru români Matatias Carp (precedînd-o în timp pe stalinista - așa se prezintă ea însăși - Lilly Marcou, autoare de broșuri bolșevice mult îndrăgită/e de Liiceanu).

Au luptat... prin terorism:

[Emanuel Badescu “Terorismul în România”, Lumea nr. 1, 2006):

“Din enumerarea actiunilor sectiilor teroriste ale Partidului Comunist si Internationalei a III-a pana la mijlocul lunii aprilie 1921 rezulta atat frecventa, cat si gradul lor de periculozitate, acestea soldandu-se adesea cu victime, in vreme ce agresorii, cand se intampla sa fie capturati, erau pedepsiti cu o stranie blandete. *Convingerea unor politicieni romani: acestia actioneaza “dupa cum le dicteaza constiinta”, potrivit dreptului garantat de sistemul democratic, precum si apartenenta lor la etnia intangibila care daruia istoriei “brigazile internationale”, sunt cele doua elemente care au legat justitia de maini.* Culmea: la Paris, aproape zilnic, comunistii si adeptii fundamentalisti ai democratiei manifestau cot la cot impotriva abuzurilor pseudojustitiei romane! Mai mult, rezistenta zilnica a statului roman la dezintegrarea planuita de Komintern era privita ca o “continuare zilnica a macelaririi muncitorilor”... Partea proasta a acestor manifestatii era ca deranjau diplomatia romana, Diamandy si apoi Titulescu explicand in detaliu, dar zadarnic, in ce consta adevarul romanesc si adevarul bolsevic. In anii 1921-1924, activitatea terorista bolsevica a fost atat de intensa, incat consemnarea ei selectiva a condus la aparitia unei brosure (...) sub semnatura lui *Gheorghe Tatarescu!* *Din informatiile primite de la Serviciul secret al Armatei s-a intocmit un tabel, pe anii 1919-1925, al “organizatiilor teroriste descoperite in Basarabia”, cuprinzand 118 asemenea organizatii.* (subl. mele, P.G.) (...) doar de Basarabia. In restul tarii cate vor fi fost? Cate consemnate si de Siguranta?

“Toate eforturile, toate atentatele indreptate contra autoritatilor si populatiei din Romania au urmarit un scop precis, care nu numai ca nu reprezenta lupta de clasa ori razbunarea muncitorimii pentru exploatarea nu rareori nemiiloasa, ci se gasea la ani-lumina de insasi ideologia leninista. *Acest scop avea ca suport secularul imperialism rus, transformat prin cosmetizare in imperialismul Rusiei Sovietice. Dar, spre deosebire de Rusia pravoslavnică, noua Rusie era portdrapelul luptei de distrugere a lumii crestine cu armele revolutiei clasice: teroare, abuzuri, delatiune, confiscare de bunuri si de constiinte, valuri de condamnari gratuite.* (subl. mea, P.G.) Acest aspect, tinut secret pana astazi, a fost relevat de evenimentele din primele doua decenii “rosii” de dupa ultimul

razboi mondial, cand natiunile crestine din tarile cedate pentru experimentul comunist au suferit o crunta prigoana cu substrat religios din partea strainilor de alta religie, din acest unghi procesul de comunizare fiind unul dintre cele mai lungi si sangeroase razboaie (anti)religioase din istorie.

“Romania a fost programata sa cada in ghearele Moscovei inca din anii interbelici - în 13 decembrie 1918, in plina copilarie a puterii sovietice, sau in toamna anului 1924, in momentul maturizarii acestei puteri. Cum vom vedea, din cauza pozitiei geostrategice, de caderea ei depindea insasi bolsevizarea Balcanilor... In ziua de 8 august 1924, Comitetul Executiv al Internationalei a III-a aproba “Proiectul de operatie al comunistilor din Romania”, care trebuia sa dea viata visului de distrugere a statului roman, ale carui prime episoade le-am urmarit la Iasi si in Crimeea si pentru care a ucis si s-a sacrificat Max Goldstein. Datorita importantei “ca metoda de lucru”, cat si din motivul necunoasterii sale (cu exceptiile de rigoare), il voi reproduce integral:

“De acord si impreuna cu sectia comunista balcanica, cu participarea comunistilor de seama, sub presedintia secretarului general Kolarov, in ziua de 8 august, la sediul Kominternului s-a aprobat urmatorul plan de actiune in Romania, aplicabil in prima jumatate a lunii septembrie a.c.

“Ca principiu, s-a admis ca in toate actiunile ce vor avea loc in statele din Balcani (...), Uniunea Sovietica sa nu participe oficial. Ajutorul efectiv, cu oameni si mijloace materiale, este dat numai de comunistii grupati in centre si care isi iau asupra-si responsabilitatea pentru el. Planul se reduce la urmatoarele actiuni: Intreaga Romanie este impartita in cinci zone.

“Prima zona, sau cea de nord, cuprinde raionul Bucovina, in care drept focare de propaganda si centre pentru viitoarea revolutie se indica: Cernauti, Comeanca, Bertina, Parcani, cu directia generala spre Iasi. Ca punct central de operatie apare Comeanca, intrucat grupul de acolo are indatorirea sa azvarle in aer podul de pe linia ferata Cernauti-Pascani, fapt datorita caruia Bucovina va ramane izolata de restul tarii. De acolo, inaintarea generala de-a lungul caii ferate are directia spre sud, in special spre Iasi, unde trebuie sa faca legatura cu teritoriul sovietic, si anume cu forta organizata de Znamenski in granarul Basarabiei. Acest detasament urmeaza sa treaca peste Nistru ceva mai la sud de Rascola, distanta cea mai scurta intre Iagorlik si Iasi. In fruntea detasamentului sta Maevski, cu cartierul general la Subotina.

“A doua zona e Basarabia propriu-zisa. In raionul Basarabia nu se presupune nici o actiune de seama. Numai la sud, aproape de la varsarea Nistrului si pana la Gurile Dunarii, va trebui sa aiba loc partea principala a revolutiei. Drept cai de operatii apar: Tusla, Tatar-Bunar si Cartol. In acest punct sunt pregatite de mai inainte depozite de munitiuni si ele apar ca puncte de reuniune ale prietenilor organizati care, o data uniti cu Terente, trebuie sa inainteze spre Galati cu scopul de a-l ocupa. Ca loc de concentrare a grupuri-

lor este indicat Ismail-Chilia-Reni, de unde urmeaza sa se dea atacul general asupra Brailei si Galatiului. In acest raion trebuie sa aiba loc evenimente de seama. Detasamentul de ajutor din teritoriul sovietic urmeaza sa treaca granita in raionul Olanesti-Budachi-Tusla. (subl. mele, P.G.)

“A treia zona, sud-rasarit, cuprinde Dobrogea romaneasca si intreaga Silistra. (...) Conducerea acestui grup, impreuna cu detasamentele sosite din teritoriul sovietic pe uscat, este incredintata lui Kotovski, supranumit cel Gros. Debarcarea e condusa de Godlevski-Gadilo, supranumit Gremceski.

“A patra zona cuprinde raionul Banat si Ungaria de rasarit (zona Zarandului, n.n.).(...)

“(...) Zona a cincea, cuprinde partea de nord (Maramuresul, n.n.), Ungaria rasariteana (Crisana, n.n.) si Transilvania, cu centrul la Cluj, Dej si Oradea. Aici pot avea loc numai demonstratii, desfasurandu-se numai actiuni mici cu detasamente de lucratori si tarani.

“Conducerea generala a operatiei in zona intaia si a cincea au luat-o asupra lor tov. **Badulescu (Gelbert Moscovici, n.n.), Zocinski, Rareniiuc si Karl Koz (Itzig Kallman, n.n.)**. In a doua zona vor fi conducatori tovarasii **Gherman, Goldstein si Gruetenberg**. A treia si a patra zona vor fi conduse de tovarasii **Kalifarski, Rankevici, Ivan Mironovici, Karl Koz si Weissenburg**. Conducerea generala a revolutiei Comitetul Executiv o incredinteaza treimii speciale, compusa din tovarasii **Badulescu, Goldstein si Kalifarski**.

“Revolutia trebuie sa inceapa intre 10-15 septembrie. (subl. mea, P.G.)

“Documentul releva caracterul secret al acestui plan care va produce evenimentele tragice de la Tatar-Bunar prin neimplicarea “oficiala” a Uniunii Sovietice, o calitate care a marcat toate actiunile teroriste antiromanesti, mai cu seama - cazurile cele mai firesti si mai numeroase - cand acestea erau declansate prin ordine verbale. Istoricilor li se servesc “documente secrete” care insa nu dezvaluie activitatile secrete, nici macar nu le presupun! Se mai observa din text ca ura sovieticilor impotriva Romaniei era asa de adanca, incat numesc regiunea dintre Tisa si Muntii Apuseni cu numele de Ungaria rasariteana, desi sunt evident deranjati de nationalismul maghiar. Chiar mizeaza pe sustinerea “iredentistilor maghiari”! Aceasta “slabiciune” aminteste de crearea Regiunii Mures Autonome Maghiare din “epoca Chisinevski” (nu Dej, cum e numita deloc intamplator azi). Impartirea in regiuni - nu prea - istorice a teritoriului romanesc nu trebuie nici ea trecuta cu vederea. Aceeasi directie o vor urma Planul Valev si mai noile euroregiuni concepute probabil de “fostii comunisti”, de “fostii kominternisti” sau de kaghebizii “refugiati” in Occident. De cei carora urma sa le fie facut cadou teritoriul casapit din nordul Dunarii, ce sa mai vorbesc. Ma intreb doar daca banuiau antiiudaismul visceral al lui Stalin, sentiment care - privit de la distanta - acopera de ridicol sperantele, lupta si sacrificiul teroristilor rosii si ale soldatilor “brigazilor internationale”, cei care au

“scris paginile nemuritoare“ ale asa-numitei “miscari muncitoresti“ din Romania si de aiurea. Terorismul interbelic de factura comunista, nu doar comparabil cu terorismul postbelic - initiat tot de Moscova -, ci mult mai activ, a insangerat aproape zilnic pamantul rom anesc. Nu ar merita mai mult decat o abordare eseistica, precum cea de fata? Respectiv, o tratare stiintifica?”)]

Aici își are locul și textul lui (Stelian Tănase):

“Max Goldstein Confesiunea unui terorist comunist”

Primul atentat cu bomba din istoria Romaniei s-a produs la 8 decembrie 1920, in sala de sedinta a Senatului. "Masinaria infernala", montata in tribuna, i-a ucis pe ministrul Justitiei, Dimitrie Greceanu si pe senatorii Spiridon (Spirea) Gheorghiu si Dimitrie Radu, episcop de Oradea. Presedintele Senatului, generalul Constantin Coanda, a fost la randul sau grav ranit.

Principalul autor al acestui carnagiu care a socat opinia publica romaneasca a fost identificat in persoana lui Max Goldstein, un functionar nascut in Barlad, intr-o numeroasa familie de comercianti evrei. Era poreclit "Omul cu carlig", din cauza faptului ca avea mana dreapta amputata. In ciuda acestei infirmitati, Goldstein isi castigase reputatia de as al explozibililor si de artist al evadarilor. Avea numai 23 de ani, insa era recidivist. Fusesse deja condamnat la 10 ani de inchisoare pentru crime impotriva sigurantei Statului, insa, in februarie 1920, reusise sa inelele vigilenta gardienilor si apoi sa fuga din tara. Dupa cateva luni petrecute la Odessa, se intorsese in toamna la Bucuresti, decis sa "razbune muncitorimea asuprita", prin acte de terorism. Incercase mai intai sabotarea cailor ferate. Tentativele sale repetate nu au produs, insa, victime. A urmat, apoi, atentatul de la Senat. Max Goldstein a fost capturat abia in noiembrie 1921, cand incerca sa intre din nou in Romania, pe la Giurgiu, incarcat cu 15 kilograme de explozibil. A urmat un proces lung si rasunator. Condamnat la munca silnica pe viata, Goldstein a murit in octombrie 1925, la inchisoarea Doftana, dupa aproape 60 de zile de greva foamei. Detalii despre activitatea acestui terorist fanatic puteti afla chiar din declaratiile sale, consemnate de anchetatorii Sigurantei imediat dupa arestare. Un document inedit, care frapeaza prin cinismul si lipsa totala de remuscari care razbate printre randuri.

Prima evadare, minutios planificata

Dupa aproape un an de la sangerosul atentat din Senatul Romaniei, principalul artizan al carnagiului dadea, in sfarsit, cu subsemnatul in fata anchetatorilor. Iata ce marturisea el maiorului C. Cernat, comisar regal pe langa Consiliul de Razboi al corpului 2 Armata, si subinspectorului general Vintila Ionescu:

"Ma numesc Max Goldstein, zis Stejarul, zis Coca, zis Serghie, Teohari, Abramovici, Sami Belinski, de ani 23, nascut in comuna Barlad, județul Tutova, din parinti Alter si Toni, comercianti in Barlad, de profesie functionar comercial, domiciliat in ultimul moment in Iasi, strada Sarariei; armata

nu am facut, in judecata am fost dat si condamnat la zece ani de munca silnica pentru crima contra sigurantei Statului, decorat nu sunt. Asupra celor ce ma intrebati, declar urmatoarele:

In februarie 1920, judecandu-se la Curtea Martiala procesul complotului comunist zis de la Vitin, am facut sa fiu citat ca martor, intrucat intentionam o evadare si cautam asemenea ocazie. Planul meu a reusit, caci fiind adus de la inchisoarea Vacaresti unde imi faceam pedeapsa la care fusesem condamnat la 10 ani, de Curtea Martiala, unde se judeca procesul, si profitand de momentul cand am fost condus, dupa cererea mea, la latrina, am intrat pe o usa de alaturi, unde intorcand cheia am iesit in strada Sarindar, de unde apoi, luand o trasura, am plecat in strada Bradului 26, la vechea gazda Julietta Holtzman. Aci am facut sa fie avizat fratele meu Paul Goldstein, zis Petre Traur, care dupa putin timp a si sosit la mine, insotit de Nae Negoita care a ramas afara. Cu ajutorul acestora am plecat chiar in aceeași seara la domiciliul lui Negoita, in strada Ana Davila No. 24, unde sub numele de Teohari am stat atat fata de proprietar cat si fata de cei din curte timp de 2 saptamani. In acest interval am fost vizitat de Julietta Holtzman, sora mea Rebeca nefiind in Bucuresti nu venea; in cele din urma, cu concursul lui Negoita si Parvulescu, am plecat spre Timisoara-Carpinis - pe unde am trecut fraudulos frontiera si am continuat voiajul prin Serbia, Sofia, Varna, Odessa, unde am ajuns la 1 mai 1920."

Sabotaj esuat pe linia ferata Ciocanesti-Chitila

La Odessa, fugarul a luat legatura cu gruparile bolsevice, oferindu-se sa se puna in slujba cauzei sovietelor. A primit sprijinul asteptat:

"Mi s-au dat cu acea ocazie fonduri 12.000 lei si, in adevar, am plecat inapoi la Varna, de unde m-am introdus fraudulos prin granita dobrogeana si, ajungand la Dobrici, am luat trenul si am venit la Bucuresti cam la inceputul lunii octombrie 1920, ducandu-ma direct la Negoita. Din cauza urmaririlor pornite la epoca grevei generale, mi-am stramutat adapostul in locuinta chelnerului Puiu, un om marunt cu cioc, care locuia in cartierul Dealul Spirei, mai exact cam in dosul cimitirului Ghencea. La aceasta adresa am fost dus de fratele meu Paul si treceam sub numele de Georgescu, venit din provincie. Din cauza grevei generale, lipsei de legatura, a teroarei exercitate asupra muncitorilor nu am putut culege nici o informatie si nici activa; mi-am stramutat domiciliul in strada Labirint 27, la fratele meu Lupu Goldstein si tocmai aceste motive m-au determinat din initiativa proprie sa rasbun muncitorimea care a fost aruncata in strada, prin savarsirea de atentate. Neavand, insa, material explozibil, mi-am procurat o cheie franceza si singur pe jos am mers pe linia ferata intre statiile Ciocanesti-Chitila, langa o ferma, si aci am scos de la o eclisa a sinelor care sunt puse cap in cap, atat cele dinauntru cat si cele dinafara. Intentia mea era de a scoate complet eclisele, astfel ca la venirea trenului, prin greutate sa se deplaseze liniile si astfel vagoanele sa vina unele peste altele, producand deraiere.

Calculasem operatia mea sa fie savarsita si terminata inainte de trecerea Simplonului, pentru ca sa se produca deraierea acestui tren de lux. Nu mi-a reusit aceasta incercare pentru ca nu am reusit sa scot complet eclisele. Cheia franceza am procurat-o de la un depozit de ferarie veche de pe Calea Vacaresti colt cu strada Bradului. Inainte de a fi ajuns la locul unde am operat, m-am oprit si mancat la un restaurant de langa Chitila, vis-a-vis de fabrica de zahar. Intrucat desfacerea liniilor nu o facusem complet, banuiam ca nu se va produce deraierea, ceea ce s-a si intamplat, si atunci am inceput a ma pregati pentru a opera al doilea atentat. Cum stiam ca Olteanu este pastratorul unui material explozibil, am cautat sa iau contact cu el, deoarece era singurul nearestat din grupul lui Constantinescu, care avea material explozibil."

Atentat cu bomba impotriva Simplonului

In fata anchetatorilor, Goldstein rememoreaza preparativele in vederea unui nou atentat impotriva Simplonului, trenul de lux care circula pe linia Ciocanesti-Chitila:

"I-am cerut lui Olteanu materiale si a doua zi mi-a adus un pachet cu piroxilina in forma de sapun. Cu acest material am inceput sa prepar un al doilea atentat de cale ferata, in acelasi loc, tot asupra Simplonului. Aveam nevoie pentru acest atentat de o teava cu un arc si percutor care sa-mi serveasca la procurarea exploziei ce avea sa distruga sina si sa produca explozia cu deraiere. In acest scop m-am adresat tovarasului Saul Osias, din Calea Rahovei 15, pe care il cunosteam de la Cercul Tineretului din 1912 si pe care il stiam ca lucreaza in atelierul mecanic al tatalui sau. Saul s-a obligat sa-mi confectioneze aceste aparate si dupa cateva zile am trimis pe Lupu ca sa primeasca acest aparat, insa nu a fost facut din cauza ca Saul nu avea timp, fiind in examen. Am procurat de la Saul o teava de plumb dupa indicatiile anumite si praf de pusca si, la 2 noiembrie 1920, am mers din nou cam in acelasi loc la Ciocanesti, unde, tot in dreptul unei eclise, am facut o groapa adanca atat cat sa intre pachetul de explozibile sub traverse si am facut legatura intre acest pachet cu explozibile si capsula de fulminant de mercur asezata pe sina, printr-o teava subtire plina cu iarba de pusca, aceea adusa de Saul. Dupa calculul meu, de la aprindere pana la explozie trebuia sa treaca jumătate de secunda, timp in care capsula de fulminant de mercur asezata pe sina, fiind lovita de prima roata a masinei trebuia sa produca flacara care se transmitea prin teava plina cu iarba de pusca la capsula de la explozibil, unde se producea focul, deci explozia. Prin acest atentat vizam un raspuns la faptele guvernului, pentru a lovi in burghezimea ce se gasea in acel moment in Simplon. Nu stiam ca ministrul Argetoianu este in Simplon, dar as fi voit sa fie, ca sa-l fac sa tremure."

Constantin Argetoianu, ministrul Afacerilor Interne, se afla, intr-adevar, in Simplon - intr-un vagon special, legat direct de locomotiva. Explozia a distrus complet prima parte a acestui vagon. Din fericire, cabina lui Argetoianu

se afla exact in capatul celalalt si a ramas intacta.

Pregatiri pentru marea lovitura

Precaut, dupa atentatul asupra Simplonului, Max Goldstein isi schimba locuinta si jongleaza cu numele conspirative. Dar nu abandoneaza nici o clipa ideea unui nou atac terorist. Va gasi noi complici pentru planurile sale:

"Neputand sa mai locuiesc in strada Labirint la fratele meu Lupu, prin mijlocirea lui Paul am cunoscut pe tanarul Leon Lichtblau, zis Loni, zis Hugo, din strada Stelei 15, ai carui parinti erau plecati in strainatate. Lichtblau m-a primit la locuinta sa, unde mai domicilia pe langa fratele sau Popi si tovarasul Ghita Moscu, zis Ghelbert, care activa clandestin in acea vreme in Bucuresti. Cu Moscu am locuit in aceeasi casa cateva zile cand acesta s-a si mutat acolo. Cat timp am stat acolo era vizitat Ghita Moscu de Serebrier zis Rosu, cu care am si jucat domino, Milu Gloter si altii pe care nu-i spun. La mine de asemenea, in timpul cat am locuit in casa fratilor Lichtblau, veneau Paul, Julietta Holtzman, Rebeca - sora mea si Saul, care era si prietenul lui Lichtblau. Voind sa am materiale explozibile pentru a face alte atentate, m-am adresat lui Olteanu, intrebandu-l daca poseda si, in caz afirmativ, sa le predea lui Parvulescu, unde eu voi trimite sa le ridice. Astfel, prin Saul - care s-a prezentat la Parvulescu sub numele de Stefan - am intrat in posesia a doua obuze de 75 mm de provenienta germana. Cand am vazut despre ce material e vorba am stiut cum voi putea sa-l intrebuintez si m-am fixat la confectionarea unei masini infernale cu ceas. Am cerut lui Loni sa-mi procure o ladita de 35 cm pe 25 cm, cu un singur maner deasupra cu doua carlige in parti; iar lui Saul de asemeni i-am cerut sa-mi procure un ceasornic, pe care el l-a platit cu 90 sau 100 de lei, precum si niste brichete; una a fost chiar aceia pe care el o intrebuinta, iar alta luata din comert; tot astfel el a procurat surupuri de alama de diferite marimi, pentru a fixa obuzele, brichetele si ceasornicul de cutia de lemn; un cleste procurat de Saul, iar sarma necesara a fost luata din casa, de la instalatia de sonerie. Aceste preparative le-am facut cu Loni si cu Saul. Din moment ce impreuna cu Loni si Saul am preparat confectionarea unei masini infernale, este evident ca si Loni dar mai ales Saul stiau ca o asemenea masina nu serveste decat pentru a comite un atentat. In ceea ce priveste pe Saul, discutand impreuna cu el si cu Loni unde anume am putea savarsi atentatul, el nu a fost de acord a se savarsi atentatul la Senat - asa cum propusese Loni. (...) Loni mi-a adus relatii, dupa indicatiile mele, asupra intrarilor camerelor care aveau sa ne serveasca la introducerea noastra in sala de sedinta a Senatului. Masina infernala se compunea din cele doua obuze fixate pe fundul cutiei cu surupuri de alama, din masinaria ceasornicului, fixata in cutie la baza obuzelor si din cele doua brichete fixate cu sarma la partea superioara a obuzurilor. Intregul dispozitiv era astfel aranjat ca la o anumita ora, cand ceasornicul trebuia sa sune, tragea o sarma printr-o alta sarma infasurata de cheia desteptatorului si, apasand pe butoanele brichetelor suprapuse, se pro-

ducea flacara, care se transmitea prin doua fitiluri la cele doua detonatoare ale obuzelor si astfel explozia era produsa. La confectionarea acestei masini s-a lucrat doua-trei zile si, in seara de 7 decembrie 1920, in casa ne gaseam eu, Loni, iar despre Saul nu-mi amintesc daca era acolo."

In fata anchetatorilor, Max Goldstein relateaza cu lux de amanunte cum a patruns impreuna cu complicele sau in incinta Senatului, cum a amorsat bomba artizanală si cum si-a petrecut orele premergatoare exploziei:

"La ora 9 seara am plecat de acasa cu Loni, care ducea ladita cu explozibile, in spre Senat, trecand prin strazile Decebal, Bd. Coltei, Bd. Carol si apoi intrarea in Senat. La Senat am intrat prin Bd. Carol pe locul viran dintre cladirea veche si cea noua, am inconjurat partea de nord a vechii cladiri, am intrat prin o usa mica ce dadea in curtea Universitatii, unde erau vechile latrine, si de acolo am trecut prin coridorul ce are ferestre inspre Bd. Carol, adapostindu-ne intre pietrele de sub scara ce ridica la Senat pana la ora 12 noaptea. Dupa ce totul se linistise, am ridicat scarile sus si acolo am deschis principala usa de intrare la Senat cu o cheie passepartout. Intai am incercat la usa bufetului, pe care, neputand-o deschide, am renuntat la ea. Vroiam sa intram pe aceasta usa pentru ca era mai laterala si astfel mai ferita de orice zgomot. Am intrat inauntru dupa indicatiile date de Loni, care studiase in amanuntime felul aranjamentului camerelor, al intrarilor si al mobilierului. Inauntru ajunsi, am dispus aranjarea laditei cu explozibilul in dosul perdelei, pentru ca era singurul loc mai adapostit, pentru ca acolo fiind asezati cei care reprezentau regimul ororilor facute asupra muncitorilor. (...) Timpul l-am trecut stand de vorba si fumand in capatul tribunelor langa banca ministeriala. La ora 5 dimineata am aranjat mecanismul pentru functionare a maximului de timp, potrivit astfel la ora 3 sa se produca explozia; apoi am scos cuiul de siguranta, am inchis ladita cu cheia si, pe acelasi drum pe unde ne introdusesem, am parasit localul Senatului, incuind din nou usa principala pe unde intrasem. Pe cand coboram am auzit un zgomot si atunci am grabit iesirea. Sositi acasa, m-am culcat asteptand efectul, insa Loni, imediat dupa masa de la dejun, a plecat la cursuri in sala Facultatii, situata chiar langa intrarea in sala de sedinta a Senatului. Aceasta a facut-o pentru ca sa urmareasca mai de aproape efectul ce-l va produce explozia. Dupa ora 3, Loni a venit acasa foarte emotionat, povestind cele ce se petrecusera in urma exploziei in Sala Senatului. Pentru a se linisti, atat el cat si eu am luat bromura."

Pregatiri de plecare si "celula" din Iasi

Conspiratorii erau ingrijorati si se pregateau sa fuga din Bucuresti. Capitala devenise prea periculoasa pentru ei:

"Seara, mai devreme ca de obicei, a venit Popi, care a avut o explicatie pe chestia atentatului cu fratele sau si, intelegandu-se situatia noastra, am luat o serie de masuri pentru ca sa nu cadem in mana autoritatilor - intre altele ca de acum incolo vom dormi numai imbracati. Am facut ca toate vizitele la noi sa

inceteze; l-am sfatuit pe Loni sa paraseasca tara, iar eu am inceput a ma pregati pentru plecare. La vreo doua zile dupa atentat, Loni, umbland cu revolverul ce purta asupra sa, din imprudenta s-a impuscat la degetul mijlociu de la mana stanga si a mers pentru pansare mai multa vreme la Dr. Wexler din strada Udricani, unde am mers si eu pana la poarta. In timpul de la comiterea atentatului pana la plecare, am fost vazut de Julietta, care mi-a cusut o camasa. Am lasat raspuns pentru cunoscuti si fratii mei ca plec in Rusia; cam la o saptamana dupa atentat, intr-una din seri am plecat la Galati, de unde cu concursul lui I. Palade Georgescu am plecat la Iasi la fratele sau C. Palade, care in acel timp avea atelier de cismarie in strada Pricop, sub numele de C. Popescu. Dupa indicatiile date de I. Palade, m-am prezentat la atelierul de cismarie, unde am gasit numai pe lucratori. Revenind dupa un interval scurt, m-am prezentat lui C. Palade sub numele de Berea si ca un var al lui. Vazand ca el cunoaste pe Berea, i-am spus cine sunt. (...)Carol Marcus fiind in Iasi si stiind ca el este un element bun, care ar putea sa-mi faca legatura cu organizatia revolutionara basarabeana, am luat contact cu acesta, mai ales ca el era acela care conducea partea tehnica, in sensul ca procura locuinta curierilor ce faceau legatura intre organizatie din Bucuresti, condusa de Ghita Moscu-Sternberg, si Rusia, prin Basarabia. In acest scop am luat legatura cu Bubnowsky, sub numele de Milea; mai tarziu, vazand ca Iasiul este un oras unde am putea sa lucram linistiti, am aranjat cu el ca in acest oras sa infiintam sediul unei tipografii si al unei organizatii clandestine. In urma legaturii facute cu cei din Rusia ni s-au trimis fondurile necesare atat pentru propaganda cat si pentru cumpararea unui imobil unde sa aranjam intreaga instalatie tipografica. La un loc cu noi in strada Pricop sedea si Paraschiva Palade, mama fratilor Ion si Constantin Palade, care ma stia cine sunt. Luandu-ma de vorba cu aceasta, mai ales ca ramasese singura intrucat Constantin Palade plecare la Bucuresti, m-am sfatuit cu ea pentru a merge la Tribunal unde va cumpara casele pe numele ei. Atat la avocat cat si la Tribunal, unde am numarat banii, m-am prezentat ca un copil crescut de ea si drept recunostinta ii dau acesti bani pentru a-si cumpara casa. Am primit bani in doua randuri, cate 20 mii si 30 mii lei. Aceasta casa din strada Rapei am cumparat-o cu suma de 22 mii lei. Odata in posesia imobilului, am aranjat cu tovarasii mei aducerea lui Tcacenko, care pana atunci era la Chisinau. In ceea ce priveste organizarea si conducerea miscarii clandestine in tara, de la Bucuresti, Iasi, Chisinau, si in legatura cu cei din Rusia nu am nici o cunostiinta. Insa in ceea ce ma priveste, rolul meu pe langa acesti tovarasi era activitatea tehnica. In ceea ce priveste explozibilul gasit, era atat cat ne trebuia pentru aparare in caz de atac din partea autoritatilor. De unde mi-a fost adusa masina tipografica de catre Marcus nu stiu. Nu am nici o cunostiinta despre conferinta care a avut loc la Iasi in febru-arie sau martie 1921 pentru unificarea grupurilor si nici nu am idee unde s-a tinut. (...)"

Din nou pe ruta Odessa-Bucuresti

Convins ca se afla la adapost, Max Goldstein si-a adus la Iasi familia si complicii. Curand, insa, cu totii vor fi nevoiti sa fuga din nou. Goldstein relateaza:

"Pentru ca in Bucuresti cam in acel timp fusese arestata Maria Simoiu, si aveam teama ca nu cumva sa faca cine stie ce marturisiri care ar atrage arestarea fratilor sau a prietenilor mei si prin urmare a mea, si deci a atentatorilor de la Senat, am trimis pe sotia mea si a adus pe Rebeca, sora mea, comunicand lui Loni si Saul sa vina si ei la Iasi, inchipuindu-mi ca acolo ar fi mai la adapost. Astfel au venit pe rand Rebeca, pe care am plasat-o in strada Sarariei la locuinta mea, pe Lupu in strada Uzinei, Saul si Loni in strada Sarariei la mine. Loni si Saul tot timpul cat au stat la Iasi invatau matematici. Cand s-a descoperit afacerea din strada Rapei si s-a aflat cele stiute de Instructie, am expediat la Bucuresti pe cei de care eram inconjurat, iar cu sotia mea si cu Carol Marcus, spre a scapa de urmarire, am plecat la Stefanesti si apoi am venit in Bucuresti, unde am stat provizoriu in casa lui Lichtblau numai o noapte, apoi am trecut la Chisinau si cu concursul tovarasilor respectivi am trecut in Rusia, la Odessa, cam prin luna aprilie 1922. La Odessa am stat pana acum, cand am incercat sa vii in tara dupa ce am fost prin Bulgaria.(...)"

Dupa aproape opt luni petrecute in Rusia, Goldstein vrea sa se intoarca din nou la hobby-ul sau: terorismul. Se va intoarce pentru ultima data in Romania:

"In ultimul timp hotarasem sa vii in tara cu explozibile ce s-au gasit la mine, ca sa fac atentate pentru a razbuna pe muncitori pentru ororile comise asupra lor de guvernanti. Nu judecasem nimic asupra carora voi pune planul in executare, ma hotarasem insa sa razbun clasa muncitoare. Ajuns in Rusciuk din Sofia am luat un barcagiu pe care nu stiu cum il cheama si, in schimbul sumei de una mie lei, m-a trecut pe malul romanesc. De la locul debarcarii, trebuia sa trec un pod pazit de o santinela ca sa ajung in oras. In drum, m-am intalnit cu un domn pe care intrebându-l daca nu stie unde este spitalul, mi-a aratat directia si chiar a mers cu mine. Ajunsi la pod, santinela m-a oprit si, intrebat de acte, am cautat sa ma justific ca sunt invalid si ca trebuie sa plec. Vazand ca nu pot scapa, i-am oferit bani, pe care mi i-a refuzat. Vazand ca nu am alta posibilitate de a scapa, cum soldatul mergea inainte si eu dupa el, am scos revolverul si am tras in el. Soldatul atunci a inceput a striga ajutor, eu am lasat geamantanul jos si am luat-o la fuga pe drum, dar nu stiam in ce directie ma duc."

Epilog

Despre capturarea teroristului Max Goldstein ofera amanunte suplimentare un raport inaintat ministrului de Interne de catre directorul Sigurantei Generale, la sfarsitul lui noiembrie 1921. Il reproducem integral:

"Domnule Ministru,

Am onoarea sa va raportez ca in noaptea de 19/20 noiembrie Max Goldstein, autorul principal al atentatului de la Senat, a intrat fraudulos in tara

prin punctul Giurgiu, aducand cu sine o valiza cu 15 kg ecrasita, in scopul de a comite o noua serie de atentate, ca demonstratie pentru arestarea celorlalti complici si descoperirea atentatorilor.

Dupa debarcare, Max Goldstein a fost intampinat de soldatul granicer Heringa Alexandru, care facea paza la acel punct; somat sa se legitimeze, dar neputandu-se legitima, a incercat sa mituiasca pe soldat cu o suma destul de insemnata de bani si, nereusindu-i nici aceasta, la invitatia formala a soldatului de a-l urma la pichetul de graniceri, a lasat valiza jos, fiind infirm de mana dreapta, a scos un revolver din buzunar si a tras asupra soldatului, ranindu-l foarte grav in piept, dupa care a disparut.

Capitanul slepului "Elisabeta", aflandu-se in apropiere si auzind detunatura, a venit la fata locului, unde a gasit pe soldatul Heringa Alexandru intr-un lac de sange; cu toate ca era foarte greu ranit, acesta a facut sfortari ca sa arate imprejurarile in care a fost ranit si semnalmentele criminalului, in special pe cel mai principal: lipsa mainii drepte, amanunt care a condus la identificarea si prinderea lui Max Goldstein.

Fapta soldatului granicer Heringa Alexandru, originar din comuna Chiriasica, jud. Bihor, care si-a facut complet datoria, executand intocmai consemnul avut, neprimind mita cu care a fost tentat de criminal si expunandu-si viata, iar - in stare grava - ajutand la identificarea urmaririi si prinderea lui, constituind un act de bravura si de credinta, am onoarea a va ruga, Domnule Ministru, sa binevoiti a dispune sa se intervina pentru a se conferi suscitaturii soldat medalia <<Barbatie si Credinta>> clasa a II-a."

Condamnat la munca silnica pe viata, Max Goldstein a fost incarcerat la inchisoarea Doftana, in conditii de maxima securitate. Pentru a obtine un regim de detentie mai bland, in august 1925 a intrat in greva foamei. Autoritatile l-au suspectat, insa, ca planuieste o noua evadare, asa ca cererile nu i-au fost satisfacute. A murit in octombrie 1925.

Max Goldstein si scoala de terorism a Kominternului

In identificarea autorilor atentatului de la Senat, un rol decisiv l-au jucat agentii Inspectoratului General de Siguranta din Chisinau. Acestia au reusit sa demanteleze o vasta retea bolsevica infiltrata in Basarabia si controlata de la Odesa. Capturati, membrii acestei retele au facut marturisiri pe cat de utile, pe atat de uluitoare. Ei au vorbit despre o vasta organizatie de spionaj, dar si despre pregatirea si activitatea unor adevarate comandouri teroriste, s.m. P.G.) In fruntea unui astfel de comandou se afla Max Goldstein.

Troicile explozive

Arestat de Siguranta, Moise Broitman (alias "Bulea", alias Vladimirov"), membru in organizatia comunista din Chisinau, si-a amintit: "In timpul sederii mele la Odesa am apucat sa fac cunostiinta cu un anume Marcs, roman de origine din vechiul regat, care trece cum mi s-a spus in Odesa drept

organizator al unei mari organizatiuni teroriste in vechiul regat si care a fost si organizatorul principal al atentatului efectuat contra Senatului din Bucuresti."

Broitman a povestit ca "Marcs" este ciung, dar ca se lauda ca poate face cu o mana "mai mult decat oricine altcineva cu doua". Nu era, insa, un simplu executant, ci un fel de instructor de terorism. El organiza comandouri formate din cate trei oameni - numite "troici" sau "treimi". Misiunea acestora: "atentate cu explozibile pentru a arunca in aer institutiunile de stat". Broitman explica: "Scopul acestor atentate consta in faptul ca se cauzeaza statului pagube si irita populatia contra guvernului, caci, precum este stiut, dupa o astfel de crima comisa intr-un oras oarecare se aresteaza o multime de oameni nevinovati si se aplica acestor oameni represalii dintre cele mai severe. Apare succesul dorit in gradul cel mai minimal, dar, incetul cu incetul, *aceasta aduce la o rascoala generala si in acelasi timp si la o scadere a valutei* (s.m. P.G.) din acea tara unde se produc astfel de exploziuni."

Scoala speciala de teroristi

Informatii si mai interesante au obtinut agentii Sigurantei din Chisinau de la Gheorghe Ivanovici Lazaridis, in varsta de 22 de ani, care lucrase timp de mai multe luni chiar pe langa mai marii centrului de spionaj si terorism de la Odesa, inainte de a fi trimis in Basarabia pentru a-si crea propria retea. Iata prima lui declaratie:

"Subsemnatul Gheorghe Lazaridis, cu privire la activitatea serviciului terorist declar urmatoarele: Centrul serviciului terorist si scoala speciala de teroristi se gasesc la Moscova; acest centru este atasat pe langa partidul comunist rus si are sucursale mai mici in diferite centre mari. *In Odesa, serviciul terorist este sub conducerea lui Grinstein. Acest serviciu lucreaza in contact cu organizatia centrala de sub conducerea lui Jujnii, care conduce propaganda in toata peninsula balcanica, Polonia, Romania si Galitia. Toate actele de teroare savarsite in Romania sunt efectuate de serviciul lui Grinstein. Dintre actele teroriste efectuate in Romania stiu: aruncarea podului de cale ferata de langa Causani in 1920, pe la sfarsitul anului in luna octombrie-noiembrie, si alte poduri, aruncarea depozitelor militare, dintre care si cel din Iasi, si atentatul de la Senat.* (s.m. P.G.)

Relativ la atentatul de la Senat, eu stiu urmatoarele: Cand eram la Odesa in luna februarie 1921, un functionar din cancelaria organizatiei centrale, dupa nume conspirativ Stepanov, mi-a declarat ca *atentatul de la Senat este facut de 3 oameni trimisi de serviciul lui Grinstein cu mari sume de bani. Cine sunt acesti 3 oameni, el nu mi-a spus. Acesti 3 oameni au stat vreo 2 luni in Bucuresti si, dupa savarsirea atentatului, au plecat inapoi la Odesa.* (s.m. P.G.)

Stiu pozitiv ca in timpul atentatului de la Senat erau la Senat si asistau in calitate de vizitatori. Seful organizatiei comuniste din Chisinau, dupa nume conspirativ Anulov, si al doilea, seful organizatiei comuniste de raion, dupa

nume conspirativ Pett, sef al raionului Galati sau Bucuresti. Ei au legaturi intinse intre senatori si deputati. *Aceasta o stiu de la fostul sef, dupa nume conspirativ Mihailov, si dupa nume de familie Eslic Mihail*, (s.m. P.G.) caruia ei cu ocazia atentatului i-au facut un raport detaliat."

Agenti, curieri si case conspirative

Intr-o alta declaratie, acelasi Gheorghe Ivanovici Lazaridis ofera detalii suplimentare cu privire la modul de organizare al retelelor de spionaj si terorism controlate de la Odesa:

"Constructia organizatiei este urmatoarea: Romania, Bulgaria si celelalte tari sunt divizate in organizatii separate si care nu sunt in legatura intre ele; fiecare are legaturi separate cu Odesa prin trecere si punct. Aceste organizatii sunt astfel divizate ca in raionul fiecareia sa intre o unitate de armata mare, de exemplu divizie, si astfel dislocata ca in domeniul economic sa fie cat posibil perfecta. Ca sef de organizatie este numit cel care cunoaste bine conditiile geografice ale raionului. Lui foarte rar i se da oameni, intrucat el trebuie sa-si recruteze agentii din oameni localnici, din toate clasele societatii, atat din societatea inalta cat si din clasa de jos. Modul de recrutare intotdeauna este lasat la aprecierea sefului de organizatie. Apoi, aceasta organizatie se divizeaza in puncte importante atat in domeniul militar, cat si in domeniul economic, financiar si politic. Agentul unei organizatii nu trebuie sa stie pe agentul aceleiasi organizatii. Legatura intre agent si sef se face prin curier. Seful organizatiei are case conspirative secrete, una sau mai multe, pentru primirea agentilor si trimiterea curierilor. Prin aceiasi curieri, seful organizatiei trimite agentilor instructiuni si bani. (...) Dupa ce primeste informatii de la toti agentii, seful organizatiei centralizeaza aceste informatii si face un raport general sefului de la Odesa, prin cifrul secret."

Punctele de transmisiune si trecerile lor

Gheorghe Ivanovici Lazaridis dezvaluie existenta unei vaste retele de spionaj bolsevic in partea de rasarit a Romaniei:

"Pentru trecerea agentilor si curierilor, intregul raion al Nistrului este divizat in puncte de transmisiune. Punctul 1 de transmisiune ocupa raionul de la Ovidiopol pana la Tiraspol; cancelaria punctului este in satul Troitcoia si cand eu plecam de la Troitcoia, seful punctului a spus ca are ordin sa mute biroul in satul Gradinita sau Zelita. Punctul 1 are patru treceri: 1. satul Crocmaza, 2. in satul Olanesti, 3. in satul Roscaia si 4. In Copca (Slobozia). Sef al punctului 1 de transmisiune este Pobolsc Petre, conspirativ Maximov. Punctul al 2-lea de transmisiune ocupa raionul de la Tiraspol pana la Dubasari. Locul si numarul trecerilor nu le stiu; stiu numai atat, ca este cel mai mare punct. Prin punctul al II-lea, organizatia de la Chisinau are legaturi cu Odesa. Trecerea sa se afla in raionul Grigoropol-Dubasari, biroul punctului 2 de transmisiuni este in Tiraspol, sef al punctului este Botev, nume conspirativ (inainte avea nume

conspirativ Lapin). Raioanele ocupate de punctele 3, 4 si 5 de transmisiune si numele sefilor raioanelor nu le stiu, pentru ca niciodata nu am fost acolo. Stiu ca biroul punctului 3 este la Iampoli, biroul punctului 4 este la Moghilew-Podolsk si biroul punctului 5 este in Kaz-Podolsk. Prin punctul 5 de transmisiune asemenea se trimit agenti prin frontiera de uscat in Polonia. Sef al punctului 5 de transmisiune este Crivolenko, conspirativ Malcicov. Scopul punctului este de a intretine legatura cu agentii si sefi de organizatie din strainatate si procurarea presei straine. Organizarea punctelor de transmisiune este urmatoarea: un sef al punctului, un secretar care lucreaza in birou, un ajutor care conduce toate trecerile punctului. Un punct are 3-4, pana la 5 treceri, in raport cu raionul ocupat de punct. Punctul are la fiecare trecere cate 4-5 barcagii de trecere si un barcagiu-sef."

Moduri de operare

In declaratia sa, Gheorghe Lazaridis a furnizat detalii importante si cu privire la modul de infiltrare si operare al retelelor spionajului bolsevic:

"Trecerea se face astfel: spre seara, seful de trecere cu oamenii care trec, agentul si conducatorul merg spre Nistru si asteapta pana la orele 10-11-12 noaptea, trag barca spre mal si, cand patrula romaneasca trece, se imbarca doi barcagii de trecere, conducatorul si agentul, si incet se apropie de malul romanesc. In acel timp, ceilalti doi barcagii raman pe malul bolsevic, gata inarmati. Conducatorul inarmat se da jos din barca cu agentul si barca se intoarce inapoi pe malul rus. Conducatorul si agentul cu precautiune merg pe drumuri netrecatoare la casa conspirativa de pe partea (teritoriul) Basarabiei, lasa pe agent acolo si singur pe aceeasi cale se intoarce inapoi. Agentul ramane in casa conspirativa pana dimineata si, cand incepe sa se faca ziua, pleaca cu caruta proprietarului casei conspirative spre statia apropiata a caii ferate sau oras. Caruta se intoarce inapoi, iar agentul merge inainte pe calea ferata. (...) Legatura cu sefi organizatiilor se face prin doua mijloace:

1. Seful de organizatie trimite curier prin trecere-punct la Odesa. Caruta de la casa conspirativa a trecerei vine in ziua si locul fixat dup curier si el pe calea de mai sus pleaca la Odesa.

2. Seful de organizatie are o casa conspirativa nu departe de Nistru, la 15-25 verte, unde curierul sau, la date fixe, trimite informatiunile sale. Si in acest timp, de la punctul de transmisiune vine curierul cu parola conventionala mai mult verbala care este conventia de seful de organizatie, ia informatiunile, lasa pentru seful de organizatie instructiunile si banii si astfel pleaca cu aceste informatii la punct. Apoi imediat se trimite un alt curier cu aceste hartii la Jujnii."

Birocratie, buget, finante

Marturisirile lui Lazaridis dezvaluie o structura clandestina extrem de sofisticata, cu ierarhii si reguli clare, ba chiar si cu un sistem birocratic pus la punct:

"Odesa cere de la seful de organizatie urmatoarele informatii despre agentii lui: fotografia si numele adevarat, adresa exacta, profesiunea, de cine

este recrutat, de cine este recomandat. Aceste informatii ne cere Odesa pentru ca, in caz de arestarea sefului de organizatie, imediat sa schimbe domiciliul tuturor agentilor, ca astfel sa evite alte arestari si a feri organizatia. Odesa cere ca in caz de arestare a sefului de organizatie imediat sa i se comunice. Pentru fiecare organizatie, Odesa aproba bugetul cheltuielilor, peste care seful de organizatie nu poate trece fara o permisiune speciala de la Odesa. Leafa agentilor este de 2000 lei lunar, pentru sef de organizatie 2500 lei lunar si curierul 2000 lei lunar. Casele conspirative se platesc cate 500 lei lunar, pentru cheltuielie de drum se fixeaza o suma anumita. Pentru primirea lefei de catre agenti, Odesa cere chitante. In unul si acelasi raion, pot fi doua sau mai multe organizatii, care nu trebuie sa stie una de alta. Astfel se fac verificarile rapoartelor. Organizatia este obligata sa faca rapoarte nu mai putin de 4 ori pe luna."

Revolutia proletara, intre politica si violenta

"Atentatul din 1920 de la Senat nu a fost un act izolat, provocat de un dezaxat, de un anarhist singuratic" - crede Stelian Tanase, care dedica acestui subiect episodul de maine al emisiunii sale de la Realitatea TV, "Bucuresti, strict secret". Stim astazi ca Max Goldstein era un terorist profesionist, aflat in slujba Kominternului. Asupra acestui fapt nu exista nici un fel de dubiu. Controversele persista, insa, in ceea ce priveste natura relatiilor dintre Goldstein si miscarea comunista din Romania. Stiau liderii stangii promoscovite de la Bucuresti despre planurile criminale finantate de Kremlin, via Odesa? Sau erau sinceri cand se jurau ca nu au nici o legatura cu actiunile violente ale lui Goldstein, insistand ca acesta nu fusese nici macar membru de partid?

Stelian Tanase este de parere ca greva generala din octombrie 1920 si atentatul de la Senat, din decembrie acelasi an, fac parte dintr-un plan in doi timpi de destabilizare a regimului de la Bucuresti. El explica: "La sfarsitul anului 1920, Kominternul era in cautarea unei "revolutii", care sa scoata Rusia din izolare. Daca privim derularea incercarilor de puci din Bavaria, Germania, Ungaria, Finlanda etc., vom observa acelasi modus operandi. Proteste, provocari, greve, atentate, grupuri clandestine, amestecul agentilor sovietici si al fidelilor locali instruiti in Rusia. Nici unul dintre aceste elemente nu lipseste la Bucuresti. Atentatul si greva generala din octombrie au fost planuite in acelasi timp, la Moscova. Sunt implicati aceiasi oameni care se regasesc in mai 1921 pe bancile congresului, votand afilierea la Komintern."

Firește, Evreii s-au păzit să exprime cu glas tare interesul lor de a (men)ține “în componență” Rusiei Basarabia care, în un secol 1812-1918) de ocupație feroce, desnaționalizatoare, căpătase statut de surogat de *eretz* a/al lor, cei fără de patrie și unde aveau mult mai multe drepturi decât băștinașii. Denunțau gălăgios “răpirea samavolnică de către boierii români”, “zmulgerea de la sânul Rusiei” (“sânul rus” alterna cu “pieptul

ucrainean”, după balansul meteorologiei politicii kremlineze). De la inventarea “Bessarabiei” de către francezi în folosul rușilor la începutul secolului al XIX-lea, evreii s-au simțit infinit mai bine în această nouă și meridională gubernie decât în restul Rusiei, ca să nu mai vorbim de Galiția tradițională din care coborîseră cu vreo 500 kilometri spre Sud. Într-atât, încât în unele texte klezmer oneste (spre deosebire de cele necinstite, obraznice de tipul David Krakauer), poate fi auzit, în idiș, refrenul: “Basarabia țara mea” (grafiat: “Basarabia”, nu rusește: Bessarabia; și “tzara mia”); într-atât de mai-bine, încât *pogromul* rusesc, declanșat de fiecare dată când Rusia își făcea semestrială criză de delirium tremens, dacă nu a fost cu totul uitat, atunci, din complexul eternei-victime-inocente-a-rusului (ah, sadomasochismul ruso-evreiesc!), a fost minimizat, minorizat, trecut pe al *n*-lea plan, după 1944 pe primul fiind avansat “masacrul făcut de români în Basarabia, Bucovina și Transnistria”, cel care “a devansat în timp, a egalat prin cruzime Auschwitzul” - citat din Matatias Carp...

Rezumat: evreii (nu doar cei din URSS, ci și din Polonia, Franța, Ungaria, Anglia, Italia, Turcia, Germania, Canada, Argentina, USA) au făcut fixație pe *Basarabia pierdută la 1918*, ca și cum a lor ar fi fost din moși-strămoși - “dinainte de Daci și de Romani!” - vezi-i pe protocroniștii lor ; de parcă ei ar fi, tragic, abandonat-o, după lupte îndârjite, sângeroase. Nu au încetat de a activa pe toate căile, unele sinucigașe, fiindcă în “România burgheză” care includea Basarabia peste trei sferturi dintre deținuții comuniști erau evrei. Grăitoare a fost și cerința-condiție insolentă, neinteligentă, provocatoare, pusă de evrei diferitelor comitete revoluționare întrunite pe solul Bessarabiei, în perioada 1917-1918 (până la 27 martie): vorbitorii să folosească în intervențiile lor numai limba rusă!, chiar dacă toți cei de față: evrei, germani, polonezi, bulgari, ucraineni, ruși, “basarabeni” fiind, fatal, cunoșteau româna, limbă a pământului, a indigenilor.

[O explicație a “iubirii de Basarabia”, sic! (“*Basarabia, tzara mia*”) există, însă evreii nu ar recunoaște-o pentru nimic în lume:

Prima, cronologic: una din utopiile sioniste așeza patria (eretz), statul, țara, evreilor pe un teritoriu cuprinzând: sudul Galiției, Maramureșul, Bucovina întreagă, nordul actualei Moldove, Basarabia (deși, începînd din 28 iunie 1940, evreii cereau: «Vrem Moldova până la Seret!») și TransNistria (Ucraina dintre Nistru și Bug).

A doua - cronologic - explicație: începînd din 23 august 1939 - pactul Stalin-Hitler! - printre evrei a început a circula zvonul că în curînd Tovarășul lor Stalin va preface Basarabia românească în Republică Socialistă Sovietică Evreiască.

A treia: povestesc o întâmplare:

*Încă din ianuarie 1978, Noël Bernard, directorul secției române a Europei libere, îmi propusese o emisiune dedicată drepturilor omului. Am răspuns că accept cu plăcere dacă mă angajează în... "redacția Basarabia"... Bernard a răspuns că gluma e bună, dar "să discutăm despre ale noastre". I-am răspuns că o redacție Basarabia la Europa liberă ar face parte din **ale-noastre**, dacă ar fi înființată - uite, vorbesc cu "prietenul meu Jimmy Carter, el a mai intervenit pentru noi, pentru mine" ...*

Bernard a rîs, a ridicat din umeri și a spus - păstrînd tonul de glumă - că nici chiar președintele Statelor Unite nu are puterea de a hotărî ceva peste capul vicepreședintelui Comitetului pentru Europa liberă... Am întrebat cine-i Superman?

«Evreu de-al meu, basarabean de-al dumitale, un tip redutabil. Când careva de la noi l-a întrebat de ce nu se vorbește despre Basarabia la Europa liberă, l-a repezit, i-a spus că nu e treaba lui, Basarabia nu a fost niciodată românească și că nici rușii nu au dreptul la ea...».

«Nici rușii?», am făcut eu, uluit. «Atunci cine are dreptul la Basarabia...?»

Bernard a ridicat din umeri și a zis, agasat:

«Ei, cine!»

Plecînd, a rostit:

«Iarov - se scrie cu Y inițial, cu dublu-vé final...».

Mai târziu am aflat că Superman purtase, în Basarabia, alt nume, și-l scurtase, rusește, însă ca american, semna: "Yarrow". Și că făcea parte dintre... protocroniștii evrei, cei care susțin sus și tare că evreii colonizaseră Dacia cu câteva secole înaintea romanilor (sic), khazarii își stabiliseră "vatra" taman în Basarabia de azi (sic-sic), concluzie: vatra cu pricina aparține evreilor, nu românilor - și nici rușilor! - după tovarișci' Iarov, fost komisar bolșevic, devenit american cu drepturi (ceva) mai mari decât ale președintelui...]

...Acestea sunt - nu-i așa? - afirmații scandaloase din punctul de vedere al unor evrei. Din punctul de vedere - nu întâmplător - al acelor

holocaustizatori feroci ai românilor, în chiar momentul în care ei și neamurile lor până la a șaptea spiță fac ce fac și se re-stabiliesc în România și în Basarabia. În urmă cu 200 ani năboiau din Nord, dinspre Rusia, Polonia, acum “urcă” din Israel, din Occident, din Americi, din Australia... Se spune că în ultimul deceniu au re-intrat în România (“Noul Israel”) peste un milion de evrei - adușmecînd, ce: odoarea de cadavru a unei țări la a cărei ruină au contribuit și ei din plin, mai ales în Noaptea Comunistă? Sau perspectiva unor bănoase afaceri, acum că am intrat în UE? Și una și alta, precum și spaima de explozie a Orientului Apropiat și de cumplita *răzbunare* a palestinienilor și a libanezilor. Cine va trăi va afla.

... Afirmații scandaloase? Tot atât de scandaloase cât erau, la vremea lor, cele rezemate atât pe documente oficiale sovietice, cât și pe propria mărturie de fost militant bolșevic aparținînd cercetătorului Mihail Bruhis și basarabean și evreu și comunist (fost membru al Comitetului Revoluționar pentru salvarea Republicii Moldovenești), autor al monografiei **Rusia, România și Basarabia - 1812, 1918, 1924, 1940**, redactată în limba rusă, publicată la Tel-Aviv în 1979, tradusă în română de I. Țurcanu, editată la Universitas, Chișinău, în 1992.

Pe lângă *normalitatea* cu care tratează istoria, Mihail Bruhis are curajul de a produce procentaje, ba chiar *liste*! (ei, da: liste!) de evrei angajați în lupta pentru... salvarea Basarabiei din ghearele moșierilor, ale capitaliștilor români... În locul său un *goi* - mai ales un *goi* producător de *liste* !- ar fi fost pus la zidul Nürnbergului, pe dată condamnat pentru “propagandă rasistă și (sic) antisemită”.

Citate din monografia scrisă de Mihail Bruhis:

“...aceste organe [din timpul revoluției bolșevice] nu au fost create de moldoveni. De pildă în Comitetul Central Executiv din Basarabia, alcătuit din șase oameni, nici președintele (V. Lejava-Murat), nici secretarul (Alexandrovici) nu erau moldoveni; nici majoritatea membrilor (...) Și în componența Comitetului Revoluționar pentru Salvarea Republicii Moldovenești *din care am făcut și eu parte* (subl. mea, nota în subsol aparține lui M.B.) nu erau moldoveni”- (p. 89);

M. Bruhis mai explică: imbecilități lingvistico-politice precum: “popor /norod/ moldovenesc”, “cultură moldovenească” și mai ales monumentală idioțenie: “limbă moldovenească” au apărut în 1924, odată cu constituirea, peste Nistru, pe teritoriul Ucrainei, a R.S.S. Autonome Moldovenești, cea *la* care urma(u)/trebuia(u) să se “re-alipească sub stea-

gul biruitor sovietic”, nu doar Basarabia, ci și “Moldova de peste Prut”, citește: teritoriul dintre Prut și Carpați...

Reproducînd o situație statistică dintr-o lucrare de istorie (sovietică), “Componenta pe naționalități a organizației komsomoliste din RSSAM: 47,85% moldoveni, 27,40% evrei, 12,3% ruși, 3,5 «alte naționalități»”, M. Bruhis comentează în nota din subsolul paginii 203:

“Este o metodă special inventată (...) *în scopul diminuării rolului evreilor în mișcarea comunistă a Basarabiei* (subl. în text). Deoarece astăzi (1979, nota mea, P.G.) când evreii din RSSM ca și din întreaga Uniune Sovietică ¹⁾ *sînt coborîți pînă la starea de oameni lipsiți de drepturi politice* ²⁾ nu e convenabil să se amintească faptul că *procentul participanților evrei în mișcarea comunistă din Basarabia depășea cu mult procentul evreilor din efectivul general al populației ținutului*” (subl. mele, P.G.).

Bruhis reproduce după lucrări clasice sovietice “liste”:

“...membrii organizației ilegale comuniste din Chișinău din perioada anului 1920, arestați: Bogopolski Haim, Luțenko Moisei, Saevici Faibisch, Frenkel Isak, Nicolaev Pavel, Volohov Vassili, Dudinski Moisei, Pohila Fedor, Gurevici Herș Leib, Lemkovici Feiga, Feierman David, Pupko Rubin, Bogopolskaia Ana, Svetkov, Goldstein Seiman, Bakal Israil, Sielberman Iosif, Rivlin Samuel”;

“...declarația arestaților învinuiți de complot în 1919, în «procesul celor 108», semnată de următorii: N. Antoci, N. Stadzilo, A. Ostrovski, V. Slobodiniuk, X. Hendler, A. Upcer, R. Goldenstern, I. Friedman, Suris, N. Fleischer, N. Bercovici, R. Kogan, N. Muraviev, O. Timoșenko, G. Meidman, I. Petrov, E. Kojuharenko, N. Bronfman, Abramov, E. Suhov, B. Șut, K. Iordanov, G. Hendler, D. Senikliu, A. Bugodji, M. Koftear, A. Bercovici”.

“...o simplă enumerare a activiștilor mișcării comuniste din Basarabia, în perioada anilor 20 (...): S. Bubnovski, B. Abness, M. Meiersohn, K. Galițki, B. Borisov, I. Krivorukov, M. Bubnovski, Krivenko, A. Rubinstein, M. Wainberg, P. Tkacenko, P. Lerner, P. Grinspun, M. Rabinovici, Volînski, M. Serebrier, R. Bubnovskaia, M. Feidman, I. Badeev, G. Belinskaia, T. Șenker, M. Ehrlich, S. Blanck, V. Holostenko, T. Mirskaia, R. Fichman, N. Vakulin, N. Poch, I. Peceniuk, M. Krasnoianov, I. Ciumak, Goldenstein, M. S. Sohein, A. Dobroceaiev, B. Naumov (Kilimnik), (Abekov), Heisiner, Zahlkind, A. Podolskaia (Tarasova), A. Barski, M. Bociacer, L. Kaceanovski, Kimberg,

(Kurnosov), D. Kaușanski, O. Grinspun, M. Taliskaia, N. Bogopalski, M. Dubinski, I. Reidman, B. Ițikovici, D. Roitman, S. Schito, S. Goldenstein, S. Levensohn, Buzinovski, O. Volkova, J. Kipperwasser, R. Schutt, L. Roitman, R. Elbert, R. Grinspun”.

Analizînd situația dintre 1920-1940, Bruhis scrie:

“Completîndu-și efectivele în principal cu oameni din rîndurile (...) populației nemoldovenești, comuniștii Basarabeni (...) acționau împotriva autorităților [românești] în condiții grele pentru ei, în munca ilegalistă, chemînd populația să se ridice (...) împotriva regimului, pentru alipirea Basarabiei la Rusia. Pentru că scopul principal urmărit de comuniștii basarabeni era zmulgerea ținutului [Basarabia] de la România și alipirea la Uniunea Sovietică, aceștia nu se bucurau de simpatie în rîndurile păturilor largi ale populației moldovenești și nici nu erau susținute de aceste mase”.

Iată încă un motiv al “neaderării maselor”:

“...prin alipirea teritoriului la România, moldovenii, din poziția unei naționalități oprite în componența Rusiei au devenit reprezentanți ai națiunii dominante (...) Toate legile și măsurile reacționare luate în detrimentul drepturilor minorităților naționale din România regală, ca «legea pentru apărarea muncii naționale»; «numerus clausus», «numerus-valachicus» ș.a. nu lezau interesele moldovenilor basarabeni, **dimpotrivă** (subl.meu) îi așeza în condiții mai avantajoase comparativ cu alte naționalități și creau pentru ei o situație privilegiată în cadrul statului”.³⁾

În același timp (1917-1940), dincolo de Nistru, în Uniunea Sovietică se petreceau evenimente mult mai tragice decât în Basarabia, fostă gubernie rusească devenită provincie a României.

Apelăm - urmînd exemplul lui Mihail Bruhis - la fragmente de liste de “komisari” de toate gradele și funcțiile (scrierea numelor este șovăitoare: inițial au fost grafiate în rusă, apoi “echivalate” în franceză):

Marc Natanson, P.B. Axelrod, Grigore Gurevici, Semion Lurie (“Larin”), Leizer și Nahman Loewenthal, surorile Kaminer, Leon Deutsch, Aptekelman, Parvus, G.T. Landau, V.S. Mandel, F.A. Stepun, Martov, Trotski, Grigori Gherșuni, Mihail și Abram Goetz, Dora Brilliant, L. Zilberg, Azef, M. Trilisser, Al. Gue, Pinkhous (Piotr) Rotenberg, Iakov Novomirski, Leon Ciornîi, I. Grosman-Roșcin, M. Winaver, L. Bramson, Zorin (Blumstein), Feierman; Sokolnicikov, Dridzo-Lozovski, Oskar Rivkin, Lazăr Șatkin, Glazman, Sermuk, Dreîter, Efrem

Slianski, Rozalia Zalkind-Zemliaška, V. Iudovski, I. Gamarnik, Lazăr Kaganovici, Arkadi Rozengolț, S. Nakimson, S. Zwilling, Zorah Grinberg, Evghenia Kogan, Semion Jukovski, Abram și Grigore Bielenki, Samuel Filler, Isaak Koltun, Moisei Frumkin, I. Rafailov, A. Ghințburg, Iakov Brandenburgski-Goldzinski, Isaac Zelenski, Semion Voskov, Grigore Zusmanovici, Miron Vladimirov-Seinfinkel, V. Volodarski, M. Urițki, I. Larin, Benedict și Iakov Sverdlov, Moise Haritonov, Simion Diamantstein, G. Melnicianski, Friman, A. Minkin-Menson, Gomberg-Zorin, Iakov Fișman, Semion Kogan-Semkov, Tobinon-Stașevski, A. Halpern, Efim Iarciuk, Vsevolod Volin-Eichenbaum, A.N. Mandelstam (“Liadov”), I.D. Iusefovici, A. Mikelson, Naum Glasburg, Gr. Zinoviev, Kamenev, Mosei Kalmanovici, Piatnițki (Iosif Tarhis), Isac Kizelștein, Lev Mihailovici (Elinson), A. Taratut (Aron Tufellevici), Spitzberg, Gubelman-Iaroslavsk, Solomon Slepak, Boris Maghidov, Abram Deborin, Iakov Lifșiț, Al. Goikbarg, Lazar Kogan, Ilia Kit-Vitenko, Slianski, Josef Furman, A. Rosenholț, J. Drobkin-Gusev, D. Vaiman, L. Glezarov, Pecerski, G. Bitker, Bela Kun, Hodorovski, M. Lakevici, V. Lazarevici, N. Zorkin, I. Iakir, T. Hvestin, Israel Razgun, Boris Goldenberg, Modest Rubinstein, Boris Ippo, Mihail Landa(u), Lev Berlin, Boris Skundin, Moise Vinnițki (“Japonezul”), Rebeca Plastinina, Nadejda Ostrovskaia, Cecilia Zelikson-Bobrovkaia, Evghenia Main-Bosch, Elena Maiș-Rozmirovici, I.I. Minț, A. Shilman, Isac Grinsberg, S. Turovski, J. Rubinov, Leon Kraini, Ben. Gherson, Israel Leplevski, Zinovi Katznelson, Samuel Moghilevski, Lev Levin-Belski, Nahum (Leonid) Etington, Isac (Simion) Schwartz, Matvei și Boris Berman, Boris Poser, Iacob Agranov, Iacob Blumkin, P. Raivid, Eidman, A. Schlichter, Gopner, Levin, J. Goldin, Raihman, N. Margolin, Kreitzberg, Lev Mayer, Leonid Vul, Semion Ghendin, Karl Pauker, Evsei Schirwindt, Gr. Heifetz, Stromin-Stoiev, Frații Nehamkin, Boris Stein, Litvinov, Gruzenberg-Borodin, Abram Hasis, Lev Mehlis, Moise Rukimovici, Iacob Iakovlev-Epstein, Henrik Iagoda, V. G. Feighin, M.M. Wolf, G.G. Roșal, M.G. Ghercikov, M. Kalmanovici, M. Kolțov-Friedland, M. Litvin, Isac Șapiro, Kaplan, Simion Firin, Iacov Rappoport, Naftali Frenkel, Wolf, Boscher, L. Berenson, A. Dofman, Injir, Loiovețki, Kagner, Anghert, Iacov Moroz, Șeiman, Graci, Arm...

O reluare a câtorva dintre bestiile cekiste:

31.12.2007 IL Y A 90 ANS, ON PROMETTAIT (DEJA) DES
LENDEMAINS RADIEUX... (32)

ROSALIA ZALKIND, dite ROSALIA **ZEMLIACHKA**

Sous ce doux prénom de Rosalia se cache une véritable harpie bolchevique qui n'avait strictement rien à envier à ses homologues masculins et qui saura démontrer l'étendue de ses talents durant la Grande Terreur.

Rosalia Zalkind naît en 1876 dans une famille de commerçants juifs de Kiev, en Ukraine. Elle y fréquente l'université et s'initie rapidement, au contact de ses frères, aux idées révolutionnaires. Elle est d'abord membre de la Narodnaya Volya (la Volonté du Peuple), mais se tourne vers le marxisme dès 1896. Elle n'a que vingt ans et déjà quelques séjours en prison derrière elle.

Parmi ses amis se trouve un certain Léon Trotski qui lui fait rencontrer Lénine en 1903 - l'année où les bolcheviques se séparent des mencheviques - et l'introduit au comité du parti de Saint-Petersbourg. Sous le nom de guerre désormais de Zemliachka, elle participe avec ardeur à la révolution de 1905, qui échoue. Elle fera le coup de feu sur les barricades et découvrira à cette occasion que la violence, ça lui plaît. En février 1917, elle participe à nouveau à la révolution en sa qualité de secrétaire du comité des bolcheviques de Moscou. En 1918, elle est volontaire pour monter au front contre les « blancs ». La voilà donc enrôlée dans l'Armée Rouge, qui ne recrutait pas spécialement les femmes, mais ne refusait pas celles qui se présentaient. Elle est désormais à son affaire, nommée officier politique en chef de la 8ème armée en Ukraine. Que s'y passe-t-il ? Difficile de le savoir vraiment. Toujours est-il qu'elle est déplacée en avril 1919, après que le moral de la 8ème armée soit tombé bien bas. Elle est à présent affectée à la 13ème armée où elle fait un esclandre mémorable dès son arrivée.

Elle va être chargée de « nettoyer » la Crimée en 1920 après la défaite des blancs et pour ce faire, prendra la relève de Bela Kun qui avait lui-même opéré dans la même région l'année précédente. Zemliachka va procéder à des massacres de masse de tous les « ennemis du peuple » qui auront le malheur de tomber entre ses mains et sera récompensée des éminents services ainsi rendus à la révolution par l'Ordre du Drapeau Rouge, qui lui sera décerné en 1922.

Après la guerre civile, elle est en poste dans l'Oural, mais surveille de près l'ascension de Staline qu'elle seconde de son mieux dans des postes liés à la « sécurité » et à la discipline du parti. Travaillant étroitement avec le NKVD, elle traversera toutes les purges sans y laisser la moindre plume, recevant même en 1936, pour son zèle militant, la plus haute distinction d'URSS, à savoir l'Ordre de Lénine. L'année suivante, en 1937, elle est admise au Soviet Suprême.

Et ce n'est pas fini. Cette bolchevique de la première heure, amie de Trotski et de Lénine, sera nommée commissaire du peuple à l'économie en 1939 ! Devenant ainsi la femme la plus haut placée d'Union soviétique. Durant la guerre, elle reviendra à ses premières amours - militaires - aidant à organiser la défense de Moscou.

Elle mourra en 1947, toujours aussi stalinolâtre, et en sera bien récompensée. Ses cendres sont en effet enterrées dans la nécropole du Mur du Kremlin. Un honneur réservé aux meilleurs.

(31) FANNY KAPLAN

De prime abord, question caractère, elle me fait assez penser à Charlotte Corday. Sauf qu'elle rata son coup. Et que Charlotte avait véritablement agi seule, elle... Que se serait-il passé si ce jour-là, Lénine avait été abattu ? Bah, tant d'autres se bousculaient pour le remplacer que vraisemblablement, le cours de la révolution n'en eût pas été dévié pour autant ...

Une certaine aura de mystère entoure Fanya, ou **Dora, Kaplan**. Elle naît en 1883 dans une famille juive pauvre comptant sept enfants. Cette pauvreté n'empêchera pourtant pas ses parents d'émigrer plus tard vers les Etats-Unis. Sans doute grâce à certaines relations de leur fille ... Mais n'anticipons pas. Elle milite très jeune au parti socialiste-révolutionnaire. En 1906, elle se fait arrêter à Kiev pour une affaire de bombe ayant explosé au mauvais moment. Premier ratage. Elle est condamnée aux travaux forcés en Sibérie et y perdra en partie la vue. Elle a déjà purgé 11 ans de peine lorsque la révolution de février 1917 éclate et lui rend la liberté. Tout le reste de sa courte vie sera désormais empoisonné de violents maux de tête et de problèmes de vue.

On a vu que les bolcheviques et les socialistes-révolutionnaires s'opposaient notamment sur le traité de Brest-Litovsk qui avait mis fin au conflit avec l'Allemagne. Ainsi qu'en raison de luttes de pouvoir, que chacun voulait garder pour soi. Les bolcheviques comptaient leurs soutiens les plus sûrs dans les soviets tandis que leurs concurrents avaient fait élire l'Assemblée Constituante qu'ils présidaient et que les bolcheviques firent dissoudre en janvier 1918, voulant rester seuls maîtres à bord.

C'est dans ce contexte de lutte ouverte que la socialiste-révolutionnaire Fanny Kaplan décida d'éliminer Lénine. Telle fut du moins la présentation officielle de l'histoire.

Le jour fixé était le 30 août 1918. Lénine devait parler dans une usine de Moscou. Lorsqu'il en sortit, elle l'attendait, l'interpella et tira à trois reprises. Hélas, elle n'y voyait pas très bien et n'en fit pas un cadavre. Seulement un blessé, assez sérieusement atteint à l'épaule et au poumon. Il fut transporté au Kremlin dont il refusa de sortir pour aller à l'hôpital se faire soigner tant il craignait un nouvel attentat. Il surviva cependant quoique sans avoir jamais réellement récupéré de ses blessures.

Fanny Kaplan fut conduite dans les locaux de la tchéka - alors dirigée par Félix Dzerjinski - et interrogée. Elle déclara ceci: "Je m'appelle Fanny Kaplan. J'ai tiré sur Lénine aujourd'hui. J'ai agi seule. Je ne dirai pas d'où provient le revolver. Je ne donnerai aucun détail. J'étais résolue à tuer Lénine depuis longtemps. Je le considère comme un traître à la Révolution. J'ai été exilée à Akatui pour avoir participé à la tentative d'assassinat du tsar à Kiev. J'y ai passé onze ans de travaux forcés. J'ai été libérée après la Révolution. J'étais en faveur de l'Assemblée Constituante et je le suis toujours."

Elle ne dira rien de plus et refusera de dévoiler les noms de complices éventuels. *Elle sera exécutée le 3 septembre 1918, sans jugement. Son exécution avait été organisée par Yakov Sverdlov, celui-là même qui avait orchestré celle du tsar et de sa famille peu de temps auparavant, en juillet 1918.* Il demandera expressé-

ment à ce qu'il ne reste rien d'elle.

Le même jour, un autre attentat avait tué Moisei Uritsky, commissaire du peuple aux affaires intérieures et chef de la tchéka de Petrograd. Ces deux événements eurent pour effet de déclencher la première vague de terreur rouge. L'occasion était trop belle de se débarrasser de tous les gêneurs au nom du sacrosaint intérêt supérieur de la révolution.

Mais l'histoire est sans doute plus complexe qu'il n'y paraît à première vue. Et il est bien possible que ces deux attentats aient fait partie d'un complot des Anglais visant à décapiter la révolution bolchevique. Un personnage très curieux, du nom de *Sigmund Rosenblum, alias Sidney Reilly*, y jouera un rôle non moins étonnant et important. Nous aurons l'occasion de reparler de ce client très particulier. Le revolver utilisé par Fanny Kaplan lui avait été fourni par Boris Savinkov, qui avait dirigé la section terroriste du parti socialiste-révolutionnaire. Il sera ensuite espion au service de l'Intelligence Service britannique. Arrêté en URSS en 1924, il reconnaîtra alors avoir fomenté l'attentat contre Lénine par l'intermédiaire de Fanny Kaplan. Il se serait suicidé dans la prison de la Loubianka.

Etant donné toutes ces accointances bien mystérieuses, on peut comprendre que l'on ait fait partir la famille de Fanny Kaplan vers des cieux plus tranquilles. Et plus discrets.

(30) GESYA GELFMAN

Plus encore que dans le cas de Rosa la Rouge, nous sommes là dans la génération des "précurseurs", de ceux qui ont pavé la voie aux bolcheviques arrivés ensuite dans la foulée, de ceux qui ont essuyé les plâtres pour eux. Cette génération comporte également un certain nombre de clients intéressants qui généralement ne vivaient pas vieux

Gesya Gelfman passera à la postérité pour avoir participé à l'assassinat du tsar Alexandre II. Elle naît en 1852 dans une famille juive établie à Mozyr, en Biélorussie, où vivait une importante communauté. Afin d'échapper à un mariage forcé, dit-on, elle s'enfuira de chez elle vers l'âge de dix-sept ans.

Elle se rend à Kiev, la capitale de l'Ukraine, où elle entreprend des études de sage-femme. Ce qui ne l'empêche pas, parallèlement, d'être membre de plusieurs mouvements révolutionnaires. Elle est arrêtée une première fois en 1875 pour distribution de littérature illégale et condamnée à deux ans d'emprisonnement. En 1879, elle est envoyée en exil en Sibérie, mais s'en échappe et la même année rejoint, à Saint-Petersbourg, la Narodnaya Volya qui vient de se créer.

La Narodnaya Volya (La Volonté du Peuple) était un mouvement révolutionnaire clairement terroriste qui s'opposait à d'autres groupes moins extrémistes. Plus tard, au début du XXe siècle, la Narodnaya Volya deviendra le parti socialiste-révolutionnaire dont nous avons parlé à diverses reprises. Avec la N.V., la terreur va désormais être adoptée comme méthode de combat. Et quel symbole plus fort que de s'attaquer au cœur même du pouvoir : le tsar.

Alexandre II, qui avait pourtant introduit quelques mesures « libérales » comme l'abolition du servage, sera visé par les terroristes à plusieurs reprises, attentats qui tous échouèrent. C'est finalement la 7e tentative qui sera la bonne, en mars

1881. Les narodniki réussirent certes à tuer le tsar mais pourtant, d'une certaine façon, ils échouèrent. Ils avaient escompté que ce choc serait de nature à ébranler le peuple et le conduirait à se soulever. Or, rien ne bougea. Les temps n'étaient pas mûrs. D'autres allaient tirer les marrons d'un feu qui ne brûlait pas encore suffisamment. Et surtout, ils étaient très isolés alors que d'autres, là encore, allaient bénéficier d'innombrables complicités et d'aides diverses.

Pratiquement tous les conjurés furent arrêtés et exécutés. Un seul, Emelianov, parvint à s'enfuir à l'étranger. Gesya Elfman vivait alors avec un collègue révolutionnaire, Nikolai Sablin, qui se suicida lorsque la police vint l'arrêter.

Geysa Gelfman était enceinte à ce moment-là. Elle ne fut donc pas pendue comme les autres, mais condamnée aux travaux forcés à perpétuité, appelés katorga, dans la lointaine Sibérie. Cette « clémence » nous informe Wikipédia, aurait été due à une campagne de presse menée de l'étranger. On peut cependant s'interroger sur les limites de cette « clémence » qui apparut peut-être à l'époque comme une victoire et qui engendra de grandes souffrances. Car lorsque l'enfant naquit – une fille – elle lui fut retirée et placée dans un orphelinat où elle ne vivra guère. Geysa Gelfman la suivra de peu, mourant apparemment d'une péritonite, ou folle disent certains, le 12 octobre 1882.

A la suite de l'assassinat du tsar, de violents pogroms secouèrent la Russie et la répression anti-révolutionnaire se fit plus dure. Tous les ingrédients commençaient à s'assembler pour faire monter la pression jusqu'à l'explosion finale.

(29)

Faisant un récapitulatif des révolutionnaires évoqués jusqu'à présent, je m'aperçois que sur une petite trentaine de noms, n'apparaissent que ... deux femmes : l'espionne Zarubina et la communiste roumaine Ana Pauker. Serait-ce que les femmes n'avaient pas, elles aussi, l'ardent désir de participer activement à l'avènement du grand soir ? Ce serait bien mal les juger. Aussi, nous allons en évoquer quelques-unes, afin de vous prouver que leur soif de renverser l'ordre établi ne le cédait en rien à celle de leurs compagnons.

J'en profite pour indiquer – mais vous l'aurez remarqué – que je choisis mes « victimes » au gré de l'inspiration. Faire un plan établi, les enfermer trop rigide-ment dans des catégories fixes m'ennuie, finalement. Je trouve que c'est plus intéressant de circuler à travers les secteurs d'activités, voire les pays. De toute façon, ils n'échapperont pas ...

ROSA LUXEMBURG, dite ROSA LA ROUGE

Si quelqu'un a eu véritablement la fibre révolutionnaire, c'est bien elle. Qui l'a poussée à ne jamais transiger avec ses convictions et à ne pas ménager ses critiques à l'égard de ses collègues révolutionnaires, quels qu'ils soient. S'inquiétant du chemin suivi par les bolcheviques, elle écrira notamment ceci peu de temps après la révolution d'Octobre : "La liberté seulement pour les partisans du gouvernement, pour les membres d'un parti, aussi nombreux soient-ils, ce n'est pas la liberté. La liberté, c'est toujours la liberté de celui qui pense autrement." [...] "La tâche historique qui incombe au prolétariat, une fois au pouvoir, c'est de créer, à la place de la

démocratie bourgeoise, la démocratie socialiste, et non pas de supprimer toute démocratie." Allez, pour avoir écrit – et pensé – cela, il lui sera beaucoup pardonné.

Elle naît en 1870 ou 1871 dans une famille de commerçants juifs polonais et n'a pas dix-huit ans qu'elle est déjà obligée de fuir en Suisse en raison de ses activités politiques. Elle s'est en effet engagée au parti socialiste révolutionnaire polonais Proletariat où elle manifeste un activisme débordant.

Installée à Zurich, elle reprend des études d'économie politique et s'engage dans diverses activités annexes, comme le lancement d'un journal, *La cause ouvrière*, en 1893, ou encore celui d'un parti, le SDKP – parti social-démocrate du Royaume de Pologne – en 1894, avec Leo Jogiches, qui restera un compagnon de toute sa vie.

En 1898, elle contracte un mariage blanc avec Gustav Lübeck afin de devenir citoyenne allemande et milite avec ardeur dans les rangs du SPD (parti social-démocrate). Dès cette période, elle s'illustre par des débats théoriques très poussés avec les différentes factions, branches, mouvements existant au sein du marxisme. Je me garderai bien d'entrer dans les détails, il y faudrait plus qu'un article. Mais vous l'aurez compris, c'est une théoricienne brillante et passionnée, bien que souvent moquée par ses distingués confrères qui lui reprochent, étant femme, de se mêler de débats hors de sa (faible) portée.

Ce qui ne l'empêche nullement de poursuivre avec opiniâtreté sa route. Pour gagner sa vie, elle est journaliste, traductrice, car elle parle polonais, russe, allemand, français et yiddish, voire enseignante à l'école des cadres du SPD.

Eclate la révolution de 1905 en Russie. Rosa Luxemburg se précipite en Pologne où elle espère l'embrasement. Mais, fausse alerte, le soufflé retombe et elle est arrêtée. Elle manquera de peu d'être exécutée. Cette fois, elle sera simplement assignée à résidence en Finlande.

Elle n'y reste pas longtemps puisqu'on la retrouve en Allemagne en 1906. A partir de cette date et jusqu'à la guerre de 1914, elle va traverser une sorte de désert où elle se trouve marginalisée dans son propre parti qui est contaminé – de son point de vue – par le nationalisme et le militarisme ambiants et qui finira par voter les crédits de guerre en 1914.

Pacifiste, elle va s'opposer avec Karl Liebknecht à ce qu'elle considère comme une dérive. Elle appelle au refus d'obéir aux ordres de conscription, ce qui lui vaudra d'être emprisonnée. Exclue du SPD, elle crée le 1er janvier 1916 la Ligue Spartacus avec Liebknecht, Clara Zetkin et Franz Mehring. Elle est à nouveau emprisonnée peu après.

En novembre 1918, c'est la révolution en Allemagne. Rosa Luxemburg est libérée et en profite immédiatement pour réorganiser la Ligue Spartacus, qui deviendra plus tard le parti communiste allemand. Elle en rédige le programme, en définit la stratégie et en anime le journal, *Die Rote Fahne* (Le Drapeau Rouge).

Entre-temps s'est bien sûr produite la révolution de 1917, dont elle ne tarde pas à dénoncer la dérive totalitaire, notamment dans un ouvrage publié en 1918, *La révolution russe*. Mais elle ne saura jamais à quel point elle avait eu raison – sur ce point. L'insurrection spartakiste est déclenchée le 5 janvier 1919 à Berlin. Elle échoue et est réprimée dans le sang par les sociaux-démocrates au pouvoir, ses

anciens compagnons, qui se débarrasseront à cette occasion de cette aile gauche encombrante. Rosa Luxemburg et Karl Liebknecht sont tous les deux arrêtés et assassinés le 15 janvier 1919.

(28)

Tous les hommes, ou femmes, dont il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime qu'ils ont créé et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

IAN FRIDRIKHOROVICH, dit MARTYN IVANOVICH **LATSIS**

Il est très difficile de trouver des données concernant ce personnage qui occupa pourtant un rang élevé à la tchéka dès sa création en décembre 1917. C'est finalement sur un site russe que j'ai trouvé ses dates de naissance et de décès, ainsi que son nom véritable.

Martyn Latsis, son pseudonyme, est né en 1888 dans une famille juive de Lettonie. Il va suivre le parcours classique puisqu'il adhère tout jeune au parti socialiste-révolutionnaire. Très actif lors de la révolution de 1917, il fait partie, avec Dzerjinski, le futur patron de la tchéka, du comité révolutionnaire de Petrograd. C'est dans ce noyau dur que Dzerjinski va recruter les cadres de la future police secrète et Latsis sera son adjoint.

Bien que l'on connaisse peu de chose sur lui, on peut supposer qu'il avait fait des études car apparemment il aimait écrire. Il publiera en effet en 1920 à Moscou un livre intitulé *Dva goda borby na vnutrennom fronte* (Deux ans de lutte sur le front intérieur), dans lequel il relate sa vision de la guerre civile.

En tout cas, dans ses fonctions de dirigeant de la tchéka, il aura l'occasion de s'exprimer à maintes reprises et il dira alors des choses fort instructives:

Dans les *Izvestia* du 23 août 1918 – alors que la première vague de la terreur rouge bat son plein: « La guerre civile ne connaît pas de lois écrites. La guerre capitaliste a ses lois écrites (...) mais la guerre civile a ses propres lois (...) Il faut non seulement détruire les forces actives de l'ennemi mais démontrer que quiconque lèvera l'épée contre l'ordre de classe existant périra par l'épée. Telles sont les règles que la bourgeoisie a toujours observées dans les guerres civiles qu'elle a menées contre le prolétariat (...) Nous n'avons pas encore suffisamment assimilé ces règles. On tue les nôtres par centaines et par milliers. Nous exécutons les leurs un par un, après de longues délibérations devant des commissions et des tribunaux. Dans la guerre civile, il n'y a pas de tribunaux pour l'ennemi. C'est une lutte à mort. Si tu ne tues pas, tu seras tué. Alors tue si tu ne veux pas être tué ! ».

Ces accents meurtriers étaient destinés à réveiller l'instinct de revanche dans les masses populaires. Ce qui va marcher au-delà de toute espérance. Ainsi encouragées par le pouvoir, les tchékas locales, qui constituaient l'occasion rêvée de régler tous les comptes en retard, vont se mettre à pulluler. A telle enseigne que les bolcheviques auront du mal par la suite à remettre de l'ordre et à faire rentrer tout ce beau monde dans le cadre d'une tchéka unifiée et disciplinée.

Le 1er novembre 1918, Latsis fournit à ses sbires les instructions suivantes pour la conduite de leurs « enquêtes » : « *Nous ne faisons pas la guerre contre des individus en particulier. Nous exterminons la bourgeoisie comme classe. Ne cherchez pas dans l'enquête des documents et des preuves de ce que l'accusé a fait, en actes ou en paroles, contre l'autorité soviétique. La première question que vous devez lui poser, c'est à quelle classe il appartient, quelles sont son origine, son éducation, son instruction, sa profession* ».

Dans son livre, il prétendra qu'au cours du second semestre 1918, la tchéka avait exécuté 4500 personnes, précisant même : « Si l'on peut accuser la tchéka de quelque chose, ce n'est pas d'excès de zèle dans les exécutions mais d'insuffisance dans l'application des mesures suprêmes de châtiment. Une main de fer diminue toujours la quantité de victimes ».

Des études ultérieures ont fait apparaître la nette sous-évaluation de ce chiffre. Le nombre des victimes de la tchéka pour le seul automne 1918 tourne plutôt autour de 10 à 15 000.

Nous retrouvons *Latsis chef de la tchéka d'Ukraine en 1920. C'est la période de la décosaquisation. Des familles entières, voire des voisins, seront enfermés dans de véritables camps de la mort*. Latsis notera à ce propos dans un rapport: « Rassemblés dans un camp près de Maïkop, les otages – des femmes, des enfants et des vieillards – survivent dans des conditions effrayantes, dans la boue et le froid d'octobre (...) Ils meurent comme des mouches (...) Les femmes sont prêtes à tout pour échapper à la mort. Les soldats qui gardent le camp en profitent pour faire commerce de ces femmes ».

On peut supposer qu'il poursuivra dans les rangs de la tchéka une carrière aussi prometteuse.

D'après le site russe, il meurt en 1938. Il avait donc cinquante ans. Etant donné cette date fatidique, on peut supposer sans trop risquer de se tromper qu'il ne s'est pas fait écraser par un autobus. Mais bien plutôt par une machinerie autrement plus puissante qui portait le nom évocateur de « grande purge ».

Source des citations: Le livre noir du communisme - ouvrage collectif

(27)

Tous les hommes, ou femmes, dont il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime qu'ils ont créé et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

ISAÏ DAVIDOVITCH **BERG**

Je me sens quelque peu frustrée d'avoir si peu d'informations sur ce personnage. Là encore, nous devons à Soljenitsyne d'avoir soulevé le coin d'un voile épais cachant ce qui n'était pas censé être exposé aux regards.

Isaï Davidovitch Berg est un rouage du système bolchevique comme il y en eut des milliers. Il n'a dû sa – relative – célébrité qu'à son esprit ingénieux qui va s'exercer, hélas pour lui, sur un sujet aujourd'hui des plus sensibles.

Voilà un homme qui s'est retrouvé, dans les années trente, chef du service économique du NKVD pour la région de Moscou. Un poste de responsabilité, certes, mais pas le sommet de l'échelle. Chargé comme il l'était des problèmes économiques, il devait donc veiller à dépenser et faire dépenser le moins d'argent possible. C'est logique.

Nous sommes en 1937, période de grandes purges, lorsque les exécutions, dans le secteur de Moscou, prennent une ampleur telle que nos braves fonctionnaires ont du mal à suivre. Tous ces ennemis du peuple à fusiller en même temps ! Sans compter toutes les munitions nécessaires pour leur tirer une balle dans la nuque, ça finit par coûter cher ! Et le temps que ça prend pour les assassiner un par un !

C'est là que va intervenir la cervelle ingénieuse de notre bonhomme. Il va inventer un moyen moins onéreux de procéder. Un moyen simple, mais encore fallait-il y penser : le camion dont les gaz d'échappement sont orientés vers l'intérieur. Cette invention sera appelée en russe dushegubka, ou «chambre à gaz ambulante».

La procédure était effectivement très simple : les « patients » étaient entassés dans un camion hermétiquement clos renvoyant les gaz d'échappement vers l'intérieur, et c'était parti pour une longue promenade autour de Moscou. A l'arrivée, – ô miracle de la technique - ne restaient plus que des cadavres qui étaient immédiatement escamotés dans un coin discret. Voilà, ce n'était pas plus compliqué que ça. Et relativement économique, encore que... l'essence...

Eh bien, le croirez-vous, ce rouage pourtant zélé et méritant finira misérablement en 1939, victime lui aussi d'une purge. Quels ingrats !

Ce brave Berg a inventé une application pratique mais, soyons juste, l'idée d'utiliser des gaz pour tuer était plus vieille que lui. Elle démarre en fait durant la 1ère guerre mondiale, vite relayée par les bolcheviques qui n'étaient jamais en reste dans ce domaine. Les gaz seront largement utilisés par eux, souvent contre les paysans réfugiés dans les bois, notamment à Tambov en 1921. Les ordres reçus de Moscou spécifiaient : « Les forêts où les bandits se cachent doivent être nettoyées par l'utilisation de gaz toxique. Ceci doit être soigneusement calculé afin que la couche de gaz pénètre les forêts et tue quiconque s'y cache ».

(26)

Tous les hommes, ou femmes, dont il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime qu'ils ont créé et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

GRIGORI MOISSEVITCH MAIRANOVSKI

Vous avez dû entendre parler des expérimentations humaines auxquelles se livraient les nazis dans les camps. Mais je parierais que vous avez moins souvent entendu parler de celles qui se pratiquaient dans les coins discrets de la Loubianka, le siège des services secrets soviétiques, qu'ils se soient appelés Tchéka, Guépéou, KGB ou NKVD.

Et encore moins de celui qui eut la haute main sur ces expérimentations de 1937 à 1951. Il a fallu pour cela que Soljenitsyne lève le voile en 2003 dans le tome 2 de sa fresque Deux siècles ensemble – Juifs et Russes pendant la période soviétique. Et révèle des choses bien étonnantes, quoique quasiment boycottées depuis.

Le laboratoire des poisons du régime bolchevique est installé dès 1921. En 1926, il passe sous la férule de Gendrik Yagoda, alors second de la Guépéou. A partir de 1937, sous le nom de Laboratoire 1, ses activités vont considérablement se développer sous la direction de Grigory Moissevitch Mairanovski.

Les sources ne sont pas très loquaces sur ce personnage qui ne manque pourtant pas d'intérêt et dont les hauts faits mériteraient de passer à la postérité au moins autant que ceux du Dr Mengele. Difficile déjà de trouver un portrait de lui. On sait qu'il est né en 1899 à Batoumi en Géorgie. Dans sa jeunesse, il s'affilie au Bund (l'Union – socialiste et antisioniste – des travailleurs juifs), mais devant les nuages qui s'amoncellent sur ce mouvement, qui sera finalement liquidé, il préfère rejoindre les bolcheviques. C'est plus sûr. Il devient médecin biochimiste.

Il travaille ensuite à l'Institut de recherches médicales Gorki à Moscou qui sera placé sous l'autorité du NKVD. En 1937, l'année des grandes purges, ce serviteur très zélé du régime obtient une promotion dont il tâchera de se rendre digne : on lui confie la direction du *Laboratoire 1 avec la tâche très spéciale de mettre au point un poison mortel ne laissant pas de traces. Un poison provoquant un décès qui semblerait naturel, du genre « insuffisance cardiaque ».*

Dès lors, il va se mettre au travail avec ardeur et sans états d'âme superflus. De toute façon, n'est-ce pas, ses victimes étaient des ennemis du peuple, et lui-même travaillait à instaurer un monde meilleur, alors les détails...

Il va se livrer à des recherches sur toutes sortes de poisons : la digitaline, le curare, la ricine, etc. Et comme c'était un homme consciencieux et désireux de bien faire, il fera des essais sur des cobayes humains – les oiseaux, ainsi les appelait-il poétiquement – d'âge et de condition physique très variés. Il administrait le poison dans la nourriture ou la boisson, puis à travers un judas, observait les phases de l'agonie, notant scrupuleusement tous les détails.

Il est si bien noté par ses chefs qu'il est promu colonel du NKVD en 1943. C'est la guerre, ce ne sont pas les ennemis du peuple qui manquent. Outre les russes, il aura bientôt à sa disposition des oiseaux allemands, polonais, voire japonais. Il expérimente à tour de bras.

Et d'ailleurs il réussira apparemment à mettre au point la substance parfaite, appelée *C-2 qui vous tuait doucement en quinze minutes, sans laisser de traces. Elle sera largement utilisée.*

Le NKVD demandera également à ce précieux auxiliaire d'expérimenter un « camion à gaz ». Mais nous en reparlerons.

Ce n'est qu'à la veille du procès de Nuremberg, en 1945, que les expérimentations sur cobayes humains effectuées par le bon docteur Mairanovski furent interdites. Du moins officiellement.

Les luttes de pouvoir sauvages au sein du NKVD, alors dirigé par Lavrenti Béria, vont affecter le colonel-empoisonneur qui se croyait pourtant bien à l'abri dans son laboratoire. Il savait tant de choses, ayant personnellement pratiqué tant

d'assassinats politiques, qu'il se considérait intouchable

Il est cependant arrêté en décembre 1951 - pas pour ses crimes, je vous rassure tout de suite - mais dans un contexte de luttes de clans. Et, sans qu'il y ait de procès, il est condamné à 10 ans de prison pour... abus de fonction et détention illégale de poisons ! Curieusement, il ne sera pas libéré à la mort de Staline, en mars 1953, et dans l'espoir de se dédouaner, il chargera copieusement son ancien patron, Lavrenti Béria, lors du procès de celui-ci en juin de la même année, reconnaissant du même coup ses propres crimes.

Il fera bel et bien ses 10 ans de prison, à sa grande indignation. Voilà comment on récompensait la vertu militante ! Il est libéré en décembre 1961 et assigné à résidence au Daghestan où il travaillera dans un laboratoire de chimie.

Il commettra une erreur fatale en essayant d'obtenir avec acharnement sa réhabilitation. Dans ce but, il écrit à Krouchtchev, le nouveau maître, pour lui rappeler certains faits anciens – notamment un assassinat commun – que ce dernier n'avait apparemment nulle envie de voir ressurgir. Mairanovski n'aura pas l'occasion d'en parler davantage car il succombe opportunément en décembre 1964 d'une... insuffisance cardiaque.

(25)

Tous les hommes, ou femmes, dont il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime qu'ils ont créé et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

IAKOV IAKOVLEV

Le petit préambule ci-dessus s'applique particulièrement à ce personnage dont le moins que l'on puisse dire, c'est qu'il est tombé dans les oubliettes de l'histoire. C'est dommage, car son grand titre de gloire aura pourtant d'avoir été commissaire du peuple à l'agriculture pendant l'Holodomor, la terrible famine orchestrée par le pouvoir bolchevique en 1932-33, qui fit au bas mot six millions de morts.

Il existe fort peu de données le concernant, du moins dans une langue intelligible pour moi. Encore moins de portrait. Le seul que j'aie trouvé est en fait une caricature publiée dans un livre qui vient de sortir, Dessine-moi un bolchevik – Les caricaturistes du Kremlin, 1923-1937, qui a été traduit du russe. On y voit une sorte de rat moustachu et mal rasé assez peu ragoûtant. Mais, je le rappelle, c'est une caricature faite par un de ses collègues bien-aimés en 1923.

Il avait alors 27 ans car il était né en 1896, et travaillait à ce moment-là au Département pour l'agitation et la propagande du comité central. Il était entré au parti bolchevique en 1913 et s'était en quelque sorte spécialisé dans la propagande puisqu'en 1918, il sera envoyé en Ukraine pour y oeuvrer dans ce secteur. Dans les années 20, il sera notamment rédacteur en chef de la Krest'janskaya Pravda (La Vérité Paysanne), qui titrait alors à plus d'un million d'exemplaires.

Fervent stalinien, c'est sans doute sa « connaissance » du monde paysan qui conduira Staline à le nommer commissaire du peuple à l'agriculture en 1929. Il

le restera jusqu'en 1934. En février 1930 commença la « dékoulakisation », c'est-à-dire la déportation et la répression de masse contre les centaines de milliers de paysans suffisamment aisés pour avoir de quoi manger et/ou mécontents de la politique bolchevique. Les sbires de la Guépéou feront régner la terreur dans les campagnes. Tout cela donnera tellement de travail à Iakovlev qu'il sera obligé d'envoyer son adjoint afin de le représenter en juin 1930, au 16e congrès du Parti.

Cet adjoint - qui le restera en 1929 et 1930 - n'est pas n'importe qui. Il s'agit du « nain sanguinaire » Nikolai Yezhov, qui finira chef du NKVD. Et qui retrouvera d'ailleurs Iakovlev à cette occasion, nous le verrons. Représentant donc son supérieur lors de ce congrès, il en profitera pour se répandre en articles pompeux sur la collectivisation, l'éducation des masses, leur mobilisation, etc. Amusant, lorsque l'on sait qu'il avait péniblement fini l'école primaire et qu'il avait été apprenti tailleur dans sa vie pré-bolchevique.

C'est donc Iakov Iakovlev qui sera de par ses fonctions responsable de l'exécution de cette politique décidée à Moscou, qui consistait en fait à liquider toute une partie de la population. La loi du 7 juillet 1932 prévoira même la peine de mort pour « toute escroquerie au préjudice d'un kolkhoze », qui commençait par le simple vol d'un épi de blé.

Cette « politique » culminera avec l'horreur de l'Holodomor, en Ukraine principalement. Nous en avons déjà parlé.

Je lis ça et là que Iakovlev occupera ensuite - forcément après 1934 - des fonctions importantes dans l'appareil de contrôle de l'Etat et du Parti. Lesquelles? Je l'ignore. De toute manière, cela ne l'empêchera pas d'être emporté, comme bon nombre de ses collègues, dans les grandes purges de 1937. Il est arrêté cette année-là mais ne passera devant le peloton d'exécution qu'en juillet 1938.

Et devinez qui donnera l'ordre de tirer ? Le nain sanguinaire lui-même, son ancien adjoint. Qui ne tardera d'ailleurs pas à le suivre. La seule morale que l'on puisse tirer de cette horrible histoire.

(24)

Tous les hommes, ou femmes, dont il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime qu'ils ont créé et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

SEMYON **DIMANSTEIN**

Laissons pour un temps les voisins – encore fort nombreux, mais nous y reviendrons – et retournons à nos bolcheviques maison.

Semyon Dimanstein naît en 1886 dans une famille de commerçants juifs installés au nord-ouest de la Russie, près de la frontière estonienne. Une famille sans doute très orthodoxe puisqu'il fera ses études dans une yeshiva où il sera ordonné rabbin à l'âge de dix-huit ans.

Rabbin peut-être, mais révolutionnaire, sûrement. La même année, 1904, il s'inscrit au RSDLP, le parti socialiste-révolutionnaire créé en 1898, qui se scindera

par la suite en mencheviques et bolcheviques. Ses activités illicites conduiront le régime du tsar à lui offrir en 1908 une résidence forcée quelque part en Sibérie. Mais il s'enfuit, quitte la Russie et se réfugie en France jusqu'à la révolution de mars 1917.

Il rentre alors au pays et reprend de plus belle son activisme. Il sera l'un des acteurs importants de la révolution d'octobre puisqu'il devient l'un des quinze commissaires du peuple de Lénine et prend la tête de la Yevsektsiya en janvier 1918. *C'est ainsi que l'on nommait la section juive du parti communiste soviétique, créée pour évincer le Bund et les partis sionistes, considérés comme des rivaux du marxisme.* Ces derniers seront d'ailleurs vite liquidés et des milliers de sionistes iront faire connaissance avec la Sibérie. L'idée derrière cette section spéciale était de supprimer le judaïsme religieux et de remplacer la culture juive traditionnelle par la culture prolétarienne. En imposant la dictature du prolétariat aux masses laborieuses juives. L'autre objectif de la Yevsektsiya était la propagande : il s'agissait de mobiliser les juifs du monde entier en faveur du régime bolchevique.

Semyon Dimanstein, qui sera en quelque sorte considéré comme le représentant « officiel » des juifs soviétiques, exercera notamment ses activités à Boukhara, en Asie centrale, où vivait une importante communauté juive. Il s'y rendra en 1920 afin de consolider le régime bolchevique et d'identifier – et soutenir – l'« élite » locale. En 1922, on le retrouve en Ukraine, au Département pour l'agitation et la propagande.

Il rentre à Moscou en 1924 pour y diriger d'autres services de propagande visant à répandre l'idéologie communiste parmi les peuples non russes. Tout en collaborant à des organes de presse du style Est Nouveau ou Révolution et Nationalité.

A cette époque-là, il est un chaud partisan de Staline, ferveur qui sera bien mal récompensée par la suite, on le verra. Il soutient en particulier l'idée du dictateur de créer une région juive autonome, quelque part très loin de Moscou. Ce qui sera fait entre 1928 et 1932 et qui amènera du même coup la suppression de la Yevsektsiya. Dans l'idée des autorités, il s'agissait de créer une Sion soviétique afin de détourner les pensées de la Sion de Palestine, dangereuse rivale.

Cette région sera créée vers la frontière chinoise, au Birobidjan, torride et infestée de moustiques l'été, glaciale l'hiver. Les colons y étaient invités à conserver leur héritage culturel yiddish - plutôt qu'hébreu, jugé trop religieux - dans un cadre socialiste. Apparemment, l'ancien rabbin trouvait ça très bien. La propagande battra son plein pendant ces années afin d'y attirer les juifs, qui viendront même de l'étranger. On a vu récemment dans l'article sur l'affaire Koval, que la famille de l'espion avait quitté en 1932 l'Amérique – de la dépression, mais quand même – pour le vert paradis du Birobidjan.

Ils en seront bien récompensés car leur histoire inspirera un film de propagande en yiddish produit en 1936, intitulé « A la recherche du bonheur » qui raconte l'édifiante histoire d'une famille juive quittant les Etats-Unis, cet horrible pays où l'on crève de faim, pour se créer une nouvelle vie de félicité au Birobidjan. Mal leur en prit, d'ailleurs, aux Koval, car c'est ce film, et la littérature qui l'accompagna, qui finit par mettre la puce à l'oreille des Américains et leur permit de diriger, enfin, leurs soupçons sur l'espion.

La dernière fonction officielle de Semyon Dimanstein sera de diriger le comité central de l'Ozet. Ainsi s'appelait l'organisme officiel chargé d'aider les juifs à s'acclimater au travail de la terre et à assister les colons principalement en Ukraine et en Crimée, puis au Birobidjan.

Mais sa carrière va bientôt s'achever car il fera partie des purges de 1937-38. Il est arrêté en février 1938, condamné à mort et exécuté.

(23)

LES VOISINS

MATYAS ROSENFELD, dit MATYAS RAKOSI

Restons encore un peu en Hongrie où nous allons faire la connaissance (ou la redécouverte) d'un autre bon élève de la fine équipe qui prétendit – excusez du peu – répandre la révolution bolchevique sur la planète entière. Car c'était ça l'objectif au départ, ne l'oublions pas. La mondialisation était déjà à l'ordre du jour.

Matyas Rosenfeld, qui prendra plus tard le nom de Rakosi, naît en 1892 dans une famille juive de Serbie, qui faisait alors partie de l'empire austro-hongrois. Comme les autres déjà vus – *Kun, Szamuely, Pogany* - il est fait prisonnier en Russie durant la 1ère guerre mondiale et en profite pour devenir communiste. Il participera donc tout naturellement, comme les autres aussi, au gouvernement de Bela Kun, en 1919, où il occupe le poste de commissaire du peuple au commerce. Mais nous avons vu que ce genre de poste était précaire dans un gouvernement qui l'était plus encore. Le 1er août 1919, rideau. Tout le monde s'enfuit et Rakosi retourne en Union soviétique.

Nous le retrouverons secrétaire général du parti communiste hongrois en 1945, au sortir de la guerre. Qu'a-t-il fait entre-temps ? Eh bien, un certain nombre d'allers et retours entre l'URSS et la Hongrie. Il retournera notamment en Hongrie en 1924 où il se fera arrêter et emprisonner. Il est échangé en 1940 contre des drapeaux hongrois qui avaient été volés par les Russes. En Union soviétique, il devient chef du Komintern.

A l'issue de la guerre, en 1945, il rentre en Hongrie avec l'Armée Rouge. Les communistes ont gagné, la Hongrie voit s'installer une dictature dont il devient le chef. En 1948, les sociaux-démocrates qui existaient encore dans le pays sont contraints par les communistes de les rejoindre pour former le parti hongrois des travailleurs. Dorénavant, Rakosi aura les coudées complètement franches et la terreur d'Etat va peser de tout son poids.

Admirateur frénétique de Staline, il se considérait lui-même comme son « meilleur élève » ou son « meilleur disciple », cela dépendait des jours. En tout cas, il profitera bien des leçons administrées par son mentor et tâchera de l'imiter en tout. Il saura y ajouter de petits raffinements bien à lui. Il avait ainsi inventé, et il était très fier de sa trouvaille, la « tactique du salami ». Du salami hongrois, sûrement. Bref, comme vous ne l'auriez sûrement pas deviné, cette aimable tactique consistait, non pas à découper délicatement ses ennemis en rondelles – on reste humains, quand même ! – mais cependant à les éliminer par tranches successives.

Il s'y emploiera avec beaucoup d'efficacité et tout comme Staline, son grand homme, il offrira aux Hongrois, avec l'aide de sa police secrète : arrestations

arbitraires, emprisonnements, assassinats, purges, procès préfabriqués, etc. Oui, tout, vraiment. Un excellent disciple. Avec ça, il ne détestait pas un léger culte de la personnalité, pas trop léger cependant.

La Hongrie était donc devenue un pays parfaitement totalitaire sous le règne de Rakosi. Il s'offrit également en 1952 le poste de premier ministre. Mais hélas, en matière économique, il était moins brillant que dans le remplissage des prisons ou des cimetières. Vous me rétorquerez qu'il avait pourtant été commissaire au commerce sous Bela Kun. Et alors ? Quel rapport ? Le gouvernement avait imposé avec brutalité la collectivisation de l'agriculture et accordé la priorité à l'industrie lourde. Tout manquait, le mécontentement populaire ne cessait de croître. La révolution se profilait et les opposants étaient exécutés par milliers.

La mort de Staline, en 1953, va marquer le déclin de ce stalinolâtre. Sous bien des aspects, il devenait urgent de se débarrasser politiquement de lui. Sous la pression de Moscou, il doit céder dans un premier temps, dès 1953, le poste de premier ministre à Imre Nagy, qu'il ne cessera dès lors de persécuter. Il en fera le bouc-émissaire idéal de la faillite économique.

Il devra ensuite abandonner son poste de dirigeant du PC hongrois en juin 1956. Dans la foulée, il est « invité » en Union soviétique pour « se soigner ». Les temps avaient un peu changé, il ne sera pas soigné définitivement, mais contraint de demeurer au... Kirgiz, en Asie centrale. Il y restera jusqu'à sa mort, en 1971.

L'insurrection de Budapest eut lieu en octobre 1956, peu après son départ. Elle sera matée dans le sang par les soviétiques.

(De pe site-ul La France licratisée)

*

La 28 iunie 1940:

Tabelul nr. 1

**Membri ai P.C. din România, basarabeni și bucovineni,
recomandați de CC. al PCR pentru a li se acorda calitatea de
membri ai P.C. b. din Toată Rusia**

1. Bruhis (Kofman) Srul Pinhusovici /Mihai Bruhis/ 2. Faierștein Raia.
3. Kofman Iakov 4. Djureak Dmitri Mihailovici (Vladimirovici)
5. Morghenștern Izrail Markovici 6. Zighelbaum Srul 7. Burlacenko Serghei Danilovici
8. Luca Laslo /Laszlo/ 9. Korotkov Iuri Aleksandrovic
10. Skvorțov Mihail Iakovlevici: Leibovici Srul Abramovici
11. Oighenștein Lev Nicolaevici /Leonte Răutu/
12. Goldforb Abram Isakovici 13. Petrov Piotr Ivanovici (Guzun)
14. Roitman Fanea Isaakovna 15. Tarandaș Malea 16. Korotkova Natalia Isakovna
17. Satovskaia Roza 18. Rabinovici Fanea Iakovlevna
19. Revici Iakov Moiseevici 20. Visecauțan Polea Efimovici
21. Budeștiskaia (? Budești?) Ester 22. Cioclo Mordko 23. Kolpakci

Iakov Aronovici 24. Șteinberg Froim 25. Boguslavskaia Polea Iakovlevna 26. Romanenko Nickolai Nikolaevici 27. Pastir Zasea Leibov 28. Gudis Lev Smulevici 29. Rabinovici Șoil Oizerovici 30. Orlih Mark Semionovici 31. Boguslavski Iakov Tovici 32. Zighelbaum Abram 33. Voloh Abram 34. Limon Srul Greșovici [Gherșovici?] 35. Grinman Isaak Iosifovici 36. Bujor [?] Iosif Aronovici 37. Weisman Sara Iosifovna (Seindel)

Tabelul nr. 2

Membri ai PCR, basarabeni, bucovineni a căror apartenență de partid este necesar să fie înregistrată la locul de muncă

Județul Chișinău

1. Safran Raisa Semionovna 2. Leib Nahman (Noiman Leibovici) 3. Diner Eti Iakovlevna [celebra] 4. Protodiakonov Vsevolod Mihailovici 5. Maler(p) Maria Kiselevna 6. Voinberg Niuka Markovici 7. Șor Lev Ilici 8. Zaru Ivan Ilici 9. Oirik Avram Moiseevici 10. Derevici Ippolit Gheorghevici [celebrul] 11. Șandrovskaia Ita Beniaminovna 12. Golfdfarb Zeilik Borisovici 13. Kuperman Isaak Moiseevici 14. Șvarțman 15. Konstaninov Konstantin Stepanovici 16. Glikman Gitlea 17. Sinitivker (kver?) Fritz 18. Grinberg Ida Izrailevna 19. Șehter Roza Borisovna 20. Zisliș Vonver Lvovici 21. Izu Fruhtman 22. Lupan Andrei Pavlovici [viitorul preș. al U. Scriitorilor] 23. Bravar Liuba S. 24. Șvet[d]skaia 25. Makler Ciaka Isakovna 26. Avramescu Ida 27. Hresonskaia [Hersonskaia?] Etea Iosifovna 28. Rubinștein Alexander 29. Gebovețer Riva Simonovna 30. Gofman [Hoffmann] Mordko Iakovlevici 31. Silvestrov Ivan Antonovici 32. Kemelmaher Bliuma Naunovna 33. Goldștein Iosif Pinkusovici 34. Gherenburg Roza 35. Ihilovici Maier 36. Sikorski Gheorghii 37. Iancu Janetta 38. Tukerman Mark Borisovici 39. Tudoraki Lena Aronovna

Județul Soroca

40. Cemortanu Matvei Grigorevici 41. Șoimu Ivan Samoilovici 42. Kolokolnikov Evgheni 43. Pavlov Mihail 44. Guțul Konstantin 45. Leahovski Mihail 46. Guțul Pavel 47. Gruzin Alexander 48. Zaidman Leib 49. Zelțer Rahil Ihilovna 50. Golovati Ivan 51. Gherșman Srul Beirelovici 52. Dolear Malea Ihilovna 53. Akkerman Leib Iankelevici 54. Harmi Eva Iankelevna 55. Șoimu Samuil 56. Livșiț Haim 57. Klimov

Ivan Ivanovici 58. Mer Leib 59. Doktorovici Anna (Enea) 60. Abramovici Abram 61. Cehover (Tarasov) Oba Rahimilovici

Județul Bălți

62. Reidenboim Rahil Isaakovna 63. Masisi Moisei Iosifovici 64. Erji Leibil Nahmanovici 65. Voitman Berko Iakovlevici 66. Reidel Rahil. 67. Palaria Riva Davidovna 68. Rab Eva Isaakovna 69. Rab Ivan 70. Oighenștein Niunea Iakovlevna [din familia "Răutu"] 71. Goldman Bela Abramovna 72. Goldman (Baciu) Ida Mironovna 73. Iampolski Buka 74. Oighenștein Mihail [Mișa, tatăl fraților Valery și Andrei Oișteanu] 75. Kotlear Lev

Județul Bender

76. Șimkov Ivan Fiodorovici 77. Sisimov Mendel 78. Revenealî [lă?] Serghei 79. Reddenboim Smil 80. Dikler Ester 81. Dvoiritz Aron Matveevici

Județul Orhei

82. Ciornaia Natașa (Burlacenko) 83. Krasnopolski Monea Iakovlevici 84. Malcic Riva Favelevna 85. Averbuh Jena Livovna 86. Vainștok Nuhin Rubinovici 87. Munder Lev Abramovici 88. Kojușneanu [de la Cojușna?] Abram Iakovlevici

Județul Hotin

89. Kușnir Semion Ilici 90. Kovalciuk Vasili Mihailovici 91. Botoșanski [?] Avram Ițikovici

Județul Ismail

92. Gherșkovici [Herșcovici] Silea 93. Gherșkovici Jenea (după soț, Georgescu) 94. Șabin An[d]rei

Județul Cernăuți

95. Finkel Evghenia (Vais Anna] 96. Kurtman Mozes 97. Vittner Eva 98. Vittner Norbert Leonovici 99. Kraitzler Naftalii Ușerovici 100. Șlomiuk Reia Aronovna 101. Gheigher Artur Irevici 102. Gadiak Anton Iakovlevici 103. Rainer Racella [Rașela?] Natalovna 104. Magkovski Vasili Onufrievici 105. Srefiuk Evghen-Lev

Tabelul nr. 3**Membrii PCR care trebuie lăsați cu dreptul membrilor partidelor comuniste frățești (...)****Orașul Chișinău**

1. Spektor Ester Peisovna 2. Ber[n]ștein Simha Pinkusovici 3. Gherștein Haim Srulevici 4. Mirza Evghenia Borisovna 5. Feldman Riva Isakovna 6. Stei[n]berg Etea 7. Goldberg Iosif Davidovici 8. Bubis Isaak Markovici 9. Bubis Isaak Markovici [se repetă: greșeală? omonimie?] 10. Șmulevici Liza Aronovna 11. Beloțerkovici V. S. 12. Torban Iosif Iakovlevici 13. Grecov Stepan Danilovici 14. Kașelnik Ivan Ivanovici 15. Lazar Izabela Iosifovna 16. Vinberg Isaak Leizerovici [“Vindeleanu”?] 17. Barenboim Ioșe Iankelevici 18. Bukur Ghenea Miniminovna [?] 19. Ohștat Ghenea 20. Blekher Lev Meerovici 21. Reider Mosei Lvovici 22. Șprințen Fanea Lipovna 23. Rubinștein Berta Vladimirovna 24. Lifșitz Zfimovici 25. Ghilman Froim Moise-evici 26. Bleher Iakov Moiseevici 27. Solomovici Fanea [o rudă a lui Teșu Solomovici?] 28. Vasilenco Vladimir Sergheevici 29. Nisenblat Vitea Naumova 30. Abraham Sonia Grigorievna 31. Kaufman Fanea Isidorovna

Orașul și județul Soroca

32. Oleinik Maxim Stepanovici 33. Timofei Grigore Mihailovici 34. Melișen Ivan Nikolaevici 35. Navroțkaia Anna Panteleevna 36. Navroțki Mihail Iosifovici 37. Mișişin Alexander Antonovici 38. Navroțki Andrei Iosifovici 39. Navroțki Piotr Filippovici 40. Meșişen Vladimir Mihailovici 41. Meșişen Nikolai Grigorevici 42. Kordebanovski Frantz Iosifovici 43. Boico Ivan Makarovici [din familia Boico, devenit soțul Cristinei Marcusohn, mătușa lui V. Tismăneanu și general de grăniceri în R.PR.? - eu știu că “Boico” este pseudonume, iar acela avea prenumele “Mihail”] 44. Mocindcea Vassili Markovici 45. Reșednik Dionisii Ignat 46. Bordeniuk Mihail Vassilevici 47. Bihovski Vassili Abramovici 48. Takii Diordii [Tache Gheorghe?] Fiodorovici 49. Tokmeak Ivan Vasilevici 50. Șaragov Semen Fiodorovici 51. Weisberg Isaak 52. Oleinik Petr Fedoseevici 53. Kolesnik Afanasii Ivanovici 54. Ghebedniuk Timofei Fiodorovici 55. Morgun Pantelei Fedotovici 56. Tisminețki Buzea [din familia “Tismăneanu”?] 57. Șarogradski David Șeșomov 58. Goldenberg Abram 59. Buhman [Bruhmann?] Lazar Abramovici 60. Ciumak Mihail

61. Roitman Iakov 62. Stolear Hana Sruleva 63. Cerkbz [?] Vsevolod Arkadieveci 64. Goldștern Șimon 65. Dumbravă Anatolii. 66. Bilkis Ilia Isaakovici 67. Șteinbuk Șmil 68. Faierștein Ianku Aronovici 69. Goreșnic Itzik Meerovici 70. Șulman Froim 71. Magazinik Riva Leibovna 72. Magazinik Gherș Leibovici 73. Milman Moişe 74. Makogon Sonea 75. Kotlear Hanakii Iankelevici 76. Kotlear Mendeii Iankelevici 77. Kotlear Șmerl Itzicovici 78. Palii Vasilii 79. Balan Isake [?] 80. Ghilas Haralambie 81. Stariș Silvestr 82. Gogu Profirii 83. Kofteneak Vladimir 84. Deaur [Ghiaur?] Dimitri 85. Harkovei Afanasii 86. Lefter Dionisii 87. Tihoțki Valentin 88. Kolker Boruh 89. Kravțov Ivan 90. Naumov Alexei 91. Gherșenzon Sulea Moiseevici 92. Trahtman Idel 93. Pastușenko Grigore 94. Derkauțan Aizik 95. Șehtman Țalik 96. Gluhovski Petr 97. Karpiș Ivan 98. Lisov Ivan Antonovici 99. Soltuz Nikolai 100. Gologorski David 101. Kriger Ianik 102. Davidovici Liubov 103. Pînzaru Ivan 104. Pînzaru Pavel Vasilevici 105. Kazak Demian Stepanovici 106. Tivnik 107. Tomak Ghiorghii Pavlovici 108. Iasinski Vasilii Ivanovici 109. Kalmațui Stefan 110. Kozman Timku 111. Haralamb Buhor 112. Ciporneak Vanea 113. Ciporneak Haralamb 114. Zelțer Zolea 115. Postolake Vasilii 116. Bezbeda 117. Maceak Ivan 118. Eriomenko Grigorii Fiodorovici 119. Șveț Dimitrii Mihailovici 120. Polițiuș Șişma [am dat de o atletă americană: Komisarz - dacă nu chiar: Politrucknaia...] 121. Strahov Kalinik 122. Samanaki Alexandr Ivanovici 123. Ciobanu Marcu 124. Guțu Dimitrii 125. Kvatkovski 126. Ștrahman Sunea 127. Bruma Semion 128. Halkin Sima 129. Buris Sima 130. Nedelea Ambrozis 131. Șmunis Itzik 132. Revuleț Grigorii 133. Spivak Șlik 134. Țentis Pavel 135. Drobnika Fedor 136. Savka Efim Dmitrievici 137. Kaplan Mioka 138. Hoiut Iosif 139. Sosna Haim 140. Kaplan Avoris 141. Țîmbaliuk Kuzma 142. Ciumak Semion

Județul Orhei

143. Sakara Evghenia Vasilevna 144. Brizma Cearma Aronovna 145. Șnir Ghenea Livovna 146. Lener Frima Iakovlevna 147. Lefter Roza Avseevna 148. Lerner Opșip Kipelovici 149. Șaparina Pelagheia Isakovna 150. Zamislovskiaia Peloaghelia [?] Moiseevna 151. Șapoșnik Izrail Rubinovici 152. Lerner Venea Markovna 153. Rakul Constantin Gheorghievici 154. Tartovski Solomon Moiseevici 155. Ghelman Riva Haskova 156. Rezingof Sara Haimova 157. Dizingof [nu va fi același nume diferit grafiat? - pentru că patronimul este /aproape/ același?] Naum Haimovici 158. Malis Motel

Abramovici. 159. Cebotari Peisih Haimovici 160. Grivokopatel Haim Iosifovici 161. Vaiser Haia Iosifovna 162. Moitlis Moisei Șumovici 163. Ciobotaru Sara Iosifovna 164. Iaruga Isaak Abramovici 165. Goldman Polina Pavlovna 166. Goldman Isaak Pavlovici 167. Fișman Rahil Davidovna 168. Fișman Estera Davidovna 169. Gerș Dafa Davidovna 170. Daici Ghitla Șlemova 171. Brezman Ekaterina Aronovna 172. Popusku Mira Mendelevna 173. Berekovici Adela Isaakovna 174. Jessan [Josan?] Vasiliu Ivanovici 175. Zisler Iankel Țalikovici 176. Șmukler Leib Borisovici 177. Kogan Belemia Moiseevici 178. Tarlev Hanna Ioaakovna [?] 179. Ghințburg Lipa Tudikovici 180. Averbuh Basea Livovna

Județul Bender

181. Erțberg Amika 182. Burlak Fiodor 183. Slipakov Nikolai 184. Tabanov Elifer 185. Gabdzea Feodosii 186. Bazarov Dmitrii 187. Taran Iakov 188. Kovtunenکو Ivan 189. Bicikov Victor 190. Bicikov Boris 191. Zavada Victor 192. Grinberg Hava 193. Kofman Zelma 194. Kofman Fanea 195. Mozeș Evghenii 196. Sisman Frida 197. Goldștein Iakov Șmulevici 198. Haikim Idel Gherșkovici 199. Zelter Zaiveid Leibovici 200. Roșko Rahman Davidovici 201. Kîsa Hristofor Ivanovici 202. Kelmenciuk Zinovii Ivanovici 203. Borisova Zinaida Ivanovna 204. Șlapakov Nicolai Abramovici 205. Pronoza Evghenii Ilici 206. Brodskaia Dora Zaharovna 207. Koroli Boris Iakovlevici 208. Brodskaia Janna Zaharovna 209. Leah Ivan Zaharovici 210. Dmitrieva Șeifa Iosifovna 211. Prokopeț Moisei Iosifovici

Județul Bălți

212. Kolker Moisei Mihailovici 213. Birinboim Zolea Nutoviei 214. Barenboim Abram 215. Lerner Lona Idelovna 216. Rabenko Alexandr Israilevici 217. Rapaport Beeno Boris 18. Kușnir Semion Aronovici 219. Goldiș Abram Isaakovici 220. Garber Sioma Ovși Iankelevici 221. Weisman Toivi Șaevici 222. Rozneblat Moișe Lipov 223. Roll Valter Livovici 224. Kușnir Haia Eftimovna 225. Birinboim Monea Nutuvici 226. Kaț Oscar Gerș-Berovici 227. Kevilevin Ihil Moșkovici 228. Kiseleva Șeiva Zisileva 229. Bujor Tatiana Iakovlevna 230. Ghelman Vaitraub Fanea Pinkrovna 231. Roizman Nlemi Borisovna 232. Harak Polea Zelmovna 233. Grinberg Mișa 234. Ghelman Ivțe Ițkovici 235. Șerman Moișe Beilovici 236. Fux Naftul Abramovici 237. Rîlskii Grigorii Afanas 238. Haot Niusin Gherșovici 239. Jukovskii Boris Iosifovici 240. Țuprik Aizea

Davidovici 241. Rudima Anton Gheorghevici 242. Kleiman Moise Isaakovici 243. Pogorelovski Mihail Samuilovici 244. Babinețki Ivan Pavlov 245. Zernovoi Ivan Ivanovici 246. Reaboi Andrei Anufrievici 247. Stratiiciuk Iakov Stepan 248. Gomeniuk Ivan Eliseevici 249. Grinberg Haia Solomonovna 250. Grinberg Fira Izrailevna 251. Leabis Tatiana Isidorovna 252. Vikinskii Fiodor Ivanovici 253. Gavriiliuk Petr Petrovici 254. Golik Ivan Andronovici 255. Glinberg Moise Grigorevici

Tabelul nr. 4

Membri PCR., basarabeni, bucovineni sosiți în URSS în calitate de emigranți politici (foști voluntari ai Armatei Republicane în Spania ș.a.) pe care CC al PCR îi recomandă pentru a fi transferați P.C. b din toată Rusia

1. Tismenețki Leon Moiseevici [Tatăl lui Vladimir Tismăneanu] 2. Telmer Elias 3. Kleiman Moisei Solomonovici 4. Vihrev Abram Naumovici.

După 23 august 1944 în România:

Ana Pauker, Iosif Kișinevschi, Leonte Răutu, M. Roller, Ghizela Vass, Valter Roman, Ana Toma, Alexandra Sidorovici, Brucan...

...Nikolschi (Grünberg), Sergiu Nicolau (Nikonov), Victor Nicolau (Sașa Cacica), Vidrașcu (Didenko), Rangheț, Petruc, Protopopov, Gonciariuc, Alexeiev, Gribici, Silvia Ebner, Löbl, Teodor Rudenko, Pantelei ("Pantiușa") Bodnarenco, Borilă, Coliu, Bucikov, Teișanu, Oprescu, Schlesinger, Bercovici, Ijak, Szabo Eugen, Strul Mauriciu, Andrei, Zalman, Nenciu, Hirsch, Hida, Friedlander, Kohner, Sadovici, Gluvacov, Breban, Grigore "Grișa" Naum (șeful comandoului care a furat din Arhive dosarele tratînd "Basarabia și Evreii"), Mănescu, Ranga, Mazurov, Milea, Dullberger, Antoniu (Aritonovici Samy), Andreescu (Matușevici Nathan), S. Fischer, S. Ziegler, Răzvan Sergiu, Roșca, Milescu (Davidovici), Ciaslavski, Franka, Turkischer, Haber, Butika, Hary Bogdan, Ervin Voiculescu, Fux Beria, Herșcovici, Weiss, Kohn, Edelstein, Rodelstein, Hâncu Wistig, Popic, Dascălu, Goldberger Miklos, Hollinger, Herișan, Zeller, Kohler, Pangrațiu Patriciu, Pacher, L. Năvodaru, Löwi, Massler, Schwebel, Gruia, Roth, Breiner (Beiner, Bayner) Sigismund, Preiszler, Stern ș.a., ș.a. ...

N O T E

1) Nu doar din RSSM - și nu doar din URSS - ci din toate țările europene din “Lagărul Socialist”.

2) Lui M. Bruhis i-a scăpat o mărturisire despre realitatea-reală sovietică: așadar începînd de la Revoluția bolșevică din 1917 până în jurul anului 1972 - deci o jumătate de secol! - evreii făcuseră parte din *altă* categorie de cetățeni (sovietici, se înțelege), cea a minoritarilor (numeric) supraprivilegiați, cu un termen vulgar, dar exact: casta ștabilor; a celor care aveau - spre deosebire de restul membrilor “societății socialiste în drum spre comunism”, *drepturi*: politice, economice, culturale, dreptul de-pașaport - intern, dar și extern...

Dar vai lor, evreilor sovietici, trup și suflet devotați cauzei comunismului, din primele zile ale Marii Revoluții din Octombrie: de prin anii 70, fără a se mai ține seama de meritele lor istorice în edificarea primului stat comunist, deci a primului stat terorist din lume (cu pornire în «Teroare!, Teroare!, Teroare!» cuvânt de ordine rostit de Lenin, pus în practică de Trotski, dus la perfecțiune de Stalin), printr-o hotărîre (bruscă, neașteptată, adevărată lovitură de trăznet!) din partea ne-evreilor: ruși, ucraineni “antisemiți”, evreii *fuseseră coborîți* la nivelul celorlalți cetățeni sovietici, etern fără drepturi...

Ce nedreptate, câtă ingratitudine din partea stăpînitorilor ruși!

Coborîre să fi fost? Sau doar o vulgară - dar cât de tragică pentru evreii din lumea întreagă! - *egalizare prin... darea jos din susul unde stătuseră cocoțați atâtea decenii*, percepută și denunțată de ei înșiși ca... “persecuție antisemită”, în realitate o nevinovată atingere a supradrepturilor înșfăcate și păstrate cu ferocitate de “egalitariștii comuniști” din casta *privilighenției*?

Această măsură *istorică* (subliniere neironică) a provocat pe de o parte “fenomenul **refuznik**” (prezentat de evreii sovietici drept... “cetățeanul care refuză... sistemul politic (comunist)” - și abuziv autoprezentată ca **dizident**, când în realitate, **refuznik este, nu un oarecare cetățean, ci acel evreu sovietic căruia i se refuzase viza de emigrare în Israel - deci sionist**.

Pe de altă parte - la propriu, să zicem: pe coasta de răsărit a Americii de Nord, mai precis la Harvard - “ideologii” care dominaseră universul intelectual - nu doar american - și-au întors pe dos discursul: de unde până atunci erau partizanii “echilibrului terorii” între Est și Vest (fiind marxiști și filo-sovietici din tată-n fiu), brusc s-au declarat împotriva “Imperiului Răului” (reprezentat, firește, de URSS: creația lor). Atunci și acolo a luat

naștere “neoconservat(or)ismul”, iar gânditorii de foarte-foarte-stânga de până atunci au devenit - ca prin minune - de foarte-foarte-dreapta și consilieri ai lui Reagan - acum ai lui Bush junior, “patrioți americani apărând exclusiv interesele Israelului” - dealtfel li se spune: “likudnici”.

Încă o dată: cât timp, în URSS și în țările din Europa de Est, evreii au făcut parte din elita bolșevică, nomeclaturistă, bucurându-se de supra-drepturi, evreii americani, marxiști (de nuanță - sic - trotskistă) au jucat rolul de agenți de influență (teroriști) ai sovietismului; de cum evreii din Raiul Socialist au fost “declasați”, “coborâți”, vorba lui M. Bruhis la nivelul cetățenilor de rând, marxiștii americani filsovietici au perceput măsura ca pe un... pogrom. S-au ferit, totuși să o atace frontal, ca pe una “rasistă și antisemită” (pleonasm folosit în Franța) ci au travestit-o în una strict “ideologică”, iar ei înșiși s-au prezentat ca... antisovietici, antimarxiști, patrioți americani...

...Dar păstrînd caracterul de feroce terorist a eternului komisar, în influența exercitată în viceversitatea-i consecventă.

3) Este și acesta un punct de vedere - al fostului minoritar ultrafavorizat chiar față de majoritari, în Imperiul Țarist, devenit, în Regatul României, un minoritar ca oricare altul...

O istorie de tip sovietic a “antisemitismului” românesc

Cel mai cuprinzător catalog al ororii a cărei victimă a fost comunitatea evreiască din România în timpul celui de al doilea război mondial se datorează lui Matatias Carp și se intitulează: **Cartea neagră - Suferințele evreilor din România 1940-1944**, cu o prefață de Alexandru Șafran. Folosesc ediția a II-a îngrijită de Lya Benjamin, în 3 volume, editura Diogene, București 1996:

“Radu Florian: Din Prefață la ed. II

“Cartea neagră a lui M. Carp face parte dintre *lucrările adresate istoriei, scrise pentru istorie* (subl. mea, P.G);

“Ziariști și istorici le neagă [faptele, adevărurile - n.m.], «le scuză», ca și când umanitatea n-a înfierat *o dată pentru totdeauna* (s. m.) crima de genocid prin verdictul Tribunalului de la Nürnberg. (...) Cea mai neagră pagină din istoria țării nu este cunoscută de numeroase generații care n-au trăit-o, asupra cărora se revarsă neconținut ¹⁾ texte ce le dezinformează, mistifică natura și acțiunea regimului antonescian”. (...) “Oameni de toate vârstele asasinați cu cruzime ²⁾ sunt omorâți a doua oară prin anihilarea destinului lor tragic, a memoriei lor.” (...) “Respectarea *memoriei celor ce au fost uciși datorită discriminării rasiale* ³⁾ (s. m.) face parte din demnitatea elementară a oamenilor”. “În lumea de azi *istoria respinge fără apel tentativele mistificării sale, ale ascunderii umbrelor și tragediilor ei* ⁴⁾ (s.m.)”.

“Goldstein-Goren din partea Fundației Goldstein-Goren

“Ca președinte al Fundației și ca evreu (...) născut în România, în 1905, am creat în 1987, pe lângă Universitatea din Tel-Aviv un centru de studiere a istoriei evreilor așezați pe meleagurile românești încă de prin secolul al XIV-lea”

“Lya Benjamin - Notă asupra ediției

“...în ediția de față s-a păstrat textul original chiar și atunci când unele formulări se dovedesc marcate de optica supraviețuitorului”.

“Formulări” ne-corectate, ne-explicate de editor (nota mea, PG.).

“Dr. Alexandru Șafran, Rabin șef al Cultului Mozaic din România - Prefață (București 21 ianuarie 1946)

“Exercitarea aptitudinilor memoriei la o colectivitate trebuie să aibă în vedere un scop moral”.

“Iudaismul care vede Istoria străbătută de Duhul lui Dumnezeu, ce se manifestă prin legi etice inexpugnabile atribuie funcțiunii de aducere aminte o funcțiune primordială. Regulile vieții etice evreiești purced de la comandamentul aducerii aminte. (...)”

“Ca popor, Biblia ne-a învățat de la început să ținem minte, să nu uităm. «Adu-ți aminte de zilele cele demult, cugetă la neamurile trecute!» Ni se atrage luarea aminte, cu stăruință, ca nu cumva să uităm, de pildă, necazurile pricinuite în vechime de amaleciți. «Adu-ți aminte cum s-a purtat cu tine Amalec pe drum, când veneați voi din Egipt... nu uita aceasta!» (subl. mea, P.G.). Noi, gândindu-ne la episodul amalecit, avem să tragem învățăminte. Vorbind oamenilor, noroadelor, lumii despre acest episod, Biblia supune pe fiecare în parte și pe toți laolaltă unui proces moral, le aduce înaintea privirilor motiv de judecată, de socoteală, de revizuire a conștiinței ⁵⁾”.

(...) “Rostul etic pe care autorul l-a propus alcătuind această lucrare va fi și prin aceasta atins, dacă ea va contribui la respectarea comandamentului simplu, sinaic: «Să nu ucizi!»”

“Matatias Carp - Cuvânt înainte, Ianuarie 1946

“Toate afirmațiile cuprinse în această lucrare sunt controlate, verificate și se sprijină pe dovezi (...).

“Materialul a fost adunat încă din iunie 1940, iar sistematizarea am început-o în primăvara 1943, ajutat de o singură colabor[at]oare: soția mea.

Atenție: Matatias Carp reproduce aici acte oficiale - însă fără trimiteri la fondurile de arhivă.

“Vol. 1 «Legionarii și Rebeliunea»”

Pagina 24, nota 2 din subsol:

“Recensământul oficial efectuat sub guvernul Antonescu, cu secțiune specială pentru locuitorii de origine etnică evreiască. În Basarabia și Bucovina, provincii *cedate* (subl. mea, P.G.) URSS în iunie 1940 și *cotropite* ⁶⁾ (subl. m.) în vara anului 1941”.

Pagina 38:

“Evreii (din Basarabia și Bucovina de Nord - n.m.) au fost jefuiți de *trupele de ocupație*” ⁷⁾ (sublinierea mea, P.G.);

Pagina 55, Nota din subsol, în legătură cu “*scăpările de ură și incitare la asasinat din întreaga presă*”:

“Pamfil Șeicaru, bunăoară spunea răspicat și fără înconjur într-un ‘Apel către Români’, în Curentul din 2 iulie 1940: «În lunile iulie și august *să manifestăm un maxim de disciplină națională* (s. mea). Evreii însă să se gândească lucid la ziua de mâine. La acel ‘mâine’ care se apropie cu fulgerări de furtună. *Să nu fie acel mâine al crâncenelor răfuieli, să nu fie acel mâine al scrâșnirilor de dinți, al remușcărilor văicărite...* (s. mele, P.G.). Răbdare și liniște pentru acel mâine care vine implacabil ca și destinul»” ⁸⁾

Pag. 89:

“Cronologia istorică a persecuțiilor împotriva evreilor” începe de la 6 septembrie 1940: “*Regele Carol al II-lea abdică de la tronul României și încredințează generalului Ion Antonescu conducerea statului, acordându-i puteri dictatoriale*” ⁹⁾

Pag. 126:

“27 noiembrie 1940: (...) D-na Eva Goldenberg din Alea Modrogan nr. 9 revenind din oraș acasă, a găsit în apartamentul său *un grup de refugiați* ¹⁰⁾ (s. mea) care luaseră în stăpânire tot mobilierul, covoare, îmbrăcăminte, lenjerie, veselă etc.”

Vol. 2, “Pogromul de la Iași”

Pag. 7, din “Lămurire”:

“...teritoriile cotropite (s. m.) la răsărit de Prut”.

Pag. 9 “Privire generală istorică”:

“În Iunie 1941 opera teutonă de exterminare a evreilor încă nu începuse ¹¹⁾ (...) De aceea Iașii - simbol monstruos de prigoană, jaf și măcel - nu găsește termen de comparație înapoia sa, ci numai în lunile și în anii următori, la Odessa, Golta, Katyn ¹²⁾, Kiew, Maidanek, Auschwitz, Belsen...”

Pag. 10:

“Pogromul de la Iași are rădăcinile adânc înfipite în putregaiul politic al pseudo-democrației românești. ¹³⁾ (...) El nu a început în «Duminica ceea» de **29 iunie 1941**; nici cu trei zile înainte [la 26 iunie, n. mea], **când s-au produs primele omoruri**; nici la 22 iunie când s-au deschis ostilitățile; **nici la 6 septembrie (1940** - precizarea și sublinierile mele, P.G.), cu un an înainte când s-au înscăunat Ion Antonescu cu legionarii săi și nici măcar la 27 decembrie 1937 când Carol al II-lea (...) a încredințat destinele țării guvernului antisemit al lui Goga și A. C. Cuza. Originile pogromului de la Iași, ca și ale întregului lanț de crime, jafuri și suferințe ce i-au urmat până la 23 august 1944, trebuiesc căutate într-un trecut îndepărtat (...)” [în] “Sistemul oficial antisemit ¹⁴⁾ de guvernământ inaugurat la 1867”(…)

“...cele 275 pogromuri organizate de oligarhia și poliția țaristă nu au dat decât ¹⁵⁾ câteva sute de morți”.

Pag. 12:

“Când s-a aflat că operațiunile militare germano-române de la capul de pod Sculeni au fost zădărnice *prin dibăcia și bravura infanteriștilor și tanchiștilor sovietici* ¹⁶⁾ (subl. mea, P.G.), neliniștea s-a transformat în panică”.

Pag. 13:

“Dar anii s-au scurs și *a venit ziua în care au căzut lanțurile.*

La 23 august 1944 Armata Roșie a eliberat nu numai pământul românesc, ci și sufletele încătușate. Zorii zilelor de libertate și democrație au luminat atunci pentru prima oară orizontul României” (s. mea și trimiterea la proza-de-stat-și-de-partid semnată: Lilly Marcou).

Pag. 16:

“Direcțiunea Generală a Poliției din Ministerul Afacerilor de interne - vestita Siguranță - va rămâne în istoria prigoanelor reacționare cu o faimă de multe ori egalată cu cea a Ohranei țariste ¹⁷⁾ a Intelligence Service-ului britanic¹⁸⁾ sau a Gestapo-ului german. Decenii de-a rândul metodele ei sălbatice de teroare și tortură *au înăbușit inițiativele de libertate și progres, iar celulele ei ferecate au închis oamenii muncii și pe îndrăzneții mucenici pentru o viață mai bună a poporului* (s. m.).

Pag. 23, “Cronologie istorică 19 iunie-6 iulie 1941”:

“Războiul monstruos al fascismului ¹⁹⁾ împotriva Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice (s.m.) - de multă vreme hotărât”.

Pag. 25:

“La (...) Sculeni ²⁰⁾ se desfășoară un măcel îngrozitor, preludiu demn de tragedia ce se pregătește la Iași. Acolo *hoardele cotropitoare s-au lovit din prima zi de rezistența eroică a Armatei Roșii* (sic). O încercare *vicleană* reușise grație surprinderii și un cap de pod mărunț de vreo 5 km adâncime fusese stabilit pe malul răsăritean al Prutului. *Acolo și-au înfipt călcâiul* (sic) două batalioane din regimentul german 305 comandat de colonelul Buck și batalionul maior[ului] Garaiac, din regimentul 6 vânători de munte comandat de colonelul Emil Matieș. Ofițerii acestui regiment blestemat, care a semănat moarte pe tot drumul de la Sculeni la Odessa **au cerut în mod special comandamentului german să li se repartizeze tocmai acel sector, pentru a se răzbuna pe evrei** (subliniat în text) *care i-ar fi umilit în retragerea din 1940”* (celelalte sublinieri îmi aparțin - P.G.).

Pag. 74:

“Masacrul de la Sculeni, nr. 23, Depoziția martorului Lt.-col. Mureșanu Romulus, audiat în ziua de 27 iunie 1947 de către judele instructor special g-ral C. A. Av. Ionescu Emanoil”:

“(…) Ofițerii din R[egimentul] 6 V[ânători de Munte] cu

garnizoana în Bălți - din informațiile pe care le dețin - *fiind umiliți în timpul retragerii din Basarabia în 1940, au cerut și au obținut de la comandamentul german pe lângă care erau afectați ca să li se repar-tizeze ca sector de luptă Sculenii, cu intenția de a se răzbuna pe evreii care-i umiliseră*”(subl. mea).

Pag. 76:

“Nr. 25 A: Apostila pusă de col Matieș Ermil (...) pe ordinul din 30 iulie 1941:

“«Eu știu că s-a răspuns la această chestiune: De mirare că se mai revine într-o chestiune din care *ostașii acestui regiment de la Sculeni au avut f. mult de îndurat de pe urma tuturor jidanilor rămași în acest târg (s.m.). De aceea au fost executați conf. ord. sup.*»”²¹⁾ (subl. în text).

Vol. 3, “Transnistria”

Pag. 7: “Privire generală istorică”:

“Pe pământul acesta [dintre Nistru și Bug] s-au desfășurat câteva secole de viață și durere evreiască.”

Pag. 8:

“*Aurora timpurilor noi* s-a arătat după aceea [după ultimele pogromuri rusești, cele din 1917], luminoasă și plină de speranță. *Aproape un sfert de secol evreii dintre Bug și Nistru au trăit ca oameni între oameni* ²²⁾” (subl. mele).

Pag. 9:

“Ceva mai apăsați, în liniște relativă și superficială întreruptă mereu de violente și sângeroase manifestări de ură ale drojdiei, încurajată de conducerea superioară [sic!] românească ²³⁾ au trăit evreii dincoace de Nistru ²⁴⁾”.

Pag. 27: “Cronologie istorică”:

“29 iunie 1940: În executarea convenției de cedare a Basarabiei, a Bucovinei de Nord și a câtorva localități din județul Dorohoi ²⁵⁾, începe retragerea trupelor române de-a lungul întregii frontiere, de la Ceremuș la Dunăre. Unitățile venite din Basarabia peste podurile Prutului, de la Galați până la Herța, *se pare* (s.m.) că au avut o atitudine demnă

și liniștită ²⁶⁾. În orice caz nu s-au semnalat în urma lor fapte remarcabile ²⁷⁾. Cele intrate în țară peste Prut și Siret în Bucovina au comis crime și masacre oribile ale căror victime au fost mulți evrei din orașele și satele așezate pe drumurile de retragere.”

Pag. 33:

“Armata *invadatoare* (s.m.) a făptuit masacre în toate satele locuite de evrei din județul Storojineț”;

Pag. 34:

“5 iulie 1941. La Rostochi-Vijnița au fost măcelăriți aproape toți evreii (...) *Măcelul a fost făptuit de localnici* (subl. mea) cu sprijinul soldaților români” ²⁸⁾.

Pag. 36:

“[Briceni, Lipcani] târguri cu vechi așezări evreiești sunt pustiite de *hoardele în trecere*” (subl. mea).

Observații provizorii

1) **Românii acuzați de masacrarea evreilor au fost condamnați (mulți au fost executați) între: 1944 și 1951**, după cum arată și numeroasele documente reproduse de M. Carp - vezi și Nota 8 la primul capitol.

Dar **evreii vinovați** de persecutarea, de masacrarea *ne-evreilor, a românilor, înainte, în timp*, în numele apărării sovietismului? Pe când Nürnberg II, fie și după 62 ani?

2) “Concepția istorico-geografică” a lui Matatias Carp, nu un oarecare ciocănar, nici doar telal abia știutor de carte, nici ucenic croitor școlit apoi la Moscova, ci un, dragă-doamne, intelectual (avocat, secretar al Uniunii Comunităților Evreiești, fiu al unui senator, gazetar, scriitor): prin logică-inversă, gândire de beton-armat și limbă-de-lemn este riguros aceeași cu a ultimului activist-troglodist-bolșevist;

3) În cele 3 volume alcătuind **Cartea neagră...** nu există o singură menționare a *întregului adevăr*:

a) *înainte - în timp (cu un an întreg) - de “Transnistria”* existase o “Săptămână Roșie” - în Basarabia, în Bucovina de Nord și în

Herța - adevăr istoric pe care istoricul M. Carp îl tace în mod răsunător;
b) în Transnistria fuseseră deportați de către români și țigani.

Cum rămâne cu obiectivitatea cu care a fost scrisă și această *istorie* sub vestmântul: **mărturie**?; cum rămâne cu monopolul instituit de evrei asupra suferinței?: potrivit autorului a existat *un singur genocid*: al Evreilor; “doar” Evreii au fost lichidați de români ²⁹⁾.

N O T E

1) Cât de “neconținut” s-au revărsat textele “dezinformatoare”? *Între 23 august 1944 și 22 decembrie 1989 (45 ani!) în România nu a putut fi imprimată și difuzată o singură propozițiune despre exacțiunile evreilor dintre 28 iunie 1940-22 iunie 1941 - și după 23 august 1944, victime: ne-evreii; autorul ar fi fost, pe loc, arestat-condamnat și pentru “ură de rasă”.* În schimb, despre exacțiunile românilor, victime: evreii, au fost tipărite, difuzate, popularizate zeci, sute de volume de mărturii, romane, poeme, piese de teatru, filme... Scriind: “...confirm, după 50 ani (subl. mea, P.G.) că M. Carp redă cu exactitate...”, Radu Florian indică momentul scrierii prefetei: 1990-1991. Or până atunci se adunase o bibliotecă imensă - și *unilaterală*. Faptul că Radu Florian este supraviețuitor al Trenului Morții nu-i dă dreptul de a minți, de a trafica adevărul istoric privitor la “tăcerea” asupra suferințelor evreilor și de a acuza vacarmul și cantitatea “textelor dezinformatoare”. Radu Florian: bolșevic fanatic, fanatic anti-român, mi-a fost lector de *marxism-stalinism* la Universitatea București și anchetator-acuzator (împreună cu L. Tismăneanu, Al. Graur, M. Novicov, Iorgu Iordan “și alți tovarăși în civil”) în “procesul” înscenat în iunie 1956 la decanatul facultății de Filologie - acuzații: afirmasem că Basarabia (de la ea pornim, la ea ajungem...) este românească, a fost re-răpită nouă de ruși; că “limba moldovenească” nu există, în “Republica Moldovenească” se vorbește limba română; că războiul împotriva Finlandei, din 1939, fusese unul “nejust” (de agresiune), nu “just”, cum ne învățase la curs tovarășul nostru de nădejde, Radu Florian.

2). Aceasta fiind limba română în care “se exprima” tovarășul Radu Florian: (oameni) “asasinați cu cruzime”... Ceea ce ar însemna că au existat și cazuri de (oameni) “asasinați cu delicateță...”

3) În capitolul următor se va vedea, cu probe, că “discriminarea rasială” (“ura de rasă”) nu a avut legătură cu tragedia.

4) Numai tragediile suferite de evrei, nu și cele provocate de ei.

5) Neînțelegînd trimiterea la “episodul amalecit” m-am adresat **Bibliei** în românește, 1968, Ieșirea, cap. 17:

“8. *Atunci au venit Amaleciții să se bată cu Israeliții la Rafidim.*

“9. *Iar Moise a zis către Iosua: «Alege bărbați voinici și du-te de te luptă cu Amaleciții! (...)*

“13. *Și a zdrobit Iosua pe Amalec și tot poporul lui cu ascuțișul sabiei.*

“14. *Atunci a zis Domnul către Moise: «Scrie aceasta în carte spre pomenire și spune lui Iosua că voi șterge cu totul pomenirea lui Amalec de sub cer!»*

“15. *Atunci a făcut Moise un jertfelnic Domnului și i-a pus numele «Domnul este scăparea mea!»*

“16. *Căci zicea: «Pentru că mi-au fost mâinile ridicate spre scaunul Domnului [în timpul luptei, “când își ridica Moise mâinile, biruia Israel; iar când își lăsa el mâinile, biruia Amalec” - n.m.] de aceea va bate Domnul pe Amalec din neam în neam!»*

Am confruntat cu varianta franceză, **La Bible**, Gallimard, Pléiade, 1956:

“16. *«Puisqu’une main est contre le trône de Iah, guerre de Iahvé contre Amalec de génération en génération!»*”,

Cu varianta ecumenică, tot franceză, **La Bible** (TOB), Poche, 1979:

“16. *«Puisqu’une main s’est levée contre le trône du Seigneur, c’est la guerre entre le Seigneur et Amalec d’âge en âge!»*”

Tot nu am înțeles ce a vrut să spună A. Șafran: care o fi, aici, “procesul moral”? Despre ce fel de “judecată, socoteală, revizuire a conștiinței” vorbește? “La Rafidim” s-au înfruntat două tabere: “Au venit Amaleciții să se bată cu Israeliții”. Motivul încăierării? Vechi cât lumea: Israeliții încălcaseră teritoriul Amaleciților (întins din sudul Palestinei până în apropierea Egiptului, în Peninsula Sinai). Ce le reproșează - în veci Evreii Amaleciților? Firește: că nu se lăsaseră măcelăriți. Morala? Din spusele rabinului Șafran: invadatorul (prin gura cronicarului evreu), învingînd cu ajutorul lui Iahve, are în mod necesar dreptate (în numele lui Iahve), iar învinsul (cu ajutorul lui Iahve) este pedepsit și cu uitarea în vecii vecilor - în numele lui Iahve.

Aceasta nu poate fi morală. Pentru că este parțială, deci șchioapă: A. Șafran pretinde că “episodul” se adresează “noroadelor, oamenilor, lumii”, adică și ne-evreilor. Da de unde! O învățătură astfel prezentată este numai pentru uzul evreilor: ca toți invadatorii, reclamă *dreptul lor la ocuparea unor teritorii străine* - în virtutea “poruncii lui Iahve” și în

numele lui - așa cum Turcii ascultau de “porunca lui Alah”, făcând ce făceau în numele lui, cruciații “în numele lui Cristos”, Rușii în numele Țarului, bolșevicii “în numele lui Marx, Lenin, Stalin - și în al Revoluției din Octombrie”... Evreii au încercat să pună stăpânire pe Basarabia (și pe împrejurimi), întâi în numele lui Herzl, inventatorul sionismului; apoi în Săptămâna Roșie din 1940, în numele lui Stalin, inventatorul “Republicii Socialiste Sovietice Evreiești” pe pământul românesc al Basarabiei.

6) Nu **cedezi** decât ceea ce **îți aparține, de drept** (altfel, **ai restitui**); deci nu poți **cotropi** teritorii anterior *cedate sub amenințare*, ci **re-cucerii**. “Viziune” istorico-geografică a unui sovietic, fiu de komisar bolșevic (rus), asiat, nu a unui, orișicâtuși, europenizat cetățean român, jurist de profesie și fiu de senator.

Nu a existat vreo convenție, pact, act de cedare a Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Ținutului Herța. “Hârtia” pe baza căreia *sovieticii au ocupat prin violență pământurile noastre* a(u) fost... patru:

1. “Nota ultimativă” a Sovieticilor din 26 iunie 1940;
2. Răspunsul guvernului român (27 iunie) - refuz motivat;
3. Nota ultimativă sovietică din noaptea de 27 iunie 1940;
4. Răspunsul (28 iunie 1940) - acesta:

“Guvernul român, pentru a evita gravele urmări pe care le-ar avea recurgerea la forță și deschiderea ostilităților în această parte a Europei, **se vede silit să accepte condițiile de evacuare specificate în răspunsul sovietic**” (subl. m., P.G.).

Deci nu a fost **cedare**, nici **retrocedare**, nici **restituire**; ci **evacuare**. Dealtfel Gh. Tătărescu (prim-ministru în timpul Săptămânii Roșii) și-a intitulat o carte: “**Evacuarea (s.m.) Basarabiei și a Bucovinei de Nord**”.

7) În concepția materialist-istorică de tip sovietic a martorului-cronicar M. Carp, (anticipându-l pe Radu Florian) “trupe de ocupație” erau... cele românești, liberatoare ale unui teritoriu istoric-geografic românesc, ale unei populații românești - teritorii și populație *ocupate* de străinii năvălitori: rușii bolșevici...

8) a) Exemplu de grosolană, obraznică falsificare a unui citat: “incitare la asasinat”, cum pretinde M. Carp, cu o rea-credință vădită, traficînd, interpretînd pe dos îndemnul: “să manifestăm un maxim de disciplină națională”. Din contra: la 2 iulie Șeicaru cerea, “răspicat”, vorba lui M. Carp, în plin masacru al românilor: *disciplină*, deci reținere. Însă avertiza: crimele comise în timpul evacuării Basarabiei, Bucovinei și Herței,

între 28 iunie și 3 iulie 1940, nu vor rămâne fără *răspuns-răsplată*. “Răspunsul” (*Ochi pentru Ochi, Dinte pentru Dinte*), cumplit, a venit, **după un an**, începînd de la **22 iunie 1941**, ca urmare a descoperirii întinderii atrocităților comise în 12 luni de ocupație (doar bănuite până atunci, știute din mărturiile românilor transnistrienți refugiați în România și a polonezilor supraviețuitori ai ocupației sovietice a estului țării lor, după 17 septembrie 1939 - și ei refugiați la noi);

8) b) Exemplu de grosolană falsificare a adevărului istoric: Pamfil Șeicaru nu era “antisemit” cum dă de înțeles M. Carp, foarte bine plasat ca să-i cunoască... dosarul. Potrivit documentelor publicate de Victor Frunză în **Destinul unui condamnat la moarte Pamfil Șeicaru**, 2001, rugat de Sergiu Dan de la Centrala Evreilor să intervină “în favoarea lui Mișu Benvenisti și a sioniștilor aflați sub anchetă” în chestiunea emigrării spre Palestina, “antisemitul” a scris numaidecât lui Antonescu; în decembrie 1941, în plină campanie oficială împotriva evreilor, “antisemitul” a organizat la *Curentul* o întâlnire a veteranilor de război (Primul) la care au participat și patru evrei decorați cu Virtutea Militară; o altă Notă a Siguranței (22 martie 1944) spune: “Evreii reîntorși din Franța își manifestează simpatia pentru dl. Pamfil Șeicaru. Grație intervenției energice a acestuia pe lângă autoritățile franceze și germane au putut avea facilități de transport și chiar cei arestați au fost eliberați, după ce la o primă intervenție (...) a legației române nu se obținuse un rezultat satisfăcător”; în fine, “antisemitul” Șeicaru avea la *Curentul* (“fițuică fascistă”, cum o considerau evreii) ca șef de cabinet pe “Domnul Firoiu” (Willi Feinstein), în redacție lucrau Bercu și Râmniceanu (Finkelstein), iar când, în 1943 (!) rămăsese fără secretară, o angajase pe “doamna Apotheker”!

Nu este vorba doar de ingratitudinea evreilor, ci de consecvența ocultare a adevărului-adevărat din partea lor.

9) Dată fantezistă propusă-impusă de Matatias Carp (vol. 1, p. 89): **6 septembrie 1940**. El pretinde că *de atunci* au început a fi persecutați evreii în România...; și că *de atunci* începe “Istoria” - nu mai devreme, de pildă din 28 iunie același an, când evreii îi persecutau pe români în numele Rusiei; nici măcar din 30 august: cedarea Ardealului de Nord. Nu! După M. Carp, tragediile naționale nu i-au privit vreodată pe evreii cetățeni români, îi interesau doar cele comunitare, ba cea din “Săptămâna Roșie” trebuia ocultată, negată.

Să vedem cum este prezentat “Evenimentul 6 septembrie” de **Istoria României în date**, 1972, lucrare în tradiția lui Roller:

“(...) izolat, compromis prin politica externă șovăitoare și prin atitudinea capitulantă în fața agresiunii și silit de fasciștii români și germani (sic - nu și de «fasciștii sovietici»?- și mai pe limba română /sic/ a evreilor: «fașiștii bolșeviști»? n.m. P.G.), Carol al II-lea abdică, transmitând prerogativele regale fiului său Mihai”.

Aceasta să fi fost, pentru evrei, tragedia “momentului 6 septembrie”: abdicarea lui Carol II? M. Carp vrea să dea de înțeles că regele fusese protector al evreilor iar alungarea lui deschisese “era persecuțiilor antievreiești”? Dar Carol nu fusese protector al evreilor ci nerușinat profitor (și) de pe urma lor! Abdicarea lui prea-târzie ne costase pe noi, ne-evreii din întreaga țară, *stricarea* societății românești și așa fragilă; *fracturarea* ei în două tabere artificiale, antagoniste: carliștii și... ne-/anti-carliștii; *putrezirea* prea-multor personalități - e drept: nu deosebit de verticale de-acasă; *inventarea (!) partidului unic și a Pre-Cântării României* - ce să mai vorbim de politica de cedări teritoriale...

“Atitudinea capitulantă” a subiectului logic (Carol II) se manifestase mai întâi prin cedarea Basarabiei rușilor, apoi, la două luni, prin cedarea Ardealului de Nord ungurilor. Dacă M. Carp ar fi indicat - de pildă - data de 14 septembrie 1940 (Proclamarea statului național-legionar), ar fi fost de înțeles. Altfel, nu.

În fapt, **Istoria Conflictului** dintre români și evrei - și care a dus la tragedia din 1941-44 - începe **din 1917**, de la revoluția bolșevică; ba chiar **din 1878** - vezi mai departe nota 13 b. Or “istoria” scrisă de evrei (Biblie fiindu-le **Cartea Neagră** editată în URSS, în 1945, sub direcția lui Ilia Ehrenburg și a lui Vassili Grossmann) ocultează atât activitatea, vreme de 22 ani (1918-1940), a bolșevicilor evrei împotriva noțiunii și a realității: **România Mare**, de la 1918, cât și **tragedia ne-evreilor dintre 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941** (începutul evacuării Basarabiei, Bucovinei de Nord, Herței, părăsite în urma diktatului sovietic din 26 iunie 1940, conform Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939 - și începutul războiului în Est). În Istoria scrisă de evrei nu există nici perioada ce începe la 23 august 1944 și care a durat, pentru restul României, până în decembrie 1989, însă pentru Basarabia și Bucovina durează. Și va mai dura cine știe câte decenii datorită nesimțirii, a inconștienței criminale a “românilor” I. Iliescu, P. Roman, E. Constantinescu, Pleșu, Ciorbea, Zoe Petre, Severin, Năstase, Adameșteanu, G. Andreescu și alți bravi pui de daci - semnând-susținând Tratatul cu URSS (cel care anula crima Pactului Hitler-Stalin), apoi Tratatul cu Ucraina (care “consfințea” rapturile teritoriale, consecință a frontierelor trasate de Molotov în 1940).

În această cumplită Istorie de 70 ani - nu doar de 5 - Evreii au jucat un rol considerabil și nefast în Aparatul administrativ-politico-ideologico-polițienesc-militar sovietic și sovietizator - în Rusia, în Karelia, în Țările

Baltice, în Polonia, în Cehoslovacia, în Ungaria, în Bulgaria, în România, în...
- dar unde nu?

10) Ocultate fiind evenimentele dintre 26 iunie - 3 iulie 1940 (**refugiul** românilor din Basarabia și din Bucovina de Nord) și cele de după 30 august același an (**refugiul** românilor din Ardealul de Nord), din mărturie nu se înțelege **cine** erau acei *refugiați*, **de unde** *se refugiaseră*, **ce** li se întâmplase, **de ce** *se refugiaseră*...

Chiar așa: *de ce, de unde se vor fi refugiat românii în blestemata vară a anului 1940?*

11) Ba începuse (și teutona și pravoslavnică operă) **cu aproape doi ani mai devreme** - adevărat, nu prin masacrarea evreilor, ci prin masacrarea polonezilor de către:

a) germani, începând **de la 1 septembrie 1939**, victime: intelectuali, prelați (catolici), militari, *evrei - însă ca polonezi comuniști, nu ca evrei*;

b) ruși (începând **de la 17 septembrie 1939**): execuții pe loc, arestări, deportări în Siberia, iar pentru mai puțin "vinovați": alungare din case, din slujbe - aceasta făcându-se cu aportul extrem de zelos, frizând isteria, al evreilor - fie veniți cu ocupanții, ca NKVD-iști, fie localnici, voluntari entuziaști în slujba bolșevicilor.

12) Triplu fals:

a) La Katjin a avut loc un masacru făptuit de bolșevicii ruși, nu de nemții naziști;

b) La Katjin au fost asasinați 4.500 ofițeri *polonezi de către bolșevici (printre executori cine știe câți NKVD-iști evrei!)* - nu evrei, nu de naziști;

c) Nu "în lunile și în anii următori", ci *cu peste un an mai devreme*, în luna **martie 1940**, din ordinul lui Stalin (din totalul de 26.000 civili și militari - numai polonezi), vezi și **Le Nouveau Larousse Encyclopédique**, 1994.

13) În "putregaiul" românesc, în "pseudo-democrația" carpatodunăreană, cea pe care scuipă M. Carp și de câte trei ori pe o singură pagină - deși tatăl său Horia Carp fusese membru al Senatului României "antise-mite" - evreii au viețuit binișor, chiar confortabil, după 1867 - **dar după 1878!**; și după 1938, când a venit la putere guvernul Goga-Cuza, autodeclarat "antievreiesc"; și până "cu trei zile înainte de **29 iunie 1941**" (citește: **26 iunie**, tot 1941... - războiul în Est începuse în **22 iunie 1941**, cu patru zile și mai devreme). De aceea vor fi optat ei cu atâta înflăcărare pentru "adevărata democrație: democrația sovietică", prin manifeste și manifestații,

în România întreagă - până la 28 iunie 1940; cu ciomege, gloanțe, foc, oale de noapte, mutilări, linșaj, luări de ostateci, asasinate - începînd din acea zi: **28 iunie 1940** - pe teritoriile abandonate rușilor în urma diktatului.

14 a) M. Carp nu își cunoaște clasicii: termenul “Antisemitismus” a fost lansat pentru întâia oară de către germanul Marr, în 1879, deci nu avea cum exista - decât rar - la 1867, în România;

b) În 1866, când s-a redactat Constituția românească, evreii din România, susținuți de logistica “Alianței Israelite Universale” cu sediul în Franța - prin Alfred Crémieux - au încercat să impună formularea articolului 6 (din Constituția României) astfel: “*Religia nu este o piedecă pentru naturalizare în România. O lege specială va regula admiterea graduală a izraeliților la naturalizare*” (s.m.). Nesimțirea, obrăznicia, brutalul amestec (“în treburile interne ale țării noastre” - iată unul din puținele adevăruri rostite de Ceaușescu - dar strâmb înțelese de el însuși) au provocat indignare - și efect contrar. Drept care art. 7 a sunat - o vreme: “Numai străinii de rit creștin pot dobândi calitatea de român”.

Însă în 1878, la Congresul de la Berlin, **presiunile teribile, insuportabile ale evreilor, prin Franța și prin Anglia (în ciuda opoziției Rusiei!) au căpătat caracter de război împotriva țării noastre.** În cele din urmă ni s-a **impus** : *recunoașterea independenței României să fie condiționată de acordarea drepturilor de cetățenie izraeliților* (s.m.).

Noii cetățeni-români au folosit din plin:

drepturile economice: mult trâmbițata de către “istoricii” comuniști de teapa lui Roller **răscoală țărănească din 1907 a pornit în Moldova**, cauza adevărată (ascunsă o jumătate de secol): **rapacitatea, necinstea, nemila arendașilor evrei;**

drepturile cetățenești (române):- **în timpul primului război mondial, sub ocupație germană, evreii au colaborat cu nemții fără tresărire, fără scrupule, nepăsători la soarta țării și a lor, ocupată, spoliată, umilită, martirizată; i-au denunțat cu seninătate pe “compatrioții” lor români** (din tradiția milenară a listelor-negre), **făcînd averi colosale pe spinarea nefericiților jefuiți și de administrația militară germano-maghiară;**

[*supradrepturile de “re-cetățeni români” prin ukazul ocupantului rus, de după 23 august 1944*: în timpul secetei din Moldova - 1946-1947 - evreii aflîndu-se și în fruntea organismelor economice, i-au jefuit fără de rușine pe români în olosul sovieticilor, dar și în al lor, sustrăgînd o bună parte din ajutoarele interne destinate înfometaiților, cât și din cele externe, apoi speculînd fără rușine alimentele; a fost nevoie să intervină Vasile Luca, alertat de “revoltele antisemite din județele Iași, Vaslui, Tutova” și de

zvonurile potrivit cărora “Ana Pauker trimite grâul nostru în Israel, după ce ni l-a luat de la gură”, pentru a domoli zelul neozapciilor evrei.]

15) Ce spuneam de sadomasochismul ruso-evreiesc? După M. Carp, “oligarhia și poliția țaristă” organizaseră, în 12 luni, 275 pogromuri [care] “nu au dat *decât* (s.m. P.G.) câteva sute de morți”. “Decât”... Au fost catalogate ca “pogromuri” cca 80% dintre încăierările economice, pricinuite de concurența mai mult sau mai puțin loială pe care și-o făceau corpurile de meserii, cele mai numeroase fiind semnalate la Kiev și la Odessa între evrei și greci și care nu aveau nicidecum un caracter rasial, ci strict economic.

Unul dintre masacre - cel din 1903 (neinclus de M. Carp), de la Chișinău, cu sinistră faimă în toată lumea - este relatat și comemorat de așa manieră (verbală/scripturală) încât să se perpetueze falsul lansat de **Cartea Neagră** a lui Ehrenburg și Grossman, în 1945, după care Pogromul ar fi imputabil... moldovenilor. Sunt ușor de îmbrobodit francezii, englezii, americanii, mai ales culpabilizații germani, însă nu românii; și nu evreii normali; însă ei tac...

Pogromul din 1903 de la Chișinău a avut loc în Rusia, nu în România; Chișinăul - botezat de ruși: Kișiniov - era, în acel moment (și a rămas până la 27 martie 1918) oraș ruso-evreiesc, în care populația băstinașă moldovenească era ultraminoritară și abia tolerată; poliția era și ea rusească, alcătuită din cazaci, nu din... “jandarmi fașiști” - cum mint cu nerușinare (convinși că nimeni nu-i va contrazice) făcătorii-falsificatorii de istorie, fie ei din Ardealul de Nord, ocupat de unguri, fie din Basarabia și Bucovina mereu ocupate de ruși; mereu-mereu “vizitate” de recentii israelieni, dintre aceia care “înainte” (nu atât de “înainte”, încât să li se fi șters sângele de pe mâini) fuseseră în fruntea bucatelor și în “R.S.S. Moldovenească” (dar în a RSS Ucrainene!), ba chiar în fruntea procuraturii, a administrației, a învățământului, a NKVD-ului, a KGB-ului, iar după ce își făcuseră datoria de komisari bolșevici de a distruge-strivi-stârpi tot ce ținea de “naționalismul fașist - și antisemit - românesc”, se căraseră în Israel și în America.

Nu toți. Unii - cei mai dârji, mai bravi, mai sionisto-bolșevici - au rămas. Ei constituie: “ariergarda-de-la-avangardă”. Pentru evrei pământul Basarabiei este “o poziție” care nu se părăsește. În Basarabia, actuala “Republică Moldova” vor găsi azil (vezi și P.S. 2), în cazul unei catastrofe în Palestina. Arieriștii-avantgardişti de la Chișinău sunt politrucii, foști-actuali NKVD-iști-KBG-iști, veterani ai campaniilor de represiune împotriva “naționaliștilor”, specialiști în Țările Baltice, caucaziene, mai ales “moldovenologi”: au lucrat intens - și cu folos - în timpul Războiului de pe Nistru, firește, în folosul Kremlinului. Partea vizibilă a aisbergului este publicația - în limba rusă, cum altfel! - *Evreiscoe mestecco*. De la sediul ei sunt conduse

acțiunile: **informare, dezinformare, amenințări cu americanii, calomniere, acuzații de “antisemitism” - a cuvintelor, a faptelor care nu sunt ultra-filosemite.**

Deocamdată nu se știe care va fi ordinea: întâi evreii vor cere “Republicii Moldova” să plătească peșin miliarde de dolari pentru... daunele suferite de ei, între 1941-1944 și de proprietățile lor în Basarabia românească (sic-sic!)? - abia apoi se vor re-instala cei 300.000 (bine: “numai 200.000) de evrei “refugiați politic” din Israel? Sau... invers?

16) În pieptul fiecărui evreu bate inima viteazului krasnoarmei, doar Lev Bronstein-Troțki a inventat “instrumentul de impunere a dictaturii proletariatului și a revoluției permanente”: Armata Roșie. Dealtfel, la începutul anului 2002, când urmările politicii sale criminale au început a-și arăta “roadele”, primul-ministru al Israelului Sharon, într-un miting ținut la Tel-Aviv, s-a adresat rezerviștilor în rusește cu: «*Tavarișci!*» și a făcut apel la “bravii ostași ai Armatei Roșii”!

17) Nici un cuvânt despre Ceka, MVD, NKVD... Să deducem: acestea nu îi, zi-i pe nume: muceniceau pe evrei, ci îi lichidau doar pe, vorba Clasicului: viceverși?

18) Prezența Intelligence Service-ului în compania Ohranei și a Gestapo-ului în capul și sub pana lui M. Carp se explică astfel: până la constituirea statului Israel, în 1948, organizațiile armate (clandestine) evreiești Irgun, Haganah, Stern erau desemnate de către britanici: “teroriste”, pentru că puneau bombe, organizau atacuri împotriva englezilor și a arabilor, de pe urma cărora mureau mult mai mulți civili decât militari. Însă de cum Israelul a fost recunoscut, teroriști ca Menahem Beghin, Itzak Shamir au devenit fulgerător, nu doar eroi naționali, dar și conducători politici respectabili - respectați pe plan exterior. Pe cel interior (al Palestinei), a fost rândul foștilor teroriști să-i trateze de “teroriști” pe băștinași, alungați în 1948, nu doar de pe pământurile lor, ci și din țara care le dăduse numele: Palestina - de atunci (de 59 ani!) supraviețuiesc în lagăre din Liban, Siria, Iordania, Egipt. Și din... Israel, unde indigenii-aborigenii-palestinienii au fost băgați-în-sârme, după o expresie consacrată. Israelienii s-au documentat-inspirat atât din metoda rusească de teroare-teroare-teroare (moștenită de la țari, teoretizată de Lenin, aplicată de Trotski - și care a dat Gulagul); din cea americană: băștinașii au fost masacrați, supraviețuitorii parcați în rezervații; ca și din cea sud-africană: apartheidul. *Politica Israelului este sionistă* - citește: *teroristă, xenofobă, rasistă, segregacionistă*. Nu știu ce scrie pe porțile lagărelor palestinienilor din

Israel, însă dacă cel mai feroce călău este o fostă victimă, atunci n-ar fi de mirare dacă ar scrie, în ebraică: “Munca te face liber!”

Marele erudit israelian Yeshayahou Leibowitz scrisese mai demult că toate nenorocirile actuale ale Israelului se trag de la victoria din 1967 asupra arabilor, iar Simone Weil denunțase “cultul forței” la israelieni - care îi va pierde, fiindcă forța se exprimă prin *victorie, cea care nu dă niciodată dreptate - decât învingătorilor*.

Câteva citate din scriitorul israelian Avraham B. Yehoshua:

“În acest amar conflict din Orientul Apropiat cele două popoare, israelian și palestinian au pervertit noțiunea de *patrie*. Pentru evrei *patria* este o noțiune care nu apare în vocabularul lor, iar în Biblie doar în contextul *plecării*. Dumnezeu i-a spus lui Avram (Facerea, 12, 1): «Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino pe pământul pe care ți-l voi arăta eu». Ceea ce a și făcut primul evreu, Avram, tatăl iudaismului (iar sub numele Ibrahim, și al islamismului... - n.m., P.G.). Cât despre palestinieni, ei confundă *patria* cu *casa*. Din 1948 fie au fugit de la *casa* lor, fie au fost alungați și de 55 ani supraviețuiesc în lagăre de refugiați, ajutați de diferite organizații caritative. (...) Când un om [un palestinian] își pierde casa, devine refugiat, chiar dacă a găsit adăpost tot în țara natală. Pentru el casa semnifică acea casă în care au trăit părinții, bunicii, străbunicii săi. Dorința, cerința celor din lagărele din afara Israelului este, nu doar întoarcerea în Palestina, ci întoarcerea în *casa* lor - care de obicei nu mai există, fiindcă acolo este statul Israel...”

[Iată de ce, evreii, buni cunoscători ai psihologiei palestinienilor, nu scapă nici un prilej de a distruge *casele* “teroriștilor”, nu de puține ori cu locuitorii în ele, după care promet o “anchetă obiectivă, minuțioasă - ca într-o democrație!” - ale cărei rezultate nu se comunică niciodată - n.m.].

Despre “implantările în Cisiordania, Gaza”:

“Statul Israel seamănă cu un drogat incapabil de a se libera de drog. (...) Rolul comunității internaționale va fi primordial în ajutorarea drogaților cu ‘implantații’ de a se dezintoxica”... Avram B. Yehoshua când vorbește de “comunitate internațională” se gândește numai la cea europeană și la rolul ei de “reparatoare a stricăciunilor pricinuite de americani”, nu la... comunitatea americană a cărei politică a fost și rămâne de susținere a Israelului cu orice preț, fie și cu al “implantațiilor salvatice” care nu pe ei, pe americani, îi deranjează...

[Nu voi înceta de a mă bucura de (și de a admira) calitatea umană a intelectualilor evrei israelieni, ca și cum aceștia ar face parte din alt popor; și nu voi înceta de a mă întrista (și critica) pe evreii intelectuali din afara Israelului care, în ultimii doi-trei ani s-au degradat, s-au des-umanizat,

“proces” evident mai cu seamă atunci când se dezbate chestiunea israelo-palestiniană; sau/și a Holocaustului. Vai, în fruntea acestora se află filosofii Alain Finkielkraut, André Glucksman, eseistul Bernard-Henri Lévy, Bernard Kouchner, Alexandre Adler dintre francezi, iar dintre români nu știu pe cine să pun în fruntea cozii: pe Shafir, pe Oișteanu, pe Volovici, pe A. Cornea, pe S. Damian, pe... (R. Ioanid tot nu contează, chiar dacă știe să se iscălească și să socotească - stăpânește bine cifrele... arabe, când e să scrie monstruoziți ca “Holocaustul românesc” ori “400.000 de victime ale românilor” - dar nu știe ce este *citatul corect*, onest)?]

Cel mai acerb dușman al “teroriștilor” palestinieni este Ariel Sharon, desemnat de TPI criminal de război pentru (deocamdată) masacrele din Liban.

Asta-i soarta termenului “terorist”: l-am auzit în gura lui Gheorghiu-Dej, astfel numindu-i pe partizanii noștri; l-am auzit în gura lui Jiang Zemin - vorbind despre tibetani și despre uiguri; din gura lui Miloșevici arătându-i pe albanezii din Kosovo - auzi-l și în legătură cu cecenii “fioroși, barbari, păgâni” - am citat din Elțin, din Putin, însă și din Pușkin, din Lermontov, din Lev Tolstoi, din Soljenițin, din Rostropovici, cu toții ruși, creștini pravoslavnici și feroci imperialiști...

19) Faptul că Italia a participat simbolic la Campania din Est nu îl îndreptățește pe M. Carp să folosească ticul verbal/ mental fals: “război fascist” - în care caz cele duse de sovietici au fost/sunt: “(monstruoase) războaie bolșevice”. Alături de germani au luptat împotriva rușilor: români, finlandezi, spanioli, unguri, croați, slovaci, francezi, ucraineni. Dintre toți doar italienii pot fi numiți - abuziv, pentru că generalizator: *fasciști*... Puteai fi foarte bine: antirus, anticomunist, fără a fi în mod necesar fascist. Însă este fatal-normal pentru un mânuitor al nemuritoarei limbi de lemn sovietice să folosească și în locul virgulelor calificativul-înjurătură (mai ales că înjurătorul nu îi cunoaște semnificația).

“*Fașist*” este forma (sic) rusificată a italianului *fascismo*, de la *fascia*: fașină, mănunchi de nuiele cu secure, însemn al lictorilor romani și devenit emblemă a *partidului socialist*, P.N.F., al lui Mussolini (tot *socialist* fusese și cel al lui Hitler, nazist, adică: *Nazional Sozialist*). *Fascist* a fost falsificat în franceză de propagandiștii kominformiști, printre autori: inevitabilul Ilia Ehrenburg - dar și Valter Roman - și lipit... franchiștilor în 1936. Intrat în rusă ca neologism, a devenit în limba-sovietică un calificativ generic, injurios-misterios - și comod: nu cerea eforturi intelectuale mai susținute decât un râgâit, decât un scuipat. Întors în Occident, sub forma unui monstru de limbă și de logică (funcționînd și azi, mai ales în Franța, pronunțat: “fasist”); rămas în URSS și în țările ocupate de ruși, unde a devenit, nu doar o etichetă facilă - din lene - ci și acuzație (gravă) care

atrăgea grave și grele condamnări la închisoare; tot facilă-din-lene, dacă suna, de pildă: “organizație de tip fascist”; “propagandă fascistă”; “fascism românesc”, “țări cu regim fascist” - citește: toate țările /încă/ neocupate de URSS, “democrație de tip fascist” (!), “spirit fascist” (la Hasdeu, Kogălniceanu, Eminescu, Maiorescu, aparținători ai secolului XIX-lea, interziși de tovarășii noștri culturalizatori, veniți dinspre Răsărit, pe tancurile Luminii lui Sadoveanu). A fost pus la treabă de către Secția D(ezinformație), care mai târziu a lansat falsurile lingvistico-politice: *glasnosti*, *perestroika*, *refuznik*. Astfel s-a ajuns la deliruri analfabeto-analfabetizatoare ca: “hitleriști fasciști”, “islamiști fasciști” (Kouchner). A fost dat pe rumânie: “fasciști legionari” (când legionarii pot fi orice, dar nu fasciști ca italienii; nu naziști ca germanii; nu franchiști, nu salazariști, nu trotskiști...). Ultima ispravă aparține istoricului Andrei Pippidi cu : “Fascistul Antonescu”!

20) Sculeni: una din așezările moldovenești de pe Prut. După 1812 jumătatea de pe malul drept a rămas moldovenească, cea de pe malul stâng a devenit localitate aparte, din “altă țară”: Rusia. Cu peste un secol în urmă - la 1821 - în împrejurimile Sculenilor din Moldova se petrecuse o altă tragedie: înfrângerea eteriștilor de către turci și masacrarea răniților supraviețuitori de către evrei. Citez din N. Iorga, **România - cum era până la 1918** (reeditare din 1940), capitolul “La un vechi câmp de luptă: Sculeni”:

“Că a fost odată aici o luptă, fără puteri multe ori vitejie mare, însă oricum, lupta dintre apăsători și un neam doritor de libertate, prins în războiul sfânt al dezrobirii sale, că aici Grecii au fost striviți, măcelăriți sau izgoniți peste Prut, unde oști rusești înșiruite priviau, cu ochi dușmani pentru Turci, cu ochi creștini, frățești pentru Greci - aceasta o știu puțini. Doar bătrânii mai vorbesc uneori de pățania ‘volintirilor’(...).

“**Jalnica Tragodie**, naiva poemă căinătoare a bătrânului Vornic Alecu Beldiman, spune amănunțit această poveste (...) Cetind din nou lungile versuri ticăite, după cunoașterea locurilor, le înțelegi mai bine. Iată plecarea Turcilor din Iași la 13 iulie. ‘Urdia’ se oprește întâi la Copou, târgușorul de azi (...). Pe atunci Evreii ieșeni, trezindu-se din groaznica frică pe care le-o făcuseră eteriștii, căutau pe ‘răi’, îi ‘târâiau’ pe stradă, până nu se mai puteau ține în picioare și tăbărînd asupra celor istoviți de puteri, îi ucideau cu nesaț:

*‘Jidovii se răsvrătise, și toți răii ridicați,
Părînd că-s volintiri vre unii, îi tăiau nejudecați:
Pe uliță stârvuri multe, căci, ducînd, îi târâia,
Și unde cădea vre-unul, acolo îl și tăia’.*

“(...) întinsul șes e pustiu (...) numai (...) uriașii plopi negri stau nemișcați în valurile de lumină, ca un trist monument funerar al celor morți, cu eroism, cu cinste, - cu rușine, pentru libertatea elenică”.

21) Textul raportului Regimentului 6 Vânători P.A. No. 700 din 28 iulie 1941 către Divizia 14-a Infanterie (Biroul 2 Informații):

“La ordinul Dvs. No. 24354 din 23 iulie 1941,

“Am onoare a vă raporta că în intervalul de la 22 iunie până în prezent, au fost executați un număr de 40 jidani din com. Sculeni-Tg., jud Iași, 14 jidani în orașul Bălți și 120 jidani din com. Mărculești, jud. Soroca, în total 174 jidani. “1) Din cei 40 jidani predați de Comandamentul German, 14 au fost împușcați, deoarece au încercat să fugă de sub escortă, iar 28 au fost executați pe D. Stânca, în ziua de 28 iunie 1941, pentru motivele următoare:

“- Au tăiat cablul telefonic;

“- Au semnalizat din Sculeni-Tg. armatei sovietice, care se afla pe D. Nord Sculeni, indicând posturile de comandă ale infanteriei și artileriei, precum și amplasamentele bateriilor de artilerie, care au fost bombardate cu precizie de artileria sovietică;

“- Au sabotat armata română și germană, trăgând foc de arme și aruncând grenade asupra soldaților în timpul când erau evacuați din Sculeni.

“2) Dintr-un număr de 500 jidani găsiți în orașul Bălți, au fost executați numai 14 jidani care au declarat, atât ei cât și ceilalți jidani care au fost arestați pentru cercetări, că au fost aprigi comuniști și au sabotat armata în timpul ocupării orașului Bălți și care erau în mare parte autorii incendiilor din orașul Bălți. Restul de 486 jidani au fost trimiși conform ordinului Comandamentului German la Chestura Poliției Bălți, spre a fi internați în lagăr.

“3) Din cei 120 jidani din Mărculești care au luptat în rândurile armatei sovietice (după propriile lor declarații), un număr de 100 jidani erau răniți de glonț, dovada cea mai indiscutabilă a luptei lor împotriva armatei române, în rândurile armatei roșii. Unii din ei au declarat că au împins înaintea tancurile sovietice care nu mai puteau înainta cu motorul propriu.

“Toți jidanii arătați mai sus au fost executați, bazându-se pe ordinul Armatei 3-a, No. 1949/1941, comunicat cu al Div.14-a, No. 24153 din Iulie 1941, punctul 2 care specifică: ‘Toți indivizii care trag în trupe și autorități să fie executați pe loc’, precum și pe ordinul Armatei 3-a care ordonă ‘să se procedeze fără cruțare față de cei găsiți vinovați de acte înregistrate în contra Armatei și contra Țării’.

“Totodată raportăm că datorită acțiunii jidanilor din Mărculești, Regimentul a pierdut în ziua de 12 Iulie 1941 pe Dealul Mărculești: un Cpt. act., 2 sublocot. rez. răniți, 33 morți și 12 dispăruți trupă din compania 2-a și un ofițer rez. mort și 14 morți, 6 răniți și un dispărut din comp. 4a.

“Numărul jidanilor împușcați este prea mic față de pierderile noastre din cauza lor.

“Comandantul Regimentului 6 Vânători, colonel Matieș Ermil.

“Ofițer informator, Căpitan Ion V. Stihî”

(B.A.R. Arhiva Istorică, fond XXIV, dosar nr. 3 246, f. 68-69. Original)

22) “Sfertul de secol [în care] evreii dintre Bug și Nistru au trăit ca oamenii între oameni” - este cuprins între 1917-1941. Sfert de secol în care nimeni și nimic nu-i tulburase acolo, pe... planeta Marte (“cea dintre Bug și Nistru”), Palestina imaginară, locul fără locuitori *goi* - unde, după M. Carp, domnea pacea, bunăstarea edenică, frăția proletară, câștigată cu sabia Brigăzilor de Cavalerie cântate de Isac Babel, osanalizată de simpaticii raducosași ai noștri... Dar Pământul - dintre Bug și Nistru: să nu fi cunoscut teroarea bolșevică generală din timpul revoluției și al războiului civil? Dar dekulakizarea - totală? Dar lupta (necruțătoare) împotriva burjuilor? Dar distrugerea bisericii creștine (la propriu, la figurat), feroce? Dar colectivizarea sălbatică? Dar execuțiile, arestările în masă, deportările? Dar foametea (programată de Lenin, de Trotski) care a provocat, între 1921 și 1922, cu osebire în teritoriul “dintre Bug și Nistru”, 11 milioane de victime?; dar “foametea lui Stalin” - 1932-1933 - cu alte 6 milioane de morți?

Iată, după volumele 1 și 2 din **Cartea Memoriei** editată de Iurie Colesnic la Chișinău (vezi Bibliografia) eșantioane din localități din Ucraina, atunci “R.S.S.A. Moldovenească”, *doar în perioada 1937-1938, deși represiunea bolșevică începuse din 1921:*

- Orașul *Tiraspol*: din 335 persoane arestate, 180 au fost condamnate la moarte și împușcate;

- Orașul *Camenca*: din 24 persoane arestate, 9 împușcate;

Raionul Camenca, comuna *Valea Adâncă*: din 8 persoane arestate, 4 condamnate la moarte și împușcate;

Raionul Camenca, comuna *Severinovca*: din 15 persoane arestate, 9 au fost executate;

- Orașul *Dubăsari*: din 24 persoane arestate, 16 executate;

Raionul Dubăsari, comuna *Lunga*: din 12 persoane arestate, 8 împușcate;

- Orașul *Grigoriopol*: din 24 arestați - 9 executați;

Raionul Grigoriopol, comuna *Butor*: din 30 arestați, 13 executați;

- “ - - ” - comuna *Carmanova*: din 38 - 27 executați;

- “ - - ” - comuna *Colosova*: 41 arestați, 28 executați;

- “ - - ” - comuna *Hlinaia*: 113 arestați, 92 executați.

Aceasta a fost viața-și-moartea oamenilor sub Soviets, nu doar “între Bug și Nistru” ci între Nistru și Pacific, în perioada 1917-1953. Dacă

nu se poate vorbi de “holocaust” bolșevic în URSS, se poate vorbi de *genocid*.

[Ca și cel din Basarabia reocupată de sovietici, organizat de Stalin și ai săi între 1946-47 - vezi și cap. “Martiriul Basarabiei - înfometarea”.]

M. Carp este martor mincinos: evreii care au viețuit atunci-acolo au trăit, nu “ca oamenii între oameni”, ci **ca supra-oamenii - desumanizați, fiindcă ei nu cunosc mila, compasiunea - lângă sub-oameni** și au refuzat să vadă teroarea, foametea, genocidul bine-organizat, tocmai pentru că foarte, prea-mulți dintre ei făceau parte din chiar Aparatul de represiune bolșevic (Brigăzile - de terorizare, firește - babeliene).

23) Întru simetrizare, în legătură cu perioada 28 iunie 1940-22 iunie 1941 și cea din august 1944 până azi, propun: “violentele și sângeroasele manifestări de ură ale drojdiei [evreiești] încurajate de conducerea superioară sovietică”...

24) În Basarabia, afirmație de reținut, de așezat lângă cea din Vol. 2, p.10.

25) Încă o dată: nu a existat vreo “convenție”, cu atât mai puțin “de cedare”, doar *ordin de evacuare*. Noi numim: “Ținutul Herța” ceea ce eufemizează M. Carp prin: “câteva localități din județul Dorohoi”;

26) Așadar, M. Carp vorbește - cum vorbește - numai de faza finală a evacuării: trecerea Prutului, de pe malul stâng (ocupat de ruși) pe cel drept. În mărturia sa întinsă pe 3 volume, nu există măcar o aluzie la perioada imediat anterioară: pe pământurile românești cedate bolșevicilor militarii români în retragere, prin faptul că primiseră ordinul strict al comandanților (români) de a nu opune rezistență, fuseseră atacați (de bande de evrei), dezarmați, “reținuți” de “masele truditorești” și deportați în Siberia, prefăcuți în... prizonieri de război - un război care nu exista - iar alții pur și simplu asasinați, ca... “militariști, fașiști, moșieriști (sic)”; ostașii români au fost **umiliți** și prin invenția komisarnică a tăierii nasturilor de la pantaloni...

27) Dar “episodul de la Sculeni”?, cel din **iulie 1940**: *pro-posta* (atacul evreilor), care a atras în **iunie 1941** *riposta* românilor?

28) Sinistră coincidență (și cronologică, și de la cauză la efect) cu masacrul de la Jedwabne, un târgușor din partea estică a Poloniei ocupată de sovietici după 17 septembrie 1939; acolo (și nu doar acolo, ci și în Țările Baltice, și ele ocupate de ruși, în 1940) **și tot imediat după 22 iunie 1941**, după fuga bolșevicilor, localnicii au asasinat 1.600 evrei, sub privirile

aprobatoare ale militarilor germani, acuzându-i de colaborare cu NKVD la arestarea, deportarea, asasinarea polonezilor.

[În ziua de 10 iulie 2002 s-a terminat ancheta privind masacrul de la Jedwabne. A fost corijat numărul victimelor: de la 1.600, câte figurau pe stela memorialului, la 300. Adevărat: crima începe de la unu, deci chiar până la 300 și tot e lungă calea morții. Dar oare va fi de acord Elie Wiesel, paznicul unicității (și al imensității) Holocaustului să fie corectată cifra de 1.600 și să fie restabilit adevărul (macabru, însă adevăr)? A, dacă adevărul ar fi dictat o augmentare a numărului victimelor dintre evrei, totul ar fi fost în regulă - dar nu este].

29) În 1970-1971, când eram mereu convocat de Zaharia Stancu, președintele Uniunii Scriitorilor pentru a mă lăsa convins-constrâns să scriu în Germania Federală editurii Suhrkamp că... refuz să-mi fie publicat romanul **Ostinato** la ei, în Occident, am asistat, martor tăcut, dar cu urechile ciulite la frânturile de propozițiuni, la mormăiturile, bodogănelile la telefon, plângerile (mie...) din care am înțeles:

Mulți erau scriitorii evrei supărați-foc pe Zaharia Stancu fiindcă îndrăznise (!) să scrie și să editeze o carte precum **Șatra** (și despre țiganii trimiși la moarte în Transnistria - dealtfel prefațată de un evreu, S. Damian). Cel mai gălăgios, mai vehement era Baranga: el umbla la Răutu, la Paul Georgescu, la Crohmălniceanu, la Paul Cornea, la Nina Cassian, la Radu Bogdan, la Cosașu... - dar la cine nu? - cu proteste-hotărâte, cu “demascări”, cu pâre, cu liste de semnături cu cereri de a fi “oprită” cartea lui Stancu, pe motiv că... *se scrisese totul* (“o dată pentru totdeauna” - am re-citat din clasicul Radu Florian) despre lagărele din Transnistria - și, ca argument suprem, dădea titlul cărții sale **Ninge peste Ucraina** (1945, ed. II: 1946)...

Deci: fiindcă evreul Baranga scrisese despre martiriul evreilor, ne-evreul Stancu comitea o gravă greșală politico-rasistă scriind și despre al țiganilor...

A N E X A

(informații extrase din volumul

Industria Holocaustului, reflecții pe marginea exploatării suferințelor evreilor

de Norman G. Finkelstein - vezi Bibliografia)

Rămânând la Elie Wiesel: celebrul mitoman, nu doar ca “istoric”, ci și ca... auto-biograf: a pretins că, imediat după liberarea din lagărul Buchenwald (în alte părți afirma că de la Auschwitz fusese liberat...), la vârsta de 18 ani, citise **Critica rațiunii pure** în... idiș, limbă în care nici

până azi nu a fost tradusă; a susținut că el citește în gând (doar cărțile sale!) atât de intens, atât de cu pasiune, încât... răgușește; că un taxi care-l izbise la o răspântie îl aruncase până la următoarea (în New York, distanța dintre “blocuri” fiind cea dintre două străzi paralele) etc, etc;

L-a cauționat pe alt mitoman și fabricant de istorie, “scriitorul de limbă engleză” Jerzy Kosinski; în cartea (autobiografică, scrisă în poloneză!) **The Painted Bird**, acesta povestea cum, în Polonia, separat fiind de părinții internați la Auschwitz, rămas orfan, fusese martirizat (sexual) de țărani polonezi, firește, antisemiți sadici... Wiesel i-a dat o înaltă prețuire “pentru autenticitatea mărturiei de supraviețuitor al antisemitismului sălbatic și al Holocaustului ucigaș - polonez” - însă nu a mai suflat un cuvânt după sinuciderea martorului Kosinski: ros de remușcări, acesta re-mărturisise: petrecuse întreaga perioadă a războiului și a ocupației germane împreună cu părinții, ascuns în casele unor țărani polo-nezi care știau că găzduiții sunt evrei și care erau riscurile. Deci tot ceea ce scrisese în **The Painted Bird** erau pure invenții, calomnii la adresa *goi*-lor în general, a polonezilor în special; le așternuse pe hârtie (în poloneză) la îndemnul protectorilor și consilierilor săi evrei; traducătorii în engleză introduseseră în text ce și cât voiseră, el însă, autorul, nu protestase, fiindcă tot ce făcea fusese pentru cauză, nu?; apoi încasase premii peste premii, primise, modest nevoie-mare, laurii și arginții “martorului supraviețuitor al Holocaustului polonez”;

Wiesel: l-a acuzat-batjocorit pe Shimon Perez (fostul ministru de externe al Israelului) pentru păcatul-de-moarte de a fi vorbit de “două holocausturi: Auschwitz și Hiroshima” - când Holocaustul-Auschwitz este, nu-i așa, unic...;

Wiesel face parte din World Jewish Restitution Organisation (WJRO), organizație ce și-a propus “recuperarea bunurilor pierdute de evrei în timpul războiului”; făcând presiuni neîncetate asupra Congresului american, se prezintă în numele lui la “datornici”, și îi somează să plătească neîntârziat, altfel americanii se vor supăra-foc și se vor opune la primirea lor în Europa, în NATO...;

- Ca de pildă Polonia: lichidată ca stat în 1939 - de Hitler și de Stalin -, ruinată întâi de dubla ocupație: germană și rusă; apoi de ocupația doar sovietică (1944); de comunism, până în 1989 - i s-a cerut să restituie de urgență 6.000 bunuri imobiliare ale evreilor dinainte de război, unele nemaexistând, altele servind ca spitale, școli, precum și o mulțime de terenuri evaluate (la Washington) la zeci de miliarde de dolari; când parlamentul polonez a propus o limitare (diminuare) a “reparațiilor”, pentru a evita bancruta țării, Elan Steinberg din WJC a acuzat guvernul polonez că a emis un “act fundamental... antiamerican”, iar Israel Singer a cerut Congresului (american, nu israelian!) “supravegherea, verificarea listei de

vărsăminte și luarea de măsuri în caz contrar”; Benjamin Gilman a afirmat, tot în fața Congresului: “răspunsul lor [al Poloniei și al României] să constituie unul din criteriile evaluării relațiilor bilaterale” (americano-poloneze/și - române - nu israelo-poloneze și nu israelo-române, din moment ce Recuperatorul-Beneficiarul este statul Israel);

- Ca de pildă “Republica Moldova”, o parte din Basarabia - strivită, suptă de evrei între 1812-1918; a doua oară însângărată și de ei între 28 iunie 1940-22 iunie 1941, “administrată” și de evrei, din 1944 până în 1989 - câte zeci de miliarde de dolari pretind evreii de la nefericita Basarabie, *victima lor vreme de 151 ani?*;

- Ca de pildă România (căreia i se cere să plătească între 10 și 50 miliarde de dolari!): în 1998, Avraham Hirschson, președinte al Comisiei Knessetului (parlamentul Israelului) ce se ocupă de “restituiri” și totodată reprezintă Israelului în World Jewish Restitution Organisation “a omagiat complicitatea Congresului american în acțiunea de extorsiune de fonduri”. Amintind “încăierarea” cu Primul ministru român [Radu Vasile, poetul...], a povestit:

“În mijlocul discuției, i-am spus:

“«Știți, peste două zile voi depune în fața Congresului - spuneți și dumneavoastră: ce o să le spun?...»

“Brusc, atmosfera s-a schimbat radical...” (s. m. P.G.)

Obrăznicia, impostura (dictează, amenințând, în numele Statelor Unite ale Americii!), brutalitatea (i se mai spune: *tâlhărirea*) cu care execută țări ruinate economic de comunismul instaurat pentru decenii *și de către ei, evreii*, l-au determinat pe un avocat al supraviețuitorilor să atragă atenția celor din WJRO că au mers prea departe cu “industria Holocaustului” și că animatorii - agenții-executori, zapcii - “se fac vinovați de provocarea unei abominabile resurgente a antisemitismului în Europa”.

«Fondurile recuperate de la țările de Est vor fi consacrate operelor caritabile», asigură Stuart Eisenstat. “Una din operele caritabile”, explică Norman Finkelstein : introducerea în forță și “predarea obligatorie în școli și în universități a materiei: *Holo-caustul nazist*”. Hirschson (Vâșinski II, la București, în 1998) a fondat numai din “recuperările” amintite o organizație “care propagă ideologia sionistă, pură-dură, mobilizând mii de participanți; tineri din întreaga lume «mărșăluiesc» spre lagărele din Polonia, acolo primesc o instrucție aleasă...”- aleasă-instrucție care îi determină pe mulți să se mute în Israel...

“Industria Holocaustului, cea mai mare tâlhărie din istoria umanității”, continuă Norman Finkelstein, “este subiect tabu în Statele Unite, iar pe situl internet H-Holocaust (www2.h.net.msu.-edu.) sunt cenzurate mesajele critice, oricât ar fi de documentate”.

Revenind la Elie Wiesel: în discursul de recepție a Premiului Nobel pentru Pace (1986), laureatul a spus:

«Jur *să nu tac* (subl. mea, P.G.) atunci când aud că ființe omenești sunt persecutate sau umilite»

Vorbe-vorbe-vorbe. Minciuni-minciuni-minciuni.

Wiesel nu numai că **tace** suferința și umilința și moartea ființelor omenești victime ale sistemului comunist, dar insultă memoria milioaneilor de nevinovați, așa cum a făcut la Sighet, în vara anului 2002: a refuzat să viziteze Memorialul Victimelor Comunismului, în schimb s-a veselit foarte la Cimitirul Vesel din Săpânța. Iliescu și-a frecat palmele: avea alături, geamăn, un alt impostor (vezi scrisoarea lui Gheorghe Dima, în nota de la cap.1).

Escrocul de istorie și de morală Wiesel, în numele Statelor Unite ale Americii, a șantajat România, impunând *tăcerea*, nu doar asupra lui Ion Antonescu, dar mai cu seamă asupra faptelor mur-dare, criminale ale evreilor împotriva românilor între 28 iunie 1940-22 iunie 1941, apoi din 23 august 1944 până în zilele noastre.

Cum a mai făcut - și are să mai facă cine știe câtă vreme...

Falsificarea istoriei

**se poate face și punînd în scenă cearta dintre doi goi cărora le
acorzi dreptatea-rabinului**

“Steaua galbenă” este subintitulat capitolul: “Port și stigmat vestimentar” din cartea lui Andrei Oișteanu **Imaginea evreului în cultura română - studiu de imagologie în context est-central european**, Humanitas, București, 2001. Citez de la pag. 146:

“În 1994, într-un interviu publicat de revista franceză *La Vie* (nr. 2546, 1994), regizorul Lucian Pintilie a amintit de «evreii care purtau steaua galbenă și care măturau Bucureștiul» la începutul anilor ‘40. Într-o pagină de jurnal scriitorul Paul Goma a comentat astfel acest episod: «Știam [...] că, în România, evreii suferiseră persecuții [...], *dar nu purtaseră stea galbenă*» (sublinierea aparține lui A. O., n. m. P.G) (...) Trebuie să observ - ca rabinul din celebra parabolă - faptul că, în felul lor, ambii interlocutori au dreptate”.

Aceasta este o variantă, nu doar prescurtată - fatal, includerea în volum obligă - ci, trivial vorbind: rasolită, deci falsificată, a altui text care măcar dădea citate corecte și corect indica sursa: “roman”, nu “jurnal”, publicat în revista 22 din 4-9 ian. 1996, pag. 12, sub indicația: “eseu”, purtînd același titlu: “Stigmatul etnic”. Primul capitol: “Paul Goma versus Lucian Pintilie”. Acolo citatele erau mai bogate și, am mai spus: fidele, în schimb (!) lipsea trimiterea la rabin.

Nici în periodic nici în volum autorul nu a respectat *adevărul* conținut în citatele de el produse - pentru un motiv simplu: nu a înțeles ce “conțineau”, altfel nu ar fi scris, negru pe alb, în 22, cu o candoare egalată doar de neinteres (citește: insensibilitate la tot ce este ne-evreiesc): “Nu mă interesează (...) polemicile dintre Paul Goma și Lucian Pintilie”; și: “...dar anume acest subiect fiind suficient de interesant și de important merită câteva precizări, pentru a-l scoate din zona ambiguă a «amintirilor din copilărie»”.

Mărturisesc, umil: pe mine mă interesează ce va spune rabinul. Atât despre portul stelei galbene, în București, cât și despre... “zona ambiguă a «amintirilor din copilărie»”. Și așa, puțin, sunt curios să aflu cui va da dreptate Înțeleptul Rabin: lui Pintilie - care “vede” cai verzi pe păreți din filmele sale turnate după nemuritoarele texte de Băieșu, de Petru Dumitriu-Canaliu - sau lui Goma, și el cu “ambigue” amintiri-din-

copilărie? Desiluzie: Rabinul Oișteanu ațâță curiozitatea cititorului (și a autorului citat) apoi, senin, trece la alte celea, nesinchisindu-se de faptul că promisese “ambilor interlocutori, dreptate”. Modul în care semnatarul “studiului de imagologie” manipulează citate, nu doar falsificându-le prin modificare activă, ci prin omisiune (pasivă, în principiu), folosindu-le, nu ca izvor de informație, fie el și polemic, ci doar ca pretext al propriului monolog dezordonat nu face deloc cinste unui om de știință, fie el și imagolog. Pentru că: **întrebarea** la care trebuia să răspundă A. O.- din moment ce evocase “polemicile dintre P.G. și L.P.” (care însă nu-l interesează!) era aceasta:

Au purtat sau ba evreii stea galbenă?- “la începutul anilor ‘40” (citat din A. O.) în timp ce măturau străzile Bucureștiului, așa cum afirmase L. Pintilie (și fusese contrazis de P. Goma)?

În loc să răspundă (la propria întrebare), retoricianul A. O. înșiruie ordonante, ordine, contra-ordine, anulări de ordine, abrogări de ordine... Cu eforturi considerabile și cu multă bunăvoință am putea deduce că, la urma urmei..., **în București, Evreii nu vor fi purtat stea galbenă...** Dar de ce nu o spune de-a dreptul? Fiindcă pe de o parte i-i lene; pe de alta: i-i tare lene. Așa a fost învățat, așa l-am învățat noi, ne-evreii: să nu argumenteze, fiindcă lui, ca evreu, i se va da totdeauna dreptate, nu pentru că ar avea dreptate, ci pentru că este evreu, iar adevărul evreului holocaustolog, chiar mincinos, este considerat de facto: literă de... **Capital!**

Că pe A. O. nu-l interesează polemicile dintre P.G. și L.P. - nici o supărare(-n ciuperci)! Însă pentru că el s-a băgat în vorbă, pentru că el ne-a folosit, prin citate, (el) era obligat să iasă - din vorba și din citatele noastre - ca un om de carte (și de onoare) ce vrea să fie. Dar am spus: i-i lene să ducă la capăt ce începuse...

Abia citindu-l pe A. Oișteanu, am înțeles: un rabin este acel înțelept care face pace între doi evrei - și numai între evrei. Or Pintilie și cu mine păcătuim grav prin faptul că suntem *goi* (ce să facem: nu suntem cu toții perfecți). Un rabin nu are cum să decidă că... “amândoi avem dreptate, în felul nostru”, nu pentru că noi, *goi*-ii am refuza dreptatea rabinului, ci pentru că pe rabin nu-l interesează polemicile dintre *goi*! În textul din 22 A. O. mă cita (citându-l pe L. Pintilie) mai pe larg. Paragraful nu vorbea doar de evrei, ci și de nemți, de la ei pornea - iată pasajul din interviul lui L. Pintilie (în franceză): “Ces visages d’Allemands sont pour moi associés a ceux des juifs portant l’étoile jaune

et balayant les rues de Bucarest un an plus tard”.

Ce vor fi avînd “ces visages d’Allemands” cu... prefectura?

În volum A. Oișteanu a renunțat la germanii “văzuți” cu ochii copilului L. Pintilie din pasajul citat în revista 22. Adevărat, în romanul **Evadam** (din care un fragment fusese publicat în revista *Timpul*) nici eu nu zăboveam la cestălalt neadevăr vehiculat în interviu...

...În legătură cu germanii din Sudul Basarabiei, colonizați de ruși în locul moldovenilor alungați de noua stăpânire, începînd din 1816, ajunși în 1940 la cca 100.000 suflete... După 1918 deveniseră fideli cetățeni români de etnie germană (foști fideli cetățeni ruși). Nu au suferit deloc după instaurarea regimului bolșevic: în virtutea înțelegerii Hitler-Stalin din 23 august 1939, au fost *repatriați* (în Germania, firește) și nu “deportați”, cum scrie A. Oișteanu în textul din 22, fără a indica: de către cine deportați și deportați, unde? El nu știe (ceea ce este de mirare) sau nu vrea să știe (ceea ce devine gravissim) că, *în ziua de 6 iulie 1940, la Chișinău* a fost organizată o mare sărbătoare narodnică, truditorească, în cinstea... încheierii ocupării de către Rusia Sovietică a teritoriilor românești Basarabia, Bucovina de Nord, Herța. La tribună se aflau Hrușciiov, Mehlis și alți monștri, iar ca invitat, un ofițer superior german din SS. Garda de onoare (a tribunei oficiale) era formată, jumătate-jumătate, din ostași ai trupelor NKVD și de SS, componenți ai unui batalion german, venit în URSS (prima etapă: capitala... fructului antantei hitlero-staliniste: Chișinău), pentru a-i recupera și repatria pe coloniștii germani și a se perfecționa în subtilitățile artei Gulagului, cum scrie Gr. Vindeleanu - vezi-i mărturia mai departe.

Aceasta a fost istoria-mare, cea în care A. Oișteanu a refuzat să se amestece. Dacă i-i lene... Acum istoria-mică, ignorată de Lucian Pintilie, însă, după un rău obicei carpatodanubian, comentată, vehiculată, impusă:

Dacă el, în vîrstă de 7 ani, se afla în 1940-41 la București, ca basarabean, atunci era un refugiat a cărui familie părăsise Basarabia *înainte de 3 iulie 1940*. Deci nu putuse vedea “*repatrierea nemților*” (și nu “deportarea”, cum scrie A. O. cu indiferență egalată doar de ignoranță) - *aceea avea să înceapă în august*. Concluzie - dublă:

a. Lucian Pintilie nu a avut cum vedea, *în București, în timpul războiului, evrei purtînd stea galbenă* - fiindcă nu au existat;

b. Lucian Pintilie nu a avut cum să-i vadă pe *coloniștii nemți din Basarabia* și să le plîngă de milă până la a le asocia/suprapune chipurile cu/pe cele ale evreilor, *în Basarabia*, din care el plecase *înainte de*

repatrierea coloniștilor, pe Dunăre, îmbarcați pe nave fluviale la Reni... - din motive de (blestemată) cronologie...¹⁾

În chestiunea “stelei galbene” mă las pe mâna “Dreptului între popoare”, “Cetățeanului de Onoare al Israelului”, Raoul Șorban (op. cit. p. 23):

“Multe din prevederile acelor legi discriminatorii nu s-au aplicat niciodată. Au fost elaborate sub presiunea nazistă, dar s-au căutat și căi de a fi ocolite. Se elabora legea, dar și regulile... antilegii! Au fost și voci care cereau ca și evreii din România să poarte ‘Steaua lui David’. Și acestei presiuni i s-a găsit soluție, în urma întrevederii dintre Mareșalul Ion Antonescu și dr. Wilhelm Filderman, președintele Uniunii Comunităților Evreiești. La 6 septembrie 1941 Mareșalul a dat dispoziție ca semnul distinctiv să fie suprimat din România. Cine a mai făcut așa ceva? Tot atunci Consulatul Român din Paris a cerut ca o măsură similară să fie valabilă și pentru evreii cetățeni români, aflați în Franța”.

În studiul de aproape 500 pagini (cu ilustrațiuni) cercetătorul Andrei Oișteanu, pentru a zugrăvi “imaginea evreului în cultura română”, a vorbit de calități, cusururi, meserii, înclinații, reușite intelectuale... Cu lene și cu convingerea că nu contează ne-argumentele sale, ci faptul că *goi*-ul cititor ar să-l creadă, oricum: «Domnule, ce învățat e nepotul lui Răutu!» Numai că *a uitat* ceva esențial pentru evreul din această parte a Europei populată de lituanieni, polonezi, ucraineni, unguri, ruși, români: *muzica*.

În carte există doar două aluzii:

1. La pagina 193, în capitolul despre păstorit: “...în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, *lăutarii evrei din România* (subl. mea) interpretau în idiș un cântec popular evreiesc intitulat «Eu, biet cioban»”;

2. La pagina 197, în capitolul despre “agricolizarea” evreului:

“Și nu este întâmplător faptul că imnul mișcării sioniste, *Hatikvah* («Speranța»), devenit din 1948 imnul național al Statului Israel, are influențe din folclorul muzical moldovenesc (piesa *Cucuruz cu frunza sus*)”.

Să ocultezi *muzica* într-un studiu despre evreul din Europa Centrală și de Sud: un act motivat nu doar de ignoranță, ci de rea-voință - dacă aș fi rău, l-aș acuza pe autor de... “antisemitism”! Să admitem că, bietul A. O. este afon. Însă nimeni nu i-a cerut să ne și cânte la ureche *Cucuruz cu frunza-n sus* (nu: “frunza sus” - una; a doua: partea muzicală a actualului imn național israelian nu “are influențe din...” - ci este chiar melodia de origine; și nu “din folclorul muzical moldovenesc”, ci din cel basarabean, binișor diferențiat de cel de pe malul drept al Prutului, moldovenesc-general, după tragedia sfâșierii Țării Moldovei la 1812), ci

să aibe idee: ce este *muzica* și la ce slujește ea.

Dacă A. O. este un respins de muzică, va fi avînd măcar ceva cunoștințe de arte plastice - să nu fi văzut nici reproduceri ale tablourilor semnate de oarecarele Chagall (la verișoara sa, Anca Răutu, istoric de artă) a cărui viziune este bîntuită-legănată de miri, măgari - și lăutari? Să nu fi auzit vorbindu-se, în familia sa de evrei bolșevici originari din județul Orhei, pe Răut - dealtfel, de la râul cu același nume și-a luat unchiul său după tată, pseudonumele literar, că tot martirizase el, cu sadică și mohorâtă plăcere, cultura română preț de trei decenii - despre *lăutarul evreu Lemeș*? În toată modestia: dacă mi-ar fi citit textele publicistice și romanul **Profil bas**, apărut în franceză în 2001, la Editions de Syrtes, Paris, s-ar fi documentat în vederea studiului (de imagologie). Muzicalmente, evreul poate fi privit din trei unghiuri:

1. *Lăutarul* - ca meseriaș;

2. *Instrumentistul* cult (aș umple trei pagini - fiecare cu câte două coloane - cu numele violoniștilor, ale pianiștilor, ale șefilor de orchestră evrei - de ieri, de azi);

3. *Producătorul* fenomenului *klezmer*.

Mă opresc doar la punctele 1 și 3:

- În provinciile românești din Nord: Ardeal, Maramureș, Bucovina - cu osebite în Basarabia ocupată de ruși *evreul lăutar* era o prezență curentă. Ba lăutarii evrei erau chiar mai numeroși (ca *scripnik*-i) decât lăutarii țigani, specializați în țambal și în instrumente de suflat, din alamă, clarinetul intrînd și el în dotarea evreului - în scurtă vreme evreii aveau să devină străluciți contrabasiști și țambalagii - în America.

O figură de legendă a fost în secolul al XIX-lea lăutarul evreu Lemeș (sau: Lemiș), supranumit “Barbu Lăutaru al Basarabiei” (Hasdeu, Alecu Russo, Kogălniceanu, Iorga, G. Madan, Stere). Acest Lemeș a fost nu doar un *muzikant*, cum vor fi fost sute între Riga și Odessa, cântînd la nunți, hore, baluri, sindrofii. Ci mult mai mult - în Basarabia ocupată de ruși: el a fost interpretul, păstrătorul, colportorul valorilor de poezie, de melodie, de identitate ale “moldovenilor”, ruși de frații lor - începînd cu doina intrată și ea în folclorul idiș, numai cu partea muzicală: “*Prutule, râu blăstămat, / Care-n două ne-ai tăiat...*”. Lăutarul evreu Lemeș, cântînd și la “soarélele” de la curțile marilor boieri basarabeni rusificați: Cantacuzino, Moruzi, Sturdza, Catargi, Krupenski ș.a., a jucat rolul de... pedepsitor-la-cererea-victimelor: poftit, angajat, plătit împărătește de cei care, pentru titlul de *kneaz* își vînduseră moldovenitatea. Lemeș, dăruit și

cu o voce sfâșietor de frumoasă, le amintea în “moldovenește” ce anume părăsiseră, trădaseră. Fanarioții rusificați își rememorau “faza intermediară”, moldovenească și plângeau de beție cu bale, rusească, cu lacrimi cât pearja, își zmulgeau *à la russe*, bărbile, se loveau cu pumnii în cap (tot după modelul pravoslavnic), și, mazochiști, continuau a-i cere lui Lemeș: «Ia mai zi un cânticel în limba maicii noastre (sic) - să mai vărsăm o lăcrămioară». Vai, katharsis-ul moldo-rus stârnit de scripcarul și guristul evreu Lemeș *prin limba română* - se rezuma la *kef*-ul anual, nu se concretiza în ctitorirea vreunei tiparnițe cu litere “moldovinești”, nici a unei școli, măcar de dascăli bisericești - “în limba maicii”...

- Decurgînd firesc din primul punct (lăutarul evreu, acel meseriaș care contra plată executa comanda clientului: polonez, rus, ungur, moldovean, în limba și cu materialul comanditarului), s-a încheiat o nouă expresie muzicală: *klezmer*-ul. Pentru uz propriu evreii lăutari păstrau ca atare ori modificau teme muzicale existente în comunitățile pentru care executau comenzile, dotîndu-le cu texte în idiș, astfel creînd *un nou folclor muzical*: (există în Europa de Est altul, cu texte în idiș, însă muzica - iudee - are inflexiuni melodice liturgice, de sinagogă și a inspirat jazz-ul vocal practicat în Franța de Michel Jonasz).

Ciudat și, la urma urmei, explicabil: *klezmer*-ul, născut în Europa s-a cristalizat în afara ei, în “emigrație”:

- în America (mai cu seamă la New York);
- în... repatriere - în Palestina.

Amîndouă locurile atât de altundeva aflate - față de Basarabia - și atât de îndepărtate unul de altul au produs *klezmer* din aceeași motivație intimă: *nostalgia* (să-i zicem pe românește: dorul), după acea patrie în care se simțiseră bine și dacă nu de-a dreptul pierdută, sigur: părăsită, deși subiectul cântăreț se afla, în sfârșit, la Eretz Israel). Nostalgie exprimată printr-o veselie înlăcrimată, ușor disperată - deși săltăreață.

Fidelitatea melodică, preponderent moldovenească, ținînd seama și de faptul că de secole Ucraina dintre Bug și Nistru fusese populată majoritar de moldoveni - va fi semnificînd, simultan: desemnarea patriilor de substituție și conjurarea soartei de a face din Israel cu adevărat Țara Promisă, nu doar un stat, acolo, ca atâtea altele - temere, vai, adevărită, după 1948...

Sub formă onestă, cu indicarea originii: “pe o temă populară poloneză”, “pe o melodie din Basarabia” sau maghiară, bulgărească - încă o dată: mai ales moldovenească - câteva bune decenii *klezmer*-ul a favorizat

structurarea unei variante a jazz-ului newyorkez (Benny Goodman la clarinet a participat la câteva înregistrări istorice). Asta a durat cam până în 1948, câtă vreme evreii nu au avut o patrie oficial recunoscută.

Există o sumă de piese “americane”, înregistrate la New York începând de prin 1909 și care, sub titluri ca: “A vaibele a tsnien”, de Tarras (cu poznașele surori Bagelman), “What can you mach? S’is America” de Lebedeff, “Freilicher Yontov” de Brandwein, “Yddisher march” (“marș” alcătuit din “Ciocârlia” curată, împletită cu o doină și cu o horă), “Second Avenue square dance”, de același Tarras popularizează, ca să spunem așa, folclorul moldovenesc, în sens larg, în stare aproape pură, recognoscibil, nu doar după oarecari hore, doine, sârbe, ci și după clasice ca “Ciobanul care și-a pierdut oile”, “Ciocârlia”, “Hora Mare” (extrasă de Brandwein, în 1924, din... Rapsodia română nr. 1 de Enescu...).

După 1948 au răsărit klezmerieni “independenți”: înregistrează discuri cu melodii ucrainene, ungurești, poloneze - mai bine de trei sferturi basarabene - însă nu mai indică originea, cum făceau bătrânii Steiner, Tarras, Brandwein, Hoffman, Fried, ci pretind că *este* “muzică tradițională evreiască din Europa de Est”!

Cel mai nerușinat dintre clarinetiști (și mai lipsit de har) rămâne newyorkezul David Krakauer, altfel director de “școală de klezmer”... După el s-au luat o mulțime de clarinetnici de la Tel-Aviv, mai ales dintre recent recuperații din URSS: ei prezintă (și vând) fără tresărire discuri cu *Ciocârlia*, cu *Hora Staccato* (predilect clarinetite - și indecent schelălăite) sub eticheta: “muzică tradițională evreiască” și nu s-a găsit nici un etnomuzicolog evreu (mă gândesc la prietenul și vecinul meu de Drumul Taberii, Harry Brauner - câtă vreme a trăit) să atragă atenția calpuzanilor că (și) aceste melodii, sub forma lor cunoscută, nici măcar nu sunt “din folclor”, deci anonime, ci aparțin unui anume Grigoraș Dinicu: el le-a cules, le-a prelucrat-aranjat, le-a semnat, le-a scos în lume...

Și jazz-ul împrumută de peste tot, însă el se prezintă - în scris - cu *titlurile* pieselor, nu indică... “originea etnică” a temelor.

În klezmerul nou (și, fie vorba între noi: de o calitate muzicală întristătoare - este adevărată zicerea: «Evreii sunt supradotați muzical - dar să te ferească Dumnezeu de evreii afoni!») este pusă în evidență “originea etnică” (deci: *proprietatea* - aș zice: *moșteniritatea*) - mincinoasă, abuzivă, confecționată pe loc, în graba-mare.

Ca și cum evreii nu ar fi produs de totdeauna o muzică și originală și de valoare.

NOTE

1) Regizorul Lucian Pintilie, ca artist, a fost remarcabil până în momentul în care și-a căutat scenariile de film în texte de Băieșu, de Petru Dumitriu-Canaliu. Se vede că el nu cunoaște funcția sacră a *cuvântului*, ignoră *etica* - doar a mărturisit singur că înainte de 1989 făcuse “totul - ca toată lumea” - pentru a-și salva talentul.

Se știe: talentul-la-român: el este un lucru foarte mare!, vorba cuiva. Alibiul “talent” a acoperit cu țolu-i murdar, zdrențuit, răumiro-sitor multe demisii morale ale multor talentați, chiar geniali compatrioți, ducând drept în subterana pactului cu diavolul securității (pact încheiat, după cum a mărturisit cu jumătate de gură după ce Iliescu a fost, în sfârșit trimis la plimbare, fiindcă iată cum arată căința lui: «Am fost și eu... agățat, dar am dat note numai câteva săptămâni...»). Un om amenințat, șantajat, torturat, pentru a da o notă informativă este, rămâne o *victimă*. Însă “artistul” care, pentru a obține, de pildă, un *pașaport de serviciu*, își oferă... *serviciile* (ca Lucian Pintilie) - ce este el: un martir pe altarul artei curate?; un Sfânt-Gheorghe al Rezistenței prin Cultură însulițind balaurul totalitaris-mului terorist comunist? Sau o oarecare secătură cu care nu este recoman-dabil să te însoțești nici pentru a trece strada?

Într-un interviu dat televiziunii franceze Lucian Pintilie, întrebat fiind: cum de el, înainte de 1989, singurul român-la-Paris care călătorea în România după plac nu fusese... pedepsit de “emisarii” lui Ceaușescu (trimitere în “subsolul” cunoscut atunci, spre securistul Haiducu-Hirsch, cu misiunea de a-i suprima pe V. Tănase și pe P. Goma), a răspuns, înțepat: Ceaușescu nu-i putea face lui nimic, fiindcă el este cunoscut pe plan mondial, s-ar fi făcut un scandal monstru dacă s-ar fi întâmplat una ca asta!; apoi el, Pintilie, îl amenințase - pe Ceaușescu!: dacă *i s-ar* suspenda pașaportul, *ar face* scandal, *ar da* interviuri, *ar divulga* (! - să se remarce condiționalul-perpetuu) ce se întâmplă, cu adevărat, în țară (ce să se întâmple: foame-frig-dărâmări-teroare)... De aceea lui Ceaușescu îi era frică de el, Pintilie, de dezvăluirile, în fine, de amenințările cu dezvăluirile, dacă i se va lua pașaportul de serviciu... Dar nu de acest motiv L. Pintilie a tăcut. Să acceptăm: pentru a obține ceva (un pașaport cu mai multe intrări-ieșiri), artistul român de mare valoare - ce spun eu “mare valoare”, de-a dreptul de geniu! - consimțea la o “mică derogare de la morală” - fiind el grijuliul care nu-și lasă talentul să-i moară.

În termeni vulgari, de ședință comunistă, această sănătoasă, justă atitudine se chema: “*a da dovadă*” și semnifica: a da arvună, a da aconto

- pentru ceva neprecizat. Astfel văd eu intervenția lui Lucian Pintilie în *chestiunea stelei galbene pe care ar fi purtat-o evreii, pe străzile Bucureștiului, în timpul războiului*.

Mă întreb și acum, după aproape un deceniu de la citirea acestei afirmații iresponsabile, mincinoase:

«În ce scop Lucian Pintilie, marele nostru regizor (cel care era atât de mare, încât nu avea nevoie să facă plecăciuni, în direcția celor care nu le meritau - însă aveau putere, aveau bani...) s-a trezit spunând neadevăruri strigătoare la cer - minciuni care stropesc cu noroi nu doar augusta sa persoană, ci înfundă până la bărbie, în calomnie, biata comunitate românească în integralitatea ei?»

El se afla la Paris la începutul anilor '80, când săptămânalul *L'Express* a publicat "statistica lichidării evreilor", pe țări - inspirată de Elie Wiesel - din care reieșea că România își lichidase evreii "în proporție de 80%", pe când Ungaria "doar 40%"; cum era în excelente relații cu Eugène Ionesco, dacă nu va fi asistat la "discuția" lui cu Wiesel, i se va fi povestit cum Ionesco i-a reproșat amicului declarația - mincinoasă istoric - anume că familia sa din Sighet fusese arestată în aprilie 1944, de către... jandarmi români. Oricum, frecventându-i pe Ionești, Pintilie se scăldase într-o atmosferă de onestitate intelectuală, de toleranță, de democrație în sensul bun al termenului; Eugène Ionescu, dacă nu era - și nu putea fi - "antisemit", nu era nici fanatic filosemit.

Să fi intenționat L. Pintilie să-i facă lui Ionesco "o floare" prin o asemenea declarație? Dacă ar mai fi fost în viață, când au apărut declarațiile sale - cum ar fi primit Ionesco un astfel de... omagiu?

Atunci de unde i se trage lui Lucian Pintilie convingerea că, în timpul războiului, evreii din București purtau stea galbenă - evrei cu stea galbenă văzuți de el, cu ochii lui?

Sau va fi expectorat și el vorbe-vorbe, pentru că era de un bon ton (altfel profitabil, material) să compătimești suferințele evreilor, "în schimb" să taci cu un curaj admirabil suferințele provocate nouă - ca basarabeni - de ei, evreii? Vasăzică Pintilie "își aduce aminte" (sic) să fi văzut cu ochii lui umilințele, suferințele evreilor din București, "în timpul războiului, purtând stea galbenă", dar nu-și aduce aminte nimic-deloc (să nu-i fi povestit nimic părinții?, refugiații din preajmă?) de(spre) suferințele ne-evreilor din Basarabia, pricinuite de bolșevicii evrei - și bulgari și de găgăuzi, la Tarutino - în blestemata Săptămână Roșie: 28 iunie-3 iulie 1940?

Cum se va fi chemînd această "memorie"? Minciună. Iar pentru că Lucian Pintilie a frecat multă vreme pavèlele Parisului: *couardise*.

Ce-am ajuns noi, românii (“cei mai dârji anticomuniști din Europa de Est” - citat din Coposu, din Ana Blandiana, din Liiceanu): nici nu clipim în fața minciunilor monstruoase, a calomniilor, a acuzațiilor proferate de evrei la adresa întregii comunități românești - operație de pregătire a terenului în vederea re-jefuirii țării - temeinic jefuită și de ei în o jumătate de secol;

Nu tresărim când unul de-al nostru, din slugărnicie, supralici-tează minciunile-calomniile-acuzațiile delirante ale evreilor, ne împoașcă el cu produsul latrinei marxist-bolșevist-sioniste - de ce?

Fiindcă noi, românii suntem... culturali; nu se face să atragem atenția unei glorii culturale naționale că este un abject slugoi.

Un an (26 iunie 1940-22 iunie 1941) ocultat. Să fie el cauză? Sau efect?

Informații extrase din documente (vezi Bibliografia) - publicate în România din dreapta și din stânga Prutului începând din 1990 - majoritatea reproduse și de mine în texte publicistice, pe larg în romanul **Basarabia**.

I

[1 9 3 9]

“[Ministerul pentru Minorități, Secția de Studii și Informațiuni]

“SCURT ISTORIC ASUPRA PROBLEMEI EVREIEȘTI ÎN ROMÂNIA

“Probleme evreiască în România are aspectul destul de ciudat când îl judeci prin prisma dreptului la suveranitate al națiunii și al statului român, al unei lupte de aproape un secol între națiunea română și imigrația continuă a evreilor din Rusia și Galiția, la care se adaugă aceea a evreilor din Ungaria, Germania și Austria.

“Imigrația evreiască se manifestă imediat după tratatul de la Adrianopol din 1829. Prin acest tratat se deschideau strâmtoarele Bosforului comerțului internațional și se recunoștea Principatelor Române dreptul la comerț cu alte state. (...) Cum viața socială în principate era foarte redusă, cum o negustorie națională (...) nu exista, cum înșiși negustorii greci, armeni și turci ce se aflau în principate și erau mai înstăriți, nu aveau experiența legăturilor de comerț cu străinătatea, s-a pornit o masivă imigrație de evrei din Galiția și din Rusia în Principatele Române pentru a acapara comerțul românesc. (...)

“Acapararea economiei naționale

“Poate că proporția de 4-5% a populației evreiești față de totalul populației României n-ar părea atât de primejdioasă. În fond însă ea reprezintă o primejdie gravă și reală dacă ținem socoteală de împrejurările în care se găsesc evreii față de populația băștinașă. În adevăr acești evrei veniți în România numai atrași de perspectivele începuturilor de prosperitate ale Țărilor Române, au acaparat întreaga

piață comercială românească și, realizând beneficii importante, au început să se substituie burgheziei românești. Astfel, pe la 1865 majoritatea terenurilor arabile din Moldova și o bună parte din Muntenia se găsea grevate de ipoteci grele în favoarea evreilor. Chiar o parte a pământurilor țărănești acordate prin legea agrară a domnitorului Alexandru Ioan Cuza erau ipotecate evreilor (...) Evreii încercau să acapareze acest izvor de bogăție [pământul] acordând împrumuturi pe ipoteci asupra moșiilor marilor proprietari care, începând să ducă o viață de lux erau vecinic în căutare de bani. În același fel evreii reușiseră să obțină ipoteci și pe pământurile țărănești, împrumutând cu camătă mare pe țărani pentru nevoile acestora de a-și procura vite și unelte de muncă. (...)

“Situația aceasta vizibilă și bine simțită de populația românească dela orașe și de cea rurală din Moldova, unde evreii începuseră să se infiltreze și la sate ca arendași de moșii și cârciumi, exploatând cu neomenie țărănimea, a alarmat pe români și a sfârșit prin a crea un curent antisemit în opinia publică românească.

“S-au produs astfel o serie de mișcări și agitații pe chestia evreiască și s-a ajuns chiar la *mișcarea sângeroasă dela 1907 care a pornit din Moldova din revolta țărănimii împotriva arendașilor evrei* (s.m.) și s-a întins apoi în toată țara luând aspectul unei revolte cu caracter social. (...)

“A intervenit însă izbucnirea războiului Mondial [primul] și faptul acesta a schimbat din nou situația evreilor față de națiunea română (...) Ar fi nedrept să nu recunoaștem că o parte din ei - destul de puțini, de altfel - și-au făcut datoria către țară. Marea majoritate însă au căutat și au obținut numai profiturile pe care le putea da războiul. Fapt este că *evreii din teritoriul ocupat de trupele inamice s-au pus la dispoziția acestor trupe și au urmărit cu tenacitate pe români, contribuind la șicanarea, maltratarea și jefuirea românilor de către trupele inamice. Din acest trafic al trădării față de țara care le dădea adăpost au realizat beneficii mari, au făcut averi.* (s.m.) (...)

“...prin legea din 1924 autoritățile comunale au fost îndreptățite să întocmească liste de naționalitate pentru locuitorii comunei cari au dobândit de plin drept naționalitatea română (...). Întocmirea acestor liste (...) a dat loc la o nouă serie de fraude, *autoritățile comunale înscriind în aceste liste fie din neglijență, fie din rea-credință, o mulțime de evrei veniți în țară după 1918. (...) s-au făcut înscrieri de evrei veniți din Germania după 1933 din pricina regimului național-socialist.* (s.m.)

“(...) Statul român are nu numai dreptul, dar datoria să se apere

împotriva invaziei străine, el fiind un stat tânăr și la începutul consolidării ființei lui naționale. Într-o epocă în care state mari din Apus înțeleg să se apere împotriva străinilor, într-un moment în care Franța și Anglia însele refuză să primească pe refugiații evrei din alte țări, ca simpli străini, nu ca cetățeni, a pretinde statului român să primească pe acești refugiați recunoscându-le o cetățenie obținută prin fraudă nu este numai o exagerare ce atinge grav dreptul de suveranitate al statului român, dar este o primejdie pentru liniștea și ordinea acestui stat (...)

“Ca dovadă a bunelor intențiuni ale statului român față de minoritățile din România, a luat ființă un Comisariat General al Minorităților (...) elaborat în cel mai larg spirit de libertate și are atribuțiile de a veghea la respectarea drepturilor acestor minorități, pentru a face să dispară orice abuz sau nedreptate (...)”

Arhivele Statului, București, fond Ministerul pentru Minorități, dos. nr. 30/ 1939. f. 108-123

*

[‘Ministerul pentru Minorități Secția de Studii și Informațiuni]
[1939, București]

“[REFERAT CU PRIVIRE LA SITUAȚIA JURIDICĂ ȘI
ECONOMICĂ A EVREILOR DIN ROMÂNIA]

“La recensământul făcut în 1930, numărul evreilor din România a fost (...) de 758.222 de suflete, adică 4,2% din populația totală a țării (...). Cu ocazia revizuirii cetățeniilor, statistica judiciară a Ministerului de Justiție a stabilit că s-au înregistrat 208.217 cereri de revizuire, reprezentând tot atâția capi de familie evreiești care cereau revizuirea pentru 965.270 de evrei - membri ai familiilor lor (...).

Arhivele Statului, București, fond Ministerul pentru naționalități, dosar 30/1930. f. 173-177

*

“Ministerul Regal al Afacerilor Străine

“Direcțiunea politică Nr. 15869/ 12 Martie 1939

“Domnule Însărcinat cu Afaceri,

“Ca urmare la instrucțiunile și informațiile trimise până în prezent Oficiului Domniei-voastre cu privire la problema evreiască, am onoarea a vă face să parvină Memoriul aici alăturat, rugându-vă să binevoiți a-l remite Guvernului pe lângă care sunteți acreditat, atrăgându-i atențiunea asupra importanței problemei la care se referă și exprimându-i speranța

că va sprijini punctul de vedere expus în Memoriu.

“Primiți, vă rog, Domnule Însărcinat cu Afaceri, asigurarea deosebitei mele considerațiuni.

“Ministru

“Al. Cretzianu

Director

S. Davidescu”

“PRO MEMORIA

“Guvernul român crede de datoria sa de a se adresa guvernelor Marilor Puteri, putând să colaboreze la rezolvarea problemei evreiești și de a le expune punctul său de vedere cu privire la o problemă care devine cu fiecare zi mai serioasă în România.

“Prezentul memoriu are drept scop să expună, pe de o parte, originile și evoluția problemei evreiești în România, precum și datele actuale și, pe de altă parte, să formuleze propunerile concrete ale guvernului român în vederea soluționării acestei probleme pe planul cooperării internaționale.

“I. Istoricul problemei evreiești în România

“Stabilirea populației evreiești în România, atât în Vechiul Regat cât și în noile provincii, este relativ de dată recentă. Cronicile țării, inscripțiile, sigiliile, într-un cuvânt toate izvoarele istoriei țării, nu spun nimic în legătură cu evreii până în secolul al XVIII-lea. În România Veche, la începutul secolului al XIX-lea de abia se constata prezența a vreo trei mii de familii evreiești. În 1820 acest număr ajungea la 4.855. Din acest moment, teritoriul românesc devine teatrul unei adevărate invazii. În 1859 numărul lor a atins deja cifra de 118.922 de persoane. În 1899, el s-a dublat din nou, atingând 269.000 persoane. În mai puțin de un secol, prin urmare, elementul evreiesc din Vechiul Regat a sporit cu peste două mii la sută și aceasta nu printr-o creștere normală a populației, ci printr-un aflus neîncetat de noi imigranți.

“În Bucovina, de la anexarea acestei provincii de Austria, în 1775 erau cu totul 526 familii de evrei, cam în jur de 2.100 persoane. În 1924 numărul lor era de 128.000 persoane (...).

“În Transilvania, se numărau în 1804, în toată provincia de abia 1.606 evrei. (...) în 1870, la 24.000 și în 1923 la 200.000, în cifre rotunde.

“În Basarabia, în momentul dezmembrării acestei provincii a Moldovei, în 1812, numărul lor era neînsemnat. El este, în zilele noastre de 276.000, cam o zecime din populația acestei provincii.

“Dacă adăugăm la cifrele de mai sus numărul de evrei veniți în

ultimii ani din Rusia, din Ungaria, din Austria, chiar din alte țări, cifra evreilor, cu cetățenie sau fără cetățenie română, ce trăiesc acum în România depășește pe cea de un milion două sute de mii de suflete (1.200.000). Importanța acestei cifre va apare și mai evidentă dacă se apreciază că numărul evreilor din toată lumea este, după statisticile Biroului din Philadelphia, de 14.600.000. Evreii din România reprezintă deci, ei singuri, în jur de 9% din numărul total de evrei. (...)

“II. Originea evreilor din România

“Cu excepția câtorva mii de rit spaniol zis ‘Sephardim’, evreii din România sunt de rit polonez zis ‘Ashkenazim’. Imigrați, la o dată recentă din Rusia, Polonia, Ungaria, Austria, Germania, pentru a scăpa de persecuții, intoleranță religioasă sau mizerie, ei s-au stabilit aproape exclusiv în orașe, în grupuri distincte. Trăind separat de populația românească din cauza intereselor personale, ei rămân neasimilabili. (...) *Dacă există o problemă evreiască în România este necesar să subliniem că a avut tot timpul un caracter strict ecomic și politic, niciodată religios.* (n.m.) (...)

*

“Marele Stat Major, Secția II-a

“Buletin contrainformativ pe luna Octombrie 1939

“A. STAREA DE SPIRIT A POPULAȚIEI CIVILE

“[...] 5. Evreii

“În rândurile evreilor s-a putut constata oarecare satisfacție ca urmare a zvonurilor răspândite de unii agitatori că nu este exclusă o invazie a trupelor sovietice în Basarabia. Ei întrețin legături ascunse cu URSS. Elementul de discordie, boicot, anarhism, evreilor nu le scapă nici o ocazie pentru a semăna ura și a agita spiritele celor nemulțumiți. (...)

“(...) evreii din jud. Soroca ar fi format comitete secrete pentru primirea cât mai bine a trupelor rusești la o eventuală intrare în Basarabia. (...)

“Evreii din Ardeal au început a fi ostili ungurilor, datorită curențului antisemit din Ungaria și comentează soarta conaționalilor lor din Polonia, contra cărora național-socialismul german a luat o serie de măsuri represive (Corpul 6 Armată)

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 333, dosar nr. 86, f.1, 17, 24-25

*

“Legățiunea Regală a României în Egipt

“Atașatul de presă. Vezi adresa no.456 din 30.XII.1939

**“Conferința Domnului Itzhak Gruenbaum,
membru al executivei ‘Jewish Agency’, ținută la stațiunea de radio
din Ierusalim în ziua de 20 Decembrie 1939 (traducere)**

“În așteptarea evenimentelor, în România domnește liniște. La granițele ei au avut loc evenimente istorice, cu iuțimea cutremurului de pământ. Un stat vecin, care era sigur de puterile sale, a fost desființat în timp de câteva săptămâni. România, văzând că armata polonă se retrage spre granițele sale și că cetățenii Poloniei fug de groaza războiului, și-a deschis porțile în fața lor și i-a adăpostit. În fața României, această țară a fost ștearsă de pe lista statelor existente, iar Rusia a ocupat locul ei la nordul României. Deci acum Rusia o înconjoară atât dinspre răsărit, cât și de la nord. Acest fapt a aruncat teamă asupra României. Deși Rusia este cam slăbită, în ultimul timp, din cauza evenimentelor și războiului cu Finlanda, totuși acest pericol nu a dispărut încă.(...)

“Deși în România este liniște, o liniște în așteptarea desnodământului, în așteptarea «cutremurului de pământ», fiecare se întreabă: când? Dar în special evreii sunt cei care se întreabă. În aparență sunt liniștiți, căci își amintesc de pericolul regimului antisemit de cari au scăpat ca prin minune. Urmele acestui regim nu au dispărut încă. Iată rezultatul: circa 300.000 evrei se găsesc în țară fără a avea dreptul la cetățenia română și, neavând nici o altă cetățenie, au rămas pe drumuri. Care va fi viitorul lor? Noui legi în contra evreilor nu se fac, deși există posibilități. Noul guvern a declarat că are de gând să micșoreze numărul evreilor și să încurajeze și sprijine ieșirea lor. (...)

“Deocamdată domnește liniște, iar evenimente speciale nu sunt. Afacerile merg bine și mărfurile românești sunt foarte căutate. Bineînțeles că în Basarabia și Bucovina situația este încordată, dar în Regat și chiar în Transilvania nu sunt semne de frică.

În văzul evreilor români a fost distrusă evreime polonă. Refugiații lor au găsit aici un refugiu. Numărul lor nu este mare, maximum 1500 [în Nota, corectat: 10.000]. Aceștia au adus cu sine gemetele orașelor bombardate; mulțimea refugiată, pe drumuri a fost atacată din ceruri cu bombe și mitraliere. Ecoul detunăturilor a fost auzit din povestirile lor, iar imaginea câmpurilor de bătaie și a căilor morții ies în relief din aceste

povestiri. Evreimea română și-a deschis inimile și casele în fața fraților lor refugiați spre ei. O atitudine caldă și inimoasă; le-au arătat o atitudine frățească, încât și printre refugiați sunt voci conștiincioase care s-au deșteptat: «Nu avem dreptul să ne bucurăm de o asemenea inimizitate, căci la timpul său, nu am primit tot astfel pe refugiații evrei din Germania care au venit spre noi».

“Refugiații trăiesc în mijlocul populației evreiești. Aceasta suferă cu ei nenorocirile și suferințele lor. Evreii români aud mereu eco-ul chinurilor din teritoriile poloneze ocupate. Deși din teritoriile ocupate de germani sosesc vești puține, totuși, și acestea sunt de ajuns pentru a mișca sufletul până în adâncul lui. Din regiunile ocupate de ruși nu se povestesc cazuri de teroare ne-omenească, dar și aici a fost distrusă viața spirituală și națională.

“Nu este de mirare că față de cruzimile ne-omenești din teritoriile ocupate de germani, evreii nu și-au ascuns dorința de a scăpa de acolo, iar cei care au scăpat au fost bucuroși. Chiar și cei care au fugit în Rusia erau bucuroși, nefiindu-le viața în pericol. Și iată că această situație a răspândit *zvонul printre polonezii din România că evreii din teritoriile ocupate de ruși au trecut de partea rușilor și fac tot ce vor ei, pentru a le fi pe plac*. (subl... mea, P.G.) Probabil cel care a răspândit acest svon a fost interesat să adâncească și mai mult prăpastia dintre poloni și evrei. (...)

“Viața refugiaților evrei din România nu ne dă acea impresie grea cu care suntem obișnuiți, căci ei nu locuiesc în locuințe comune, ci separate. Ei primesc din partea poliției românești, pe contul Guvernului Polon, suma de lei 100 zilnic. Bine înțeles această sumă nu este de ajuns, dar aceasta îi scutește de rușinea foamei, mai ales din cauza eștinătății din orașelele României, unde s-au stabilit majoritatea refugiaților săraci. Toți au primit haine de iarnă din partea comitetelor de ajutorare; bani pentru acest scop se primesc din străinătate. Cei care activează în acest comitet de ajutorare sunt evrei poloni veniți în România încă din timpul lui Grabsky, care și-au deschis în România fabrici și o parte din ei s-au îmbogățit. De asemenea și ‘Joint’-ul a început a organiza această activitate de ajutorare. Acest fapt a adus la formarea unui comitet mare de ajutorare a conducătorilor evreimii române. Între aceste două comitete au fost și unele neînțelegeri, care probabil între timp au dispărut. (...)

“...se crede că evreii români au datorie de a umple lipsa creată prin distrugerea evreimii polone. În special sioniștii care au înțeles că evreii români formează acum cel mai mare grup de evrei din Europa și că au obligațiunea de onoare ca în această oră istorică să stea în primele rânduri în

munca de ispășire și scăpare. Sioniștii au fost primii care s-au grăbit să ajute pe refugiații din Polonia și ei simt că au datoria să mărească eforturile pentru această activitate. Din această cauză s-au unit cu toții într-o singură organizației care își va mări activitatea. Ei nu mai au încredere în puterea lor, dar dorința este foarte mare. Aceștia știu că atâta timp cât soarta lor le permite, trebuie să-și facă datoria față de poporul și țara lor. Acesta este comandamentul orei istorice în care trăiesc și nu vor trece peste el.”

Arhivele Statului București, fond Ministerul Propagandei Naționale. Informații, dosar nr. 740, f.1-4.

*

“Ministerul pentru Minorități, Secția Studii și Informațiuni

“REFERAT

“Reprezentanții populației evreiești din România s-au prezentat în repetate rânduri la Ministerul pentru Minorități cerând să li se îngăduie înființarea unei secții evreiești în «Frontul Renașterii Naționale» și constituirea unei asociații proprii după modelul celor acordate minorităților etnice sau cel puțin organizarea lor într-o comunitate de apărare a intereselor lor speciale.

“De curând s-au prezentat din nou la acest minister domnii Teodor Fischer, W. Filderman și I. Finkelstein care ne-au depus câte un memoriu în aceeași chestiune. D. T. Fischer cere autorizație de înființare a unei asociații generale a minorității etnice evreiești din țară care s-ar numi «Obștea evreească a României» și va fi un organ de reprezentare și de colaborare cu guvernele țării. D. W. Filderman cere și domnia sa tot o «Obște evreească a României» și tot în aceleași condițiuni ca D. Fischer, ceea ce arată că s-au pus de acord înainte de a prezenta memoriile respective. D. I. Finkelstein cere să se numească de către guvern un «Consiliu Superior al Cultului Mozaic» dintre evreii recunoscuți ca buni cetățeni români și în același timp și ca buni cunoscători ai chestiunii evreiești care în acord cu organele statului, să coordoneze viața socială, culturală și religioasă a evreilor din țară și să propună forurilor tutelare măsurile de luat în problema evreească.

“...socotim că ar fi nimerit să se găsească o formulă în cadrul căreia să se urmărească soluționarea problemei evreiești, cu colaborarea conducătorilor evreilor din țară, pentru a preîntâmpina orice eventualități de viitor. Cum însă nu trebuie să se creeze evreilor din România o altă situație juridică decât aceea pe care au avut-o în trecut și cum recunoașterea lor ca minoritate etnică nu se poate face, ei fiind în fapt o

minoritate religioasă în cadrul statului român, o încadrare a lor în «Frontul Renașterii Naționale» după modelul celor făcute pentru minoritățile etnice istorice, nu este recomandabilă. (...) totuși, pentru a da și populației evreești din România un statut juridic care să acopere o lipsă de care se plâng evreii în forurile internaționale (...) propunem:

“1. Să se autorizeze constituirea unei «Asociații generale a comunităților de rit mozaic din România».

“2. Autorizația să se dea la 3 persoane care ar propune apoi Ministerului pentru Minorități o listă din care să se aleagă încă 6 persoane pentru a forma Comitetul de conducere al Asociației. (...)”

“3. Comitetul de conducere va elabora un statut pe care îl va prezenta ministerului pentru Minorități (...)”

“În felul acesta, Comitetul de Conducere al Asociației generale a Comunităților de rit mozaic din România ar fi organul central care va reprezenta interesele populației evreești, în toate chestiunile referitoare la problema evreească, fiind și organul prin care statul român ar putea răspunde diferitelor plângeri adresate de asociațiile internaționale evreești forurilor politice internaționale”.

Arhivele Statului București, fond Ministerul pentru Minorități, dosar nr. 30/1939, f. 170-172.

I I

[1 9 4 0]

“Marele Stat Major, Secția II-a

“SECRET

“BULETIN CONTRAINFORMATIV

pe luna Martie 1940

PARTEA A II-a

“*A. STAREA DE SPIRIT A POPULAȚIEI CIVILE*

“[...] 6. *Evreii*

“Populația evreească a continuat a se manifesta, în cursul lunei Martie a.c., așa cum s-a semnalat și prin Buletinele anterioare.

“- Oportunistă, urmărind a-și servi exclusiv interesele proprii în dauna societății și a Statului.

“- Speculantă, fără nici o milă, a nevoilor populației române.

“- Neloială, căutând a se eschiva, prin toate mijloacele, de la îndatoririle față de legiurile și instituțiile Statului.

“Luna Martie a anului 1940 are drept caracteristică, pentru mișcarea evreească «O nouă organizarea a evreilor pentru căutarea unor noi mijloace de acțiune».

“Două fapte au contribuit la adoptarea acestui sistem:

“- Informațiunile deținute asupra celor ce s-au petrecut cu evreii în regiunile poloneze ocupate de germani și de ruși.

“- Alegerea noului rabin, Alex Șafran.

[Nota editorului: “Dr. Alexandru Șafran, Șef Rabin al Comunităților Evreiești din vechiu Regat (4 februarie 1940), membru al Senatului României (17 martie 1940), Șef Rabin al Comunității Evreilor din București (13 mai 1940)].

“Din informațiile căpătate, evreii din România și-au dat seama că atât regimul sovietic, cât și cel hitlerist le sunt potrivnice realizărilor spre care năzuiesc; de aceea au căutat, atât prin alegerea noului rabin cât și prin noua orientare dată activității mișcării evreiești, să ia o atitudine de mai multă loialitate. S-au mărginit deci a se reorganiza formulând deziderate:

“- Federalizarea organizațiilor sioniste din România cu secțiuni sioniste locale, în toate localitățile cu populație evreească.

“- Reorganizarea Secției Culturale a organizațiilor sioniste din România «Tarbut».

“Tineretul evreesc din toate asociațiile evreești să fie grupat într-o ‘uniune’ pusă sub conducerea directă a Comitetului Central al Organizației Sioniste.

“- Pentru propaganda evreească au hotărât să tipărească un Buletin, din care a și apărut un număr.

“- Să se înființeze în țara noastră un seminar pentru pregătirea rabinilor, deoarece România are comunitatea evreească cea mai importantă din Europa de Est și Sud-Est [...]”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 333, cabinetul ministrului, dosar nr. 86, f. 131, 141, 157-158.

*

(“Cu o lună înaintea începerii operației militare [deci între 25 mai și 1 iunie 1940] au fost chemați de Komintern M. Skvorțov (Leibovici) și I. Morgenstern, membri ai secretariatului P.C. din România, respectiv în regionala din Basarabia - care au prezentat rapoarte despre «capacitatea de luptă»”).

*

...“Membrii partidului comunist și unii minoritari din Basarabia au fost înștiințați de către agenți sovietici cu mult timp înainte despre ultimatum. Sarcină: intensificarea propagandei prosovietice, confecționarea de steaguri roșii, pancarte cu lozinca «Trăiască armata sovietică și Stalin» cu care să-i întâmpine pe sovietici, la intrarea în teritorii și cu care să hărțuiască trupele române și coloanele de refugiați”.

*

...“În mai-iunie 1940 radio Tiraspol: puterea sovietică promite împroprietărirea țăranilor din RSSAM [în Ucraina, pe malul stâng al Nistrului] cu pământ și animale”. (...) “Pe malul stâng al Nistrului au fost instalate difuzoare puternice care transmiteau muzică populară românească - numai veselă - întretăiată de propagandă”.

*

Încă de la 23 august 1939 (Pactul Hitler-Stalin), printre evrei circula “promisiunea fermă a Tovarășului Stalin: în Basarabia va lua ființă Republica Socialistă Sovietică Evreiască”.

*

Manifest difuzat de Sovietici în 22 iunie 1940 [cu patru zile înainte de ultimatum] în Basarabia și în Bucovina - atenție la “limba română”, mai cu seamă la topică:

“A venit un mare ceas al eliberării noastre de sub jugul boerilor români, moșierilor, capitaliștilor și Siguranței. URSS, Armata Roșie, conduse de partidul lui Lenin-Stalin iau sub protecția lor puternică Basarabia, furată de la noi în 1918 de boerii și clica militară românească (...) Furat pământul sovietic al Basarabiei, se reîntoarce la a lui Patrie, în constituționarea URSS. Armata Roșie care a eliberat pe ai noștri frați - ucraineni și bieloruși - de asuprirea boerilor polonezi v-a elibera și pe voi, pentru totdeauna, ai noștri frați și cetățeni ai URSS (...) Poporul muncitor din Basarabia! Pe tine te așteaptă o fericită și liberă viață în marea familie a popoarelor din URSS. Trăiască Basarabia Sovietică! Trăiască ai noștri frați moldoveni, ruși, ucraineni, zmulși din româneasca robia. Trăiască marele nostru conducător și învățător, tovarășul Stalin!”

Semnează: “Comandamentul Armatei Roșii.”

*

“Agresiunea a fost adusă la cunoștința executanților [militarilor sovietici] doar în 19 iunie 1940, în ședința specială a Consiliilor Militare ale Armatelor și comandanților Corpurilor de Armată sub comanda generalului Jukov ținută la Proskurovo”.

*

Până la 26 iunie (1940) ordinul Armatei Române era: rezistența. În luna mai, la Chișinău, Carol II:

«Am încins țara cu un stăvilă de foc, fier, beton»...

Din cauza... stăvilăului nu s-a pus la punct un plan de retragere (“ca să nu se creeze panică”). Primul ministru Gheorghe Tătărescu și regele Carol II nu au aprobat cererea (de la 12 iunie) a Armatei a 4-a de a evacua familiile ofițerilor, funcționarilor, clerului, averile de stat, materialele din stocuri, depozitele fabricilor din provinciile amenințate.

*

Ultimatumul sovietic: la 26 iunie 1940.

Primul Consiliu de Coroană: 27 iunie 1940, orele 10.

Gh. Tătărescu și I. Gigurtu: expunere a evenimentelor. Generalul Florea Țenescu: situația militară. Rezultatul votului:

Nu (11) Cedării: G. Mironescu, N. Iorga, C. Angelescu, V. Iamandi, Victor Antonescu, Șt. Ciobanu, Silviu Dragomir, Traian Pop, N. Hortolomei, Petre Andrei, E. Urdăreanu;

Da (10) Cedării: C. Argetoianu, E. Baliff, I. Christu, M. Cancicov, M. Ghelmegeanu, Mitiță Constantinescu, I. Macovei, Ion Ilcuș, Aurelian Benteoiu, Florea Țenescu;

Pentru discuții: I. Gigurtu, M. Ralea, V. Slăvescu, R. Portocală, C.C. Giurescu;

Rezervat: Gh. Tătărescu.

*

Carol II: “În afară de logică, mai există și o morală națională și politică, trebuie rezistat la aceste feluri de injoncțiuni brutale și nejustificate prin forța brutală”.

(Cine ajunsese să invoce morala: Carol II! Până și unul ca el avea, în România anului 1940, cui să dea lecții de morală: lui Argetoianu, lui Țenescu, lui Ralea, lui C. C. Giurescu, lui Tătărescu, lui...)

*

[La 13 decembrie 1939 Carol II, aflînd de la Clodius că Germania va apăra România “numai dacă Rușii trec Prutul”, deduce că soarta Basarabiei fusese hotărîtă prin pactul Hitler-Stalin de la 23 august 1939.]

*

[De ce Românul a înclinat steagul și a înngenunchiat, ba chiar s-a trântit pe burtă, în colb, imediat ce Rusul a bătut cu ciubota-n masă? Nu de răspunsuri înțelepte ducem lipsă:

- «Că Rusia era un monstru, aliată cu celălalt monstru, Germania»;
- «Că Franța și Germania, garantele noastre erau în acel moment, prima înfrîntă și ocupată, cealaltă se retrăgea de pe continent în derută»;
- «Că armata noastră era prost preparată, rău dotată»;
- «Că...»

... dar câte *că*-uri nu găsim atunci când căutăm răspunsuri la afirmațiile străinilor că suntem un neam de lași, o adunătură de indivizi

fără demnitate care nu cunosc poziția în-picioare-cu-fața-la-amenințare.

Dar bineînțeles: toate motivele înșirate mai sus (și încă vreo zece ținute în rezervă) sunt adevărate. Așa era: monștrii erau monștri, noi: mărunței, fără noroc, neînarmați, nepregătiți pentru o *astfel* de înfruntare... Dar oare pentru ce fel de înfruntare-armată eram noi pregătiți, în vara anului 1940? Vai, istoria este scrisă de învingători - și scrisă mincinos - însă chiar în aceea se strecoară și “amănunte” din care aflăm că o țară, o comunitate, o coaliție fusese în cele din urmă înfrântă - însă în luptă; că rezistase o zi sau un deceniu, nu se azvârlise în genunchi în semn de supunere la prima (bine: la a doua) răsteala a Monstrului.

Aici trebuie să introducem o îndreptare cu valoare morală:

Nu mobilizații Gheorghe și Vasile și Niculae - în civilie plugari și tâmplari și mici negustori și învățători și (chiar) studenți; nu ofițerii, rezerviști, activi - deci nu alcătuitoarii Armatei Române propriu-zise (prost instruită, prost înarmată, rău echipată) au fost, în acel moment de cumpănă, lașii, dezertorii, vânzătorii de aproape și de țară. Ci conducătorii, guvernanții, acei membri ai Consiliului de Coroană care au votat Cedarea - să fie ținuiți încă o dată într-o neuitare: Tătărescu (“rezervat”, când Rușii începuseră ostilitățile prin parașutiști și prin evrei localnici?!), C.C. Giurescu, Ralea, Gigurtu, Argetoianu, Cancicov, Benteoiu - și mai ales ministrul de război Țenescu! Să nu ne înșele judecata aspră a regelui, nici prezența lui (M)Urdăreanu printre “opozanți”: acești bravi lucraseră dimpreună decenii la îngroparea României în acea neagră zi de 28 iunie 1940. A fost normal ca o asemenea echipă - chiar cârpocită la 4 iulie cu Gigurtu și cu Sima - să cedeze și Ardealul de Nord, a-normal fiind că nu a cedat întreaga Dobroge bulgarilor, Banatul sârbilor, Muntenia... cui o fi, cui o trece pe-acolo, numai să se debaraseze de o povară prea grea pentru umerii lor.

Tragedia basarabenilor și a bucovinenilor a găsit înțelegere frățească și compasiune creștinească vreme de două luni încheiate: iulie și august. Însă a fost trimisă într-un plan îndepărtat de altă tragedie: cedarea Ardealului de Nord. Numai că după mai puțin de 5 ani (1944) ardelenii s-au întors pe pământul de pe care fuseseră alungați de urgia ungurească - basarabenii și bucovinenii *nici după 60*.

Chiar nu era nimic de făcut în iunie 1940 - întâi față cu pretențiile teritoriale rusești, apoi ale ungarilor? Vai, pe ruși nu i-am fi putut bate - dar de înfruntat cu armele, o vreme: da. Iar pe unguri cu certitudine i-am

fi bătut măr - dacă...

Dacă... Locul în care se dezbătea cu pasiune “dacă” a fost în *libertatea* din închisoare și din domiciliu obligatoriu. Am asistat, uneori m-am amestecat în vorbă și, bineînțeles, am fost trimis la plimbare, ca “prea tânăr, ca să știu cum șade politica”...

Am aflat - în închisoare, în deportare - de la politicienii români cum șade politica românească. Și nu mi-a plăcut ce am aflat, mai ales din gura țărâniștilor. Am aflat de la *nepoliticieni* cum trebuia să șadă omul în fața adversității: pe două picioare - și mi-a plăcut ce am aflat de la *nepoliticienii* supraviețuitori ai războiului și ai prizonieratului: militarii de carieră, civilii mobilizați. Ei fuseseră educați nu doar în spiritul violenței, al *polemicei* (războiul), ci și în al disciplinei; dar mai cu seamă în al moralei. *Morala îi diferenția pe militari de politicieni, chiar dacă misia militarului este uciderea inamicului*. De aceea militarii erau proști politicieni, iar politicienii, de regulă oameni fără cuvânt, fără demnitate, fără coloană vertebrală. Deci profund imorali.

Eu, deși “prea tânăr”, eram purtător al unei “soluții intermediare”: pentru întâia oară o auzisem de la tata, în Lagărul de “Repatriere” de la Sighișoara, unde stătusem între decembrie 1944 și sfârșitul lunii mai 1945 - și care poate fi rezumată astfel:

România ar fi putut evita diktatele, atât sovietic, din iunie 1940, cât și cel maghiar, din 30 august, dacă ar fi “navigat” cu normală inteligență între Scyla-Stalin și Carybda-Hitler, exercitînd un șantaj-cinstit, avertizîndu-l pe Hitler: «În cazul în care Rusia și Ungaria agreează România, toate puțurile de petrol - pregătite de englezi, olandezi, americani, francezi în vederea sabotării - vor fi betonate».

Nu știu de unde auzise tata această “soluție”: *șantajul cinstit cu petrolul* - însă nici azi, după 60 ani, nu o găsesc ridicolă, inaplicabilă (atunci).

Atunci importanța capitală a **petrolului** fusese confirmată prin îndârjirea, prin sălbăticia cu care anglo-americanii ne bombardaseră, în 1943 și în 1944. Iar în ultimii ani petrolul a devenit... carburantul tuturor conflictelor, mai ales cele provocate de americani. Ca dovadă (“personală”, desigur): o pusesem în **Jurnalul** din 1978 - apărut la Nemira abia în 1997.

Nu îmi fac iluzia că, în 1939-1940 “șantajul cu petrolul” ar fi pus la adăpost România de năvala rusească. Însă nimeni nu mă poate convinge că, dacă la 28 iunie 1940 Tătărescu și Țenescu nu ar fi ordonat militarilor să nu opună rezistență în timpul evacuării, chiar de am fi ținut

piept bolșevicilor o săptămână (avem exemplele, ilustrate de documente din acest volum ale acelor ostași, ale unor mici unități care nu au ascultat ordinele și i-au pus pe fugă pe vitejii krasnoarmești), ar fi fost o săptămână roșie de sânge, în nici un caz de umilință națională.

Nefiind militar îmi îngădui să spun: dacă ne-am fi opus atunci rușilor, am fi pierdut mult mai puțini oameni și mult mai puțină demnitate decât am pierdut în “evacuarea tricoloră”].

*

La 27 iunie 1940 opinia Foreign Office-ului despre ultimatum: “*Trebuie privite [pierderile românești] de scurtă durată și nerecunoscute pe plan internațional*” (s.m.).

Însă când, la 22 iunie 1941, românii au trecut la *recuperarea* “pierderilor ce nu trebuiau recunoscute”, Churchill ne-a calificat de “șacali care se repeziseră asupra Rusiei, doborâtă”... Bătrânul leu firește mințea: până în ajun (21 iunie) biata Rusie a lui Stalin, viitoarea “victimă a șacalilor români” era aliata de nădejde a Germaniei lui Hitler, deci inamica Angliei; nu era victimă de plâns, nici “doborâtă” la... 27 iunie, decât de surpriza trădării Germaniei, aliata-i indefectibilă împotriva Occidentului putred și în special a perfidei Anglii.

Înainte de a declara război României (la 6 decembrie 1941), Anglia, la 30 noiembrie, i-a adresat un ultimatum.

România a răspuns :

“Guvernul Regal Român a luat cunoștință de comunicarea pe care Guvernul Majestății Sale Britanice i-a făcut-o prin mijlocirea Legațiunii Statelor Unite ale Americii. În fața situației create prin această notă, Guvernul Român se vede obligat să facă următoarele constatări:

“În Iunie 1940 România a fost victima unei grave agresiuni din partea U.R.S.S. Disprețuind regulele Dreptului Ginților, drepturile istorice și de liberă determinare ca și obligațiile formal asumate prin actele din 9 februarie 1929 și 3 iulie 1933, Guvernul U.R.S.S. a ocupat Basarabia, Bucovina și Regiunea Herța a Moldovei. Mai grav decât atât - și acest lucru Guvernul Regal Român ține să-l declare fățiș - U.R.S.S. este principala vinovată a unor schimbări teritoriale și pe alte granițe românești, pe care a trebuit să le sufere România din pricina agresiunii sovietice. Toate actele de neutralitate, neagresiune și recunoaș-tere de drepturi făcute României de

U.R.S.S. între 1929 și 1940 nu apar astfel decât ca mijloace de disimulare a unor scopuri de expansiune și de uzurpare împotriva României, U.R.S.S. folosind cel dintâi prilej a unor situații internaționale, complexe și grele, pentru a dezlănțui nu numai acțiunea sa de invazie, dar a crea României grave condiții, din care avea de ales între prăbușirea totală și anarhizarea Sud Estului european și între acceptarea vremelnică a unei stări de uzurpațiune. După ce agresiunea sovietică și-a atins primele obiective, provocațiunile guvernului sovietic n-au încetat, mărturisind astfel voința sa de a-și continua politica de expansiune și cotropire. Amintim:

“1. Ocupația brutală a patru ostroave pe Dunare în toamna anului 1940;

“2. Incidentele zilnice de frontieră și încercarea continuă de a schimba prin forță linia de frontieră;

“3. Tendința de a controla întreg traficul Dunării maritime;

“4. Încercarea de a pătrunde prin forță cu vase fluviale în apele românești, în ianuarie 1941.

“5. Incursiunile neincetate ale aviației rusești, care în lunile aprilie-iunie însemnau 2-7 survoluri zilnice, cu toate protestele României, dovedind astfel pregătirea unor acțiuni militare împotriva României;

“6. Concentrarea masiva de forțe militare colosale la frontiera de Nord și Sud-Est a Romaniei cu dispozitive operative și permanente incidente provocate de unități de recunoaștere. Forțele militare sovietice concentrate pe frontiera română însumau 30 divizii de infanterie, 8 divizii de cavalerie, și 14 brigăzi motorizate;

“7. Încercările Comisarului Molotov de a mina securitatea României și mărturisirea scopurilor ruse de expansiune făcute deschis și prin acte evidente față de oamenii de Stat străini;

“8. În acest timp Basarabia și Bucovina erau supuse unui regim de distrugere organizată, zeci de mii de oameni suprimați sau închiși, sute de mii de Români trimiși în Siberia astfel ca populația unor centre ca Chișinau a fost considerabil redusă.

“În fața acestei situații grave și sub presiunea celei mai evidente primejdii a numeroaselor divizii concentrate la frontieră, România a pornit la 22 iunie 1941 o acțiune militară pentru a-și apăra ființa națională în contra agresiunii care amenința să

continue și a-și redobândi drepturile uzurpate.

“Guvernul Regal Român este ferm convins ca acțiunea sa militară era singura cale prin care putea să-și asigure salvarea împotriva vizibilei amenințări rusești, noua agresiune rusă fiind iminentă, așa cum cele mai obiective și categorice constatări de mai târziu au putut să confirme.

“Pentru a-și apăra ființa națională, pentru a-și redobândi drepturile și a apăra ordinea și civilizația Sud Estului, România nu avea nici o altă cale decât de a lupta alături de Marea Putere care s-a angajat în aceasta luptă istorică de apărare a civilizației europene și de stăvilire a invaziei ce se pregătea împotriva României și Finlandei întâi, împotriva întregii Europe apoi.

“Astfel angajată, România respecta legile de onoare ale războiului.

“La 22 Iunie [1941], Marea Britanie nu era aliata U.R.S.S. Totuși la 30 Noiembrie 1941, Marea Britanie considera ca Romania ar întreprinde acte de agresiune împotriva Rusiei, aliata Marii Britanii.

“România n-a întreprins și nu întreprinde acte de agresiune.

“Acțiunea militară a României a fost o acțiune de legitimă apărare în fața agresiunii ruse începută în 1940 și ale cărei etape urmau să continue, iar operațiunile militare pentru curățarea frontierei, pentru suprimarea centrului militar sovietic Odessa care, de la 45 km de limanul Nistrului, constituia un focar de veșnică amenințare, după cum Crimeea constituia centrul aviatic de veșnică primejdie a teritoriului și petrolului românesc; aceste operații sunt acte militare naturale ale unui front născut din agresiunea rusă și pe care, în interesul conservării sale, România trebuia să le săvârșească pentru a-si asigura o zona de liniște.

“Guvernul Român își face datoria de a reaminti Guvernului Majestății Sale:

“1. Ca prin Convenția din 28 octombrie 1920 de la Paris, Marea Britanie a declarat “granițele fixate prin prezentul tratat ca și suveranitatea României asupra teritoriilor care sunt prevăzute într-însul nu vor putea fi puse în discuție...”

“2. O seama de instrumente internaționale între 1920 și 1939 comportau obligația de respect solidar al frontierelor.

“3. Declarația Marii Britanii de garanție din 13 Aprilie 1939 prevedea “în cazul unei acțiuni care ar amenința precis indepen-

dența României - etc. etc. Guvernul Majestății Sale Britanice se obliga să-i dea tot sprijinul".

"Cu toate acestea, când la data de 26 iunie 1940 U.R.S.S. a făcut publică voința sa de agresiune executată în zilele următoare, Guvernul Majestății Sale Britanice nu a făcut nici un act de apărare și de respectare a garanțiilor date României.

"Guvernul Regal Român, amintind Guvernului Majestății Sale Britanice cumplitele suferințe și amenințări, uzurpări și ocupații pe care le-au suferit Românii începând cu veacul al XVIII-lea de la vecinii lor de la Răsărit și poziția sănătoasă anticomunistă pe care a avut-o România în ultimele două decenii, apărând încă de la 1919 Sud-Estul de primejdia desordinei sociale și a invaziei, își face datoria de a aminti Guvernului Majestății Sale Britanice ca această atitudine a găsit în trecut perfecta înțelegere a Marii Britanii.

"Mărturia acestei înțelegeri se găsește în numeroase declarații făcute de oamenii de Stat englezi între anii 1919 și 1939, prin care se semnală pericolul agitației comuniste împotriva securității sociale și politice a Europei.

"Guvernul Regal Român are conștiința ca ceea ce a îndeplinit România până azi era singurul mijloc pentru a apăra Sud-Estul și a contribui la păstrarea Marilor instituții ale civilizației Europei.

"România a fost victima unei agresiuni cu grave consecințe în 1940 și trăia sub amenințarea continuării fazelor următoare ale agresiunii; ea nu putea face în 1941 decât ceea ce a făcut. Dar aceasta nu constituie decât o legitimă apărare și o jertfă pentru civilizație.

"6 decembrie 1941"

Din partea oficialităților americane "pierderile [teritoriale românești] au primit o aprobare tacită" (s.m., P.G.). Nu a fost de mirare mai apoi când americanii ne-au bombardat cu sălbăcie, mai ales în 4 aprilie 1944, în zona Gării de Nord din București (vezi și Post-Scriptum 5). Atunci-acolo au fost uciși 5.000?, 25.000? civili, în majoritate basarabeni, bucovineni, herțeni refugiați din calea rușilor - ca și civilii nemți uciși de bombardierele anglo-americane la Dresda, Leipzig, în 1945...;

Pentru americani nu a existat vreun litigiu româno-sovietic, măcar... cartografic: în hărțile americane curente, de școală, de după al doilea război mondial, Țările Baltice aveau dreptul la mențiunea, în roșu: "USA nu recunoaște anexarea de către URSS în 1940". În schimb (sic)

Basarabia și Bucovina de Nord, răpite de ruși României nu se bucurau de același tratament: “nerecunoașterea”. Probabil-sigur: din... **necunoașterea istoriei-geografiei** acestei părți a Europei.

Nu cumva din pricina intereselor yarrowilor protocroniști?

*

În 28 iunie 1940: al II-lea Consiliu de Coroană:

Șase din cei 26 participanți au votat pentru rezistență:

“Numele lor merită să fie înscris cu litere de aur în cartea demnității românești: N. Iorga, Victor Iamandi, Silviu Dragomir, Traian Pop, Ștefan Ciobanu, Ernest Urdăreanu” (Carol II, **Jurnal**).

III

E V A C U A R E A
D o c u m e n t e , m ă r t u r i i

“A urmat retragerea precipitată a unităților militare, a administrației și a numeroși civili din Basarabia și nordul Bucovinei. Grupuri comuniste din evrei, ruși, ucraineni, găgăuzi și chiar români au început provocările împotriva armatei române și a civililor în retragere. Au dezarmat unele unități; au scuipat pe ofițeri; aruncau cu pietre, huiduiau. În așteptarea trupelor sovietice aceste bande au scos și au rupt tricolorul de pe instituțiile publice și l-au înlocuit cu steagul roșu. Unități sovietice au luat prizonieri militari români, ofițerii fiind arestați.

“Armata română n-a reacționat. Primise ordin să nu răspundă prin foc la aceste provocări și atacuri:

“«Nu se poate ști unde se opresc și ce consecințe pot avea» (atari reacții ale trupelor române), citim într-un ordin al comandantului Armatei 4 române, generalul Nicolae Ciupercă.

(...) “Arhive de mare valoare, biblioteci publice și particulare cu milioane de volume, mari cantități de material feroviar, depozite de muniții, echipamente, zeci de mii de refugiați și tot atâtea gospodării și locuințe, cu tot inventarul lor, părăsite în câteva ore, în fața ocupantului.”

(D.C. Giurescu - “**Cine poartă răspunderea**”).

*

Un martor ocular din Cernăuți:

“Joi, 27 iunie, orele 17.00, orașul vuia. Se spunea că Basarabia și Cernăuții au fost cedați Sovietelor. Oficialitățile nu comunicaseră încă nimic! La orele 18.00 (27 iunie) comandantul militar al Gării Cernăuți, capitan de rezerva, avocat dr. Gheorghe Jeleriu (...), primește confirmarea cedării; a doua zi, 28 iunie, orele 14.00, trupele sovietice urmau să treacă Prutul și să ocupe Cernăuții. Rămâneau circa 17 ore pentru evacuare. Capitanul Gheorghe Jeleriu cere aprobarea să anunțe populația. Răspunsul superiorilor săi: «Procedați cum credeți de cuviință». “Nici acum, în ultimele ceasuri, oficialitățile nu se hotărau să spună adevărul. Se poate negocia măcar termenul-limită al evacuării? Nu, a venit raspun-

sul: 28 iunie orele 14.00 nu pot fi depășite. De altfel, încă din dimineața zilei de 28 iunie, unitățile sovietice erau deja la podul de peste râul Prut, gata să intre în oraș în orice moment. “Prefectul și subprefectul județului Cernăuți nu au primit apro-barea de a confirma populației cedarea! Subprefectul județului, Dimitrie Socoleanu, și-a liniștit chiar propria familie: este doar un zvon, nu are rost să împacheteze.

“La 28 iunie, orele 9.00 dimineața, vine în sfârșit «dezlegarea» de la București: ocupația sovietică - iminentă, cei ce vor să părăsească orașul o mai pot face până către prânz. Motivația anunțului atât de târziu? Să nu se creeze panică în rândul oamenilor!

“Atitudinea guvernului central a fost caracteristică oricărui cârmuiri autoritare, grijulie pentru propria ei imagine înainte de toate.(...) Comunele limitrofe orașului Cernăuți au fost înștiințate așa de târziu, încât unii [oameni] nici n-au știut ce se întâmplă, alții au fugit pe jos, fără nimic. În dimineața zilei de joi 28 iunie 1940, clopotele bisericilor bateau în dungă, la intervale rare, ca după mort. Oamenii alergau. Unii îngenuncheau și se rugau. Mulți erau în stare de șoc. Un vuiet surd străbătea peste strazi.

“Grupuri de agitatori comuniști și-au început provocările. Huiduiau armata, aruncau cu pietre. Un tânăr comunist se suie pe turnul primăriei (ca tre orele 10.30), dă jos tricolorul și înalță steagul roșu. Armata primise ordine stricte să nu reacționeze la provocări. Un soldat pune totuși arma la ochi și doboară pe agresor.

“Atmosfera de dezolare creștea cu fiecare ceas. Sute și sute de oameni se îndreptau spre gară, cărând după ei ce adunasera în câteva ceasuri. Sunt aduse în graba toate vagoanele-marfa și de vite. Oamenii sunt rugați să se îngheșuie, să încapă cât mai mulți.

“Ultimul tren a părăsit Cernăuții la orele 14.00, vineri 28 iunie 1940. În el se afla și comandantul militar al gării, capitanul de rezervă Gh. Jeleriu. Cu cinci minute mai înainte fusese înștiințat ca primele batalioane ale armatei sovietice au și început să intre în oraș. Pierderile reale nu pot fi socotite: zeci de mii de gospodării, construite de generații s-au împrăștiat în câteva ceasuri. Bibliotecile Universității, ale Seminarului Teologic, ale cărțurilor au rămas pe loc. Cărțile au fost comasate și s-au deschis «biblioteci populare». În unele case, armata de ocupație a pus pe foc cărți, a spart plane în bucăți și le-a folosit ca să se încălzească în timpul iernii. Tablourile, mobile, haine, argintărie, vesela, totul s-a pierdut.”

*

“Din ziua de 28 iunie [1940] evreii își manifestaseră - în întreaga Basarabie și Bucovina de Nord, nu doar în orașe, dar și în satele mai mari - bucuria că au devenit sovietici. Nu puțini erau înarmați și agitau liste negre¹⁾, amenințând cu pedepsirea celor figurând acolo”.

*

“De îndată ce s-a dat ordinul de evacuare, evreii s-au dedat la manifestații antiromânești rupînd și scuipînd tricolorul și suindu-se pe monumentul Unirii [din Cernăuți] arborînd steagul roșu.

“Se produc devastări și împușcături în stradă.

“Înainte de intrarea trupelor sovietice centrala telefonică a fost ocupată de comuniștii locali”.

“Șef de Stat Major;

“Maior (ss) Gh. Constantinescu”

Raport nr. 8327 din 28 iunie 1940, Corpul grănicerilor către M.St.M.

*

Ziarul *Universul*:

“Joi, 28 iunie 1940, la 6 dimineața, mă aflu la Comandamentul Corpului 3 armată. De cu noapte se anunțase: trupele sovietice vor intra în Chișinău la orele 10. La ora 7, s-a anunțat că Sovieticii vor intra la orele 14.

“În grădinile publice și-au făcut apariția bandele teroriste, arborînd steaguri roșii. Alți minoritari înarmați opresc autobuzele, trăsurile cu refugiați, zmulg bagajele, poșetele femeilor; evreii în civil, extrem de excitați, au ocupat răspântiile și așteaptă convoaiele de refugiați, ca să le atace și să le jefuiască. Așa se și întâmplă: sunt atacate cu pietre, cu oale cu apă clocotită, cu conținutul oalelor de noapte și convoaiele militarilor în retragere. Ofițerilor li se zmulg tresele, unor ostași li se taie nasturii de la pantaloni, apoi li se dă drumul, în hohotele de rîs ale «populației locale». Unii militari sunt duși - nu se știe unde, fiindcă în spatele civililor se află militari ruși, ei îi preiau”.

“La Chilia, Reni, Ismail, ucraineni, ruși, bulgari, găgăuzi - mai mult de jumătate dintre ei deținuți de drept comun, liberați - au instalat «comitete sovietice» de teroare, de jaf, de asasinate”.

“La Cernăuți, cu începere din 28 iunie ora 10,30 evreii și deținuții de drept comun liberați din închisori au atacat mijloacele de transport

pentru evacuare și i-au jefuit și maltratat pe refugiați. Evreii l-au împușcat pe preotul bisericii catolice, pe câțiva gardieni. Evrei tineri (15-16 ani) au dezarmat soldați, i-au pus să se dezbrace, apoi i-au înjunghiat cu propriile baionete [vezi, mai departe, mărturia lui Raoul Volcinski - n.m., P.G]. Evreii au rupt și au scuipat drapelele tricolore și, suindu-se pe monumentul Unirii, au arborat drapelul roșu. Tot ei au doborât crucea de pe catedrală și au înlocuit-o cu steagul roșu și cu portretul lui Stalin. Evreii de pe margine fotografiau scenele de maltratare, mai ales de umilire a militarilor, a teologilor, a preoților”.

“La Soroca evreii conduși de avocatul Michael Flexer (Fluchser?) au ocupat primăria și au asasinat în fața statuii generalului Poetaș pe comisarul Murafa și pe ajutorul său Eustațiu Gabriel. Tezaurul administrației financiare, în valoare de 15-18 milioane lei, a fost confiscat iar administratorul Ion Gheorghe și căpitanul Georgescu de la Centrul de recrutare au fost asasinați. Lt. Pavelescu Gh., maior Vartic Gh., comandantul leg. de jand. Soroca, căpitanul Ramadan au fost opriți de evrei care i-au dezarmat și le-au rupt galoanele”.

“La Chișinău au fost împușcați comisarii Pascu Nicolae, Mateescu C., Severin și Stol”.

“Incidente și la Românești, jud. Lăpușna: elevii, în majoritate evrei, i-au molestat pe profesori. La Reni grave incidente între evrei, cu benzi roșii la mână, și autorități. La Tighina evreii au dezarmat pe jandarmi, luându-le uniforme. La Cetatea Albă au dat foc la primărie”.

“La Cernăuți ucrainenii au avut o atitudine foarte corectă față cu populația românească care se refugia, oferind alimente gratuit. Însă a evreilor a fost atât de neomenoasă încât a revoltat chiar pe șefii trupelor de ocupație (rusești)”.

“Evacuarea a început la 28 iunie 1940 orele 10,30. 90% din populația evreiască a rămas pe loc, în schimb evreii bogați s-au refugiat în mare grabă. Au avut de suportat furia comuniștilor și a evreilor autoritățile civile și militare ale orașului. Trupele românești în evacuare au fost atacate și dezarmate, soldații au fost bătuți cu pietre, opăriți cu apă fiartă, împiedecați a se îmbarca în mijloacele de transport. Au fost devastate și distruse câteva biserici. Au fost împușcate autorități militare și civile. Propagandă pe lângă soldați de a depune armele și a dezerta.

Au fost ocupate, devastate, distruse unele sedii administrative și militare”.

*

“La Vijnița dr. Winner, șeful Sanatoriului a interzis personalului român să părăsească localul, a rupt steagul românesc, a păstrat numai fâșia roșie cu care s-a încins peste piept, strigînd:

“«A sosit ceasul nostru, al evreilor!»”

*

“29 iunie 1940. (...) Marinescu ne-a spus lucruri îngrozitoare despre tragedia românilor din Basarabia și Bucovina. Retragera lor în fața hoardelor bolșevice s-a efectuat în condiții înspăimîntătoare. Trupele rusești n-au respectat nicăieri ordinea în care se angajaseră să ia în stăpînire zonele evacuate de trupele noastre (...)”

(Ioan Hudiță, **Jurnal politic**, vol. 1, pag. 221)

*

“29 iunie 1940. Excese de orice fel ale populației minoritare, mai ales evreii, care-i atacă și-i insultă pe ai noștri; au fost batjocoriți ofițeri; unități desorganizate”.

(Carol al II-lea, **Jurnal**)

*

Corriere della Serra:

“La 29 iunie cca 3.000 evrei care au trecut în Basarabia pe la Reni au căutat să instige și pe români la manifestări ostile contra refugiaților civili și a militarilor, bătîndu-i cu pietre, devalizîndu-i, împiedecînd transporturile, luînd armamentul și distrugînd vehiculele”.

*

Aceeași informație în *Gazzeta dell Popolo*:

“La Galați 2.000 de comuniști și evrei locali și din afară au provocat dezordini, ciocnindu-se cu forțele polițienești și ale garnizoanei - soldate cu 15 morți”.

*

Despre Cernăuți, tot *Gazzeta dell Popolo*:

“Imediat după plecarea soldaților români evreii, în număr de câteva zeci de mii, în afară de faptul că au comis tot felul de delictе, au

deschis porțile închisorilor, înarmînd pe deținuți, au început cu furie să masacreze pe românii aflați pe străzi, au jefuit băncile, casele particulare, au incendiat bisericile și palatele”.

*

“Ultimatumul sovietic de la 26 iunie 1940 și anexarea teritoriului dintre Prut și Nistru la Uniunea Sovietică a fost întâmpinată cu bucurie de unii evrei din aripa stîngă și comuniști.”

(Alexandru Șafran, fost rabin șef - declarație din... 1946)

*

Corriere della Sera (30 iunie 1940) - relatează incidentul tragic de la Galați:

“În timp ce românii încearcă să fugă din teritoriile ocupate, evreii se strâng din alte părți acolo (...) Evreii așteptau să fie trecuți peste Prut; la un semn convenit au dezarmat pe soldații din gardă, au năvălit în oraș, trăgînd nebunește, spărgînd vitrinele, atacînd trecătorii români. Brutala provocare a adus o fulgerătoare reacție a populației. A început o adevărată cursă după ei, sfîrșită cu mulți morți și răniți”.

*

“NOTĂ

“30 Iunie 1940

“În legătură cu operațiunile de evacuare a teritoriului cedat URSS se semnalează următoarele:

“A. OSTILITATEA POPULAȚIEI EVREEȘTI FAȚĂ
DE ELEMENTUL ROMÂNESC

“Din Basarabia s-a evacuat, în primul rînd funcționarii cu familiile lor, apoi populația care dorește.

“Evreii din Basarabia au rămas și s-au dedat la agitații și manifestații comuniste (...). Se semnalează trecerea din vechiul Regat în Basarabia a unui număr important de evrei (numai în ziua de 29.VI. a.c. au trecut prin punctul Reni circa 3000 evrei). Elementul evreesc din Basarabia a căutat să instige și pe unii Moldoveni la manifestațiuni ostile contra refugiaților civili și în special a armatei.

“Toți refugiații din Basarabia declară că au avut de întâmpinat foarte mari greutăți numai din partea comuniștilor locali, majoritatea evrei care sub influența evenimentelor i-au supus la torturi, i-au bătut cu

pietre, le-au devalizat bagajele, le-au împiedecat transporturile, luându-le animalele și distrugându-le vehiculele.

“La *Chișinău* avocații evrei din baroul local au pus cocarde roșii încă înainte de intrarea trupelor sovietice și au comis acte de violență contra funcționarilor români (...) Evreii (...) au arborat drapele roșii, manifestând pe stradă și barând străzile spre gară pentru a nu permite refugiarea funcționarilor români. Au ocupat deasemenea localurile instituțiilor. Comisarii Pascal Nicolae, Mateescu C-tin, Severin și Stol au fost executați de evrei în stradă.

“Evreii din *Cernăuți*, imediat ce au luat cunoștință de evacuare, s-au dedat la manifestațiuni antiromânești, rupând și scuipând tricolorul românesc și suindu-se pe monumentul ‘Unirii’ au arborat steagul roșu.

“S-au produs devastări și împușcături pe stradă.

“Refugiații din Bucovina declară că la Cernăuți înainte de intrarea trupelor rusești, populația evreiască a devastat biserici și a executat numeroși fruntași români și ofițeri.

“Evreii comuniști între 15-16 ani au comis acte de barbarie, dezarmând pe unii soldați români, izolați de ofițeri și de polițiști, înfigând baionetele și armele în corpurile acestora” [vezi, mai departe, mărturia lui Raoul Volcinski] (...)

“La *Cernăuți*, muncitorii, în grupuri, au devastat imobilele și căminurile studențești, molestând populația română și armata care se refugiază, dând drumul condamnaților din închisori.

“La Catedrala din Cernăuți comuniștii au dat crucea jos și au pus steag roșu cu fotografia lui Stalin, iar interiorul a fost devastat cu grenade.

(...)“*F. INFLUENȚA COMUNISTĂ PE RESTUL TERITORIULUI*

“Gara Galați a fost atacată de un grup de comuniști în cursul zilei de 30.VI. Intervenind armata și făcând uz de arme, comuniștii au fost împrăștiați. (...)

“Partidul Comunist intenționează să intervină pe lângă Legația Sovietică din București pentru a opri plecarea comuniștilor în Basarabia, spre a nu fi micșorat efectivul comuniștilor activi. (...)

“*G. INFLUENȚA ASUPRA POPULAȚIEI ROMÂNEȘTI*

“Populația românească este profund îndurerată de pierderea frumoaselor provincii românești. Elementul românesc este, în același timp, adânc indignat de faptele comise de evrei și unele manifestațiuni de reacțiune n-au întârziat să se producă”.

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr. 941, f. 217-226.

*

COPIE de pe telegrama Nr. 1767 din 30. VI. 1940

“Brumarul [cod neidentificat - n. ed.] 35 - 30. VI - 21/30

“În afară de cele raportate (...) se adaugă următoarele:

“1. Se continuă scurgerea coloanelor peste Prut prin (...) zona Ungheni. Șoselele sunt supra aglomerate, mișcarea făcându-se cu circa 1 km pe oră.

“2. Orașul Ungheni fiind ocupat de trupele sovietice, retragerea trupelor noastre a întâmpinat mari greutăți. Nu se știe ce unități au rămas la est de Prut. Două trenuri de muniții nu au fost evacuate, fiind oprite în Basarabia. Se duc tratative de a se permite transbordarea la Vest de Prut.

“3. Populația evreiască de pretutindeni a avut o atitudine ostilă și de sfidare, batjocorind pe funcționari, asasinând pe unii din ei, furând tezaurul instituțiilor statului etc. și dedându-se la cele mai neașteptate nereguli, unii din funcționarii basarabeni având o atitudine asemănătoare. Astfel (...) s-a atacat camionul cu tezaurul administrației Soroca, furându-se circa 157 milioane lei și asasinându-se administratorul financiar. Ofițerul ce-l întovărășea și un subofițer, cei neasasinați, au fost degradați [li s-au zmulș epoleții-eghileții, n.m.] și batjocoriți. Avocatul Michel Flexer din Soroca, conducând bandele de evrei, a ocupat poliția și primăria unde au făcut percheziții. Tot el a asasinat în fața statuei lui G-l Poetaș pe comisarul Murafa și Eustatie Gabriel (...)

“4. Populația refugiată din Basarabia manifestă o adâncă desnădejde pentru pierderea unor membri ai familiei și avutului lor, mai există refugiați necăjiți. (...)

“6. La Sculeni, Basarabia, la ora 18, au apărut pe malul Prutului 4 tancuri care au dezarmat un detașament de lucrători români sub amenințarea că, dacă nu se restituie luate de la locuitorii din Basarabia, vor pătrunde în Moldova. (...)

“Șeful Biroului Statistic Militar Iași

“Lt. Colonel (ss) Ion Palade”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155; f. 3-4. Copie.

*

La Stampa din 1 iulie 1940, sub titlul “Ororile și devastările comise de evrei în Basarabia și Bucovina” relatează “manifestările de mulțumire la adresa ocupantului rus” și informa că la Cernăuți se formase

“un guvern provizoriu compus din evrei și comuniști”, situații similare petrecându-se la Reni, Ismail și alte localități.

“Capii noii autorități la Cernăuți:

“1. Marek Fisch, guvernator, mare comerciant, milionar, membru marcant al Camerei de Comerț;

“2. Filip Beer, secretar general al guvernului, proprietar al restaurantului ‘Camenbeer’;

“3. Max Weissman, primar, tipograf, agent sovietic;

“4. Bruell, chestor al poliției, ziarist la *Vorwärts* (?) și *Morgenblatt*;

“5. dr. Zuflucht, șeful serv. sanitar;

“6. dr. Kehr - șeful Alimentației;

“7. dr. Sașa Pimenson, avocat din Hotin, procuror general”.

*

“Sunt originar din Cernăuți, unde, în 1940, am trăit drama evacuării (...). În Cernăuți erau trei echipe [de fotbal] la care jucau tinerii evrei: Macabi, Borohov și Hasmonea. Deseori jucam românii cu evreii meciuri agreabile, fără nici o tensiune de natură rasistă, antisemită sau antiromânească. (...) În seara zilei de 27 iunie [1940] la radio Monte Carlo pe care familia mea îl asculta s-a anunțat că România este obligată să cedeze Basarabia și Bucovina (...) A doua zi [în 28 iunie 1940] tata m-a trimis să-mi scot actele de la liceu (...) Când am ajuns la Primărie, am văzut că în stradă zăceau cinci cadavre de soldați români al căror sânge se scursese pe praful de pe caldarâm (...) Am întrebat ce se întâmplă, au venit deja rușii la Cernăuți? Mi s-a răspuns că soldații români au fost omorâți «de ăia» - și mi s-a arătat spre două automobile în jurul cărora se învârteau vreo 12-15 tineri civili, înarmați, unii aveau chiar două automate, unul în mână, altul în spate și se agitau, să încapă toți în mașini. Îi cunoșteam pe toți, pe unii din vedere, pe alții personal sau după nume: Aufleger Feibiș, Fisher, Abacumov, Eisinger Siegfried. Jucam fotbal în formația de juniori a echipelor evreiești amintite (...)”

“În grupul amintit se afla și Sigi Bainer pe care-l cunoscusem bine, jucase fotbal împreună (...) L-am regăsit pe la mijlocul anilor ‘50, la securitatea din Cluj, când am fost anchetat și de câteva ori am fost bătut măr de acest Sigi Bainer (...) Îl mai întâlнисem prin Cluj, fusese un mic contrabandist înainte de a se angaja la securitate ca anchetator și bătăuș. Când m-am liberat am aflat că plecase în Israel”.

(Mărturia lui Raoul Volcinski, profesor universitar, Cluj).

[Sigismund/“Gheorghe” Beiner? Breiner? - Bayner, după Raoul Șorban - nu fusese un oarecare anchetator brutal, crud, “simplu torționar” în adunătura de animale/criminale alcătuind Securitatea “poporului” (vezi și mărturia lui Ovidiu Vasilescu, în *Memoria* 3-4/2003, descriind torturile aplicate de “maiorul Beiner”- în tandem cu altă bestie: “căpitanul Gruia”, altfel Grünberg - răsculaților de la Gherla din vara anului 1958), ci și locțiitor al șefului serviciului anchete la Direcția Regională de Securitate din Cluj. Dată fiind “activitatea” lui în timpul Evacuării din 1940, cu certitudine și din al anului de teroare 1940-1941, Sigi Breiner/ Beiner/ Bayner, devenit cadru-de-nădejde al NKVD, fusese și el evacuat în Asia Centrală, unde așteptase să și-o reia - vorba fiind de activitatea de bătaș, de asasin - în România cea mult-detestată].

*

ALEXANDRU BUDISTEANU

Ziua de 28 iunie 1940 la Bălți

(episod dintr-un volum de amintiri în pregătire)

În această zi, în urma ultimatumului URSS, trupele sovietice au intrat în orașul Bălți. Aveam aproape 12 ani. Înțelegeam clar că se petrecea ceva foarte grav. Desigur că părinților mei, cât și mie, ne era greu să ne dăm seama pe de-a-ntregul de ce va urma. Dar nimic nu prevestea ceva bun.

Pe la ora prânzului am auzit zgomot de avioane. Am ieșit în curte. Pe cer au apărut câteva avioane gigantice, de culoare închisă, practic negre. Nu mai văzusem în viața mea avioane atât de mari. Erau cvadrimotoare. Steaua sovietică se vedea cu claritate, deoarece zburau destul de jos și mi s-a părut că în același timp zburau surprinzător de încet. Era o evidentă demonstrație de forță, care își atingea scopul. Avioanele degajau o forță impresionantă, care confirma faptul, că șansele românilor, dacă s-ar fi opus sovieticilor, ar fi fost minime.

Apoi am auzit din vecini, că trupele sovietice sunt în centrul orașului. Atunci tata și cu mine am hotărât să mergem să-i vedem. Deoarece vremea părea instabilă, tata și-a luat cu el o umbrelă neagră, mare de ploaie. Am aflat că rușii sunt pe strada Carol, fostă Petrogradscaia. Această stradă era o arteră importantă de traversare a orașului. Făcea legătura cu cartierul Gării Mari –Slobozia, trecând prin centrul orașului, paralel cu strada Regele Ferdinand, care era strada principală și ducea spre ieșirea din oraș spre apus, către Sculeni, respectiv spre Prut.

Intr-adevăr, acolo era lume destul de multă, inclusiv armata sovietică, pe care venisem să o vedem. Trupele rusești erau înșirate pe ambele părți ale străzii. Erau tancuri, tanchete și soldați înarmați, care ne păreau îngrozitori de străini. Totul era străin pentru mine, începând cu fețele lor, cu mașinăriile și uniformele lor de culoare atât de diferită. Era evident că aparțineau unei lumi complet necunoscute nouă.

Dar printre noii veniți se agitau numeroși localnici. Și aici a fost marea surpriză: spre stupoarea noastră erau localnici evrei! Cu toții într-o stare de excitație anormală. Am înțeles imediat care era cauza... Pe caldarâm, printre laturile zidului de soldați ruși, de tancuri și de privitori se retrăgeau soldații români. Unii pe cai, alții pe jos. Se mișcau cu privirile în pământ. Acesta era drumul lor către Prut. Imi erau familiari. Pe ei îi cunoșteam și erau ai mei. Săracii...

Pentru prima dată îi vedeam pe soldații noștri, pe care mă obișnuisem să-i văd la paradele de 10 Mai, pășind atunci mândri, comportându-se acum ca o armată învinsă, retrăgându-se demoralizați și umiliți. M-a apucat o mare tristețe. Cum era cu „hotărârea de a lupta și de a-ți apăra gloria strămoșească cu prețul vieții”? Cum era cu declarațiile Regelui Carol: „armata este bine înzestrată” și „nu vom ceda nici o brazdă de pământ”? Oare nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere să fim acum în plin război, cu orice risc, frontul fiind undeva pe la Nistru, iar noi sub bombardamentul giganticelor avioane văzute mai devreme, dar simțind că suntem angajați cu toții într-un război demn, al apărării de patrie? Iată că se aplica citatul din „Decebal către popor”: „Capul cel plecat sabia nu-l taie, dar cu umilință lanțul l-încovoiaie. Și mama lui Ștefan cel Mare oare ce ne spuseseă Nu cumva: „Du-te la bătlie și de-o fi să mori, îți va fi mormântul încununat cu flori?” Și în general ce ne învățaseră pe noi învățătorii și profesorii noștri, la școală și la liceu? Și ce scria în toate cărțile noastre de istorie? Și ce învățam noi în fiecare săptămână în ziua închinată străjeriei? Acum eram în plin exercițiu dureros de lecție de istorie și literatură revizuită, care se aplica în mod șocant pe viu...

Tata, în calitatea lui de fost militar, mă calmase după comunicarea hotărârii Consiliului de Coroană, care decisese acceptarea ultimatului, explicându-mi, că realitatea dură impunea această hotărâre, întrucât eroismul sortit pieirii certe, exclude și o posibilă revanșă ulterioară. Avea dreptate, dar totuși... Finlandezii de ce rezistaseră acum câteva luni? Parcă ei avuseseră șanse mai mari? La mine educația patriotică primită funcționa perfect. Acum eram cu moartea în suflet. Eu mă retrăgeam odată cu soldații români, fără ca să fi tras un singur foc. Pentru mine ei nu erau „ei”. Pentru mine ei erau „noi”. Cu mintea mea de acum, mă gân-

desc că în prezent reacțiile la un atac se fac probabil pe baza unei „cost–benefit analysis”. Dar în 1940 parcă era mai normal să gândești tot cu mintea unui plăieș, care scotea să se apere, pur și simplu sabia, ghioaga sau sulița, așa cum făcuse de secole.

Dar groaznic acum era nu numai faptul, că ai noștri se retrăgeau, în umilința lor dureroasă, dar și că asistam la un spectacol oribil. Soldații români, dintre care majoritatea erau călare, erau huiduiți și insultați de evreii agitați, care își demonstau fericirea, că erau “eliberați” de sovietici și sub ochii încântați ai acestora își arătau atașamentul față de noua putere. Printre civilii de pe margine erau și unii, nu prea mulți, care ca și noi veniseră din curiozitate și se uitau și ei înmărmuriți. Dar tonul era dat de această populație alogenă, care domina scena și care se manifesta copleșitor. Mă uitam la fețele pline de ură ale evreilor și la cele încântate ale soldaților sovietici, care se simțeau niște eliberatori, confirmați ca atare de populația “entuziasmată”. Rușii se uitau zâmbind, pe post de părinți protectori, care îi patronau pe copiii zglobii, care alungau din casă niște pungași. Iar evreii se repezeau la soldații români, apucându-i de uniforme, de picioare și de căpestrele cailor, fluierând și strigând: “Hoților! Huo! Țiganilor! Huo! Dacă printre voi sunt basarabeni, nu fiți proști și nu fugiți cu hoții! Rămâneți aici! Huo români! Marș de aici! Huo!” Ba unii îi mai și scuipau cu scârbă.

Și eu și tatăl meu ne uitam îngroziți unul la celălalt. Nu puteam înțelege sub nici o formă de unde venea această extraordinară explozie de ură față de români și de dragoste nemărginită față de noii stăpâni. Trăisem împreună atâta vreme cu populația evreiască din oraș. Niciodată nu asistasem în trecut la manifestări de ură față de români sau de conflicte interetnice. Existau cel mult glumele de rigoare despre evrei, dar, pe de altă parte, toți aveau prieteni evrei. Ei își aveau liceele, sinagogile, echipa lor de fotbal Macabi, publicații și nu păreau discriminați. Practic, de exemplu, toți doctorii din oraș și majoritatea oamenilor de afaceri erau evrei. E drept, că pe vremea guvernării cuziste existase un curent antisemit în oraș, dar acesta nu se manifestase niciodată în mod concret și nu existaseră acțiuni ostile față de evrei, care să le fi creat efectiv prejudicii. Singurul element discriminatoriu fusese atunci apariția unor inscripții în locurile publice, pe care scria “Vorbiți numai românește”, dar lumea nu se sinchisea de ele. Iar inscripția se referea la toate minoritățile și nu era îndreptată contra evreilor în mod specific. Era o indicație nedemocratică, dar avea doar un caracter de recomandare, deoarece nu era însoțită de măsuri administrative punitive.

În lumea noastră fusese liniște etnică. Și acum, deodată, răbufnea această revoltă a unei populații, care părea că suferise îngrozitor sub asuprirea românească și se putea în sfârșit bucura de o “eliberare”, care i se oferea și care în mod evident părea, că fusese așteptată cu ardoare.

Spectacolul continua fără sfârșit, iar coloana românească se scurgea hărțuită, umilită, ca o armată copleșită învinsă și alungată de justițieri, spre bucuria populației dezrobite. Îmi venea pur și simplu să plâng, dar învățam repede și din mers (probabil inconștient și atavic), ceea ce urma să fac de acum încolo timp de mulți ani, timp de multe decenii: adică să-mi ascund sentimentele.

Iar peste toate cele de mai sus, am asistat și la tristul și degradantul spectacol, când brusc în mijlocul urletelor și huiduielilor, un soldat cavalerist român a sărit de pe cal, dându-și arma unui camarad uimit, abandonându-și calul și rupând-o la fugă printre soldații ruși, având parte de aplauzele evreilor de pe margine. Era limpede că era un basarabean. După un timp un al doilea a făcut același lucru. N-am să uit fețele celor doi dezertori, care exprimau frică și rușine în timp ce fugeau cu privirile în pământ, pierzându-se în mulțime.

Caii rămași fără călăreți au creat o oarecare busculadă. Iar noi, privitorii, ne cam înghesuiam între noi. De fapt atmosfera devenea tensionată. Nici soldații sovietici nu mai păreau atât de veseli. Atmosfera festivistă se alterase. La un moment dat a început o ploaie ușoară. Tata și-a deschis umbrela. În momentul acela un soldat sovietic de lângă noi, încruntat și cu arma în mână, s-a întors brusc către noi și s-a dresat tatii în rusă, spunându-i: “Ce? Te ridici contra revoluției?” Tata, în superba lui naivitate, a înțeles că soldatul era contra faptului, că el își deschisese umbrela, fiind deranjat că el o mai și ridica acum !?!? Tata a închis umbrela (!) și spre stupoarea mea, dar și al lui după aceea (când am reconsiderat împreună episodul), i-a răspuns tot în rusă: “Vă rog să vă purtați frumos, că altfel o să ne schimbăm părerea despre voi!” Soldatul a bombănit ceva, dar din fericire nu a întreprins nimic altceva. Apoi ne-am dat seama, că soldații fuseseră probabil preveniți, că se vor putea confrunta cu elemente contrarevoluționare...

Spectacolul general fusese concludent. Am plecat amândoi cu jalea în suflet, fără să mai spunem nimic. Între timp aflasem, că mai există un loc de primire al sovieticilor, în cartierul Pământenii. Ploaia se oprise, așa că ne-am dus într-acolo. Cartierul acela, dincolo de Gara Mică, zisă și Pământenii, avea case noi, precum și unele terenuri încă libere. Am ajuns pe o toloacă, așa cum îi spuneam noi, un fel de izlaz, unde soldații români făceau adesea instrucție. Aici era acum un grup de

camioane militare, tancuri și soldați ruși, înconjurați din nou de populație evreiască, formată predominant de data aceasta, din tineri și tinere. Atmosfera era de chermesă. Natural, deoarece dispăruseră soldații români, care ar fi putut să strice plăcerea “eliberatorilor” și “eliberaților”.

Uimitor era, că se vorbea românește de către tinerii localnici, care aproape toți nu știau rusește, fiind în mod evident crescuți sub români. Iar tinerii evrei ce făceau acum? Bucurându-se de venirea sovieticilor, învățau limba rusă, cântând... Oare cine îi chemase? Ne-am dat seama acum, că dincolo, pe strada Carol, nu prea fuseseră tineri. Cineva avusese grijă să-i mobilizeze pe participanți și după criteriul vârstei. Din niște megafoane se scurgeau cântece sovietice, iar niște ofițeri cu propaganda reluau și explicau, cu întreruperi ale melodiilor, cuvintele mobilizatoare. Era impresionant să auzi cum tinerii și tinerele evreice se uitau cu adorație în ochii rușilor, maimuțărind cuvintele, pe care în mod evident nu le înțelegeau. M-a frapat în special încăpățânarea admirativă și devotamentul, cu care două fete, sub îndrumarea unui ofițer destul de arătos, învățau cu greu cuvintele de la celebrul hit “Katiușa”, fiind clar că învăț papagalicește, habar n-având de limba rusă și de sensul vorbelor.

Aici am stat destul de puțin și apoi am plecat spre casă, cu inima tot mai strânsă. Pe străzi era lume destul de multă. În aer se simțea o stare de agitație crescută. Era și normal, având în vedere, că asistam la un lucru major: o schimbare de stăpânire statală și o trecere de la un regim politic la altul, fundamental diferit.

Pe drum, mergând pe strada principală Regele Ferdinand, am ajuns în dreptul oficiului telefonic al orașului.. Aici - iarăși lume adunată, care schimba impresii. Desigur, fiecare era conștient, că trebuie deja să se păzească. Ce repede se învață aceste lucruri... Basarabeni își însușeau noul lor mod de viață. Aici nu mai existau evrei majoritari și era pur și simplu lume logic și sincer îngrijorată de noutatea situației. Am intrat în oficiul telefonic. Lume destul de multă. Personajul principal era un civil sovietic, așezat la o masă, care vorbea rusește, cu voce puternică la telefon. Ne-am dat seama, că era un corespondent de presă, care spunea următoarele: ” Tot orașul este în sărbătoare! Entuziasmul este general! Fiecare poartă în piept o cocardă roșie! Populația este fericită că a fost eliberată! Suntem primiți cu dragoste și recunoștință! Etc. etc.,,

În oraș, ca impresie generală, disoluția autorităților române era totală. Acestea pur și simplu se evaporaseră.

Ne-am dus acasă în tăcere. Văzusem și auzisem destule. Mama ne aștepta îngrijorată, bucurându-se că ne-am întors cu bine.

Am ținut înainte de culcare micul nostru sfat zilnic, pe care îl efectuam din ziua ultimatului sovietic. Iarăși ne-am întrebat pentru a mia oară, ce ne așteaptă și dacă nu ar trebui să ne refugiem în România. Din nou tata a susținut două lucruri: mai întâi că nu avem la cine să ne ducem în România și după aceea, că nu avem avere și că el și cu mama au muncit cinstit și nu au ce să-și reproșeze și că deci, nu ar trebui să avem probleme cu un regim, care declară, că îi va sprijini pe cei care au trăit din muncă cinstită.

Pe lângă toate acestea, astăzi se adăugase un element nou. Deja aflasem, deoarece știrile circulau cu o iuțea extraordinară, că sovieticii, nerespectând înțelegerile de retragere ale trupelor române, se instalaseră deja la Prut și-i controlau pe cei, care se refugiau în România. Unii erau lăsați să treacă, iar alții nu, creându-se un fel de lagăr de triere. Tata ne-a spus: „Nu-mi convine să mă duc acolo și să încep să mă verific. Am fost ofițer în armata țaristă. Poate că vor afla, poate nu. Prefer să nu mă duc eu de pe acum în gura lupului.”

Așa s-a terminat pentru noi prima zi după intrarea trupelor sovietice în orașul nostru.

EPILOG:

Peste câteva luni, când te întâlneai pe stradă cu câte un evreu, pe care îl cunoșteai mai bine, acesta, uitându-se mai întâi cu prudență în jur, îți spunea: „Când scăpăm de ăștia? Rău ne-am păcălit!” Noi românii, evitam aceste discuții și preferam să dispărem. Spre deosebire de evrei, noi ne puneam întrebarea, cum să ne adaptăm la noua situație. În acest timp evreii, se gândeau deja cum să plece din Basarabia. Ei ne demonstau că erau mereu cu un pas înaintea românilor, din punct de vedere al gradului de informare și orientare politică și socială și în funcție de acesta, gata oricând să anticipeze și eventual să accepte - și să participe, sau nu - la o nouă etapă sau orânduire istorică, fiind de fapt mai puțin legați personal de pământul și istoria locală....

Dar nimeni, atunci în iunie 1940 - inclusiv evreii - nu știa, că peste un an, urma să aibă loc cumplita și oarba pedeapsă, aplicată tuturor evreilor, atât vinovați, cât și nevinovați, din Basarabia.

Este suficient să spun că, după eliberare, în toamna anului 1941, la Bălți existau în oraș doar trei evrei. Aveau regim de deținuți. Unul dintre ei era un medic dentist, adus de la Cernăuți, unde evreii nu fuseseră exterminați. Aducerea acestui medic la Bălți fusese imperios necesară, deoarece în tot orașul nu mai exista nici măcar un singur dentist. Am fost și eu la acest dentist. Era un evreu în vârstă, trist, care nu vorbea aproape deloc. Consulta la Spitalul Militar, care îi servea ca loc de muncă și de

detenție. Al doilea fusese adus să repună în funcție fabrica de săpun din oraș... (...) Al treilea evreu, nu mai țin mint cu ce se ocupa. Basarabia devenise, din punct de vedere al absenței evreilor, cea mai „pură” provincie românească.

*

“CENZURAT DE PRESĂ

“1 Iulie 1940

Universul “TRAGEDIA EVACUĂRII BASARABIEI

“Însemnările redactorului nostru pentru Basarabia

“De 24 ore mă găsesc sub cerul Capitalei și nu mă pot desprinde de visul groaznic care a fost evacuarea Basarabiei românești. Îmi mângâi cei trei copilași și nu-mi vine să cred că sunt în viață. Ce caut la această oră matinală pe peronul Gării de Nord, dormind pe coșul de răchită, singura noastră avere salvată în care soția a aruncat fără să știe ce, câtăva rufărie, desperechiate?

“Nu. Nu este vis. Este cruda realitate. Sosesec mereu trenuri cu refugiați și din ele coboară fărâme din marea dramă națională care a început să se desfășoare fulgerător, *în noaptea de Joi, 27 iunie* [s.m.].

“S-a făcut dimineață și în zadar aștept să bată clopotele catedralei din Chișinău și ceasul Primăriei vestind începerea muncii.

“În apropiere se aud sugițuri înecate în lacrimi, se deschid ochisorii copilașilor privind mirați forfoteala peronului.

“Aveți rude? Vor copiii lapte? - întrebări ce măresc durerea, dar aduc mângâierea. Nu suntem între străini. Nu suntem între străini. Nu se va apropia nimeni pentru a ne suprima viața. Nu vedem țevile revolverelor întinse. O singură zi și o noapte ne desparte de clipa în care ne aflăm în Chișinău. Atâta doar. Vestea dureroasă a venit pe neașteptate și atât de fulgerător, încât nimeni n-a mai putut să-și păstreze calmul și sângele rece.

“Joi, la 6 dimineața, mă găseam la comandamentul Corpului 3 Armată. Se anunțase de cu noapte că trupele sovietice vor intra în Capitala Basarabiei la ora 10 în aceeași zi. (...) La ora 7 s-a anunțat oficial: «Trupele sovietice vor intra la ora 2 d.a.»

“În oraș nu se mai putea găsi cu ușurință nici un fel de mijloc de transport la gară, la o depărtare de 4 km. de centrul orașului.

“Coloane de refugiați, fiecare cu câte o legătură în mână, mame purtând copii în brațe și târând pe alții, ochii împăinjeniți de lacrimi, pașii grăbiți cu o singură țintă: gara. Suflete zdrobite cu o singură dorință; salvarea vieții.

“În grădina publică și-au făcut apariția bandele teroriste. Nucleele comuniste au intrat să înfigă steagurile roșii.

“Comandantul militar desfășoară patrulele pentru a pune pe goană pe acei care, înarmați, opresc automobilele și mai ales trăsurile, smulgând bagajele și poșetele din mâna femeilor.

“Cuiburile locale de comuniști, în unanimitate alcătuite din evrei au ocupat în chip de simpli spectatori centrele și colțurile străzilor, gata spre a da semnalul începerii devastărilor și executării fruntașilor români cari nu vor mai avea timpul să părăsească orașul în momentul intrării trupelor sovietice.

“În fața redacției noastre, pe strada Ștefan cel Mare, un grup de comuniști evrei, arhi-cunoscuți (...) mă așteaptă să ies din casă. Unul din ei mi-a făcut ‘cinstea’ să înfigă sub firma *Univer-sul* o cârpă roșie. (...). Înlocuiesc cârpa roșie cu stindardul țării (...) 12 ostași înarmați sub comanda unui sergent ocupă trotuarul din fața redacției. Comuniștii, în fața țevilor întinse, dispar.

“(...) În timp ce automobilul se pune în mișcare (...) doctorul Derevici, comunistul care de curând părăsise Doftana, îmi comunică, la telefon că nu trebuie să uit că la 1924, pe vremea revoluției de la Tatarbunar, comitetul ‘Tovarășilor’ m-a condamnat la moarte:

“«Nu te vom spânzura, vom fi generoși, îți vom zmulge câte o unghie pe fiecare zi, cu cleștele» (...)

“Îmi iau copiii. Închid casa în care am lăsat tot rodul muncii a 21 ani. (...) Toate ferestrele evreilor sunt deschise. (...)

“Iată-mă pe peronul gării ticsit de lume. Rapidul de București format din 30 vagoane este arhiplin (...) Câteva mii de oameni vor să pătrundă cu orice preț în el (...) Mamele își îndeasă copiii prin ferestre. Altele îi strigă disperate pe cei răătăciți. Bărbații care se tăvălesc pe jos cu brațele și picioarele fracturate, cu fața însângărată în lupta pentru ocuparea locului salvator. (...)

“Din oraș vin știri dureroase. (...) Listele întocmite de organizațiile comuniste locale ¹⁾ cuprinzând numele românilor basarabeni și a celor din regat, destinați arestării și suprimării, au fost împărțite de avocatul Karol Steinberg și avocata Etea Diner, tovarășa de idei a lui Constantinescu-Iași și dânsa evreică și de curând ieșită din pușcărie. Bandele au început devastările pe str. Ion Inculeț, unde își au gospodăriile majoritatea fruntașilor basarabeni între care Pelivan, Gherman, Pântea și alții. De acolo au coborât și, unde au dat de o casă de român, au pus în

funcție târnăcoapele, au dat în lături ușile și au scos în stradă mobila și lucrurile de valoare (...). Rezultatul jafului s-a depozitat în locurile indicate de cu vreme, odată cu împărțirea listelor. (...)

“Înainte de a intra în prima stație după Chișinău, coloane groase de fum se ridică jertfitoare către cer. Identificăm baia ‘Dobromirov’. Arde biserica Mazarache, cu trecut istoric românesc. Comuniștii evrei au inaugurat astfel începutul nefastei lor opere împotriva lăcașurilor sfinte. În vagonul de alături stă o femeie îngenunchiată și rostește rugăciuni însoțite de blesteme împotriva păgânilor încălziți atâta vreme la sânul generos al neamului. Despre acest moment, profund de impresionant, află tot trenul. Genunchii cedează singuri. Toți cădem în ei. Nimeni nu mai poate opri lacrimile.

“Doamne, Dumnezeu, pedepsește-i Tu! Numai puterea Ta poate face asemenea minuni. Numai Cerul poate arunca focul pentru nemernicii pângăritori de altare (...)

“Elefterie Negel, *Universul* din 1 iulie 1940” - text cenzurat.

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr. 941, f. 250-254.

*

“30 iunie.[1940] A sosit Neculai care vine de trei zile pe drum, în tren. A plecat vineri de la plasa Bunești, de pe malul Nistrului, retrăgându-se cu un regiment de artilerie (...) Aflând că e fratele meu, colonelul Manoil i-a pus la dispoziție o căruță pentru a-și transporta câteva geamantane până la Chișinău. Acolo a fost o luptă gigantică pentru a putea ocupa un loc într-un vagon de marfă. De-abia și-a putut salva un mic geamantan. Tot bagajul i-a rămas pe peronul gării, cum s-a întâmplat cu toată lumea care, pentru a se salva, a renunțat la toate bagajele. Neculai povestește scene sfâșietoare despre ce a văzut prin gările de la Chișinău până la Ungheni. Familii cu copii care nu se puteau urca în vagoane, tata într-o parte, copiii în alta, soția urcată și ea sau rămasă pe peron. (...) A asistat la uciderea multor evrei, în cursul drumului, de către legionari sau cuziști care strigau în gura mare că «toți jidanii trebuie uciși, întrucât sunt aliații bolșevismului rusesc». Neculai spune că a văzut cu ochii lui, atât în gara Chișinău, cât și în celelalte, până la Ungheni, bande de evrei, înarmați cu revolvere și bâte care încercau să oprească populația românească să urce în tren. Neculai n-a fost niciodată antisemit. De data aceasta a rămas și el uluit de ce a văzut la acești nenorociți, care purtau ste-gulețe roșii și panglici roșii la mână, pregătiți să întâmpine trupele bolșevice.

«Acum», zice el, «încep să-i înțeleg pe legionari și pe cuziști»”.

(Ioan Hudiță, **Jurnal politic**, 1, pp. 222-223)

*

“NOTĂ - 1 iulie 1940

“Atitudinea evreilor în legătură cu evacuarea teritoriilor cedate

“(Soroca): 1. În ziua de 28 iunie, ora 16,30-17, comuniștii evrei din oraș au ocupat Poliția și Primăria (...). La Poliție a vorbit avocatul evreu Michel Flexor care a defăimat autoritățile și administrația românească. În acest timp a apărut comisarul ajutor Murafa Vladimir și agentul Eustațiu Gabriel (...) Aceștia au fost mai întâi percheziționați apoi *puși cu mâinile în sus în Piața Unirii, la statuia generalului Poetaș, unde au fost împușcați de Michel Flexor* (subl. în text).

“2. La ora 17 un autocamion cu tezaurul Administrației Financiare Soroca în valoare de circa 15-18.000.000 lei (...). În Piața Unirii însă, *autocamionul în care se aflau Locot. Pavelescu Gheorghe, mai mulți subofițeri, Vartolomei, Dirigintele Oficiului Poștal și avocatul Gheorghe Stănescu a fost oprit de evrei care au rupt galoanele locotenentului Pavelescu și ale subofițerilor, în asistența soldaților sovietici* (subl. în text). În fața acestei situații, Locot. Pavelescu și Vartolomei au dat 50-60.000 lei la doi evrei care i-au scos din mulțime.

“*Subofițerul Ene, fugind, a fost împușcat pe la spate. Avocatul Stănescu a fost dat jos din mașină, de către avocatul evreu Pizarecsky (?) Alexandru și din informații reiese că a fost executat. Autocamionul cu tezaurul a rămas în mâna bandelor de evrei* (subl. în text).

“3. Din informații rezultă că au fost asasinați ulterior de evrei administratorul financiar Gheorghiu Ion și Cpt. Georgescu de la Cercul de Recrutare.

“4. Maiorul Virtic Gheorghe, comandantul Legiunii de Jandarmi Soroca și Cpt. Ramadan (...) însoțiți de un număr de subofițeri, căutând să se refugieze cu o mașină au fost opriți de evrei, cari le-au rupt galoanele, dându-le apoi drumul. (...)

“5. Preoții care voiau să se refugieze au fost opriți de evrei și întorși înapoi în oraș. (...)

“(Bălți) 1. În stația Bălți a fost împușcat în ziua de 28 iunie a.c. un individ de către o persoană necunoscută. Cadavrul a fost expus pe peron, spunându-se că a fost împușcat de soldații români, cu scopul *de a provoca reacția bandelor de comuniști evrei împotriva populației*

românești (subl. în text) (...)

“(Chișinău) 1. În ziua de 28 iunie a.c. la ora 16 a aterizat la Chișinău un grup de 20-30 avioane rusești. *Imediat evreii au arborat drapelul roșii*, pornind manifestațiuni de stradă la care se adăugau deținuți comuniști eliberați din penitenciarul local. Manifestanții au barat străzile, nepermițând accesul spre gară a populației care se evacua. Pe tot parcursul *manifestanții evrei și comuniști strigau: «Jos Carol!», «Jos Armata Română!», «Trăiască Stalin și Armata Roșie!»* Polițiștii care au vrut să facă ordine, pentru ca populația ce se evacua să se poată scurge spre gară, au fost prinși, iar *comisarul Lascăr Nicolae, Mateescu Constantin, Severin și Stol au fost executați de evrei în stradă prin împușcare* (subl. în text).

“2. Pe strada Alexandru cel Bun (Alexandrovskiaia) *funcționarii români care voiau să meargă spre gară au fost împiedecați de o masă compactă de evrei și ruși care ocupau trotuarele țipând, amenințând și aruncând cu pietre* (subl. în text). (...)

“(Cernăuți) 1. Încă înainte de intrarea trupelor sovietice *populația evreiască a devastat bisericile și a împușcat pe mulți dintre capi autorităților. Printre cei uciși sunt șeful gării, un locotenent-colonel de regiment, probabil primarul orașului și foarte mulți polițiști, precum și gardieni publici* (subl. în text).

2. *Evrei comuniști între 15-16 ani au comis acte de barbarie* [subl. în text], dezarmând pe soldații români, pe ofițeri și pe polițiști, înfigându-le propriile baionete (...).

“(Vijnița) 1. Întreaga dezordine a fost provocată de evreii comuniști și ucraineni.

“Doctorul evreu Winer, șeful Sanatoriului din Vijnița nu a dat voie personalului român să părăsească sanatoriul, a rupt steagul românesc, din care a oprit numai fâșia roșie cu care s-a încins peste piept, strigând că a sosit ceasul evreilor.

“2. În ziua de 28 iunie a.c. când trupele sovietice au intrat în oraș au fost întâmpinate (...) de evreul *Șatran*, înconjurat de populația evreiască (...)

“3. O bandă în frunte cu avocatul *Raufberger* a atacat pe perceptor și pe pretor, *obligându-i să-i predea banii din cassa percepției*” (subl. în text).

(Din Nota Serviciului Special de Informații - iulie 1940)

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr. 941, f. 53-57. Copie.

*

“SUBCENTRUL Nr. 1**“1 Iulie 1940, ora 11****“RAPORT INFORMATIV TELEFONIC**

“1. Azi 1 Iulie 1940, ora 9,40, după unele greutatea și lipsuri s-a terminat scurgerea peste podul de pe Prut, Braniște-Ștefănești, a Brig. de Cav. comandată de Dl. Colonel Postelnicescu. Brigada are lipsă mai mulți ofițeri și trupă și materiale.

“Această brigadă a fost supusă la cele mai mari greutatea, șicane, umiliri din partea autorităților sovietice militare, în asociație cu bandele de bolșevici și jidani civili, care în nimic nu au respectat convenția în legătură cu retragerea trupelor noastre.

“Toate aceste greutatea au avut loc numai grație [datorită] faptului că trupele noastre au avut ordin precis de a nu trage.

“2. Constructorul [?] de telefoane Bârsan Mihail din Briceni, județul Orhei ne comunică următoarele:

“În noaptea de 28/29 iunie, ora 2, au încercat a trece podul de peste Prut, în punctul Lipcani-Rădăuți mai multe tancuri sovietice, trăgând focuri de intimidare. Au răspuns soldații noștri și bolșevicii s-au retras.

“Jidanii din Lipcani strigau Trăiască Rusia Sovietică și Stalin” (...) *Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f.5.*

*

“TELEGRAMĂ**“BUJOR [cod: Corpul 10 armată] - 1.VII. 1940****“CĂTRE M. St. Major, Secția 2, B.****“1. Trupele sovietice au atins pe toată lungimea ei linia de demarcație.**

“(...) 2. Se pare că Sovietele manifestă tendința de a nu se mulțumi cu ce au ocupat până acum. În rândul militarilor sovietici se aude vorbindu-se că ei trebuie să ajungă cât mai repede la Ploiești.

“În cursul zilei de 1 Iulie comandantul rus din fața orașului Siret a cerut comandantului român predarea orașului în timp de 24 ore, amenințând că îl va ocupa cu forța dacă nu-l predăm de bună voie. Menționăm că orașul Siret este la Sud de linia de demarcație fixată tot în cursul zilei de azi. Câteva tancuri sovietice din Lipcani au înaintat pe podul Lipcani-Rădăuți având intenția să treacă Prutul la Rădăuți. Primate cu focuri de

arme și arme automate de unitățile noastre tancurile s-au retras.(...)

“Dl. G-l. Constantinescu, Comand. C. 10 A, mi-a afirmat că și D-sa are impresia că armata sovietică nu se va ține de angajamente și profitând de succesele prea ușoare obținute până acum, nu ar fi exclus să reia înaintarea peste linia de demarcație.

“3. Din cauza actelor ostile la cari s-au dedat evreii din Bucovina și Basarabia împotriva militarilor români, toată populația românească din teritoriul neocupat și unii militari, grade inferioare mai ales, execută represalii contra evreilor: sunt bătuți, aruncați jos din trăsuri etc. Asemenea excese ar putea determina o intervenție a armatei sovietice sub pretext de a menține ordinea. Se impun urgente măsuri pentru a opri asemenea acte din partea noastră acum. (...)

“Maior (s.s) Bădărău Nr. 1225 din 1. VII. 1940”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f. 85-86.

*

“2 Iulie 1940

“[SINTEZĂ]

“ACȚIUNEA EVREEASCĂ

**“1. EVREII DIN BASARABIA ȘI BUCOVINA
ÎN TIMPUL EVACUĂRII**

“1. Comitete Revoluționare:

“La Cernăuți comisar al poporului este actualmente evreul Salo Brül, de profesiune fotograf, primar este evreul Glaubach, ajutor de primar evreul Hitzig, iar prefect este alt evreu, Meer sau Beer.

“La Chișinău sovietul comunal este condus de avocatul evreu Steinberg, originar din Huși.

“La Chilia Nouă s-a format un comitet local condus de evreul dr. Rabinovici, medic primar al orașului.

“Foștii gazetari evrei de la ‘Adevărul’ și ‘Dimineața’ anume Torziman [corect: Terziman - vezi Nota 1 la acest capitol] și Cândeau au căpătat funcțiuni importante în Basarabia.

“La Soroca conducătorul acțiunii teroriste a fost evreul Leizer Ghinsberg, gardian public la poliția locală.

“2. Atentate și asasinări

“Bande evreo-comuniste din Chișinău au jefuit pe refugiații care nu aveau posibilitatea să se apere. În diferite gări (...), în grupuri, cu drapele roșii, încercau să facă presiuni pentru a determina pe călători să coboare. În unele cazuri au cedat numai după ce călătorii s-au apărat cu

focuri de armă.

“La Chișinău, o bandă de comuniști evrei a încercat să linșeze pe studenții teologi care au scăpat numai datorită intervenției unui detașament de jandarmi care au făcut uz de arme.

“Inspectorul financiar Preoteșcu și fostul inspector financiar, pensionar Pădureanu (...) au fost împușcați.

“La Chișinău *listele de executări* ¹⁾ (subl. mea, P.G.) au fost întocmite de intelectualii comuniști evrei: av. Carol Steinberg, avocata Etea Diner și dr. Dorevici. (...) avocatul evreu Steinberg, în fruntea unui grup, a aruncat cu pietre în trupele române care se retrăgeau.

“Perceptorul și notarul din Ceadâr-Lunga (Tighina) au fost omorâți.

“Preotul Bujacovski din Tighina a fost împușcat de teroriști evrei. Deasemeni colonelul Adamovici, fost senator. Șeful postului de jandarmi din Abaclia (Tighina) a fost împușcat de evrei.

“În Cazaclia și Ceadâr-Lunga au fost omorâți notari, preoți, polițiști. La Reni au fost incidente grave între evreii care împușcaseră 2 marinari români și autoritățile militare românești. Evreii purtau brasarde roșii. Au fost împușcați 15-20 teroriști evrei comuniști.

“În județul Cetatea Albă bandele comuniste evreești au schingiuit preoți, le-au ars bărbile cu țigări, au devastat biserici.

“La Cernăuți un grup de evrei a asaltat și lovit cu pietre două autocare în care se aflau soldați; evreii au cedat numai când aceștia au făcut uz de arme.

“Față de toate aceste orori comise exclusiv de către evreii basarabeni, se observă o adâncă indignare a populației românești care în unele cazuri nu-și poate stăpâni sentimentul de revoltă (...) Militarii (...) erau foarte revoltați contra evreilor, fiind hotărâți a linșa orice evreu ar întâlni, întrucât asistaseră la agresiunea evreilor împotriva ofițerilor și soldaților români pe linia Cernăuți-Dornești, cu care ocazie se afirmă că ar fi fost omorât un ofițer superior și răniți mai mulți ofițeri și soldați români.

“Tot în ziua de 1 Iulie a.c. la ora 18,30, la Bârlad, un grup de militari a împușcat mortal pe evreul Poise (?) Leib Goldstein, comerciant din acel oraș. Numitul a fost transportat la spitalul local în stare de comă.

“3. *Propaganda antinațională*

“Încă înainte de retragerea autorităților românești s-au constituit de către evreii comuniști locali comitete orășenești care (...) au organizat primirea trupelor sovietice cu flori (...), s-au dedat la manifestațiuni ostile împotriva autorităților în retragere, patronând și îndrumând în

același timp acțiunea teroristă.

“Conform instrucțiunilor, aceste comitete, imediat ce s-a aflat de hotărârea Consiliului de Coroană [de a accepta diktatul sovietic - n.m.], evreii au înlocuit în grabă firmele românești cu altele rusești.

“Cu ocazia trecerii trupelor române prin sate, orașe și gări, evreii manifestau ostil, în unele cazuri aruncând cu pietre.

“În exodul lor, refugiații au avut de întâmpinat vexațiuni, umilinți, lovituri, iar unele cazuri au trebuit să lase în urmă morți, numai datorită comuniștilor evrei, care în afară de asta i-au devalizat de puținele lucruri care mai scăpaseră.

“Pe de altă parte, pentru a împiedeca retragerea populației românești, evreii distrugneau vehiculele (...), iar în unele cazuri au încercat să incendieze traseele de cale ferată, pentru a provoca deraieri.

“Înșiși copiii evrei, dintre care unii chiar străjeri, așteptau în gări trenurile refugiaților pentru a-i injuria și a le arunca cu pietre și orice obiecte ce le cădeau la îndemână, creind o impresie oribilă. (...)

“(...) refugiații basarabeni comentează faptul că împreună cu românii de peste Prut care se retrăgeau în interiorul țării, sosesc grupuri de tineri evrei originari din Basarabia. Acești tineri evrei au fost observați (...) că au atitudine de veselie și satisfacție, ceea ce nu cadra cu situația celui care își părăsește avutul, oricât de modest, familia și mediul în care a trăit. De asemenea refugiații români au observat la acești tineri evrei că posedă valută forte, dolari și lire sterline, cari nu ar putea fi justificate nici de ocupațiile și nici de veniturile lor normale (...). Considerînd și faptul că actualmente mișcarea populației evreești basarabene este înspre Basarabia, nicidecum în sensul părăsirii acestei provincii, cercurile menționate formulează presupunerea că acești tineri basarabeni au de îndeplinit în țara noastră misiuni contra ordinii publice și siguranței statului.

“III. EVREII DIN RESTUL ȚĂRII

“(...) Părăsind teama și atitudinea de rezervă, aceste cercuri [evreești] au adoptat spontan o atitudine de accentuată veselie, manifestată îndeosebi prin comentarii zgomotoase în grupuri numeroase pe străzi și în localuri publice asupra evenimentelor (...), aprecieri jicnitoare la adresa țării noastre, a conducătorilor statului, a armatei și a tot ce este românesc și în același timp o vie simpatie pentru acțiunea sovietelor (...)

“(...) în toate casele evreești având aparate de radio-recepție s-au ascultat posturile emițătoare sovietice, neomițînd să deschidă larg ferestrele, îndeosebi când acestea transmitea ‘Internaționala’(...) S-a început

răspândirea discretă a fotografiilor cu Stalin.

“Ca și la București, în provincie și îndeosebi la Timișoara populația evrească locală la aflarea vestei și-a manifestat satisfacția prin aceleași gesturi și manifestări.

“După răspândirea însă în opinia publică a știrilor privind jaful și acțiunea teroristă întreprinsă de evrei la intrarea trupelor sovietice în provinciile ocupate, veselia ce cuprinsese cercurile semite din Capitală și provincie dispărând, a făcut loc unei acute îngrijorări față de perspectivele unor ample represiuni ce se presupunea că urmează a se întreprinde ca urmare a terorismului la care s-au dedat coreligionarii lor din Basarabia și Bucovina. Sesizând indignarea ce a cuprins întreaga suflare românească la aflarea celor petrecute în Basarabia și Bucovina, conducătorii evreimei, în frunte cu dr. Filderman și Șef Rabinul Alexandru Șafran au recomandat expres coreligionarilor lor, prin intermediul comunităților, să se abțină de la orice manifestare ce ar putea crea incidente cu populația românească.

“(...) Teama de eventuale represiuni, precum și propaganda întreprinsă de evreii basarabeni de a imita gestul lor [de a trece în Teritoriile Ocupate] au creat, îndeosebi în rândurile evreilor aparținând micii burghezii, un pronunțat curent de emigrare în provinciile ocupate. Această acțiune își găsește în plus aprobarea unora din cercurile conducătoare evreiești, în frunte cu dr. Filderman, Șef Rabinul dr. Șafran și scriitorul Horia Carp cari întrevăd astfel posibilitatea descongestionării teritoriului țării noastre de un important număr de evrei (subl. m. P.G.).

“În schimb se constată opoziția manifestată de către cercurile evreiești sioniste socialiste care militează pentru emigrarea evreilor în Palestina.

“Deși cuprinsă de panică, o bună parte de evrei continuă să păstreze (...) o atitudine ostilă țării noastre (...)

“Excepție făcând de la atitudinea generală manifestată de evrei în actualele împrejurări membrii cercului ‘Mutualitatea’, cu sediul în str. Spătarului nr. 15, critică cu asprime acțiunea teroristă întreprinsă de coreligionarii lor în Basarabia și sunt decizi să participe, cu maximum de mijloace, la acțiunea de ajutorare a refugiaților. Explicația acestei atitudini constă în aceea că membrii acestui cerc sunt în majoritate bine situați materialicește și în totalitatea lor se recrutează dintre refugiați din URSS, cari au avut de suferit de pe urma instaurării regimului bolșevic în acest stat.

“III. TRECEREA ÎN TERITORIUL OCUPAT DE SOVIETE

“Acțiunea trupelor sovietice în Basarabia și Bucovina a avut ca urmare o emigrare a numeroși evrei basarabeni din capitală în aceste provincii. Se constată că totalitatea celor ce pregătesc plecarea din Capitală [spre Basarabia] se recrutează din meseriași, mici comercianți, misiți și unii studenți lipsiți de o situație materială bună. Deasemeni încearcă să părăsească țara și o serie de liber profesioniști, intelectuali, majoritatea dintre aceia cari au fost excluși de la exercitarea profesiunilor lor din diverse motive, sau cari au fost decăzuți din drepturile de cetățenie. Motivul care îi determină pe acești evrei să părăsească țara noastră îl constituie în majoritatea cazurilor credința abil susținută de propaganda comunistă că sub regimul sovietic vor reuși să-și creeze situații mult mai înfloritoare decât cele avute în România, nemaifiind totodată nici obiectul presupuselor represiuni antisemite. Tendința de emigrare a acestor evrei, în general încurajați de coreligionarii lor originari din Basarabia este însă în parte combătută de către evreii originari din Vechiul Regat, ca și de cei bine situați materialicește, cari speră încă într-o ameliorare a situației lor în țara noastră.

“În general, cadența trecerilor în Basarabia este în medie de aproximativ 10.000 persoane pe zi.(...) De asemenea se înregistrează plecarea din București spre Basarabia și Bucovina a un număr de 70-80 studenți evrei de la Căminul Studenților Evrei Schuller, cunoscut focar de propagandă comunistă”.

“Este de relevat că față de eventualitatea de a rămâne lipsit de cadre, cari în bună parte și peste tot cuprinsul țării se recrutează din evreii basarabeni, Partidul Comunist din România a dat ordine severe în sensul ca membrii cari, fără autorizația conducerii partidului, vor părăsi localitățile unde au însărcinări, vor fi socotiți trădători.”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f. 162-172. Copie

*

“BIROUL STATISTIC MILITAR, București, 2 Iulie 1940, ora 19

“RAPORT CONTRAINFORMATIV Nr. 4

“1) Evacuarea Basarabiei

“a) Dr. Constantinescu, fost primar al orașului Cernăuți, refugiat, declară următoarele:

“Ucrainenii au avut o atitudine foarte corectă față de populația

românească care se refugia, atât din Cernăuți, cât și la sate, oferind refugiaților alimente gratuite. Mulți ucraineni s-au refugiat de asemenea.

“Atitudinea evreilor a fost atât de neomenoasă încât a revoltat chiar pe șefii trupelor de ocupație, cari au dat ordonanțe prin care se atrăgea atențiunea că se vor sancționa cu moartea jafurile și crimele.

“Preotul bisericii catolice din Cernăuți a fost împușcat de evrei. Racoci, directorul penitenciarului Cernăuți a fost împușcat de către deținuții comuniști liberați. (...)

“f) O refugiată din Ismail declară următoarele:

“- Învățătorul Savitzki, căzut de trei ori la examenul de admitere, intrat ulterior ca funcționar în poliția Ismail, a afirmat că la retragerea românilor, el va conduce teroarea contra lor.

“- D-ra Galiveski, profesoară la Liceul de fete Ismail, cari e soră căsătorită cu un general român al cărui nume nu-l cunoaștem, își manifestă zgomotos bucuria pentru venirea bolșevicilor.

“- Fiul avocatului regățean Popovici, din Ismail, concentrat în prezent cu gradul de căpitan, înainte de retragerea românilor a arborat steaguri roșii la liceul al cărui elev este, la Prefectură și Primărie, iar pe un Plutonier român de la Manutanța, a cărui familie se refugiase, l-a împușcat fără motiv. (...)

“g) Locuitorii Bălan Gheorghe și Coțofan Nicolae, originari din Județul Ialomița, care au plecat cu ultimul tren de refugiați din Cernăuți spun că înainte de intrarea trupelor sovietice, comuniștii din acel oraș - în majoritate evrei - opreau mașinile, autobuzele și căruțele cu refugiați, pe care, după ce-i maltratau, le luau vehiculele, strigându-le: «Ne furați averea, sunt ale noastre». O Doamnă care se refugia într-un automobil, opunându-se, a fost lovită cu cuțitul de un comunist. Nu se știe starea ei.

“h) Refugiatul Molnicov Otto, agent de control al Ministerului de finanțe, din Văscăuți, Bucovina, originar din Cernăuți, declară:

“- La Ștefănești, Jud. Cernăuți, trupele sovietice au arestat un Maior român de Grăniceri, pe care l-au surprins în biroul său și l-au torturat pentru a lua informațiuni militare.

“- În comuna Bărbătești, Jud. Storojineț, elementele înaintate ale trupelor sovietice au împușcat pe Șeful de Post cu trei Jandarmi români, care refuzaseră să predea armele.

“- Reg. 54 Inf., care se afla în Nordul Bucovinei, a fost capturat și dezarmat. Pe ofițeri, după ce îi dezbrăca și maltrata, îi menținea arestați, pe soldații români, după ce i-a desarmat, i-a lăsat liberi.

“- Un comisar ajutor dela Poliția Vășcăuți a fost surprins și luat de bolșevici.

“Ajutorul de primar al Orașului Cernăuți a fost împușcat de trupele sovietice. (...)

“i) Refugiatul Braicu Ion, originar din Gorj, pensionar militar stabilit la Soroca, declară că Inspectorul Financiar Preoteșcu și fostul inspector Financiar pensionar Pădureanu au fost împușcați de evrei la Chișinău.

“j) (...) Steinberg a organizat teroarea contra românilor cu pușcăriașii eliberați și tineretul evreu.

“- preotul Bujacovschi, fost consilier eparhial și alți preoți au fost executați.

“- Crucile de la Biserici și Statuile Regelui Ferdinand și Ștefan cel Mare au fost distruse.

“- La Tighina a fost împușcat senatorul colonel Adamovici.

“k) Refugiatul Condurachi din Bârlad, aflat la fratele său, șeful postului Jand. din Abaclia, Tighina, a declarat că a fost de față când un grup de trei evrei l-a împușcat pe fratele său.” (...)

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f. 174-178

*

“Soldatul Hurez Nicolae (...) la 20 de ani avea să trăiască cele mai îngrozitoare clipe (...) Înregimentat la Vaslui va face parte din Regimentul 25 Infanterie. După perioada de instrucție este dus pe granița de la Nistru. Regimentul sau era deja pus în alertă având ordin la Podul de la Dubăsari-Căușeni, de tragere, în cazul în care rușii i-ar fi forțat trecerea. Acest fapt se petrecea în mai 1940. În urma dictatelor [?] impuse regele Carol al II-lea pentru a evita pierderile de sânge (avându-se în vedere raportul numeric de forțe masat la granița cu România de URSS) a cedat Basarabia și Bucovina rușilor. Retragerea Regimentului 25 de pe linia Nistrului s-a făcut “în liniște” până la ieșirea din localitatea Hâncești. În afara acestei localități trei tancuri rusești baricadaseră drumul. Prin traducători, rușii au somat Regimentul 25 Infanterie format din 4.000 de soldați înarmați cu puști și câteva mitraliere să dezarmeze și apoi să-și continue drumul spre România. Îndrăzneala și curajul colonelului român care comandat regimentul 25 a mers până la a amenința că minează întreaga localitate Hâncești și o aruncă în aer (...). Fiecare soldat român purta la brâu câte o mină de aproape un kilogram. Rușii

speriați de aceasta amenințare au retras tancurile pe marginea drumului și au lăsat cale liberă armatei române. La câțiva kilometri prin pădurea de la marginea Hânceștiului erau lăsate în voia nimănui peste 50 de tunuri românești trase de cai lăsate de un alt batalion care trecusera printr-o amenințare asemănătoare din partea rușilor. Urma ca acestea să fie preluate de către ruși imediat după retragerea întregii armate române. Rupți de oboseală și venirea serii i-a determinat să ia poziții de luptă în adăposturi improvizate oprindu-se pentru odihnă. În cursul nopții Regimentul 25 a fost interceptat de o coloană de mașini românești venite din țară pentru a remorca tunurile lăsate în pădurea de la Hâncești. A doua zi retragerea a continuat trecându-se Prutul pe la Albița spre Vaslui. (...)”

*

[2 Iulie 1940] “TELEGRAMĂ Către Marele Stat Major, Secția II-a

“Fr. Granița [cod.: Armata ⁴⁾

“RAPORT CONTRAINFORMATIV

“1) Trupele obosite din cauza marșurilor.

“2) Exodul și triajul refugiaților a scăzut simțitor.

“3) Se constată mai multă organizare la trupele ce trec Vest Prut. Tendința de a veni cu armamentul intact.

“4) Populația, în special evreii din Basarabia continuă de a ataca fracțiuni izolate la adăpostul trupelor rusești.

“5) Au fost ostași români care, după plecarea din rânduri a basarabenilor, în dorința de a nu lăsa în special armament automat, au adus în spate 3-5 puști mitraliere.

“6) Ostașii care au răzlețit rătăcesc prin Moldova între Prut și Siret; trebuiesc recuperați.

“7) În general armata și populația evacuată din Basarabia își manifestă revolta împotriva evreilor. Nu sunt excluse manifestări antisemite mai grave din partea armatei.

“8) La Sculeni trupele sovietice care au dezarmat unele detașamente amenință că dacă nu se restituie obiectele rechiziționate dela cetățenii basarabeni vor trece în Moldova. Evreii ce trec în Basarabia amplifică [exagerează] unele restricții ce li s-au făcut, înrăutățind relațiile româno-ruse și rezolvarea evacuării.

“D.O. Șeful de Stat Major

“Colonel Eftimiu Nr. 21 417 din 2 Iulie 1940”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f. 73-74

*

“TELEGRAMA No. 11307

3 Iulie 1940

“Gorun [cod.: Grupul de armate nr. 1] către M.St. Major, secția II-a

“Am onoarea a raporta următoarele:

“Lt. col. Borș Gheorghe, fost Inspector P.P. la Bălți, în călătoria ce a făcut cu C.F. pe parcursul Iași-Bacău, în ziua de 1 iulie, a observat la toți ostașii o stare de spirit foarte agitată contra evreilor, stare de spirit care a dat naștere la acte de agresiune ce au degenerat în bătăi și chiar omoruri, astfel:

“1) În stația Cucuteni, un evreu în haine militare a fost surprins când a scos un revolver din buzunar cu intenția probabilă [de a trage] într-un general ce se afla pe scara unui tren în trecere. Evreul a fost dezarmat de serg. Paveleanu din Reg. 6 Vânători și apoi bătut și străpuns cu baioneta de mai mulți ostași. În această stație alți 2 evrei au fost aruncați din tren, trăgându-se asupra lor.

“2) În stația Târgu Frumos un alt evreu găsit cu un revolver și o grenadă în buzunar a fost dezarmat și apoi omorât.

“3) În stația Bacău 2 evrei au fost bătuți și predați poliției gărei.

“4) Deasemenea, s-a constata că în gările Cucuteni și Podul Iloaei și alte gări, noduri de cale ferată, că soldații ce caută unitățile dislocate din Basarabia și Bucovina sunt lăsați să staționeze în gări, discutînd între ei și cu civili situația actuală Din atitudine și și discuțiile auzite între ostași s-a desprins hotărârea acestora de a se răzbuna pe evrei din cauza exceselor conaționalilor lor din Bucovina și Basarabia. Pentru a preveni asemenea acte și a preîntâmpina chiar eventuale mișcări, comandamentul Gorun a luat următoarele măsuri:

“În toate gările, noduri de comunicație să se înființeze imediat birouri de informații care să îndrumeze pe toți ostașii ce nu-și găsesc unitățile.

“Gărzile militare din gări să fie imediat întărite și comandate de un ofițer activ din garnizoana cea mai apropiată.

“Fiecare tren de persoane sau accelerat să fie însoțit de o gardă comandată de un subofițer care va face poliție în tren la oprire în stații.

“Comandantul Gorun

Șef de stat major

“General de Armată Adj. C. Ilasievici

G-1 Tătăranu”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar 155, f. 125

*

(Sinteză informativă - 2 iulie 1940)

“(...) Frații Birnbaum [din Brăila] afirmă că «Multora dintre români le-a sunat ceasul».

“Iancu zis Jean a amenințat un birjar că «În curând steagul roșu va fâlfâi și deasupra Palatului Regal»”(…)

Biblioteca Academiei Române, Arhiva Istorică, fond XXIV, dosar nr. 3.377, f. 14-19. Copie

*

“TELEGRAMA Granița, 346, 3, 14 [3 iulie 1940]

“Atitudinea ostilă a populației evreești care se manifestă tot mai accentuat în zona Prutului face ca centrele populate de această minoritate să constituie un focar comunist periculos în dispozitivul armatei. Situația operativă actuală impunând măsuri imediate de înlăturare a acestui pericol, armata a luat următoarele măsuri:

“Evreii din Fălciu târg și Drânceni târg, județul Fălciu, care doresc - să fie trecuți imediat în Basarabia; cei care nu doresc însă sunt semnalati ca agitatori să fie internați provizoriu în zona Vidra, Județul Putna: s-a dat ordin Reg. 3 Jandarmi să organizeze o regiune de internare provizorie în această zonă.

“Comandantul Graniței

“General de corp de armată

“N. Ciupercă Nr. 21473 din 3 iulie 1940”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155 f. 155

*

“TELEGRAMA - Brumar către Marele Stat Major, Secția 2-a

“Brumar; 87, 2, 7 1940, ora 10,30

“RAPORT INFORMATIV No. 1814 din 3 iulie 1940

“1) Eri, 2.7. 1940, la 15, în gara Scânteia doi soldați evrei au fost bătuți de către militari și aruncați pe fereastră, din tren, fără a li se cauza răni grave.

“2) Un convoiu de 35-40 căruțe cu soldați din Reg-tul 3 Grăniceri trecând prin satul Săuceni - Botoșani s-au dedat la dezordine, căutând evrei pentru a-i molesta. Prin intervențiile jandarmilor lucrurile s-au liniștit.

“3) În zilele de 1 și 2. 7. 1940 pe distanța Verești-Pășcani au fost aruncați din tren 14 evrei.

“4) Un vagon cu refugiați evrei pentru Basarabia, atașat la trenul București-Iași din seara de 2.7. 1940 a fost atacat cu focuri de armă dintr-un vagon alăturat, între stațiile Vaslui-Bălteni. 3 morți și 6 răniți.

“5) La sosirea în Iași a unui vagon cu evrei ce veneau dinspre Galați, eri, 2.7. 1940 la ora 16, aceștia au început să strige că au fost bătuți de civili între stațiile Vaslui-Grajduri și Bârnova, creind alarmă.

“6) Urmare la raportul informativ No. 1783 din 1.7. 1940

“Cu ocazia agresiunii produsă la Dorohoi, Regimentul 4 Jandarmi informează că sunt 53 morți și 6 răniți.

“Șeful Biroului Stat. Mil. Iași

“Lt. Colonel (ss) Palade

“Transmisă Brumar de Ofițerul Danțos 3.7. 1940”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f. 207. Copie.

*

“Din ‘Pesti Ujság’ - 3 iulie 1940, Budapesta

“PRESA ITALIANĂ CONDAMNĂ

UNELTIRILE EVREILOR DIN ROMÂNIA - Iulie 1940

“*Roma*”. Interesul ziarelor italiene față de evenimentele din România a mai scăzut. Ziarele fac cunoscute comunicatele oficiale ale guvernelor român și sovietic în legătură cu evenimentele din Basarabia și Bucovina. Știrile referitoare la conflictul dintre autoritățile românești și jidovime au produs mare vâlvă la Roma.

“Ziarele italiene accentuează că *Evreii au provocat incidente sângeroase prin atitudinea lor provocatoare* (subl. în text).

“După corespondentul din București al ziarului ‘Giornale d’Italia’, populația românească primește știrile cu oarecare calm, însă evreii nu-și pot păstra sângele rece. ‘Giornale d’Italia’ vorbește despre atitudine evreilor din România, care, îndemnați de cei din Londra, doresc a provoca un războiu civil. Planul sioniștilor din Londra însă nu a reușit și evreii din România nu vor apăra Marea Britanie”.

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr. 941, f. 501.

*

“CORPUL GRĂNICERILOR, Stat Major
“Informațiuni obținute în ziua de 2 Iulie 1940 până la ora 18
“Frontiera cu URSS

“Extras din darea de seamă a Grupului 3 Gr. pază asupra modului cum s-au făcut operațiunile de evacuare a parte din subunități.

“1. În sectorul companiei 6 Gr. Pază Cozmeni primele forțe sovietice trecute pe teritoriul românesc au fost unități de tancuri în valoare de circa 600, dirijate pe direcțiile (...), urmate îndeaproape de circa un escadron de cavalerie care opera în grupuri de 2-3 călăreți. Acești călăreți pare că aveau însărcinarea să exploateze panica produsă, să dezarmeze și să escorteze trupele noastre.

“2) În sectorul Companiei 7-a Gr. Pază Carapciu ocuparea teritoriului s-a efectuat cu tankuri (circa 200) care acționau în serie și la intervale de timp. Erau urmate apoi de unități de cavalerie, în aceeași formație și cu aceeași însărcinare.

“3. Atitudinea forțelor sovietice față de trupele noastre a fost cât se poate de ostilă. Parte din tankurile sovietice care în majoritate nu au respectat orariul de plecare, au devastat trupele noastre în retragere, folosind tankurile ca mijloc de transport de arme pentru înarmarea populației ucrainene. Aceștia [ucrainenii] înarmați, s-au dedat la atacarea convoaielor noastre, omorând și jefuind soldații care treceau izolați.

“4. O Brigadă de Infanterie sovietică înaintând pe valea Prutului a tăiat retragerea Companiei 1-a Gr. Pază Lipnic, Companiei 2-a Pază Româncăuți și Companiei de rezervă din Batalionul 1 Gr. Pază Briceni. Trupa a fost în întregime desarmată iar parte din ofițeri, printre care și Maiorul Georgescu C., Comandantul Batalionului Briceni au fost arestați. Maiorul Georgescu a scăpat mituindu-i cu suma de 5.000 lei. Întreaga avere a subunităților a fost jefuită fie de trupele sovietice, fie de populația ucraineană sau bandele de comuniști.

“5. În ziua de 28. VI 1940, Domnul General Iliescu urma să aibă o întrunire cu parlamentarii sovietici în Zvanice (în fața satului Atachi). Contrar hotărârilor anterioare, Delegația Sovietică trecuse deja frontiera și întrunirea a avut loc la Hotin. Parlamentarul rus era însoțit de o gardă de soldați sovietici care țineau puștile mitraliere întinse asupra soldaților noștri, pe teritoriul românesc.

“Atitudinea delegaților sovietici a fost foarte necuviincioasă. Când Domnul General s-a legitimat, parlamentarul sovietic a spus că și

el este General și vorbește de la egal la egal.

Între timp trecuse frontiera încă o Companie sovietică. Ofițerii noștri au fost duși la Cercul de Recrutare Hotin, unde au fost ținuti sub stare de arest. Foarte târziu, după ce au primit instrucțiuni - zic ei - li s-a dat drumul.

“6. În momentul retragerii trupelor noastre din Hotin, comuniștii și evreii în număr foarte mare, manifestau ostil contra Armatei Române. Un ofițer de cavalerie pentru a-i intimida, a îndreptat o armă automată asupra lor. În acest timp, venind o patrulă sovietică, manifestanții i-au făcut loc după care au deschis focuri împușcând câțiva soldați, calul și mânzul căpitanului Teohari C., comandantul Companiei Gr. Pază Hotin. Trupa întreagă desarmată, cu foarte mare greutate s-a putut degaja pentru a se putea retrage.

“7. În general sovieticii s-au purtat foarte rău cu ofițerii și trupa ce le-a căzut în mână. Ofițerilor și subofițerilor li s-au rupt epoleții, batjocorindu-i, iar parte din ei fiind reținuți. Au căutat să desorganizeze unitățile, îndemnând ostașii să plece la vetrele lor, lucru pe care mulți basarabeni și bucovineni l-au făcut.

“Concluziuni asupra valorii trupelor sovietice:

“Șofeuri și mecanici buni.

“Ofițerii, trupa și mai ales cei din infanterie, foarte slab pregătiți și nedisciplinați.

“Majoritatea din ocupanții tankurilor erau beți.

“Material slab. Tankete vechi și uzate.

“Modul de comportare a unităților de grăniceri în retragere:

“Deși izolați și legătura dintre unitățile de grăniceri și trupele de acoperire a fost aproape inexistentă, subunitățile de pază s-au retras în bune condițiuni, fie pe itinerariile stabilite, fie pe drumurile care le apreciau neocupate și mai ascunse.

“Unitățile și subunitățile de grănicerii nu li s-a făcut cunoscut la timp ordinul de retragere de către unitățile de acoperire, din care cauză, retragerea lor s-a făcut cu întârziere și în majoritatea cazurilor, după ce ele au fost devastate de trupele sovietice.

“Buna stare morală a grănicerilor a făcut ca retragerea să fie executată în condiții optime, în afară de faptul că din cauza lipsei de timp nu au putut salva nimic din avutul subunităților. Puținul ce putuse fi salvat a fost prădat în timpul retragerii, fie de soldații sovietici, fie de populația comunizată.

“Ordinul de retragere a fost primit cu multă nedumerire. Părăsirea teritoriului național fără luptă a desorientat la început, atât pe ofițeri cât și trupa care, deși în inferioritate ca număr și dotare, ar fi vrut cu tot dinadinsul să reziste puhoiului dușman pe care îl deprecia ca pregătire.

“Totuși această măsură care li s-a explicat ulterior de ofițeri că este generală și hotărâtă în interesul Statului, nu a avut nici o influență asupra spiritului de disciplină al ostașilor, care s-au retras în ordine spre locurile de regroupare, cu toată oboseala și peripețiile înfruntate, cauzate în drumul lor de bande de evrei comunizați.

“Moralul lor se menține încă ridicat și privesc cu încredere viitorul.

“Comandantul Corpului Grănicerilor

“General de divizie Th. Șerb

“Șeful de Stat Major

“Maior Gh. Constantinescu”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155. f. 107-109. Original.

*

“BIROUL STATISTIC

[3 Iulie 1940]

“TELEGRAMA No. 11910

“GORUN către MARELE STAT MAJOR SECȚIA II

“În dimineața de 2 Iulie Reg. 3 grăniceri Pază, venind din Basarabia unde a avut dificultăți foarte mari cu evreii de la Nord de Prut, trecând prin Dorohoi, s-au răzbunat. Au împușcat mortal 40 și rănit 15. S-au devastat câteva prăvălii.

“Liniștea a fost restabilită imediat cu ofițerii și trupa lui Ghiocel [cod: Corpul 8 de armată].

“Regimentul 3 Pază nu are nici o pierdere.

“Comunicarea o face Colonel Halunga, șeful de stat major al lui Ghiocel.

“D.O. Șeful de Stat Major

“General Tătăranu

No. 11910 din 3 iulie 1940”

Biblioteca Academiei Române. Arhiva Istorică., fond XXIV, dosar 3347, f. 88. Copie.

*

“TELEGRAMA GORUN către MARELE STAT MAJOR

[Secția 2-a]

“Gorun Nr. 162 din 4.7.1940 ora 21,50

“RAPORT CONTRAINFORMATIV - 4 iulie 1940

“Urmare la Nr. 11342 din 3 Iulie 1940 din zona Glia [cod.:Grupul de Armate nr. 1]

“1) *Dela Ghiocel*

“Organele Jandarmeriei și Curtea Marțială a Diviziei 6-a au constatat că devastările diverselor prăvălii și locuințe, la Dorohoi, în ziua de 1 Iulie a.c. s-a făcut de către soldații Legiunei de Jandarmi Hotin și Regimentul 3 Grăniceri pe tot axul șoselei ce trece prin Dorohoi. Focurile au fost trase de soldați. Sunt 43 morți dintre care 7 militari. Majoritatea morților au fost în regiunea cimitirului evreesc, adică la eșirea Sud-Est Dorohoi. Victimele sunt evrei. Panica a fost provocată de zvonul lansat poate intenționat că la gară se găsesc tankuri rusești care trag. După circa o oră panica a încetat, populația reluându-și calmul. Din cauza focurilor trase unitățile ce eșiseră din Dorohoi spre Botoșani au început să fugă, lansând zvonul că vin rușii. Au fost liniștiți de un ofițer trimis de comandament cu auto în urma lor.

“2) *Dela Pin [cod.: Armata 3]*

“Moralul unităților este bun. Până la 2 Iulie ora 2 au dezertat 39 soldați de origine rusă din unitățile Pajiștei [cod: Corpul 8 Armată]. Aceștia locuiau în teritoriul predat. În prezent la Pajiștea sunt arestați 12 soldați din Regimentul 56 Infanterie, prinși în situații dubioase după retragerea regimentului. Populația nu are sentimente ostile.

“3) *Dela Brândușa [cod.: Divizia 7 infanterie]*

“a) Nu s-au semnalat cazuri de părăsirea unităților de către ofițeri sau subofițeri, decât numai un Locotenent, de origine ucraineană de la Brutăria nr. 7 Campanie și un farmacist Locotenent de origine evreu din Cernăuți aflat în Ambulanța Diviziei.

“b) Brândușa are un ofițer și circa 700 oameni trupă dispăruți.

“Se crede că unii ar fi reținuți de trupele sovietice, iar majoritatea dezertori.

“REPARTIZAT:

“Comandam. G-ral al Pazei Terit.

“Secția III-a a M.St. Major

“Biroul 1, Secția 2-a M.St. M.

“Subbiroul 2/Bir.2, Secția 2-a M.St. Major”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f. 238

*

TELEGRAMA - DUD [cod.: Corpul 1 Armată] către M.St. Major, Secția II-a - No. 141 din 4.7.1940, ora 20,40

RAPORT INFORMATIV No. 1859-149 din 4 Iulie 1940

“1) În cursul zilei de 4.7. nu se semnalează până în prezent noi incidente și agresiuni antisemite.

“2) Dintre agresiunile petrecute în zilele de 2 și 3 Iulie a.c. se raportează astăzi, de către organele de poliție și jandarmerie din zonă.

“Agresiunea contra unui număr de 53 evrei, dintre care unii, cu răni ușoare au fost pansați. Au fost deasemenea patru morți pe distanța Pașcani-Dolhasca, toți evrei ce au sărit din tren și șapte găsiți în pădurea Probota-Baia. Se fac cercetări.

“3) În ziua de 3.7. a.c. a fost jefuită o prăvălie din Iași de către soldați.

“4) Poliția Roman raportează că asupra individului Isac Marcu din acel oraș s-au găsit manifeste comuniste.

“5) Poliția Fălticeni comunică că în seara de 2.7. un individ rămas neidentificat a fost surprins de santinela postului de radio emisiune al Gliiei, în grădina unde este instalat acesta. (...)

“6) În noaptea de 1/2. 7 s-a tras un foc de armă dela colțul cazarmei Flotilei 1 Aviație Iași, asupra telegrafistului de la Secția Aviației civile. Glonțul pătrunzând pe fereastră fără a-și atinge scopul.

“7) La Bacău a fost descoperită o adunare clandestină sionistă la care au luat parte mai mulți tineri. Sunt 10 arestări. Tinerii sunt originari din Bacău, Iași, Tighina și Cernăuți.

“La Galați există un număr de circa 10.000 de evrei ce vor să se refugieze în Basarabia, cazați în mai multe șlepuri în mijlocul Dunărei. Problema hranei, igienei este foarte grea. S-a intervenit de rezidență pentru soluționarea problemei.

“9) Populația evreească agitată și intimidată de ultimele agresiuni. A început a fi prudentă în manifestări. În urma măsurilor de pază luate se constată liniște în zonă.”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 1, dosar nr. 531, f. 164-165. Copie.

*

“CORPUL GRĂNICERILOR, Stat Major

“INFORMAȚIUNI OBTINUTE PÂNĂ LA 4.VII.1940 orele 12

“FRONTIERA CU URSS

“Imediat după retragerea ultimului element al armatei noastre, evreii și ucrainenii au arborat drapele roșii pe toate clădirile, manifestând în grupuri compacte pe străzi, molestând funcționarii civili cari mai rămăseseră în orașul Cernăuți.

“Străzile sunt înțesate cu trupe. Magazinele sunt închise, afară de cele cu alimente, de unde rușii încarcă totul în camioane mari și transportă spre interior. Dela Liceul Militar au luat tot mobilierul și toată vesela. Populația de origine românească nu se vede pe străzi.

“Față de populația germană, care a primit dispozițiuni dela Consulatul German să rămână pe loc, chiar după ocupația sovietică, trupele roșii au o atitudine din ce în ce mai brutală. Spre exemplu se comunică cum că doi germani trebuiau să fie executați în cursul zilei de 30.VI. 1940, în fața casei germane. Informația din care rezultă că germanii au primit recomandățiuni de a rămâne pe loc o deținem de la un redactor al ziarului DEUTSCHE TAGESPOST ce apare la Cernăuți cu sediul la casa germană. (...)

“Se face o intensă propagandă în defavoarea României (...) la noi ar fi revoluție, iar capul statului ar fi fost împușcat, astfel că trupele roșii au venit să elibereze pe cei asupriți de tirania boerilor români (...)

“Evreii sunt aceia care se ocupă în special cu propaganda. (...)

“Soldații și ofițerii sovietici întreabă încotro este Iașul. (...)

“În general se observă că unitățile sunt formate din tineri mongoli, între 18-25 ani. Spun că sunt aceia care au luat parte la ocuparea fostei Polonii.

“CONCLUZIUNI: (...)

“- Manifestațiunile de simpatie făcute de populația evreească și ucraineană la intrarea trupelor sovietice în Cernăuți.

“- Tratatamentul ostil al sovieticilor față de populația germană.

“- Propaganda deșănțată făcută printre populație contra conducerii administrației Statului Român. (...)

“Răul tratament aplicat trupei și ofițerilor noștri.

“Comandantul Corpului Grănicerilor

“General de divizie, Șeful de Stat Major Th. Șerb

“Maior Gh. Constantinescu”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 333, dosar nr. 97. f. 194-196. Original.

*

“SECRET

“ACȚIUNEA EVREEASCĂ

“I. EVREII ÎN BASARABIA ȘI BUCOVINA ÎN TIMPUL
EVACUĂRII“1. *Comitetele Revoluționare:*

“- La Chilia Nouă în calitate de șef local al GPU, care execută toată acțiunea teroristă împotriva populației românești este evreul Dr. Rabinovici.

“Primar al orașului este fratele său, profesor de ebraică.

“2. *Atentate și asasinate:*

“- La Cernăuți evreii au devastat mai multe biserici, printre care și cea cu hramul Sf. Nicolae.

“- Depozitul de munițiuni din Rădăuți a fost atacat cu focuri de armă de către un grup de evrei, cari la riposta gărzii depozitului s-au retras lăsând 2 morți pe teren.

“- La Chișinău ziarele sovietice apărute după ocupație ‘Sovietskaia Bessarabia’ și ‘Bessarabskaia Pravda’ sunt conduse de redactori evrei.

“- La Cetatea Albă evreii comuniști au oprit un tren încercând să dezarmeze un batalion de artilerie [corect: divizion], renunțând la aceasta numai la intervenția trupelor sovietice.

“În același oraș au omorât pe protopopul județului Crișan Folescu, pe preotul Petru Siniță, pe șeful găzii și pe ajutorul acestuia anume Ojov. Acțiunea teroristă a fost condusă de evreul Abram Carolic.

“- La Volintiri (Cetatea Albă), grupuri de manifestanți evrei au terorizat populația împușcând mai multe persoane printre care pe grefierul Știrbu Iosif, dela judecătoria de muncă.

“- La Bălți bande de evrei au atacat cu focuri de revolver populația civilă care se retrăgea; deasemeni au rupt crucile bisericilor, arborând pavilionul roșu.

“- La Bolgrad, comuniștii circulau pe străzi având ca semn distinctiv steaua evreească cu 6 colțuri și o panglică roșie.

“- La Ismail morarii și brutarii, toți evrei, au refuzat să scoată pâinea cu o zi înainte de ultimatum, răspândind, imediat după anunțarea ultimatumului șvonul că lipsa de pâine se datorește faptului că făina a fost rechiziționată de armată. Șvonul a produs agitație iar bandele de teroriști evrei au devastat manutanța locală, omorând pe Locot. Alexandrescu și

Plut. Major Jianu. Datorită tot instigațiilor evreo-comuniste, 20 din cei 23 soldați ai manutanței s-au răsculat ajutând la asasinarea celor menționați.

“- La Reni un grup de comuniști evrei isbeau cu buzdugane improvizate pe cei ce voiau să se refugieze pe vaporul ‘Carpați’ care pleca în țară. Vaporul nu a putut pleca din cauza acestor evrei decât tăind parâmele.

“- În gara Reni populația evreească a arborat pavilionul roșu. În comuna Ashita 2 soldați care rămăseseră în urmă au fost împușcați în picioare de populația evreească.

“- La Chilia Nouă comuniștii evrei au devastat bisericile, au arborat drapelul roșii în localurile autorităților și au împiedecat populația să se refugieze în interiorul țării.

“- La Gura Humorului evreii au sechestrat autovehiculele nepermițând retragerea populației românești.

“- La Herța (Dorohoi) înainte de intrarea din greșală a trupelor sovietice, evreii comuniști au ucis patru ofițeri români, iar zece soldați evrei dintr-un escadron de cavalerie și-au ucis locotenentul (informație neverificată).

“- La Roman, un căpitan a fost împușcat de patru evrei care imediat au fost omorâți cu baionetele de un grup de soldați (informație neverificată).

“- La Cucuteni (Iași) un evreu în haine militare scoțind un revolver, probabil pentru a împușca un general, a fost linșat. (...)

“- La un punct dela fortificațiile de pe Nistru, un ofițer evreu a deteriorat aparatul de radio, așa încât detașamentul respectiv de lucru, fiind izolat, nu a putut lua la cunoștință de ultimatum decât la apariția trupelor sovietice. [...]

“II. EVREII DIN RESTUL ȚĂRII

“Continuând să aplice tactica, tinzând să arate că evreii din țara noastră nu vor fi făcuți sub nici un raport răspunzători de actele teroriste săvârșite de coreligionarii lor din provinciile ocupate împotriva populației autohtone și a autorităților, fruntașii evrei din Capitală au ales o delegație în frunte cu *Achile Șaraga*, fost ajutor de primar, în scopul de a prezenta consilierului Regal Dr. Alex. Vaida Voevod, ministru de stat și a-i înainta o moțiune exprimând solidarizarea evreilor la doliul țării, odată cu protestul lor împotriva actelor de teroare săvârșite de coreligionarii lor în Basarabia și Bucovina.

“Pe de altă parte fruntașii evrei au transmis coreligionarilor lor dispozițiunea de a-și păstra calmul și, abținându-se dela manifestări menite să irite opinia publică românească, să-și continue activitatea ca și în trecut, întrucât «se poate prevedea că cel puțin până în toamna anului curent, Statul român nu va adopta nici o măsură efectivă menită să elimine din viața socială pe evrei».

“Cu toate recomandările de liniște și comportare ireproșabilă față de autohtoni primite din partea conducătorilor pe de o parte, opinia publică evreească din Capitală și provincie continuă să rămână îngrijorată de perspectiva unor severe reacțiuni din partea Statului și a populației românești, iar pe de alta, se produc noi acte din partea evreilor menite să evidențieze profunda lor aversiune pentru poporul, armata și conducătorii Statului nostru.

“În acest sens, se relevă impresia de panică produsă de șvonul care se încearcă a se lansa printre evrei, privind intenția Consilierului Regal N. Iorga de a alcătui un memoriu pe care să-l înainteze forurilor superioare conducătoare, în care reeditând unul din punctele de program ale fostului partid național-democrat, să ceară expulzarea imediată a evreilor pentru a fi puși astfel în imposibilitatea ca organizându-se să poată eluda măsurile antisemite ce se vor lua de către autorități.

“Cât privește manifestările trădând sentimentele ostile ale evreilor față de țara noastră se menționează între altele următoarele:

“În portul Constanța majoritatea birourilor de expediție și vânzare fiind deținute de evrei, aceștia interzic expedierea materialelor și mărfurilor aflate în depozite scontând o eventuală ocupare inamică a Dobrogei.

“Se menționează că o bună parte a materialelor aflate în depozite sunt destinate a fi folosite pentru apărarea națională.

“La Galați evreul *Max*, patronul prăvăliei de haine vechi ‘Braufman Sami’ din Piața Nouă a fost auzit de către un grup de refugiați adresând amenințări românilor, spunând între altele că «peste 5 zile le va plăti el polița».

“Deasemeni evreul *Schächter*, proprietarul unei băcănii din acel oraș, deși este bine aprovizionat, refuză categoric să vândă orice fel de marfă clienților români, la adresa cărora proferă injurii și amenințări.

“La Brăila (...) frații *Birnbaum* (...) afirmă că «multor dintre români le-a sunat ceasul» și că au ei pe câțiva cu care să se răfuiască.

“(...) Carol Wurmbrandt (...) nu se sfiește să spună tuturor că «este mândru de originea lui evreească»

“Iancu zis Jean (...) a amenințat pe un birjar că «în curând steagul roșu va fâlfâi și deasupra Palatului Regal»” (...)

Biblioteca Academiei Române; Arhiva Istorică, fond XXIV, dosar nr. 3.377, f. 14-19. Copie.

*

“TELEGRAMĂ - GRANIȚA [cod: Armata 4] către

“MARELE STAT MAJOR, Secția II-a

“Granița 396-4/7- 3440

[4 iulie 1940]

“1. Exodul populației a încetat. Pe timpul evacuării au trecut la Țuțora mii de refugiați din Basarabia. Pe podul Daroieni 400, majoritatea intelectuali. Ei sunt deprimăți.

“2. Populația românească din Basarabia rezervată: se poate observa o deprimare și regretul că trupele române au părăsit Basarabia. Populația germană de asemenea nu se arată entuziasmată de sosirea trupelor sovietice.

“3. Acțiunea de răzbunare a militarilor români care sosesc izolați din Basarabia continuă să se manifesteze contra evreilor. Actele de răzbunare se petrec mai mult în trenuri. (...)

“4. Fruntașul Catrinu Alexandru ctg. 1937 [șofer] la mașina delegatului M.St.M. (...) a împușcat mortal pe fruntașul T.R. Schur.

“Cazul se cercetează.

“D.O. Șef de Stat Major Colonel (ss) Mardari”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar 155, f. 250

*

Din Journal de Genève, 5 Iulie 1940

“Scene tragice în Basarabia și Bucovina”

“Refugiații sosiți din Basarabia și din Bucovina povestesc că între trupele sovietice și autoritățile românești s-ar fi produs excese. Numeroase biserici au fost prădate și incendiate (...). Adversarii politici ai comuniștilor cât și preoții ar fi fost maltratați și împiedecați. (...) Poliția a fost atacată iar trenurile cu refugiați care se pregăteau să plece au fost lovite cu pietre. (...) Un alt refugiat din Basarabia povestește că a văzut alergând către gară un preot ortodox pe care comuniștii voiau să-l împuște. (...) persoane povestesc că primarul Cernăuțiului a fost grav rănit. El a fost destituit și înlocuit printr-un avocat comunist destul de

cunoscut. Autoritățile sovietice se degajează de orice răspundere (...) susținând că [incidentele] s-au produs înainte de sosirea trupelor sovietice. Cercurile românești spun că nu vor uita niciodată faptul că Sovietele nu au lăsat autorităților românești timpul necesar (...) Refugiații pretind că *90% din populația evreească a rămas în teritoriile ocupate* (subl. în text). Cea mai mare parte din evrei aparțin clasei sărace. Evreii bogați s-au refugiat însă în mare grabă. Svonuri neconfirmate încă susțin că ar fi fost incendiată catedrala ortodoxă din Cernăuți și că Episcopul ar fi rămas la postul său, cu toate că era cunoscut ca un mare dușman al comuniștilor. Autoritățile însărcinate să se ocupe de refugiați afirmă că aproape 100.000 de familii s-au refugiat din Bucovina de Nord și din Basarabia.”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2; dosar nr. 941, f. 491-492

*

“Nota informativă nr. 133 (din 6 iulie 1940):

“Activitatea în Cernăuți în primele zile de ocupare

“1. *Vineri 29 iunie 1940.*

“La ora 14 s-au adunat în Piața Unirii din Cernăuți circa 200 lucrători exclusiv evrei care aveau cu ei un steag roșu ce avea cusut pe el secera și ciocanul, arborându-l pe clădirea primăriei (...) și tabloul lui Stalin și Molotov pe monumentul Unirii (...) Acești lucrători erau sub conducerea cunoscutului comunist evreu Vagner. La ora 16 aceeași coloană de lucrători evrei s-a dus la podul de peste Prut, pe drum încolônându-se și alți lucrători cu steaguri roșii în mână, unde au primit trupele [sovietice] cu urale și strigăte ce ajunsese la delir. Vagner a cerut pentru toți lucrătorii arme ca să plece și să apere populația autohtonă contra burgheziei române, formînd așa zisa poliție muncitorească. După intrarea trupelor în oraș, toți acești muncitori au primit de la trupele sovietice arme, postîndu-se în fața clădirilor ce trebuiau ocupate de autoritățile de stat, formînd paza care a stat până Duminică seara.

“2. *Sâmbătă 29 iunie 1940.*

“(...) comandantul sovietic al orașului Cernăuți a dat dispozițiuni ca toate prăvăliile să fie închise în afară de restaurante și băcării (...)

“3. *Duminică 30 iunie 1940.*

“A apărut un comunicat sovietic în limbile ucraineană, evreească, germană și română în care se repetă ordonanța privitoare la închiderea prăvăliilor și [la interzicerea] vânzarea băuturilor spirtoase în afară de

bere. Ordonanța mai prevedea: circulația se interzice după ora 21; orașul se declară în stare de asediu (...) Toți posesorii de arme, inclusiv cei care le-au primit de la trupele sovietice (...) [sunt convocați] la comandatură spre a le depune (...).

“4. *Luni 1 iulie 1940*. S-au depus toate armele, ceea ce n-a plăcut evreilor. (...)

“5. (...) Marți dimineața s-a prezentat la oficiul de telefoane un diriginte venit din interiorul Rusiei, evreu și un inginer, tot evreu.”(...)

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f. 321-322. Copie

*

SECRET

7 Iulie 1940

ACȚIUNEA EVREEASCĂ
I. EVREII ÎN BASARABIA ȘI BUCOVINA
ÎN TIMPUL EVACUĂRII

“Atentate și asasinate.

“Din relatările tuturor refugiaților din provinciile răpite reiese că atitudinea manifestată de populația evreească din aceste provincii, atât față de armata română în retragere, cât și față de populația civilă ce se refugia a luat forme care depășesc o imaginație chiar divagantă. Imediat după anunțarea ultimatumului sovietic și înainte de intrarea Armatei Roșii, în toate orașele basarabene și nord bucovinene, s-au format grupuri de evrei înarmați, în majoritate tineret de ambe sexe, care numaidecât au început acțiunea teroristă. Au fost împușcați cu predilecție funcționarii judecătorești, polițienești, slujitorii altarului, precum și financiari, aceștia din urmă cu ocazia devalizării casieriilor Statului, întrucât, în afară de zelul revoluționar, bandele au arătat o pronunțată tendință pentru adunarea de capital, în flagrantă contradicție cu principiile anticapitaliste cuprinse în doctrina în numele căreia își desfășurau acțiunea.

“Nu a fost cruțată nici armata (...): ofițeri, sub-ofițeri, soldați, chiar fără a fi contrazis intențiile comuniștilor evrei, au fost împușcați sau schingiuiți. Au fost cazuri (...) când executările au luat aspectul unei sinistre vânători de oameni în care tot ce putea constitui un element reprezentativ românesc stimula activitatea sângeroasă a tinerilor teroriști evrei. Conexînd scopurile teroriste cu cele de natură de a produce avantagii materiale, evreii comuniști nu s-au mulțumit de a jefui locuințele românești și bisericile creștine, dar atunci când erau în superioritate

numerică, opreau refugiați pentru a-i prăda de puținul pe care aceștia încercau a-l salva cu ei.

“La Chișinău, 400-500 evrei comuniști constituiți în bandă, înarmați cu puști, revolve, alții cu pietre și bastoane au cerut Dr-ului Ioneț, medicul spitalului de copii ca imediat clădirea să fie predată. La încercarea medicului de a calma spiritele, l-au împușcat, după care au năvălit în spital, devastându-l complet, iar copiii aflați internați omorându-i și aruncându-i afară pe geamuri.

“În comuna Olănești (Cetatea Albă) învățătoarea Irina Țapu a fost împușcată de bandele evreești unite cu cele bulgărești. (...)

“În Olănești (Tighina) autoritățile locale au fost omorâte de bandele teroriste.

“ (...) au fost împușcați de către bandele comuniste evreești colonelul Cernobescu (?), comandantul Reg. 7 Vânători Chișinău împreună cu căpitanul de rezervă Grumvescu [?], fost primar de Ungheni.

“(...) au fost asasinați sau prinși - printre alții - Col. Cornea dela Reg. 8 Roșiori, Col. Grenaru, Maior Millo, Căpitan Posu, Căpitan Al. Mavrocordat.

“La Rădăuți plutonierul Major Diaconu Ion, fost la Cercul de Recrutare (...) a fost molestat de o bandă de teroriști evrei care i-au rupt epoleții.

“II. EVREII ÎN RESTUL ȚĂRII:

“În puține împrejurări ca acelea prin care trecem azi populația evreiască din țara noastră a reacționat atât de uniform, evreii părăsind pe cât posibil contactul cu populația autohtonă. (...) Conștienți de rolul important ce dețin în viața economic și comercială, iar pe de altă parte încredințați de avantajile ce decurg pentru ei, în actuala situație politică internă, din puternică solidaritate de rasă, evreii și-au regăsit în parte echilibru moral și, în așteptarea evenimentelor, se mențin într-o strictă rezervă.

“(...) O atitudine distinctă, care se caracterizează printr-o vie aversiune împotriva țării noastre, manifestă în prezent evreii încadrați în mișcarea sioniștilor revizionști. Conducătorii revizionștilor au dat (...) dispozițiuni precise partizanilor lor, deținători de capitaluri în diferite întreprinderi înființate în colaborare cu românii și germanii, să se retragă din afaceri. Totodată s-a interzis membrilor deținători de valori și caselor de credit evreești să acorde împrumuturi creștinilor, oricât de mare ar fi dobânda ce li se oferă.

“În schimb s-a decis intensificarea colectării de fonduri, îndeosebi în scopul ajutorării familiilor refugiaților evrei din Basarabia și Bucovina, cât și acelora din țară cari au suferit de pe urma acțiunilor populației românești față de actele de banditism săvârșite de evreii din provinciile răpite.

“Pe de altă parte este de relevat, ca o ilustrare a sentimentelor de înveninată ură de care evreii sunt animați față de populația autohtonă, inițiativa luată de un grup de doamne evreice, printre care și *A. Bruchnor, Paula Schönfeld și Rolly Petreanu*, de a organiza în ziua de 9 iulie a.c. la Sinagoga Centrală o slujbă religioasă, constituind «*un blestem contra românilor*»” (sublinieri în text). (...) *)

*) Slujbele de blesteme au fost practicate de Fiii lui Israel din timpuri imemorabile. Iată din Cartea lui Iosua Navi cucerirea Palestinei - evreii aflându-se dincolo de Iordan, la Sitim, în apropierea Mării Moarte:

“Cap.1. 1 După moartea lui Moise (...) a grăit Domnul cu Iosua (...) și a zis: 2. «Moise, robul meu a murit. Scoală dar și treci Iordanul tu și tot poporul acest *în țara pe care o voi da fiilor lui Israel*» (subl. mea).

Au trecut Iordanul, *după o slujbă de blesteme* au atacat cetatea Ierihonului: preoții au trâmbițat, Fiii lui Israel au strigat, zidurile s-au prăbușit...

“Cap. 6. 21 *Și au dat junghierii [așa a fost tradus în românește pentru: “au îndeplinit blestemul”] tot ce era în cetate: bărbați și femei și tineri și bătrâni și boi și oi și asini tot au trecut prin ascuțișul sabiei*” (subl. m.).

După această ispravă s-au îndreptat spre cetatea Ai:

“Cap. 8 1-2. “(...) voi da în mâinile tale pe regele din Ai și pe poporul lui, cetatea și ținutul (...) să faci cu Ai și cu regele său tot ce ai făcut cu Ierihonul și cu regele său”. ; 25-26 (...) “*toți locuitorii din Ai, bărbați și femei care au căzut în ziua aceea au fost douăsprezece mii (...) Iosua nu și-a pogorât mâna sa (...) până nu a dat pierzării pe toți locuitorii din Ai.*”

Mai departe citez din Cap. 11, 17-23:

“(...) de la muntele Pele (...) până la Baal-Gad din Valea Libanului (...) *a luat pe toți regii lor și i-a lovit și i-a ucis. (...) Căci așa a fost de la Domnul (...) ca să fie date pieirii, ca să nu găsească milă (...) Și n-a rămas niciunul din Anachimi în pământul fiilor lui Israel, ci numai în Gaza, în Gat și în Așdod au rămas din ei*”.

Și iată din Capitolul 12:

“1. (...) regii pe care i-au bătut fiii lui Israel *și al căror pământ l-au luat tot de moștenire dincolo de Iordan* (...)”

13. (...) *de toți treizeci și unu de regi*”.

Toate atacurile asupra cetăților vizate erau precedate de *slujbe de blesteme* - vezi : Levitic (XXVII, 29), Deuteronom (VII, 26; XIII, 18), Iosua (VII, 17-27; VIII, 1-29), Fiii lui Israel practica slujba de blesteme de la începutul istoriei lor. Atât în blesteme, cât și în fapte, evreii dădeau o importanță capitală *focului*: cetățile, oamenii din ele erau... “arși-de-tot”, altfel spus:

holocaustizați. Victima (desemnată) era întâi blestemată, abia apoi - de obicei, a doua zi - nimicită (în România, în iulie 1940 victimele fuseseră blestemate... după ce fuseseră agresate, umilite - însă nu toate ucise; astfel supraviețuitorii români *s-au răzbunat* pe evrei, după un an de zile).

“Tot în legătură cu fondurile evreești, printre evreii sioniști din Capitală se discută știrea după care, la Chișinău, evreii comuniști au devastat sediul organizației sioniste, ridicând chiar mașinile de scris și însușindu-și sumele colectate.

“Reacțiunea populației românești față de cele petrecute în provinciile răpite și îndeosebi excesele de violență ce au avut loc în trenuri continuă să fie exploatate, împreună cu o întreagă serie de versiuni menite să evidențieze «rigorile pe care evreii vor fi nevoiți să le îndure sub noul regim din România» de către agenții comuniști și evrei basarabeni, în scopul determinării acestora de a se refugia în provinciile răpite

“III. REACȚIUNEA POPULAȚIEI ROMÂNEȘTI

“- În ziua de 1 Iulie a.c. în trenul rapid Nr. 52, însoțitorul trenului și soldatul Popa au bătut pe evreul Max Mendel din București (...). În același tren mai mulți soldați au bătut (...) pe evreii Weiss P. Lupu din comuna Dej, Baruh Gross din Galați și Burcamin Gutman din Piatra Neamț.

“- În ziua de 2 Iulie a.c. din trenul Nr. 8006 Galați-Buzău evreul Hovenstein Simion din București a fost desbrăcat și lăsat în pielea goală, după care a fost aruncat jos în stația Făurei (...)

“- În noaptea de 3 spre 4 Iulie a.c. a fost găsit aruncat din tren între stațiile Tecuci și Cosmești evreul Leiba Segal (...); fiind rănit la cap, a fost internat în spital (...) Rănitul declară că a fost aruncat din tren (...) de mai mulți militari.

“- În aceeași noapte a fost bătut de militari (...) evreul Grepner Simion din Focșani: coborând în stația Râmnicul Sărat pentru a reclama, a fost din nou bătut de un aviator.

“- În ziua de 4 Iulie a.c. a fost adus în stația Dedulești la Brăila (...) evreul botezat Heliab Panait, licențiat al Academiei Comerciale (...) grav rănit la cap. Numitul a declarat că (...) a fost insultat de mai mulți călători din tren, apoi aruncat jos. Nu cunoaște pe agresori, însă crede că unul ar fi polițist, iar altul artist la Teatrul Muncă și Voe Bună.

“- Din trenul rapid Nr. 51 au fost aruncați, între stațiile Monteoru-Buzău, evreii Iancu Moise din Roman și Iosif Marcu din Opnic-Slănic, premilitar, care a fost tăiat de tren. Din același tren, între stațiile Bebecu și Joița au mai fost aruncați indivizii Schehter Izrail din București, soldat

cu ordin de chemare al unui regiment de aviație care, în stare gravă, a fost transportat la spitalul militar din Buzău și Emanoil Rigler, de 37 ani, funcționar comercial din comuna Dudești-Ilfov.

“- Între stațiile Vintileanca și Ulmeni au fost aruncați din tren trei indivizi, fiind accidentați mortal. Până în prezent nu au fost identificați.

“- Cu trenul personal Nr. 508 a fost adus la stația Buzău (...) Locotenentul Beregler Edmund, originar din Hudoșul de Mureș-Turda, din compania de fortificații Râmnicu Sărat, aruncat din trenul rapid (...)

“IV. TRECEREA ÎN TERITORIUL OCUPAT DE SOVIETICI

“Se constată că afluența evreilor cari pleacă în provinciile răpite a scăzut într-o oarecare măsură (...) La această situație a contribuit în bună parte poate și faptul că Legația URSS, nefiind în posesia unor instrucțiuni prea detaliate nu dă lămuriri cuprinzătoare (...)”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr. 941, f. 558-566 Copie.

*

“Comandamentul M.U.[cod: Div. 1 Infanterie]

“Statul Major, Biroul 2 SECRET Nr. 40193/8 Iulie 1940

“BULETIN CONTRAINFORMATIV

“I. STAREA DE SPIRIT ÎN ARMATĂ: În general bună.

“II. POPULAȚIA CIVILĂ

“1. Populația românească

“Desfășurarea evenimentelor menține populația românească în aceeași stare de neliniște și îndurerare. Incidentele recente de pe frontiera de Est au provocat oarecari îngrijorări între locuitorii din zona acestei frontiere.

“Se semnalează că populația din Iași este impresionată și revoltată de faptele comise de evrei cu ocazia evacuării Basarabiei. O reacțiune contra evreilor n-ar fi exclusă. (...)

“În legătură cu evacuarea teritoriului cedat URSS se semnalează: actele ostile ale evreilor din Bucovina și Basarabia au determinat unele reacțiuni în rândurile elementului românesc.(...)

“Plutonierul Marinescu Petre din Regimentul 1 Vânători, fiind oprit de o coloană rusă cu cisterne, a dezarmat, cu ajutorul câtorva soldați toată coloana, capturând armamentul și dând drumul trupei, dezarmată. Plutonierul a fost citat prin ordin de zi pe Armată, iar materialul capturat va fi înapoiat la cerere.

“Informațiile ce nu conțin a veni odată cu cei refugiați arată barbariile ce au de suferit românii, în special din partea evreilor și a comuniștilor din teritoriile cedate. În special evreii au fost aceia care au inițiat și au condus toate atrocitățile îndreptate contra elementului românesc. Se semnalează din Bucovina că un grup de 40 evrei au atacat cu focuri de armă depozitul de muniții al Garnizoanei Rădăuți. Atacul a fost respins de garda depozitului, doi atacatori rămânând în teren. (...)”

“Diverse

“(...) În gara Dej militarii concentrați au bătut mai mulți evrei.

“Se bănuiește că Organizația ‘Magyar a magyar-ért’, prin agenți curieri ar fi lansat un apel către populația din Ardeal pentru ca, împreună cu evreii, să provoace tulburări, pregătind astfel o acțiune contra guvernului. Membrii Organizației ‘Rongyos Garda’ și ‘Szabad Csapatok’ au fost echipați militari și constituiți în unități speciale” (...)”

“D.O., Șeful de Stat Major

“Colonel (ss) Gheorghiu

“pentru conformitate p. Șeful Bir. 2 Inf.

“Căpitan P. Dumitrescu”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 506, dosar nr. 20, f. 97-98. Copie.

*

**“Dare de seamă asupra modului cum s-a desfășurat
evacuarea Basarabiei (după primele informații culese)**

“1. ORGANIZAREA EVACUĂRII

“Din declarațiile funcționarilor, militarilor și populației civile evacuați din BASARABIA și BUCOVINA, rezultă că nu a existat o organizare a evacuării.

“Majoritatea celor evacuați învinuiesc autoritățile militare superioare și guvernul care, deși informat din timp asupra intențiilor URSS, nu a permis funcționarilor și militarilor să-și evacueze familiile și avutul, ba mai mult, cei care au încercat să facă acest lucru au fost opriți prin ordine severe, amenințați cu pedepse.

“La cele de mai sus se adaugă faptul că nu s-au dat dispozițiuni ca evacuarea funcționarilor de le telefoane și jandarmi să se facă odată cu trupele. Prin faptul că aceștia s-au evacuat mai înainte și, în general, fără un plan stabilit, legăturile telefonice au fost întrerupte, comunicările de ordine nu s-au mai putut da, iar actele de banditism provocate de populația minoritară și de evrei au început pe toată adâncimea zonei,

punând în pericol și desorganizând retragerea trenurilor cu materiale, muniții, populație și chiar a unităților militare. Faptul că o parte din gărzile de C.F. n-au știut de evacuare și deci au rămas pe loc până târziu au asigurat scurgerea trenurilor și au împiedecat actele de terorism.

“2. ANUNȚAREA TARDIVĂ A EVACUĂREI

“(...) Autoritățile civile, poliție și jandarmerie primind ordinul de evacuare târziu, nu au anunțat imediat populația civilă, gândindu-se în general mai întâi la familiile și persoana lor. Evacuarea nu a fost anunțată nici în interior, așa că multă [lume] a plecat în ultimul timp în Basarabia, fără să fie prevenită de evacuare.

“3. ACȚIUNEA COMUNISTĂ ÎN PREAJMA EVACUĂREI

“În ziua de 27 VI a.c., cercurile comuniste, în mare măsură evrei, fiind încunoștiințate de demersul URSS, au început propaganda filo-sovietică. În noaptea de 28/29 VI a.c. s-au răspândit manifeste comuniste tipărite, probabil în BUCUREȘTI, în ultimul timp (atacau problema PARTIDULUI NAȚIUNEI), și care se adresau soldaților din MOLDOVA, fiind aruncate în preajma cazărmilor, în atelierele CFR, în cartierele muncitorești etc. Vestea evacuării BASARABIEI a fost transmisă rapid în cercurile evreești și comuniste, organizându-se acțiuni de teroare (...)

“4. ACȚIUNEA TERORISTĂ A COMUNIȘTILOR ȘI EVREILOR PE TIMPUL EVACUĂREI

“(...) Manifeste comuniste aruncate din avioane în ziua de 29 VI îndemneau populația să împiedece evacuarea, ruinarea fabricilor, stațiile de cale ferată, podurile etc. (...) S-au aruncat și exemplare din ziarul “LIBERTATEA” în care se făcea apologia regimului sovietic care vine să salveze BASARABIA și BUCOVINA din mâinile românilor. Prin alte manifeste răspândite se îndemna muncitorimea și țăranii să lupte în contra pregătirii de război a ROMÂNIEI, pentru desconcentrare, înapoierea rechizițiilor și pentru un guvern popular de prietenie cu URSS; se ataca de asemenea Coroana și guvernul, vinovați de toate provocările în contra Rusiei Sovietice. Atmosfera de ostilitate creată, populația evreiască și comuniștii s-au constituit în bande armate care s-au dedat la acte de sălbăticii împotriva familiilor celor care urmau să-și transporte puținul din averea lor pe care puteau să-l ducă în MOLDOVA.

“(...) Astfel au fost lăsate pradă bandelor de teroriști familiile funcționarilor și militarilor.

“TRANSPORTURILE DE EVACUARE

“(...) b) *Transportul și evacuarea populației civile*

“Cea mai mare greutate au întâmpinat-o funcționarii și populația civilă. Cu toate că unii dintre ei au reușit să-și împacheteze mobila și îmbrăcămintea, nu aveau cu ce le transporta până la gară, birjarii refuzând să-i servească. Chiar dacă unii reușeau să-și încarce bagajele în vreo căruță găsită întâmplător, erau întâmpinați de bande evreești care devastau conținutul sau îl împărțeau. Trenurile fiind supra-încărcate, capii familiilor plecau în căutare de locuri, dar la întoarcere nu-și mai găseau familia.

“Această panică era produsă de bandele evreești ce omorau pe funcționarii români, lansând în același timp șvonuri că toate podurile peste Prut sunt aruncate în aer. Toate acestea au înspăimântat funcționarii și locuitorii într-atât, încât unii au renunțat de a-și vedea familiile, plecând pe jos spre Prut, mulți dintre ei căzând victime bandelor evreești și minoritare înșirate în satele din lungul drumului. (...)

“c) *Transportul evreilor din Moldova în Basarabia*

“În timp ce trupele și populația din Basarabia îndura toate lipsurile și batjocura evreilor, neavînd unii dintre ei decât cămașa, evreii ce se evacua în Basarabia erau îmbrăcați în haine de sărbătoare, cu enorme cantități de bagaje și însemnate sume de bani. Acești indivizi, precum și bagajele lor au trecut necontrolate de nici o autoritate română”. (...)

“Șeful Biroului Statistic Militar ‘Iași’

“Locot. Colonel Ion Palade”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr.982, f. 116-156. Original.

*

Carol al II-lea, **Jurnal**:

“*La 30 iunie [1940]*: Incidente, mai ales cu populația evreiască, au avut loc pretutindeni. Din această cauză evacuările în multe locuri au fost imposibile. S-au împușcat funcționari, s-au atacat chiar unități militare”.

“*La 1 iulie*: Tot aceleași știri asupra exceselor și agresiunilor din partea evreilor și comuniștilor. Ele se fac mai ales asupra ofițerilor care sunt adesea bătuți și degradați” [li s-au rupt/smuls epoleții, n. m. P.G].

“*La 3 iulie*: Știrile din Basarabia sunt foarte triste. Azi a fost ultima zi a evacuării și a fost hotărîta zi de doliu național. Steaguri cernite, în bernă. Evreii și comuniștii s-au purtat oribil. Asasinatele și molestările mă fac să mă tem că se vor produce reacții primejdioase”.

“*La 6 iulie*: Știrile din țară sunt îngrijorătoare; purtarea evreilor din Basarabia și Bucovina a fost așa de rea cu ocazia evacuării încât a provocat o reacție și o indignare care se manifestă prin excese, asasinate, devastări”.

*

Din raportul Ministerului de Interne din 30 iunie 1940:

“Populația evreiască originară din Basarabia sau doritoare să se stabilească în URSS continuă să treacă Prutul pe teritoriul basarabean. În cursul zilei de astăzi 7.600 de evrei au trecut prin punctele Ungheni și Cristești, 2.000 de evrei prin Galați-Reni.”

*

“Toți cei surprinși în apropierea Prutului [pe malul stâng, devenit “sovietic”, n. m., P.G.] după 3 iulie 1940 au fost internați în lagăre și supuși la tot felul de vexațiuni” ³⁾.

*

“În lunile iulie-octombrie 1940 au trecut în teritoriile cedate [adică în teritoriile devenite sovietice - n. și subl. m.] 165.089 ⁴⁾ persoane; doar 15.000 persoane din cele peste 300.000 reținute în lagăre sau refulate de la granița nouă au putut trece pe malul drept al Prutului”.

*

“Cei opriți din drum ori refulați - internați ori nu în lagăre - erau jefuiți prin:

“- confiscarea banilor, a bijuteriilor, a hainelor de preț;

“- înșelăciune: internații erau obligați să predea «în păstrare» banii, lucrurile de preț; la ieșire li se confiscau cele rămase;

“- în situații disperate (internare, refulare) li se propuneau «servicii» - obținerea unor autorizații, contra 100 ruble - s-au înregistrat sute de plângeri contra unuia Raichmann din Chișinău, dealtfel «lucrător» la NKVD”.

*

“- Multe familii au fost sparte: unii membri au putut trece noua frontieră, alții ba.

*

“- Aproximativ 25.000 de capi de familie (din Basarabia, din Bucovina) au primit ajutoare de la Comisariatul General pentru Așezarea și Plasarea Refugiaților” [în ceea ce mai rămăsese din România].

*

Carol II, **Însemnări zilnice**, 1940 (citată de Stelian Neagoe în **Bătălia pentru Bucovina**, Helicon, 1992):

“...excese ale populației minoritare, mai ales evreii care atacă și insultă pe ai noștri, ofițeri batjocoriți...”

“Azi (3 iulie) a fost ultima zi a evacuării și a fost hotărâtă zi de doliu național. Evreii și comuniștii s-au purtat într-un mod oribil. Asasinate și molestări ale ofițerilor și ale celor care voiau să plece. Acestea mă fac să mă tem că se vor produce reacții primejdioase”.

*

Din rapoarte:

“Localitățile Căușani și Ialoveni au fost ocupate de trupele sovietice în 29 iunie orele 9 dimineața (...) Gara Bolgrad a fost ocupată de 80 parașutiști sovietici în scopul de a împiedeca evacuarea trenurilor cu refugiați”. (...) În 29 iunie în localitatea Ștefănești jud. Cernăuți a fost arestat un ofițer de grăniceri care, torturat în scopul obținerii de date, a decedat. În com. Bărboești jud. Storojineț sovieticii au împușcat pe șeful de post și trei jandarmi care refuzaseră se predea armele.” (...) “Ofițerii Reg. 54 infanterie au fost arestați, dezbrăcați, maltratați (...) Aceeași soartă au avut și cadrele Batalionului 2/R 39 infanterie în localitățile Geaga și Manziriu. Ofițerii și subofițerii au fost dezarmați, degradați și jefuiți. Populația civilă formată mai mult din evrei manifesta o mare bucurie de cele întâmplate și fotografia pe ofițerii dezarmați, degradați, batjocoriți (...) Între Bolgrad și Românești sunt 9-10 trenuri cu familii de ofițeri și refugiați nemilitari care sunt maltratate și jefuite de civilii localnici, bulgari și găgăuzi. În gara Bolgrad a fost atacată de către elemente găgăuze și bulgare înarmate Compania a 8-a de grăniceri-pază ‘Talmaz’ îmbarcată la Căușani. Militarii au fost dezarmați și prădați de bocanci, bluze și alte materiale (...) Între Bolgrad și Etulia circa 500 de cetățeni din rândul populației găgăuze și bulgărești au atacat un tren militar. În urma schimburilor de focuri a fost grav rănit mecanicul locomotivei care a reușit, cu eforturi supraomenești, să conducă trenul până la Galați. O garnitură de

vagoane militare și civile a fost sechestrată în gara Reni de către elemente ale armatei sovietice echipate în civil. (...) Coloanele regimentului 25 infanterie au fost în permanență însoțite de unități de tancuri sovietice și survolate de avioane evoluând la joasă altitudine. Caporalul Hăulică Constantin din acest regiment a fost bătut de evrei fiindcă a încercat să ia dintr-o căruță o lunetă goniometrică. Un soldat român, bolnav, transportat într-o căruță a fost împușcat după relatarea unui martor ocular: «Lăsați-ne măcar o căruță, să-l putem duce pe bolnav», au cerut ofițerii civililor care-i agresau. «Balnav! Nu trebuie balnav!» și, într-o clipă câteva gloanțe sfărâmă țeasta nefericitului soldat”.

*

(Memoriul Institutului General de Statistică, 26 nov. 1940):

“1. *Situația de la 1930.* Ultimul recensământ a arătat că numărul locuitorilor de religie mozaică ai țării era, *la 30 Decembrie 1930 de 756.930*, ceea ce reprezenta 4,2% din totalul populației. (...) În mediul rural un număr de 236.926 nu reprezenta decât 1,6% din totalul locuitorilor rurali ai țării. Dimpotrivă, în mediul urban, cei 520.004 locuitori de religie mozaică reprezentau 13,6 % din totalul populației.

“(...) Din masa totală (...) mai mult de un sfert trăia în Basarabia (27,3%), peste o cincime în Moldova (21,4%) (...) Procentul pe provincii este următorul: 10,9% în Bucovina, 7,2% în Basarabia, 7% în Crișana și Maramureș, 6,7 în Moldova, 2,5% în Transilvania, 2,3% în Muntenia și numai 1,5% în Banat, 0,5% în Dobrogea și 0,2% în Oltenia. (...) Putem constata că în Bucovina 79,3%, iar în Basarabia 77,4% din populația trăind din comerț se declarase a fi de neam evreesc. În mediul rural din Basarabia această participare se ridică chiar la 80,2%, iar în orașele Bucovinei la 81,4%. În orașele Moldovei reprezintă 66,2%, în sate 41%.”

“*Modificările ce s-au produs între 1930-40.*

“(...) Modificarea cifrei populației evrești prin migrațiuni nu este cunoscută cu exactitate [datorită] imigrărilor clandestine. (...) [ținând seama de tendința de emigrare a evreilor din România] se poate socoti că nu au sporit în intervalul 1930-40 cu o cifră care să întrecă 50.000” [persoane].

“3. *Situația de după detașările de teritorii.*

“Prin detașările de teritorii din 1940 România a pierdut în întregime, respectiv, în parte mai multe din regiunile în care este aglomerată populația de religie mozaică.

“Din populația de religie mozaică de la 1930 de 756.930 persoane, România a pierdut (...) 427.962 persoane, adică 56% și anume: 278.943 *prin ocuparea Basarabiei, Bucovinei de Nord și a regiunii Herța* (s. mea, P.G.), 148.273 prin atribuirea părții de Nord a Transilvaniei către Ungaria și 846 [persoane] prin cedarea Cadrilaterului.

“Cifra exactă a Evreilor pe teritoriul rămas (...) nu depășește, după toate probabilitățile 400.000, adică 2,6-3% din populația actuală”.

*

“Din inițiativa lui N. Iorga, **memoriu-protest** (adresat Parlamentului), semnat: Maniu, C.I. Brătianu, N. Lupu, Al. Lapedatu, Halippa.

*

“Toate criticile împotriva guvernului, a regelui, a armatei: cenzurate”.

*

Generalul Ion Antonescu, în scrisoarea către Carol II, înmănată cu ocazia unei audiențe [în iulie 1940] - urmarea: Antonescu a fost arestat și sechestrat la mănăstirea Bistrița...

“Majestate, Țara se prăbușește. În Basarabia și în Bucovina se petrec scene sfâșietoare. Funcționarii, familiile lor și ale ofițerilor au fost lăsate pradă celei mai groaznice urgii. (...) Poporul și armata au fost dezarmați fără luptă. Demoralizarea lor este fără limite. Lipsa lor de încredere în conducători este totală. Ura lor împotriva vinovaților, a tuturor vinovaților de ieri și de azi crește.

“Consiliul de Coroană v-a hotărât să cedați. Deciziunea a dezlănțuit haosul. Consecința lui, anarhia și anarhizarea sunt numai la începutul lor. Țara care simte, țara care vede, țara care presimte, țara toată e consternată, în panică - consternată și în panică fiindcă a auzit de repetate ori pe primii miniștri, pe miniștrii ei declarînd că «Sântem înarmați până în dinți», că «Nu vom ceda nici o brazdă», că «Să avem încredere oarbă și fără control în șefi, în priceperea și înțelepciunea regelui». Nici o replică n-a fost tolerată. Orice strigăt public, de alarmă a fost înăbușit, adesea sângeros. Țara a mai avut încredere fiindcă generalul pe care Majestatea Voastră l-a acoperit cu cea mai mare încredere [Florea Țenescu, n.m. P.G.] a declarat la un banchet că sânteți «cel mai puternic rege din Europa» și în neuitata și recenta declarație de la Chișinău (...) a asigurat-o că a încins-o cu un stăvilar de foc, de fier, de beton peste care

nu se va trece.

“Realitatea s-a răzbunat - fiindcă era alta. (...)”

“Am prevenit de ani de zile, în scris, verbal, guvernele, pe șefii militari, pe Majestatea Ta că va veni catastrofa de azi. Metodele întrebuintate în selecționare și în conducere trebuiau să ne ducă fatal la aceasta. Am fost însă socotit răzvrătit și lovit ca atare. (...)”

“Ascultă-mă cel puțin în acest ceas, Majestate. N-am fost un dușman al Majestății Tale. Am fost un slujitor fanatic al acestui neam. Am fost înlăturat prin intrigi și calomnii de acei care au adus țara unde este și de forțe oculte. Nu mai asculta de aceștia, Majestate.

“Ei te-au adus unde ești și ne-au adus unde ne găsim.

“Este ultimul meu strigăt de alarmă, Majestate”.

*

Până și jurnaliștii simpatizanți ai Sovietelor ca Tudor Teodorescu-Braniște au scris pagini de durere și de revoltă împotriva “nedreptății istorice: răpirea Basarabiei și a Bucovinei”.

*

S-a instaurat cenzura(re) textelor critice la adresa guvernanților. Victime cunoscute: N. Iorga, Stelian Popescu - care a publicat integral articolul abia după alungarea lui Carol II - printre altele scria:

“Acei oameni care ne-au asigurat că grija lor de căpetenie este apărarea țării, după două ore de consfătuire au ajuns să hotărască cedarea fără murmur a pământului țării”.

“Nu se nenorocește un neam întreg pentru decenii, poate pentru secole, fără să se stabilească răspunderile”.

*

Cunoscute erau atitudinile critice ale generalilor Ciupercă și Șteflea care, într-o convorbire cu generalul Iacobici i-a(u) spus:

«Te rog amintește domnului general Țenescu că tot “alte considerente” au făcut să ne prăpădim aproape o armată. Ar fi timpul ca “alte considerente” să nu mai joace rol în operațiuni».

*

În **Jurnalul** său, Grigore Gafencu găsea că:

(...) “răspunsurile românești [la ultimatumul sovietic] au fost

greșit concepute și foarte prost formulate. La pretențiile rusești referitoare la drepturile istorice și etnice ale Rusiei asupra Basarabiei, nu am răspuns nimic: nici o punere la punct, nici un contraargument, nici un protest. Ne-am mulțumit să răspundem «pentru a câștiga timp» - pretinde Ministerul de Externe - că sântem gata să stăm de vorbă. Rușii au înlăturat cu multă îndemânare intențiile dilatorii cuprinse în nota de răspuns, aducându-ne numaidecât la cunoștință «programul de evacuare». Nemții au informat guvernul sovietic că răspunsul nostru, dilatoriu în formă, înseamnă, totuși, o acceptare. Fapt e că ne-am plecat în fața forței, fără s-o spunem și fără să stăruim asupra bunului nostru drept. Nu am respins argumentarea sovietică, ci ne-am declarat gata, după ce am luat cunoștință de ea, să stăm de vorbă”.

*

Nicolae Iorga, articol din *Neamul Românesc* (3 iulie 1940):

“În acele momente de grea cumpănă s-au găsit, la noi, oameni care au avut cruzimea infamă «Să-și rădă de dureri străine»: este vorba de comuniștii cărora Internaționala a III-a le trasase sarcina de a intensifica acțiunile antinaționale și antistatale, pe baza mai vechii lozinci a «autodeterminării naționalităților până la despărțirea de statul român»: Directiva Kominternului din 8 mai 1940 dădea indicații: «În fața P.C., a clasei muncitoare și a popoarelor din România /sic/ stă sarcina de a nu admite atragerea României în război. Să nu se admită transformarea României într-un cap de pod al imperialiștilor englezi și francezi împotriva URSS. (...) Rezolvarea pe cale pașnică a chestiunii Basarabiei (...) constituie o condiție necesară pentru apropierea de URSS (...) pentru preîntâmpinarea unui război, pentru pace»”

*

În *Neamul românesc* din 6 iulie 1940, sub titlul “De ce atâta ură?” tot N. Iorga scrie ¹⁾:

“Se adună și cresc văzînd cu ochii documentele și materialele, actele oficiale și declarațiile luate sub jurământ. Înalți magistrați și bravi ofițeri care și-au riscat viața ca să apere cu puterile lor retragerea și exodul românilor au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaților, lovituri cu pietre și huiduieli. Toate aceste gesturi infame și criminale au fost comise de evreimea furioasă ale cărei valuri de ură s-au dezlănțuit ca sub o comandă nevăzută. De ce atâta ură? Așa

ni se răsplătește bună-voința și toleranța noastră? Am acceptat acapararea și stăpânirea iudaică multe decenii și evreimea se războie în ceasurile grele pe care le trăim. Și de nicăieri o dezavuare, o rupere vehementă și publică de isprăvile bandelor ucigașe de sectanți sau sanguinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, orașe, sate. Frații noștri își părăseau copiii bolnavi, părinții bătrâni, averi agonisite cu trudă (...) În nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâma de milă. (...) Li s-au servit gloanțe, au fost sfârtecați cu topoarele (...) li s-au luat hainele, li s-a furat ce aveau cu dâșii, ca apoi să fie supuși tratamentului haîn și vandalic. Românimea aceasta, de o bunătate prostească față de musafiri și jecmănitori merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii care se lăuda până ieri că are sentimente calde și frățești față de neamul nostru în nenorocire”.

*

“*Sâmbătă 6 iulie 1940.* Jale mare peste tot. Comitete pentru ajutorarea refugiaților din Basarabia și Bucovina. Pagini întregi cu numele refugiaților și locurile unde se află. Familii întregi despărțite în timpul bejeniei caută să afle unde se găsesc membrii lor. (...) Blestemat fie Carol și toți acei care l-au ajutat în politica lui nenorocită care ne-a dus la dezastrul de azi. Lumea vorbește în gura mare și înjură pe (...?) [academicianul Dan Berindei a îngrijit-prin-suprimări nu doar aici jurnalul socrului său - n. m. P.G.] pe Carol și complicitii săi. La fiecare pas auzi numele lui Tătărescu și Urdăreanu. Toți călătorii îi înjură pe aceștia, dar și pe evrei, pe care-i consideră «trădători în slujba sovietelor». Ei povestesc tot felul de bazaconii în legătură cu atitudinea evreilor din Basarabia și Bucovina față de trupele noastre și /față de/ cele sovietice. Încerc să stabilesc adevărul, dar nu reușesc. Constat că se formează un curent antisemit foarte puternic” “(...) Tragedia cu refugiații. Comunicate în legătură cu locurile unde sunt cazați (...) Listele de subscripții continuă să adune bani pentru cei care și-au părăsit căminele, ajungând azi niște cerșetori pe drumurile țării”.

(Ioan Hudiță, **Jurnal politic**, 1, pp. 231-233)

*

Dintr-un raport de poliție:

“Propagandiștii comuniști străbat satele basarabene, nu doar cu minorități importante, dar masiv românești, asigurându-i pe țărani să nu

se teamă de armata rusească și promițându-le pământ.

“În timp ce ocupantul străin brutaliza, teroriza populația din teritoriile anexate, PCR lansa în restul țării manifeste prin care își exprima «satisfacția și entuziasmul pentru eliberarea de către Armata Roșie a Basarabiei și Bucovinei de sub jugul boerilor români»; și «Armata Roșie a muncitorilor și țăranilor, armata care ajută proletariatul din toată lumea de a se elibera de sub jugul imperialismului a intrat în acțiune. A pășit în Basarabia și în Bucovina, de unde izgonește ciocoi și moșierii care au supt sângele poporului și va ajuta muncitorii și țăranii să scuture jugul capitalist și să-și croiască o viață fericită instaurând sovietele de muncitori, țărani, soldați»”.

*

Bilanț comunicat de Marele Stat Major:

“Au fost reținuți în timpul retragerii [deci: între 28 iunie-3 iulie 1940, precizare necesară] și făcuți prizonieri:

“282 ofițeri, dintre care cca 100 erau activi”.

“În timpul Retragerii («Săptămâna Roșie»): uciși, dispăruți:

“356 cadre;

“42.876 soldați și gradați”.

*

Scrisori [nedistribuite, reținute de Cenzura Militară]:

Soldatul Costică Delea din Teleorman scrie acasă:

“Ce-am văzut am să spun și la morți (...) Ni s-au luat caii, căruțele cu bagaje și cu arme. Ofițerii au fost bătuți, li s-au rupt tresele, scuipați, dezbrăcați (...). Soldații ruși nu s-au atins de noi, priveau și râdeau cum civilii evrei ne băteau cu pietre și cu ciomege, ne trăgeau de picioare de pe cai, ne dezbrăcau, ne batjocoreau, mai ales femeile parcă erau turbate (...). Dar o vrea bunul Dumnezeu să ne-ntoarcem - atunci o să fie vai de mama lor, a jidanilor” (subl. mea, P.G.).

*

Raport: Armata a 4-a către Marele Stat Major (2 iulie 1940):

“Armata și populația evacuată din Basarabia își manifestă revolta împotriva evreilor. Nu sunt excluse manifestațiuni antisemite mai grave chiar din partea armatei” (...) Se propune, de urgență, pentru a se evita noi drame, recuperarea ostașilor care rătăcesc răslețiți între Prut și Siret” (subl. în text).

*

Grupul de Armate Nr. 1 informează Secția II de la M.St.M:

“În ziua de 1 iulie [1940] s-a observat la mulți ostași o stare de spirit de extremă agitație, soră cu nebunia, contra evreilor, stare de spirit care a degenerat în bătăi și chiar omoruri. (...) Din discuțiile lor cu civilii s-a desprins hotărârea acestora [a militarilor] de a se răzbuna pe evrei din cauza atitudinii conaționalilor lor din Basarabia și din Bucovina”.

*

Comandamentul Grupului de Armate nr. 1, cu aprobarea Marelui Stat Major, hotărăște măsurile:

- “În toate gările cu nod de cale ferată să se înființeze birouri de informații care să îndrume pe ostașii ce nu-și găsesc unitățile;

- Gărzile militare din gări să fie întărite și comandate de un ofițer activ din garnizoana respectivă;

- Fiecare tren de persoane sau accelerat să fie însoțit de o gardă care va face poliție în tren și va preveni actele îndreptate împotriva evreilor”.

*

“Din păcate resentimentele nu au putut fi, toate, zăgăzuite: la 1 iulie [1940], la Iași, au fost distruse case ale unor evrei. Cele mai multe incidente s-au petrecut în gările unde se încrucișau trenuri care duceau Evrei spre Basarabia. Soldații răzleți, furioși, au molestat evreii care, în vagoane, aveau steaguri roșii și pancarte provocatoare.

*

“Statul român, Ministerul Apărării și de Interne: eforturi considerabile pentru a nu îngădui actele de răzbunare”.

*

Scrisoare de răspuns (octombrie 1941) a lui Ion Antonescu adresată lui Wilhelm Filderman (fost coleg de școală) care intervenise pentru ca evreii colaboraționiști ai sovieticilor din Basarabia și Bucovina să nu fie persecutați:

“(...) Înțeleg durerea Dvs., dar trebuia să [o] înțelegeți Dvs. toți, la timp, pe a mea, care era a unui neam întreg. (...) V-ați gândit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei [28 iunie-3 iulie 1940] și ce se petrece azi (...), când plătim cu mult sânge ura cu

care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne-au tratat la retragere? (...) Dar, *potrivit unei tradiții, voiți să vă transformați și de data asta din acuzați în acuzatori, făcându-vă că uitați **pricinile** care au determinat situațiile pe care le plângeți* (s.m. P.G.). Să-mi dați voie să vă întreb și prin Dvs. să-i întreb pe toți coreligionarii Dvs. care au aplaudat cu atât mai frenetic, cu cât suferințele și loviturile primite de noi erau mai mari:

“Ce ați făcut Dvs. anul trecut, când ați auzit cum s-au comportat Evreii din Basarabia și din Bucovina față de trupele românești care se retrăgeau și până atunci apăraseră liniștea și belșugul acelor evrei? Vă reamintesc eu: înainte chiar de apariția trupelor sovietice, Evreii (...) au scuipat ofițerii noștri, le-au zmulș epoleții, le-au rupt uniformele și când au putut, au omorât cu bâtele soldații. Avem dovezi fotografice. Acești ticăloși au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori și au sărbătorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare (...). În timpul ocupației bolșevice aceia pentru care vă înduioșați astăzi au trădat pe bunii români, i-au denunțat urgiei comuniste și au adus jalea și doliul în multe familii românești. Din pivnițele Chișinăului se scot zilnic, oribil mutilate, cadavrele martirilor noștri (...) V-ați întrebat de ce și-au incendiat evreii casele înainte de a se retrage [în iulie 1941]? V-ați întrebat de ce (...) am găsit copii evrei de 14-15 ani cu buzunarele pline de grenade? V-ați întrebat câți dintre ai noștri au căzut, omorâți mișelește de coreligionarii Dvs., câți au fost îngropați înainte de a fi fost morți? (...)”

“Sunt acte de ură împinsă până la nebunie pe care evreii Dvs. au afișat-o împotriva poporului nostru tolerant și ospitalier (...) Drept răspuns (...) evreii Dvs., ajunși comisari sovietici, împing trupele sovietice printr-o teroare fără seamăn, mărturisită de prizonierii ruși, la un masacru inutil, numai pentru a ne provoca nouă pierderi. (...) În regiunea Mării de Azov, trupele noastre retrăgându-se temporar au lăsat câțiva ofițeri și soldați răniți. Când au reluat înaintarea și-au regăsit răniții mutilați îngrozitor. Oamenii care puteau fi salvați și-au dat ultimul suspin în chinuri groaznice. Li s-au scos ochii, li s-au tăiat limba, nasul, urechile.

“Te îngrozești? Te înduioșezi? Te întrebi de ce atâta ură ²⁾ din partea unor evrei ruși cu care nu am avut niciodată nimic de împărțit?”

“Mareșal Antonescu

“19.X. 1941

“P.S. Un soldat rănit din P. Neamț a fost îngropat de viu din ordinul și sub ochii comisarilor sovietici jidani, deși nenorocitul implora să nu-l îngroape, arătând că are 4 copii.”

*

[Teșu Solomovici publică în iunie 2006 următoarele:

“Horia Herman Clejan nu detinea nici o functie in Centrala Evreilor. Nici nu se prea amesteca in treburile comunitatii. Era arhitect si, inainte de razboi, ii construisese lui Ion Antonescu o casa la Predeal. Ii castigase, se pare, simpatia. Asa se face ca, atunci cand antisemitismul devenise politica de stat in Romania, Clejan a continuat sa aiba acces la Maresal. A fost invitat, la 8 septembrie 1941, sa-si spuna parerea despre ordinul Consiliului de Ministri care impunea tuturor evreilor din Romania sa poarte un semn distinctiv - o stea galbena in sase colturi. Discutia a avut loc intr-un cadru neoficial, la resedinta lui Antonescu din Butimanu. La ea a participat si Willi Filderman, presedintele Federatiei Uniunii Comunitatilor din Romania (FUCE).(...)

“Invitatie fusese lansata, in dimineata aceleiasi zile, pentru orele 18.00. Era duminica. In ziua de odihna, Conducatorul statului il invita pe liderul evreilor la el acasa, la vila din comuna Butimanu. Ne aflam in vara lui 1941, dupa victoriile eclatante ale armatelor germane si romane pe frontul de Rasarit, Hitler, stapanul Europei si Conducatorul unei tari aliate cu Germania nazista si ale carui trupe "sangereaza pe frontul impotriva bolsevismului", il invita pe liderul evreimii-romane acasa la resedinta sa personala. Sa vina impreuna cu arhitectul evreu Horia Clejan.

“Doua zile mai tarziu, Consiliul de Ministri a revocat ordinul cu privire la semnul distinctiv impus evreilor”.

În legătură cu această informație, ce mai poate spune Lucian Pintilie (vezi, mai departe), sprijinit de A. Oișteanu: cum stăm cu “steaua galbenă”?

“...arhitectul evreu Clejan nu se prea amesteca in treburile comunitatii. Totusi, la 2 februarie 1944, s-a lasat convins de conduca-torii evrei si i-a cerut maresalului o audienta. Antonescu il invita la resedinta sa si-i asculta plangerile. A doua zi (...) i-a trimis maresalului o lunga scrisoare:

"Domnule maresal, sunt fericit ca mi-ati facut deosebita cinste acordandu-mi audienta solicitata si va rog, inainte de toate, a primi multumirile mele cele mai profunde. Cele ce vreau sa va comunic sunt realitati, sunt situatii care, in ambianta actuala, ar fi bine daca s-ar rezolva cat mai grabnic." Clejan ii scrie despre situatia evreilor din Transnistria: "Dupa datele din 10 noiembrie 1943 ale Ministerului de Interne, au mai ramas 55.000 de supravietuitori din cei 110.000 deportati. Din acestia au fost repatriati 6300 de dorohoieni si 700 de deportati politici, in total circa 7000 de repatriati, ramanand asadar 48.000. Dupa datele culese insa de Comisia pentru Transnistria ar fi ramas 58.000, acestia fiind ame-

nintati sa fie distrusi, asteapta zi cu zi salvarea. Pentru ei si soarta lor tragica sufera si se framanta toata obstea evreiasca. Pentru acestia stau azi inaintea Domniei Voastre, sa implor omenie si iertare pentru cei ce-au gresit. Daca unii din ei au fost deportati din vina de a fi gandit sau lucrat impotriva intereselor statului, jumatate din ei au si platit cu viata lor aceasta greseala, iar cei ramasi au ispasit cu prisosinta prin suferintele lor, cum insa multi n-au fost vinovati, ei au ispasit totusi cu cei vinovati moartea, mizeria si lipsurile. Stiu ca s-au facut numeroase intampinari la Domnia Voastra in aceasta cauza si ca s-ar fi luat oarecare masuri in aceasta directie. S-a hotarat si repatrierea copiilor orfani, dar numai pana la 15 ani si numai orfani de ambii parinti. Va rog sa aprobat ca aceasta masura sa-i cuprinda pe toti minorii pana la 21 de ani, orfani chiar numai de un singur parinte. Ceilalti deportati din Transnistria ar fi indicat sa fie dusi, dupa posibilitatile de transport, in localitatile situate mai aproape de Nistru, pentru a nu fi lasati in voia soartei daca evenimentele s-ar precipita, iar apoi treptat sa fie trimisi in orasele de origine sau in lagarele din Vechiul Regat". in legatura cu evreii deportati dincolo de Bug, (...) "Dincolo de Bug au fost trimisi evrei in detasamentele de munca pentru "Organizatia Todt" si altele. Despre acestia se spune ca ar fi fost omorati cu totii, ultimii 433 la 10 decembrie 1943, fapt confirmat de o scrisoare din Tulcin. Aceasta scrisoare mai afirma ca toti evreii din Oradotca, Crasnopolka si Tarasifca ar fi pierit pana la ultimul. Aceasta fiind situatia de dincolo de Bug, va rog cu multa insistenta a dispune ca persoane sa plece la fata locului spre a cerceta daca mai sunt acolo evrei deportati si a lua masuri urgente de repatriere". Referitor la situatia evreilor din Vechiul Regat si Transilvania de Sud, Clejan il roaga pe maresal "sa nu fie supusi la taxe excesive", pentru ca "majoritatea evreilor lupta cu greutatile vietii si au de suportat pe langa contributiile directe si taxele militare, intretinerea tuturor acelor plecati la munca si a familiilor lor, intretinerea populatiei evacuate din orase si targuri, a celor deportati, a spitalelor, scolilor etc. Toti acestia, gratie spiritului domniei-voastre de dreptate si omenie, gratie vointei domniei-voastre, cu toate restrictiunile si sacrificiile impuse, au credinta si nadejdea ca vor putea trai, munci si razbi pana la vremuri mai bune. Ei sunt cu tot sufletul pentru triumful dreptatii neamului romanesc si va exprima prin mine tot devotamentul si recunostinta. Sa traiti, domnule maresal. H. Clejan".

"Maresalul citeste scrisoarea lui Clejan, impinge mai incolo de pe birou harta operatiunilor militare, si - culmea! - ia o foaie alba si incepe sa-i scrie evreului. Reproducem in extenso aceasta scrisoare, e un document istoric si psihologic de mare insemnatate:

"Bucuresti, 4 februarie 1944.

"Domnule Clejan, scrisoarea dv. referitoare la situatia evreilor din Transnistria si de-a lungul Bugului, ca si cele relative la dispensarea din obligativitatea prestarii muncii de folos obstesc, mi-a dat ocazia de a retine din nou o

serie de aspecte ale problemei evreilor in Romania in limitele realitatii, determinate de situatia de razboi si de evenimentele precedente acestuia. Dupa cum v-am declarat si oral, am fost nevoit sa evacuem evreii din Basarabia si Bucovina, caci datorita comportarii lor oribile in timpul ocuparii acestui teritoriu de catre rusi, populatia a fost atat de puternic intarata impotriva acestora, ca fara aceste masuri de securitate ar fi avut cele mai groaznice pogromuri. Cu toate ca am fost hotarat sa evacuez pe toti evreii din Basarabia si Bucovina, prin diferite interventii, am fost impiedicat s-o fac. Astazi regret ca nu am facut aceasta caci am constatat ca din randul evreilor ramasi acolo, elemente nedemne au fost recrutate de catre adversarul tarii noastre. Nu exista nici o organizatie comunista sau terorista, descoperita de organele noastre de politie careia sa nu-i apartina si evrei si adesea ele sunt constituite numai de evrei. Aceasta este tragedia rasei evreilor de a nu fi recunoscatori, de a se opune tarii in care ei traiesc si de la care trag foloase. De aceea atrag si de data aceasta atentia ca, daca evreii si pe mai departe vor continua sa submineze statul tolerant, vor atrage dupa sine urmari si mai grele decat pana acum, caci statul nu poate lasa nepedepsiti pe aceia care, profitand de aceasta toleranta, se straduiesc intr-un fel criminal sa duca statul la prabusire. Mai departe, nu trebuie sa uitam ca noi avem in Transnistria peste 200.000 de romani si de partea aceasta a Bugului tot asa de multi care, in cazul ca frontul se apropie de granitele noastre, ar trebui sa vina in Romania libera. Situatia acestor frati ai nostri ridica pentru natiunea romana una din cele mai grele probleme de constiinta si eu sunt profund ingrijorat pentru cei 100.000 de romani, pe care nu pot sa-i adapostesc in tara. Se intelege de la sine ca in astfel de imprejurari este pentru mine o imposibilitate morala si politica de a consimti la aducerea inapoi a evreilor din Transnistria. Despre aceasta nu poate fi vorba. Voi dispune insa ca evreii din imediata apropiere a frontului sa fie adusi in sudul Transnistriei, de unde, apoi sa poata fi transportati din tara, de catre comunitatea evreiasca, prin legaturile pe care le are in strainatate. Dintre evreii din Transnistria au fost recolonizati numai aceia care au fost deportati acolo din greseala, adica aproximativ 7000 de evrei din Dorohoi si 4000 de copii orfani. In razboiul actual care se extinde asupra intregului glob pamantesc, evreii nu sunt iertati de suferintele si mizeriile pe care aproape intreaga omenire trebuie sa le indure. Daca in timpul lipsei alimentelor si a conditiilor neigienice de viata au fost secerate si vietile ale evreilor, aceasta inseamna ca legile nemiloase ale razboiului, pe care nu noi l-am provocat, au impus si evreilor imperativul de a plati tributul de sange. Romanii, care lupta in primele linii ale frontului, mor zilnic cu miile. Insa ca un om de factura europeana, nu am suportat niciodata omorurile impotriva nimanui si nu pot sa fac acest lucru. Am luat masuri si le voi lua si pe mai departe, ca astfel de omoruri sa nu se comita nici impotriva evreilor, oriunde s-ar gasi. In ce priveste dispensarea de obligativitatea prestarii muncii de folos obtinuta si exercitarea profesiei,

aceasta este o problema în care nu mă amestec și nu mă privește. Cred însă că nu se poate face o comparație între contribuția materială a acelor evrei care sunt pentru dispensarea lor de la obligativitatea prestării muncii de folos obștească și jertfa de sânge a acelor care cu arma în mână contra dușmanului, apără și asigură viața și munca tuturor acelor care se găsesc în patrie, deci și a evreilor. Aceste obligații au fost stabilite în înțelegere cu Centrala Evreilor și o mare parte a obligațiilor servesc intereselor Centralei și sprijină familiile de evrei lipsite de mijloace.

Maresal Antonescu."

Teșu Solomovici încheie comentariul la acest episod:

"Frumoasă epistolă, aproape pastorală, umanistă, dar nu trece nici măcar o zi, ca același Ion Antonescu, "omul de factură europeană" care purta un dialog civilizat cu un lider al evreilor oprimați, promitându-i anumite înlesniri, să se manifeste îngrozitor de cainos. Auzind de la Guvernatorul Transnistriei, Alexianu, că evreii mor pe capete din cauza tifosului și există pericolul extinderii epidemiei ("Trebuie să-i dezinfectez, altfel o să-i infecteze pe toți"), maresalul îi recomandă acestuia, cu cinism: "Lăsa-i, să mai moară pe-acea". Este același Antonescu care închide ochii și se face că nu știe de miile de refugiați evrei din Polonia, Ungaria, Franța, chiar și din Germania care se strecoară în România ca să-și salveze viețile. Ce asimetrie de psihologie umană imposibil de înțeles!"

Din care rezultă un Antonescu, nu doar brutal, "antisemit", ci chiar "fascist", după opinia istoricului A. Pippidi - ci și perfid, cinic].

*

Din raportul Ministerului de Interne din 30 iunie 1940:

"Populația evreiască originară din Basarabia sau doritoare să se stabilească în URSS continuă să treacă Prutul pe teritoriul basarabean. În cursul zilei de astăzi 7.600 de evrei au trecut prin punctele Ungheni și Critești, 2.000 de evrei prin Galați-Reni."

*

"Toți cei surprinși în apropierea Prutului [pe malul stâng, devenit "sovietic", n. m., P.G.] după 3 iulie 1940 au fost internați în lagăre și supuși la tot felul de vexațiuni" ³⁾.

*

“În lunile iulie-octombrie 1940 au trecut în teritoriile cedate [adică în teritoriile devenite sovietice - n. și subl. m.] 165.089 ⁴⁾ persoane; doar 15.000 persoane din cele peste 300.000 reținute în lagăre sau refulate de la granița nouă au putut trece pe malul drept al Prutului”.

*

“Cei opriți din drum ori refulați - internați ori nu în lagăre - erau jefuiți prin:

“- confiscarea banilor, a bijuteriilor, a hainelor de preț;

“- înșelăciune: internații erau obligați să predea «în păstrare» banii, lucrurile de preț; la ieșire li se confiscau cele rămase;

“- în situații disperate (internare, refulare) li se propuneau «servicii» - obținerea unor autorizații, contra 100 ruble - s-au înregistrat sute de plângeri contra unuia Raichmann din Chișinău, dealtfel «lucrător» la NKVD”.

*

“- Multe familii au fost sparte: unii membri au putut trece noua frontieră, alții ba.

*

“- Aproximativ 25.000 de capi de familie (din Basarabia, din Bucovina) au primit ajutoare de la Comisariatul General pentru Așezarea și Plasarea Refugiaților” [în ceea ce mai rămăsese din România].

*

Carol II, **Însemnări zilnice**, 1940 (citată de Stelian Neagoe în **Bătălia pentru Bucovina**, Helicon, 1992):

“...excese ale populației minoritare, mai ales evreii care atacă și insultă pe ai noștri, ofițeri batjocoriți...”

“Azi (3 iulie) a fost ultima zi a evacuării și a fost hotărâtă zi de doliu național. Evreii și comuniștii s-au purtat într-un mod oribil. Asasinate și molestări ale ofițerilor și ale celor care voiau să plece. Acestea mă fac să mă tem că se vor produce reacții primejdioase”.

*

Din rapoarte:

“Localitățile Căușani și Ialoveni au fost ocupate de trupele sovie-

tice în 29 iunie orele 9 dimineața (...) Gara Bolgrad a fost ocupată de 80 parașutiști sovietici în scopul de a împiedeca evacuarea trenurilor cu refugiați”. (...) În 29 iunie în localitatea Ștefănești jud. Cernăuți a fost arestat un ofițer de grăniceri care, torturat în scopul obținerii de date, a decedat. În com. Bărboești jud. Storojineț sovieticii au împușcat pe șeful de post și trei jandarmi care refuzaseră se predea armele.”(...) “Ofițerii Reg. 54 infanterie au fost arestați, dezbrăcați, maltratați (...) Aceeași soartă au avut și cadrele Batalionului 2/R 39 infanterie în localitățile Geaga și Manziriu. Ofițerii și subofițerii au fost dezarmați, degradați și jefuiți. Populația civilă formată mai mult din evrei manifesta o mare bucurie de cele întâmplate și fotografia pe ofițerii dezarmați, degradați, batjocoriți (...) Între Bolgrad și Românești sunt 9-10 trenuri cu familii de ofițeri și refugiați nemilitari care sunt maltratate și jefuite de civilii localnici, bulgari și găgăuzi. În gara Bolgrad a fost atacată de către elemente găgăuze și bulgare înarmate Compania a 8-a de grăniceri-pază ‘Talmaz’ îmbarcată la Căușani. Militarii au fost dezarmați și prădați de bocanci, bluze și alte materiale (...) Între Bolgrad și Etulia circa 500 de cetățeni din rândul populației găgăuze și bulgărești au atacat un tren militar. În urma schimburilor de focuri a fost grav rănit mecanicul locomotivei care a reușit, cu eforturi supraomenești, să conducă trenul până la Galați. O garnitură de vagoane militare și civile a fost sechestrată în gara Reni de către elemente ale armatei sovietice echipate în civil. (...) Coloanele regimentului 25 infanterie au fost în permanență însoțite de unități de tancuri sovietice și survolate de avioane evoluând la joasă altitudine. Caporalul Hăulică Constantin din acest regiment a fost bătut de evrei fiindcă a încercat să ia dintr-o căruță o lunetă goniometrică. Un soldat român, bolnav, transportat într-o căruță a fost împușcat după relatarea unui martor ocular: «Lăsați-ne măcar o căruță, să-l putem duce pe bolnav», au cerut ofițerii civililor care-i agresau. «Balnav! Nu trebuie balnav!» și, într-o clipă câteva gloanțe sfărâmă țeasta nefericitului soldat”.

*

(Memoriul Institutului General de Statistică, 26 nov. 1940):

“1. *Situația de la 1930*. Ultimul recensământ a arătat că numărul locuitorilor de religie mozaică ai țării era, *la 30 Decembrie 1930 de 756.930*, ceea ce reprezenta 4,2% din totalul populației. (...) În mediul rural un număr de 236.926 nu reprezenta decât 1,6% din totalul locuitorilor rurali ai țării. Dimpotrivă, în mediul urban, cei 520.004 locuitori

de religie mozaică reprezentau 13,6 % din totalul populației.

“(...) Din masa totală (...) mai mult de un sfert trăia în Basarabia (27,3%), peste o cincime în Moldova (21,4%) (...) Procentul pe provincii este următorul: 10,9% în Bucovina, 7,2% în Basarabia, 7% în Crișana și Maramureș, 6,7 în Moldova, 2,5% în Transilvania, 2,3% în Muntenia și numai 1,5% în Banat, 0,5% în Dobrogea și 0,2% în Oltenia. (...) Putem constata că în Bucovina 79,3%, iar în Basarabia 77,4% din populația trăind din comerț se declarase a fi de neam evreesc. În mediul rural din Basarabia această participare se ridică chiar la 80,2%, iar în orașele Bucovinei la 81,4%. În orașele Moldovei reprezintă 66,2%, în sate 41%.”

“Modificările ce s-au produs între 1930-40.

“(...) Modificarea cifrei populației evrești prin migrațiuni nu este cunoscută cu exactitate [datorită] imigrărilor clandestine. (...) [ținând seama de tendința de emigrare a evreilor din România] se poate socoti că nu au sporit în intervalul 1930-40 cu o cifră care să întrecă 50.000” [persoane].

“3. Situația de după detașările de teritorii.

“Prin detașările de teritorii din 1940 România a pierdut în întregime, respectiv, în parte mai multe din regiunile în care este aglomerată populația de religie mozaică.

“Din populația de religie mozaică de la 1930 de 756.930 persoane, România a pierdut (...) 427.962 persoane, adică 56% și anume: 278.943 prin ocuparea Basarabiei, Bucovinei de Nord și a regiunii Herța (s. mea, P.G.), 148.273 prin atribuirea părții de Nord a Transilvaniei către Ungaria și 846 [persoane] prin cedarea Cadrilaterului.

“Cifra exactă a Evreilor pe teritoriul rămas (...) nu depășește, după toate probabilitățile 400.000, adică 2,6-3% din populația actuală”.

NOTE

1) Evreii contestă existența “listelor negre” agitate din primele ore ale zilei de 28 iunie 1940, alcătuite (nu doar din disciplină de partid, ci din datorie a comunității) în zdrobitoare majoritate de congenerii lor - după care urmau să se facă arestările “dușmanilor” -de clasă, -de nație, -de rasă; deasemeni contestă numărul imens al NKVD-iștilor evrei care au participat la teroarea bolșevică din Basarabia și din Bucovina de Nord.

Consultînd monumentală **Basarabia necunoscută**, în 4 volume, alcătuită de Iurie Colesnic, apărută la Chișinău, începînd din 1993 (v.Biblio-

grafia), aflăm *când* fuseseră arestați acei intelectuali basarabeni mai puțin cunoscuți, care nu reușiseră să se refugieze peste Prut și pe dată populaseră închisoarea din Chișinău. La sfârșitul lui august (1940), doar la două luni după Ocupația Bolșevică se aflau încarcerati în jur de 8.500 deținuți - doar acolo, însă asemenea “așezăminte” funcționau din plin în fiecare capitală de județ, iar la Tiraspol, pe malul stâng al Nistrului, una “foarte specială”.

Dacă *listele - în fapt: fișe personale, dosare de cadre* - nu ar fi fost pregătite de cine știe când (ba știm: din 1918!) și nu ar fi trecut din familie în familie - (citește: din celulă de partid bolșevic în celulă de partid bolșevic, jucînd rol și de serviciu de cadre și de informații), arestările nu ar fi avut loc atât de... operativ după “eliberarea Basarabiei de către Armata Roșie”...

...Ce s-a întîmplat cu basarabenii și cu bucovinenii “*refugiați în România*”? - ce întrebare!, ce nonsens, ce adevăr cumplit! :

Din dimineața zilei de 24 august 1944, am devenit - alături de “criminalii de război” - categoria cea mai periculoasă în ochii noului regim: din acel moment am fost hăituiți, arestați, internați în lagăre “de repatriere”; cei avînd șansa de a rămîne “refugiați în România”, au fost convocați mereu (până în 1953, după moartea lui Stalin) la poliție, la jandarmerie, la miliție, la securitate; în 1951 au fost deportați în Bărăgan, ca “titoiști”; mereu declasați în profesiile lor, considerați, nu doar “clasă socială” aparte, ci etnie deosebită, deci persecutabilă, ca, mai târziu, germana, din ianuarie 1945, sârba din 1949; cei care nu erau arestați trebuiau să se considere mai-mult-decît-norocoși; în schimb erau bănuți de românii localnici - munteni, olteni, bănățeni, mai vîrtos ardeleni - că ar fi “oameni ai rușilor, favorizați”. De ce?, fiindcă erau basarabeni; ca cine? - ca o mare parte din evreii instalați la conducerea țării; fiindcă unii erau profesori de limbă rusă - de ce?, fiindcă erau basarabeni! - ca evreii care ocupaseră toate scaunele importante: în securitate, în justiție, în administrație, în economie, în politica externă, în cultură și se exprimau numai în rusește. Mulți dintre românii basarabeni și bucovineni, cerșetori pe drumurile propriei lor țări, au devenit / au fost oameni pierduți pentru ei înșiși, pentru familiile lor; și pentru națiune.

Acum este vorba de rămașii-pe-loc, la sânul Marii Familii a Popoarelor Sovietice, consecință: înghițiți de Monstrul Bolșevic și deveniți, pentru a cîta oară? “*pribegi în proprie țară*”.

Nevrînd să rămân mai prejos de evreii basarabeni (multe lucruri am învățat de la ei, în primul rînd: *neuitarea*; în al doilea: *listarea*), voi înșira - deocamdată - numele câtorva personalități culturale, didactice, artistice, religioase, politice, administrative, *în majoritate foști membri ai Sfatului Țării, deci considerați de bolșevici trădători de patrie (ai Rusiei!), deputați în Parlamentul României*. În dreptul fiecăruia, voi menționa data arestării, data morții - în

detenție - sau a execuției. Ordinea este cea în care aceștia au fost repertoriați în **Basarabia necunoscută** de Iurie Colesnic:

1. *Gheorghe A. Rusu*: pedagog, poet, dramaturg; deportat cu întreaga familie la 13 iunie 1941; mort de epuizare în lagărul OLT-5 Ivdel, Sverdlovsk, în 1942

2. *Constantin Leancă*: arestat la 6 iulie 1940; mort de distrofie într-o stație de cale ferată, în regiunea Gorki, în 1942

3. *Nicolae Secară*: membru al Sfatului Țării; arestat la 30 iulie 1940, mort în 1942

4. *Paul Vatamanu*: arestat la 25 iunie 1941, mort în 1941-42?

5. *Aurel Ștefanelli*: nu se știe când anume a fost arestat în cursul anului 1941, mort în 1945 (?)

6. *Ion Codreanu* ("Moș Ion"): arestat 30 iunie 1940; în 1941 - a fost schimbat cu Ana Pauker; singurul supraviețuitor dintre membrii Sfatului Țării căzuți în mâinile NKVD

7. *Ion Bahtalovski*: biolog, agronom, specialist în viticultură, autor de lucrări de specialitate; arestat în 26 iulie 1940, mort de distrofie în 1944

8. *Alexandru Baltaga*: preot, membru al Sfatului Țării; arestat la 30 august 1940, mort în 1941, în spitalul închisorii din Kazan

9. *Vasile Chiparis*: pictor; legionar; arestat la 24 aprilie 1941, executat în 1942

10. *Alexandru Ciulcu*: profesor, istoric, scriitor, a condus Straja Țării ; arestat la 26 iulie 1940, mort în 1942

11. *Teodosie Cojocaru*: militar, om politic, membru al Sfatului Țării; arestat în iulie 1940, mort în 1941

12. *Gheorghe Druță*: profesor, militar, publicist; arestat la 6 noiembrie 1940 - dispărut în Siberia

13. *Vasile Gafencu*: agricultor, arestat de NKVD la 5 octombrie 1940, mort în 1942 - unde? (Tată al lui Valeriu Gafencu, student, poet creștin martirizat la Pitești, în reeducare, mort în 18 febr. 1952, în spitalul închisorii Tg. Ocna pentru că refuzase "îngrijirea medicală condiționată")

14. *Cezar Stoica*: avocat, poet, publicist (frate cu Titus Stoica); arestat în 7 august 1940, mort de epuizare în 1942 în lagărul din Nijne-Amursk

15. *Vladimir Bodescu*: jurist, membru al Sfatului Țării, arestat la 10 august 1940, mort de epuizare, în 1941

16. *Ștefan Balamez*: arestat în 28 iunie 1940, membru al Sfatului Țării - unul dintre cei care votaseră împotriva Unirii, dar și el a fost arestat - a dispărut în Siberia

17. *Nicolae Bivol*: membru al Sfatului Țării, profesor, jurnalist, om politic, fost primar al Chișinăului, arestat în 3 august 1940, dispărut în Siberia

18. *Nicolae Ignatiuc*: agricultor, membru al Sfatului Țării, arestat la 23 iulie 1940, executat în 1943

19. *Emanoil Catelli*: membru al Sfatului Țării, agronom, om politic, istoric, publicist; arestat la 5 iulie 1940, executat în 1943

20. *Alexandra Juriari Russo*: înrudită cu Alecu Russo; membru marcant al Mișcării Legionare; arestată la 7 iulie 1940, decedată în unul din lagărele din Karaganda, în 1943

21. *Ștefan Botnariuc*: membru al Sfatului Țării, învățător, arestat în 27 iulie 1940, mort în 1941

22. *Ioachim Arhip*: învățător; arestat la 12 ianuarie 1941; dispărut în unul din lagărele din zona Arhanghelsk - când?

23. *Al. Terziman (Altersohn)*: jurnalist de (foarte) stânga, după Cedare a fost în grațiile sovieticilor; arestat la 22 iunie 1941; i se pierde urma în 1943, în Gulag

24. *Ieremia Cecan*: preot; arestat în 12 iulie 1940, executat la 27 iunie 1941

25. *Ion Halippa* (fratele mai mare al lui Pantelimon): teolog, istoric, arheolog, autor de lucrări de specialitate; în corespondență cu Hasdeu, Muzicescu, Z. Arbore; revoluția bolșevică din 1917 l-a surprins la Berdiansk; după 27 martie 1918 a fost arestat; liberat, nu i s-a permis trecerea Nistrului în Basarabia românească; a fost ținut ostatic în URSS în ciuda nenumăratelor intervenții (Rakovski, Nina Arbore, Titulescu); a fost arestat în multe rânduri, ultima oară la 25 iunie 1941; asasinat împreună cu fiul său în închisoarea din Zaporojie.

Acești 25 de oameni (cărora li se adaugă alți cinci membri ai Sfatului Țării: Teodor Neaga, Pantelimon Sinadino, Grigore Turcuman, Teodor Uncu și Luca Știrbeț), au fost listați și ei de concetățenii lor/noștri evrei cu mult înainte de 28 iunie 1940, ba, de ce nu?, începînd din 27 martie 1918!, apoi arestați. Ei nu fac parte din primul eșalon al intelectualilor basarabeni; însă și ei au reprezentat importante valori culturale, științifice, artistice, morale ale comunității noastre, exprimîndu-se, înflorind în doar cei 22 de ani de libertate: 1918-1940. Au fost lichidați - și ei - "pe baza" listelor-dosarelor alcătuite de prietenii-noștri-de-veacuri, evreii din Basarabia, liste consfințite prin:

Hotărîrea Nr. 1201-471:

Cu privire la activitatea tribunalelor militare pe teritoriul Basarabiei și nordului Bucovinei",

semnată de Molotov la 9 iulie 1940...

Cele mai frecvente nume ale "truditorilor NKVD", în procesele verbale de anchetă, sunt: *Goldenberg, Ștain, Șteineman, Levin, Șațkih, Izrailov*, concetățeni ai anchetaților, vorbitori de limbă română. Ultimul menționat (*Izrailov* - apare și unul *Izrailevski*, nu știu dacă era tot *Izrailov* sau altul) fiind

și “expertul” în materie de presă românească: acuzațiile lui se rezemau pe citate din scrierile arestaților interpretate bolșevicește, deci illogic și pe neadevăruri flagrante, delirant formulate, exemple: “*X, membru al partidului culacilor anti-sovietici*” - citește: Partidul Național-Țărănesc; “*Y, membru al partidului fascist liberal*”; “*Z a făcut parte din gruparea trădătoare de patrie, Sfatul Țării*” și alte perle de gândire strâmbă și de limbă șchioapă care din nefericire trimiseseră la moarte milioane de nevinovați - până atunci doar în Rusia; din 1939 și în Polonia; din vara anului 1940 și în Țările Baltice, apoi, din 1944-45 și în Ungaria, și în Cehoslovacia, și în Bulgaria, și în România câtă mai rămăsese.

Cei care au reușit să plece peste Prut atunci, în Săptămâna Roșie - 28 iunie-3 iulie 1940 - au supraviețuit. Unii au fost “recuperați” de ruși în 1944, duși în Siberia, după mulți ani liberați... în închisorile românești (ca Pantelimon Halippa, preotul Țepordei). În majoritate intelectualii basarabeni și bucovineni, dacă au rămas cu statut de refugiat-în-propria-le-țară și nu au fost “repatriați în Siberia”, au trăit cu permanenta spaimă de NKVD; de Jandarmerie; de Siguranță; de Miliție, de Securitate. Cei care aveau o meserie și au găsit în cele din urmă posturi în învățământ, în cercetare au trebuit să accepte declasarea, neprețuirea profesională, repartizarea în cele mai rele, mai izolate, mai sărace localități (ca învățătorii de părinți ai mei), frecvent alungarea din slujbe, nu totdeauna din inițiativa “alogenilor”... Mânuitarii de condei se mulțumeau cu traduceri (pe alt nume), cercetătorii își câștigau pâinea neagră “îndeplinind alte... funcții”, după expresia tovarășilor de la Cadre: de pildă istoricul literar și strălucitul genealogist Gheorghe Bezviconi a fost paznic al Cimitirului Bellu; istoricul Alexandru I. Gonța, persecutat cu proletară vigilență de Ștefan Pascu, academician ceaușist, fiindcă “teoriile” sale nu corespundeau “liniei”.

[Jur că este vorba de o banală coincidență: când am scris romanul **Basarabia** - din care un capitol a fost “împrumutat” de prezentul eseu - nu aveam știință de teza de doctorat a lui Alexandru I. Gonța: ‘Satul în Moldova medievală’; vorbind de termenul “Moldova”, avansasem o ipoteză de nespecialist: “Moldova” nu este termen slav, ci ar putea veni de la bastarnul *mold* - în germană semnifică “pământ”, cu terminația frecventă în toponimia dacă;-(d)ava (după modelul *Sucidava*, *Buridava*...), rezultând într-o primă fază: *Moldava*. Spre surprinderea-satisfacția mea am găsit reproduș de Colesnic memoriul-protest al lui Alexandru I. Gonța în care el susținea că *Mold* este termen got...]

Și dacă i-am lua de model pe evrei și în *asta*? *Asta* fiind confecționarea de **liste negre** de dușmani ai poporului român? Intreprindere cu atât mai lesnicioasă, cu cât evreii-noștri se exprimaseră în limba română, în presa controlată de ocupanții ruși, întru “îndrumare”; nu ar fi nevoie nici de traducători, nici de “experti” ca să înțelegem scrierile bolșevice, antiromânești, antiomenești ale lor - în Basarabia și în Bucovina de Nord din 28 iunie 1940, în restul României din 23 august 1944? Cum ar arăta “o mică” **listă roșie**? A celor care mai ales prin

cuvânt - cuvântări, laude la adresa URSS, condamnări ale “trecutului”, directive, denunțuri - ne-au acuzat, agresat, terorizat decenii și decenii?

Aproximativ astfel:

- F. Aderca, J. Ancel, Pavel Apostol, Maria Arsene, Ashkenazy, Camil Baltazar, Banuș, Baranga, A. Băleanu, Benador, Adriana Berger, Radu Bogdan, Cristina și Mihail Boico, Savin Bratu, Breslașu, Brucan, Nina Cassian, Șt. Cazimir, Vera Călin, Ion Călugăru, Chapier, Chișinevski, Isac Chiva, Pavel Cîmpeanu, Andrei Cornea, Paul Cornea, Colin, Cosașu, Crohmălniceanu, S. Damian, Davidoglu, H. Deleanu, Dorel Dorian, Elvin, R. Feldman-Alexandru, Alexandru și Radu Florian, Eugen Frunză, Lucien Goldmann, Al. Graur, C. Grosu, Ianoși, R. Ioanid, Iosifescu, Iureș, Jar, Oscar Lemnaru, I. Ludo, Radu Lupan, T.G. Maiorescu, Norman Manea, Lilly Marcou, V. Mândra, Ion Mihăileanu, Mirodan, N. Moraru, Neuman, A. Oișteanu, Ornea, Sașa Pană, Ana Pauker, Perahim, I. Petran, Petroveanu, J. Popper, Porumbacu, Răutu, Ed. Reichman, Roller, Valter Roman, Petre Roman, Shafir, V. Silvestru, Petre Solomon, Geo Șerban, Socor, Șelmaru, Tertulian, L. Tismăneanu, Sorin Toma, A.G. Vaida, Anatol Vieru, Vitner, Ștefan Voicu, Volovici, Vrancea, Wald, Zalis, Zincă... E frumoasă scurta, mult prea scurta **listă roșie** a mea? Nu, nici o **listă** nu poate fi frumoasă. **Denunțul**: un act odios, chiar atunci când era botezat: “demascare”, cu atât mai ticălos cu cât este redactat în taină - și anonim. Cu atât mai mizerabilă (lista-neagră), cu cât este destinată a fi folosită de dușmanul comunității naționale în care denunțatorul găsisese adăpost și, dacă nu iubire, atunci toleranță. Abominabile, criminale au fost **listele negre** alcătuite de evrei: acelea, spre deosebire de a mea, *au fost materializate cu începere de la 28 iunie 1940*, în Basarabia și în Bucovina de Nord, iar din 23 august 1944 în restul României - prin arestări, prin excluderi din cultură, din cărți, din locuințe, din viață; **listele-negre** rămase valabile mult după moartea lui Stalin. “Micuța” listă-roșie a mea este doar... “literatură”, vorba securiștilor culți, nu a provocat măcar o pereche de palme pe fărăobrazul ticăloșilor, al vânzătorilor de aproape, al turnătorilor bolșevico-sioniști.

Dar evreii vinovați de **Holocaustul Roșu din România - inclusiv Basarabia, Bucovina de Nord, Herța** (28 iunie 1940-1990) să știe: noi, victimele lor, nu am uitat, nu i-am uitat: vor da și ei sama de ale lor. Fie și postum - în cultură, tot după metoda lor, brevetată, aplicată - de a profana mormintele și monumentele alor noștri: Șincai, Eminescu, Maiorescu, Hasdeu, Goga, Iorga, Lovinescu (vezi Post-scriptum 4).

Ce-ar fi dacă, întru simetrie cu Memorialul Holocaustului Nazist înfipt în inima Berlinului, ar fi edificat în centrul orașului Tel Aviv un Memorial al Holocaustului Comunist? Doar evreii se laudă (adevărat, numai în intimitate) cu cea mai de seamă invenție: marxismul și materializarea lui: bolșevismul: “Marea Revoluție Socialistă din Octombrie”...

2) “De ce atâta ură?” - întrebare pe buzele tuturor românilor. Astfel se intitula articolul semnat de Nicolae Iorga în 6 iulie 1940. Întrebarea merită un răspuns, fie și ca ipoteză:

La o adică (citește: un Nürnberg II) evreii vor pretinde că, într-adevăr, în focul revoluției lor, naționale (cea de la 1940, a stabilirii patriei lor în Basarabia - promisiunea lui Stalin...), al visului materializat, bucuria a debordat și a produs “efecte colaterale”. Însă - vor accepta ei cu un sfert de gură și abia atunci când nu vor mai putea nega argumentele noastre - victime au fost de deplorat numai dintre acelea care reprezentau pentru ei, în primul rând, “opresiunea”: polițiști, jandarmi, prefecti, agenți de ordine - precum și asupra câtorva legionari, cuziști - “antisemiți” notorii. A, nu, nu este deloc adevărat că ar fi atacat coloanele de militari în retragere, nuuu!: doar de pe margine își exprimau - cam zgomotos, recunosc - satisfacția că armata română, “garanția statului burjui și fașist” pleacă, lăsînd loc glorioasei Armate Roșii, creație a lui Trotski, Lev Bronstein; a, nu, în nici un caz evreii nu au agresat români civili: preoți, călugări, studenți la teologie, elevi de liceu, chiar eleve... - acestea sunt minciuni grosolane, invenții ale propagandei fașiste, naționaliste, antisemite!, ei au fost totdeauna, pretutindeni... umaniști! Ah, “umanismul” bolșevico-sionist!

Când va veni vremea - și va veni, chiar peste o sută de ani - partea românească va produce probe: declarații ale victimelor, ale martorilor oculari, articole de ziar - române, străine, filme, fotografii. Acelea vor arăta **adevărul**, anume (mă repet, ei și? bine fac, am învățat bine lecția) :

Înainte de a fi fost agresați ei înșiși (ca să existe scuza-explicație a răzbunării lor pe români), evreii, *începînd din 28 iunie 1940*, au dovedit că sunt capabili de cruzime asiatică, de violență oarbă, de acte de barbarie, de sadism (românii, aflînd de la fugiții peste Nistru, din Ucraina între 1920-1940 și din “Republica Autonomă Moldovenească” de performanțele în materie de tortură și de “lichidare a dușmanului de clasă” folosite curent de komisarii și enkavediștii evrei, nu credeau - cum să creadă incredibilul?), fără a mai vorbi de calificativele grotești, proferate la adresa românilor ca «Fașiști!», precum și curat-rasiste: «Țăgani!».

Toate acestea s-au manifestat din plin - și din greu - *dinspre aproape toți evreii aflați în Basarabia și în Bucovina de Nord în acea Săptămână Roșie, înspre toți românii*. Nu doar polițiștii, jandarmii au fost atacați, unii uciși; nu doar militarii (gradele inferioare: țărani, funcționari, muncitori mobilizați) au fost dezarmați, dezbrăcați, bătuți, umiliți prin tăierea nasturilor de la pantaloni - și răpiți. Dar și simplii locuitori ai României din provinciile Basarabia și Bucovina, români cu care ei se cunoșteau, cu care vorbeau, aveau relații, dacă nu de prietenie, atunci de coabitare pașnică, concetățeni, consăteni, vecini... - s-au trezit peste noapte “dușmani de veacuri (și de moarte)”, în ochii și în faptele

evreilor. Și, vai, nu doar evreii adulți, îndoctrinații de bolșevism, de ură de clasă - *și de rasă, de ură de român* - s-au schimbat fulgerător, **de cum au primit ordin de la sovietici - în 28 iunie**, dar și adolescenții și copiii au format pe dată cete, grupuri, haite înarmate, cu banderole roșii pe mână și au început a-i vâna, agresa pe români, până ieri colegi, prieteni, tratându-i de... “fașiști” (oare de unde vor fi învățat acești copilași cuvintele, dacă nu din familiile lor, de la tații, de la mamele lor?), de “bandiți”, “exploatatori”, “antisimiți”, “țâgani” - știut fiind: marii-ruși ocupanți ai Basarabiei, pe urma surghiunitului Pușkin la Chișinău, le spuneau tuturor moldovenilor: *țigani* (Genialul fiind, nu-i așa, un curat-alb: ruso-nubian), deci și marii-ruși, altfel evrei, erau oameni-sovietici, cu toții blonzi și cu ochi albaștri, în nici un caz bruneți fașisto-țâgani...

De ce atâta ură? - care nu se reducea la insulte, la acuzații aiuritoare («Voi ne-ați ars pe rugul Inchiziției!»). Există sute de mărturii ale copiilor, adolescenților atunci, în Săptămâna Roșie (28 iunie-3 iulie 1940): înjurați, brutalizați, loviți, scuipați de colegii evrei, prieteni până ieri... Una din metode: când copilul român era doborât la pământ și nu mai mișca, oricum, nu se mai putea nici zbate, era acoperit de scuipați, de muci; urma “apoteoza” (bine învățată, repetată, înainte de 28 iunie): agresorii se pișau, în cerc, pe agresat. Nu doar copiii făceau asta, ci și adulții evrei - cu precădere femeile; victime: ofițeri în uniformă, preoți, teologi...

De ce atâta ură? - care a mers, frecvent, până la omor: nu puțini copii, adolescenți înarmați (oare de unde vor fi avut revolvere copilașii de 7-9-11 anișori: “de la cazarmă”?), *înnébuniți de ura de rasă instilată de părinții lor, trăgeau; și ucideau români*.

[5 august 2005. Cine se mai îndoiește de realitatea îndoctrinării rasiste, xenofobe, anti-*goi* a evreilor (în familie, în școală, în armată) să ia în seamă tragedia recentă provocată de un extremist israelian: nemulțumit de retragerea coloniștilor din Gaza, a mitraliat arabi, palestinieni, creștini - cetățeni israelieni]

De ce atâta ură? Un cronicar al celei de a doua ediții a eseului de față (Nicolae Pop) a scris:

“O martoră a evenimentelor îmi spunea că evreii le ziceau de la obraz românilor locali, în vara lui 1940:

“«*V-am băgat în sac. Rămâne numai să-l legăm la gură*»” (s.m.)

De ce atâta ură împotriva românilor? Ipoteză în două puncte:

- 1: fiindcă românii contrariasera proiectul sionist al alcătuirii unei țări a evreilor în 1918 - în Basarabia; în 1940 Stalin le promisese - tot în Basarabia, încă neocupată - o Republică Sovietică Socialistă Evreiască. Diktatul de la 26 iunie 1940 și începutul evacuării fusese prilej de bucurie, dar și de *răzbunare pe cei care le întârziaseră planul cu o eternitate de 22 ani*. Dealtfel lozinca cu care avocatul Carol Steinberg a întâmpinat (cu listele-negre pregătite la Moscova) trupele rusești în Chișinău glăsuia:

“Bine ați venit! V-am așteptat 22 ani!”

Și, pentru că tot începuseră a face “purificare etnică”, să o facă, nu doar prin alungarea băștinașilor de pe pământul pe care Iahve-Stalin li-l dăruise (sic), ci și prin lichidarea lor, așa cum îi învățase sionismul: pământul promis devenea *numai* al lor, fără nici un *goi*, deci trebuia etnic-purificat. Crime care au continuat, după Ocuparea Teritoriilor (de la 3 iulie 1940), “pe cale legală, sovietică - instituționalizată” - prin lucrarea milițienilor, a procurorilor, a NKVD-iștilor în majoritate evrei;

- 2: *ura* evreilor împotriva românilor s-a exprimat după război prin *neacceptarea adevărului*: a crimelor, în general, în special a numărului victimelor. În negația lor furioasă (iată cine sunt adevărații *negaționiști*!) au mers până la *intervertirea evenimentelor, prezentând efectele drept cauze*: astfel Ehrenburg-Grossman au pretins: evreii “se răzbunaseră” pe români (în 1940!) fiindcă aceștia îi masacraseră în Transnistria, în...1941! În procesele intentate românilor acuzați de crime împotriva evreilor, au formulat culpe fanteziste, inventate, delirante, acuzațiilor nu li s-a permis să se apere, “judecătorii” calificând probele (înainte de a le cunoște) de... cum altfel: fașiste (mai ales că adevărații judecători ai românilor erau sovietici, iar “jurnaliști” orduri brucane).

Au trecut de-atunci ani, decenii - nu s-a găsit nici un “caz” de evreu din cei care îi acuzaseră pe români că îi trimiseseră la moarte să accepte că existaseră cazuri de salvatori ai lor; cazuri, însă la români au existat, la evrei (în Basarabia, Bucovina, 1940-1941): ba!

“Cazul Cornel Dumitrescu”, românul care, cumpărând fabricile de textile din Cernăuți, a salvat de la deportare în lagărele nemțești, deci de la moarte, 3.600 evrei (celebrul Oskar Schindler: cca 1.000), pretextând față de germani - care controlau Bucovina - că industria lucrând pentru armată are nevoie de muncitori.

După ocuparea țării de către... Liberatoarea Armată Roșie, în 1944, Cornel Dumitrescu a fost arestat și îndelung anchetat de sovietici. În cele din urmă i-au dat drumul. Rușii avuseseră nevoie de două luni întregi ca să transcrie-traducă două emisiuni ale BBC din care reieșea clar că Dumitrescu, departe de a fi colaborat cu nemții, sabotase programul nazist - adevărat: **în perfectă complicitate cu Antoneștii, cu Casa Regală** - astfel salvând evrei de la moarte. Evreii însă au avut nevoie de, iată: 60 ani, ca să... nu sufle nici până astăzi o vorbă despre acest “caz”. Din cei 3.600 evrei angajați în fabrici, câte 5 pe un loc de muncă, deci scoși din gura lupului neamț, nu s-a găsit un singur *evreu normal* să declare *adevărul* despre *cine* a fost Cornel Dumitrescu și despre *ce a făcut el* pentru ei?

Și, atenție: totalul evreilor ocrotiți, deci salvați, a fost mult mai important datorită organizării Cantinei Fabricii de Stambe, unde 2-3-5 persoane

alcătuind familia fiecărui angajat aveau un prânz gratuit, inclusiv protecția lui “Cornel Dumitrescu, omul Casei Regale” - ceea ce a favorizat rămânerea pe loc, citește: în viață - a cel puțin 10.000 evrei.

Iar cei 10.000 (hai să spunem: doar 1.000; doar 100; doar 10 - să fie puține “doar zece” suflete?) și urmașii lor au tăcut chitic - în România, în Palestina, în Franța, în America, pe unde au ajuns - de ce au tăcut? De ce tac în continuare supraviețuitorii și descendenții lor față cu falsurile uriașe, monstruoase atribuite românilor de către congenerii lor, sioniștii bolșevici: 400.000 de victime! Să fi devenit chiar cu toții rabini - ca Rosen?, securiști - ca R. Ioanid - deci obligați să păstreze “secretul... militar”? Să fi primit cuvânt de ordine de la Centrală de a nu contraria, de a nu accepta să “nuanțeze” *acuzăția totală* la adresa românilor? Este sau ba această faptă-rea o încălcare criminală a Poruncii a 9-a? Nu este vorba doar de *ingratitudea* evreilor români (ce, ar fi puțin lucru?), ci - am mai spus-o?, foarte bine am făcut, am s-o re-spun: de *neacceptare a adevărului* din partea evreilor de pretutindeni.

De ce atâta ură? Să fie adevărat ce spun răuvoitorii anume că în comunitatea lor ura este carburantul existenței, potrivit preceptului:

“Cine nu-i urăște pe ne-evrei - acela nu este bun evreu”?

De ce atâta ură împotriva românilor?

De astă dată nu voi răspunde la *de ce?*, voi constata că ea se perpetuează, ca în aceste mesaje de pe internet (din Anul Domnului 2003):

“Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 22 June 2003 17:52 Click Here to See the Profile for transylvan Click Here to Email transylvan Edit/Delete Message Reply w/Quote

“Ati auzit de lagarul numit Romania ?

“Eu personal nu simt nici un respect fata de romani pt. ca toti au fost iar majoritatea si aztazi sint antisemiti, fascisti si nationalisti. Este o natiune fara trecut si fara viitor cu un present bazata pe minciuni si furt. Fosta familie regala nu se trage din natia romana cum nici catolicismul numai ortodoxia balcaniica.

“Nici o natiune nu are dreptul sa nege holocaustul, numai noi evreii avem dreptul sa vorbim despre Shoa cum vrem noi.”

“Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 21 June 2003 09:53 (...)

“Numai evreii au dreptul istoric sa afirme daca nu a existat sau nu holocaustul, romanii nu au nici un drept fiind o natiune cu vinovatii si pacate istorice !”

“Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 19 June 2003 16:28 (...)

“De ce asa de greu sa recunosti adevarul istoric ? - poate pica si teoria daco-romaniilor ???”

“Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 19 June 2003 13:17 (...)

“Intr-o democratie daca cineva neaga holocaustul cum fac unii pe acest forum este bagat in inchisoare de la 3 pina la 5 ani !

Europa va asteapta domniilor goi antisemiti !!!”

“Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 17 June 2003 02:20 (...)

“Proletarule, voi romanii ati facut un Holocaust de care si nemtii au ramas socati, voi ati continuat cu antisemitismul si pe timpul comunismului in frunte cu jegosul de Ceausescu. Razvan Theodorescu este un mincinos in stil traditional romanesc la fel cum au fost comunistii si fascistii romani.”

“postat 15 September 2003 23:44 (...)

“Nu numai fascismul dar si fascictii trebuie nimiciti, in Romania sunt citeva milioane, daca va duc pe voi toti la Centrul Wiesenthal intrec si pe Bill Gates la numaratoarea de dolari...

“In lumea libera Romania este egal cu fascismul si comunismul.

“Jos Fascismul !

“Jos Romania !

“Traiasca Libertatea !”

“postat 15 September 2003 18:55 (...)

“Daca nu intelegi ce inseamna alegorie in literatura universala atunci nu intelegi. Bineinteles ca Kertesz este evreu si este firesc ca a scris despre situatia barbarica din istoria omenirii cum declara el la Berlin este foarte asemanator ce a fost in Ardeal in anii 80. Stim cu totii foarte bine cum au fost nimiciti comunitatile evreiesti, nemtesti si unguresti. Cel putin un million de oameni au fost purificati in stil romanesc !!!

“Poate te trimit la Simon Wiesenthal Center si ridic 10.000 de dolari dupa un fascist ca tine !”

“postat 24 August 2003 14:56 (...)

“Duceti-va acasa si intrebati-i cum era atunci cand aici la Sighet traia o comunitate evreiasca prospera si cum acum nu mai este nici un evreu. Intrebati-i cum s-au simtit dupa acea noapte, dupa 1944, daca au dormit bine dupa aceea”. - Elie Wiesel

“Rual cum dormi ? Dormi bine ???”

“postat 29 July 2003 07:40 (...)

“Tot ce am spus Iliescu confirma, romanii sint ucigasii popoarelor vecine si a etniilor din Romania, ucigasii a altor religii decit ortodoxo-romina, natiunea cu

cea mai mare pacate in tipul holocaustului.

“Uncle Sam sau Bush aduce scaunul electric pertu voi toti !”

“postat 23 July 2003 10:54 (...)

*“Bai, mihai bai, aici sa spui cum trati pe evreii din Romania, spune adevarul!
Voi fascistii sinteti si lasi nu numai mincinosi..”*

“postat 26 June 2003 22:16 (...)

“Domnule Coryolanus, voi ati ucis evreii cu miile in numele D-zeului crestin oare ce fel de jignire o fii adevarul pt. urmasii ucigasiilor ??? Foarte bine a intrebat Elie Wiesel de la maramureseni : Ce ati simtit in noaptea cind noi am fost dusi la exterminare, cum ati dormit ? Linistit si in pace...”

“postat 24 June 2003 14:30 (...)

“Daca un roman afirma ca crede in dacoromani este deajuns sa stim ca este un xenofob nationalist. Daca un roman afirma ca nu a existat holocaustul in Romania nu numai ca este mincinos in stil traditional romanesc dar conform legiilor din Europa poate sa fie condamnat la inchisoare de la 3-5 ani.

“Mai vreti sa nu Europa ?”

“postat 24 June 2003 12:37 (...)

“Eu am auzit de la prietenii mei oradeni ca esti considerat intre romani "buni" ca tradator de tara...pt. ca esti un om excelent, talentat adica fara caractere romanesti

“Numai sa gindesti nu eu am spus dar sint de acord cu Elie Wiesel: "romanii au ucis, au ucis si au ucis ”

“Pe acest forum sint o groaza de oameni fara omenie care tagaduiesc holocaustul !”

“postat 23 June 2003 18:23 (...)

“Educatia am primit in Romania in scoli romanesti, dar la o virsta frageda am inteles ce este lectia de istorie si de literatura romana, inseamna educatie impotriva altor etnii, nationalism si sovism cea ce este caracterul de baza a unui roman "bun". Ceaurescu, Antonescu, Funar sau popa Bartolomeu Anania sint toti la fel oameni fara omenie !”

“postat 23 June 2003 16:03 (...)

“Ha-ha-ha, mor de ris cind vorbiti de europa, romanii si europa ???

“Va pot demonstra ca 98% din romani sint neonazisti, antisemiti si nationalisti!

“Nu numai omul simplu dar guvernul si majoritatea politicienilor cu exceptia citorva ca Eickstein-Kovacs din Cluj.”

“postat 22 June 2003 17:52 (...)

“Ati auzit de lagarul numit Romania ?

“Eu personal nu simt nici un respect fata de romani pt. ca toti au fost iar majoritatea si astazi sint antisemiti, fascisti si nationalisti. Este o natiune fara trecut si fara viitor cu un present bazata pe minciuni si furt. Fosta familie regala nu se trage din natia romana cum nici catolicismul numai ortodoxia balcaniica.

“Nici o natiune nu are dreptul sa nege holocaustul, numai noi evreii avem dreptul sa vorbim despre Shoa cum vrem noi.”

“postat 21 June 2003 09:53 (...)

“Numai evreii au dreptul istoric sa afirme daca nu a existat sau nu holocaustul, romanii nu au nici un drept fiind o natiune cu vinovatii si pacate istorice !”

“postat 19 June 2003 13:17 Click Here to See the Profile for transylvan Click Here to Email transylvan Edit/Delete Message Reply w/Quote

“Intr-o democratie daca cineva neaga holocaustul cum fac unii pe acest forum este bagat in inchisoare de la 3 pina la 5 ani !

Europa va asteapta domniilor goi antisemiti !!!”

(Forum din Ziarul de Iași)

Dacă propostele evreilor unguri sunt sincere: în ură, în neadevăruri, în insulte; agresive, isterice, curajoase-de-după-gard (anonimatul să trăiască! și atacul în haită), “ripostele” arată după chipul și asemănarea românilor: nesigure, fără vlagă, culpabilizate, gata-convinse-prin-copleșire-cu-minciuni-sfruntate, cu ochii la vârfurile bocancilor, incapabile de un dialog; din neputință, din lene, din ignoranță, românii devin rezumativi, triviali, din moment în moment te aștepți să conchidă cu: «'Ai sictir!» - care nu semnifică refuz de a dialoga, ci, vai: predare cu toate armele - din lehamite mioritică.

Cum să nu fie evreii agresivi, obraznici, *abuznici* (de la *abuz*, rusificat după: *refuznic*, *kibuțnic*), dacă au în față ființe pe jumătate analfabet(izat)e - și de către ei -, pe cealaltă jumătate culpabilizate - de ei - în cinci decenii de reeducare ca la Pitești?

[O informație demnă de interes oferă Florin Manolescu în a sa **Enciclopedie a Exilului Literar Românesc** - citez:

“CELAN, Paul (Pessach Antschel), poet evreu de limbă ger. și română, trad/ucător/. * /născut la/ 23 noi. 1920, Cernăuți - + 20 apr. 1970, Paris, Franța/ Tatăl: Leo Antschel-Teitler (...) Mama: Friederike (Fritzi), născută Schrager. (...) În iunie 1942 părinții lui **P.C.** sunt deportați în Transnistria și apoi despărțiți. Tatăl va muri în orașul Gaisin, iar mama va fi împușcată în satul

Mihailovka. **P.C.** îi comunică unui prieten următoarele: ‘*Meine Eltern sind von den Deutschen erschosse worden. In Krasnopolka am Bug*’. **P.C.** reușește să se salveze cu ajutorul unui industriaș român din Cernăuți care îi oferă adăpost într-o fabrică de produse cosmetice și detergenți”.

Din păcate Florin Manolescu nu indică sursa - să fie chiar **P.(aul) C.(elan)?** Sau “prietenul” poetului - cine? Deci nu aflăm dacă “industriașul” care îl salvase era același Cornel Dumitrescu ori altul care “fabrica produse cosmetice și detergenți”. Dacă acela este “altul”, înseamnă că Cernăuțiul a avut mult mai mulți “drepti” ne-garantați de Israel.]

3) Familia noastră nu a atins malul Prutului: cu vreo 20 km înainte căruța în care ne aflam s-a întâlnit cu alte căruțe: noua frontieră fusese închisă cu mult înainte de termenul fixat, Rușii nu mai permiteau trecerea - deci, în bună limbă românească: au luat milioane de ostatici. Am fost siliți să facem cale întoarsă - tata:

«Ne-am dus la Prut români, ne întoarcem cetățeni sovietici - Dumnezeii ei de cetățenie!»

4) De reținut: “165.089 persoane care între iulie-octombrie 1940 trecuseră Prutul” - în Teritoriile Ocupate. Să facem și noi aritmetică - după informații fragmentare, însă autentice. Să luăm “persoanele trecute în cursul zilei de astăzi [30 iunie 1940]” prin doar trei (din cinci) puncte de frontieră: 7.600 și 2.000 - total: 9.600. Dacă vom multiplica numărul zilelor - începînd din cel mai târziu 15 iunie, 1940, când a început exodul evreilor spre Răsărit - secret, dar nu mai puțin important, vezi și mărturia lui Gr. Vindeleanu - în direcția Basarabiei (despre Bucovina se va afla doar în 26 iunie, din ultimatum că avea să fie ocupată - iar ei știau mai bine decât Statul Major al Armatei Române, oricum, decât ministrul Apărării, faimosul strateg generalul Florea Țenescu...) - rezultatul va fi cel puțin surprinzător: 16 ori 9.600 dă... 156.600 persoane. La acestea îi adăugăm pe cei trecuți după aceea, în intervalul iulie-octombrie: 165.089. Totalul spune: 321.689.

Desigur, nu toți “trecuții” pe malul stîng al Prutului erau evrei (eu am cunoștință de doi ne-evrei: A. Bârlădeanu și Celac...). Să zicem că numai 200.000 dintre ei (nu mai ținem seama de faptul că noua frontieră a fost trecută, în continuare, în ambe sensuri și după octombrie 1940, însă până una-alta nu avem cifre exacte). Dar mai existau evrei “pe loc” - câți: 200.000 (din cei cca 276.943 înregistrați ca domiciliați în Teritoriile Cedate)? Nu trebuie ignorați nici evreii alcătuind “ajutorul tovărășesc-proletar”, veniți cu camioanele (doar “civilii”) de dincolo de Nistru, începînd din 27 iunie 1940 - câți?: 10.000? 50.000?, cei mai mulți dintre ei nefiind evrei “moldoveni”, ci evrei ruși?

Or *toți evreii militanți bolșevici* (fie proveniți din România propriu-zisă, fie din Rusia, tocmai pentru că “dăduseră dovadă” cu asupra de măsură în Basarabia și în Bucovina de Nord, ocupate-sovietizate în acel An Negru) *fugiseră cu Armata lor Roșie după 22 iunie 1941*. Nu ei fuseseră victime ale răzbunării românilor, ci colaboraționiștii ordinari, denunțatorii mărunți.

Și nevinovații.

Din nou întrebarea: de unde ieșiseră, în România Mică din 1948 mai mulți evrei decât erau în România Mare dinainte de război?

Mister biblic. Cam tot așa fuseseră multiplicat pâinile, peștii...

Un martor de necontestat: Gr. Vindeleanu

Mărturia lui Z. K.-Gr. Vindeleanu, evreu basarabean, comunist, activist, ofițer în Armata Roșie cea care a... “liberat Bucureștiul de hoardele fasciste” taman la 23 august 1944...:

“...Am rupt-o cu ei încă din timpul războiului sovieto-finlandez [1939-40 - în prima parte Rușii au fost “rușinați”, dar copleșindu-i pe Finlandezi cu **diviziile**, i-au înfrânt - și au ocupat Karelia...- n.m. P.G.] - unul din actele cele mai mârșave ale lui Iosif Djugașvili Stalin... În sala de lectură a căminului studentesc [bucureștean] citeam știrile din acest criminal război (...) Am înțeles cauza și sensul rătăcirilor mele ideologice. I-am părăsit cu blestem!... Și totuși unul din «ei», bătînd la ușa auditoriului I de la Universitate, pe Edgar Quinet, unde eram în cursul examenului la ‘Istoria culturilor slave’ (prof. P. Panaitescu), m-a făcut să ies de la examen, să fug în grabă, să-mi adun catrafusele ca să apuc rapidul ‘Unirea’ București-Chișinău. Basarabia urma să fie «cedată». Atunci însă nu știam că am să revin aici, la București, numai după patru ani, purtînd involuntar titlurile de «davaiceas», «năvălitor», «aliat-ocupant» ș.a., nici că am să revin ca să văd cum s-a uneltit și s-a efectuat subjugarea întregii României unui sistem, unei ordini străine, urâte, neacceptate de majoritatea poporului român... În Gara de Nord aglomerația era mare. Secretul lui Polichinelle despre «cedarea» Basarabiei i-a făcut pe mulți să ia trenul: fanatici, amăgiți, buimăciți, trădători - toți se duceau, grăbiți, la Chișinău. *Era 17 iunie 1940* ¹⁾ (s. m., P.G.).

“Chișinăul liniștit, cu multe flori în parc, în bulevard, pe balcoane și la ferestre, însořit, afișa, totuși semne de neliniște. Pe ici pe colo soldați cu căști, în patrulă, cu baioneta la armă păreau alarmați, neliniștiți. Pe străzi oameni, în grupuri, vorbeau în șoaptă. Lângă Banca Municipală (...) misiții, negustorii de vinuri, fructe, cereale, se înghesuiau în grupuri mici, întindeau urechea către cineva dintre ei care povestea despre lucruri care nu se spun cu glas tare... Unii dintre prieteni (...) foști colegi de școală se aflau mobilizați pe linia Nistrului. Dl. Trimescu directorul aeroportului Chișinău a povestit la ureche brutarului Meier G. că noaptea sosise ordin de evacuare a aeroportului...

“Acum nu pot să-mi amintesc cum anume și pentru ce am ajuns și eu la etajul II al casei de la intersecția străzilor Alexandru cel Bun cu Armenească, vis-à-vis de magazinul de arme Vijeovsky. O mulțime de

tineri și de adulți - evrei, ruși, ucraineni, câțiva moldoveni - se înghesuiau în jurul vestitei Rozenberg, cu părul roșu ca flacăra (tot nu înțelegeam cum ea se afla aici, când se știa că de ani de zile era în închisoare la Penitenciarul Central...) și a lui Bubiș, Clinicikov, Moraru ș.a. Se dădeau ordine patrulilor (ale cui ordine? cu ce drept?) câte trei în patrulă - a «Autoapărării civile»: a opri și a dezarma orice grup răzleț de militari români! O mârșavă născocire a ocupanților ce stăteau gata de năvălire, dincolo de Nistru! Uneltele lor răspândeau marea minciună că, cică «Românii se retrag, jefuind și violînd» - una din calomniile politice întrebuintate atât de des de către năvălitorii ruși în diferite părți ale lumii, cu scopul clar de a sustrage atenția populației locale de la actul ocupației, al subjugării...

“Iată-mă cu o veche armă Browning, cu mine încă doi: F., G. și al treilea nu mai țin minte numele lui, băiat lung, taciturn. Mergeam în sus pe strada Gogol, țineam marginea trotuarului, apoi la dreapta, pe strada Viilor spre panta Buiucani. Deodată în fața noastră - un grup - trei soldați și un subofițer. F. îndreaptă arma spre dâșii. Îi spun la ureche: «Nu trebuie, ce faci?» El nu răspunde. «Aruncați armele!» Subofițerul aruncă pistolul.

Doi soldați aruncă armele. Al treilea o dă jos încet... F. i-o zmulge grosolan.

“«Măi fraților, ce vreți de la noi? Am primit ordin de retragere și îl executăm». Unul din soldați, mai în vârstă, vorbește cu noi: «Vai de noi, parcă ne-am uitat cu totul!»

“Eu stau ca trăsnet. Un amestec de consimțire și de milă îmi umple sufletul, inima mi se zbate intens... Ce porcărie cu aceste ‘patrile de autoapărare’. Nu e nici o apărare, fiindcă nimeni nu ne atacă. Toată povestea e o pură porcărie! Lângă pădurea Durlești un grup de militari români a interceptat o patrulă ca a noastră, a deschis focul. Unul din patrulă a căzut, ucis pe loc, doi au fugit... Cine era vinovatul în aceste cazuri tragice și nu mai puțin comice: nu agenții ocupanților, cei din strada Armenească, etajul II?

“...Stăteam (...) în întuneric, eu și același F., cu arma la picior, lângă intrarea în clădirea Manutanței Corpului III (în trecut). Noapte, numai scârțâitul ferestrelor și ușilor deschise și câte un lătrat de câine, departe. Din când în când, o împușcătură undeva, în oraș... Ne-au pus acolo «să apărăm-păzim». Ce să păzim? Clădirea pustie, golită de viață, de oameni?

“Toate acestea nu erau decât amănuntele sistemului stalinist de pregătire a ocupației: provocare de neliniște, de incertitudine, de spaimă, de buimăcire generală, pentru a veni apoi «ca eliberatori». Și «eliberatorii» au sosit pe la 4 dimineța, au apărut la poarta Manutanței... O tanchetă în frunte, două tancuri mari după ea. În stradă s-a oprit o coloană. Câteva minute de liniște, expectativă. Se vede că ei ne analizau. Mitraliera tanchetei îndreptată spre noi... Ambii încremeniți. Ca la comandă am aruncat armele. Ei au înțeles gestul, câțiva militari în uniforme stranii au ieșit din tancuri, cu căști apărătoare enorme pe cap. Ei se îndreptau spre noi. Unul din față ținea un pistol Mauser îndreptat asupra noastră. ‘Comandirul’ s-a apropiat la trei pași de noi.

«Cine sânteți?» (Vorbea rusește).

“Eu: «Patrula apărării civile!»

“«Ei bine, v-ați făcut datoria, mergeți acasă!»

“Un soldat ne-a pipăit totuși bine pe corp. Stăteam cu mâinile ridicate. Percheziția s-a terminat. Ne-am dus tăcuți acasă, pe străzile pline de soldați străini, tancuri, tunuri, camioane... F. s-a despărțit de mine la intersecția străzilor Pușkin-Alexandru cel Bun. Atunci nici el nici eu nu știam că după patru ani, când m-am întors ca militar sovietic, participând la re-ocuparea Chișinăului (august 1944), [ave]am să-l găsesc pe F. în lista împușcaților din toate categoriile, omorâți la sfârșitul lui 1940! Lichidarea în masă era una dintre metodele potolirii, închiderii gurilor, pentru ca ocupația să continue nestânjenită.

“...Basarabia era ocupată din nou!

“Ei, cum să nu! La 6 iulie 1940 marea ‘paradă’ a eliberării se desfășura în sunet de fanfare și zăngănitul coloanelor de tancuri. În funcția mea de ‘instructor la sovietul Chișinău’ am primit invitație la tribuna oficială. Executându-mi funcția de instructor, de nenumărate ori mă duceam să reprezint primăria în conflictele dintre cetățeni și putere: ocuparea ilegală de locuințe, expropriere ilegală la grădini, livezi ș.a. Din toate răspunderile mele scriam dări de seamă în folosul cetățenilor, căci 99% din plângeri erau îndreptățite. Chișinăuenii încă nu înțelegeau că s-a comis o năvălire, în care cei veniți își împlineau rolul de o-cu-panți!

“...Tribuna de ‘onoare’ era o enormă cutie de lemn, vopsită în roșu, răsturnată cu fundul în sus. Parada începea la 10, accesul la tribună se închidea la 9. (...) am văzut ceva, ce nu credeam să văd: de la colțul străzii Gogol până în strada Mihai Viteazul, pe două părți ale străzii Alexandru cel Bun stăteau înșirate «cordoanele de onoare» (distanța de

5-8 metri de la unul la altul): un enchevedist, un SS (da, da, nu te mira, cititorule!) în vestita uniformă ‘Mausfarbe’ (culoarea șoarecelui). Înțelegerea Hitler-Stalin era în toiul execuției pe puncte. Unul din ele era vizita în URSS a unui Batalion SS pentru a ajuta la repatrierea germanilor (dar și pentru a vizita lagărele de muncă forțată GULAG, a avut, se vede, SS-ul ce învăța în aceste lagăre...).

“«Coloanele de onoare» din 6 iulie 1940 de la Chișinău erau poate unica ‘manifestare fizică’ a regretabilei prietenii hitleristo-staliniste. Basarabia a căzut jertfă acestei prietenii împreună cu jumătate din Bucovina, o parte din Transilvania...

“Eu stăteam uimit și umilit, în fundul tribunei. În fața mea, (...) Hrușciiov, Mehlis (călăul suprem al Basarabiei), mareșalul Timoșenko, în al doilea rând fratele mareșalului, un țăran analfabet din satul Furmanovka, județul Cetatea Albă, «cucoana din Hâncești», fosta amantă și agentă a lui Kotovski, Crîlov, primarul Chișinăului, Sviridov, răzvrătit al tineretului - și alte «personalități»... Nu am putut continua. Nu am vrut să iau parte la această «bucurie tragică». Am înscenat o vomitare, m-am dat jos de la tribună, am trecut câteva controluri, am pornit-o în jos pe Gogol, am trecut prin parc, apoi pe diferite străzi din josul orașului, acasă... Eram într-adevăr trist, foarte trist și amărît...

“Atunci nu puteam să-mi închipui că, totuși, Adevărul va străbate straturile groase de minciună și inducere în eroare în masă, peste aproape o jumătate de veac ! ²⁾...

“Gr. Vindeleanu”

(Din *Basarabia*, revistă a Uniunii Scriitorilor din Moldova, nr. 6, 1991, Chișinău)

N O T E

1) La **17 iunie 1940, în “plină prigoană antisemită”**, evreul Gr. Vindeleanu era student la Universitatea bucureșteană și își trecea examenele ca oricare alt cetățean român.

2) Adevărul acela nu a străbătut nici până în clipa de față (2004) “straturile groase de minciună și de inducere în eroare de masă”. Fiindcă există, pentru evrei, un *adevăr etnic*.

Chiar Gr. Vindeleanu, excepție a excepțiilor dintre evreii basarabeni: se oprește cu mărturia sa la 6 iulie 1940. Or între 6 iulie 1940 - sărbătorirea bolșevico-nazistă a ocupării Basarabiei - și să spunem 6 iulie 1941 (Chișinăul a fost eliberat de Armata Română o săptămână mai târziu) ce a făcut, ce a dres tânărul evreu Gr. Vindeleanu, întors, la 18 iunie [1940] acasă, în Basarabia ce urma a fi abandonată sovieticilor? Am aflat în trecut că era “instructor la Sovietul Chișinău” și că se străduia să rezolve plângerile cetățenilor în legătură cu “exproprierile ilegale de locuințe, de grădini, de livezi”. Da, el era un mărunț activist comunist - însă nu atât de mărunț, altfel nu i s-ar fi ordonat, la București, să lase baltă examenele universitare și să alerge la Chișinău, unde urma să construiască societatea socialistă - nouă, justă; mărunțul “instructor”, fusese invitat în tribuna oficială...

Nici chiar Gr. Vindeleanu, om structural cinstit, neînraît de fanatismul bolșevic - dovada: chiar mărturia, după 50 ani! - nu merge... atât de departe, încât să spună *adevărul-adevărat*: Ce a făcut el în cele peste 12 luni în Basarabia sovietizată? Ce responsabilități a avut? Să se fi ocupat doar de “rezolvarea litigiilor legate de apartamente, de grădini, de livezi?” Admitem: o lună de zile (iulie 1940) așa va fi fost, fiindcă oamenii încă nu realizau ce înseamnă o ocupație bolșevică, în care “plângerile” pentru confiscări de case, de grădini încetează de a mai conta - contînd altceva: arestările, anchetele, distrugerea școlii românești, distrugerea biserii creștine - torturile, asasinatele, teroarea pură asupra populației băștinașe; atunci conta viața (și moartea).

Ce vor fi făcut între 26 iunie 1940 și 15 iulie 1941, (căderea Chișinăului) în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate de ruși A. Bârlădeanu, Roller, Mihail și Dan Oigenstein (Oișteanu), Sorin Toma, Bella Iosovici, Perahim, Celac - și mai cine?

“Discreția” evreilor privind activitatea lor bolșevică în slujba ocupantului rus al Basarabiei și al Bucovinei de Nord dovedește fără tăgadă *vinovăția* lor - grea, mânjită de sânge. Tăcere-din-ordin; în slujba

adevărului etnic...- adevărat numai când îl formulează-decretează evreii, în folosul lor.

Potrivit *adevărului etnic*, orice afirmație neconvenabilă, restabilitoare de cronologie, acuzațoare la adresa evreilor este tratată de “calomnie”, “minciună”, “propagandă fascistă sau/și antonesciană”, cunună a calificativelor negatoare-denigratoare: “antisemitism”- cum s-a întâmplat cu eseul de față prin vocile-condeiele vâșinskiene ale unor persoane citite care, fie nu citiseră textul incriminat (M. Șafir, G. Andreescu, A. Oișteanu, M.D. Gheorghiu), fie îl citiseră, însă îl deformaseră, falsificaseră, fabricînd “citate” (R. Ioanid, Isaac Chiva, Laszlo, Al. Florian).

Adevărul etnic funcționează și în cazurile martorilor-mincinoși dintre evrei - în sensul “acoperirii”; al “derogării”:

Primo Levi, cu al doilea volum de “memorii” - în care afirma că văzuse - cu ochii săi - camerele de gazare...;

Jerzy Kosinski, cu “amintirile” despre copilăria-i nefericită din timpul războiului, când țăranii polonezi îl chinuiau, îl martirizau (și sexual). Primo Levi și Kosinski s-au sinucis - de remușcări, pentru că mințiseră - în numele *adevărului etnic*. Marek Halter însă trăiește, bine-mersi și nu dă semne ca ar suferi ca urmare a - “amintirilor din Ghetoul Varșoviei”. Trăiesc în continuare, fără tulburări, evreii din “Comitetele Wilkomirski” - nume sub care se ascunsese impostorul elvețian Bruno Dösseker, și el “cronicar al suferințelor evreilor la Majdanek și la Auschwitz”. Când un jurnalist - tot elvețian - a descoperit “adevărul etnic” (Dösseker era un *goi* oarecare), evreii au sărit, nu în capul mincinosului, ci în al celui care îndrăznise să-l demaște, acuzîndu-l de... cum altfel: “revizionism”, negaționism”, “antisemitism visceral”.

Acești mincinoși nu sunt considerați mincinoși, ci purtători ai *adevărului etnic* (evreiesc), se înțelege.

Când ai crescut în cultul eternei victime inocente îți vine greu să accepți că ai fost și tu un bun călău

Evreii - iertare: “unii evrei” - nu acceptă mărturiile care îi pun pe (unii) dintre ei în cauză, vezi interminabila polemică în jurul **Cărții negre a comunismului** apărută sub direcția lui Stéphane Courtois la Robert Laffont, Paris, 1997.

Lucrare cu mari merite dar și cu nu mai puțin foarte-mari goluri de informație privind România...

...imputabile înainte de toate ignoranței coordonatorului: înainte de a studia istoriei rezistenței anticomuniste în Europa de Est, Courtois fusese director al revistei binenumite: *Communisme*... De aceea va fi încredințat redactarea capitolului “Europa Centrală și de Sud-Est” tovarășului-(său)-frățesc Karel Bartosek. Aparatcikul praghez, aterizat la Paris în 1983, a făcut culoarul revistei *L'Alternative* - cu folos: după un an a fost introdus prin efracție de Mihnea Berindei și de Alain Paruit (pe ei îi... introdusesem eu - prin față). Eternul tovarăș Bartosek a profitat de retragerea (temporară) a lui François Maspero, fondatorul, a pus mâna pe revistă, a rebotezat-o *La Nouvelle Alternative* și, dimpreună cu Berindei și cu Lavastine a prefăcut-o într-o publicație eurobolșevică. Din extemporalele cehului “despre istorie”, Courtois a înțeles că și-a găsit un tovarăș de idei, iar Bartosek terenul pe care să cultive materialismul-istoric, recolta de după 1989. Că Stéphane Courtois nu s-a despărțit de litera-și-spiritul revistei conduse o dovedește încuviințarea prin ne-amendare a “tezei” bartosekiste: *pentru scrierea istoriei contemporane martori credibili/ citabili nu sunt scriitorii - care au trăit și ei evenimentele (arestările, închisorile, exilul), pe care le-au așternut pe hârtie, ci... doar nescritorii - cu excepția rușilor Soljenițin, Șalamov, Bukovski, Nadejda Mandelstam...* - citez din ediția originală, pag. 289:

“Ar fi greșit să punem prea în față destinul dramaturgului ceh Vaclav Havel, al filosofului maghiar Istvan Bibo, al scriitorului român Paul Goma și pe al altora provenind din intelighenție și să-i lăsăm în umbră pe ‘oamenii de rând’”

De ce “ar fi greșit”? Tovarășul Bartosek de pe Vltava arată a fi

dublul tovarășului Ștefan Borbély de pe Someș: despre *martor, mărturie* gândesc la fel: cubic.

“Program” nu doar idiot, dar vădit diversionist: într-o Istorie ca cea numită, dacă a fost operată o “*ne-punere în față*” a unor persoane-personalități (numai dintre ne-ruși!), care ar fi făcut umbră... istoricilor comuniști de la Paris, deci s-a materializat operația de *decredibilizare a martorilor* (păcătuiau grav în ochii borbélylor transnaționali: erau și scriitori!), nu a fost compensată (sic) de vreo “punere-în-față”, la capitolul România, a, de pildă, muncitorului Vasile Paraschiv (știu de ce: pe când Paraschiv își risca viața pentru a depune mărturie - și la Paris -, Courtois era ocupat de *Communisme*, iar Bartosek nu terminase, la Praga, de stricat tot ceea ce îi încredințase Husák); nu apar nici poetul Dorin Tudoran, nici profesoara Doina Cornea... Să nu ne mirăm: cunoștințele bartosekiste se limitează la propriile note de lectură din *La Nouvelle* (sic) *Alternative*, iar “bibliografia” la o chestie semnată de reputata, inconturbabila, celebrissima cercetătoare Cristina Boico, mătușa lui V. Tismăneanu, fostă eroină a Rezistenței franceze și feroce “îndrumătoare ideologică” stalinistă (dimpreună cu soțul, “Boico”, general de grăniceri=securitate), în România sovietizată.

O astfel de concepție-despre-lume-și-istorie l-a determinat pe Stéphane Courtois ca ocupându-se de “materia” indicată de subtitlul lucrării: “**Crime, teroare, represiune**”- la capitolul României să omită cu seninătate “materialul bibliografic” aflat sub nas, gata-tradus în franceză și publicat de multă vreme: volumul de excepțională valoare (și documentară!) **O ultimă privire**, de Silviu Crăciunaș, apărut întâi în engleză, apoi, în 1961 echivalat în franceză (**Le dernier regard**); **La Cité Totale** de C. Dumitrescu (Seuil, 1980, postfațată de mine); deasemeni a tăcut răsunător toate cărțile mele editate și în franceză, începând din 1971: **La cellule des libérables**, **Elles étaient quatre**, **Gherla**, **Garde inverse**, **Dans le Cercle**, volume de mărturii ca **Le tremblement des hommes** (despre 1977), **Chassé croisé** (despre terorismul exercitat de “organe” și asupra românilor exilați la Paris, V. Tănase și P. Goma, nu doar asupra pomenitului în foarte-treacăt bulgar Markov), **Bonifacia**, **Le Calidor**, **L’Art de la Fugue** - și cel despre Pitești: **Les Chiens de mort** - *primul text apărut în limba franceză* (în 1981) *care vorbește despre fenomenul reeducării* - în schimb a citat din **Pitești** al lui Virgil Ierunca tradus în franceză cincisprezece ani mai târziu, în 1996... Cu atât mai ciudat-inadmisibilă ne-menționarea - cu program, s-a văzut -

a titlurilor de mai sus, cu cât ele apăruseră mult înainte de 1997, data editării **Cărții negre a comunismului**. Tot anterior - în 1994 - existau și lucrările de referință (nu și pentru Courtois-Bartosek!): **La vie en rouge** de Christian Duplan și Vincent Giret și **KGB en France** de Thierry Wolton, din 1986, devenite clasice, acestea din urmă nici măcar pomenite de Courtois.

Așa stînd lucrurile, nu este de mirare că în ditamai cărțoiul despre “teroarea comunistă” nu am găsit măcar o referire la *scriitorii vizionari* Dostoievski, Orwell, Koestler, fiindcă alcătuitoarii ei nu-i citiseră - iar dacă se va fi întîmplat minunea, puțin le-a păsat; nu citiseră nici opinia unui “coleg” de-al lor, Robert Conquest, autor al **Marei Terori**:

“Infinit mai bine, mai profund decât profesorii și istoricii stalinismului (Conquest înșiră vreo zece nume de “sovietologi” - n.m.) au scris Orwell, Koestler: ei au înțeles și au transmis realitatea stalinismului”.

În fine, a treia imputare la adresa lui Stéphane Courtois: consimțirea la adevărul imuabil al primei ediții a lucrării sale: în loc să repare erorile semnalate, “uitările” (la sugestiile - scrise - și ale mele), să vegheze la conformitatea traducerilor, a considerat **Addenda** adăugată variantei românești editată de Liiceanu la Humanitas (nu doar falsă, abuzivă, ci de-a dreptul suprealistă), “contribuție prețioasă la cunoașterea formelor de opoziție din România”. Astfel francezul Courtois a devenit complice la *falsificarea istoriei României operată, de astă dată, nu de către rollerii comuniști, ci de către “antirollerii-anticomuniști” Gabriel Liiceanu, Ana Blandiana și soțul său, Romulus Rusan*.

Acestei triplete de tinichea trebuie adăugați scriitorii-ziariști care angajează “*dialoguri*” în *perfectă necunoaștință de cauză*: Mircea Mihăieș (cu V. Tismăneanu, cu N. Manolescu), Rodica Palade (cu Brucan, cu Pavel Cîmpeanu), Stelian Tănase - cu sine însuși, G. Adameșteanu (cu cine nu?), Tismăneanu cu Iliescu. Pe de o parte, analfabeți profunzi: până în decembrie 1989 făcuseră “rezistență prin cultură”, pe timpul lui Ceaușescu, trăiseră binișor în mizeria și în teroarea generală, tocmai fiindcă făcuseră doar cultură, în care scop își propuseseră să rămână surzi-orbi la tot ce se petrecea în jurul lor; pe de altă parte, neavînd curajul elementar (de unde, dacă nu avseseră vreodată coloană vertebrală?) de a pune *întrebări adevărate* interlocutorului, îi lasă tot pe Brucan, pe Roman, pe Mizil, pe Bârlădeanu, pe Pleșiță, pe P. Cîmpeanu pe Iliescu și pe alți eterni bolșevici să scrie - tot ei - scurta-istorie a *lor*, nu **istoria**.

...Evreii, deci, consideră mărturiile nefavorabile sau doar neîntocmai tezelor lor: fie neconcludente, fie mincinoase, fie de-a dreptul “antisemite” (calificativ, nu doar un tic verbal, ci un fals secretat de lenea gândirii). În ciuda aparențelor și a legendelor tot de ei create, au o structură intolerantă, conservatoare, nu agreează schimbările de orientare ale mediului înconjurător, mai ales când acesta se vădește în dezacord cu interesele lor din momentul dat. Atunci se comportă precum colhoznicii din țările comuniste după 1989: percep *libertatea generală* adusă de căderea Zidului Berlinului ca pe un atentat la *libertatea lor* ca indivizi, grup, clan, amenințând *stabilitatea lor* materială, socială, psihologică - și ierarhizatoare (vezi-i și pe scriitorii români clasicizați...). Și intră în panică. Și devin neinteligenți, le sărăcește fulgerător fondul principal de cuvinte, discursul reducându-se la:

«Eu - victimă; el - antisemit».

Le este greu, foarte greu evreilor instalați de două milenii în statutul de victimă, în cultura “*unicului genocid: Shoah*” să admită adevărul istoric cel care spune: din nefericire, “genocid” se declină la plural. Au impus monopol asupra suferințelor, pretinzând că doar ei au fost persecutați, doar ei au suferit - în urmă cu peste o jumătate de secol - deci relativizând, negând, suferințele *goi*-lor pricinuite de ei, evreii și interzicând să se vorbească de alte lichidări în masă, de alte victime inocente, de alte comunități martirizate decât a lor. Zbateri dovedind insolență, nesimțire etică și, am mai spus: lipsă de inteligență.

Adevărul: și ei au fost călăi nepedepsiți pentru comunitățile căzute sub dominație bolșevică și continuă a fi, azi, în Palestina: John Sack, supraviețuitor al lagărelor de exterminare naziste a publicat recent o carte în care mărturisește: unii evrei, foste victime, cărora li s-a dat ocazia, sunt capabili de *răzbunare* cumplită (pe care ei, la *goi*, nu o acceptă, ci o consideră “antisemitism istoric”) - și îl numește pe Solomon Morel. Acesta, ca și el evreu polonez, după ocuparea întregii Polonii de către Armata Roșie fusese numit de sovietici comandant al unuia din multele lagăre de “denazificare”, cel din localitatea Swietochlowice. Solomon Morel a organizat acolo un adevărat abator: deținuții - nu doar foști auxiliari ai nemților, ci mai bine de trei sferturi dintre ei antinaziști care cunoscuseră lagărele germane; după o pauză (de un an), nefiind de acord cu politica de sovietizare, fuseseră arestați de comuniști. Or Solomon Morel nu făcea nici o deosebire între deținuți, ba îi considera pe anticomuniști mai periculoși decât... foștii gardieni ai lagărelor nemțești.

Drept care le rezerva un “tratament” inuman: îi închidea în cuști de câine, prin bătaie permanentă îi obliga să latre, să mănânce direct din gamelă - “câinește”; îi obliga pe deținuți să se insulte între ei, să se bată reciproc (în România încă nu începuse “reeducarea de tip Pitești...” - în Polonia: da), să se întrevioleze - înainte sau după ce erau violați de gardieni. Nu a fost singurul evreu, fostă victimă, prefăcut în călău de cea mai abjectă speță, autor al mai multor omoruri - cu martori; și-a continuat activitatea de torționar până la pensie... În 1994 a fugit în Israel, unde a solicitat... protecție. I s-a acordat pe dată. Procurorul polonez Eva Kok a cerut în mai multe rânduri autorităților israeliene extrădarea lui Morel, vinovat de crime împotriva omenirii. Israelienii au răspuns de fiecare dată că nu este cunoscută nici o persoană cu acel nume, cât despre acele fapte (prezentate de procuratura poloneză) nu a primit răspuns nici până în ziua de azi, ba i s-a atras atenția că insistența ei este “suspectă, are iz antisemit”...

Vina evreilor este, nu deicidul (condamnarea și uciderea lui Ieșua din Nașeret a fost rezultatul unui conflict intern, iudeo-iudeu), ci omucidul care a întunecat-însângerat întreg secolul al 20-lea odată cu Revoluția bolșevică, operă teoretică a lor, operă materializată și de ei prin teroare-teroare-teroare, vizînd distrugerea trupului și a sufletului omului - în Europa, în China, în Indochina, în Africa, în America Centrală și de Sud. Ei pretind (oricum: țin cu dinții de acest “adevăr”): singurul rău universal fusese “fașismul”; singurele victime - nevinovate, se înțelege - doar ei, evreii.

Întru... auto-ajutor, nu doar istoricii, ci întreaga intelectualitate oficială israeliană a(u) acordat turcilor certificat de bună-purtare și de nevinovăție (!) în campania furioasă a negării genocidului armenilor din 1915. Mai mult: autoritățile statului Israel, sprijinite gălăgios de “intelectuali oficiali”, de “specialiști în istorie” - oficiali și ei, aceștia “interiori”, dar și de exteriori, așa-numitele “sentinele”-, au declarat *persona non grata* pe solul Israelului - fie la congrese, la colocvii, fie în librării, ca autori de cărți - pe istoricii care, deși evrei, “pretindeau în mod trădător” (ce nerușinare din partea trădătorilor!) că... vânzătorii de țară (turcească!): armenii ar fi fost masacrați de bravii turci! Cum așa, doar turcii sunt cunoscuți ca persoane politicoase, blânde (n-ar ucide o muscă! - nu: o muscă, nu). Mai grav: calomniatorii au pretins că turcii ar fi comis un... genocid - când trebuie să se știe (“o dată pentru totdeauna”, vorba tovarășului Radu Florian): singurul genocid din istoria omenirii este cel

al căror victime au fost ei, evreii: Shoah! și doar ei. Cine susține contrariul (sau altceva) este un antisemit! - ca reputatul istoric francez Esther Benbassa, evreică originară din Salonic, ale cărei cursuri la Sorbona sunt sabotate de studenți evrei, urlând, isteric: «Antisemito!». Evreii sionisto-bolșevici neagă existența și ravagiile și durata comunismului - de ei inventat și pus în aplicare binișor înainte de apariția nazismului (acesta cu o durată de 12 ani, mort și îngropat în urmă cu 60 ani) - pe când comunismul lor e încă viu; și ucigaș - în Coreea de Nord, în China, în Cuba.

Dialog pe tema vinovăției și a evreilor? Greu de imaginat. Când vine vorba de așa ceva, evreii devin de o “discreție” grotescă, ridicolă, atunci când pretind că ei nu au dat, în viața lor, nici măcar o palmă vreunui *goi*, așa, ca de la cekisto-enkavedisto-securist la “dușmanul de clasă” (nu “de-rasă”, boje moi) încăput în etichetele sale de komisar-revoluționar-internaționalist!

Însă *goi*-i sânt, nu doar firoși “antisemiți”, ci și optimiști de nevindecă, își spun: «Nu va fi el omul chiar atât de tâmpit, de urât, de rău, de mincinos - cum este, de când îl știm...»

Ei bine, până una-alta omul acela este mincinos-urât-prost. Cine se mai îndoiește de asta să citească replica dată de Leon Wieseltier lui Adam Michnik (în *The New Republic*, publicație americană declarat pro-israeliană, din 4 iunie 2001). Scriind în *New York Times* din 17 martie 2001, despre cartea lui Jan T. Gross, **Vecinii**, Michnik, el însuși evreu, dintr-o familie de comuniști-aparatiști din Polonia sovietizată, se întreba dacă nu și evreii, ca reprezentanți de nădejde ai bolșevismului, vor fi având o părticică de vină în tragedia de la Jedwabne - și nu doar în aceea. I s-a închis gura pe dată - citez din Leon Wieseltier:

“Evreii de la Jedwabne din vara lui 1941 nu au făcut altceva decât să moară. Nu sunt de loc de acord că evenimentele de la Jedwabne cheamă la vreo autoexaminare din partea Evreilor” (s.m.).

Descurajant, detestabil, illogic, neuman “răspuns” - dovadă a orbirii, a relei credințe, a violenței isterice, a terorii asupra adevărului - ne-etnic. Totodată nesurprinzător: pentru jurnaliști ca Leon Wieseltier ¹⁾, Istoria tragică a celui de al Doilea Război Mondial a început abia “din vara lui 1941”, atunci când 1.600 evrei din târgul Jedwabne au fost asasinați de concetățenii lor polonezi, sub privirile aprobatoare ale nemților - în nici un caz aceeași Istorie (tragică) nu trebuie să cuprindă evenimentul anterior, pornit la 1 septembrie 1939, când Germania a atacat Polonia și în două săptămâni a înfrânt-o; nici evenimentul de la 17

septembrie 1939, când sovieticii au cules fructul gata “copt” de nemți, ocupînd partea estică a nefericitei țări, impunînd bolșevismul - ajutați cu zel de evrei. După Wieseltier masacrul din vara lui 1941 pornise din senin, din... “antisemitismul supt odată cu laptele mamei poloneze”, și nu din otrava celor 22 luni de teroare bolșevică, începută în septembrie 1939, în estul țării, exercitată și prin evrei.

Primatul Poloniei, Glemp, *după ce a exprimat regretele și căința Bisericii pentru pogromul de la Jedwabne*, a adăugat:

“...și Evreii trebuie să se întrebe dacă nu sunt vinovați de colaborare cu ocupantul bolșevic pentru arestările, maltratările, deportările Polonezilor, începînd din 17 septembrie 1939”.

Rabinul Varșoviei Michael Schudrich a început prin a spune:

“Încerc o adîncă rușine pentru bolșevicii de origine evreiască...”

- dar a sfîrșit fraza astfel:

“...deși aceia nu au acționat în numele națiunii evreiești...”

Iată la ce slujește un rabin: să dea răspunsuri la întrebările încuetoare. Numai că în virtutea acestei înțelepciuni nici criminalii polonezi care uciseseră evrei în iunie 1941 nu erau vinovați, fiindcă nici ei nu acționaseră “în numele națiunii” (poloneze), ci din pură, bestială, omenească răzbunare! *Însă polonezii ucigași au fost judecați-condamnați (unii executați) în 1946*. Rabinul îi avea în vedere numai și numai pe evrei - nu doar alcătuitori ai poporului ales ci și ai poporului veșnic nevinovat: sutele de mii de evrei comuniști, voluntari entuziaști în slujba ocupantului sovietic, al terorii din Karelia, din Polonia Orientală, în 1939; din 1940 în Țările Baltice, în Bucovina, în Basarabia, (dar și după 1944, din întreaga Polonie, Cehoslovacie, Ungarie, România, Bulgaria) “nu pot fi trași la răspundere”, fiindcă ei, bieții, “nu acționaseră în numele națiunii evreiești”. Să mai pretindem că Rozen a reprezentat o “excepție românească”!

Pierderile omenești au fost, de o parte și de alta atât de cumplite: 3 (6, după ultimele informații) milioane de polonezi au fost lichidați numai de naziști - dar de bolșevici?), încât, dacă nu este decent să ne întrebăm: «**Cine** a început primul?» - pentru că rana sângerează încă, vom formula astfel:

«*Cine s-a răzbunat - pe cine? Pentru ce? Când?*», deci:

«**Care** a fost **cronologia** faptelor?»

Întâi, în timp (în Polonia: începînd din **17 septembrie 1939**; în Țările Baltice, în Basarabia, Bucovina, Herța **din iunie 1940**) au avut loc

faptele de bestialitate ale evreilor în serviciul bolșevicilor ocupanți;

Apoi - din iulie 1941, măsurat fiind dezastrul material, mai ales uman pricinuit în 12 luni de sovietism (în Polonia: 22 luni), *victimele* - baltici, polonezi, ucraineni, români - *s-au răzbunat*.

Adevărat: necreștinește, neomenește, ticăloșește - potrivit Legii Talionului.

Ceea ce promiteau simpatizanții români ai bolșevismului, începînd din 1917, nu erau vorbe în vînt ale unor indivizi exaltați, nereprezentativi pentru societatea românească, spioni-agenți ai Rusiei; de cum sovietismul le-a oferit prilejul aplicării doctrinei... internaționaliste - au pus-o pe dată în practică, instaurînd teroarea bolșevică pură și dură în Teritoriile Ocupate.

Recapitulare: în zdrobitoarea lor majoritate evreii fuseseră ostili României Mari - de la început, din 27 martie 1918. De la înființarea Partidului Comunist Român, în 1921, comuniștii - în majoritate evrei (o parte locuind în alte țări, avînd o altă cetățenie decât româna: maghiară, poloneză, bulgară, germană, franceză și o “supracetățenie”: sovietică) au contestat justetea alipirii provinciilor istorice românești la România, au pledat pentru “restituirea Basarabiei către URSS” [reclamară și “restituirea Transilvaniei către... Republica Sovietică Maghiară” în 1919]. Răpirea Basarabiei și a Bucovinei de Nord din iunie 1940 a fost primită de evreii din întreaga Românie cu entuziasm delirant, mulți dintre cei aflați în afara Teritoriilor Cedate s-au grăbit să se mute în “Țara Strugurilor și a Pâinii” (URSS, firește), vorba unui notoriu poet-agent de influență NKVD, francezul Aragon, prin pana tovarășei sale, Elsa Triolet.

O remarcă: după 1775, față de indigenii români, ocupați, evreii aduși în Bucovina au manifestat totdeauna ostilitate, ură; pe ei îi denunțau stăpînului: ungur, în Transilvania, austroungur în Bucovina, rus în Basarabia - ca anti-iudei (încă nu era moda “antisemitismului”). De ce? Probabil-sigur: fiindcă românii alcătuiau, în Ardeal, în Maramureș, în Bucovina, în Basarabia comunitatea băștinașă, ocupată, colonizată, persecutată; evreii fuseseră, peste tot, dacă nu favorizați, sigur: nu atât de umilți, obijduiți, desconsiderați, declasați, măcar pentru că nu părți din țara lor fuseseră ocupate, colonizate cu străini care primiseră de la stăpînire mult mai multe drepturi decât indigenii. Ura maladivă a evreilor față de români - în Transilvania, în Maramureș, în Bucovina, în Basarabia - poate fi explicată și astfel: românul ocupat-colonizat

rămăsese, în continuare, rob (al ungarilor, al austriecilor, al rușilor). Pe când evreul juca peste tot - cu nuanțe - rolul supraveghetorului de robi: fusese și el rob, de aceea se purta mult mai “sever” decât stăpânul: știind, din experiență, unde doare mai tare, acolo lovea... Ura evreilor față de români s-a dezvoltat-manifestat, nu în Principatele Unite (România Mică) - de ce? De frică: știau din experiență până unde pot merge prea-departe: guvernul, administrația fiind românești, dacă s-ar fi comportat față de români așa cum o făceau în Rusia, în Austro-Ungaria, riscau să fie dați afar’ din țar’! Ci în provinciile românești înstrăinate. Acolo motivul suferinței evreului era unul deturnat: pentru că nu îndrăznea să-l acuze pe stăpân (austriac, ungar, rus) de cuvinte, de fapte anti-evreiești, *se răzbuna deviat* pe stăpânit, pe rob (românul) de... vorbe-de-năduf, interpretate: “anti-iudaism”, acuzație cu atât mai gălăgioasă, mai vehementă, cu cât bietul român nu avea cum să se disculpe - nu avea cuvinte, fiindcă nu avea cuvânt - necum să se apere activ. În același timp, *setea de apartenență la casta dominantă (în ciuda refuzului de a se asimila)* l-a făcut să chiar fie, nu doar să se declare Mare-Maghiar, Mare-Rus, în ciuda persecuțiilor crâncene suferite de la stăpânii unguri și ruși, nu de la robii acestora: românii. Masochism frizând patologia, altfel cum se explică filomaghiarismul până la caricatură al supraviețuitorilor evrei din lagărele de exterminare naziste, unde fuseseră trimiși de unguri?; dar filorusismul manifestat până la dictatură-segregație față de evreii ne-ruși, în Israel - cu toate că rușii i-au umilit, i-au prigonit, i-au pogromizat, i-au masacrat veacuri de-a rândul, în pauze folosindu-i pentru treburile murdare, de *calò* (călău, în țigănește) ca cele de pe timpul bolșevismului - ca apoi să-i alunge cu nagaika?

Comportament imoral din punctul de vedere al europenilor, “explicat” de înșiși evreii (Hannah Arendt) prin mileniile de persecuții cărora le fuseseră victime și care i-ar fi lichidat de multă vreme, dacă nu ar fi recurs la frecvente “derogări” de la etică (precum *adevărul etnic*). Oriunde, în oricare țară s-ar fi aflat comunitățile lor, ei “s-au dat” totdeauna cu stăpânul - ceea ce nu ar fi blamabil, dacă s-ar fi mărginit să-l slăvească și să-l cânte (am citat din R. Cosașu - vezi Bibliografia), să-i lustruiască cizmele cu limba și să capete răsplata *lingușirii*, care tot de la *limbă* se trage ea. Însă ei nu s-au mulțumit doar cu răsplata, pe lângă simbrie, ci au îndeplinit porunci netrebnice, murdare, criminale; nu de puține ori aveau ei - brigadieri și kapo din Antichitate și din Evul Mediu - “inițiative” în jefuirea, în asuprirea, în pedepsirea, în umilirea celor

mici, a celor înrobiți, a celor supuși, a celor suferinzi - a celor care nu se puteau apăra. Așa s-au ilustrat în statele kievliene după 1239, sub *ocupație* tătară, ca agenți executori (zapcii) nemiloși; în Spania, sub *ocupație* arabă, evreii tolerați făcuseră front comun cu toleranții arabi, batjocorindu-i pe creștini, chiar căsăpindu-i *pentru că...* “*mâncau carne de porc*”! - iar după ce ocupanții Iberiei au fost alungați, creștinii s-au răzbunat cumplit pe slugile zeloase ale maurilor: le-au ars pe rug, le-au expulzat (și fiindcă nu s-au creștinat); așa au făcut evreii în Africa de Nord, sub *ocupație* otomană; după ce și turcii au fost bătuți, siliți să se retragă, evreii nu au apucat a fi pedepsiți pentru murdarul auxiliariat, fiindcă s-au instalat alți ocupanți: francezii (de la 1830); când băștinașii algerieni au câștigat independența în 1962, au traversat Mediterana, în panică, nu doar francezii coloniști-colonizatori (*les pieds-noirs*); nu doar *harki*-i, algerieni luptând (mai ales făcând poliție în proprie țară, de partea francezilor și împotriva algerienilor). Dar și evreii. Știau ei de ce, însă explicau altceva: deși ei se aveau ca frații cu arabii în Maghreb, aceștia, brusc (“din senin”...) deveniseră antisemiți...

Antievreismul populației băștinașe din teritoriile românești ocupate era mult mai puternic, mai acuzat în Bucovina decât în Basarabia. Austria zmulse în 1775 Țara de Sus a Moldovei, o alipise la Galiția (botezând-o cu un termen slav: “Bucovina”, “Țara Fagilor”), o colonizase cu un imens număr de ruteni și cu foarte mulți evrei - tot galițieni. Or evreii din Bucovina și din Maramureș sub austrieci nu erau, față de băștinași, doar “venetici” (ca în Basarabia ocupată de ruși), ci și agenți zeloși ai ocupantului și legendar de nemiloși cu ocupatul : nu se mărgineau cu puterea economică acaparată (într-un timp record deveniseră proprietari, cu acte!, ai pășunilor, livezilor, pădurilor, ai munților întregi), dar exersau și una administrativo-politico-polițienească, de supraexploatare, de hiperterrorizare a românilor. Înainte de 1918 evreii aduși în Bucovina de ocupanții austrieci (în realitate austriecii îi... deportaseră în ținuturile cele mai îndepărtate de capitală, ca să scape de ei) se comportaseră față de indigenii români cu dispreț, cu aroganță, cu insensibilitate, cu neomenie egalate doar de slugărnicia, de supușenia oarbă, zeloasă și satisfăcută față de autorități, astfel anunțând comportamentul bestial, antiromân, anti-*goi*, anticreștin, *de după 28 iunie 1940*, de acea dată în numele ocupantului rus, bolșevic.

Așa se va fi explicând antievreismul acut al românilor din Țara de Sus a Moldovei, inclusiv al lui Eminescu; ca și marele număr de

legionari, de cuziști originari de acolo...

În fine, pentru că evreii originari din Basarabia și cei aflați în URSS înainte de Cedare (*din România - încă o dată: câte sute de mii trecuseră Prutul începând din 15 iunie 1940, din ordinul sovieticilor?*) alergaseră în Teritoriile Cedate și se dedaseră la acțiuni, nu de reparație socială, cum ar fi fost de așteptat de la niște comuniști, ci la *acte de barbarie pe criterii confesionale, național-rasiale* - azi se spune: "curățenie (epurare) etnică" - în vederea constituirii "Republicii Socialiste Sovietice Evreiești".

Când o mică parte din probe s-a aflat în fața ochilor, pe marginile gropilor comune des-acoperite, **atunci, abia atunci (adică: după 22 iunie 1941) Românii au început a se răzbuna pe evrei.**

«De ce s-au năpustit Evreii asupra Românilor în timpul evacuării Basarabiei, Bucovinei de Nord, Herței (în *Săptămâna Roșie: 28 iunie-3 iulie 1940*)?; de ce s-au încrâncenat asupra unor bieți soldați mobilizați și care primiseră ordin să se retragă fără a răspunde la provocări?; ce aveau de împărțit cu ei "narodnicii truditori sovietici", cum se prezentau, în limba română cea care nu există, agitatorii sosiți în grabă cu camioanele de peste Nistru - sau, ca Gr. Vindeleanu (ca Sorin Toma, ca Răutu, ca fratele său, tatăl lui A. Oișteanu, ca Roller, Perahim, Celac...), veniți din restul României pentru a construi cea mai dreaptă și mai bună și mai prosperă dintre societăți: comunista?; de ce mai ales Evreii i-au huiduit, i-au injuriat, i-au tratat de "regaliști", de "capitaliști-fașiști", de "moșieri-antisimiți", de "țâgani", i-au scuipat, i-au bătut cu pietre, i-au opărit cu uncrop, i-au împroșcat cu fecale, pe mulți i-au zmulș din coloane și după ce i-au ciomăgit, călcat în picioare, zgâriat (nu doar femeile s-au dedat la această practică isterică), unora le-au tăiat nasturii de la pantaloni, apoi i-au lăsat să plece în această postură umilitoare iar pe alții i-au reținut și i-au prefăcut în *primii prizonieri de război dintr-un război care nu exista?*;

«Și încă: de ce, intrând în masă în organele administrative, politice, polițienești ale sovieticilor ocupanți, evreii s-au purtat față de românii basarabeni, bucovineni, herțeni, de parcă aceștia ar fi fost, în ordine: babiloneni, egipteni, romani, spanioli, ruși, ucraineni, seminiții-etnii care îi persecutaseră, diseminaseră, masacraseră potrivit termenilor inventați de... români: *Inchiziție, pogrom?*»

La această întrebare îndurerată, de bun simț "răspundeau" peste câțiva ani, nu mulți: vreo cinci - securiștii evrei-unguri (e-he! ce Mari-Maghiari, evreii unguri!: cam ca Elie Wiesel; și aproape tot atât de

Mari-Ruși ca evreii sovietici, de teapa lui Nicolski-Grünberg), când îi rupeau în bătai pe țăranii români din Oltenia, din Dobrogea, din Muntenia - care nu pricepeau de ce trebuie să “adere” la... colhoz:

«*Voi*, care ne-ați trimis la Auschwitz!» - *voi*-care fiind *noi*-care, *Românii*...

Logică de cristal, ilustrată de ultramediatizatul, mereu-pomenitul Elie Wiesel, cel care prin 1980, declara la televiziunea franceză că el și cu ai săi din Sighet fusese(ră) arestați și trimiși la Auschwitz - în aprilie 1944 (**aprilie una mie nouă sute patruzeci și patru**) de către... jandarmii români! - am mai spus-o? - ei bine, am s-o re-re-re-spun. Când Eugène Ionesco atrăsese atenția prietenului său asupra adevărului: Transilvania de Nord, deci și Sighetul, fusese, între 30 septembrie 1940 și primăvara anului 1945 sub ocupație maghiară, prin urmare jandarmii erau unguri, nu români, Wiesel răspunsese vesel, cu un zâmbet pișicher, că nu contează “amănuntul”, oricum, francezii tot nu cunosc istorie și puțin le pasă de “asta”.

Mie îmi pasă de “asta” - ca român, ca basarabean.

Evreii au tot vorbit în ultima jumătate de veac despre *asta* a lor (iar Wiesel a făcut din *asta* o tribună pe cât de lucrativă, pe atât de mincinoasă întru promovarea propriei persoane și pentru funcționarea din plin a industriei holocaustului - vezi, la Bibliografie, cartea lui Norman B. Finkelstein); tot vorbind, au monopolizat Cuvântul, au confiscat suferința: pentru ei nu există, în Istorie, decât un singur genocid: cel al căror victime au fost ei și numai ei; nu acceptă că în lagărele naziste au fost exterminate *și alte etnii*, **cronologic înaintea evreilor**: ȝiganii *și* slavii, în general, în special **polonezii: începînd din septembrie 1939**; *și* ucrainenii *și* rușii, după iulie 1941; dintre germani, din 1938: *și* catolicii *și* nobilii *și* homosexualii *și* handicapații; evreii nu admit că, *înainte de Shoah*, Turcia, aliata strategică a Israelului care și ea, după cum știe lumea întreagă, apăra cu iataganul “democrația occidentală în Orient” (sic), se dedase, cu mare vitejie, în 1915, “unei mici operații de purificare”: masacrarea armenilor; tot înainte de Shoah; genocidul organizat în două rînduri în Ucraina; că *după Holocaust* s-au semnalat masacre cu caracter de genocid în lumea comunistă: în Basarabia, între 1946-47, în China, în Tibet, în Coreea de Nord, Cambodgia, Cecenia. Din nefericire, tragedia evreilor din timpul ultimului război mondial nu a fost nici prima, nici ultima din secolul al XX-lea...

Cine nu a auzit de Ilia Ehrenburg? Mulți, dar puțini știu că scriitorul (și nu era rău, ticălosul!) după ce fusese, între cele două războaie, agent de influență mai ales în Franța, își continuase activitatea de *dezinformator*, pe timpul războiului, nu doar ca jurnalist de front, ci... ca explicator-șef și îndemnător-absolvitor al bestialităților pe care *trebuiau* să le facă ostașii Armatei Roșii, cu... femeia dușmanului. Ar fi un act de salubritate publică adunarea într-o *Antologie a Abjecției* (și depunerea ei la Nürnberg II) a articolelelor **scriitorului** Ilia Ehrenburg despre “Nemțoaică” și despre ce *trebuia* (fiind o “datorie de onoare”) să-i facă un adevărat ostaș sovietic, comunist.

Bietul soldat care-și arunca ochii pe ce stătea scris în ziarul Armatei Roșii, înainte de a-și răsuși țigări din el: nu știa geografie, nici istorie, habar n-avea de nimic din ce se întâmpla, nu doar în lume, ci în propria-i țară - așa că nu avea nevoie de îndemnul-prin-gazetă de a-i jefui pe Nemți («*Davai cias!*») a rămas în oasele auzului ne-rușilor ca și: «Vin Tătarii!», prizonierii de la Stalingrad au mărturisit că aceasta era întâia cerință a învingătorilor: să dea *ciasul!*), de a maltrata populația civilă întâlnită; și nu avea nevoie de un curs de alfabetizare, ca să afle ce să facă el cu *femeia* de la vârsta de cinci ani la o sută - cum, ce? S-o pună jos și s-o violeze, el și întregul său regiment, până la moarte - și, vai, dincolo de ea... Însă, iată: afla pentru întâia oară (dar el nu știa că e prima-oară): superiorii nu numai că nu-i pedepseau pe inferiorii care “se mai și dedau...”, ci îi îndemnau să facă; tot repetînd-repetînd obligația ostașului sovietic (ceea ce el, oricum, făcea, prin tradiție rusească - răuvoitorii spun: slavă, arătînd spre sârbi), îi dădea de înțeles că, de nu va face așa, abia atunci va fi pedepsit. Și nu știa, viteazul krasnoarmeieț (care mărșăluia spre Apus, imaginîndu-și Berlinul ca Raiul Rusesc: o poiană cu flori unde, printre munți de cărnați, șerpuiesc pâraie de votcă) dacă femeile pe care le viola și le mai și ucidea erau, cu adevărat, nemțoaice iar dacă da: naziste ori ba; pro, ori antihitleriste?; și nu-i păsa dacă “Nemțoaica” era, în fapt, o fostă victimă a neamțului: poloneză, rusoaică, ucraineancă, evreică...- oricum, el nu știa care-cum e - și nici nu era obligat să știe: doar era krasnoarmeieț!

Mărturia unui ostaș - din volumul **Războiul nu are chip de femeie** de Svetlana Alexievici, Presse de la Renaissance, 2004, p. 24:

“Ofensivă! Tot înainte! Primele sate nemțești... Eram tineri, în putere... Patru ani fără femeie... În pivnițe: vin. Și fete... Puneam mâna pe câte una și... Eram zece, la una... Nu erau destule femei, populația

fugea din fața armatei sovietice. Prindeam fete tinere, copile... Doisprezece ani... Dacă mucoasele plâneau, le băteam, le îndesam o cârpă în gură. Pe ele le durea, pe noi sbaterile lor ne făceau să râdem. Azi nu înțeleg cum am putut participa la astfel de... Un băiat de familie ca mine...”

Rezultatul îndoctrinării ehrenburge:

Ostașii Armatei Roșii le-au violat repetat pe toate femeile supraviețuitoare ale lagărelor germane “liberate” de ei sau predate (gata liberate) de Aliți... Și pe toate femeile, fetele, copilele din canalele Berlinului, adăpostite acolo, de săptămâni, ca să scape de bombardamente.

Lui Ilia Ehrenburg nu-i păsa - el își făcuse datoria de “umanist”: strecurase otrava în urechea rusului, rusul să se descurce! Fiindcă Ehrenburg știa ce știa: nu e necesar să-i și explici omului simplu (chiar dacă e “băiat de familie”) de ce trebuie să facă răul, doar să-i comunici că are voie să-l facă; și că e bine să facă rău.

Și eu știu ce știu: dacă Ilia Ehrenburg printr-o minune ar mai fi în viață, acum ar avea 111 ani și în loc să fie judecat pentru incitare la crimă, ar fi numit director de onoare al Muzeului Holocaustului din Washington, consilier psihologico-ideologico-pedagogic, alături de Șaranski și coleg de “umanism” al criminalului de război Ariel Sharon.

À propos de sârmanul “refuznik” Nathan Șaranski, “persecutat în URSS pentru ideile și acțiunile anticomuniste”, internat în lagăr: aici, în Occident, făcusem pentru el o uriașă campanie de petiții, manifestații, meetinguri, interpelări ale oamenilor politici, să intervină în favoarea “militantului pentru drepturile omului, încarcerat...” (noi, cei care știam ceva rusă tăceam, complici-ai-unei-cauze-bune: “refuznik” nu însemna: “cel care refuză sistemul sovietic”, ci cu totul altceva: “*cel căruia i s-a refuzat viza de emigrare în Israel*”...). Ei bine, după lupte seculare, “dizidentul Șaranski” a fost liberat - și din lagărul mic, gulagul și din cel mare, URSS. Îl așteptam la Paris, pentru tradiționala conferință de presă - “în apărarea drepturilor omului”. Dar eroul nu a venit; a dispărut și soția sa, Abigail, care ne fusese, ca să spun așa, stindard în toate manifestațiile. Se dusesse în Israel, să-și vadă, în sfârșit, soțul. La scurtă vreme am aflat că “apărătorul (și martirul) drepturilor omului”, “contestatarul (refuznik-ul) sistemului sovietic” Șaranski a aderat la un partid de extremă dreaptă, rasist, anti-*goi* - anticreștin, antiarab. Când Ariel Sharon a devenit prim-ministru, l-a numit pe Șaranski ministru al... colonizărilor: al politicii de

alungare a băștinașilor palestinieni din Palestina natală și de “implantare” a unor recenți evrei, în majoritate provenind din Rusia...

De astă dată, à propos de drepturile omului:

Israelul este singurul stat din lume care nu acordă azil politic, iar “drepturile” sunt numai pentru evrei - fie ei japonezi, de curând încași din Perù - însă nu pentru oamenii pământului, alungați de pe pământul lor.

“Societatea nouă” instaurată în Rusia în 1917, întinsă în toată lumea (cu excepția Israelului!) ca râia, ca sifilisul, ca sida (cu concursul entuziast, decisiv al evreilor) a fost incapabilă, în peste șapte decenii, să confecționeze simple ustensile casnice de tipul șurubelniței, tirbușonului, nasturilor, âcelor de cusut, medicamentelor curente; în schimb, de la origine s-a arătat expertă în producerea armelor: cine nu a auzit de Kalașnikov, de Katiușa, de Skud, de Sam, de Tokarev, de Mig, de Suhoi, de arme chimice și biologice - de Cernobîl, de “Kursk”?

Etern comunistă Coreea de Nord înregistrează mii de morți de foame (pe an?, pe lună? pe săptămână?), însă are arma atomică!

N O T E

1) Dar cine este Leon Wieseltier? Apelăm la cineva care îl cunoaște bine: Norman G. Finkelstein (op. cit. pp. 64-68):

“La apariția ultimei absurdități despre Holocaust, [volumul] **Călăii voluntari ai lui Hitler** de Daniel Jonah Goldhagen toate jurnalele [americane] importante au publicat cel puțin un articol” [ultraelogios], scrie Norman G. Finkelstein. “E. Wiesel vorbește de «remarcabilă cercetare», «profuziune de probe (...), valuri de documente», «fantastică contribuție la înțelegerea învățămintelor Holocaustului...» (...)

Norman G. Finkelstein continuă:

“În **Teza lui Goldhagen și adevărul istoric** Ruth Bettina Birn și cu mine am demonstrat că lucrarea lui Goldhagen este nulă”. (...) “În campania contra noastră Leon Wieseltier, responsabil al rubricii literare din perio-dicul pro-israelian *New Republic*, a protestat pe lângă Michael Neuman, descriindu-mă astfel: «Finkelstein este o otravă, un jidan împruțit, bântuit de ură de sine» (...) Ruth Bettina Birn a fost calificată de «reprezentantă a rasei vinovaților» - fiindcă este originară din Germania, iar eu: «un antisemit care meritase ceea ce îndurase familia sa din partea naziștilor [mama lui Finkelstein era supraviețuitoare a Ghetoului din Varșovia n.m. P.G.]» - acuzații la care s-au asociat Stanley Hoffmann și Charles Maier, de la Harvard”.

[Tot de “jidani împruțiți” și de “antisemiți” au fost tratați evrei ca Raymond Aron, Esther Benbassa, Simone Weil, Daniel Barenboim, Rony Brauman, Jean Daniel, de curând Joschka Fisher, Daniel Kohn-Bendit... și încă mulți, mulți alții care nu au consimțit să ragă în Corul Armatei Roșii de la Tel-Aviv].

Martiriul Basarabiei și al Bucovinei de Nord între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941

I

Prima perioadă de teroare:

evacuarea: 28 iunie - 3 iulie 1940:

“La Chișinău era exercitată [teroarea] de către tradiționalele «patrulele de autoapărare» (sic) cu sediul pe strada Armenească și dirijată de faimoasa “Rozenberg cea Roșcată”, de Bubiș, de Clinicikov și de Melnic. Avocatul Steinberg a acționat independent o vreme, apoi a fost cooptat de patrule”.

A doua perioadă :

de la 3 iulie la sfârșitul lunii august:

“- Preluarea administrației de către funcționari aduși din Rusia;

“- Înlocuirea «patrulelor de revoluționari locali (sic)» cu «truditori NKVD profesioniști»;

“- Arestarea tuturor persoanelor suspecte, în primul rând a oamenilor politici, mai ales a celor din Sfatul Țării care militaseră pentru unirea Basarabiei cu România din 1917: 5 foști deputați în Sfatul Țării (printre care: Ion Codreanu, Leancă, Secară, Catelli), un fost senator, acuzați de... trădare de patrie (sovietică, se înțelege);

“- foști ofițeri în Armata Albă;

“- funcționari civili și militari - aceștia au fost transferați pentru mai multă siguranță la Tiraspol, pe malul stâng al Nistrului, pretextând că nu mai era loc la Chișinău”.

“Sărbătorirea liberării Basarabiei de sub jugul boierilor români - la Chișinău - la 6 iulie 1940:

“Statuia regelui Ferdinand pe care evreii scriseseră lozinci profanatoare și antiromânești a fost învelită în pânză roșie și împodobită cu portretul lui Stalin; pe coloanele Clopotniței Catedralei (învelite în roșu): portretele lui Stalin și Molotov;

“În tribuna oficială: N.S. Hrușciiov, comisarul Mehlis, mareșalul Timoșenko (el condusesese «operațiunile militare»).

“Reprezentanți ai truditorimii localnice”: fratele lui Timoșenko, țăran analfabet din Furmanovka, Cetatea Albă; Krîlov, primarul Chișinăului, Sviridov, responsabilul Komsomolului.

“Cordoanele Gărzii de Onoare (comandată de generalul NKVD Bodin) erau alcătuite din: *trupe NKVD și trupe S.S.* (un batalion de S.S.-iști se afla în Basarabia, pentru a-i conduce în Germania pe coloniștii germani din Sud)” [vezi și mărturia lui Gr. Vindeleanu].

“În această perioadă au fost confiscate aparatele de radio și introdusă radioficarea.

“S-au înființat organizații de partid în toate localitățile.

“La 2 august a fost adoptată legea de «Alcătuire a Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești Unionale».

“Tot atunci s-a declarat «reunirea RSSMU cu RSSAM»(!)

“Noul președinte al guvernului, Konstantinov anunță că Nordul [județul Hotin] precum și Sudul [județele Ismail și Cetatea Albă] nu mai fac parte din Basarabia, ci din... Ucraina”.

Organizare: “RSSM(U) condusă de o «comisie guvernamentală creată de către Sovietul Comisarilor Poporului» în care intră:

“- tov. Ilinski, locțiitor al președintelui (Konstantinov);

“- tov. Sazîkin - ministru de Interne

“- tov. Orlov, șeful Cărmuirii Republicane (?)

“- tov. Soracian, - gospodăria comunală

“- tov. Melnic, preș. al sovietului orășenesc Chișinău”.

După cum se vede: nici un aborigen...

Imediat după 28 iunie 1940, Armata Roșie a fost primită de evrei cu entuziasm: La Chișinău, avocatul Steinberg a desfășurat lozinca:

«Bine ați venit! V-am așteptat 22 ani!»

Procuror-general: evreul Chitiș (de la Tiraspol).

La Orhei: s-a autoînscăunat prefect: Trostinețchi, procuror: Boris Cogan, Dr. Burd: medic primar; Rechis a doborât portretele familiei regale și le-a călcat în picioare; un soldat evreu a părăsit coloana în retragere și a tras cu arma în... statuia lui Vasile Lupu...

La Rezina: evreii au aruncat în Nistru statuia lui Ferdinand;

La Tighina: “comitetul de primire” (a sovieticilor) a fost animat de inginerul Muhlmann și de avocatul T. Boris;

“Colectivizarea s-a făcut fără opoziție: țăranii erau de terorizați, traumatizați de brutalitatea ocupației și au «consimțit»”.

“CADRELE BOLȘEVICILOR

Alexandru Moraru

“(documentele acuză regimul sovietic) materiale noi din arhive vechi

“Procesul de colonizare a Basarabiei, început în 1812 de autoritățile Rusiei țariste după ruperea ei din trupul Moldovei, a avut un impact tragic pentru românii basarabeni și extrem de favorabil pentru străini. Amestecul populației locale cu tot felul de veniți (ruși, ucraineni, evrei, găgăuzi, bulgari, nemți, țigani) și deportarea a sute de mii de familii basarabene în Ucraina, Altai, Siberia, preponderent din cei mai avuți, avea un scop: de a distruge structura etnică românească și de a schimba raportul de forțe în favoarea celor împrăriați de guvernul țarist din contul populației locale deportate.

“Unii istorici consideră că anume de atunci au început toate nenorocirile. Străinii au pus stăpânire pe economie, comerț, politică și cultură. Pământul mănos, frumusețea naturii, oamenii harnici, buni, primitivi și în majoritate “cu capul plecat” i-au făcut pe străini să creadă că și-au găsit, pământul făgăduințelor. Din aceste motive au început să-și aducă părinții, frații, prietenii; să cumpere imobile și proprietăți funciare la un preț de nimic, devenind adevărații stăpâni ai guberniei Basarabia.

“Perioada anilor 1918-iunie 1940, când populația Basarabiei prin act legislativ al Sfatului Țării s-a reunificat cu Țara, a fost o perioadă de ascensiune națională. Au fost stabilite principii marcante ale democrației. Autoritățile române n-au recurs la violență pentru a schimba raportul de forțe în favoarea românilor basarabeni, n-au au fost făcute deportări, fiind păstrată componența etnică constituită de Rusia țaristă. Aceasta înseamnă că întreaga masă de ruși, evrei și ucraineni cum s-au stabilit în orașe și orașele până în 1917, așa au rămas. În mediul rural reprezentanții acestor națiuni nu prea se stabileau cu traiul, probabil din motiv că la sate posibilitățile de a face politică sunt mai mici. În aceeași ordine de idei trebuie să clarificăm un lucru de la bun început: nici rușii, nici ucrainenii veniți în Basarabia nu se compară cu cei din patrie...Pe parcursul materialului, nu intenționez să offensez o națiune oarecare, mă refer doar la o anumită categorie de “internaționaliști”.

“Dar să revenim la anul 1940.

“După cum afirmă cunoscutul istoric Florin Becescu, despre evenimentele care urmau să se desfășoare în iunie 1940 populația evreiască a fost înștiințată și pregătită din timp.

“Dovada constă din unele măsuri de prudență ale comercianților-preponderent evrei. Astfel, până în iunie 1940 erau destul de insistenți, propunând mărfurile sale pe datorie. Iar din partea a 2-a a lunii iunie 40 aceștea refuzau orice livrare de mărfuri în credit.

“O parte din respectiva minoritate națională, considerați în perioada aceea meșteri ai zvonurilor, îndeplinind misiunile Moscovei, lansau printre populație și funcționarii români o aberantă recomandare, că în cazul cedării Basarabiei și Bucovinei de Nord nu e nevoie de părăsit aceste provincii, căci sub ocupația sovietică se vor obține slujbe mai bine plătite. Mai mult decât atât, în taină deja erau constituite comitete speciale (compuse din principalele minorități naționale: evrei, ucrainenii și ruși), care aveau ca scop organizarea programului de primire a trupelor sovietice .

“În scopul de a demonstra credința sovieticilor, persoane din rândul minorităților naționale, preponderent evrei și ucrainenii, înarmați în mare taină cu arme primite de peste Nistru cu câteva săptămâni înainte de ziua nefericită de 28 iunie, au omorât, batjocorit și au adus mari stricăciuni ostașilor, ofițerilor români și rudelor acestora. Există zeci de cazuri care demonstrează, că mulți soldați români au fost împușcați chiar în ziua aceasta rușinoasă, fără a avea dreptul de a răspunde cu foc la foc.

“Cred că câteva exemple după aceste afirmații n-ar strica:

“La Chișinău, avocatul Carol Steinberg organizează, împreună cu alți (...), comitetul de primire a bolșevicilor. Acest comitet, împreună cu multă populație evreiască întâmpină hoardele năvălitoare cu steaguri roșii și cu placcarde pe care era scris: «Bine ați venit, v-am așteptat 22 ani!».

La Orhei, capitaliștii (...) Trostinețchi, Cogan Boris, avocatul Rabinovici și doctorul Burd, au format comitetul comunist (comitet pentru întâlnirea [întâmpinarea] eliberatorilor”, fiindcă comitetul comunist a activat în ilegalitate pe tot parcursul perioadei 1918-1940, fiind doar luat la evidența poliției județene - A.M.). Imediat după instaurarea regimului sovietic, Trostinețchi a fost numit prefectul județului, tipograful Malchevici - primar, Cogan Boris: procuror și dr. Burd - medic primar al județului. Toți aceștia la intrarea trupelor sovietice au ținut discursuri prin care au adus cele mai grele insulte țării noastre. (...) Rechis, fost funcționar al prefecturii, a dat jos de pe pereți portretele familiei regale și le-a batjocorit în fața mulțimii îmbătate de fericire, iar un soldat evreu concentrat, părăsindu-și unitatea cu întreg echipamentul și ajungând în piața orașului, a tras cu arma în statuia lui Vasile Lupu.

“La Rezina, evreii au ridicat statuia regelui Ferdinand și în procesiune au aruncat-o în Nistru, întâmpinând pe bolșevici cu drapele roșii și pâine și sare. Aceleași fapte jignitoare la adresa demnității naționale românești s-au întâmplat în târgul Telenеști.

“La Tighina comitetul de primire a trupelor bolșevice a fost format din

inginerul Mulmann, fost în serviciul primăriei, avocatul Titus Boris și alții. S-au ținut de asemenea, discursuri pline de insulte și s-a manifestat îndelung pe străzi, cu steaguri roșii. Ca la comandă, toate prăvăliile și casele (...) au fost împodobite cu drapelul sovietic. În aceeași zi s-au schimbat și firmele.

“La Soroca, înainte de intrarea bolșevicilor s-au format gărzi (...) înarmate care au jefuit instituțiile publice și casele particulare ale românilor. Au fost ridicate toate portretele familiei regale și arse pe foc. (...) Din ordinul sovietelor în simbria cărora erau, evreii au organizat un întreg sistem de a împiedicare a evacuării Basarabiei. Jefuiau bagaje și creau obstacole celor ce încercau să se refugieze, în special - funcționarilor, pe care îi arestau pentru a-i preda sovieticilor. Au rechiziționat, sub amenințarea revolverului toate mijloacele de transport: trăsură, căruțe, mașini, etc.

“Cu un an mai târziu, la 19 octombrie 1941 Mareșalul Ion Antonescu în răspunsul lui la cele două scrisori ale lui Filderman Wilhelm, Președintele Federației Comunităților Evreiești din România printre alte subiecte i-a adus aminte de anul 1940:

“Vă gândiți, v-ați gândit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei și ce se petrece astăzi, când zi de zi și ceas de ceas plătim cu mărînimie și în sânge, cu foarte mult sânge, ura cu care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne-au tratat la retragerea din Basarabia, cum ne-au primit la reîntoarcere și ne-au tratat de la Nistru până la Odessa și pe meleagurile Mării de Azov?

Dar potrivit unei tradiții, voiți să vă transformați și de astă dată din acuzați în acuzatori, făcându-vă că uitați pricinile care au determinat situațiile pe care le plângeți. Să-mi dați voie să vă întreb și prin Dvs. să întreb pe toți coreligionarii Dvs. care au aplaudat cu atât mai frenetic cu cât suferințele și loviturile primite de noi erau mai mari.

Ce-ați făcut Dvs., anul trecut cînd ați auzit cum s-au purtat evreii din Basarabia și Bucovina, au scuipat ofițerii noștri, le-au smulț epoleții, le-au rupt uniforme și cît au putut au omorât mișelește soldatii cu bâte. Am dovezi.

Aceiași ticăloși au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori și au sărbătorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare.

În timpul ocupației bolșevice, aceia pentru care vă înduioșați astăzi au trădat pe bunii români, i-au denunțat urgiei comuniste și au adus jale și doliu în multe familii românești.

Din pivnițele Chișinăului se scot zilnic, oribil mutilate, cadavrele martirilor noștri, care au fost astfel răsplătiți fiindcă 20 de ani au întins o mână prietenească acestor fiare ingrate.

Sînt fapte ce se cunosc, pe care le cunoașteți desigur și Dvs. și pe care le puteți afla în amănunt.

V-ați întrebat Dvs. de ce și-au incendiat evreii casele înainte de a se

retrage? Vă puteți explica de ce în înaintarea noastră am găsit copii evrei de 14-15 ani, cu buzunarele pline de grenade?

V-ați întrebat câți din ai noștri au căzut omorâți mișelește de coreligionarii Dvs., câți din ei au fost îngropați înainte de a fi morți? Voiți și în această privință dovezi - le veți avea.

Sînt acte de ură, împinsă pînă la nebunie, pe care evreii Dvs.au afișat-o împotriva poporului nostru tolerant și ospitalier, dar astăzi demn și conștient de drepturile lui.” (subl. mea, P.G.)

“Zilele trăite la sfârșitul lui iunie 1940 au fost desigur din cele mai tragice pe care le-a trăit vreo dată neamul românesc și constituie o perioadă neagră în istoria lui.

“Deja e pe sfârșite al 5-lea an din mileniul III, dar pînă în prezent există cărți “închise în pușcării”. Pentru a confirma justetea acestor cuvinte e de ajuns să vă propun să găsiți de exemplu două cărți considerate”periculoase” pînă în prezent:

“1. Basarabia dezrobită (drepturi istorice, nelegiuiri bolșevice, înfăptuiri românești), lucrare a Guvernământului Basarabiei apărută în iulie 1942 sub îngrijirea Institutului de Arte Grafice” Marvan” S.A.R. (292 pag.)

“În temeiul unui document de arhivă sovietic din 1940 - în 2003 pregătisem un material documentar intitulat “1940: când au năvălit “eliberatorii” publicat în săptămânalul”Glasul Națiunii” în nr.24-29 din iulie-august. Acest articolul este o dovadă, prezentând câteva sute de argumente solide, inclusiv statistice, economice și culturale, că *spre mijlocul anului 1940 în Basarabia majoritatea orașelor și orășelelor erau deja electrificate și telefonizate, activau o sumedenie de școli, o rețea bună de șosele, biblioteci, magazine, cinematografe și teatre. Pentru informare: în 1940, pînă la 28 iunie, în Chișinău erau mai multe cinematografe decât în 2005.*

“Toate instituțiile statului aveau clădiri bine amenajate. Ținând cont de faptul că toate aceste Informații au fost depistate din document rusesc scris de autoritățile sovietice după 2 luni de la ocupația Basarabiei de către URSS avem toate motivele să credem cele relatate mai sus. Tot în documentul cu pricina este inclusă și prima împărțire administrativ-teritorială în proaspăt înjghebata de autoritățile staliniste RSS Moldovenească.

“Adică, după lichidarea structurilor statale românești (primării, prefec-turi, județe etc.) sunt formate structuri după modelul sovietic (soviete sătești, soviete raionale, soviete orășenești, toate subordonate structurilor partidului comunist (bolșevic) din localitate, raion, oraș, republică etc.

“În fruntea fiecărui raion au fost înscăunați câte 3 secretari ai CR al PC(b) M, adică Primul secretar, al II-lea secretar și secretarul pentru ideologie și propagandă, mai popular spus secretarul al III-lea. De facto acești trei erau

factorul de decizie în raion, oraș, republică și nu sovietele de deputați, care aveau uneori drept de decizie numai în chestiuni de gospodărire.

“Dar să vedem cine erau acești secretari; adică de unde au fost aduși, unde au fost înscăunați, de ce naționalitate erau și ce studii aveau ?

“Documentele prezentate în continuare sunt pregătite și traduse de mine; se publicate în premieră absolută.

“Raionul, Județul, Numele, anul nașterii, Naționalitatea, studiile
Bolotino, jud.Bălți: Bargan Martân Alexeevici, 1898 Moldovean,
studii medii

Bălți: Bukin Mihail Vasilievici, 1897, Rus, medii

Brătușeni: Cehun Senion Petrovici, 1899, Ucrainean, primare

Briceni: Razumovici Cuzima Sp, 1907, Ucrainean, medii

Glodeni: Ivașciuk Chiril Axente, 1903, Ucrainean, primare

Edineț: Trofimenko Nichifor Af, 1902, Ucrainean, medii incomplete

Cornești: Snejnoi Casian Iacov, 1904, Ucrainean, primare

Chișcăreni: Vidiș Stepan Corneevici, 1908, Ucrainean, medii incomplete

Lipcani: Morgun Feodor Achim, 1903, Ucrainean, primare

Râșcani: Sirotenco Ivan Ivan, 1901, Ucrainean, medii

Sculeni: Kisticov Ivan Ivan. 1906, Rus, superioare incomplete

Sângerei: Morenco Mihail Matvei, 1911, Ucrainean, medii

Ungheni: Poleanin Semion Af, 1904, Rus, medii

Fălești: Ahmatov Iliea Trof, 1898, Ucrainean, medii

Budești, jud. Chișinău: Afanasenco Stepan VI, 1903 Rus, medii incomplete

Bujor: Vnucov Afanasii Ilici, 1903, Ucrainean, primare

Călărași: Smiciok Vasiliu Martâ, 1901, Ucrainean, superioare

Chișinău: Kopâlov Piotr Ivan, 1910 Rus, la studii este scris muncitor

Nisporeni : Bondarenco Zahar Ilici, 1901 Ucrainean, primare

Leova: Ursul Vlas Ivan, 1907, Moldovean, medii

Brăviceni, jud. Orhei: Kosticov Andrei Mih, 1905 Rus, primare

Susleni: Zaharov Arsenii Zahar, 1901, Rus, primare

Râșpopeni :Doncenco Grigorii Pav.? Ucrainean, medii incomplete

Rezina: Tișcenko Ivan Petr, 1906, Ucrainean, medii

Telenești: Racinskii Leonid Fedor, 1907 Ucrainean, medii incomplete

Criuleni: Rulev Piotr Andreevici, 1902 Bielor, superioare

Orhei : Litvinov Alexandr And, 1896, Ucrainean, medii incomplete

Chipereni: Lemișenco Piotr Ivan., 1910, Ucrainean, medii incomplete

“Lista prim-secretarilor ai CR al PC(b) din Moldova (funcții și persoane aduse de puterea sovietică în 1940 după ocupația Basarabiei de URSS - A.M.), aprobată la ședința Biroului CC al PC(b)M (Procesul-verbal nr.9, § 1,

din 29 octombrie 1940)

“Observați, în lista primilor secretari sunt înscrși tocmai 2 “moldoveni”, care-s și ei de peste Nistru (dar “peste Nistru” e și Tiraspol și Camenca sau Grigoriopol, și Reazani, și Haricov și Rostov). Minim 6 din acești prim-secretari aveau studii primare (adică știau să scrie și să citească, probabil-și să numere). Este semnificativ și faptul, că din 28 de secretari - 18 sunt ucraineni, 7 - ruși, un bielorus și 2 “moldoveni” care, cel puțin, nu erau din Basarabia și nu cunoșteau româna. Să vedem poate în rândul secretarilor II al CR al PC(b)M găsim mai mulți moldoveni .

“LISTA SECRETARILOR II ai CR al PC(b) al Moldovei (funcții și persoane aduse în 1940 după ocupația Basarabiei de URSS), aprobată la ședința Biroului CC al PC(b) din Moldova nr.9 ș 2 din
29 octombrie 1940

“Raionul, Județul, Numele, anul nașterii, Naționalitatea, studiile
Bălți, județul Bălți : Berdnic Alexei S, 1908, Ucrainean, medii
Briceni: Alexandrov Ivan S, 1904, Rus, medii
Glodeni. Davidenco Ivan C, 1907, Ucrainean, medii
Lipcani: Cechin Leonid C, 1906, Ucrainean, primare
Râșcani: Dranev Semion A, 1904, ?, primare
Ungheni: Paraconnâi Alexei, 1901, Ucrainean, primare
Fălești: Luchianov Avraam Z, 1900 Moldovean ?
Edineț: Bricevșchii Anton. I, 1904, Ucrainean, medii
Bujor, jud. Chișinău: Naidăș Mihail P, 1907, Ucrainean, medii incomplete
Kotovsk: Cernihovșchii Ivan, 1904, Ucrainean, medii
Călărași: Tarasenco Ivan S, 1903, Ucrainean, medii
Chișinău: Rahmanin Cuzima, 1903 Rus, primare
Brăviceni, jud. Orhei: Dernov Alexandru, 1907, Ucrainean, medii
Chipereni: Talpă Trofim G, 1903, Moldovean, medii
Criuleni: Borovicov Vasili, ? ? , ?
Orhei : Nos Ivan Petrovici, 1906, Ucrainean, medii incomplete
Telenеști: Pieanâh Pavel A, 1897, Rus, medii
Susleni: Hranovșchii Feodor, 1908, Moldovean, medii incomplete
Rezina: Moiseenco Constan., 1907; Ucrainean, medii

“Referitor la secretarul II al CR Fălești al PC(b)M totul este clar : este moldovean și se numește Avraam. În schimb din ceilalți 19 secretari II ai CR al PC(b)M 11 au fost ucraineni, 3 ruși și 2 moldoveni. Dacă judecăm după numărul de ucraineni la posturile de secretari ai CR ale PC(b)M este greu de înțeles cine totuși a ocupat Basarabia rușii sau ucrainenii ?

“Dacă ne abatem puțin de la subiect și medităm la rece, apoi anume aceștea și alte sute de cadre de “cileni” aduși pentru ocuparea posturilor de miniștri, directori, ofițeri NKVD, medici, etc. au alcătuit baza nomenclurii comuniste din RSSM. Anume acești suspuși au primit gratuit apartamentele cele mai bune, casele cele mai bune, posturile cele mai bine plătite, dreptul de a face cumpărături în magazine speciale bine aprovizionate etc.

“Fără îndoială că toți acești venetici la rândul lor și-au adus rudele, copiii, prietenii așezându-i în casele băștinașilor, care au fost deportați, împușcați, aruncați de vii în gropi cu var. Toate orașele și orașelele noastre au fost împânzite de larva comunistă. Acei puțini, care n-au izbutit să primească case sau apartamente gratuit, și le-au cumpărat la un preț de nimic. Nu voi rămâne șocat, dacă voi afla de exemplu, că strada Ștefan cel Mare este locuită de 2 moldoveni! Zic acestea, fiindcă nomenclatura este nemuritoare, pur și simplu periodic își schimbă culoarea politică pentru a regenera!

“RAIONUL, JUDEȚUL NUMELE, ANUL NAȘTERII NAȚIONALITATEA, STUDII

Bălți, jud. Bălți: Laviș Vasili I., 1907, Ucrainean, superioare
 Briceni: Kravcenco Mihail Ia, 1906, Ucrainean, primare
 Sculeni: Ognev Nicolai Gr, 1904, Ucrainean, superioare
 Brătușeni: Mihailenco Mihail E, 1901, Ucrainean, primare
 Edineț: Cartășev Semion S, 1905, Rus, primare
 Lipcani: Taran Vasili N, 1901, Ucrainean, medii
 Rîșcani: Iașcenco Alexandr L, 1902, Ucrainean, primare
 Sângherei: Bezrucco Condrat M, 1902, Ucrainean, primare
 Ungheni: Kricun Grigorii A, 1905, Ucrainean, medii incomplete
 Chișcăreni: Șapoval Ivan A. ? Ucrainean, medii
 Budești, jud. Chișinău Evtușenco Pavel F, 1908, Ucrainean, primare
 Bujor: Poprujnâi Ivan Gr, 1906, Ucrainean, primare
 Kotovsk: Covaliciuk Alexandr, 1904, Ucrainean, primare
 Călărași: Capran Miron M, 1893, Ucrainean, primare
 Chișinău: Bârca Ivan F., 1909, Ucrainean, primare
 Nisporeni: Belicenco Profirii F., 1903, Ucrainean, primare
 Strășeni: Oleinic Ivan M., 1907 Ucrainean , primare
 Criuleni, jud. Orhei: Luchianenco Serghei M., 1903 Ucrainean, primare
 Orhei: Kușneriov Alexei D., 1908 Ucrainean, medii incomplete
 Telenеști: Malahov Ivan G., ? Moldovean, medii speciale
 Rezina: Prohorschi Ivan F., 1900, Ucrainean, primare
 Susleni: Grenenov Timofei Ia., 1905, Rus, primare
 Râspopeni: Tcaci Chiril T., 1904, Moldovean, medii incomplete

Lista secretarilor responsabili de cadre în CR ale PC(b)M,
aprobată la ședința Biroului CC al PC(b) din Moldova
(Procesul-verbal nr.9, 3 din 29.10.1940)

“Dar să revenim la temă și să vedem cine erau secretarii III ai CR ale PC(b)M ?După cum vedeți în tabelul de mai sus deosebiri esențiale nu prea sunt,comparativ cu cei înscriși în primul și al doilea tabel. Din 23 de secretari ai CR al PC(b)- 18 sunt ucraineni, 2 ruși și din nou 2 moldoveni, dacă numele de Malahov Ivan sau Tcaci Chiril poate fi atribuit la moldoveni. Totodată, 15 secretari aveau studii primare și erau responsabili de cadre la fel ca și ceilalți opt.

“Și iată că toți acești “cărturari” au venit aici să bage pe gât populației băștinașe sistemul stalinist și noul mod de viață - socialist și ateist.

“În caracteristicile acestor “înalți demnitari” semnate de secretarul CC al PC(b)M Borodin se menționează și vechile locuri de muncă a celor nominalizați. De exemplu:

“1. Doncenco G.P. – []

Nota P.G.: aici documentul păstrează doar numele proprii, celelalte date sunt ilizibile.

“2. Tișcenco I. P. - [] 3. Ursul V.I. - [] 4. Rozumovici C.S. - []
5. Morgun F.A. - [] 6. Alexandrov I.S.- [] 7. Cechin L.C. - []
8. Prohorschoi I.F. - [] 9. Cușnerov A.D. - [] 10. Șapoval I.A. - []
11.Bezrucico C.M. - []

“Lista poate fi continuată. În unele documente nu este arătată adresa fixă de unde a venit un cărmaci sau altul, ci numai se menționează “când a venit în RSSM sau când a fost numit în funcție...”, dar informația, în esență, este de acelaș gen.

“Cu unele excepții. Unii din cei trimiși înțelegeau că sunt niște marionete de execuție în politica lui Stalin ; alții pur și simplu, nu doreau să-și părăsească orașul, familia și încercau să se eschiveze...dar o încurcau. De exemplu, la ședința Biroului CC alPC(b)M (Procesul-verbal nr.9, punctul 31) din 29 octombrie 1940 a fost “ascultată” cererea lui Melinic Filip Chirilovici, care a fost trimis de CC al PC(b) al Ucrainei pentru a lucra în Basarabia (conform originalului). Probabil că autorul cererii revenise în patrie, iar cererea fiind discutată în lipsa lui. Și iată ce a hotărât Biroul CC: “În legătură cu faptul că tov. Melinic F.C. a plecat din Moldova la locul anterior de lucru în or. Haricov fără permisiunea CC al PC(b) al Moldovei și prin aceasta s-a dovedit a fi nedisciplinat – fiind membru alPC(b), de a anunța CC al PC(b) al Ucrainei și de rugat Comitetul Regional al PC(b)U din Haricov să fie ascultat în calitate de dezertor”.

“Dar cazuri de acest gen erau rare. În majoritate ocupanții erau extrem

de mulțumiți. Primind posturile, pe care tot ei le-au născocit, erau cazați în cele mai bune case sau apartamente, care în scurt timp treceau în posesia lor la un preț de nimic sau gratis; salariile-cele mai mari; dreptul de a judeca populația băștinașă, a-i trimite prin lagărele din Siberia, Altai etc; dreptul de a închide școlile și bisericile naționale; dreptul de a anula toate cărțile cu caractere latine, indiferent că sunt în română, franceză, germană sau engleză ; dreptul de a se folosi de rodul muncii oamenilor pașnici din Basarabia.

“Aveau drepturi și erau mulțumiți.

“Iată o scurtă caracteristică semnată de secretarul PC(b) din Moldova tov.Borodin unuia din acești mulțumiți:

[și acest pasaj este ilizibil - P.G.]

“Anexarea din 1940 nu putea fi posibilă fără acordul prealabil al Germaniei din 23 august 1939, când Hitler și Stalin și-au împărțit sferele de influență în Europa de Est. Astfel, Basarabia Nordul Bucovinei și Ținutul Herței au devenit primele regiuni românești în care a fost instaurat regimul comunist, anticipând, de rând cu ocuparea țărilor Baltice și a unor teritorii aparținând anterior Poloniei, expansiunea dominației sovietice asupra întregii Europe Centrale și de Est după cel de-al doilea război mondial. România pierdea 3 776 309 cetățeni, dintre care 53,49% români, 10,34% ruși, 15,50% ruteni și ucraineni, 7,27 % evrei, 4,91 % bulgari, 3,31 % germani.

“Conform surselor sovietice numai în perioada 28 iunie-decembrie 1940 s-au repatriat în Basarabia în jur de 300 000 basarabeni aflați în străinătate. Dintre aceștia aproximativ 220 000 proveneau din România, în rândul cărora, după date românești, “erau foarte mulți evrei”.

“Pentru a justifica declarația mincinoasă a lui Molotov că “în Basarabia populația majoritară o constituie ucrainenii”, autoritățile sovietice au depus eforturi mari pentru a transforma mincuna în realitate. La acest capitol se înscrie și următorul documentul inedit din fondul arhivistic al CC al PCM, depozitat la Arhiva organizațiilor social-politice a RM. Înainte de a vă propune textul documentului, vă amintim că în 1940, potrivit înțelegerii dintre Stalin și Hitler, mii de familii germane care locuiau în Basarabia s-au evacuat în Germania. Este binecunoscută hărnicia, punctualitatea, practicitatea nemților. Au lăsat case bune, bine amenajate și au plecat spre patria lor istorică.

“Autoritățile staliniste au luat la evidență tot imobilul respectiv și au hotărât ca în scopul destabilizării unității naționale românești din Basarabia, în casele nemților plecați să fie strămutați kolhoznici ucraineni din diferite regiuni ale RSS Ucrainene. Observați! Nu români din Basarabia, nu ruși, nu bieloruși, ci ucraineni. Iar acum textul documentului:

“Procesul-verbal nr.20 , § 8 al ședinței Biroului CC al PC(b)M din 21 decembrie 194020 “Despre situația privind strămutarea kolhoznicilor din regiunea Izmail în fostele colonii germane”, Biroul CC al PC(b)M a constatat că

strămutarea kolhoznicilor din regiunile RSS Ucrainene în fostele colonii germane din regiunea Izmail se îndeplinește neorganizat. Descărcarea celor strămutați și averii lor din vagoane se îndeplinește extrem de încet, eșaloanele cu cei strămutați staționează câte 10-20 de ore în așteptare să fie descărcate. Cei sosiți, după descărcare în stații, îngheață de frig în stații câteva ore în așteptarea Transportului pentru a fi duși la locul destinației. Durata mare a aflării în drum a celor strămutați, lipsa de combustibil în vagoane și a hranei pentru vite a dus la o îmbolnăvire în rândul celor maturi și a copiilor. Drept consecință a celor expuse, pe tot parcursul căii ferate Chișinău, inclusiv stațiile de intersecție și anexele, de la 4 până la 18 decembrie 1940 din 43 de eșaloane cu strămutați au fost descărcate numai 15 eșaloane. Numărul mare de vagoane nedescărcate cu strămutați (1500 de vagoane) crează dificultăți în activitatea căilor ferate.

“Biroul CC al PC(b)M Hotărăște:

“1. De înștiințat CC al PC(b) al URSS și CC al PC(b) al Ucrainei despre faptul că din partea comitetului pentru strămutare de pe lângă Sovnarcomul RSS Ucrainene, Comitetul Regional Izmail al PC(b)U și executivul regional n-au fost luate toate măsurile privind repartizarea kolhoznicilor strămutați.

“2. De însărcinat Sovnarcomul RSS Moldovenești de a pune la dispoziție fonduri de furaje și produse alimentare în ajutorul kolhoznicilor strămutați.

“3. De însărcinat șeful căii ferate Chișinău tov. Golic să ia toate măsurile pentru o mișcare cât mai rapidă a eșaloanelor cu strămutați la locul destinației.

“4. De însărcinat Comitetul Județean Bender, comitetele orașenești Tiraspol și Chișinău, comitetul raional Căinari al PC(b)M de a organiza controlul asupra deplasării eșaloanelor cu cei strămutați și acordarea ajutorului necesar acestora.

“5. În scopul acordării ajutorului kolhoznicilor strămutați, de a forma o comisie din 3 persoane: vicepreședintele Sovnarcomului RSSM-tov. Rudi, șeful secției transport al CC al PC(b)M - tov. Ivanchin și șeful secției transport NKVD a căii ferate Chișinău - tov. Anosov. Secretarul CC al PC(b)M Borodin”

“Deci, o politică destul de clară : băștinașii în gropi cu var, împușcați, în cel mai „bun caz” deportați în Siberia și Altai; străinii - în casele acestora.

“Atunci, în 1940 tovarășul Nimeni a devenit stăpân în Basarabia.

“Alexandru Moraru, istoric, mun. Chișinău“

Nota: Deși în text se fac trimiteri bibliografice, acestea nu există. P.G.

În afară de “justiție” și de poliție politică (NKVD) în care au activat, evreii au avut de distrus: cultura, învățământul și religia.

- au atacat școala românească, europeană, impunând școala

sovietică, prin discreditarea familiei, a respectului față de profesori («Mama voastră: Uniunea Sovietică, Tatăl vostru: Tovarășul Stalin!»), promovînd-încurajînd denunțul, lepădarea de părinți după modelul Pavlik Morozov;

- au atacat *cartea*: au ridicat din biblioteci, de la particulari și au ars toate volumele «tipărite cu litere burgheze, monarhiste, naționaliste, fașiste» (citește: latine); cele tolerate au fost “epurate”.

Rezultat - în învățământ:

- școli de rang secundar, la Chișinău: 25 rusești, 17 «moldovenești», 5 evreiești”;

- facultăți: la Chișinău și la Cernăuți - de filologie-pedagogie - însă **numai în ucraineană și în rusă**. Facultăți tehnice: numai în afara «republicii», cu precădere în Ucraina; aceeași politică și cu școlile de meserii: adolescenții care doreau să învețe o meserie, după un examen de limbă rusă, erau trimiși la școli-internat în Ucraina”.

*“La 1 ianuarie 1941 s-a anunțat: **alfabetul latin a fost interzis, înlocuit cu cel chirilic**”.*

Fabricarea “linghii maldavinești” (limbii moldovenești) - din arhaisme, din rusisme, din “adaptarea” rusismelor și *eliminarea tuturor neologismelor franceze - dar nu și germane!*

“Biserica a fost interzisă în faza a doua (1 ianuarie 1941), însă preoții, călugării, credincioșii au fost agresați din primele momente ale regimului sovietic. Evreii au fost în majoritate zdrobitoare alcătuitoarii Brigăzilor de Propagandă Antireligioasă (“S.V.P”). Ei pătrundeau în catedrale, în biserici, în mănăstiri, chiar în timpul slujbei religioase, cu drapele roșii, cu șepcile pe cap, urlînd: «Moarte popilor! Jos opiul noroadelor!!», după care treceau la devastări: doborau, spărgeau icoanele, le mîzgăleau cu vopsea - nu de puține ori cu scârnavie - scoteau ochii sfinților; uneori, pe dosul lor lipeau portretul lui Stalin. Intrau în altar, se îmbrăcau cu veșmintele preoțești - și, cu pumnul ridicat, cântau Internaționala. Scurpau crucile, urinau în fața altarului - credincioșii nu îndrăzneau să se opună: în ușă se aflau NKVD-iști înarmați, gata să intervină. Au pîngărit, au ars cărțile de cult, precum și cele din bibliotecile parohiale, episcopale, mitropolitane. Au perchezitionat locuințele, confiscînd, distrugînd icoane, crucifixuri, biblii. Lăcașurile de rugăciune

au fost prefăcute în cluburi, magazine, grajduri. Paraclisul Palatului Mitropolitan a fost amenajat în sală de spectacole a Palatului Pionierilor. Capelele din cazărmi: în magazine, grajduri. O bisericuță din portul Ismail în magazie, iar o capelă militară din Cetatea Hotinului - în latrină. Tinerii evrei din Brigăzile Antireligioase perturbau, fluierînd, huiduind cortegiile funebre...

Există informații potrivit cărora **Sorin Toma** - de pildă - a avut un rol de seamă în “noua cultură - sovietică” - prin brigăzile *kultarmeîților* : cărțile din biblioteci (tipărite cu “litere monarhiste”) au fost retrase și distruse; deasemeni a avut un rol important în inventarea “limbii moldovenești”; a activat cu entuziasm și în Brigăzile Atee;

Cât despre Perahim (Jules), el s-a ocupat de muzee și de bietul patrimoniu artistic (cât fusese, după noaptea rusească de până la 1918, după ravagiile Marii Revoluții din Octombrie). El a fost responsabilul suprem al “lichidării” tuturor muzeelor din Basarabia, fie acestea de oarecare importanță, ca cele de la Chișinău și Cetatea Albă, fie județene: Orhei, Soroca, Hotin, Ismail. Exponatele, în cel mai fericit caz au fost “centralizate” - în magazine - fie, în cazul picturilor - pur și simplu furate de tovarășii revoluționari din echipa de “artiști” ai lui Perahim. Tot el este autorul distrugerii-dispersării-pierderii pentru totdeauna a pieselor din muzeelor religioase - întreprindere în care a primit două mâini de ajutor de la Sorin Toma.

Încă nu am aflat cu ce s-a ocupat - la Chișinău - tovarășul Celac, tatăl lui Sergiu și al Marianei. Vom afla în curând (firește: prea-târziu).

48 preoți deportați, uciși, dispăruți între 1940-1941:

Preoți uciși imediat după Cedare, de către evrei: Eustatie Chiriță, Gheorghe Mihalache, Gheorghe Tudorache, Teodor Bunescu, Gheorghe Maleavin (vezi și mai jos: Motescu, E. Popovici, Nicador Maleschi).

Au murit “de inimă rea” în ziua Cedării preoții: Mihail Vasilache, Dumitru Cozinschi, Ștefan Zagorodnâi, Ion Dulap.

Printre deținuții “arși” în închisoarea din Orhei s-a numărat și elevii cu condamnări “mici” din Lotul Institutului Pedagogic (vezi nota nr. 1 la acest capitol); și preotul Mina Țăruș.

Siliți să fugă în iulie 1941, rușii au vrut să-i împuște, dar evreii au impus “pedeapsa focului”: au incendiat penitenciarul, cu arestații în celule.

În groapa comună din curtea sediului NKVD Orhei au fost găsite cadavre cu chipurile arse cu vitriol, imposibil de identificat.

La Ismail una din gropile comune a fost săpată în... cimitirul evreiesc.

“**Închisoarea:** până la 15 februarie 1941: arestate 48.000 persoane”.

“**Deportarea :** fără judecată - «pe bază de listă»;

“a) capi de familie

“b) familii întregi

“Pe vagoane scria: «Tren cuprinzând muncitori români care au fugit din România de sub jugul boerilor, ca să vină în raiul sovietic. Ieșiți-le în cale cu flori!»”

Numărul deportaților nu se cunoaște cu precizie. Se crede că cel puțin 300.000 persoane.

În locul lor au fost aduși cca 200.000 de nemoldoveni.

Planul de deportări fusese pus la punct mult timp înainte de ocuparea Basarabiei și a Bucovinei.

Scopul: **desnaționalizarea.**

“În toamna anului 1941 unități ale Armatei române au descoperit, lângă Odessa, un tren de marfă: în fiecare vagon (din cele 22) câte 40-60 persoane împușcate prin pereții de lemn [Doar acest tren a cuprins 1.000 victime]. Adulți, femei, copii - fuseseră arestați și trimiși în Siberia cu câteva zile înainte de izbucnirea războiului...”

“«Rezolvarea șomajului» (deportarea mascată) prin «deplasare benevolă»:

“- până în septembrie 1940 «trimiși în URSS» [din Teritoriile Ocupate]: 135.000 muncitori;

“- în octombrie-noiembrie: 19.200

“- în decembrie: 27.000

“Aceștia erau «trimiși liberi»”.

“**Asasinatul** individual, colectiv:

“- arestații mai puțin periculoși erau deportați;

“- periculoșii erau asasinați pe loc, după ce, sub tortură, li se zmulgeau scrisori care trebuiau să pară expediate din... Siberia.

“- la Chișinău, execuțiile: în beciul sediului NKVD din str. Viilor nr. 97. În septembrie 1941 [la trei luni după liberare] au fost descoperite 87 cadavre, dintre care 15 într-o groapă comună - mâini, picioare legate;

“- la Ismail: sediul NKVD, subsolul imobilului din str. G-l Văitoianu: 6 cadavre (5 bărbați, o femeie), mâini legate la spate;

“- la Cetatea Albă: 19 aprilie 1942 - 19 cadavre;

“La Cernăuți: înainte de 22 iunie 1941 sovieticii «arestaseră prea mulți, nu-i mai puteau transporta; i-au legat, i-au așezat cu fața în jos, au trecut cu tancurile peste ei»;

“Orchestra simfonică a Basarabiei fusese surprinsă de cedare într-un turneu de concerte prin țară. S-a întors în 3 iulie [1940]. În gara Chișinău toți muzicienii au fost suiți în camioane, duși, în Valea Morii, lângă Orhei și împușcați”;

“După izbucnirea războiului: la Sorotov, au fost executați 15.000 ostatici și prizonieri români ca represalii pentru împușcarea ostaticilor evrei după explozia Comandamentului de la Odessa.”

După o statistică sumară alcătuită de români la sfârșitul anului 1941: *în intervalul de 12 luni - între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 - au fost asasinate sau au murit sub tortură cca 30.000 de persoane.*

“În ajunul Paștelor 1941, un grup de 40 elevi de la Institutul Pedagogic nr. 2 din Orhei au redactat manifeste antisovietice - redactate de profesoara de filosofie Maria Manjaru și de elevul Dumitru Avramoglu: “«Ne-am săturat de regimul și de pâinea sovietică! Vrem pâine românească! Jos Bolșevicii! Jos NKVD! Jos Stalin!» Trădați de o colegă evreică, au fost arestați. În frunte cu profesoara, elevii majori: Anatolie Guma, Grigore Mihu, Vichentie Eprov, Victor Bradetchi, Anatolie Cotun, Onisie Cozma au fost executați ca «spioni și trădători de țară»; minorii au fost condamnați la pedepse între 10 și 25 ani”.¹⁾

“Pe ocupanți îi impresionaseră prăvăliile în general, în special magazinele alimentare. Cumpărau cantități enorme de alimente. Mâncau pe loc, până li se făcea rău. Trimiteau colete uriașe la ei, în Rusia.

“Spre uimirea localnicilor, Rușii cumpărau mari cantități de vase de bucătărie, mosorele de ață, zeci de metri de panglică, ace de cusut, ace pentru mașini de cusut, nasturi ²⁾ - mai cu seamă nasturi. În magazinele de îmbrăcăminte erau uluiți de ce se putea găsi - nu se atingeau de pălării, cravate (considerate «burgheze»). Era frecvent ca rusoaicele să iasă în oraș îmbrăcate în cămăși de noapte, crezând că sunt rochii de stradă. Au fost văzute purtând sutien peste rochii, peste bluze”.

Masacrul de la Fântâna Albă (după mărturia supraviețuito-rului Vasile Vorobeț, publicată în *Datoria românească*, Chicago, IL, USA - Anul IX, nr. 23, nr. 2/2004):

“La 1 aprilie 1941, lângă localitatea Fântâna Albă din Bucovina ocupată de sovietici a avut loc un masacru: victime: românii care au încercat să se refugieze în patria mamă. (...) Nu trecuse nici un an în infernul ocupației bolșevice și românii, cei de neam și de sânge cu noi, majoritatea situați pe ambele maluri ale Siretului (Idești, Suceveni, Demca, Carapciu, Petriceanca, Cupca, Pătrăuții de jos, Hliboca, ș.a.) au fost cuprinși de îngrijorare: se începuse măsurarea pământurilor, a pădurilor, inventari-erea averilor în scopul înființării colhozurilor, recrutarea tineretului în Armata Roșie, dijmuirea recoltelor prin ‘cote’ obligatorii etc. La toate acestea se adăuga durerea cea mare: prin ocu-parea acestei părți din Bucovina, mulți dintre ei au fuseseră despărțiți de părinți, de copii, de soți, de soții, de frați, de surori.

“Celelate naționalități (nemți, poloni, evrei, slovaci) au primit dreptul la repatriere. Din Pătrăuții de Jos s-a iscat zvonul că și românii pot să se repatrieze, trecând gardul de sârmă ghimpată în România. Acest zvon a zburat din gură în gură prin satele amintite și astfel, la 1 aprilie 1941 mii de români au luat hotărîrea să lase agoniseala de-o viață acolo și să trăiască restul vieții în România-Mamă.

“Lângă moara din Hliboca s-a desfășurat un miting ad-hoc. Înveșmântați în haine de sărbătoare (...) s-au strâns toți cei care și-au pus în gând să treacă gardul de sârmă. Oamenii, cu lacrimi în ochi de bucurie și speranță rosteau rugăciuni. Au scos din biserică pentru a fi însoțiți pe drum cruci, prapori, icoane. Cineva din mulțime a spus cu glas tare: «Oameni buni, la graniță ne așteaptă frații din România cu pâine

și sare!» La rândul lor și ei veneau cu pâine și sare în ștergarea albe. Toți aveau convingerea că se apropie timpul să-și poată revedea, în sfârșit, soția, soțul, tatăl, fiica, fratele.

“S-a dat un semnal de plecare spre graniță (...) pe un drum de pădure către toloaca [pășunea, islazul - n.m.] de la Varnița, Fântâna Albă. Mergeau în grupuri, cu icoanele în brațe. Cei din față aveau tricolorul desfăcut, înconjurat de prapori, steaguri albe și cruci. Din când în când se auzea din mulțime: «Trăiască România Mare și Regele Mihai!». Din spate se auzeau alte voci: «La graniță! La graniță!»

“Grănicerii ocupanților le-au ieșit înaintea, îndemnându-i să facă cale întoarsă, că altminteri au ordin să tragă (...) Ei nu au crezut. Cum puteau să creadă când consăteni de-ai lor de alte naționalități au fost sprijiniți să plece! Ignorînd somațiile, în strigătele disperate:

“«La graniță, la graniță!», au pornit mai departe.

“Din acel moment s-au închis ușile iadului. După primele rafale lumea s-a aruncat la pământ. Cei nevătămați, la îndemnul celor din urmă: «Înainte! Ura!», s-au ridicat reluîndu-și drumul, dar și din aceștia au căzut mulți sub gloanțe. Din mulțime se insista: «Ridicați batistele albe!», dar gloanțele ciuruiau și mâinile ridicate și batistele. (...) Se trăgea din toate părțile. Cei rămași vii încercau să fugă spre pădure, unii dintre ei târîndu-se răniți și plini de sânge. Se trăgea și din pădure, de după copaci. Toloaca de la Varnița s-a umplut de mormane de cadavre. Mame cu copii mici ascunși în traiste sau duși de mână cădeau și nu se mai ridicau. Peste tot se auzeau vaiete, gemete, blesteme. (...) s-a pornit o adevărată hăituire și vânătoare de oameni.

“O parte dintre cei care au scăpat cu viață au fost deportați în Kazahstan. Numitul Tudor Deca s-a întors de acolo după 28 ani. Acasă n-a mai găsit pe nimeni. Pădurarul de atunci, la câteva zile după astuparea gropilor comune, a găsit în pădure, după o grămadă de vreascuri, un copil de 7 ani, mort pentru că i se scursese tot sângele din cauza rănilor (...).

“Unul din supraviețuitorii masacrului, prof. Gheorghe Mihailiuc povestește:

“«Invazia sovietică din 1940 s-a dovedit a fi cea mai îngrozitoare, cea mai lipsită de umanitate. Odată cu venirea lor a început procesul de asimilare, insistîndu-se pentru dispariția trăsăturilor specifice românilor, a limbii române, elementul de bază a națiunii. Peste tot s-a pus în practică rusificarea: obiceiurile, tradițiile neamului erau

interzise, religia era oprimată, chiar gândirea omului era dirijată din afară. Sărbătorile religioase și naționale, interzise. Pentru a stârpi orice deviere de la linia ideologică impusă s-au comis tot felul de atrocități: persecuții, condamnări, deportări, jefuirea oamenilor mai înstăriți, falsificarea istoriei (crimă care continuă și azi)»”

*“(...) După căderea comunismului și destrămarea «Minunii» Sovietice, în locul odioasei crime, urmașii celor dispăruți au ridicat și sfințit în anul 1943 (...) o TROIȚĂ - **pe care autoritățile ucrainene au demolat-o!**”* [sublinierea mea, apăsată].

“În noaptea de 13 spre 14 iunie 1941 (joi spre vineri) a început deportarea masivă a Basarabenilor și a Bucovinenilor. Circa 200.000 (unii contestă cifra astfel: «Numai 100.000!») oameni au fost deportați în Siberia”.

“«Într-un sfert de oră să fiți gata!»

“De acasă erau urcați în camioane militare. La gară, în tren, câte 60-70 persoane în fiecare vagon (de marfă).

“Pe vagoane scria: «Emigranți voluntari»”.³⁾

“Au fost deportați și evrei - numai dintre cei foarte bogați ori sioniști; au fost și câteva cazuri de ‘membri ai partidului culacilor’” (PNT) și ai “partidului fascist liberal” (PNL).

“În județele din Sudul Basarabiei, trecute la Ucraina, nu au fost despărțite familiile; în RSSM: bărbații duși separat în lagăre de muncă forțată, familiile în Siberia”.

“La Comrat, denunțator-șef: Rimanov. Spre deosebire de alți ticăloși, el nu s-a retras cu Armata Roșie după 22 iunie 41. Localnicii l-au linșat”.

“Pe drum (era iunie, vara), oamenii cereau apă. NKVD-iștii le aruncau prin ferestrele zăbreuite pește sărat:

“«Na, apă sovietică pentru bandiți de români! Pentru fașiști!»”.

*“Supraviețuitorii, când primeau *Adeverința de reabilitare* (!), constatau că data condamnării era cu cel puțin un an ulterioară arestării: fuseseră deportați fără decizie juridică.”*

“Direct-responsabili de teroarea din Basarabia - între 28 iunie 1940-22 iunie 1941:

“*Serov* - înalt comisar NKVD al... RSS Ucrainene;

“*Dmitrenko*, înalt comisar NKVD al RSS M(old)”

“*Gog(o)lidze* - reprezentantul NKVD al lui Stalin [a fost executat odată cu Beria - ce târziu, ce târziu!];

“*Nasedkin*, șeful Gulagului pe întreaga Uniune Sovietică [în luna mai 1941 Nasedkin definitivase planul de deportări masive din Estonia, Letonia, Lituania, Basarabia și Bucovina de Nord];

“*Borodin* - prim-secretar al PCM...”

Bilanțul unui an de “putere sovietică”:

- arestarea, deportarea, asasinarea a peste 300.000 români, reprezentând 12,23% din populație - după revenirea sovieticilor, în 1944, numărul victimelor avea să urce la valori terifiante, atingând în 1953 *peste o treime (33%) din totalul populației Basarabiei*. (vezi și Nota 3)

Mărturia lui Vadim Pirogan despre ziua de 13 iunie 1941

TRAGEDIA POPORULUI ROMAN DIN BASARABIA

13 Iunie 1941

Nimic nu prevestea aceasta napasta, aceasta tragedie a poporului nostru. 13 iunie — înfiorătoare zi. Putini au putut ști, gâdi și înțelege ca s-ar putea întâmpla așa ceva pe acest pământ patimit și înecat în sânge nevinovat...

Marfarele au fost aduse în gari cu câteva zile mai devreme. Din timp, erau completate și listele care mai erau și studiate amanuntit, ca nu cumva să fie uitat vreunul. Listele erau studiate și ținute în mare taină, astfel încât, lovitura de grație să fie dată prin surprindere. Au fost mobilizați toți comunistii, nkvd-istii, toți tradatorii și pârătorii, cei care nu și-au iubit niciodată neamul, țara. Vicepresedinte al sovietului orășnesc era Polosov. E drept, el trăia bine cu tata, dar ce putea face? Mașina diabolică funcționa și nu mai era cu putinta să o oprești.

Cu o lună și ceva mai înainte, la un pahar de vin, Polosov i-a spus, printre altele, lui tata:

— Stefan Egorovici, ar fi bine ca dumneata sa te muti undeva, in alta parte... Multe se pot intampla... Vinde, imparte totul, schimba-ti locul de trai...

Mai mult nu i-a spus nimic. Pentru unul care ar fi trait mai mult timp in URSS, acest sfat ar fi fost de ajuns ca el sa-si stranga boarfele, sa-si ia femeia si copiii si sa dispara... Sa i se piarda urma... Dar tata, ca toti basarabenii care abia gustasera din "fericirea" sovietica n-a inteles talcul acelor vorbe...

Dupa tata au venit noaptea, la ora 24.00. Erau trei: doi civili si unul in uniforma de nkvd-ist. Treziti din somn, buimaciti, ai nostri au deschis. Oaspetii nepoftiti au intrat si le-au ordonat sa se imbrace, apoi le-au citit ordinul de deportare in tinuturile inghetate. Tata se astepta la orice, numai la asta nu. Nu credea ca va fi luat si dus de acasa... Lacrimile ii curgeau pe obrazul indurerat...

Din tot ce mai avea in casa si pe langa casa le-au dat voie sa ia 100 de kg de bagaj... Noroc de Iulia Ivanovna, care a inceput sa stranga cate ceva. Alegea in pripa si punea lucrurile in sac, in sacose si geamantane. Punea, scotea si iar punea... De ea s-a apropiat soferul masinii, in care urmau sa fie incarcati.

— Tovarasa, luati-va haine calde si de mancare. Unde va duceti ii frig... Haine calde...

Iulia Ivanovna s-a uitat lung la el, neintelegand ce vrea sa spuna...

— Imbracaminte calduroasa si mancare... Drumul e lung.

Tata asa si nu a putut sa-si revina. Avea sufletul zdrobit.

Trezit din somn si infricosat de vorbele rastite ale celor trei, fratele meu, de 9 ani, dardaia intr-un ungher.

— Du-te la tanti Vera, i-a zis Iulia Ivanovna, gandindu-se ca, poate, macar el va scapa. Tolic a tasnit in noaptea neagra, a batut in geam la tanti Vera. Dar n-a raspuns nimeni...

Tanti Vera se afla in casa, ingrozita, ii zarise pe nkvd-isti in curte — siluetele lor se miscau ba ici, ba colo. De frica, s-a temut sa-i deschida fratelui meu. Vazand ca nu raspunde nimeni, Tolic s-a intors acasa unde au fost incarcati in masina si dusi la gara Pamanteni. Vagoanele — zeci de vagoane — ii asteptau, trase pe linii. Baltiul nu mai vazuse asa ceva. Inca din vremea tarului, cand pe strazi erau dusi condamnatii la ocna... Lume multa in fata garii. Pe peron nu e voie sa

treci. Santinele cu pusca in mana peste tot. Cei urcati cu de-a sila in vagoane plang. Si rudele plang afara. Plang oameni necunoscuti... Plang copii dupa gratii. Soldatii din escorta se plimba in lungul vagoanelor, nu le pasa de nimeni si de nimic. Vagoanele sunt incuiate pe din afara, in ele — oameni nevinovati de toate neamurile: moldoveni, rusi, ucraineni, evrei... Basarabeni...

"Eliberati" cu numai un an in urma, erau scosi din casele lor si dusi in Siberia. Intre timp, barbatii au fost despartiti de femei si copii...Toate familiile destramate.

Spre seara, trenurile s-au pornit unul dupa altul, spre rasarit. Despre cele intamplate mi-a povestit mama Iuliei Ivanovna, cand, dupa doua zile, am sosit de la Chisinau la Balti. O ascultam si plansul ma ineca... Casa — pustie... Umbla rusii prin ea si cumpara de la bunica, la preturi derizorii, cate ceva din lucrurile ramase.

Bunica mi-a dat ceva bani, am luat doua costume a lui Costache Leanca, pe care tata le pastra, tragand nadejde ca se va intoarce candva, din lagarul Suhobezvodnaia de langa orasul Gorki, unde a fost dus imediat dupa ziua fatala, 28.06.1940, cand toti deputatii din Sfatul Țării ramasi in Basarabia au fost arestati, unii impuscati, pentru ca au unit neamul romanesc in 1918. Tata mai credea ca dreptatea va invinge si ca mos Costache va fi cercetat si eliberat... Cat de naivi am fost noi, romanii basarabeni. M-am intors la Chisinau, unde tot asteptam ca ovirul sovietic ne va da drumul in Tara, in Romania. Nu l-am mai vazut niciodata pe tatal meu, Stefan Pirogan, primar de Balti, timp de 11 ani, democrat cu idei socialiste, care a murit in lagarul Ivdei din Ural, la doar 52 de ani, despartit de familie si judecat in cea mai umana "tara din lume". Si azi, cand unii din cei bolnavi de nostalgie readuc monumentul lui Lenin in sate, nestiind istoria adevarata, nestiind ca Lenin a fost cel mai mare criminal al sec. XX... Pe constiinta lui au fost zeci de milioane de vietii omenesti ucise si Dumnezeu l-a facut nebun la o varsta tanara. Dumnezeu nu-i va uita pe acei de azi a caror maini sunt patate de sangele multor popoare.

Vadim PIROGAN

(1 9 4 1)

II

Ordin Nr. 255 din 4. VII. 1941:

“Dezordinile întâmplute acum câteva zile la Iași au pus armata și autoritățile într-o lumină cu totul nefavorabilă.

“Cu ocazia evacuării Basarabiei [28 iunie-3 iulie 1940] a fost pentru armată o adevărată rușine că s-a lăsat insultată și atacată de evrei și comuniști fără a reacționa.

“Rușinea însă este și mai mare când soldați izolați, din proprie inițiativă și, de mai multe ori numai în scopul de a jefui și maltrata, atacă populația evrească și omoară la întâmplare, astfel cum a fost cazul la Iași.

“Neamul evreesc a supt, a sărăcit, a speculat și a oprit dezvoltarea neamului românesc timp de câteva secole. Nevoia de a scăpa de această plagă a românismului este de nediscutat, dar numai guvernul are dreptul de a lua măsurile necesare. Aceste măsuri se află în curs de aplicare și ele vor fi continuate după normele ce voi hotărî.

“Nu este admisibil ca fiecare cetățean sau fiecare soldat să-și asume rolul de a soluționa problema evrească prin jafuri și masacre. Prin asemenea procedee arătăm lumii că suntem un popor nedisciplinat și necivilizat și punem autoritatea și prestigiul statului român într-o lumină cu totul neplăcută.

“Opresc dar cu desăvârșire orice acțiune pornită din inițiativă individuală și fac răspunzătoare autoritățile militare și civile de executarea întocmai a acestui ordin. Crime de asemenea natură constituiesc o pată rușinoasă pentru neamul întreg și ele sunt plătite mai târziu de către alte generații decât aceea care le-a comis.

“Cei ce se vor abate ori s-au abătut de la ordinul de mai sus vor fi dați în judecată și li se vor aplica sancțiunile cele mai severe prevăzute de lege.

“General I. Antonescu”

Arhiva M. A. N., fond Marele Cartier General, dosar nr. 3 828

*

Ordin - telegramă:

“General Tătăranu, foarte urgent. 1. Am ordonat ca plot. de rezervă Manoliu de la Divizia 14, care a fost unul din principalii vinovați de jafurile de la Iași să fie imediat arestat și trimis în fața Curții Marțiale pentru a fi judecat. Nu am primit până acum nici un raport în această privință. 2. Nu am primit deasemenea raportul asupra măsurilor luate contra sublt. din Regt. 2 a.g. de la Galați pentru jafurile comise asupra magazinelor evreești. Aștept, până la 4/7/1941 raport asupra ambelor chestiuni.

“Șeful Marelui Cartier General, General Ioanițoiu

“Nr. 252 din 4/7/1941”

Arhiva M.A.N., fond M.C.G., dosar nr. 3828, f. 76

*

Raport contrainformativ, Corpul de Cavalerie, Armata a 3-a, Secția 2-A Nr. 5956 din 8 iulie 1941:

“(...) c) *Populația evreească*

“Această populație a dat dovadă - cu ocazia ocupării unor localități, unde aceștia erau în masă compactă - de conlucrare și mărire a spațiului propagandei comuniste, astfel că evreimea constituia al doilea inamic și mai periculos, cu care trupele noastre au trebuit să lupte.

“În Trg. Edineț, ostașii români au trebuit să verifice casă cu casă și beciurile de unde se trăgeau focuri de armă și arme automate de către evrei asupra ostașilor noștri, pentru ca apoi unitățile noastre să fie sigure de înaintare. Armamentul și munițiunile pe care aceștia le foloseau era lăsat de sovietici, cu scopul de a ataca armata de ocupație.

“Comandanții de unități, văzînd rezultatul luptei și împotriva populației evreești din Trg. Edineț, au început în ziua de 6 iulie a.c. trierea evreilor; cei găsiți cu arme și vinovați de a fi tras în trupe au fost imediat executați, iar restul conform ordinelor au fost ținuti ca ostateci. (...)

“III. DIVERSE, a) *Din informațiuni de la prizonieri*

“Unitățile din Basarabia au avut o compunere neomogenă. Înainte cu câteva zile de izbucnirea războiului, au fost ridicați numeroși locuitori, îmbrăcați militari la Centre de Strângere și, după ce erau înarmați, fiecare cu câte o armă și 125 cartușe, erau așezați în diverse puncte pe Prut, cu

misiunea de a interzice trecerea. Printre aceștia s-au găsit și unități aduse din interior; în special din regiunea Turchestan și regiunea Crimeii.

“Basarabeni au opus o slabă rezistență și au tras, în general, de frica gradaților care îi încadrau. Pe timpul operațiilor au fost prost hrăniți. (...) Transmisiunile au funcționat defectuos, din această cauză unitățile erau dezorientate. Se pare că în primele zile ofițerii au fugit, lăsând unitățile să reziste cum vor putea. Sovietele contau mult pe conlucrarea populației băștinașe simpatizante cu regimul comunist. Speranțele lor însă nu au fost realizate.

“În rândurile armatei [sovietice] se ducea o vie propagandă (...), știri tendențioase, de exemplu: Guvernul Român a fugit, Bucureștiul și Iașul au fost distruse, puternice unități motorizate pătrund în Moldova etc.

“b) *Din informațiuni dela agenți:*

“În fiecare sat funcționa un comitet sătesc, ‘Năcealnici’ format de obicei din 5-9 persoane și un număr de 20-30 locuitori (...). Printre aceștia se găseau numeroși evrei și chiar evreice. (...) Aceștia întrețineau propaganda comunistă (...). Prin satele pe unde au trecut sau au staționat unitățile aparținând Corpului de Cavalerie, toți aceștia au fost identificați și cei care au rămas pe loc au fost prinși (...) Elementele comuniste care erau grav compromise față de populația băștinașă au fugit (...) Prin localități și în special prin pădurile din apropiere se găsesc numeroși suspecti. (...) Acolo unde nu sunt unități militare, populația civilă se dedă la devastarea cooperativelor și a depozitelor care conțin mari cantități de alimente, materiale de tot felul, animale și păsări lăsate de sovietici nedistruse, din lipsă de timp” (...)

“Comand. Corp Cavalerie, General de Divizie M. Racoviță

“Șef de Stat Major, Colonel Gh. Georgescu”

Arhiva M.A.N., fond Armata 3, dosar nr. 435, f. 53-55

*

Raport contrainformativ, Corpul de Munte către Armata

a III-a, Secția a 2-a, Nr. 20448/8 din 14 iulie 1941

Secret.

“I. Starea de spirit

“(...) 2. Populația civilă:

“a) Românii primesc cu entuziasm trupele române și se arată foarte mulțumiți de succesul României, bucurându-se că au scăpat de stăpânirea iudeo-comunistă. În Noua Suliță armata română a fost primită cu muzică de întreaga populație, iar la școala primară li s-a oferit

ostașilor o masă bogată. S-a combătut știrea alarmantă că oamenii înscriși la colhoz vor fi împușcați de români.

“În timpul ocupației bolșevice comuna nu a avut nici o asistență medicală.

“b) Ucrainenii din Basarabia primesc de asemenea cu mare bucurie trupele române (...) În special acei care au făcut armata la unitățile române dovedesc încredere fără margini în armata Română.

“b) Evreii, o mare parte din ei s-au refugiat odată cu trupele sovietice. Cei rămași prin sate stau ascunși, nu reacționează în contra armatei. Au fost cazuri când, din ascunzișuri au tras focuri asupra trupelor române. În această situație au fost sancționați.

“d) Prizonierii: (...) majoritatea lor au fost încorporați în preajma izbucnirii războiului fără nici o instrucție. Mulți au vârsta de 18-19 ani, alții, din contra, sunt prea bătrâni, iar unii chiar dispensați de serviciul militar. Toți declară:

“«M-am predat fiindcă nu am pentru ce să lupt (...) Comandanții ne-au spus că mai bine să ne sinucidem decât să cădem prizonieri, fiindcă românii ne vor schingiui și apoi ne vor împușca. Totuși am preferat să mă predau (...) Toți gândeam la fel dar nu îndrăzneam să ne mărturisim unul altuia gândurile noastre, fiindcă dacă s-ar fi aflat, am fi fost împușcați pe loc.»

“(...) Soldații din armata roșie erau tratați cu brutalitate, cu neîncredere, amenințați cu împușcarea și loviți pentru cea mai neînsemnată greșală, insuficient hrăniți. Ei [prizonierii] afirmă că în general moralul armatei rusești este foarte scăzut. Numai o mică parte vrea să lupte - ofițerii, comisarii politici, evreii, tinerii comuniști. Prizonierii explică fidelitatea aceasta față de regimul bolșevic prin situația lor materială mai bună.

“(...) În satele de la Est de Nistru din care s-au retras trupele sovietice, oamenii au desființat colhozurile, și-au reluat pământurile și au împărțit vitele și căruțele. (...)

“Evreii fug spre est, însă nu au mijloace de transport, întrucât au fost luate de armata sovietică.

“(...) În retragere, armatele sovietice au luat turme de porci, însă nu au voie să-i consume pentru hrană.

“II. ACȚIUNEA DE TERORISM ȘI SABOTAJ

“(...) Trupele sovietice au dat foc orașelor și depozitelor, instituțiilor, clădirilor publice, distrugând lucrările de artă și comunicații.

Calea ferată ce trece prin regiunea Larga a fost tăiată șină cu șină, iar toate podurile aruncate în aer. De asemenea stâlpii de telegraf au fost tăiați.

“În regiunea Hotin, unde era o herghelie, caii au fost legați câte 15 și s-a tras în ei de către trupele bolșevice cu tunul. Sunt sute de cadavre de cai. (...)”

“Comandantul Corpului de Munte, General de Divizie Gh. Avramescu

“Șeful de Stat Major, Locotenent-colonel I. Chirciu”.

Arhiva M.A.N., fond Guvernământul Basarabiei, dosar nr. 22, f. 247-249. Original

*

La 3 iulie 1941 Stalin, vorbind la Radio Moscova recomanda - în vederea retragerii: “*Tactica pământului pârjolit*”.

Komisarul I. A. Muhin a condus un regiment de distrugeri alcătuit din cca 480 specialiști, restul voluntari dintre evrei.

Aceștia au distrus instalațiile tehnice, au dinamitat uzinele de apă și electrice, atelierele, fabricile, morile, căile de comunicație; poduri, magazine, depozite, depouri - în proporție de 100%. Au dinamitat, incendiat instituții administrative, biserici, școli, biblioteci, catedrale, palate, bănci, băi publice, locuințe particulare: 40%. Unelte: dinamita, ciocanul, grenada incendiară, bidonul cu benzină. Indivizii erau înarmați, iar dacă localnicii se opuneau distrugerilor, incendierilor, erau împușcați pe loc.

Cel mai mult a suferit Chișinăul; centrul a fost în totalitate distrus. Apoi orașele Orhei, Bălți; târgurile: Călărași, Hâncești, din județul Lăpușna, distruse în proporție de 90%; Sculeni-Tg., Ungheni-Tg., Râșcani, din județul Bălți: aproape în întregime; Tarutino, Arcis, Sărata, județul Chilia-Nouă - complet distruse; Cleaștița, Șaba, Volintiri, Borodino, din județul Cetatea Albă; Telenеști, Căzănești, Râspopeni, tunelul de cale ferată de la Mateuți, județul Orhei; Vadu-Rașcu, Florești, Zgurița, Vertiugeni, Otaci, Mărculești, județul Soroca; Românești, Căușani, Cimișlia, județul Tighina...

Nu doar pentru că Stalin ordonase o “Tactică a pământului pârjolit” bravii noștri concetățeni evrei au lăsat în urmă, în iulie 1941, o țară de ruine fumegânde, un pământ netocmit și gol - ca la Început. Ci și pentru că de totdeauna le-a plăcut să distrugă - cine nu crede să privească la Palestina de azi. În iulie 1941 evreii, după ce au... transportat dincolo

de Nistru tot ce (mai) era bogăție, au ucis animalele “netransportabile”, au pus foc, au dinamitat cu o plăcere soră cu extazul. Și au fugit.

Unul dintre distrugători trăiește - bine - la Chișinău. Numele lui este V. Medenec. Meseria lui: arhitect. A scris un articol: “Eu am aruncat în aer clădirea Băncii de Stat din Bender”. Pentru că Iurie Colesnic l-a încondeiat după merit în **Enciclopedia Chișinău**, eroul sovietic, tovarășul V. Medenec îi poartă sâmbetele și-l amenință ca la ei, la NKVD/KGB.

Din **Chișinăul în 1941**, ediție îngrijită de Dinu Poștarencu, scoasă în 1996 (!) de Iurie Colesnic la Museum

**“Raportul Administrației Basarabiei nr. 721 d
în 7 august 1941.**

“Între 25-30 iulie 1941 o Comisie de ingineri și arhitecți conduși de : Pr. M. Hanganu, prof. arhitect A. Simotta, ing. Gh. Petrescu-Prahova și ing. C. Popovici a constatat distrugerile pricinuite de rușii în retragere, iar administratorul Basarabiei, generalul C. Gh. Voiculescu a adresat acest raport lui Antonescu însoțit de anexe.

Mai întâi o scurtă notă cronologică:

- 28 iunie 1940: ultimatumul rusesc, ocuparea Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herței;

- 22 iunie 1941: România declară război URSS și trece Prutul;

- la 29 iunie potrivit hotărîrii C.C. al PC(b) al Moldovei și a Sovietului Comisarilor poporului din RSSM sunt create, *pe lângă secțiile raionale și orășenești al NKVD batalioane de distrugere. Cel de la Chișinău, era comandat de I.A. Muhin și cuprindea 480 de dinamitori* (subl. mea);

- 2 iulie: trupele româno-germane liberează orașul Cernăuți, iar la 12 iulie întreaga Bucovină de Nord;

- 3 iulie: discursul radiodifuzat al lui *Stalin, care ordonă “tactica pământului ars”* (subl. mea);

- 4 iulie: ocupanții sovietici încep “evacuarea populației și a întreprinderilor industriale”

- la 7 iulie ostașii români liberează orașul Bălți, iar în 12 Soroca;

- la 10 iulie românii opresc ofensiva din Masivul Cornești (“cheia strategică a Basarabiei”), datorită rezistenței îndârjite a sovieticilor;

- ofensiva a fost reluată în 13 iulie;

- la 15 iulie rușii sunt alungați din orașul Orhei;

- la 16 iulie sovieticii au dinamitat, incendiat zeci de clădiri din Chișinău - istoriografia bolșevică a pretins că aviația română și germană a(u) bombardat orașul - până în 1988, când unul dintre dinamitori, V. Mednec (arhitect de meserie!) a povestit: "...eu cu mâna mea am aruncat în aer clădirea Băncii din Tighina", astfel executînd "*ordinul lui Stalin, de a distruge totul în calea dușmanului*" (subl. mea);

- în 16 iulie corpurile de armată 3 român și 54 german intră în Chișinău;

- la 24 iulie, la Cernăuți, Ion Antonescu declara jurnaliștilor români și străini:

"Au rămas urmele unei barbarii fără precedent, cum nici hoardele hunilor nu au lăsat în urma lor".

Așadar **Raportul**:

"Domnule General,

"Am onoarea a Vă prezenta (...) o scurtă situație aflată la venirea noastră în Basarabia (...), în intervalul de timp de la 20 iulie [1941] până în prezent.

"A. SITUAȚIA GĂSITĂ

"Aproape toate centrele importante erau lipsite de populație, care fie că s-au retras odată cu trupele bolșevice, fie că s-au refugiat în păduri și vii din cauza ororilor săvârșite de ruși.

"Populația Basarabiei la data de 1 iunie 1940 [înainte de Cedare, nota mea, P.G.] se cifra la 2.164.402 suflete. (...) [din rezultatele recensământului, neverificate încă] se deduce că numărul populației a scăzut în mod simțitor, al orașelor în special reducîndu-se la jumătate. - Determinată de:

"a/ Refugierea populației românești cu ocaziunea cedării Basarabiei, circa 120.000, după datele de la București (...).

"b/ Deportarea populației în timpul dominației sovietice.

"c/ Mobilizarea tineretului în armata sovietică și retragere unui număr însemnat din populația civilă, în special evrei, cu ocaziunea plecării trupelor sovietice.

"d/ Repatrierea Germanilor (...) cca 110.000.

"e/ Disparația unor locuitori.

"Pentru aflarea numărului exact al evreilor rămași în această Provincie, am ordonat întocmirea unei statistici care este în curs de executare. În prezent evreii rămași sunt adunați în anumite centre și ținuti sub supraveghere. În sate nu se mai găsește nici un evreu. Populația

orașelor și în prezent este străină (...) Chilia: din 15.000 locuitori numai 3.400 sunt români. Cam aceeași situație în Ismail, Cahul. Toate orașele din Basarabia au fost distruse în bună parte de bolșevici, cu ocaziunea retragerii. În special instituțiile publice și cartierele comerciale și industriale au fost distruse în întregime. Uzinele de apă și electricitate au fost distruse în tot locul. Mai crunt au suferit (...) Municipiul Chișinău, cum și orașele Bălți, Tighina, Cetatea Albă, Orhei, Cahul și Soroca.

(...) “e/ Situația proprietăților rămase de la Germani

“În urma repatrierii Germanilor au rămas (...) 453.760 ha.

“Aceste proprietăți au fost lucrate în (...) sovhozuri. Inventarul agricol, viu și mort este complet dispărut, satele germane prezentând azi un aspect pustiu. Gospodăriile, grajdurile hambarele sunt într-o stare jalnică (...)”

“ANEXA (la Raport)

“(...) unde au fost colonii germane, sub stăpânirea bolșevică pe proprietățile românilor și germanilor au fost aduși coloniști ucraineni și polonezi (...)

“Coloniștii ruși s-au retras cu trupele sovietice, moldovenii au rămas pe loc. (...) În com. Tarutino din 6.000 locuitori, 3.000 erau germani care au fost înlocuiți cu ucraineni (...) Ucrainenii s-au retras, rămânând 2 familii, în prezent arestate.

“În com. Paris în locul germanilor s-au colonizat ucraineni și polonezi. Ucrainenii s-au retras; *polonezii au rămas pe loc, nevoind să plece. În com. Berezina au fost aduse cca 150 familii poloneze ce au rămas pe loc (...)*

“Unde au fost aduși polonezi nu s-au putut forma colhozuri, deoarece ei au refuzat fiind mereu în conflict cu conducerea rusească.

“În concluzie: În toate regiunile unde au fost aduși coloniști polonezi nu au părăsit nici unul satul, ucrainenii s-au retras odată cu trupele rusești (sublinierile mele, P.G.).

GENERAL C. Gh. Voiculescu”

“Anexa nr. II

“RAPORT”

asupra stării clădirilor din Municipiul Chișinău (...)

“1) Aspectul general al orașului.

“La plecarea din Chișinău a Armatelor URSS majoritatea clădirilor publice, multe clădiri particulare, precum și toate clădirile industriale și comerciale au fost distruse prin minare și incendiere (...). Zona care a

suferit cele mai mari distrugeri este (...) Alexandru cel Bun, unde era și centrul comercial, strada Carol Smidt și str. Ștefan cel Mare, zonă care prezenta la data cercetării aspectul unor vaste ruini, pe alocuri încă fumegînde.

“Străzile și liniile de tramvai au suferit în general mai puține stricăciuni. Liniile telefonice, liniile de curent electric și conductele de apă sunt întrerupte; materialul lor este utilizabil, însă punerea în stare de funcționare (...) se va face cu greutate din cauza distrugerii uzinelor, astfel că orașul este lipsit de lumină electrică și de apă. (...) Se poate aprecia că 40% din totalitatea clădirilor orașului și 100% din instalațiile industriale sunt complet distruse sau grav avariate prin minare și incendiere.

“2. Starea clădirilor publice

“(...) cele mai distruse sunt clădirile Administrației cari, la plecarea administrației românești [în 28 iunie 1940, n. m. P.G.] cuprindeau: Directoratul Basarabiei, Primăria orașului, Prefectura județului, Banca Națională, Palatul Metropolitan, Casa Eparhială, Localurile militare, Poșta, Telefoanele, Postul de radio, etc, precum și clădirile industriale proprietate a orașului și statului, Uzina electrică, Uzina de apă, Cazarmile Comunale, Fabrica de țigări și Depozitele de tutun CAM, Magaziile și Depoul de locomotive CFR, Depoul de tramvaie, etc. Deasemeni au fost distruse prin minare și incendiere morile mecanice, cinematografele și teatrele. (...)

“8) Probabilități de dezvoltare a orașului în viitor

“Orașul Chișinău avea înainte de ocuparea Basarabiei de către trupele sovietice [28 iunie 1941, n. m. P.G.] o populație de cca 110.000 locuitori, din care 30.000 români. În timpul acestei ocupații, prin mutarea capitalei Republicii Moldovenești la Chișinău, se pare că această populație a crescut la aproape 300.000 suflete (...) Astăzi apreciem că populația orașului ar fi de 30.000-40.000 locuitori care ar putea locui în clădirile ce au rămas nedistruse.(...)”

“În lumina acestor considerațiuni este absolut necesară alcătuirea unui program general detaliat de refacere a întregului oraș, încadrat în programul general de refacere a țării”

“Prof. Ing. M. Hanganu

“Prof. Arh. A. Simotta

“Ing. Gh. Petrescu-Prahova

“Ing. Const. Popovici”

Din “Anexa nr. III, Tablou nr. 1, cuprinzând evaluarea distrugerilor aduse clădirilor și instalațiilor publice”:

“1. Liceul “Alexandru Donici (...) - *Etajul dărâmat și parterul deteriorat* (...) Observații: *trebuie să se dărâme complet și să se facă altă clădire* [sublinierile mele, P.G.]

“2. Liceul “Mihai Eminescu (...) - *Minat și devastat* [subl. mea]

“(...) 7. Postul de radio - Complet distrus. Clădirea distrusă, un pilon doborât, al doilea avariat.

“8. Șc. Normală de fete [nota mea: acolo a învățat mama, înainte de 1930]

“11. Școala primară (str. Tighinei)

“12. Capela militară - Mici avarii, geamuri sparte. Obs.: *a fost transformată în club* [subl. mea]

“13. Biserica “Adormirea Maicii Domnului” (str. Gl. Dragalina) - Mici avarii, geamuri sparte

“14. Șc. primară băieți No. 1 (str. Mareșal Badoglio) - Deteriorată

“15. Biserica Cimitirului ortodox - Mici avarii

“16. Spitalul de ochi (M. Kogălniceanu) - Mici avarii, geamuri sparte

“17. Centrul de Ocrotire (Orfelinat) - Mici avarii, geamuri sparte

“18. Directoratul Basarabiei - Minat, incendiat. Obs. Corpul principal complet surpat

“19. Liceul “Alec Russo” - Mici avarii, geamuri sparte

“20. Seminarul teologic - Mici avarii, geamuri sparte (...)

“21. Muzeul de Istorie Naturală - Avariat de cutremur [nov. 1940] Obs.: *probabil minat* [subl. mea].

“24. Facultatea de Agronomie - Mici avarii, geamuri sparte (...)

“26. Spitalul de ochi (I.C. Brătianu) - Mici avarii, geamuri sparte

“(...) 43. Școala comercială - Parțial distrusă (...)

“46. Liceul Militar (Str. Alexandru cel Bun) - *Minat și distrus*

“47. Cercul Militar - *Minat și distrus* [subl. mea] (...)

“49. Catedrala orașului - Incendiată

“50. Palatul Metroplitan - Minat, incendiat (...)

“52. Primăria orașului - Minată, incendiată (...)

“57. Manufactura de tutun (Gl. Dragalina) - Minată, incendiată

“(...)64. Uzina electrică (Gl. Broșteanu) - Incendiată, distrusă

“(...)67. Poșta Centrală (Universității) - Incendiată, distrusă

“68. Gara Chișinău - Minată, incendiată, parțial distrusă (...)

“75. Uzina de apă - Minată, distrusă (...)

“79. Depozitele CAM (tutun) - Minate, complet distruse (...)

[Raportul - facsimilat - este completat de 72 fotografii ale unor distrugeri din Chișinău].

Nu mă pot stăpâni de a face apropiere între două texte:

Primul aparține comisarului regimentului NKVD de distrugere din Chișinău, I.A. Muhin și cuprinde amintirile - înlăcrimate, consemnate în 1965, despre retragerea *lor* din 1941:

“Ziua de 16 iulie a fost cea mai grea din viața comuniștilor regimentului. În ochii noștri ardeau zeci de clădiri de pe străzile Lenin, Kiev. Pâlcuri de avioane ale inamicului bombardau orașul. Tancurile fasciste se apropiau de oraș. Regimentului i s-a ordonat să se retragă spre Bender. Cu lacrimi în ochi părăseam orașul natal. Mulți dintre noi sărutam caldarâmurile, iar în batiste luam cu sine o mână de pământ natal”.

Al doilea text este semnat de Andrei Oișteanu, holocaustolog emerit - tovarăș de prezidii, de tot felul de comiții (și de tăcere înțeleaptă, de complicitate etnică a lui Ion Vianu în cazul unor “cestiuni arzătoare”) - și a apărut în *Supliment cultural* nr. 10, din 29 ian-4 febr. 2005. Citez:

“M-am născut la București, dar primii șase ani de viață (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuți; compusă din cinci suflete familia mea locuia în două camere foarte modeste din cartierul evreiesc; stăteam pe ulița ceasornicarilor (...) cărei i se schimbase numele cu cel al comunistului Karl Liebknecht. Era o perioadă de după război în care Uniunea Sovietică își oblojea rănilor. Era un amestec de mândrie și sărăcie postbelică. Marea victorie asupra nazismului (și ocuparea Europei est-centrale) hrănea sufletele, dar nu și trupurile. Nu se mai găsea mai nimic de mâncare. Ca să supraviețuiască cernăuțenilor li se dădea în folosință câte o bucată de pământ pe care o cultivau de regulă cu cartofi [...] Devenit șomer, tatăl meu nu putea să se reangajeze din cauza unui puternic val de antisemitism declanșat la începutul anului 1953 de batiușca Stalin însuși (procesul “asasinilor în halate albe”). Abia după moartea lui Stalin părinții mei au reușit să emigreze în România. În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică; tot ceea ce unii iubeau și urau mai mult. Fratele meu (11 ani) și-a luat puțin pământ într-o punguță legată la gât. Eu (6 ani) l-am imitat. “La București am locuit pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz, militantă comunistă, situație simetrică cu cea din Cernăuți. Dar statutul social și starea materială s-au îmbunătățit substanțial. Problema mâncării nu se mai punea în termeni de supraviețuire. Și totuși, în fiecare dimineață se derula un

ritual culinar sărăcăcios. Toată familia se aduna la masă, mama puneă solemn un castron aburind, plin cu cartofi fierți în coajă. Suflînd în mâini, decojeam cartofii fierbinți, îi mărunțeam în farfurie și adăugam sare, ceapă tocată și untdelemn. Apoi mîncam în tăcere, ca într-o agapă mistică. Trecuseră mulți ani de la părăsirea ghetoului din Cernăuțiul stalinist, dar noi continuam să practicăm ritualul săptămînal, în amintirea paradisului/infernului pierdut”, dar noi continuam să practicăm”.

În purcoiul de minciuni pe care le debitează A. Oișteanu, fiul lui Mișa Oigenstein, activist bolșevic în Basarabia ocupată după 28 iunie 1940, ofițer NKVD, venit în România “pe tancuri”, sfârșind ca director al Academiei “Ștefan Gheorghiu”- și al Bellei Iosovici, dărză supraveghetoare sovietică a Agerpres, nepot al sinistrului Lev Oigenstein, cunoscut sub pseudonimul “Leonte Răutu” - sare din pagină... pămîntul luat în pungulițe... Dacă la Muhin - care pretinde a fi nativ din Chișinău - se mai înțelege înduioșarea bolșevică pricinuită de ordinul de retragere de pe un pămînt... românesc, de el și de ai săi martirizat, tot din ordinul lui Stalin minat, incendiat, devastat - incoerentul A. Oișteanu, la plecarea din Cernăuți, ia și el pămînt într-o punguță, cu toate că se născuse în România (fratele său Valery în Kazahstan), zicînd că familia sa “emigrează” în România - din URSS. Se vede că bolșevicii, în taină, sunt mistici - oare câte “pămînturi” vor fi purtînd cei care au martirizat Basarabia și Bucovina sub steagul bolșevic? Multe, domnule.

Rămîne să aflăm că și R. Ioanid poartă pămînt românesc într-o punguță atârnată de gât. De ce nu? Și el a dovedit prin scrierile sale cât de mult iubește această țară, acest... pămînt, pe după cap cu alți iubitori de Romînie: Serge Moscovici, profesorul său de sociologie (specialitate și a lui A. Oișteanu), cu Elie Wiesel, superiorul său la Centrul holocaustologic de la... Sighet.

C r i m e l e b o l ș e v i c e

“Un Katyn românesc Crimele uitate ale comunismului

Primele victime facute de comunism în rândul românilor sunt ignorate complet de Raportul Comisiei Tismăneanu. Documentul nu pomenește nimic despre represiunea sângeroasă instaurată în Basarabia și Bucovina imediat după anexarea acestor teritorii de către URSS, în 1940. A urmat un an de bolșevizare forțată, cu deportări masive, execuții sumare, torturi și gropi comune. O avanpremieră tragică pentru ceea ce avea să fie soarta întregii României (...) Consecințele Pactului Molotov-Ribentropp explică - pentru respectarea adevărului istoric - și decizia de neevitat a Guvernului român de a se alătura puterilor Axei. De altfel, obiectivul teritorial strategic al URSS - Transnistria, Basarabia, Bucovina, Ținutul Herței, Delta și accesul la Gurile Dunării, Insula Șerpilor - a fost reocupat după 23 august 1944. Altă dată istorică evitată de Raportul Tismăneanu. Ignorarea crimelor în masa comise de regimul comunist sovietic împotriva românilor în perioada 1940-1941 ar echivala, spre exemplu, cu omiterea, dintr-un Raport similar realizat în Polonia, a odiosului masacru de la Katyn. Cum ar explica, oare, polonezilor președintele Lech Kaczinsky alegerea anului 1945 pentru un atare demers de condamnare a comunismului? Dacă, pentru crima de la Katyn, Polonia a solicitat Rusiei să-și asume responsabilitatea și să-și ceară oficial scuze, pentru crimele comise de sovietici în România ciuntită nu se găsește nimeni să avanseze aceeași cerere firească.(...)

Pavel Moraru, autorul comunicării "Documente românești despre atrocitățile bolșevice din stânga Prutului, 1940 - 1941" (prezentată în revista "Arhivele Totalitarismului") este doctor în istorie, cu numeroase lucrări științifice publicate atât la Chișinău cât și la București. Istoricul basarabean prezintă în premieră pentru publicul larg dovezi și alte date concrete despre un Katyn românesc ocultat de sovietici și urmașii lor.

Titlul și intertitlurile aparțin redacției - Victor RONCEA

“Documente ignorate

“(...) Costurile instaurării și menținerii regimului totalitar sovietic au fost estimate la colosale pierderi materiale și umane; au fost nimicate valori și tradiții, distruse lăcașuri sfinte și monumente de cultură. Prin violență, lichidare fizică, deportări, supravegheri, intimidări etc., execu-

tate de NKVD - organul de represiune pe care s-a sprijinit regimul sovietic - s-a ajuns la mutații în psihicul uman și la involuția întregii societăți. Cei ce nu se lasau convertiți, opunând rezistență aveau să devină adevarați martiri. Crimele comuniste au fost până acum bine ascunse. Unele continuă să mai rămână așa. Organele de represiune, după comiterea asasinatelor, au avut grijă să le camufleze cât mai bine, încercând să șteargă urmele, să lichideze martorii și să rescrie istoria.

Actualmente, accesul la documentele sovietice (cel puțin în Republica Moldova), care ar reflecta direct executarea atrocităților, este limitat, ca să nu zicem oprit. Cu toate acestea, crimele regimului sovietic în Basarabia, Bucovina și Transnistria, comise până la izbucnirea războiului germano-sovietic, pot fi aflate, macar parțial, din documentele românești din epoca - documente care, în fosta Republică Socialistă Moldovenească au fost desecretizate pe motiv că aparțineau inamicului învins și, deci, erau pline de "falsuri", neprezentând vreun pericol pentru regim. De regulă, pe dosarele care conțin documente românești referitoare la descoperirile făcute în 1941-1943 asupra crimelor bolșevice de la est de Prut, era notat: "Materiale falsificate despre înscenarea privind represiunile executate de organele NKVD în 1941".

Autorul vorbește despre "Tactica pământului pârjolit" aplicată în iulie 1941, "Primele crime ale comunismului împotriva romanilor" - pe acestea le consemnasem și eu, cu o excepție: "**Katyn-ul românesc uitat**". Eu nu am avut acces la documente despre gropile comune de peste Nistru, deci consemnasem numai câteva "urme" ale bolșevicilor în Basarabia propriu-zisă.

"Un alt caz din șirul crimelor bolșevice descoperite, cercetate și documentate de autoritățile vremii, este cel de lângă localitatea Tătarca, regiunea Odesa, investigat în primavara-vara anului 1943. Autoritățile române din Transnistria au fost sesizate că în apropierea localității Tătarca, s-ar fi găsit gropi comune cu jertfe ale asasinatelor bolșevice. La mijlocul lunii iunie 1943, organele din Transnistria și un grup de medici specialiști din Odesa (directorul adjunct al Direcției medico-sanitare a Guvernământului Transnistriei, dr. K. I. Sapocichin, administratorul secției de dezinfecție, N. I. Grubianu, șeful expertizei medico-legale, docentul I. I. Fidloveschi și caporalul jandarm de la Serviciul Pretoral Odesa, Grigore Tatarciuc) au cercetat terenul indicat și au constatat că, pe

o întindere de 1000 de metri pătrați, se afla îngropat un mare număr de cadavre ale persoanelor executate de NKVD în urma represiunilor staliniste din anii 1938-1940, printre care s-ar fi aflat și cadavre ale deportaților din Basarabia și nordul Bucovinei, pe care sovieticii, neputându-i transporta în interiorul URSS, i-au împușcat. Pentru a facilita procesul de putrefacție, întregul teren a fost acoperit cu bălegar.

“Descoperirea de la Tătarca a șocat autoritățile și opinia publică, provocând multe discuții înainte de elucidarea cazului. După cum semnala Serviciul Special de Informații la 28 aprilie 1943, prin agentul Kor-Marin, "această știre a circulat în cercurile maniste și evreiești din Capitală, fiind prezentate sub aspect contrariu celor comunicate de legația germană și anume ca este vorba de cadavrele evreilor asasinați în diferite ocazii de germani și, mai mult chiar, maresalul (Antonescu) a plecat la Odesa pentru a înăbuși acest scandal. Din șoaptele înregistrate printre evreii rusofili, se pot trage indicii ca puterile aliate, cu concursul agenților comuniști, intenționează, pe baza materialului strans de la declararea războiului incoace (fotografii, declarații ale ofițerilor romani și germani, statistici - mare parte din materialul documentar și informativ fiind deținut personal de Maniu), să dea o replica pe plan internațional afacerii de la Katyn." De asemenea, agentul Kor-Marin informa că, în același timp cu zvonul care circula ca aceste cadavre le-ar fi aparținut evreilor asasinați de germani, "se poate spune ca este vorba de asasinarea în masă a populației românești evacuate din Bucovina și Basarabia, după cum o altă sursă precizează ca ar putea fi vorba de cadavrele ucrainenilor sau a rușilor ostili regimului sovietic".

“Într-un alt document al SSI, datat 1 iunie 1943 și semnat de locotenent-colonelul Traian Borcescu, se menționa: "Pe terenul denumit Spolka, situat la Km 7 al liniei Odesa-Ovidiopol, între suburbia Tatarca și aerodrom, s-au descoperit gropile comune ale victimelor NKVD. Lucrările de deshumare, ordonate de Serviciul Pretoral Militar al Odesei, au început la 22 aprilie 1943. Concomitent cu săpăturile, s-au întreprins cercetări pentru a stabili cu exactitate și a verifica informațiile relative la proveniența victimelor și la împrejurările în care au fost ucise. Din declarațiile luate locuitorilor din vecinătatea terenului Spolka rezultă ca organele NKVD le aduceau noaptea, cu un camion închis, și le aruncau în groapa comună, care era imediat astupată și nivelată. Totodată, mai rezultă din aceste declarații că circulația era cu desăvârșire interzisă pe drumul paralel cu terenul în chestiune, care era păzit în mod sever.

Investigațiile au stabilit că execuțiile săvârșite de NKVD s-au intensificat în 1940, după ocuparea Basarabiei și Bucovinei de Nord. Ioan Halip, Grigore Tătarcu și Alexandru Ivanov, locuitori din Basarabia și Bucovina, în prezent domiciliați la Odesa, aduși la fața locului, și-au recunoscut, printre cadavre, rudele lor, deportate de NKVD după cedarea teritoriilor.

“Comisiunea pentru examinarea cadavrelor și stabilirea împrejurărilor în care au fost suprimate victimele (a stabilit ca acestea) au fost ucise prin împușcare în ceafă de la o foarte mică distanță, vechimea execuțiilor fiind de 2-3 ani, iar îmbrăcămintea găsită în una din gropile comune amintește portul basarabenilor și bucovinenilor.” (...)

“Victimele terorii NKVD (...)

“Masacrul de la Tătarca investigat de experții de la Katyn

“Putem doar presupune ca printre victimele de la Tătarca s-ar fi aflat și detinuți basarabeni și bucovineni de la Tiraspol, dar și de la Chisinau. Pentru identificarea și stabilirea cauzelor exacte ale morții acestora, a fost instituită o comisie specială, condusă de dr. Alexandru Birkle, medic legist din București - care de curând revenise de la Katyn, unde, alături de alți experți europeni, investigase cazul masacrării de către sovietici a 15.000 de militari polonezi. Dr. Birkle fusese și la Vinița, unde, la fel, se descoperiseră gropi comune cu jertfe ale totalitarismului bolșevic. Din Comisie mai faceau parte dr C. Chirilă, subdirector al Sănătății din Guvernământul Transnistriei, și cate un reprezentant al primăriei municipiului Odesa, al Inspectoratului de Jandarmi Transnistria, al armatei germane și al Universității din Odesa.

“La 6 august 1943, medicul legist Alexandru Birkle a prezentat "Raportul medico-legal provizoriu asupra cercetarilor de la Tătarca". Potrivit documentului, până la acea data, fuseseră descoperite 42 de gropi comune și reperate încă 10-20. În fiecare groapă se aflau aproximativ 80 de cadavre, adică în total 3500 de cadavre, însă se aștepta ca numărul final să fie mult mai mare, aproximativ 5000. Din cele 516 cadavre exhumate, 486 fuseseră examinate medico-legal, iar concluziile care se impuneau erau următoarele:

- cauza morții a fost împușcarea în partea posterioară a craniului și numai în câteva cazuri în ceafă;

- împușcarea a fost executată cu revolver militar, având gloanțe cu înveliș de metal de calibrul 7 milimetri și cu un revolver cu butoiș, cu gloanțe de plumb de 5,5 milimetri; arma a fost descărcată din imediată

apropiere;

- cercetările medico-legale au demonstrat că vechimea cadavrelor era de 3,5-5 ani, dar din studierea actelor găsite asupra lor, reieșea ca unele victime fuseseră ucise chiar cu 4,5-5 ani mai înainte (1938);

- în gropi nu s-au gasit larve sau insecte, care desăvârșesc procesul de putrefacție, ceea ce indică faptul ca execuția a avut loc într-un anotimp rece, iar cadavrele au fost îngropate imediat după împușcare;

- procesul de putrefacție fusese întârziat și din cauza numărului mare de cadavre îngropate la un loc;

- din cele 486 cadavre examinate, toate au fost găsite cu mâinile legate la spate, cu excepția unuia, la care nu s-a gasit legătura, dar care păstra urma legăturii pe mâini;

- din totalul cadavrelor cercetate, șapte erau de femei și 479 de bărbați, dintre care unul părea să fi fost militar, după uniformă;

- asupra unui număr de 43 de cadavre au fost găsite acte (procesele-verbale de arestare sau percheziție etc.) care au permis identificarea lor;

- cei identificați erau originari din URSS (din 1940 inclusiv Basarabia și Bucovina de Nord)

“Așadar, vorbind în limbajul statisticii, menționăm că cercetările prealabile au dus la descoperirea a 42 de gropi comune (dar se estimează că ar fi fost 50-60), cadavre deshumate - 516, cercetate medico-legal - 486, înmormântate - 385, încă neînsmormântate - 131, cadavre aparținând persoanelor cu vârsta de 20-30 ani - 60, 30-40 ani - 189, 40-50 ani - 186, peste 50 ani - 81 iar 7 erau de sex feminin și 509 de sex masculin; erau 515 civili și un militar (identificare după îmbrăcăminte), 43 de cadavre identificate după acte.

“Din pacate, nu cunoaștem rezultatele finale ale cercetărilor, însă și aceste date preliminare ne vorbesc despre amploarea represiunii staliniste din anii 1938-1940. Toate aceste crime au fost metodic ascunse de regimul sovietic pe tot parcursul existenței lui, iar cei ce știau despre ele erau identificați și lichidați. De pe urma "operațiunii de lichidare a martorilor" a avut de suferit și medicul legist Alexandru Birkle, care a luat parte la elucidarea cazurilor Katyn, Vinița și Tătarca.

“Trebuie menționat că, între cele trei cazuri menționate mai sus exista o strânsă legatură, dar și o coincidență stranie: 1. toate au fost descoperite în anul 1943 și numai "grație" războiului germano-sovietic, izbucnit din 1941; 2. toate au avut același autor - regimul stalinist -, care

a utilizat aceeași metoda de lucru în toate cele trei cazuri de asasinat colectiv; 3. toate au fost investigate de medicul legist român dr. Alexandru Birkle; 4. gropile comune au avut un număr foarte mare de cadavre, în care erau militari, intelectuali și țărani, considerați ostili de către regimul sovietic; 5. acestea rămân neelucidate din cauza lipsei documentelor sovietice, care ar clarifica multe aspecte ce rămân deocamdata necunoscute.

“Pavel MORARU”

*

Masacrul de la Bălți (vara-toamna anului 1944)

Articolul semnat de Nicolae D. Rusu, publicat inițial în săptămânalul *Țara* de la Chișinău, reprodusă de *Datoria Românească* (Chicago) Anul IX, nr. 23, trimestrul 2, 2004 dă seama de scrisoarea Ierodiaconului Nicodim Șchiopu :

“În urma încercuirii sovietice din Nordul Basarabiei, au fost făcuți prizonieri circa 50.000 militari, din care 40.000 români, în jur de 5.000 germani, 2.000 unguri, restul (3.000) cehi și polonezi.

“În Nord-estul orașului Bălți, în mlaștinile Răutului, a fost ‘amenajat’ lagărul de prizonieri de război. Numeroși au fost secerați de foame, de boli. S-au semnalat câteva evadări. Într-o noapte supraviețuitorii au fost executați cu câte un glonte în ceafă de NKVD-iști și aruncați în șanțurile mocirloase pe care înșiși prizonierii fuseseră obligați să le sape.

“După mărturiile unor evadați, după 1991 Curierul de Nord din orașul Bălți, au fost publicate informații despre masacrarea prizonierilor de război. S-au făcut sondaje în mlaștini: ‘Nici hârlețele, nici lopețile nu au putut fi utilizate din cauza mulțimii osemintelor’.

“La inițiativa săptămânalului Curierul de Nord [Bălți], oamenii din împrejurimi au adunat pe un loc uscat resturile umane, au alcătuit o piramidă de oase și cranii, au așternut deasupra pământ curat, iar în vârful mivei de oase au așezat o troiță, darul credincioșilor din Râșcani. La 7 mai 1992 troița a fost sfințită de episcopul Petru de Bălți, cu sobor de preoți și monahi, sfințire la care au participat mii de credincioși români și autoritățile românești.

“Atunci s-a lansat apel la construirea unei Biserici sau Mănăstiri a Oaselor pentru pomenirea celor 50.000 nevinovați uciși mișelește de către bolșevici. Preasfințitul Petru de Bălți a investit ca paroh al viitoare Biserici a Oaselor pe tânărul preot Valeriu Cernei, fost cancelar al eparhiei Bălți (în decembrie 1992 Patriarhia Română a

reactivat Mitropolia Basarabiei).

*“După acesta lucrurile au luat o întorsătură tragică: **Preasfințitul Petru a fost agresat cu arme și bâte în chiar Palatul Episcopal de un grup de călugări și preoți adepți ai Arhiepiscopiei Vladimir care ține de Patriarhia Moscovei** [subl. m. P.G.]. Atacurile au fost extinse și asupra celor două mănăstiri din Eparhia Bălți - și continuă și azi, împotriva a tot ce este românesc. **În scaunul episcopal s-a așezat șeful agresorilor moscoviți, arhimandritul trădător Marcel Mihăiescu.** [s.m.]*

“Din cauza lipsei de fonduri, Biserica Oaselor a rămas în stadiul de proiect.

“De ce nu se vorbește nimic de acest genocid împotriva poporului român? De ce nu se stabilește adevărul masacrelor împotriva neamului nostru?

Și aceste crime monstruoase nu sunt altceva decât tot holocaust - trecut însă sub tăcere.

“Oare nici chiar morții nu mai sunt egali în fața lui Dumnezeu?”

Câteva mărturii culese din presă:

*“Între 17 ianuarie și 27 martie curent [1992?], prin publicațiile noastre [cu osebire *Curierul de Nord*, din Bălți], la rubrica «Morminte fără cruce» am reușit să stabilim:*

“1. În 1944 pe teritoriul actualului Combinat de Blănuri din Bălți [și] pe cel al Unității militare din str. Leningrad, actualmente Ștefan cel Mare, au fost două lagăre de concentrare (unul de concentrare forțată, altul obișnuit) prin care au trecut cel puțin 45.000 prizonieri.

“2. În aceste lagăre au fost deținuți de la 2-3 luni la câte un an și ceva prizonieri, inclusiv din armata română printre care un număr extraordinar de mare de români, moldoveni, nemți, unguri, italieni.

“3. Lagărele au avut număr de înmatriculare (deocamdată nu le-am stabilit) (...) Mărturiile mai multor prizonieri bălțeni confirmă că aici au pierit mii de moldoveni, români.

“4. Lagărele s-au aflat în directă subordine a NKVD.

“5. Numele primului prizonier constatat de către noi care și-a aflat moartea aici este TUDOR AL LUI NICOLAE GLAVAN DIN SATUL SOFIA, RAIONUL DROCHIA. Nume ce va fi primul înscris pe crucea acestui mormânt. Cruce care va fi instalată la începutul lui mai”.

*

(...) “Maria aștepta răvaș de la fratele ei Grigore. A aflat că Grigore a fost făcut prizonier și e aici, la Bălți (...) A mers cu pachet. Rușii de pază le alungau pe femei, zicînd: [în traducere românească]: «Vor mâncare? Gloanțe, nu mâncare! Trebuie uciși ca niște câini!» (...)

“Maria s-a apropiat de gard, a ridicat puțin sârma, a împins coletul și a încercat să-și strige fratele. O femeie, cu același necaz, a văzut-o, a rugat-o să vâre și legătura ei. Maria a trecut-o pe sub sarmă și s-a depărtat. Probabil că femeii i s-a părut că legătura ei e prea departe, s-a apropiat de gard, să o împingă. Rușii au tras, au ucis-o pe loc. (...)

“Maria a mai venit la lagăr, dar nu se mai apropia, arunca ce avea, de departe și se întorcea fuga înapoi. (...)

“Grigore a fost ținut aici până toamna, târziu. Când s-a făcut spărtura ceea în gard și au evadat mulțime de prizonieri, era și el pe aproape. Le-a ajutat celor mai slabi și fără de putere să iasă. Pe sine s-a lăsat la urmă și n-a mai reușit. Au fost văzuți. Au fost bătuți cu vergeaua de fier. După bătaia asta și după toate necazurile s-a stins Tudor, băiat din mahalaua lui, cu care mîncase dintr-o bucățică.

“Cele trei gropi cu cadavre de care vorbesc mai mulți au fost făcute după ce groapa mare din centrul lagărului a fost plină, nu mai încăpeau nici viii nici morții. Erau trași de picioare, stropiți cu apă de var, câteva lopeți de țărână, atât. Lui Grigore îi promisese un cunoscut că va încerca să-l ajute să scape. Când a văzut că nu mai poate de frig, s-a dus la «groapa morților», și-a făcut culcuș printre cadavre și moțăia acolo mai multe de durere decât de somn. Nu se mai temea de moarte” (...)

*

“Eram pe linia doua a frontului, la Iași. La 23 august 1944 (...) România a pornit împreună cu rușii împotriva nemților. Am plecat cu tot regimentul la Mărășești (...). Până la 6 septembrie am reparat șoselele și podurile. La 7 septembrie am fost încolonați și am pornit la eliberarea Bulgariei. (...) Acolo m-au rănit (...) Spitalul din Buzău nu ne-a primit. Am fost la Bârlad, Vaslui, Iași - am fost refuzați, eram prea mulți răniți.

“La Ungheni ne-au pus în corturi. După ce ni s-au făcut pansamentele, un ofițer rus ne-a spus că vom fi liberați. Ni s-a dat foaie de drum. Am pornit în cârji spre casă (...) Ne-au ajuns din urmă rușii (...), duceau mai multe sute de prizonieri. Ne-au cerut hârtiile, le-au rupt, ne-au ordonat să intrăm în coloană. (...)

“Până la Sculeni am mers pe jos, în cârji. De acolo până la Bălți, în căruțe, în spinarea celor care puteau duce. Cele trei coloane pe care le-am văzut erau a câte 5 mii oameni (în total, vrei 15 mii prizonieri). Cei care mai-mai să moară dar nu cădeau singuri erau împușcați. Călcam peste ei, mergeam mai departe. La 20 septembrie ne-au pus în lagăr [la Bălți]. Eram de tot vreo 50.000. Eu și vreo opt moldoveni, din sate megieșe, am nimerit în partea stângă [a lagărului]. Mai bine de două săptămâni casă-masă ne-a fost acoperișul unei case pe jumătate dărâmată (...). Era toamnă, mă secătuiseră rănilor, m-am îmbolnăvit de friguri. (...) Pe noi, basarabenii, rușii nu ne scoteau din lagăr, că fugeam. (...) Mureau strașnic de mulți. Eram aruncați noaptea [în pânii de obuze]. Ziua erau puși într-un sarai (...), încăpeau la vreo 800 morți. Unii, doar leșinați erau aruncați de vii [în gropi]. Înspre dimineață, dacă își mai veneau în fire, se apucau de bolovanii înghețați de pe malurile gropii și ieșeau înapoi. Când îi vedeam, ne îngheța sângele în vine (...).

“Au pierit acolo o mulțime de moldoveni, români, italieni, nemți.

“La 20 noiembrie 1944 am fost luați și duși cu trenul la altul, în regiunea Reazani. (...) De acolo, în Tadjikistan. În 15 octombrie 1949 am fost liberat. Din 800 de moldoveni [“trădători de patrie”] ne-am întors 17.”

A consemnat, pentru *Curierul de Nord*, T. Sturza. Nu se dă numele martorului.

*

“(...) Eram măricică, mă duceam cu părinții la câmp. Când ne întorceam acasă (...), aruncam din căruță porumb peste sârma ghimpată. Sărmanii prizonieri se aruncau ca haita pe pradă. Eram sleiți de puteri și atât de mulți de se împiedecau unul de altul când mergeau. Porumbul era în țință, bun de fiert sau de copt, cine dovedea să apuce îl mânca crud cu tot cu știulete.

(...) “Eram și ostași din armata română. Ei se apropiau de gardul cu două rânduri de sârmă și strigau la trecători: «Mă cheamă cutare, sunt din satul cutare (...) Găsiți-i pe ai mei!» Oamenii mai în vârstă dacă aveau și ei copii și bărbați la război se ducea prin sate, le căutau rudele, le spuneau ce și cum.(...)”

“Cei mai mulți s-au stins acolo cu zile. Sleșiți de foame și de bătaie, că nu se supuneau fiecărui ordin, cădeau. Mai ales vara. (...) Pe cei care cădeau fără cunoștință de nu se mai puteau ridica singuri îi puneau pe niște pânze groase și îi duceau pe șes. Au săpat o groapă, ei singuri,

prizonierii (...) erau aruncați de-a valma. Vă spun: unii morți și reci de-amu, alții cu sângele cald în ei. Se aruncau câteva lopeți de țărână. Groapa s-a umplut degrabă, mureau cu zecile. Nu au încăput toți. Când dădeau căldurile după vreo ploaie se răspândeau pe tot șesul un iz de mortăciune de nu puteai sta afară.

“Mare nevoie a mai fost. Doamne, nu s-au temut de nici un blestem cei care i-au aruncat acolo de vii.

“Până amu nu a vorbit nimeni despre asta. Mai sunt oameni în Bălți care țin minte ce de-a norod a o fost îngropat în «moghilnicul» cela. Îs bătrâni. Mai ales cei din mahalaua noastră. Grădinile lor se terminau în sârma ghimpată a aceluia lagăr și cei care fugeau treceau mai întâi prin grădină. Odată unul s-a ascuns la noi în coștireață. M-am dus să închid găinile, el mi-a făcut semn cu degetul să tac, să nu țin. Nu știu ce nație era, că nu l-am auzit vorbind (...)

“Mai trăiesc și bălteni care au stat închiși acolo, apoi au fost judecați de puterea sovietică. Dacă v-ați apucat să aflați ce și cum e cu osemintele celea, grăbiți-vă. Martorii îs bătrâni. Moartea îi va lua nu numai pe ei - se duc pe ceia lume și cele știute de dânșii. Ei îs cea mai dreaptă istorie.

“Oasele celea să nu se împrăstie. Cine știe, poate unii mai caută și nu-și găsesc părinții, frații. N-are a face ce sunt: nemți sau de-ai noștri, au avut și ei copii, au avut și ei soții”.

- Foametea organizată între 1946-1947 a pricinuit moartea a cca 200.000 persoane (vezi capitolul următor).

- Arestările în vederea deportării din 1949: peste 11.000 familii.

Din scrisoarea lui Onisifor Ghibu către Petru Groza, 1949:

“La 22 iunie 1941 România s-a văzut nevoită să intre în război contra URSS în scopul de a-și reface, pe calea armelor, hotarele care între timp îi fuseseră ciuntite și la Răsărit și la Apus și la Miazăzi (...) Acesta a fost unicul scop al războiului și trebuie să calific ca o ofensă și calomnie ordinară afirmațiunea [ta] că acel război ar fi fost făcut în scopul devastării Rusiei alături de germani [apud Groza]. (...) ai împărtășit aceleași sentimente războinice și la 22 iunie 1941, ca și la 30 august 1940 [Cedarea Ardealului de Nord]. În tot cazul, până la proba contrarie, îmi susțin categoric convingerea că și tu ai fost pentru războiul sfânt de

reîntregire a țării, alături de toți bunii patrioți români.”

Fiindcă tot am ajuns la Petru Groza:

La 20 martie 1945 a avut loc o reuniune la care au participat reprezentanți ai guvernului și colonelul sovietic Borisov, din partea... Comisiei Aliate (citește: *numai sovietice*) de Control în chestiunea “repatrierii în URSS” a basarabenilor și a bucovinenilor refugiați (în acel moment - din decembrie 1944 și până prin 12 mai 1945 - autorul acestor rânduri împreună cu familia era internat în Lagărul de “Repatriere” de la Sighișoara).

Noul prim-ministru Petru Groza - *numit* de ocupanții ruși la 2 martie:

“Eu nu am nevoie de basarabeni. Vreau să fiu precis și categoric: nouă nu ne-a trebuit Basarabia”.

După cum va arăta Onisifor Ghibu în scrisoarea din [abia] 1949, cel-mai-mare-trădător-al-neamului-românesc pe numele său Petru Groza - mințea: la 22 iunie 1941 fusese și el de acord cu “Războiul Sfânt” pentru liberarea Basarabiei. (...)

Câteva din faptele și numele unor evrei care și-au arătat “iubirea” față de băștinașii români, **după 28 iunie 1940** - am mai spus-o? - foarte bine am făcut !, am s-o re-re-respond:

La **Chișinău**: din ziua de 28 iunie 1940: Etea Beiner, doctorul Derevici, avocatul (un articol de ziar bulgar îl desemna ca inginer) Steinberg (Sternberg) - locuitori ai orașului au pornit în “patrurile de autoapărare”, conduse de Tovarășa cu Părul Roșu, Polina Rozenberg, de pe strada Armenească, sediul NKVD. Ei au fost primii care și-au manifestat, pe străzi, bucuria de a fi fost “liberați de sub jugul moșieriștilor, fașiştilor români”, agitând listele negre (alcătuite de cine știe când...) și urlând amenințarea:

«Ne-a venit rândul să vă ardem noi pe rugul Inchiziției!» - dacă i-ai fi întrebat cine/când “îi arsese pe rugul Inchiziției” (Basarabeni? care nici nu știau ce-i Inchiziția)?, ar fi pretins că însăși întrebare ta este, cum altfel: antisemită; și, desigur: fașistă.

- tot ei s-au aflat în fruntea bandelor care i-au atacat pe refugiații ce încercau să iasă din oraș pentru a se îndrepta spre Prut - coloane

alcătuite din funcționari, profesori, elevi, studenți;

- la îndemnul și prin exemplul celor trei (dirijați de la sediu de Tovarășa-Roșie, Rosenberg), “populația pașnică indignată” - alcătuită din evrei locali, aduși de peste Nistru, dar și dintre cei veniți din timp de peste Prut (nici o greutate: atunci nimeni din România moșierilor și burjuilor - și a fașistilor - nu avea nevoie de pașaport ca să treacă Prutul de pe malul drept pe cel stâng) țineau deja pregătite: pietre, bâte, vase cu uncrop, oale de noapte, pline. Refugiații români au fost bătuti cu pietre, opăriți, ciomăgiți, dezbrăcați, scuipați, stropiți cu fecale, pe teologii și preoții căzuți la pământ, femeile doar mimau sau chiar urinau cu adevărat, apoi târâți și închiși în subsolurile clădirilor Facultății de Teologie, unde NKVD-ul amenajase una dintre închisori, specializată în, mai cu seamă, *anchetarea ostașilor răpiți în timpul retragerii*;

Și ce dacă am mai spus-scris ? - re-scriu, re-spun (de la evrei am învățat: “Repetiția: mama supraviețuirii”):

- aceiași (Rozenberg, Beiner, Derevici, Sternberg) s-au aflat în fruntea haitelor de enkavediști care în următoarele zile au operat mii de arestări (*doar în orașul Chișinău*) - după listele lor negre.

La **Tighina**: în 28 iunie 1940 avocatul Glinsberg a împușcat demonstrativ, în stradă, doi funcționari ai prefecturii; același împreună cu alți evrei i-au tăiat limba și urechile, în plină stradă, preotului Motescu, apoi l-au dus în altar și au dat foc bisericii - în foc au sfârșit și preot și biserică;

La **Soroca**: avocații Fluxser (Flexer? Flexor?), Pikraevski (*și ei autori de liste negre*) au împușcat în stradă, la 28 iunie 1940, mai mulți funcționari superiori, avocați, ofițeri români;

La **Cetatea Albă**: *autorii de liste-negre* Zuckermann și Burmann i-au împușcat în stradă pe preoții Eusebie Popovici și Nicador Maleski;

La **Orhei** și în satele învecinate: **Popăuți, Olișcani, Isacova** bande de evrei purtând steaguri roșii și portretul lui Stalin au terorizat localitățile numite, au ucis preoți, strigând:

«Vrem Moldova până la Seret!»

(Nu va fi momentul însă nu mă pot stăpâni: de ce nu strigau - că tot împușcau ei popi: «Vrem Moldova până la... Atlantic!», deși nici «până la Pacific» n-ar fi stricat - să nu fi fost încă momentul?)

La **Cernăuți**, încă din 27 iunie 1940 - ce precocitate! - evreii au alcătuit un “comitet popular” condus de Sallo (Solo?) Brunn (Braun?), autonumit primar; împreună cu adjunctul Glaubach (numit de către autonumitul Brunn/ Braun) au pornit în fruntea cetelor de evrei căutători mai cu seamă de preoți, de studenți la Teologie, de profesori, de înalți funcționari - ca să-i ucidă (ceea ce au și făcut).

Aceste acte de barbarie au avut loc începând din 28 iunie 1940, în Teritoriile revendicate de Sovietici - dar încă necedate oficial - și comise mai cu seamă de evrei asupra Românilor localnici.

La o eventuală acuzație martorul mincinos de profesie Elie Wiesel ar răspunde că *asta* nu este decât un amănunt - oricum, francezii nu știu istorie... (dar bineînțeles că lui Wiesel îi convine analfabetismul în materie de istorie al francezilor, astfel își poate desfășura mitologia “unicului genocid: holocaustul”) - iar A. Spire, ajuns jurnalist la France Culture (după ce a trudit cu drag la organul Partidului Comunist Francez *L'Humanité*), cunoscutul falsificator de citate din textele celor desemnați de el drept “fasiști, antisemiți”, alfabetizatul care atunci când i se atrage atenția asupra incorectitudinii fabricării de citate, răspunde senin: «**N-am falsificat citate - doar le-am ajustat puțin...**», ar justifica injustificabilul - cum a mai făcut-o pe platoul canalului de televiziune *Paris Première*, când a susținut cu o obrăznicie egalată de inconștiență (bine stăpânită): “dreptul la *considerație* (?) al evreilor este mult mai mare decât al africanilor!” necomuniști, nesovietici și, păcat de moarte: *goi*...

În iulie 1941, după liberarea Chișinăului de bolșevici, în curtea consulatului italian, unde NKVD-ul își stabilise unul din sedii, au fost dezgropate 80 cadavre, în majoritate rămase neidentificate, într-atât fuseseră mutilate (membre, capete tăiate), batjocorite (organe sexuale în gură), arse la flacără în timpul “anchetei”, iar după moartea anchetatului cu var viu și cu acizi. După resturile de îmbrăcăminte, s-a dedus că martirizații fuseseră preoți, studenți, elevi, ceferiști (după chipie);

S-a constatat că în subsolurile Palatului Mitropolitan fuseseră amenajate celule individuale pentru “naționaliștii români”;

- La data de 7 septembrie 1941, la Chișinău au avut loc funeraliile

naționale ale celor 450 persoane găsite în gropile din curțile consulatului italian, Palatului Mitropolitan, Facultății de Teologie - multe rămase neidentificate din pricina mutilărilor;

- În mai puțin de un an de ocupație bolșevică s-au înregistrat (în afară de... lipsa celor cca 300.000 refugiați în ce mai rămăsese din România) în jur de 30.000 arestați, din care unii au fost împușcați pe loc, alții au fost deportați, au murit în detenție, au dispărut...;

- În Basarabia, pe lângă secerișul roșu al oamenilor, între 1940-1941 au fost dinamitate, incendiate:

- 42 biserici,
- 28 școli,
- 32 localuri ale unor instituții publice,
- 79 ale autorităților,
- sute de monumente: statui, stele comemorative, fântâni de răspântie, troițe, cruci din cimitirele creștine...

La aceste crime împotriva Românilor din Basarabia și din Bucovina de Nord au participat cu zel (și eficace) foarte, prea mulți evrei, unii numiți de noua autoritate directori de școli, de instituții, de colhozuri, de sovhozuri etc., însă cei mai numeroși: voluntari în aparatul politico-represiv: partid, komsomol, sindicat, miliție, NKVD (în majoritate “trecuți în Teritoriile Ocupate la 28 iunie 1940” ca Mișa Oighenștein, Bella Iosovici, Perahim, Sorin Toma...).

După retragerea sovieticilor din Basarabia și din Bucovina de Nord, în iulie 1941, alde Rozenberg, Goldenberg, Axelrod, Beiner, Pikraevski, Brunn, Sternberg, Derevici, Fluch(a)ser, Zuckermann, Glaubach, Burman, Glinsberg, chiar și Marii Ruși de la Popăuți care, pe când ucideau popi, declarau că ei vor «Moldova până la Sereț!» au șters-o în furgoanele Armatei Roșii, în Asia Centrală, nu au rămas, să dea seama de faptele lor, oalele sparte le-au plătit coreligionarii nevinovați, unii (medici, profesori, negustori, proprietari, bancheri), victime și ale bolșevicilor.

Dar chiar dacă cei ce scriu istoria o vor consemna potrivit **adevărului istoric**, fără a manipula cronologia: ar fi pedepsiți într-un *Nürnberg II* (pe care îl imaginam în romanul **Ostinato**, scris în România

începînd din 1965) și mării-vinovați-comuniști, aflați de ani buni la adăpost în Lumea Capitalistă?: în USA (unde nu sunt tolerați criminalii nazisto-fasciști, în schimb criminalii bolșevici, da, cu precădere “lucrătorii” din polițiile politice comuniste, fiice ale NKVD-ului - *numai dacă sunt evrei*); în Germania (ca despăgubiți); în Franța ca pensionari ai Rezistenței, deși, între 1 septembrie 1939 și 22 iunie 1941 nu făcuseră nici un fel de rezistență împotriva ocupantului german - dacă erau supuși Moscovei - din contra: sabotaseră industria militară franceză, în folosul... lui Hitler, aliatul lui Stalin, iar după război fuseseră expulzați cu sutele ca spioni sovietici (relele obișnuințe nu se uită). După decenii de “activitate” în aparatele represive ale democrațiilor populare, unde făcuseră tot răul imaginabil (mai mult din cruzime nativă, din răzbunare oarbă și din interes material, prea puțin din convingere politică - Cristina Boico, mătușa lui V. Tismăneanu, “Holban”-Bruhmann, Herskovitz...), au dat fuga la adăpost, la capitaliști. Acolo s-au plâns că, în Ungaria, în Cehoslovacia, în Polonia, în Bulgaria, în România, ei, tovarăși-juști ca Perahim, Marcou, Mirodan, Maria Banuș, Tertulian, Nina Cassian, Crohmălniceanu ș.a. fuseseră cumplit persecutați de autorități, în dubla lor calitate de... comuniști și de evrei! În “prelungirea în Orient a Occidentului”: Israel, pensionarii NKVD, KGB, komisarii polițiilor politice ale țărilor sovietizate își petrec ultimele momente din viața lor dedicată triumfului bolșevismului în toată lumea (dar nu în Israel!), în reculegere, în pace și în “rugăciune-mistică” - nu era un pleonasm în gura lor atunci când îi vîneau cu revoluționară dăruire pe nefericiții creștini din țările Comunismului Biruitor. Din păcate.

Ceea ce nu înseamnă că cei care pot da glas indignării - să tacă. Vorba mea: «Dacă tac, mă doare și mai tare».

N O T E

1) De consultat și “povestirea documentară” **Osândiți la nemurire** de Petru Bunacalea și Andrei Calcea, Presa, Chișinău, 1999:

Elevii Liceului Vasile Lupu, transformat de sovietici în Școală Pedagogică, au alcătuit o organizație antibolșevică. Prima acțiune (în afară de inscripții pe pereți și difuzare de manifeste: “Moarte ocupanților staliști!”, “Cărați-vă acasă, barbarilor!”, “Jos călăul Stalin! Basarabia Basarabenilor!”, “Trăiască Neamul Românesc!”): arborarea drapelului tricolor, în noaptea de Crăciun 1940, pe clădirile în care se

instalaseră NKVD-ul, Partidul bolșevic, “Primăria”. În ianuarie 1941 au început arestările elevilor și ale profesorilor Maria Manjaru, Dumitru Munteanu. Autorii vorbesc de “vânzare”, însă nu dau decât numele NKVD-iștilor: G. Goldenberg (șeful secției județene Orhei - l-a cunoscut și tata, arestat la 13 ianuarie 1941- vezi **Din Calidor**, capitolul “Trăiască Gutenberg!”), Konopelkin (șef anchetă), Terebilo (locțiitor), Toporov, Cerepanov, Plotnikov, Nikitovici, Morev, Malinin (anchetatori). În sentința de condamnare la moarte (24 iunie 1941) apar alte două nume de împușcați: Dobândă Mihail și Grăjdian Haralambie (raport: la 27 iunie 1941, semnat Axelrod, Tribunalul Militar Odesa).

Iată lista, probabil incompletă, a condamnaților, după **Cartea Memoriei** vol. 3 (doar din orașul și din județul Orhei):

1. Alexeev Vlad - condamnat (?), dispărut în Siberia;
2. Avramoglo Dumitru (n. 1922 în Puținței) - *condamnat la moarte în 1941*;
3. Bacalu Ion (n.1924): condamnat la 25 ani, mort în detenție;
4. Boguș Pavel (n. 1924, în Mana): 25ani, mort în detenție;
5. Brașoveanu Eugen (n. 1924): 25 ani, mort în detenție;
6. Brodețchi Victor (n.1924) *condamnat la moarte, împușcat la Chișinău, în 27 iunie 1941*;
7. Ciobanu Vsevolod: 10 ani, dispărut în Siberia;
8. Cotun Anatol: *condamnat la moarte, împușcat la Chișinău, în 27 iunie 1941*;
9. Cozma Onisie (n. 1922): *condamnat la moarte, împușcat la Chișinău, în 27 iunie 1941*;
10. Cuculescu Nicolae (n.1923): condamnat la 20 ani;
11. Dobândă Dumitru (n. 1922): *condamnat la moarte, împușcat la Chișinău, în 27 iunie 1941*;
12. Eprov Vichentie (n. 1923): *condamnat la moarte, împușcat la Chișinău, în 27 iunie 1941*;
13. Frunză Oleg (n. 1928 !): la vârsta de 13 ani a fost condamnat la 10 ani!;
14. Grăjdianu Mihai (n. 1922): *condamnat la moarte, împușcat la Chișinău în 27 iunie 1941*;
15. Guma Anatol (n. 1922), conducătorul organizației: *condamnat la moarte, împușcat la Chișinău, în 27 iunie 1941*;
16. Guma Victor (n. 1923): condamnat la 25 ani, decedat în Siberia;
17. Majaru Maria, profesoară, condamnată la 10 ani pentru nedenunțare; a supraviețuit;
18. Martânov Gheorghe (n. 1924), condamnat la 25 ani, eliberat

în 1954!;

19. Miha Gheorghe (n. 1921): *condamnat la moarte, împușcat la Chișinău, în 27 iunie 1941;*

20. Sârbu Constantin - *condamnat la moarte în 1941;*

21. Stici Dumitru: condamnat la 10 ani - dispărut în Siberia;

22. Buiuc Serghei (n. 1924); condamnat la 10 ani;

23. Duca Anatol (n. 1922), din Ciocâltești: *condamnat la moarte, împușcat la Chișinău în 27 iunie 1941.*

1 bis. Aduca aici câteva mărturii apărute în ziarul *Flux*, Chișinău din 23 noiembrie 2007, adunate de Sergiu Praporșcic. Dacă vor repeta fapte din mărturiile precedente - foarte bine: să fie repetate ca să nu se uite:

“Societatea noastră cunoaște foarte puțin, dacă nu aproape nimic, despre rezistența antisovietică (atât armată, cât și pasnică) din perioada 1940 - 1941 și 1944 - 1991. Eroii rezistenței antisovietice nu sunt cunoscuți opiniei publice, faptele lor de curaj nu sunt relatate în manualele de istorie, în ziare și reviste, la posturile de radio și TV.

Lucrul acesta nu este deloc intamplator. Din 1991 până în prezent, mai-marii acestei țări și-au dorit să guverneze o populație ascultătoare și docilă, fără memorie istorică, o populație care nici prin vis să-i treacă că a avut și mai poate avea demnitate, curaj, rezistență. S-a creat deja un stereotip potrivit căruia românii basarabeni, moldovenii din stanga Prutului sunt niște papa-lapte, niște mamaligari, niște fricosi, niște lași, spre deosebire de românii de la București și Timișoara, care au avut curaj să moară și să învingă în revoluții, spre deosebire de ceceni, care, o mamă de oameni fiind, au avut barbatie să se opună armat monstrului militar rus sau, mai nou, spre deosebire de georgieni, care, cu toate presiunile făcute de Moscova, au datzina să meargă mult mai hotărât spre NATO și UE decât Republica Moldova.

Ați observat probabil că, în putinele cazuri în care se vorbește despre ororile ocupației sovietice, se relatează doar despre deportări și foametea organizată. Este adevărat că acestea sunt două dintre principalele elemente ale genocidului organizat de bolșevici împotriva românilor basarabeni, care au făcut cele mai multe victime - sute de mii de morți. Autoritățile moldovene de după 1991, care nu neapărat sau nu întotdeauna s-au identificat cu ocupația sovietică, au admis aceste subiecte în discursul public pentru că ele, ca efect, pot doar să ne umilească, să provoace resemnare, să ne confirme încă o

data ca rolul predestinat noua de istorie este cel al victimei incapabile sa se impotriveasca calaului. Dar niciodata nimeni nu vorbeste despre rezistenta armata antisovietica, despre miscarea de ilegalisti, despre actele de barbatie ale basarabenilor inrolati in Armata Romana, despre jertfa deliberata a preotilor din Basarabia, torturati pana la moarte in beciurile KGB-ului din Chisinau. Cine, spre exemplu, stie astazi ca un sir de preoti de la Chisinau au refuzat sa se refugieze in Romania, au ramas aici si au condamnat in mod deschis ocupatia sovietica din 1940. La un an, cand in Chisinau au revenit trupele romane, cadavrele acestor preoti au fost gasite in beciurile securitatii avand gurile cusute cu sarma.

Populatia din Republica Moldova pastreaza vie memoria marilor voievozi romani. Potrivit studiilor sociologice, Stefan cel Mare si Sfânt, Vlad Tepes, Mihai Viteazu, Mircea cel Batran sunt in topul listei eroilor nationali ai Republicii Moldova. Dar, se pare, aceasta memorie a trecutului medieval este insuficienta pentru recuperarea identitatii noastre, pentru revenirea la normalitate. Romanii din R. Moldova trebuie sa aiba si o viziune adecvata asupra istoriei noastre recente, asupra evenimentelor din secolul trecut. Poate ca acest trecut recent nu este unul glorios, dar, in mod sigur, este unul care si-a avut eroii, martirii sai. Lumea trebuie sa stie ca au fost multi cei care nu s-au resemnat, dar s-au opus tavalugului sovietic, chiar daca au stiut ca vor plati cu pretul vietii.

Si acesta nu este un moft, ci este o necesitate fara de care Republica Moldova nu-si putea construi un viitor. Marile probleme ale Republicii Moldova de astazi sunt o consecinta a ocupatiei sovietice, a inocularii in mintile oamenilor a ideologiei comuniste. Cu atat mai important este sa-i cunoastem pe cei care s-au opus ocupantului si ideologiei lui. Spre deosebire de alte state, cum ar fi Polonia, Lituania, Estonia, Letonia, Romania, Republica Moldova nu a depasit conditia de tara ocupata de Rusia. Pana in prezent, o parte a teritoriului nostru national se mai afla sub controlul militar al rusilor. Rusii domina mass-media de la noi, limba rusa mai pastreaza puternice influente in viata publica. Republica Moldova se afla si sub ocupatia eclesiastica a Patriarhiei Moscovei, iar o parte importanta a clasei noastre politice este tributara Kremlinului. Unde mai pui ca partidul care ne guverneaza astazi, ales in cadrul unor alegeri recunoscute drept democratice de comunitatea internationala, mai pastreaza titulatura comunista.

Daca ne dorim un viitor demn, trebuie, suntem obligati sa ne cunoastem eroii rezistentei antisovietice si anticomuniste. Ei sunt,

alături de alți înaintași ai noștri, piatra care trebuie pusă la temelie Republicii Moldova, cel de al doilea stat românesc, dacă vrem ca peretii acestui edificiu să nu se surpe.

Osândiți la nemurire

Imediat după ocuparea Basarabiei de către trupele sovietice, la 28 iunie 1940, câteva zeci de tineri de la Liceul de băieți "Vasile Lupu" din orașul Orhei au înființat gruparea de rezistență "Majadahonda". Tinerii au tipărit și împrăștiat prin oraș, în special în locurile mai aglomerate: lângă sediile NKVD, Comitetului județean al Partidului Comunist, Comitetului Executiv Sovietic, fluturând cu următorul conținut: "Jos Comunismul", "Români din toate țările uniți-vă! Căci ceasul eliberării va sosi în curând!", "Jos calaul Stalin!". Acțiunea cea mai temerară a tinerilor ilegalisti de la Orhei a fost arborarea Tricolorului pe clădirile NKVD, Comitetului județean al Partidului Comunist, Comitetului Executiv Sovietic și a militei județene. Mulți dintre ei au plătit cu viața acest gest de curaj. Din fericire, faptele acestor tineri nu au rămas necunoscute. Doi cercetători de la Orhei, regretatul Petru Bunacale și Andrei Calcea, au muncit ani întregi adunând informații și, în 1999, au editat cartea "Osândiți la Nemurire", despre eroii organizației "Majadahonda".

Nimeni nu pomeneste numele eroilor noștri

Elena Grajdianu, sora lui Mihai Grajdianu, unul dintre eroii
de la Orhei

Fratele nostru Mihai lucra într-un sat din apropiere și părinții nu știau cu ce se ocupa el. Avea mulți colegi. Într-o zi, proprietarul casei în care el locuia, statea în chirie, a venit la mama și i-a spus:

"Veniti că feciorul dumneavoastră a fost arestat și dus la raion".

Mama a început să plângă. S-a dus la raion și a spus că vrea să-și vadă băiatul și să afle de ce a fost arestat. Un sef a întrebat-o:

"Matale mai ai copii?"

"Da, a răspuns mama, mai am încă 5 copii".

"Atunci, a spus seful, du-te acasă și ai grijă de ei că de acesta vom avea grijă noi".

După asta, părinții mei nu l-au mai văzut niciodată. L-au ținut la puscăria din Orhei. Într-o zi, un alt frate al nostru, Valea, cu doi ani mai mic decât Mihai, l-a văzut pe Mihai în timpul când era dus la un interogatoriu. El a strigat: "Misa!". Dar Mihai s-a întors și a spus: "Eu sunt arestat, Valea, nu putem vorbi". Valentin a povestit părinților

despre aceasta intalnire.

De Pasti, papa s-a dus la inchisoare ca sa-i transmita un colet, ca sa-l vada. Imprejurul inchisorii erau multi parinti care au venit sa-si vada fiii. Dar gardienii nu deschideau, nu permiteau nici o vizita. Papa a asteptat 3 zile, a dormit pe sub garduri. La a treia zi, gardienii au acceptat a transmite o parte din coletul adus de tata, dar nu tot. Si in schimb au adus o hartiuta pe care i-au aratat-o de la distanta si pe care era scris "Am primit. Misa". Aceasta a fost ultima veste de la el. Parintii au scris, dar nu au primit niciunraspuns. Mama mereu plangea. Au trecut ani si mama vroia sa-i faca praznic. Si se ducea la preot, dar preotul nu-i dadea voie, zicea ca poate Mihai este viu, poate a trecut granita, poate s-a ascuns undeva. Noi aveam un alt frate mort pe front si mama i-a facut praznic acasa, caci nu ne-am putut duce sa-l inmormantam. Si mama noaptea a visat ca a venit fratele cel mort pe front si i-a spus: "Mama, de ce eu am de toate, dar Misa nu are nimic? Eu i-am spus sa ia dintr-ale mele, dar el mi-a spus ca nu, acestea nu-s ale mele, sunt ale tale si eu nu pot lua nimic". Si mama s-a dus la preot si i-a povestit acest vis. Si atunci preotul i-a dat voie sa-i faca praznic. Si mama i-a facut praznic. Vreo 50 de ani noi nu am stiut nimic. Dupa ce mama si papa au murit, eu am aflat din zarul nostru, "Plai Orheian", ca Mihai a fost impuscat la Chisinau.

Toti rusii care au murit pe pamanturile noastre sunt eroi. Noi le ingrijim mormintele, autoritatile au denumit strazi cu numele lor. Dar despre eroii nostri nimeni nu stie nimic, nimeni nu vorbeste despre ei, nici nu le pomenesc numele. Si noua ne este foarte dureros. Cei care s-au facut vinovati de moartea acestor tineri trebuie sa raspunda. Ei au comis o crima. Acesti copii ai nostri nu au comis nicio crima. Au abordat tricolorul, au difuzat foi volante, au protestat impotriva unei armate, unui regim de ocupatie. Asta nu este o crima. Ei s-au nascut romani, stiau ca sunt romani. Si cand au vazut atata bataie de joc fata de noi, au decis sa lupte. Au luptat pentru limba noastra romana si pentru tricolor. Dar NKVD-ul i-a impuscat in secret, pe ascuns. Daca fratii nostri au fost vinovati, trebuia sa-i judece si sa-i condamne in mod public. Dar autoritatile sovietice i-au impuscat si nici nu au anuntat despre aceasta rudele".

Sovieticii au ucis niste copii de 18-19 ani

Andrei Calcea, unul dintre autorii cartii Osanditi la nemurire:

"In perioada 1977 - 1982 mi-am facut studiile la Facultatea de jurnalism a Universitatii de Stat din Moldova. Intamplarea a facut sa gasesc un document despre un grup de tineri ilegalisti din orasul

Orhei, care a activat în anii 1940 - 1941. În acel document se menționa doar că acest grup de ilegalisti a lansat foi volante în fața clădirii militei raionale, comitetului orășenesc al partidului comunist și la școala nr. 2 moldovenească. La începutul lui 1989, când a pornit valul de renaștere națională, am trimis o scrisoare pe numele Procuraturii Militare a fostei URSS. La 19 august 1991, când a avut loc puciul de la Moscova, am primit un răspuns în care eram informat că persoanele nominalizate în scrisoarea mea au fost reabilitate post-mortem, fiind vorba de cei 7 ilegalisti din Orhei care au fost împușcați la 27 iunie 1941 de către fostul NKVD. Despre alte 7 persoane, de a căror soartă nu știam, ni s-a spus că vom obține informații mai târziu, că dosarele lor sunt cercetate, după care vor fi puse la dispoziția Securității Naționale a Republicii Moldova, fapt care s-a și întâmplat. Dosarele au fost trimise la Chișinău în toamna lui 1990. Am făcut o scrisoare către Ministerul Securității din URSS și mi s-a permis, cu unele restricții, să le studiez. Dosarele, 11 volume, fiecare având câte o mie și ceva de pagini, au fost trimise la direcția raională Orhei a Ministerului Securității. Am avut acces la ele doar timp de 2 săptămâni.

“Multi dintre părinții acestor ilegalisti s-au dus în lumea celor drepti cu gândul că ei sunt în viață, că au făcut undeva puscărie și pe urmă au fost eliberați, dar nu au mai revenit la bastina. Când a apărut cartea, rudele care mai erau în viață a acestor eroi au fost socate să afle că au fost executați prin împușcare. Dar toți s-au convins că elevii au fost împușcați după ce am avut acces la ultimul dosar în care era anexată foaia de titlu a sentinței pronunțată la 27 iunie 1941.

Procesul judiciar a durat din noaptea lui 24 iunie 1941 (deja începuse războiul) până pe 27 iunie. Sovieticii se grăbeau să-i judece și să-i condamne pe acești copii de 18 și 19 ani. Acești tineri nu au comis crime, eu am acționat prin metode absolut pasnice: au arborat tricolorul, au difuzat foi volante și pentru asta au fost uciși.

Conducerea Republicii Moldova nu vrea să se știe că în timpul ocupației din 1940 - 1941, populația din acest teritoriu s-a opus invadatorilor. Nu este adevărat că ocupanții au fost întâmpinați de către localnici cu pâine și cu sare. Ba dimpotriva, au existat revolte mari.

Tot ce faceam era pentru unitatea cu România
Din mărturiile altui membru al Măștii antisovietice
"Majadahonda", Oleg Frunza

“La început, eu nu faceam parte din grupul "Majadahonda", creat îndată după ocuparea Basarabiei, dar simpatizam mișcarea de

rezistentă. Apoi am început să mă implic în acțiuni. Tot ce făceam era pentru unitatea cu România. Toti așteptam eliberarea Basarabiei. În ajunul Craciunului din 1940 am abordat tricolorul pe sediul NKVD-ului.

Ne-am urcat pe scara de incendiu a clădirii. Alții pe copacul dealaturi și de acolo nu ne-a fost greu să smulgem steagul lor și să-l punem pe-al nostru. Dimineata se adunase în strada multime de lume. Privea la Drapelul Tricolor. Nimanui nu-i venea a crede ochilor. În oras, se începuse o harmalaie extraordinară.

Mai târziu ne-au arestat. Ne-au batut crunt, dar n-am recunoscut. Toti ne-am ținut bine. Nu ne-am parat. Ne-au judecat de acum când la Prut începuse acțiunile militare de eliberare. Unora le-au citit sentința, altora nu. Ne-au mai judecat prin închisori și gulaguri.

Soarta vitrega i-a lovit cu aripa sa grea și nemiloasă pe fiecare. Pe unii cu aripa morții chiar după judecata: Grigore Mișu, Anatol Guma și alți șase baieti. Am fost judecați în noaptea de 24 iunie 1941 de către Tribunalul Militar din Odesa. Noua am fost condamnați la 25 ani de privațiune în gulag. Telea Arcadie a murit în Sviajsk, lângă Kazan, în 1942. Dumitru Avramoglo a fost condamnat tot în lagarele din Kazan la pedeapsa capitală.

Cei care împlineam 18 ani eram condamnați a doua oară la moarte.

Eu aveam numai 17 ani, am scăpat de moarte. De fapt, am reușit să pălesc și moartea, și pe calai. E greu să-ți amintesti chinurile iadului și de acei camarazi care au murit fiecare izolat, fără a avea alături macar un suflet apropiat, sub gloante sau de loviturile mortale ale calailor, sau de foame și boli, când nu mai puteai lucra...

Sclavia era în plină înflorire în Rusia sovietică

După ce am trecut Nistrul, aproape de Colbasna, trenul a fost oprit în câmp și ne-au sortat, trenurile fiind înconjurate de mașini militare - soldați cu caini. Femeile și copiii erau urcați în alte vagoane, bărbații în altele, desigur cei apti de muncă. Membrii celor mai multe familii nu s-au mai întâlnit niciodată. În lagar, dintre basarabeni erau mulți intelectuali: magistrați, profesori, doctori, avocați, preoți. Buni gospodari, muncitori cu mâini de aur, deportați în friguroasa Siberie numai pentru vina de a nu fi fost rusofili. În lagar, 60% erau români, iar 40% ruși și alte naționalități...

Puscăria de la Kazan se afla în vestita Catedrala Fecioara Maria. Celula mea era chiar în fostul altar al Catedralei. Oficial, în scris, nu primisem sentința. Am mai fost batut, încarcerat, judecat. Abia la 2 februarie 1942 a venit sentința - munca silnică, 25 de ani.

Eram invinuit de justitia sovietica de acte contrarevolutionare, dupa vestitul lor articol "CRD" - activitate contrarevolutionara. In mai 1942 am fost transferat de la Kazan la Ivdelag, la nord de Ekaterinoslav.

Aici erau adusi barbatii condamnati la munca, in robie, in Rusia sclavia era in inflorire. Eram mai multi basarabeni. Aici i-am intalnit pe colegii de la Orhei: Leonid Budeanu, Gheorghe Martanov, Crucinschi s.a., condamnati in baza aceluiasi articol "CRD"...

In Kazan, ca si in Ivdelag sau Krasnoiarsk, toti cei care vorbeam romaneste eram ca o familie. Tot lagarul Ivdelag era impartit in douasprezece raioane si avea o suprafata egala cu a Romaniei. Traiam in baraci, pe jumătate in pamant. In fiecare zi, din baraci erau scoase pana la douazeci si mai multe cadavre. Mureau de foame, frig, mizerie, de batai neomenesti si gloante. Am rezistat, fiind trecut prin scoala militara romaneasca... Basarabeni, bucovineni, alti romani din lagar eram numiti "politici", pe cand restul populatiei lagarului, aproximativ 40%, erau in majoritate rusi si alte nationalitati. Nu stiu rolul lor. Multi ziceau ca-s spioni. Ei erau condamnati pe drept comun, dar ne stimau, ne intelegeau, noi toti eram disciplinati, muncitori, de noi nu se prea puteau lega, chiar si conducerea lagarului. Cum se vede, eram si parati, fiindca eram deseori cercetati si torturati, din nou judecati...

Pai, noi, basarabeni, avem o alta mentalitate, o alta educatie. Rusii de cand sunt ei, inca din primul mileniu, au fost si au ramas barbari. M-am convins in cei 15 ani de detentie in Siberia. Inainte de ocupatia lor, la Orhei, viata trecea linistit, patriarhal. Plecau de la putere liberalii, veneau taranistii si invers - se duceau taranistii, veneau liberalii, viata curgea linistita, pasnica, cu intelegere, cu hramuri si petreceri, in armonie... Aveam tara, Patrie, neam si credinta sfanta in Dumnezeu, care nu m-a parasit niciodata si nici eu n-am uitat de Dumnezeu... L-am purtat pretutindeni in suflet, l-am simtit alaturi; chiar si in celula din Catedrala Sfanta Maria din Kazan, cand toti adormeau eu ma rugam lui Dumnezeu. Poate El m-a scapat cu zile din iad...

Mai 1998

*

Omul nu poate sa aiba doua patrii

Din amintirile unui membru al Miscarii antisovietice

"Majadahonda", Gheorghe Martanov

“Pe la 1 martie 1941 i-au arestat pe doi din ai nostri mai mari. Peste vreo 2 saptamani - inca pe cativa. La alte 10 zile ne-au luat

intr-o noapte si ne-au adus la inchisoare. Cercetarile se faceau la NKVD, care era in casa lui Coteanu, mai jos de liceu. Seful NKVD-ului era un evreu zdravan, paros pe maini, pe nume Gavril GOLDENBERG, anchetator-sef - unul CEREPANOV, si simplu anchetator - un sergent Pavel PLOTNIKOV. Cercetarile erau duse de astia doi. Aveau metodele lor.

Cate 7 zile la rand ne manau la interogatoriul ce dura zi si noapte. Se schimbau numai ei doi. Noi vorbeam, ei scriau in chirilica si ruseste, stiind cu buna seama ca nu cunoastem rusa si nici chirilica. Noi ii spuneam lui Plotnikov ca omul nu poate avea doua Patrii, la care el ne ameninta mereu cu tocul revolverului, ce statea in fata sa pe masa.

A fost arestat si Oleg FRUNZA. Il stiam din liceu, era cu o clasa mai mare ca mine. La inchisoare am stat mult timp intr-o camera. Toate camerele erau pline de baietii nostri. Mai tin minte ca aproximativ la 10-15 februarie 1941 i-au adus pe Tolea GUMA si Grigore MIHU. Apoi am fost arestat si eu dupa 11 martie 1941. Cand au batut la usa, anuntand- o pe mama ca "aveti o telegrama", am inteles ca m-au ajuns si pe mine”.

"MAJADAHONDA" Organizatia antisovietica a tineretului studios,
judetul Orhei, Basarabia

1 august 1940 - 31 mai 1941

1. GUMA Anatol, 1921, Orhei, cursul III, Scoala Pedagogica Orhei - impuscat
2. GUMA Victor, 1923, Peresecina - 25 ani
3. MARTANOV Gheorghe, 1924, Cucuruzeni - 25 ani
4. BRODETCHEI Victor, 1922, Putintei - impuscat
5. EPROV Vichentie, 1920, Verejeni - impuscat
6. MIHU Grigore, 1921, Curleni - impuscat
7. SARBU Constantin, 1924, Cucuruzeni - 25 ani
8. BOGUS Pavel, 1923, Mana, elev, Scoala medie nr. 2, Orhei - 25 ani
9. COTUN Anatol, 1922, Samascani, cursul II, Scoala Pedagogica - impuscat
10. DOBANDA Dumitru, 1922, Ghetlova - impuscat
11. COZMA Onisim, 1921, Vascauti - impuscat
12. GRAJDIANU Mihai, 1922, Orhei - impuscat
13. BRASOVEANU Eugeniu, 1924, Gauzeni - 25 ani
14. BACALU ION, 1924, Orhei - 25 ani

15. DUCA Anatol, 1922, Ciocalteni - impuscat
16. DUMITRESCU Valerian, 1922 - datele lipsesc
17. BIVOL Vichentie, 1922, Morozeni - 15 ani
18. SAPTEFRATI Cuprian, 1922, Oliscani - impuscat
19. CIOBANU Vsevolod, 1920, Orhei, cursul II, Scoala Pedagogica - 15 ani
20. STICI Dumitru, 1923, Orhei - 15 ani
21. ALEXEEV Vladimir, 1923, Orhei - 15 ani
22. DRUGUS Mihai, 1924, Ghiduleni, Orhei - 15 ani
23. BARCARU Grigore, 1923, Orhei, elev - datele lipsesc
24. TIMOV Ilie, 1923, Orhei - datele lipsesc
25. MAJARU Maria, Orhei, prof. de psihologie, Scoala Pedagogica - 15 ani
26. VASCAN Eleonora, Orhei, eleva - datele lipsesc
27. VASCAN Margareta, Orhei, eleva - datele lipsesc
28. JOVMIR Tamara, Orhei, eleva - datele lipsesc
29. MARTANOV Larisa, Cucuruzeni, eleva - datele lipsesc
30. STOIANOV Rita, Orhei, eleva - datele lipsesc
31. FRUNZA Oleg, 1923, Orhei, anul II, Scoala Pedagogica Orhei - 25 ani
32. ASVITZ Veaceslav, 1924, Chisinau - 10 ani
33. AVRAMOGLO Dumitru, 1923, Bravicea, student, anul II, Scoala Pedagogica - impuscat in Rusia, Gulag
34. TELEA Arcadie, 1923, Soroca - 25 ani, decedat in Gulag, 1942
35. BUIUC Serghei, 1924, Chiperceni, anul II, Scoala Pedagogica - 10 ani
36. CROITORU Gheorghe, 1923, Orhei - 10 ani, cazut pe front in 1945
37. BLANARU Iacob, 1923, elev - 10 ani
38. CHIRILOV Iacob, 1923, Ustia, elev - domiciliat in Romania
39. CUDRITCHI Petru, 1923, Braviceni - 10 ani
40. BUDEANU Leonid, 1923, Peresecina - 25 ani, decedat
41. GUDIMA Vlad, 1924, Peresecina - datele lipsesc
42. CRUCINSCHI Petru, 1924, elev - datele lipsesc
43. MIHALACHE Iurie, 1923, elev - datele lipsesc
44. DANGA Boris, 1923, Criuleni - datele lipsesc
45. DODON Vlad, 1923, elev - 10 ani
46. PRICHICI Constantin, elev, an. II, Scoala Pedagogica - datele lipsesc
47. HOLBAN Elena, eleva - datele lipsesc
48. SANDU Ana, eleva - datele lipsesc

49. CRECIUN Eudochia, eleva - datele lipsesc
50. CUCULESCU Nicolae, 1923, Orhei - 20 ani
51. DUMITRESCU Valerian, elev - datele lipsesc
52. GUMA Vladimir, 1921, Orhei, student - datele lipsesc
53. MUNTEANU Dumitru, profesor la Liceu - datele lipsesc
“Sergiu PRAPORSCIC”

Comentarii(37):

#1 *(Notă scrisă în rusește, deci nu a “trecut” în românește)*

#2 Scris de Ac la 22 noiembrie 2007

felicitari pentru ideea de a deschide o tema atat de dureroasa! O sa astept si alte articole din aceeasi serie. Sunt convinsa ca numai asa vom invinge scalvul din noi: retraind si comemorand jertfa celor mai buni dintre noi, acei care au fost in primele randuri ale rezistentei...

#3 Scris de Vladimir Vor-onin la 22 noiembrie 2007

Ce face Tov. Voronin pentru reparatiile morale la care au dreptul eroii romani din Basarabia! Mai ridica o statuie lui Lenin.

#4 Scris de andu la 23 noiembrie 2007

...oribil! Eu n-am stiut de lucrurile astea nici macar de la cunoscuti, de istoria oficiala ce sa mai vorbesc...

#5 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007

dumnezeu sa-i odihneasca, bine ca isi mai aminteste cineva de ei,

#6 Scris de turcanu la 23 noiembrie 2007

Ar fi interesant sa vedem daca au mai fost si alte cazuri de acestea. Cine poate sa ne spuna, cunoaste cineva vreun caz similar?

#7 Scris de Ion pop la 23 noiembrie 2007

Este un material foarte important. Imi pare bine ca jurnalistii de la FLUX au gasit timp ca sa mearga sa se documenteze in aceasta chestiune. speram sa avem si alte materiale de acest fel in FLUX. E cam lung articolul, dar este interesant

#8 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007

am auzit si eu ceva de o organizatie "arcasii lui stefan"de undeva de prin partile telenestiului sau tot a orheiului nu mai tin minte in orice caz erau

de la nord

#9 Scris de Grisa la 23 noiembrie 2007

Ceea ce a avut loc in Moldova se numeste, mai degraba, jertve al regimului comunist rus, decat rezistenta armata organizata de tipul cecenilor ori al balticilor; "fratii de padure"

#10 Scris de Grisa la 23 noiembrie 2007

Ceea ce a avut loc in Moldova se numeste, mai degraba, jertve al regimului comunist rus, decat rezistenta armata organizata de tipul cecenilor ori al balticilor; "fratii de padure"

#11 Scris de felicitari la 23 noiembrie 2007

este un proiect care trebuie continuat. Comunismul a cazut in multe tari dupa ce societatile de acolo au avut libertatea sa vada care au fost crimile, atrocitatile comise de comunism. Asa se va intampla si la noi. Moldovenii trebuie sa vada care sunt atrocitatile comise de comunism ca sa n-i mai voteze pe comunisti.

#12 Scris de Val la 23 noiembrie 2007

Bre #1 "Xenofob",

scrie in romana si nu te screme in rusa, ca poti sa te basesti...

#13 Scris de sovietic la 23 noiembrie 2007

Care eroi, erau niste banditi, autoritatile sovietice, militia, securitatea nu impusca pe nimeni daca nu facea crime, daca nu era bandit. Asa si cu patsanii istia de la Orhei. Bine o facut ca o distrus banda asta. Ia te urita, jurnaliujile de flux so apucat sa laude niste banditi. fluxul trebuie inchis.

#14 Scris de sovietic la 23 noiembrie 2007

Ce au tacut toti?

#15 Scris de rezonabil la 23 noiembrie 2007

Este evident ca "sovieticul" este o canalie. Dar eu vreau sa abordez altfel problema: credeti ca aducand in prim plan tema eroilor rezistentei antisovietice putem schimba ceva inj societatea noastra. Pe oamenii nostri in intereseaza daca ua ce sa manance si ce sa bea - nu nu stiu ce eroisme. Nu mai intereseza pe nimeni tema asta. Noi trebuie sa propunem oamenilor chestii contrete, care pot fi sa le schimbe viata in bine. Nu sa le vorbim despre mortii trecutului.

#16 Scris de rezonabil la 23 noiembrie 2007

Altfel, sincer nu cred ca putem scapa de comunisti. Doar ei despre asta vorbesc electoratului, despre pensii si salarii majorate, chiar daca le majoreaza. Asta asa ca sa ma intelegeti. Ca nu sunt importiva eroilor romani.

#17 Scris de //// la 23 noiembrie 2007

soveticul e dus cu pluta, poate nu a auzit de Kotovskii pe care tot ei sovieticii l-au luat in cur si care era un adevarat bandit si nu niste liceeni ce luptau p/u ideia neamului, daca faci asa declaratii sa inteleg ca teai documentat ??? sau vorbesti si tu ca sa nu taci , vorba aia " profesor ramaneai "

#18 Scris de //// la 23 noiembrie 2007

p/u 15, 16 ai dreptate nu zic dar de ce cand merge vorba de eroii uniunii atunci le facem monumente construim memoriale ridicam intrebarea ca sa numim strazi in numele lor si cand merge vorba de niste luptatori p/u cauza neamului atunci n e amintim ca de fapt nu ne trebuie nimic decat mancare si carnat de 2 lei ???

#19 Scris de observator la 23 noiembrie 2007

si sovieticul si rezonabilul sunt la fel, amandoi sunt comunisti si ii urasc pe romani, adica pe noi, bastinasii din Republica Moldova. doar ca rezonabilul este si un pic smecher, dar sovieticul este idiot.

#20 Scris de Ion la 23 noiembrie 2007

Pentru cei care nu stiu priviti si masacrul de la Fantana Alba:[http://ro.wikipedia.org/wiki/Masacrul_de_la_F\[ântana Alba\]](http://ro.wikipedia.org/wiki/Masacrul_de_la_F[ântana_Alba])

#21 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007

sunteti nishte fascishti!nu va iskaliti p. toti noi .pe saitul ista numai injuraturi citim.viva Rusia!

#22 Scris de constatare la 23 noiembrie 2007

Vedeti cum sar bolsevicii, ei misinu peste tot.

#23 Scris de lui Ion la 23 noiembrie 2007

am citit masacru de la Fantana alba - ingrozitor Se pare ca ucrainenii preiau ticurile imperialiste rusesti

#24 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007

lasa ca fascistii o sa va vina de hach.....

#25 Scris de Ioana la 23 noiembrie 2007

Spre regret, bolsevicii spurca cel mai frecvent saitul acesta, deoarece ei sunt acei care au schimbat portofoliile pe note-bookuri, iar basarabenii tot se mai scarpina pe undeva. La carte, copii!

#26 Scris de Ion la 23 noiembrie 2007

Multumesc mult pentru acest articol. Este intradevar o realitate cruda care din pacate este putin cunoscuta de basarabeni. Sper mult ca aceasta situatie sa se schimbe dupa alegerile din 2009!

#27 Scris de po la 24 noiembrie 2007

anonim si sovietic, voi aveti patrie sau identitate, sau numai idei bolsevice in capul vostru? sunteti niste ratati, fara nimic in spate, la voi istoria incepe din 1917? dar au mai fost evenimente si pana atunci.

#28 Scris de giova la 24 noiembrie 2007

Felicitari d-lui redactor sef si intregii echipe a Fluxului pentru un material asa interesant! Succese si pe viitor! Dumnezeu sa va pazeasca!

#29 *Scris de Anonim la 24 noiembrie 2007*

fluxul ppcdishtilor este una mierda!sint alte ziare, alte saituri.voi,fascishtilor,sinteti o mina de golani si nu va ikaliti p.noi tati!Viva Rusia,madre Patria!(sa ni mai auzim di guini!).

#30 Scris de dan la 24 noiembrie 2007

#pentru 29 Scris de Anonim la 24 noiembrie 2007. Sa-i pupi in cur pe toti forumistii si pe toti din Rusia.spor la pupat...boule

#31 Scris de dan -braileanu la 24 noiembrie 2007

fara a fi pe undeva cu inima plina de venin dar as vrea sa va interesati cum s-au comportat , nemtii in tara ca trpe de ocupatie si cum sau comportat sovieticii, fara rautate am spus, veti vedea ca afost un comportament diferit , modul de educatie si civilizatie si- au spus cuvintul . hitler, pe linga stalin afost copil raportat la ororile pricinuite . romanul lui ALEX. SOLJENITIIN AFOST ELOCVENT. au fost multi oameni anonimi care sau opus pt. impunerea noi patrii si cotropiri tarii, trebuie cautate informatii si despre situatia legionarilor basarabeni ce sau intimplat cu ei ...

#32 Scris de theo la 25 noiembrie 2007

fratilor nu e cazul sa ne suparam pe acei care ne urasc ,datria noas-

tra este sa fim gata sa combatem cu ei si sa fim si noi evrei ,cum zice Paul Goma ,cerand Rusiei ,care este ereditara regimului odios sovetic,despagubiri morale si materiale pentru toate actele de cruzime , deportari, omoruri, asa vom putea sa dovedim noua si urmasilor nostri ca suntem demni de natiunea noastra.Priviti in jur, la popoare care s-au ridicat sa apere demnitatea lor, nemaivorbind de rusi ca sunt cei mai ostili nationalisti, cunosc mai bine basarabeni care muncesc la rusi, cum vin batuti si furati . Sper sa avem cat mai multa intelepciune.

#33 Scris de pribeag la 25 noiembrie 2007

eram copil cand a cazut comunismul in Romania..despre comunism stiam ca a fost bun...dupa ce am vazut la tv.ăăMemorialul Dureriiăămi-am dat seama de perversitatea si cruzimea acestui sistem.Crimele comunismului sunt ascunse (in cazul Basarabiei) cu scopul ca ne existand victime ,nu exista nici calai...cheia desteptarii oamenilor este ADEVARUL,continuu ingropat de comunisti,ferecat in arhive .arma comunistilor este minciuna ,generata de minti ratacite si bolnave care repeta aceleasi sloganuri intepe-nite in timp...Cunoaste Adevarul,iar acesta te va elibera...de aceea va ascund istoria ,identitatea si limba materna ...ei nu vor ca ei sa stiti cine sunteti,vor ca VOI sa ajungeti sa-i iubiti pt.mizeria in care traiti,sa va arate dusmani invizibili,pentru ca Voi sa nu recunoasteti adevaratul dusman...treziti-va oameni si cautati adevarul. Pentru a va putea privi copilul in ochi,trebuie sa evadati din MINCIUNA...

#34 Scris de dronic la 27 noiembrie 2007

E oribil!Sigur nu este un singurul caz. Bravo Flux sunteti promotorii restabilirii constiintei ;i identitatii nationale a moldovenilor!Inca ceva .. cred ca este actual si acum sloganul: jos Comunistii! Deci n-avem decit in mod legal si democratic sa ii detronam pe Voronin si compania...La Alegerile din 2009 sa ne prezentam cu totii!!!!!!!!!!!! sa votam impotriva reminiscen-telor ideologiei comuniste !Tinara generatie - este salvarea Moldovei , dar nu bunicutele care pentru 100 lei primiti relativ regulat vor vota comunistii..

#35 Scris de Pentru cei care nu stiu la 09 ianuarie 2008 http://ro.wikipedia.org/wiki/Evacuarea_din_Basarabia_%C5%9Fi_Bucovina_%C3%AEn_vara_lui_1940

#36 Scris de un roman la 14 ianuarie 2008

sunt de peste prut din timis ,cred ca basarabia a fost ,este si va fi o parte din romanaia asha cum au vrut-o stramoshii nostri STEFAN,MATEI,COR-

VIN.voi de peste prut nu trebuie sa uitati ca sunteti romani si ca in venele voastre mai curge un mandru nume de TRAIAN!!!!!!!!!!jos comunismul tortura ce va macina de decenii fiti si voi odata o tara unita!!!!!!!!

#37 Scris de andrei la 04 februarie 2008

stim noi asta d-le timisorean dar ce folos ca la noi la chisinau rusii ne comanda pana an prezent

2) “În societatea comunistă toți tovarășii vor purta obiele de mătase și poseda mai mulți nasturi (la obiele!)”.

Astfel se explică pedepsirea românilor prin tăierea *nasturilor* de la pantaloni: dar cum își permiteau fașistii să aibă ceea ce proletariatul cel mai înaintat din lume nu avea: nasturi - la pantaloni?

Martiriul... - după martie 1944 Înfometarea (1946-1947)

(și acest capitol preia un fragment din volumul **Basarabia**, Ed. Jurnalul Literar, București, 2002)

Începînd din martie-aprilie 1944 frontul a dat înapoi, pe pământurile românești ale Basarabiei și ale Bucovinei de Nord. Războiul avea să mai dureze încă un an și ceva, însă pe Rușii ocupanți îi preocupa “pedepsirea cetățenilor sovietici care colaboraseră cu «ocupantul român»”- acțiune la care evreii sovietizați participaseră cu avânt, considerînd-o “justă”, însă cu totul injustă, chiar criminală (și pedepsibilă-pedepsită) acțiunea românilor de a-i fi pedepsit - după 22 iunie 1941 - pe cetățenii români colaboratori ai ocupantului sovietic - ei.

Pe lângă cunoscutele metode de terorizare a “trădătorilor moldoveni”: arestări, execuții, deportări, dislocări (forma “dulce” a deportărilor, în vederea des-românizării ținuturilor românești ocupate) care nu aveau să înceteze nici după moartea lui Stalin din 1953 - Basarabeni au îndurat pe loc și **înfometarea programată**. Avea experiență, Tatăl Popoarelor: tot el provocase Foametea din Ucraina (1932-34) care pricinuisese pieirea a milioane de suflete...

În 1944 și în 1945, în Teritoriile Românești Ocupate, sub pretextul “Totul pentru front, totul pentru victorie”, Rușii au confiscat cvasitotalitatea produselor agricole, cu precădere cerealele. Li s-a lăsat țăranilor cantitatea socotită necesară însămânțărilor din anul următor. Numai că, pe de o parte, sămânța a fost folosită pentru propria alimentație (de nevoie, nu din intenție de sabotare a sovietismului biruitor), pe de alta anul 1946 a fost extrem de secetos: câmpurile n-au produs aproape nimic. Au fost câteva “plângeri” din partea organelor locale (alcătuite, în totalitate, din ne-basarabeni), cerînd Moscovei să diminueze ori să suprimе cotele de cereale impuse “Republicii Moldovenești”, dată fiind starea de calamitate naturală și subalimentarea populației. Hotărîrea a venit: nici o reducere, ba chiar suplimentarea cotelor!

Nu este necesar să li se explice românilor ce înseamnă să-ți între în gospodărie, în casă, în pod, în pivniță oamenii partidului, cu revolvere, milițieni cu pistoale-mitralieră, să ia “la cotă” tot ce găsesc - dar să nu fie de-ajuns, omul să fie obligat să împrumute (de unde? de la cine?), să cumpere (cu ce bani?), ca să îplinească acea cotă. Iar de nu, vai de

capul-familiei: arestat, bătut, umilit, condamnat “administrativ” - o lună, un an, trei ani, iar dacă a supraviețuit, a și povestit (mai degrabă: nu) prin ce a trecut. Acestea le sunt cunoscute Românilor din Muntenia, Oltenia, Ardeal, Dobrogea. Mai lipsesc două elemente (existente în Basarabia) - primul: nu doar tovarășii din “puterea centrală”, dar toți activiștii de partid, toți funcționarii, începînd de la șeful cătunului până la al raionului, toți milițienii, toți directorii de școli erau ne-români, nu vorbeau “moldovenește”, chiar dacă știau, potrivit principiului: ocupatul trebuia să învețe limba ocupantului (cîntînd, plîngînd, nu conta); al doilea element “original”: seceta și prefacerea ei în pedeapsă prin foamete.

Din documentele acelui timp răzbate fără tăgadă voința Moscovei de **a-i pedepsi pe «trădătorii moldoveni» până la lichidarea fizică.**

(Comunitatea ucrainenilor trecuse prin aceste vămi înainte de război: foamete organizată, arestări, execuții, deportări... individuale, însă nu și deportări în totalitate - se zice că Stalin socotind vagoanele, și-a dat seama că nu există atâtea în întreaga Uniune Sovietică : pentru “transportarea” celor 50 milioane de oameni... -, precum cecenii și tătarii; nu și deportări ne-totale, însă raportate la populația inițială, depășind treimea, ceea ce duce la milionul de persoane - iar la campaniile bolșevice de pedepsire a comunităților ne-rusești, sub pretextul “trădării patriei sovietice”, martirii ucrainenii au dovedit zel și eficacitate - drept pentru care au fost răsplătiți de Kremlin prin daruri teritoriale imense, mai ales din trupul României).

Oricât de acute ar fi fost nevoile alimentare ale URSS după război, nu se putea să nu se țină seama de o lege eternă: vita de povară și robul trebuie hrăniți, pentru a putea lucra... Or, așa cum Ceka-MVD-NKVD-KGB îi tortura pe cei căzuți în labele-i, nu pentru a-i obliga să spună adevăruri ascunse (în legătură cu “intențiile agresive ale dușmanului”), ci pentru a inventa, ei, nevinovații, “motive de vinovăție”, ca să scape de tortură, însă nu scăpau și de condamnare, “pe baza recunoașterii crimelor”, conform planului de represiune - tot așa procedau Rușii cu indivizii din comunitățile, în principiu, libere (în sensul că nu se aflau între garduri de sârmă, nici între patru ziduri): erau “pedepsiți” fiindcă își afirmaseră *identitatea, alta decât cea rusească (ascunsă sub pseudonimul...internaționalist: “sovietică”)*; fiindcă negaseră “înglobarea în familia popoarelor sovietice”. Așa erau pedepsiți Tătarii, Cecenii, Balticii, “Rumânii” (Românii din Bucovina de Nord și din Basarabia de Sud), “Moldovenii”: Românii din Basarabia.

Informații, mărturii extrase din Cartea foametei

de Larissa Turea și Valeriu Turea - vezi și Bibliografia

Deci: cotele impuse de Moscova nu țineau seama de capacitatea de producție, nici de condițiile climatice: peste puterile celor impuși.

Erau însă alte cazuri: cutare agricultor (în fapt: văduvă cu șase copii), achitase toate cantitățile, ba i se luase mai mult - însă... nu i se dăduseră bonuri - or, fără bonuri, n-ai dat cota! O altă văduvă avea bonuri - dar, în absența ei, a venit tovarășul Boris Mamișov, președintele selsovietului, cu haita lui, a cerut copiilor să dea bonurile, a “recalculat”, a anunțat că familia mai are de dat, a spart lacătele, a intrat cu forța, a luat tot ce a găsit - și a plecat. Văduva a făcut reclamație - s-a adresat lui Stalin!, dar uimitor, nu? nu s-a găsit vreo urmă de pedepsire a... abuzului. O altă văduvă (ori erau foarte multe văduve în Basarabia “dezrobită” de Armata Roșie, ori femeile erau mai curajoase decât bărbații) s-a plâns, pentru a treia oară, că “tovarășul Canaev, secretar de partid” i-a dublat (pe hârtie) suprafața agricolă, deci și cotele, fiindcă “el a vrut să mă batjocorească și eu n-am vrut și el a zis că mă trimete în Siberia dacă nu mă las lui”.

În jefuirea agricultorilor, prin cote de cereale (*postavka*) s-au ilustrat toți activiștii de partid, toți milițienii, toți NKVD-iștii (în multe cazuri, nevestele lor, ca bestia din Costești, Lăpușna: el, un oarecare Popov, fiind tot timpul beat-mort, de “apărarea statului” se ocupa nevastă-sa, “tovarășa Olga”: ea pornea prin sat, la confiscarea ultimului bob de grâu, ea îi bătea, pe loc, pe recalcitranți, ea îi ducea la sediul NKVD, ea îi “ancheta”...).

Printre cei-mari: F. Butor, D. Ivanov, A. Sîci, Salagovski, Rudi, Covali - și alți... băștinași.

“În 1946, în timp ce oamenii mureau de foame și se dedau la canibalism, Industria Alimentară din RSSM depășise planurile de producție: la unt, cu 33,2% ; la carne, cu 32,5%; la ulei comestibil, cu 39,5%, la conserve:cu 101%! Totul se transporta la ruși, cei care organizaseră foametea în Basarabia.”

Cotele, așa cum le voiau Rușii, au provocat, întâi, **foamete**. Consecință: actele de violență ale celor care nu aveau nimic de mâncare împotriva celor care mai aveau ceva... Puterea comunistă rusească le-a numit: **“banditism”**. Câteva condamnări penale - extrase din cercetarea

cererilor de grațiere:

- B.T., din Drochia, Bălți, țăran sărac, analfabet, fără partid, *“conform articolului d al Codului Penal al RSS Ucrainene, (!) condamnat la un an închisoare pentru furtul a 5 kg. de grâu din avutul de stat”*;

- P.E., țărancă din jud Bălți, analfabetă, fără partid, fără antecedente penale, *“condamnată la 3 ani închisoare și interdicție de drepturi de alți 3 ani, conform Codului Penal al RSS Ucraina pentru agitația de a nu preda cotele”*;

- C.S. muncitor din orașul Bălți, *“condamnat la 1 an pentru furtul a 40 kg. de șroturi”* (deșeuri cerealiere) ;

- M.A., țăran chiabur, din raionul Căușeni, *“condamnat la 8 ani pentru sustragere criminală de la achitarea cotelor obligatorii către stat”*.

În fine, două cazuri ce ar părea ieșite de sub dubla pană a lui Ilf și a lui Petrov dacă nu ar fi crâncen de tragice - citez, în continuare, din procesele verbale de judecare a cererilor de grațiere :

- “Cârlan Teodor, n. 1921, *condamnat de judecătoria narodnică a sectorului Stalin din or. Chișinău, la 1 an detenție pentru furtul unei pâini*” (parcă am citit despre-așa-ceva în literatura franceză din secolul al 19-lea...);

- “Ciolpan Nicolae, n. 1903, muncitor, 6 copii în întreținere. *Condamnat la 18. 2. 1946 de judecătoria narodnică a sect. 3, Lenin, or. Chișinău la 1 an închisoare pentru furtul unei pâini*”.

Nota: *aceștia au fost grațiați după executarea pedepsei...*

S-a observat un amănunt (dar cât de semnificativ!): în 1947, Basarabeni (locuitorii R.S.S. Moldovenească) erau judecați și condamnați după Codul Penal al...RSS Ucrainene!

Sofia Rotaru - Parcova, Edineț

“Foametea ceea m-a prins taman când îmi era lumea mai dragă: eram tânără și în putere, mi se bucura inima cătînd la copilașul ce-l aveam și iaca se abate peste noi năpasta... Tot am dat și am dat la postaucă până ne-am pomenit la fundul sacului. N-aveai ce pune în oală, stăteai cu dinții la stele - nu mai aveam ce vinde, am dat totul din casă și de pe noi - dar ne puteam ține zilele cu bruma de zestre când un kil de păpușoi era 60, unul de grâu 70 ruble?(...) Bărbatul a pornit să caute în Ucraina de Apus, doar să ne scape de ghearele celei cu coasa. Schimba lăicerele din zestre pe un fel de borhot de sfeclă, uscat și fără gust - îl

spălam, îi puneam o țără de lapte, fierbeam ca un fel de tăieței și băiețelul meu, sărmanul, că abia începea a pricepe lumea, mă tot întreba dacă n-avem și alt fel de tocmagi... (...) Alteori făceam rost de un fel de borhot de cartofi, în două cu viermi - îi alegeam, clăteam și coceam un fel de lichieși.

“Ne măcinam de la o zi la alta, mereu te sugea la linguriță, nici somnul nu te prindea, ațipeai ca într-un leșin și dacă te trezeai, iar ți se făcea foame. Ne rugam Domnului să treacă toamna, iarna, să ne vedem în primăvară...

... “Când ne-a pălit altă nenorocire: soțul, dus în căutare de mâncare în Ucraina de Apus, a ajuns, cu un tovarăș, într-un sat ursuz, cu toate porțile zăvorâte. Au bătut la porți - nu le-au deschis. Dar după ce s-a întunecat, Ucrainenii au tăbărit pe ei, i-au stins în bătai, le-au luat lucrurile și banii... Pe al meu, că era mai chipeș, mai bine făcut, chiar dacă era slăbit de foame, au năvălit vreo cinci inși, l-au învălit într-o pătură, ca să-l puie jos. L-au acoperit cu o scîndură și au dat în ea, până i-au dezbatut măruntaiele. Când l-am văzut, la poartă, negru la față, mai să nu-l cunosc... S-a spălat, s-a primenit și mi-a zis să chem băiețelul. L-a luat în brațe și i-a cântat cum a putut:

*“Cântă-mi, cucule, numai mie,
Că la vară nu se știe
De mai sânt, de nu mai sânt,
Ori mă fac negru pământ...*

“Într-o săptămână s-a și dus...” (...).

Anatolie Costișanu, Codru, Telenești

“M-am născut în anul 1936, când s-a decretat foametea, aveam 10 anișori. Țin minte re-Ocupația din ‘44: mare teamă s-a vârit în anii ceia de prăpăd în inimile noastre - nimica nu se uită... (...) În 1946 tata a strâns oleacă de pâne - însă activul ne-a luat grâul, păpușoii, fasolea, tot, până la un bob. Ne-a rămas la suflet vaca și calul. Noi, copiii, sora Nina, frații Ion și Vasile tăiam lemne cu beschia, mama amesteca rumegușul cu ce putea sclipui, îl fierbea și așa mâncam toți șapte. Dar cât puteai să te ții numai cu inimă de copac? Neavînd încotro, tata s-a apucat și a tăiat calul; vreo două săptămâni am dus-o.

(...) “Într-o zi tata zice: «Anică, îmi iau doi băieți și mă duc spre Polonia. Dacă găsesc ceva de mâncare, mă întorc să-i iau și pe

iștialalți». A luat tata două lăicere mari și frumoase, hainele mamei de nuntă - și, cu mine și Ion, am pornit tustrei la drum tare lung și greu. Ceilalți frați au rămas acasă, cu mama și cu vaca. (...) Am ajuns la Bălți, la gară, acolo ne-am suit pe un vagon, găvozdindu-ne lângă o țeavă mare din care ieșea fum - degeaba: era iarnă, așa că am înghețat bocnă. Când am ajuns în Cernăuți, tata m-a lăsat pe mine să vând lăicerele, el cu Ion s-au dus prin piață. Nu știu nici azi cum s-a întâmplat, dar niște blestemați mi-au furat lăicerele și am rămas cu nimic. (...) Am îmblat așa din sat în sat, din oraș în oraș până am ajuns la Strji. Intram în magazine și cerșeam: «Deadea, dai hleb, dai tri rublea». Vânzătorilor li se făcea milă de mine, îmi dădeau, care pâine, care bani, fiecare ce putea, că pe-acolo n-au tras foame așa strașnică. (...) Ne aciuisem într-o casă părăsită. Fiind mai mititel, nu mai puteam de picioare, tata și Ion erau prea slăbiți ca să mă târâie prin bălți, omăt, apă, la cerșit. S-au gândit să mă lepede la vreun spital ori casă de copii. Când am bătut la ușa spitalului din Stanislav, eram orb de păduchi, picioarele umflate, pline cu apă pe sub piele. Doctorii ceia m-au îmbăiat, m-au culcat... Parcă-l văd și acum pe tata cum a deschis ușa și mi-a spus: «Tolică, noi ne ducem mai departe...»

“Am rămas acolo trei luni, după care m-au dus la o casă de copii. Tata s-a întors acasă, cu demâncare, dar fratele Vasile, mai mic ca mine, era înmormântat deacuma. N-au avut din ce-i face sicriu, l-au dus la groapă pe o scară de suit în pod...

(...) “În 1948 am scris acasă unde mă aflu, tata a venit să mă ia. Era mai binișor de trăit, lumea ieșise din grozăviile foamei. (...) Să nu tragă nici puiul cel de șarpe ce am tras noi, Basarabenii sub ruși! Le povestesc copiilor mei, cu lacrimi în ochi cum oamenii nu mai aveau nici măcar lobodă, știr, frunze de salcâm, ceapa-ciorii. Se umflau bieții oameni, de nici nu mai vedeau cu ochii, atât de umflați și la față erau și mureau, câte 10-15 suflete pe zi. Dacă nu se stingeau atâtea atunci, mulți dintre ei ajungeau oameni mari, învățați, își puneau la cale dreaptă copiii, rămași fără mamă, fără tată. Eu îi învăț pe copiii mei și pe toți care mă ascultă să strângă orice bob de jos, să sărute fiecare bucățică de pâine, să nu deie cu piciorul în ea - că tare-i greu și tare-i rău când n-o ai în casă. Pâinea-i tot așa de scumpă ca părinții, ca frații, ca surorile, ca Patria. Tare mă scârbesc când văd pierzându-se bobul de grâu, bucățica de pâine tăvălindu-se pe jos, că tare, tare mai este scumpă pentru toți cei ce trăiesc pe fața pământului”.

Ion Bețivu - Sângerei

(...) “În 1946 a fost și secetă, c-adica n-a plouat, dar pe oameni i-au ucis impozitele, postavka. Fiecare avea câte un braț de chitanțe. Ce folos, toată ziua intrau pe poartă oamenii acti-vului și-ți cereau să plătești din nou... Lumea era supusă, cu mare frică de putere. Când îți spunea de NKVD, dădeai și cămașa de pe tine. (...) Ne-au scăpat cu viață vaca și cele 15 oi. Mă duceam să le pasc, furam de la mama o boaghe de păsă - îl ținea sub cheie, ne hrănea cu porția. Mulgeam oleacă de lapte într-o cutie de conserve, îl fierbeam, îl amestecam cu păsatul. Când nu mai puteam de foame, prindeam o oaie și încercam să mi-o mulg în gură - oile se speriau, mă călcau pe obraz, pe piept, mereu umblam cu vânăta, ca bătut. (...) Frate-meu venise de la armată gras, rumen. Într-o săptămână s-a învînețit, s-a umflat. Zicea: «Am venit de la o moarte, dau de alta».

(...) “Adunam și fierbeam buruieni. Făceam din ele un fel de lipii - cam amare, dar mergea. Vecinul Calistru umbla pe dealuri cu un canțâr de apă și prindea țistari. Îi coceau, îi mâncau. Timofte Săcăreanu avea vacă, dar nu s-a îndurat s-o taie, s-o mănânce și a murit. S-au prăpădit atunci Palade, Bostan, Rusu...

(...) “Rușii l-au pus prisidate pe unul Gusaric. Era puturosul satului, se dădea la lucru ca piatra la deal. Sărac și rău. Când venea la el o biată femeie, să-i ceară căruța satului - rămăsese singura căruță, când înainte fiecare familie avea măcar una - să-și ducă bărbatul ori copilul mort de foame la țințirim, zicea: «Așteaptă până mâne, să mai moară vreo 5, să facem economie». Câine era, nu om. După ce s-a văzut șef, și-a îmbrăcat casa cu covoare, ar fi fost în stare să și-o învălească și pe dinafară - haine fel de fel, zestre de-a oamenilor pe care tot el i-a pus pe listă de-au înfundat Siberia. Umbla din casă în casă cu pistolul și cu vreo cinci hăndrălai ca și el, își bortileau hornul, podeaua, grădina, cu o țepușă de fier, să caute ascunzători de pâne. Dacă găsea, nu-ți lăsa nimic-nimicuță. Seara trântea beții cu muzicanții lui Gavrilă Țiganu. Mai avea un obicei: trimitea vorbă la câte unul: «Să taie un cârlan, că deseară venim cu petrecerea la el». Nevastă-sa se îmbăta și chiuia: «Dac-o fi și-o fi să fie, / Numai pe-a noastră să fie!»

(...) “Unii se duceau peste Nistru, în Ucraina, după borhot - la ei îi zicea: jom. Gropile erau adânci de vreo douăzeci de metri. Ai noștri scoteau gunoiul acela, îl puneau pe bucăți de tablă și-l coceau. Unii

mâncau așa, crud, până le plesnea stomacul. Alții cădeau în groapă și se înecau în umblătoarea aceea.

“(...) Tata a luat un sac de lăicere și s-a pornit în lume, să le schimbe pe mâncare (...) După vreo două săptămâni am văzut un om negru prăvălit lângă gardul nostru. Mama îl alunga, spunându-i că n-avem nimic de dat. Numai eu l-am simțit: «Lasă-l, mamă, că-i tătuța». Când miliția, când hoții - îi luaseră lăicerele, îl bătuseră...

(...) “Tare se înrăise lumea. Unul Chirică și-a mâncat copilul. I-au găsit mânuțele în cenușă. L-au judecat. Dar pe aceia de la Moscova care au făcut foametea? Lor nu le-a cerut nimeni seama.

(...) “Erau mulți păduchi, ne-am bolnăvit de tif. Eu am zăcut o lună, am mâncat mere acre și am scăpat. Când a venit rândul tatei, s-a dus la spital, la Glingeni. Nu le dădea nici o doftorie, doctorul Bujorski intra în fiecare dimineață în salon și răcnea: «Toți, cu curu-n sus!» Cel care se întorcea însemna că-i încă viu - cine nu, nu, era gata.

(...) “A doua vară sovietul sătesc ne-a dat grâu de semănat și un om de pază, să nu mâncăm sămânța. A fost an bun, s-a făcut grâu... Dar la treierat ne-a luat tot, tot, tot. Atunci, pentru 5 kile din grâul tău, ascuns, te judecau și-ți dădeau până la 5 ani.

“Cum a trecut foamea, în ‘47, cum au început a ne da cu sila la colhoz și a ridica iar oamenii pe lumea amară din Siberia. De la noi vreo douăzeci de familii, le-au dus «în etap’». Dar asta-i altă poveste...”

Ion Stici, Văratice, Râșcani

“Când s-a abătut asupra noastră pârjolul foametei, aveam nouă ani. Tata murise pe front, mama rămăsese cu doi copii și fiindcă avea 5 hectare, trebuia să deie foarte multă pâine la stat. Îmi aduc aminte cum veneau tot felul de comisii de la sovietul sătesc, să ne ieie pâinea, să ne sechestreze lucrurile. Tovarășii cu pistoale urcau vitejește în pod și măturau totul, până la ultimul grăunte. Presidatele nu se oprea la asta: când intra în ogradă și vedea o pasăre, o împușca și poruncea mamei să o gătească - numai pentru el și-ai lui. Asta a fost înainte de secetă și foamete. În anul foametei, eram goi-goluți, podul, cămara, beciul erau pline de vânt. Ne luaseră totul, totul.

(...) “Pe măsură ce oamenii mureau de foame, deveneau tot mai răi, chiar și femeile - doar văduvele altfel se purtau, nu știu de ce: văduvele - și erau multe, trei sferturi dintre femeile măritate - se intraju-

torau, săracele, ajutau și pe câte un bătrân, pe copiii rămași singuri. Se uneau, se duceau în Ucraina, vindeau lăicere și aduceau ceva secară, soia, borhot...

(...) “În al doilea an de foamete, ne-a organizat statul, la școală, cantină. După aceea s-au lăudat cu marele-ajutor-sovietic: primeam o strachină cu zeamă albastră, nu știu ce puneau în ea. Fiindcă eram doi frați, aveam dreptul numai la o strachină. Apă chioară. Și albastră... Acum scriu în cărțile de istorie cum ne-a ajutat statul sovietic... Dar nimic nu scriu despre faptul că statul, conducerea de la Moscova, ei au provocat foametea la noi, luînd la cotă tot-tot-tot, cică să scoată naționalismul românesc din noi...

(...) “Numai ce ieșisem din foamete și pe băietanii care mai rămăseseră vii i-au adunat și i-a trimis la FZU. Nu știu ce înseamnă, dar era vorba de ceva meserii. Nici o școală de meserii nu mai era la noi, în Moldova - numai la ei, în Ucraina. Cine voia să învețe meserie trebuia să plece dincolo de Nistru, la străini. Nu de bună voie, te lua cu de-a sila, te ducea în Ucraina și te pune să înveți numai meseria de miner.

(...) “Învățătorul meu, Chetraru, Dumnezeu să-l ierte: în fiecare zi venea la lecții cu un pumn-doi de cucoșei de păpușoi. Cum suna clopoțelul de recreație, el lăsa geanta deschisă pe catedră și ieșea pe-afară - noi ne repezeam la cucoșei...

(...) “Presidatele nostru era nu numai sărac, dar rău, leneș, ciudos. Îi plăcea să vadă cum tremurăm toți de frica lui. El zicea că dă oamenilor două căi: na prava - în Siberia, na leva - la țințirim. Satul nostru e mic, dar el a dat pe listă, de deportat în Siberia, întâi în ‘40, la prima Ocupație, cam 25 familii; în ‘46, 16 familii, dar în ‘49 peste 30 de familii, de rămăsese satul pustiu...”

Gheorghe Tătaru, Pojăreni, Ialoveni

“...În ‘46, prin iunie erau păpușoii până la piept, nanți, verzi, negri de verzi - și-atunci n-a mai plouat. S-a pus seceta pe doi ani. A scăpat doar grâul, dar puțin. Și a venit ordine de la tatuca Stalin să se ia toată pânea la stat. Eu, invalid, fără vază, fără mâna dreaptă, m-am dus la raion să mă scutească. Și m-au scutit! Am fost singurul scutit din sat”.

**Mărturii culese de Alexei Vakulovski,
publicate în revista *Tiuk*, 2003**

"Așa începe foamea:/Te trezești dimineața viguros, /Apoi începe moleșeala, Apoi începe plictiseala,/Apoi apare pierderea /Puterii rațiunii rapide, /Apoi apare liniștea,/ Și apoi începe groaza."

(Daniil Harms)

"Prăjeam câte un pumn de grâu și ne părea ca mâncam covrigi"

Ludmila Bacalov (n. 1922)

"Am vândut toate hainele în timpul foametei. Câte am avut mai bune, le-am vândut. Se ducea bărbatul meu în Polonia și le schimba pe cartofi, pe grâu, pe secară - ce găsea. Am dat și toate covoarele pe care le-am avut și le-am mâncat atunci, cu foamea. În primăvară, ultima dată s-a dus Anton în Polonia și a adus macuc. Puneam păpușoi la deal cu hîrlețul. Puneam un grăunte în pământ și unul în gură. Era foamete. Așa am ieșit din foamete, cu macucul cela. Aveam și vacă, dar nu prea aveam cu ce o hrăni. Și-n primăvară a dus-o mama la bitul Filip, la baltă, și acolo păștea, că ieșise iarba. Iarna am hrănit-o cu ciocleji, am avut oleaca, și cu stuf verde - tot din baltă îl adusesem. În timpul foametei nici nu coceam pâine, uitasem cum se coace pâinea. Prăjeam câte un pumn de grâu și ne părea ca mâncam covrigi și ne miram cum înainte de foamete nici nu ne-a venit prin cap să mâncam grâu prajit. Nu știam ca-i așa de bun.

"Din făina de papură și o boaghe de făina de grâu făceam geandru, un fel de plămădeală pe care o fierbeam și o mâncam. Pâine nu aveam din ce face. Mâncam cartofi cu lapte. Mușcam din cartof și sorbeam o înghițitură de lapte, era bună mâncarea, nemaipomenit de bună, așa ni se părea.

"Odată a făcut mama mămăligă și am oprit din ea și pentru băieți, pentru Valentin și Gică, căci pe ei îi aveam atunci, să mănânce când s-or întoarce la amiază de la școală. Dar a intrat un țigan în casă, a văzut mămăliga pe soba, a întins mâna și a luat-o. Mama i-a ieșit în cale și i-a zis:

"- N-o lua pe toată, lasă și băieților mei o bucată.

"Așa și au făcut: au împărțit bucata de mămăligă. Omul acela a mâncat bucata sa, apoi a ieșit din casă. Mai târziu a murit și el, dar

mama era mulțumită că și-a făcut atunci pomană cu el, nu i-a luat mămăliga de la gura, i-a dat și lui o bucată.

“Odată o femeie mi-a spus:

“- Am tăiat mîța si am mîncat-o. Nu mai aveam nimic pe lângă casă și am hotărît sa ne ducem în Polonia, poate găsim acolo ceva de-ale gurii, poate nu murim. S-au dus și n-au mai revenit în sat. Ori au ramas acolo să trăiască, ori au murit. Nimeni nu știe nimic despre ei. Se spune despre unii oameni ca le-a venit numai vestea, dar familiei despre care vă povestesc nici vestea nu i-a venit.

“Să nu credeți ca pe cei ce plecau în Polonia îi așteptau câinii cu colaci în coadă. Nici în Polonia aceea, unde o fi fiind ea, nu era rai, îmi spunea bărbatul. Uneori aduceau ceva pâine, iar alteori veneau sărmanii oameni, cei ce plecau acolo, cu mâna goală. Și Anton al meu s-a întors acasa o dată cu mâinile în buzunare, că i-a tras din tren sacul cu cartofi, pe care-i adunase acolo. Cu cîngile i l-au tras. Trenul mergea prin păduri, oamenii răi îi ieșeau înainte, aruncau cîngi de fier legate cu funii, cîngile se înfingeau în saci și săracul om rămânea fără mâncare. S-or fi înfipt cîngile și-n oameni, nu zic ba. Multe se întâmplau pe drumuri: mureau, îi ucideau, îi aruncau din trenuri - Doamne ferește! Chiar eu am văzut o femeie fără picioare - i le tăiasse trenul.

“Noi ne duceam la lucru zi de zi și mai puneam prin buzunare câte o mână de grâu. Rareori luam, că ne temeam. Iar odată când ne-am întors de la lucru am văzut pe masa din casa noastră o moviliță de grâu pe care noi n-o adusesem. Și i-am întrebat pe băieți:

“- De unde-i grâul?

“- Au trecut niște căruțe cu grâu pe lângă casa noastră și am luat noi din ele câte o cutie, cât am putut, mi-au răspuns ei.

“Atunci am râșnit grăunțele acelea și am făcut pâine. Pâine adevărată. Dar în rest mâncam mai des geandră, turte din papură, mai rar mămăligă. Da. Am avut noroc de vacă. Ea ne-a scos din foamete. O ruda de-a noastră, Fanasia, avea un băiețel, Costică, dar nu avea cu ce-l hrăni. Ca sa nu moară de foame, lucra pe la oameni și ei o răsplăteau cu ce aveau. Venea și pe la noi. Îi dam din puținul nostru, că ne era rudă. A ieșit și ea din foamete. Badea Mihail, fratele ei, era la pușcărie și ea se ducea să-l vadă. Când se ducea la dânsul, trecea pe la noi și zicea:

“- Mai dă-mi, Liusea, ce mai ai de mâncare, să-i duc și lui Mihail, că-i suflet și el. Îi dam. Că îmi era jele. Îi dam. Ce? L-au închis

pe Mihail, fiindcă nu împlinise postavca la grâu. Cinci ani i-au dat. Așa era. N-a avut de unde lua grâu și a suferit.

“Tatăl lui Anton, adica socru-meu, repara moara. Avea și niște oameni care lucrau la dânsul. Îi trebuiau niște piese la moara aceea și le-a adus de la oraș. Închinase, cum se vede, puțin vin și s-a culcat mai devreme, iar oamenii care lucrau la dânsul și feciorii lui încă stăteau la masa. Cinci feciori avea. Și au auzit pe cineva strigînd de la uliță:

“- Ține-ți câinii, ca să intrăm în casă.

“Ei au crezut ca-i șeful de post și au potolit câinii. Că șeful de post trecea des pe la casa socrului meu, trecea și controla. Erau vreo cinci străini cei ce au intrat. Au năvălit în casă și cereau bani, pâine, îi amenințau pe cei din casă cu puștile. Feciorul cel mai mare al socrului meu, fratele lui Anton, s-a repezit la hoți să le ia puștile, iar bandiții au stins luminile și au început să tragă. Oamenii străini, care lucrau la moară, au fugit, iar o fată, din cele care erau la moară, l-a trezit pe socru-meu spunîndu-i:

“- Scoală, moș Gheorghe, ca au intrat niște bandiți să vă fure. Vă pradă.

“Iese socru-meu afară, vroia să fugă, dar l-au ajuns bandiții și l-au împușcat. Și pe feciorul lui l-au împușcat. Abia venise din armată. Au cotrobăit bandiții prin beci, prin casă, au luat tot ce au găsit. Și în locul celor furate au lăsat doi morți. Oamenii legii nu i-au mai găsit pe bandiți. N-au aflat cine au fost ei. Casa socrului meu era în baltă.

“În timpul foametei l-au ucis și pe Filip Meșteșug, un neam de-al nostru. El trăia la gradină. A fugit acolo, că se temea să nu-l ieie la Sibir. Se gândea ca nu l-or găsi la gradina. Acolo își ridicase casă și trăia în singurătate. Într-o seară aude pe cineva bătînd la fereastră și strigînd:

“- Moș Filip! Moș Filip! Dă-ne voie să intrăm, că ne prăpădim. Înghețăm de frig. Viscolește și nu putem ajunge acasă.

“Era noaptea. El dormea. S-a trezit din somn și i-a primit în casă ca pe niște oameni buni. Cu bunăvoință i-a primit. Avea o turtă pe masă moșul și i-a hrănit pe oaspeții nepoftiți cu turta aceea. Au mâncat și s-au culcat. Iar străinii ce s-au gândit? Să-l ucidă și să-i ia vaca; avea moșul o vacuță la casă. Cu drugul de fier cu care priponea ușa i-au tras moșului în cap și l-au ucis. I-au luat vaca, au tăiat-o și au mâncat-o, dar nu le-a fost de folos omorul cela, i-au prins și i-au dus la pușcărie pe ucigași. Dar n-au stat ei mult în pușcărie. Un an și jumătate au stat. I-au iertat, cred, ca era foamete și au socotit ca li s-a întunecat mintea de

foame. Foametea era ucigașă, nu oamenii. Dar eu mă întreb: așa să fie? Ce, toți au omorât oameni? A fost moșul avan, nu zic ba, dar harnic era. A fost și primar cândva. A fost om cumsecade, și nu prost. Gospodar a fost. Avea pământ mult, dar îl lucra împreună cu băieții lui. Avea trei feciori moșul. Înăimea oameni numai la treierat. Cine știe dacă cei ce l-au ucis nu din ură față de dânsul l-au ucis. Cine știe... Foametea a nivelat totul. Și i-a iertat.

“Tare îmi plăcea în timpul foametei să mănânc floare de salcâm fiartă în lapte. Când începuse să se coacă orzul, băieții mei îl luau în mâini și îl sugeau. Când orzul abia da în fruct. Semănasem orz în harman. Că nouă ajutor în timpul foametei nu ne-au dat. Nimic nu ne-au dat. Cei de la sovietul sătesc dădeau cui vroiau ei. Nouă numai de semănat ne-au dat oleacă, în 1947, primăvara. Norocul nostru a fost ca Anton a avut putere și aducea pâine din Polonia. Și vaca ne-a salvat. Fără vacă nu știu ce aveam să pățim atunci, în timpul foametei. Dar am trecut-o și pe asta. Omul harnic e rezistent, putere să ai. Și oleacă de noroc.”

A doua mărturie culeasă de Alexei Vakulovski:

"În timpul foametei oamenii nu vorbeau între ei"

Istina (n. 1919) și Nicolae Corețchi (n. 1921)

“Istina Corețchi: În 1945 ne-am însurat cu Colea, iar în 1946 nu s-a facut pâinea. Semănasem noi, dar n-a crescut nici păpușoiul, nici grâul. Am smuls spicele și cioclejii cu mâinile. Aveau unde și unde câte un grăunte. Atunci l-am născut pe Timofei, iar Colea s-a dus în Polonia după mâncare. Așa ziceau atunci, ca se duceau în Polonia, dar de fapt se duceau în Ucraina. A adus Colea oleacă de fasole, puțină secară, le-a lăsat acasă, a mai luat haine, țoluri, ce mai aveam, și a plecat iarăși în Polonia ceea. A adus cartofi, dar înghețați. Că ei nu călătoreau în vagoane, se suiau pe acoperiș și era vrăjmaș de frig acolo. Ce eram să facem cu cartofii ceia? Trebuia noi să mâncăm și să mai schimbăm pe fân pentru vacă, că aveam o văcuță pe care o țineam în casă cu noi. Ca să nu înghețe ori să nu ne-o fure cineva. Așa am iernat până în primăvară. În primăvară ne dădeau câte o bucățică de pâine și ieșeam pe deal la lucru. Am pus păpușoi cu sapa. Îl luam în brațe pe Timofei, puneam sapa în spinare și cu un șip de lapte lucram toată ziua. Puneam copilul jos și făceam cuiburi în pământ nearat. “Ne-am ținut sufletul, că

dacă stăteam acasă, muream. Mai des rămânea acasă mama cu băiatul. Când veneam de la lucru, ei ne așteptau la colțul casei. Le aduceam și lor câte o farâmătură de pâine. În 1947 ploua, era cald și ce am pus în pământ - totul a ieșit și era așa de frumos... Toamna am scăpat de foame. Ne era mai ușor. Lapte aveam. Pâine aveam. Ce ne mai trebuia? Am ieșit cu zile, dar prin grele zile am trecut. Poate de atâta și-a betejit Timofei stomacul, că de mititel a fost chinuit. Lapte aveam, dar altceva... Greu a fost. Nici pe urmă, când am intrat în colhoz, nu ne-a fost ușor. Abia prin 1957 am ținut un ban în mână, iar până atunci ne mulțumeam cu te miri ce.

“Eu scoici n-am prea mâncat. Am încercat o dată, m-am îmbolnăvit și n-am mai pus scoică-n gura. Vaca ne-a scos din nevoi. Că nici papură, nici ciocleji nu puteam mânca. Am mai ținut în iarna ceea o oaie și o găină. Asta ne era toata gospodăria. Atâta aveam. Le dam în casa, încuiam ușa și nu ni le-au furat. Am ieșit la iarbă verde cu vaca și cu găina, iar oaia a ieșit o dată din ogradă și n-am mai văzut-o.

“Mâncam și buruiene. Le amestecam cu lapte, le presuram cu o mână de bulgur și mâncam. Azi și vitelor le dăm mâncare mai buna, dar atunci... Atunci în Purcari niște femei au mâncat doi copii. Rămăseseră copiii fără părinți: pe tatăl lor l-au dus la pușcărie, iar mama le-a murit de foame. Femeile celea au chemat copiii la dânsle și i-au mâncat. Le-au găsit mai târziu capetele și ce a mai rămas din ei. Pe femei le-au dus la pușcărie. Doamne ferește... Noi am gustat carne de cal. Ni s-a părut bună.

“În timpul foametei oamenii nu vorbeau între ei. Se uitau unul la altul și mergeau mai departe, dacă nu zăreau în mână cuiva ceva de mâncare. Abia când începuse să apară pâinea s-a inviorat lumea. Oamenii au început a râde, a glumi.

“Colea a venit odată cu cartofi din Polonia prin Nezavertailovka. Ne-a poruncit prin niște oameni să-l întâmpinam. Ne-am dus, am trecut Nistrul și am luat toți câte un tobultoc de cartofi în spate. Dar erau înghețați cartofii ceia. Așa i-am mâncat. Ce era să facem? Colea de trei ori a fost dupa hrană. Primăvara așteptam să fete vaca și nu-l lăsam sa plece, dar el mi-a spus ca s-a înțeles cu un om de acolo să-i ducă niște cârlige. A luat un sac de cârlige și s-a pornit. S-a suit în tren, iar acolo au năvălit niște bandiți cu cuțitele și i-au luat sacul. Credeau, pe semne, ca-n sac e zestre. Să fi știut ca-s niște bețișoare de viță-de-vie nu le mai luau cât lumea. Dar așa... Colea s-a dezbrăcat de izmene (erau noi-nouțe) și le-a schimbat pe cartofi. Așa a venit acasă: cu vreo zece

kilograme de cartofi în spinare și cu pielea în pantaloni. Apoi s-a îmbolnăvit și a zăcut vreo lună de zile. Era slab și nici nu putea vorbi la un timp. Credeam că-i gata, nu se mai ridică din pat. Se speriasse, cum se vede. Văzuse moartea cu ochii. Hoții ceia puneau cuțitul în pieptul omului, îi luau sacul și-l aruncau din tren, apoi săreau și ei, că mergea încet trenul prin locurile celea; aveau, cum se vede, legătura cu mașiniștii. Prin multe am trecut noi, dar am avut zile și am ajuns azi la 80 de ani. Azi alte griji avem.

‘Nicolae Corețchi: Da, de trei ori am fost în Polonia. Ne suiam ori pe acoperișul vagonului, ori ne îngropam în cărbuni. Ca să nu înghețăm. Îngropam și sacii în cărbuni, că prin păduri ieșeau tâlharii cu căngile, le legau cu funii de copaci și le azvârleau în noi. Trăgeau ce le cădea: om, sac - nu se uitau. Eu m-am înțeles cu un om să-i duc niște cârlige. Ne știa limba omul acela. M-am pornit cu un sac de cârlige, dar mi le-au furat. Trebuia să nu le pun în sac. Dar când ai s-o tragi - o tragi. Dar tot am ajuns la omul cu care m-am înțeles. Am lucrat puțin timp la el și m-am pornit spre casă. Dacă mai stăteam acolo vreo trei zile, Timofei avea sa moară. Nu aveau nimic de mâncare. Vaca încă nu ne fătase, iar pâinea se terminase toată. Era greu de noi, dar am adus citeva kilograme de cartofi și ne-am ținut în viață. Da.

‘Istina Corețchi: Când ne-a fătat vaca, am scăpat de grija cea mare. Nu mă mai temeam ca o să-mi moară copilul. El trăia cu mult mai bine ca noi. Măcar grija hranei nu avea. Venise atunci la noi un cumnat din Olănești, s-a uitat cum trăim, iar când s-a dus acasă i-a spus surorii mele:

“- Ei n-au cu ce trăi, dar cresc un băiat gros și voinic!

Cu lapte l-am ținut. Noi cu lapte numai ne păzeam sufletul, iar pentru baiat era o hrană bună laptele.

‘Nicolae Corețchi: Eu și cu tata am fost în Polonia, și cu mama am fost. Mai des aduceam de acolo secară și cartofi. Chinuri. Ca alde tata trăiau greu. Aveau mulți copii, dar nu aveau vacă. Nu era batrân tata, dacă împlinise vreo 45 de ani, dar îl așteptau acasă o mulțime de guri; trebuia să le hrăneasca. Eu eram cel mai mare, eram însurat în timpul foametei. Alde tata au trăiit mai mult cu papură, cu scoici, cu ciocleji, cu bețe de răsărită, cu ierburi, dar i-au ținut pe toți ai noștri vii, n-a murit nimeni. Azi toți îs gospodari, la locul lor.

‘Istina Corețchi: Atunci nu aveam nici chibrituri. Dacă vedeam că la vreo casă iese fum, ne duceam cu o cutie, împrumutam jăratic și

aprindeam lemnele din soba noastră. Nici săpun nu era. Puneam niște cenușă în apă, o fierbeam, faceam leșie și ne spălam ori spălam hainele cu leșia ceea. Nu era nici sare, nu era nimic. Așa am trăit câțiva ani. Apoi au început să aducă prin magazine și săpun, și sare, și chibrituri. Puteam cumpăra câte o jumătate de săpun, dar era săpun, nu leșie.

“Să fi trăit tata, poate nu mai simțeam noi foametea. A fost un om gospodar tata, aveam pământ, aveam de toate, dar munceam ziua întreagă, iar în 1944 l-au arestat rușii pe tata și l-au dus la închisoarea din Tighina. Cât a fost mama sănătoasă, se ducea la el cu mâncare, cu bani - cu ce avea. Dar a dat tifosul în noi, a zăcut mama, au zăcut surorile mele, am zăcut eu și a rămas tata singur în pușcaria ceea. Cine știe ce mânca, dacă mânca. Și a murit de foame și de păduchi, acolo, tata. M-am dus eu cu sora cea mai mare până la Tighina pe jos, că nu mergea nici o căruță spre oraș, ne-am dus și l-am găsit pe tata în morgă, am plătit și l-am îngropat în Tighina pe tata. În cimitirul ista de la marginea orașului l-am îngropat, apoi ne-am întors acasă. O săptămână am mers încolo și înapoi. Acolo zace și azi tata. Timofei îl chema. Așa am rămas numai cu mama, dar nu aveam casă, arsese în timpul războiului, și trăiam la sora mea. Atunci l-am întâlnit pe moșneagul meu; acum e moșneag, dar atunci era un flăcău chipeș. Ne-am întâlnit și ne-am luat. Trăim împreună până azi. Cinci copii am crescut. Și i-am dat la lege pe toți. Au casele lor, au gospodăria lor, au copiii lor și nu ne este rușine de ei. Chiar ne mândrim cu dânșii. Numai foamete să nu fie. Foametea... Foametea poate n-ar fi ucis atâta lume dacă nu ne luau toată pâinea din casă. Munceam zi și noapte cu Colea, adunam pâinea, iar ei veneau și ne-o luau. Nu dovedeai bine să hărmănești pâinea că veneau și ți-o luau toată, dacă nu dovedeai s-o ascunzi.” Mama avea câteva deseatine (1,20 ha) cu grâu, l-am strâns, l-am adus acasă, dar n-am dovedit sa-l suim în pod că au venit cei cu luatul și ne-au poruncit să-l punem în căruța lor. Mama a zis că grâul nu e al ei, ci al lui Colea. S-a gândit biata femeie ca nouă au să ne lase, ca le-a fi jele de tinerețea noastră. Ai găsit cui să le fie jele! Au luat tot grâul cela. Noi ascunseseam niște pâine într-un poloboc. Au dat și de ea, au luat-o, dar l-au târât cu ei și pe Colea; l-au ținut închis la Olănești trei luni de zile, apoi l-au eliberat, că nu era omul vinovat. Ei pe mama o țineau de culac și cum auzea vreo veste rea, sireaca mama se ascundea ani la rând. Când i-au ridicat pe cei văzuți ca culaci, mama se ascundea la noi, dar au găsit-o și au luat-o, au închis-o, apoi i-au dat drumul acasă, că nu mai avea ea nimic, numai

sufletul; cu ce aveau să se procopsească de la ea? Să fi avut avere, poate o duceau în Siberia. Dar așa a rămas acasă mama. A trăit la noi până a murit. Din spaima ceea i se trage și moartea, căci a tras o frică mare, i s-a ridicat tensiunea și a murit. Am tras noi mari greutateți.

“Am muncit. Am muncit, cu călcâiele crăpate lucram, că nu prea aveam încălțăminte și nici haine. În timpul războiului am ascuns tot ce aveam în vreo șapte locuri. Și în pod am ascuns o ladă, și-n sarai am făcut o groapă, și-n alte părți. Dar a ars casa noastră și a ars și zestrea. Rămăsese ceva îngropat langa casă, dar a putrezit și am ramas goi. Greu, greu am trăit.

“Iată am ajuns și la bătrânețe, dar tot goi suntem. Am adunat ani la rând bani, i-am dus la bancă, dar ni i-au furat și pe aceia. În loc de o mie de ruble ne-au întors un leu prăpădit. Batjocură. Că noi de moarte îi țineam, nu pentru baluri. Dar ne-or îngropa copiii. Ce să facă? Or pune mână de la mână și ne-or îngropa.

“Atunci, în timpul foametei, dacă nu aveam vaca, ne murea băiatul. Timofei e născut atunci, în 1946. Mama zicea:

“- Are să moară băiatul ista.

“- Și ce dacă are să moară?, îi răspundeam. Și eu o să mor. Toți o să murim.

“Eram sătui de viață. Nu ne păsa de nimic. Vroiam să scăpăm mai repede de chinuri. Dar a început vacuța noastră să deie lapte și am început a prinde la puteri. Ne-am salvat. Și Colea venise din străini cu puțină pâine. Mare bucurie aveam atunci. Țin minte cum odată, în sâmbăta Paștelui, am venit de la deal cu o mână de grăunțe. Semănam atunci grăunțe de păpușoi în pământ, dar și la gură duceam. Erau pe câmp multe cutii de conserve goale rămase din timpul războiului și noi puneam grăunțele în cutiile celea și le prăjeam la foc. Mâncare gustoasă. Dar le mâncam și crude. Că nu erau otrăvite. Atunci, în sărbătoarea Paștelui, o mână de grăunțe am mâncat. Trebuia să trăim.

“Timofei Corețchi (1946): Eu cu fătul vacii am ieșit din foamete, cum mi-au povestit părinții. Laptele m-a salvat și astăzi putem sta de vorbă. Creșteam eu, creștea și vițica ceea. Am ținut-o la casă mai mult de zece ani, mi se pare. Eu o pășteam. Dar o dată am hrănit-o prea mult, s-a umflat vaca și murea. Părinții au fost nevoiți s-o taie. Au tăiat-o și au împărțit-o pe suflete, n-am prea înțeles noi multe din carnea ceea. A nimerit la stat. Dar până la nenorocirea ceea ea ne-a fost satul casei. Vreau să vă povestesc ceva și despre bunica Maria. După cum v-a spus

mama, ea a trăit până la moarte cu noi. Eu lucram în Saratov, în Rusia. Mă pornisem după noroc în lume, iar bunica nu putea muri fără să mă vadă. Totdeauna întreba dacă n-am venit eu acasă. Când m-am întors acasă, ea m-a văzut, a lăcrimat și în aceeași zi a decedat. Se ținea pe lumea asta bunica numai cu gândul să mă vadă. Când m-a zărit, nimic n-a mai reținut-o pe pământ.

‘Istina Corețchi: Vă povesteam că în ziua de Paști am mâncat numai o mână de grăunțe. Ne uitam unul la altul și ne aminteam alte sărbători, dinaintea foametei, când aveam ceva mai mult pe masă decât o mână de grăunțe. A venit atunci la noi o verișoara de-a mea și ne-a adus o oala de lapte cald și o hrincă de măligă. Asta ne-a fost masa de sărbători. I-am mulțumit, ne-am înfruptat din bunătățile aduse, iar dimineața am ieșit la lucru. Of, Doamne, Doamne. Mâncam păpușoi cruzi, aveam dinți sănătoși atunci. Păpușoiul e pâine, nu papură. Ne-am ținut cum am putut, nu ne-a înghițit foametea. Trăim și azi împreună. Am avut zile, dar câți au murit... Chiar un frate de-al mamei, în 1947, s-a dus la cantină, a mâncat două porții și în doua zile a murit. După atâta post, era periculos și să mănânci pe săturate. Nu rezista organismul.

‘Nicolae Corețchi: Lucram pe la oameni când am fost în Polonia. Noi paiete le hărămăneam cu caii, dar ei le puneau în snopi și acopereau casele cu ele. Trăia bine lumea acolo. Aveau cai, vaci, oi, căruțe. Ca și noi înaintea foametei. Dar grâu n-aveau. Îi întrebam de ce nu se face grâul la ei (și ne răspundeau că nu dovedește să se pârguiască. Pământul lor e nisipos. Dar secara se făcea. Aveau multă secară. Și mori aveau ca la noi. Am întâlnit acolo un moșneag de 110 ani. Era voinic încă. Fuma, bea rachiu din sfeclă de zahăr, suduia. Știa limba noastră moșneagul. Făcuse cândva armata la Cetatea Alba, mi se pare ca-n timpul lui Neculai. La noi a făcut armata. Trăiau oamenii. Foametea nu se lăsase peste dânșii. Dar n-a durat zece ani și a început a veni polonezii ceea la noi după mâncare. Rămăseseră și ei fără pâine. I-am ajutat. Cum altfel?’

(nr. 2 Tiuk 23001/2002)

A treia mărturie culeasă tot de Alexei Vakulovski:

"Chiar și cel care avea puțină pâine era flămând văzînd atîta foamete în jur" - Grigore Moraru (1921)

"Seceta nu e un fenomen rar la noi în Moldova. Încă pe când învățam la Viișoara, prin anii 1935-1939, eram obligați să pregătim câte o conferință pe diferite teme. Un profesor de-al nostru, un neamț cu liceul făcut la ruși și cu universitatea terminată în Germania, îmi porunci odată:

"- Tu ai să vorbești despre secetă!"

Biblioteca școlii din Viișoara era foarte bogată pentru acele timpuri, așa ca am avut de unde aduna informații. Mă uimise atunci mai ales faptul că seceta e un fenomen care se repeta după anumite perioade de timp. În unele țări ea are loc la peste o sută de ani, în altele peste patruzeci, iar la noi ea își arată colții din trei în trei ani. Vă dați seama? Din trei în trei ani! Și în anii 1945-1946 a fost mare secetă la noi, dar ieșeam, poate cumva, din nevoi, dacă nu ne lua statul toată pâinea. Noi doar am fost în zona frontului. Pămîntul rămase nelucrat și, totuși, n-am fost scutiți de impozite. Ne-au luat toată pâinea fără nici o cruțare. Rânjind ne-au luat-o. Ne-au măturat podurile. În acea vreme cruntă a murit cam jumătate din populația satului nostru. Mânca lumea steje, ciurlani, papură, miez din bețe de răsărită, ciocălăie... Turtele făcute din făină de papură ni se păreau tot așa de bune ca cele coapte din făină de grâu. Scoicile pe care le adunam din Nistru ni se păreau de fruct, iar peștele era ceva ieșit din comun, era ceva extraordinar. Oamenii care aveau o vacă la casă se socoteau foarte bogați. Așa și era. Laptele i-a scos pe mulți din foamete. Aceia care au avut vaci n-au murit. Pe atunci medicii ne recomandau să mâncăm chiar cioroi și guzgani. Numai să ne salvăm cumva. Mânca lumea grăunțe măcinate fără a le prepara în vreun mod oarecare. Chiar și cel care avea puțină pâine era flămând văzînd atîta foamete în jur. Pînă în 1946 nimeni la noi în sat nu mânca carne de cal, iar în timpul foametei au dispărut aproape toți caii. I-au mâncat. După foamete oamenii cu hârlețul puneau păpușoi în pămînt. Săpau pămîntul tot cu hârlețul. Nu avea cine trage plugul. Mâncau unii și câini. Țenea B., bunăoara, și frații lui rămăseseră fără părinți. Ca să supraviețuiască, au mâncat câinele.

"Murea lumea. La înmormîntare îi mobilizau pe cei mai sănătoși și mai voinici. Mai des îl vedeam pe moș Ivănaș Spătaru cărînd morții cu căruța ori cu sania.

“Lucruri strașnice se înfăptuiau atunci. Căci ce poate fi mai îngrozitor decât sacrificarea copiilor? Un bărbat din Palanca, ori din Tudora, simți lângă o casă miros de carne prăjită. Intră și văzu cum unul cu mințile pierdute împinsese un copil în cuptor și se pregătea să-l mănânce. În satul nostru parcă n-au fost asemenea cazuri, deși oamenii se umflau de foame și se stingeau zilnic. Va puteți închipui un sat în care nu se aude cântat de cocoș? Straniu, nu?”

“Așa erau Antoneștii noștri în timpul foametei.

“Totuși lumea a supraviețuit. Mă gândesc uneori că i-a ajutat și simțul umorului, deși de multe ori era cam negru acest umor. Mă rog, și timpurile erau de aceeași culoare. Era un dascăl la noi, unul Mihail Ivanovici. Slăbise extraordinar. Avea un cartuz mare și părea un copil la înfățișare. Trupul i se făcuse ca un chibrit. L-au văzut rupînd și mîncînd ciurlani, iar unul mai din neamul lui Păcală nu se putu reține și-l întrebă:

“- Țtia ți-s colacii, sfinția ta?”

“Mai erau în sat câțiva frați muzicanți. Țin minte numai că pe unul îl chema Anton, iar pe altul Ștefănică, o lume îi știa, la multe nunți și cumetrii au făcut veselie. Și iată ca unul din ei moare (nu-i știu numele) și l-au îngropat cu tot cu trombon. Au mai adus la groapă câteva trupuri și un gropar a fost de părere să-i ia instrumentul, dar l-au oprit ceilalți:

“- Lasă-l, bre: cu ce-o să cânte pe lumea ceea?”

“Cine știe... Poate simțul umorului e artileria noastră grea.

“Dar oamenii nu așteptau numai mana cerească. Ei acționau. Se luptau pentru viață. Se duceau în diferite orașe ca să schimbe pe mâncare tot ce aveau prin casă, iarna aceea a fost împotriva poporului. Era foarte geroasă. Ca să nu înghețe cartofii ce le puteau salva viața celor apropiați, oamenii umpleau sacul cu tuberculi, udau alt sac, mai mare, cu apă și-l îmbrăcau [îl trăgeau] peste cel plin. Cel ud îngheța și păstra producția o perioadă mai lungă de timp. Ucrainenii se cruceau când vedeau așa "frigider". Ziceau ca la asemenea "pivnițe" nici nu s-au gândit. Inventau oamenii diferite lucruri, unul mai ingenios ca altul, numai ca să poată supraviețui copiii lor și ei. Numai cei ingenioși și puternici au ieșit din foamete. Restul au pierit, i-au dus cu zile în pământ.

“A fost foamete. O foamete cruntă și rea. Dacă nu ne-ar fi măturat podurile, n-ar fi murit nici un om. Fiindcă, după cum v-am spus, oamenii noștri sunt deprinși cu secetele și știu a le învinge. Dar ne-au luat toată pâinea din casa. Ne-au măturat podurile. Ne-au lăsat cu dinții la stele...”

Din vara anului 1947, în documentele găsite, traduse, reproduse, apare un element nou - chiar din titlu :

*“Informația viceministrului ocrotirii sănătății al RSS Moldovenești N.N. Ejov către Președintele consiliului de miniștri al RSSM G.I. Rudi și secretarul CC. al PC (b) M., N.G. Covali **despre spitalizarea bolnavilor de distrofie și asigurarea întreținerii lor**” (s.m. P.G.).*

“În scopul spitalizării bolnavilor de distrofie, conform directivelor consiliului Miniștrilor al RSSM, în luna iulie (1947) în republică funcționau 10.000 locuri provizorii. Locurile (...) au fost asigurate cu produse alimentare și asigurații numai până la 1 august (informația poartă data: 27 iunie 1947, n.m. P.G.). Ținând cont de numărul mare al bolnavilor de distrofie precum și de existența multor copii ai nimănui (1.800 persoane), a bătrânilor internați actualmente pe aceste paturi, se crează imposibilitatea aprovizionării lor, începînd cu 1 august”.

Am ajuns și la asta. Cronologic, începuse demult, însă abia acum autoritățile rusești îi spun pe nume. Din informația șefului secției județene Bender (Tighina), A.D. Mocialov către secretarul CR al PC(b) M., D.K. Bîcikov despre “situația” din satul Sălcuța raionul Căinari:

“Am fost informați că locuitoarea C.I., n. 1903, din țărani chiaburi, analfabetă, folosește în alimentație carne de om. Controlul faptelor a stabilit : C.I., la data de 18 martie 1947, în timpul odihnei soțului său, C.V., l-a lovit cu toporul în cap, l-a decapitat, carnea a fript-o și a mâncat-o. Sub arest, la interogatoriu, C.I. a recunoscut că și-a omorît soțul cu scopul de a-l mânca. Pe lângă aceasta, a recunoscut că în ianuarie 1947 a născut doi copii, dintre care unul mort. Împreună cu soțul l-au mâncat pe nou-născutul mort, apoi l-au tăiat și pe cel de-al doilea, folosindu-l în alimentație. În aceeași lună au dezgropat, în cimitir, mormintele a 2 copii, de 3 și 5 ani și au mâncat cadavrele. După un timp, C.V. (soțul - n.m. P.G.) a invitat la ei în casă o fetiță de 6 ani, orfană, din satul Zaim, r. Căușeni, pe numele F., a omorît-o și împreună cu soția au mâncat-o”.

Informarea - politico-polițienească - poartă data de 5 aprilie 1947. Însă și mai devreme (7 martie) medicii V. Averbuch și B. Morozov, membri ai comisiei de expertiză medico-judiciară și psihologică adresează ministerului ocrotirii sănătății a RSSM o notă cuprinzînd rezultatul studiului în raionul Cangaz, județul Cahul. Citez:

“(...) Până la 28 februarie 1947, în raionul Cangaz au fost înregistrate 12 cazuri de necrofagie și canibalism, cu participarea a 20 persoane, dintre care au fost arestate 13. Dintre cei depistați până la 28 februarie 1947, 4 au murit. (...) Cercetării medico-legale și psihiatrice au fost supuse 9 persoane”.

“Concluzii : (...) În timpul cercetării a ieșit la iveală faptul că nu toate cazurile de necrofagie și canibalism au fost luate în evidență la timp de către organele MAI și cazurile înregistrate nu reflectă starea reală de lucruri, adică proporțiile mari ale necrofagiei și canibalismului în acest raion la ora actuală (s.m. P.G.)”.

În sfârșit! Chiar mai târziu (pentru mulți prea târziu - însă **pentru a-i salva pe cei încă în viață**), se vor lua măsuri adecvate, se va **suprima cauza: foametea provocată de ruși.**

Ne-am înșelat. Fiindcă iată ce scriu acești doi, totuși, medici:

“Primele cazuri de necrofagie și canibalism n-au implicat luarea de măsuri urgente și nici penalizarea criminalilor și, în virtutea acestui fapt, elementele de acest tip și-au format o impresie eronată că asemenea fapte ar rămâne nepedepsite” (s.m. P.G.)

Victimele, acei nefericiți oameni, țărani, unii analfabeți, spoliați, înfometați de Puterea Centrală de la Moscova - erau “elemente” - care abuzaseră de Puterea Sovietică - cum? “Formându-și impresia eronată că asemenea fapte ar rămâne nepedepsite”! Care fapte: înfometarea, animalizarea oamenilor, acțiune politică, deliberată a Rușilor asupra ne-rușilor, a ne-sovieticilor? “Fapta”, sub pana doctorilor Averbuch și Morozov: *canibalismul* la care fuseseră împinși, constrânși oamenii.

Altă invenție rusească: pentru a... combate canibalismul, necrofagia, e suficient să-i “lămurești” pe oameni că nu-i frumos să se mănânce între ei, iar pe cei care nu țin seama de avertisment să-i pedepsești cu severitate! O explicație (medicală) a faptelor:

“Marea majoritate a cazurilor cercetate au fost precedate de o flămânzire îndelungată (15-20 zile) și prezintă o distrofie moderată (majoritatea suferă de distrofie gradul I), o retardare intelectuală evidentă, primitivism psihic și diminuire a tonusului emoțional (caracteristică distrofiei) până la gradul de apatie. Explicarea comportamentului acestor persoane prin prezența unor psihoze clar conturate la momentul săvârșirii crimelor pare a fi imposibilă”.

Iată ce “consideră” medicii Averbuch și Morozov:

“În baza expertizării efectuate considerăm că persoanele culpabile nu intră sub incidența art. 10 al Codului penal al RSS Ucrainene (iar Codul ucrainean!) și trebuie să fie recunoscute responsabile”.

Ce propun cei doi medici, în vederea “eradicării”? În 8 puncte:

“1. Toate persoanele vinovate de săvârșirea unui asemenea gen de crime necesitând tratament antidistrofic, trebuie să fie internate sub pază, în regim de izolare;

“2. Persoanele vinovate de asemenea crime care nu necesită tratament medical să fie supuse unui interogatoriu accelerat și să fie trase la răspundere, în regim de arestare;

“3. Organele puterii locale să divulge la timp cazurile de necrofagie și să ia măsuri eficiente de supraveghere a populației, precum și să amplifice activitatea de informare a organelor MAI în scopul prevenirii lor;

*“4. Organele Ministerului Securității, în cazul analizării acestui gen de fapte să-și focalizeze atenția asupra posibilei agitații provocatoare din partea elementelor dușmănoase care-i împing pe indivizii instabili din punct de vedere moral și psihic la săvârșirea crimelor, **în special ținându-se cont de zona de frontieră a acestui raion** (Cahul - nota și sublinierea mea, P. G);*

“5. Procuratura și MAI să explice la fața locului gravitatea acestor crime;

“6. Să fie asigurate îngroparea la timp, corespunzător exigențelor stabilite a cadavrelor și paza cimitirelor;

“7. Reieșind din situația materială grea a populației, în special a familiilor cu copii, considerăm oportună spitalizarea obligatorie a tuturor copiilor distrofici de toate gradele și organizarea unor puncte alimentare pentru toți ceilalți copii;

“8. Să se amplifice activitatea de lămurire a populației despre caracterul criminal al infracțiunilor și despre tragerea la răspundere pe care o implică.

“Comisia medico-legală și psihiatrică de expertiză, Morozov, Averbuch”.

La 16 iunie 1947 era transmisă informația:

“La 31 mai 1947 în satul Pitușca raionul Călărași, N.O. în vârstă de 8 ani l-a înjunghiat pe fratele său M. de 9 luni, o parte a lui a fiert-o în oală și, împreună cu sora sa de 3 ani, au folosit-o în alimentație. (...) Când mama O.N. și fratele B.N. s-au dus la câmp, N. l-a luat din pat pe

fratele său M., l-a dus în odaia nelocuită, i-a tăiat capul cu cuțitul, apoi l-a dezmembrat și l-a fiert în oală, apoi împreună cu surioara de 3 ani au folosit în alimentație această carne, lăsând o porție și pentru unchiul B., însă în absența lui N. surioara a mâncat-o și pe aceasta”.

Să nu se creadă că **toți** Românii din Basarabia mâncau carne de om, ci și alte “alimente” specifice societății sovietice - cunoscută ca cea mai bună, cea mai dreaptă, cea mai prosperă societate din lume - raportul din 5 iunie 1947 întocmit de viceministrul ocrotirii sănătății al RSS Moldovenești, Hechtmann, al șefului direcției Chișinău, Discalenko și al medicului neuro-patolog Beidburd - zice:

”Între 1 mai și 4 iunie a.c. au fost înregistrate 140 cazuri de intoxicație cu plante otrăvitoare (troscot, lobodă sălbatică, ridichioară). (...) Toate cazurile prezintă edeme faciale, ale membrelor inferioare, paliditate pronunțată a epidermei mâinilor. Fenomenul ischemiei progresează până la necroză. Durata bolii: 3-5 zile.

“Tratamentul a constat în administrarea salolului cu urotropină, cafeină și lapte dulce.

“Cu populația s-au dus convorbiri despre pericolul utilizării în alimentație a plantelor otrăvitoare”.

Supraviețuitorii vor fi lăudați pre Domnul că n-au fost arestați și condamnați, ca cei care “foloseau în alimentație” propriii copii.

Iată și o statistică: “Estimarea populației rurale a RSS Moldovenești la data de 1 ianuarie 1948”.

“La 1. ian. 1948 populația rurală număra 1.737.000 persoane ; 780.500 populație masculină, 965.500 feminină. Față de începutul anului 1947 populația s-a micșorat cu 193.900 oameni - dar față de anul 1944, când a început re-Ocupația Sovietică?, dar față de 1940 - înainte de Ocupația Sovietică din 28 iunie, când Basarabia număra 2.500.000 de locuitori - adevărat, inclusiv cetățenii ? - întrebarea mea, retorică - P.G.. Descreșterea populației reprezintă 10 % față de anul precedent, respectiv 12,7% sex masculin, 7,7% la feminin. Cea mai mare mortalitate: grupa de vârstă de 2 ani: 52 %. (...) Dacă în întreg anul 1946 sporul natural constituia minus 477 persoane, pentru anul 1947 el este de minus 100.300 persoane.”

Raport al Ministrului Afacerilor Interne din Moldova, Tutușkin către superiorul său de la Moscova, Kruglov, la 19 decembrie 1946 :

“Ca rezultat al ocupației române și a secetei anilor 1945-46 [n-ar fi fost mai just-bolșevicește să nu pomenească nimic de “secetă”, doar de “moștenirea ocupației fașiste române”?- n.m. P.G.], situația alimentară a Republicii Moldovenești este extrem de grea - mai ales la țăranii din raioanele Chișinău, Bender, Cahul, și parțial Orhei și Bălți. (...) La 10 decembrie curent printre locuitorii satelor se numărau 30.043 distrofici, din care 18.570 copii. Situația pe raioane: Chișinău: 13.717, Bender: 9.301, Cahul: 6.755, Orhei: 920, Bălți: 50. (...) în sate multe familii zac umflate din pricina malnutriției, fără să dispună de un kilogram de pâine.

“În satele Baimaclia și Sălcuța, raionul Bender, familii întregi - câte 3-5 persoane - suferă de edeme provocate de lipsa de albumină, gradul II și III. (...) În raionul Leova subnutriția și inaniția au doborât un mare număr de copii de vârstă preșcolară. În urma unui examen medical din 19 localități, din totalul copii: 2.101 suferă de subnutriție 1.113. Aceste cauze au sporit brusc mortalitatea populației: oamenii mor în sate, pe drumuri, în orașe. În octombrie 1945 au decedat 3.993 persoane, în octombrie 1946: 5.714, iar în comparație cu septembrie, în octombrie s-au semnalat cu 1.110 mai multe. (...) În ultimul timp organele de miliție din Chișinău ridică zilnic de pe străzi 8-12 cadavre. În raionul Comrat numai în luna octombrie curent au murit de subnutriție 269 persoane, inclusiv 115 copii.

“(...) Cresc proporțiile vagabondajului. Copiii orfani din sate pornesc la orașe, în căutarea unei bucăți de pâine. (...) Numai prin instituțiile specializate ale MAI au trecut, în 11 luni, din 1946, 3.411 copii vagabonzi.

“Din cauza dificultăților de ordin alimentar s-a intensificat spiritul emigraționist. În 11 luni au fost arestate în tentativă de trecere în România 189 de persoane, 20 reușind să treacă granița - în total 209. (...) în republică au fost luate în evidență peste 100 persoane care intenționează să fugă în România. Din numărul lor fac parte mulți țărani săraci și mijlocași”.

“S-a intensificat”, nu foamea, ci... “spiritul emigraționist”. Imaginația teroristă a Aparatului Represiv Rusesc: nelimitată. “Vinovații” puteau fi foarte bine (și cumplit) pedepsiți pe loc, în satele și în orașele lor, fără a mai fi nevoie de arestare, de anchetare, de transpor-

tare, de alimentare - chiar și în lagărele din Siberia deținuții primeau o porție de ceva...- printr-un ordin de la Moscova:

Confiscarea totalității cerealelor de la țărani.

Rezultatul nu a întârziat să se arate - doar fusese verificat în Ucraina, în 1933-34; mijloace: minime. Operația: curată, ieftină, eficace: au dispărut câteva sute de mii de dușmani-ai-poporului! (sau milioane, ce contează la un comunism atât de numeros demografic!).

Supraviețuitorii unui astfel de “tratament”, cei care priveau de 50 an peste Prut, cu speranță, au, fost, după “Revoluția Română” din decembrie 89 respinși, refuțați peste graniță (și ce graniță!: cea de pe Prut, dintre “Republica Populară Română” și provinciile românești Basarabia și Bucovina răpite și prefăcute în “teritorii sovietice” era mai păzită, mai impenetrabilă decât cea dintre URSS și China, în timpul războiului de pe Amur, comparabilă doar cu Zidul Berlinului - fără zid din beton), nu doar de tovarășii Iliescu, Petre Roman, Brucan, Măgurean, Caraman, Năstase și alți sovietici-în-civil, ci de, cine ar fi crezut: de Tatăl Nației, Seniorul C. Coposu și de ai săi.

Și de Zoe Condurache-Petru: activista PCR de la Universitatea București se străduise - dimpreună cu alt activist: Emil Constantinescu - să-i confecționeze pe măsură colegului lor, activistul pe tărâmul Securității Măgureanu o catedră de sociologie. Reușise. De aceea Emil ajunsese președinte, iar Zoe consilier personal... Creatura va rămâne în inima basarabenilor, ca acea româncă spunând despre românii dintre Prut și Nistru că sunt... “*românofoni*”!

Au oare Zoe, demna fiică a nedemnului acad. Condurache, ce este ea: măgureanofo(a)nă? Altfel spus: purtătoarea de cuvânt a Securității eterne? Dimpreună cu “tighineanul” de tristă amintire Emil Constantinescu?

Iar acum, urmînd “Linia Națională a Țărănismului Ardelean”, au fost oferiți, dăruți (nici măcar vânduți!) de acești, nu imbecili, ca să aibă circumstanțe atenuante - ci nemernici, în ordinea cronologică a ticăloșiilor lor - îi înșir din nou, ca să nu-și închipuie că vor fi uitați: Iliescu, Roman, Brucan, Voican, Caraman, Constantinescu (fost activist de partid, purtat în zgardă de Securitate), Ciorbea, Năstase, Zoe Petre - fostă-prezentă- viitoare activistă de partid - aceștia doi nu au nici măcar scuza (!) că lucrează pentru KGB, ca fostul ambasador la Paris, cu nume predestinat: Ciaușu, ca Geoană, precum și nemăsurabilul intelectual

Andrei Pleșu, dus în lesă de Organ...

Acestora li se alătură, cum altfel, aiuritorul intelectual (și el istoric): Ungureanu, cel cu “light rumanian”, limba vorbită de românii cedati - pentru a câta oară? - și de el.

Și iată - pentru a câta oară ? - confirmat, în latura lui adevărată, criminală: mioritismul cu care se tot laudă românii cititori de cărți puține/ în schimb, cretine.

Acela care constă în, simplu: vinderea de frate.

Și în uciderea de frate.

Ion Antonescu: înger *sau* demon?

Întrebare vicioasă, rău pusă: oamenii nu pot fi înghesuiți în o singură categorie din doar două, nu trebuie clasificați după legea strâmbătoare a disjunctivului *sau*, nefiind logic nici moral să fie obligați a răspunde la somația:

«Ești cu mine *sau* cu el? Dacă ești cu el, ești împotriva mea!»

Cu atât mai vârtos în cazul unei personalități ca Ion Antonescu. După mai bine de jumătate de veac de la moartea sa prin împușcare îl putem privi, judeca după o “rotire” în juru-i, alături fiind așezate faptele rele, faptele mai puțin rele, faptele bune (vor fi fiind și din acelea, nu?). Nu pentru a i se da lui dreptate ci pentru a se da dreptate adevărului istoric.

Nu am ambiția de a-i zugrăvi, eu, portretul complet. Îmi lipsește competența istoricului, nu am documentele necesare unei evaluări a omului, a militarului, a conducătorului politic. Mă propun și de astă dată ca martor.

Unul, firește, parțial: ca basarabean, copil, am trăit, prin memoria mamei și a consătenilor din Mana: Cedarea (1940), refugiul ratat, întâiele “binefaceri” ale regimului bolșevic, începînd cu arderea cărților tipărite cu “litere fașiste”, sfârșind cu arestarea și deportarea tatei în Siberia - pentru “deținere ilegală de drapel naționalist”, citește: tricolor; am trăit, prin memoria devenită a mea, trezită odată cu primele bubuituri de tun dinspre Apus, la Prut - semn că în curînd vom fi liberați de robia rusească; și am trăit prin memoria mereu vie (din ce în ce mai vie, pe măsură ce trecea timpul) a tabloului: primii ostași români, călări, purtînd un drapel de o nesfârșită frumusețe: “roșu, galben și albastru este steagul nostru sfînt...” - era același ca drapelul pentru care tata fusese ridicat și dus de ruși - în Siberia lor...

Martor (foarte) parțial, pentru că am simțit - și am scris în amintiri din copilărie, vorba lui A. Oișteanu - în primul rînd în cartea **Din calidor**: dacă nu ar fi existat generalul Antonescu să strige: «Ostași, vă ordon: Treceți Prutul! Zdrobiți vrăjmașul de răsărit și miază-noapte!», noi, românii căzuți în robia bolșevică - dacă am fi supraviețuit încă o jumătate de veac, poate că am fi apucat... Podul de Flori...

Dar, păstrînd proporțiile și eu ar trebui să fiu privit din față, din profil, din trei-sferturi, din spate...

...Fiindcă sunt și martor (mai puțin) parțial: am fost, dacă nu

întâiul român - am să cercetez, să aflu cine m-a devansat - care *a scris, din 1965, în cărți așternute pe hârtie în România, editate în Occident - prima fiind **Ostinato*** - despre responsabilitatea guvernului român din timpul războiului în deportarea și masacrarea multor evrei și țigani. Am repetat această acuzație (sub formă de asumare a culpei comunității mele) în însemnările de jurnal de prin 1978-1980, publicate la Nemira în 1997; în vederea alegerilor prezidențiale din 1996, la 21 martie 1995 în **Programul** prezentat am scris explicit că o comunitate care ține să fie respectată să înceapă prin a se respecta ea însăși - cea românească prin asumarea faptelor rele și a crimelor - printre care cele comise împotriva evreilor și a țiganilor.

Cu o astfel de carte de vizită nădăjduiesc din inimă că Volovici-Cunctator, Ed. Reichman, R. Ioanid, Șafir ("trivialistul afirmatic", simetricul "negaționistului trivial": eu fiind acela...), Lavastine, Oișteanu, Andrei Cornea, Ornea, Manea, Codrescu, S. Damian, apoi Paul Schuster, Schlesak, Adameșteanu, Totok, Mihăieș, S. Tănase, D. Pavel, G. Andreescu, Chiva, Laszlo Alexandru, Moscovici, Chapier, I. Vianu, Antonesei, Marta Petreu, Andrei Pippidi! - vor binevoi a-mi acorda bilet-de-voie de a vorbi chiar și eu despre generalul devenit mareșal Ion Antonescu. Atrag atenția eurobolșevicei Lilly Marcou: dacă l-a ridicat în slăvi pe Stalin (pretinzând: "toți românii întâmpinaseră cu flori Armata Roșie liberatoare la 23 august 1944"), nu a scris nicăiri că eroul său (foarte) preferat avea și oarecari lipsuri...

Înainte de a mă deda la "un elogiu deșăntat", atrag atenția încă o dată (nu strică, mai ales când interlocutorii pretind a fi mânuitori ai limbii române) că a-l vorbi și de bine (cu argumente) pe Antonescu nu înseamnă deloc a fi de acord cu *tot* ce a făcut Mareșalul. Nu accept însă diktatul privitor la "ce-este-bine-să-conțină" și la "ce-este-bine-să-nu-conțină" istoria României trăită și de mine. Nu ne-au otrăvit prea destul indicațiile-prețioase ale cvadrigei Ana Pauker-Kișinevski-Răutu-Roller, pentru a nu mai tremura acum când obraznici ca Șafir, Reichman, Ornea, Voicu, Manea, Cornea, Pippidi, Ashkenazy, Ancel, Neumann, Totok, Oișteanu, R. Ioanid, Volovici, Laignel, Codrescu, Laszlo, Manolescu, Gârbea ridică glasul, amenințându-ne cu bătaia la palmă pentru...- pentru ce, dacă nu pentru "antisemitism"?; pe acei evrei care scriu adevărul: Vindeleanu, Haș. Z. Lavi, Minei-Grünberg considerându-i "trădători"- trădători ai minciunii? Câtă vreme ne-au ocupat Rușii, istoria ne-a fost schilodită (cu ajutorul neprecupețit al "istoricilor" evrei)

- acum, că, dragă doamne, sântem liberi, să ne-o mutilăm singuri, din slugărniciie față de ucraineni, față de unguri, față de americani - și față de evrei? Parodiind spusele lui Caragiale din urmă cu peste un veac: “Europa e cu ochii pe noi - ce-o să spună ea, dacă noi...?”, acum zicem în cor, după tremuricii, după dialogoizii liiceni, monfrerii sebastianezi și adameștenele de serviciu de la GDS, prin organele eternilor tovarăși P. Cîmpeanu, Brucan, A. Cornea, Oișteanu, revistele 22, *Dilema*:

«Europa și America stau cu ochii pe noi, or să ne bată la palmă dacă nu încheiem tratatul cu Ucraina; dacă nu-l (re)alegem pe Iliescu; dacă nu încetăm de a mai vorbi despre Antonescu; dacă nu renunțăm să vorbim și despre durerile noastre pricinuite de comuniști (nu doar de bicicliști, vorba lui Cossașu cel foarte distractiv - când e să facă diversiuni), evreii au să ne ia și oasele, prețluite la 50 miliarde dolari, nu doar pielea, în același preț să introducem în școli la cursurile de română, de istorie, de matematică, *materia obligatorie* (altfel «E caz de justiție!», ne amenință amenințătorii etnici): holocaustul lor, nu și genocidul comunităților noastre, sub bolșevism. În schimb, dacă suntem oameni-de-înțeleș și ne vom ocupa numai și numai despre suferințele evreilor, pricinuite de noi, în Ardealul de Nord ocupat de unguri, potrivit directivelor tovarășului *vostru* Wiesel (cel care minte numai și numai în numele Americii, în folosul Israelului), atunci vom fi primiți fără zăbavă în Europa și în NATO!, ba vom căpăta din partea Casei (Albe) și câte o țuică. Altfel *se va spune* (*se va...* cine, spune? Reichman, R. Ioanid, Cornea, Voicu, Volovici, Oișteanu, Shafir, (agitatul agitator electoral al lui Iliescu în 2000, *necititorul textelor pe care le combate cu un curaj nemaiîntâlnit*)?: ‘Toți românii sunt ca V.C. Tudor’»? (V.C-ul dinainte sau după ce a devenit... semit?)

Dar, pentru Dumnezeu, chiar să fi devenit românii (dimpreună cu alenaționalitiștii) cei mai cretini dintre pământeni? Credeam că în noiembrie-decembrie 2000 fusese un accident Marea-Alternativă instilată maselor mortăcioase de români paralizați de trădarea-vânzarea lui Constantinescu - cea cu isteric-grețoasa diversiune: “Votați împotriva dictaturii!” Care dictatură?, cea cu care erau speriați românii: eventuala, problematica (imposibila, în timpul nostru) dictatură de dreapta?; alegînd-votînd pentru ne-dictatura de... ne-dreapta, cea a bolșevicului Iliescu?, precum și explicația idioată-idiotizatoare: “Decât un xenofob și un antisemit ca V.C. Tudor, mai bine un orișicâtuși democrat ca Iliescu”.

“Decât... -Mai bine”! Iată că spiritul lui Ceaușescu rămăsese

veșnic-viu (pe timpul lui diversiunea de stat și de partid, dealtfel tot la Washington, la Departamentul de Stat fabricată - suna: “Adevărat că Ceaușescu este incult, bătăran, își înfometează, își tiranizează populația - *dar* este antisovietic”). Antisovietic, Ceaușescu!, fiindcă decretaseră americanii...

Nimic nu *se* ține minte (la români) - de pildă:

V.C. Tudor a fost nu doar un securist zelos și... *Săptămînal*, rămâne un bou xenofob, un juncan antidemocrat și dimpreună cu nașu-său Eugen Barbu, încă din primele luni ale anului 1990, a alcătuit unitatea MAI-istă specializată în diversiuni politice, imaginată și pusă la treabă de interesații Iliescu-Roman-Brucan-Caraman-Măgureanu. Acești eterni tovarăși inventaseră cu mâna lor un “dușman fașist”, de combătut pentru a putea exercita asupra țării o *teroare securistă de tip NKVD* («KGB-ul: o glumă!», le explica Dracu-Șchiop, literatul-komisar Paul Georgescu ucenicilor săi întru morală-literară Breban, Matei Călinescu, Nichita Stănescu, Dimisianu: «E-he!, NKVD-ul era cu totul altceva... - deși în România ar fi nevoie de o Ceka!»);

Aceiași - la care s-au adăugat: Coposu, Constantinescu, Severin, Ciorbea, Zoe Petre, Doina Cornea, Pleșu, Sorin Alexandrescu, G. Andreescu, Andrei Cornea, Adameșteanu, Marta Petreu, Cesereanu - au militat activ pentru încheierea Tratatului cu Ucraina, cel care a consfințit Tratatul cu Rusia. În virtutea acestor “tratate”, România-Trădătorilor-României (pe urma lui Groza) a renunțat - în numele nostru! - la denunțarea Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939; acea Românie a antiromânilor a renunțat la denunțarea diktatului sovietic din 26 iunie 1940 prin care Basarabia, Bucovina de Nord și Herța (și platoul continental al Mării Negre, cu tot cu Insula Șerpilor) au fost *ocupate fără documente*; a renunțat și la tezaurul țării dus la Kremlin în 1917...- iată la ce slujește cooptarea României în NATO, dragi copii din țara asta: la (re)integrarea în Pactul de la... Moscova - alături de filoromânii americani, chinezi, israelieni - ce să mai vorbim de iubitorii de români, rușii...

Că V.C. Tudor este “singurul om politic care a vorbit în gura mare despre durerile românilor din Basarabia și din Bucovina”? Ei, da, ei și? A devenit prin asta mai patriot?, mai deștept?, mai onest? Nu. A interpretat, la virgulă, scenariul securității (model: cel jucat în Rusia de Jirinovski, alt “antisemit”, dealtfel, evreu, ca tot recentul naționalist). După cum adevărurile rostite *și de* V.C. Tudor nu au devenit, în mod necesar, neadevăruri.

Trist este că în România piteștizată nesecuriști, nederbedei, persoane aflate, moral (în principiu...), la antipodul “senatorului” - tremură, dârdâie, transpiră, numără pe degete pierderile în caz de pedepsire a lor (pentru curajul nebun de care vor da dovadă într-un viitor extrem de apropiat - dacă...), apoi... tac, grămă-joară; tac sonor, tac asurzitor, tac înțelepțește - cum tăcuseră și sub Ceaușescu (astfel rezistînd agricultura-licește); cum tăcuseră și tații lor: “ca iarba câmpului” - pe vremea lui Dej; cum tăcuseră, înțelepți nevoie-mare, stră-strămoșii, cu toții, de-a lungul și de-a latul veacurilor de restriște.

“Adevărurile” rostite, scrise de urdori securiste... Nu doar pentru câteva adevăruri scăpate din greșeală sunt de iertat creaturi ca Pelin, V.C. Tudor, Dan Zamfirescu, Măgureanu, Brucan, Pavel Cîmpeanu, Iliescu, Petre Roman, Constantinescu, Năstase, Zoe Petre și-a ei ceată, istoric din familia-i de colaboraționiști-veseli, cu condică, cea care a pretins că basarabenii sunt... “românofoni” din negura veacurilor...

...Coposu cel care nu voia, în România *lui*, “încă 4 milioane de minoritari”, în ochii săi minoritari fiind românii basarabeni și bucovineni, nu, doamne-fereste diviziile de turnători, guriști, cobzari (adevărat, lipsea Păunescu, însă Ioan Alexandru, Nicolae Balotă și alți lingăi ceaușiști erau prezenți la datorie), de milițieni, de activiști, de securiști, în frunte cu șogoru-său, Măgureanu - alcătuitoarii, sub stindardul său ai “oposiției democratice țărăniste”.

Iar în 25 mai 2006 ministrul de externe, komsomolețul Ungureanu a dovedit că este, nu doar un individ fără curaj normal, care tremură doar la gândul că Rusul sau/și Americanul l-ar putea urechea, dar și un profund analfabet:

A declarat că limba vorbită de “moldoveni” este “o varianta a limbii române”, și a precizat, vițelul: «un fel de “light Romanian”». Când te gândești că și acest imbecil este... istoric! Să se ia de mână cu Marius Oprea și cu Stepaniuc de la Chișinău. Aceștia ni sunt... istoricii care fabrică “Istoria Patriei” amputată de Teritoriile furate de ruși iar acum Doamne-fereste să rostească numele: **Basarabia**! Dacă la Oprea și la Tismăneanu omiterea cu program a Basarabiei și a Bucovinei de Nord din programul de cercetare a comunismului (sic) poate fi explicată prin abject-corectitudinea americano-israeliană, prin gura lui Ungureanu urlă ignoranța ungurenească pură și simplă.

Ion Antonescu a fost, a rămas, pentru mine, ca pentru toți românii basarabeni, bucovineni, herțeni: “Mareșalul dezrobitor”.

Amintesc acelor evrei (și rudelor, prietenilor, consăngenilor) salvați din ghearele morții lagărelor naziste din Polonia și din Cehoslovacia că nimănui nu i-a trecut prin cap să le reproșeze recunoștința veșnică purtată față de Armata Roșie și față de Stalin (tiran cel puțin tot atât de sângeros ca și Hitler). Ei bine, și noi, ne-evreii din Basarabia și din Bucovina avem dreptul - și datoria - să păstrăm veșnică recunoștința Armatei Române și generalului Antonescu (devenit mareșal după trecerea Nistrului).

Un lagăr este un lagăr, nu “lagăr al morții” doar acela în care sunt închiși numai evrei-comuniști, păziți fiind numai de “gardieni fașiști” - în schimb “așezământ de reeducare socialistă” cel în care se află, “temporar-fără-termen”, doar ne-evrei, doar ne-co-muniști trimiși acolo de anchetatori, de ofițeri politici, de procurori, de judecători comuniști - evrei; un om încarcerat este un om umilit, batjocorit, negat, lichidat, nu doar de zvastică, ci (chiar) și de secere și ciocan; pe lumea asta, în secolul care a trecut, nu doar evreii au suferit, nu doar ei au murit nevinovați, ci, de mirare, nu?, și ne-evreii. Atât că supraviețuitorii evrei ai Holocaustului, după încheierea războiului, au devenit, în țările ocupate de sovietici, apoi în Israel călăi emeriți ai *goi*-lor (precumpănitor nevinovați) care le-au căzut în mâini. Și încă nu au fost convocați în fața Tribunalului Nürnberg II: veghează protectorii-complicii-stăpânii lor: americanii și rușii.

Vorbeam de Antonescu și de imaginea lui în inima mea de copil, de adolescent: un erou. După ce a fost executat, a devenit și martir.

Erou-martir, Antonescu? Dar nu știu ce le făcuse evreilor? Cum de îndrăzneam să pun lauri pe fruntea unui criminal?

Știu. Dar mai știu:

- Stalin a fost de o mie de ori (numai?) mai criminal decât Antonescu - însă evreii se prefac a nu ști acest adevăr orbitor: în casele lor din Israel, din America, din Franța păstrează la loc de cinste câte un bust din ghips autentic-garantat al Tatălui Popoarelor; alții au pe pereți fotografii ale lui Trotski iar dacă vizitatorul ne-evreu, necomunist, ba este chiar originar din Europa de Est, se miră, gazda se miră de mirarea lui, explicînd cu nerușinare Istoria Contemporană astfel:

«Dar Trotski a fost împotriva lui Stalin și a stalinismului!»;

- Horthy s-a purtat mult mai “sever” (citește: sângeros) față de nemaghiari: români, slovaci, ruteni, sârbi - dar față de evrei? Totuși a fost reabilitat și re-înhumat cu funeralii naționale. Englezii și Americanii nu l-au dat pe mâna aliaților lor, Rușii, nu l-au trimis în fața Tribunalului de la Nürnberg, nici în a plutonului de execuție ca pe Antonești, l-au ocrotit într-un castel din Germania, apoi au vegheat la “mutarea” sa în Portugalia, unde a murit în tihnă, fără a fi fost hăituit de vreun Simon Wiesenthal - român ori sârb, deși germanofil... - dacă era în slujba englezilor, ceea ce nu s-a întâmplat cu anglofilul Antonescu, aflat în slujba României...; “istoricii” evrei tratează nesfârșit de hazliu (dacă nu ar fi crâncen de grav) persecutarea și a evreilor în Ungaria de după 30 august 1940: cum dau cu nasul de această *dată* (30 august 1940), cum sar în grădina vecinului român, explicînd că... legionarii i-au trimis la Auschwitz pe evrei (inclusiv pe cei deveniți cetățeni maghiari);

- Sharon *este* cel puțin tot atât de criminal ca și Antonescu. Când contabilii de cadavre ne vor comunica, în sfârșit, câți evrei au fost uciși din ordinul lui Antonescu și vom compara cifra victimelor lui cu cifra neevreilor victime ale lui Sharon (inclusiv miile de masacrați din lagărele din Libanul ocupat de Israel - când Sharon se întorsese cu spatele, ca să nu vadă ce le făc falanșii creștini palesti nienilor refugiați, el fiind, nu-i așa, o persoană sensibilă, miloasă, care nu suportă sângele...) - atunci vom mai sta de vorbă; cu cifrele în față.

La întrebarea idioată (dacă nu știu ce le-a făcut Antonescu evreilor) aş putea da un răspuns pe măsură, adică tot atât de idiot:

«Știți, atunci eram prea mic, sunt născut în octombrie 1935, faceți calculul, dragi tovarăși de alte naționalități și români getbegetnici ca Pippidi, Giurescu, Theodorescu, Adameșteanu, G. Andreescu (filosof al disidenței la român), Totok, Laszlo, Petreu: nu împlinisem șase ani - ce știe un copil la acea vârstă? Apoi, ce: eu cu mâna mea i-am omorât?!»

Încă nu aveam șase ani, dar știam:

întâi nouă, ne-evreilor ni se întâmplase ceva urât, ceva rău: fusesem ocupați de bolșevici - cu tot ce însemna ocupația bolșevică, cea care pe mine mă lăsase fără tată;

apoi evreilor li se întâmplase ceva rău - îi auzisem pe oamenii din sat:

«...La târg, la Orhei, i-o-mpușcat armata pe mulți - n-am văzut cu ochii mei, mi-a spus un cumătru...”

«...Eu am văzut la Telenești. Nu cum i-o-mpușcat, dar i-am văzut morți... Erau mulți, săracii...»

«...Un văr mi-a spus că la Nistru... Acolo-i prăpăd cu jâdanii. Se zice că-i arde. Îi pune stivă ca lemnele de ster și-i arde...»

Aceste vorbe, imaginile create de ele mi-au rămas pentru totdeauna. Cu atât mai terifiante, cu cât nu aveau legătură cu nimic din ceea ce știam (și doar apucasem să aflu multe, până la acea vârstă). De pildă nu făceam legătură între “jâdanii” omorâți și arși și Avrum al nostru, care ținea dugheană în sat (și dispăruse, fugise peste Nistru încă de când se instalase pe imaș artileria antiaeriană a rușilor și înainte ca mama și cu mine să pornim “în refugiu”, în pădurea Manei, apoi în Camencea). Până atunci nu auzisem calificativul “jâdan”; lui Avrum i se spunea “Avrum” și “dughenarul”. Când am întrebat-o pe mama care le știa pe toate, nu doar ca învățătoare, ci ca mamă, ce-i acela “jâdan” (era în plin cules de soldați căzuți pe câmpul dinspre Orhei - foarte mulți ruși, mulți români și unu-doi germani - și de îngropat în nou-nouțul cimitir-al-eroilor de lângă biserică) a răspuns:

«Șeful celor care au ars cărțile și l-au arestat pe tata și l-au dus în Siberia - acela era jâdan».

Astfel am înțeles: “jâdan” este om-răul care arde cărțile noastre, românești, îi ridică pe tații noștri și-i duce în Siberia.

Cu această “concepție” am rămas până târziu, în adolescență: la internatul Liceului Gheorghe Lazăr din Sibiu, un prieten mai mare, tot basarabean - pierduse vreo trei ani cu *refugiile* - mi-a spus că “jâdanii” omorâți și arși pe malurile Nistrului nu erau aceiași care arseseră cărți și ridicaseră tați pentru Siberia; adevărații vinovați, știind ce blestemății făcuseră și ce-i așteaptă dacă pun Românii mâna pe ei, o tuliseră cu Armata lor, Roșie, scăpaseră... Am întrebat: dacă oamenii aceia erau nevinovați, de ce fuseseră uciși? Colegul mi-a răspuns cam așa:

«Când eram mititel și mă bătea mama pentru vreo poznă, de durere și de mânie, luam la bătaie mâța; când un vecin al nostru afla că iar l-a înșelat nevasta, scotea calul în ogradă și-l bătea cu parul...»

«Dar de ce?» am întrebat.

Colegul a mormăit ceva despre “prostia omenească”...

Aș fi putut cere lămuriri la cei doi colegi de clasă, evrei. Nu am făcut-o: erau prea antipatici, prea distanți, prea bine îmbrăcați, prea nu știau românește, nici ungurește, limba lor declarat-maternă (dar șoșoteau în rusește), prea aveau bani de buzunar, încât puteau să comande prăjituri

din cofetării, nu din piață, unde să ceară ca noi, internii, de-un-leu-bomboane; prea erau bine hrăniți, prea nesimțiți în recreația-mare, când cei care aduseseră de-acasă câte o felie de pâine cu ceva o împărțeau cu cei care nu aveau de unde aduce, dacă erau interni, iar ei doi desfășurau pe bancă, în văzul întregii clase, șervete frumos colorate și începeau să întindă și să dezvelească din hârtii minunat unse pui fript și pește fript și costiță friptă - să înnebunești de ură de clasă, ba chiar și de rasă!

Oricum, nu am făcut legătura între Antonescu și evreii uciși, arși. Nici când, la Universitate, conferențiarul de marxism-stalinism Radu Florian, înfuriat de cine știe cine (de nimeni, doar de sine și de propria-îsterie, ținea curs, nu seminar, ca să dialogheze cu careva) a spus că el este unul din supraviețuitorii Trenului Morții și că “există documente: trenul a plecat de la Iași din ordinul lui Antonescu personal, el comanda atunci represiunea”. Bineînțeles nu l-am crezut (umbla vorba printre studenți, în 1954-56: pe Radu Florian să nu-l crezi nici când, uneori, păcătuind, spune adevărul - dacă preda stalinismul!): din păcate, Trenul Morții existase, provocase multe victime iar victimele - știam de la colegul meu basarabean: sunt totdeauna sau devin nevinovate, dar că Antonescu ar fi comandat (personal!) trenul... - când el avea, atunci, altă treabă: să comande Armata, doar eram în plin război, nu?...

Abia în închisoare (din 1956) am aflat - a, nu de la polițiști, jandarmi, siguranțiști, ci de la militari (să fi participat la execuții și ei?, nu cred: nu ar mai fi fost colegi de celulă cu mine, ori nu ar mai fi fost în viață...). Cei mai mulți dintre ofițerii cunoscuți la Jilava, la Gherla, în domiciliu obligatoriu la Lătești erau - și rămăseseră - în ciuda prizonieratului la ruși, a pușcăriei la români - oameni de caracter, patrioți, cu judecată limpede, dreaptă. În legătură cu trecerea Nistrului ziceau în primul moment că fusese o greșeală, nu trebuia; în al doilea că fusese (trecerea) o necesitate strategică și îl evocau-citau pe Clausewitz.

Despre responsabilitatea lui Antonescu în deportarea și masacrarea evreilor și a țiganilor...- ajunși aici își pierdeau calmul, unii chiar judecata în disculparea Mareșalului și aruncarea vinei pe alții: “Porcul de Hitler l-a obligat să...”; “Curva de Veturia Goga, ibovnica lui Groza, spioana englezilor și a rușilor, ea l-a împins, prin Mița, ca să mai poată fura ceva plane și tablouri de maeștri...” - ba unul, ignorant al timpului istoric, știa “precis, de la un cumnat” că pe Antonescu îl împinsese în păcat și în crimă, nu Mița, ci... Lupeasca!

A fost lung pentru mine drumul cunoașterii, al acceptării adevărului. Însă odată aflat (din surse numai orale, nu aveam cum ajunge la documente scrise), l-am asumat; mi-am asumat **trecutul nostru**, l-am făcut și *al meu*. Tata (care nu cunoscuse mersul evenimentelor: fusese arestat de NKVD în ianuarie 1941 și, după “o scurtă primblare la eschimoși”, aproape numaidecât pornisem în refugiu - în partea opusă), deși vedea în toate catastrofele politice și naturale «mâna rusului - ascultă-mă pe mine!», îi purta lui Hitler o ură neîmpăcată: «Hitler a vândut lui Stalin Karelia, Țările Baltice, Polonia Orientală, Basarabia - ascultă-mă pe mine!», egalată doar de cea nutrită pentru Stalin; vinovăția României față de evrei, de țigani el o extindea și la refugiații noștri, basarabenii și bucovinenii dați pe mâna rușilor, în 1944, 1945 (ca fratele mamei, Niculae Popescu din Chiștelnița) - și zicea, în chip de concluzie resemnată:

«Asta ni-i istoria, o luăm în spinare ca pe-o cruce și ne-o ducem...».

Așa am făcut: mi-am asumat-o; mi-o duc.

Evident, am intrat în conflict cu românii-verzi I. Rațiu, Blandiana, Manolescu, Liiceanu, Coposu - ei susțineau sus și tare că poporul român (“cel omenos”) nu a încălcat vreodată teritorii străine. Or, numai în prima jumătate a secolului al XX-lea, omenosul popor încălcase teritorii străine de 4 (patru) ori: în 1913 când a intrat în Bulgaria învinsă; în 1919, când a intrat în Ungaria învinsă; în 1941 când a trecut Nistrul și a intrat în Rusia; în 1944-45 când, trecând Tisa a intrat în Ungaria (și în Cehoslovacia)... Am fost în conflict și cu alți români (sau cu aceiași), după ce am scris în 1980-81 ce am scris despre vinovăția noastră, a Românilor, de crimele ale căror victime au fost evreii și țigani (însă primele volume de Jurnal au fost editate abia în 1997, deci după acea declarație, din martie 1995: **Programul** amintit).

Întru “reciprocitate” aștept (demultișor) să mi se indice un singur pasaj, o singură frază, o singură propozițiune - măcar de compasiune, dacă nu de asumare a vinovăției - pentru umilirea, maltratarea, răpirea românilor, militari, civili în retragerea din Săptămâna Roșie (28 iunie-3 iulie 1940), precum și pentru arestările, deportările, torturile, asasinatele, distrugerile materiale, coautori: auxiliarii zeloși ai bolșevicilor ocupanți ai Basarabiei și Bucovinei de Nord: evreii - scrise și publicate în revistele *Dilema* și 22 ²⁾ de vâșinskii zilelor noastre: Volovici, Shafir, R. Ioanid, Manea, Reichmann, A. Cornea, Ashkenazy, Voicu, Neumann,

Codrescu, I. Vianu, Al. Florian, Oișteanu, Tismăneanu - și ei basarabeni prin părinți, ca și Mihail Bruhis, ca și Gr. Vindeleanu... Iar dacă aceștia vor explica: «Nu mă consider vinovat, pentru atunci -1940-41 - m-am născut după aceea...», îi voi trimite lângă simetricul lor, fostul ceaușist, actualul țărânoist Alex Ștefănescu.

În continuare portretul (subiectiv) al lui Ion Antonescu:

În anii petrecuți în domiciliu obligatoriu în Satul-Nou Lătești, Fetești (care nu mai există de multă vreme, Securitatea l-a arat prin 1970 și a plantat vie) am stabilit un “clasament” al oamenilor în funcție de sentimentele față de el.

S-a întâmplat să fiu vecin cu Maria Antonescu, “Mareșăleasa”. Împreună cu alți studenți deoiști i-am dus - pe bicicletă - apă (o problemă în Bărăgan), tulpini de floarea soarelui, coceni de porumb pentru foc. Am participat chiar și la un “complot” avînd scopul de a o ajuta să mănânce în fiecare zi, ceea ce, altfel, nu se întâmpla... Făcuse multă închisoare: din august 1944 până în 1946 în URSS; trecuse prin Văcărești; în 1958 fusese “liberată”, “cu-fără-termen” în domiciliu obligatoriu. Eu am fost adus la Lătești în noiembrie 1958, la trei luni după re-re-re-arestarea tuturor legionarilor (aflați în d.o.), am găsit-o pe Maria Antonescu acolo și am constatat că era terorizată, mai puțin de milițieni și de securiști, cât de legionari, colegi de suferință și “consăteni” - însă care nu mai erau prezenți, fuseseră re-internați... Ei nu o agresaseră cu adevărat, însă o amenințaseră: la noapte, pe-ntuneric (și era un întuneric, în Bărăgan, când cerul era înnorat...), au să-i facă/dreagă, Cățelei Câinelui Roșu! Disparația din sat a legionarilor, în august 1958, nu o liniștise pe biata Mareșăleasă; rămăsese convinsă că, de oriunde ar fi, legionarii au să vină, noaptea, au s-o pună la cazne, au s-o omoare, pentru că Mareșalul îi zdrobise la Rebeliune...

În fruntea listei celor care îl urau pe Antonescu îi pun, firește, pe evrei. Numai că în satul nostru, unul din cele vreo 25 Sate-Noi M.A.I. și care, singur, aduna în jur de 800 de foști deținuți politici, erau doar doi: Frieda Lacaze, spioană britanică și Ancel Gruber din Cernăuți care, la Auschwitz, va fi făcut ceva foarte urât-grav împotriva propriilor coreligionari (fusesse kapo?, lucrase la cuptoare? - Dumnezeu să știe, Gruber nu sufla un cuvânt), dacă după război fusese condamnat la moarte, apoi la... viață, însă fusese liberat (în d.o., se înțelege) după 12 ani și jumătate. Nici Frieda Lacaze nici Gruber nu-și făceau cunoscute sentimentele față de Antonescu...

Imediat după evrei, cei care îl urau de moarte pe Mareșal erau legionarii - am spus motivul; după ei - pauză; apoi puteau fi numiți politicienii: ei îl disprețuiau pe Antonescu, îl tratau de Moș Teacă, de militar rigid, lipsit de suplețe (așa!), mărginit, catastrofal om politic, mai severi fiind social-democrații și liberalii, mai puțin țărâniștii; veneau apoi regaliștii (sau “mihăiștii”) - foarte mulți studenți și elevi: nu-l urau pe Mareșal, dar suferiseră din pricina tratamentului la care îl supusese Conducătorul Statului pe Regele României, Mihai I-ul.

Oamenii simpli, meseriași mai puțini, țărani mai mulți - păstrasera despre Mareșal bune impresii: ziceau că fusese un om sever, însă drept, nu făcuse vreun compromis în politică, nici o afacere, nici o escrocherie, nici o trădare. Trecerea Nistrului, continuarea războiului alături de Hitler nu găsea aprobare deschisă, însă Antonescu era prețuit pentru că nu-și călcasese cuvântul dat: «Un român de-al nostru să se țină de cuvânt?, să nu-și trădeze tovarășul de drum ? - îți dai seama...”

Când venea vorba de evrei, după un oftat, după două oftaturi, din cap, încuviințau că, da, așa fusese, însă din gură:

«Dar ei, cu un an *înainte*, în timpul retragerii din iunie-iulie '40? Nu le făcusem nimic până atunci și în plus aveam mâinile legate de ordinul strict: să nu opunem rezistență, ca să nu pretindă rușii că i-am provocat... Însă nu militarii ruși ne-au atacat, nu ei ne-au batjocorit, ci ovreii civili - femeile și copiii lor azvârleau cu murdării și cu pietre în noi și ne făceau criminali, fașiști, exploataatori, bandiți...»

Îl venerau pe Antonescu basarabenii și bucovinenii, liberații de raiul bolșevic. Ardelenii: “nu prea” (în fapt: deloc) - de înțeles: Mareșalul nu era ardelean (ca Groza!) deci, spre deosebire de Pătru Bumbac (“care-o adus grôza din Rusia...”), nu liberase, el cu mâna lui, Ardealul Sfânt - și Sânjeros...

Cu cine dintre protagoniștii învinși ai celui de al Doilea Război Mondial se poate compara Antonescu - prin destin?

- Hitler s-a sinucis;
- Mussolini a fost împușcat de partizanii comuniști;
- Mannerheim, deși îi bătuse pe bolșevici încă din 1918 și devenise regent al Finlandei; deși în prima parte a războiului ruso-finlandez (1939-1940), conducând armata națională, le-a administrat Rușilor o severă și rușinătoare corecție; deși fusese și el aliat al lui Hitler, nu a fost judecat, condamnat, executat ca “trădător al poporului finlandez”, ba în 1944 a fost ales președinte al Republicii Finlanda (și a rămas până în 1946).

Cu Horthy: nu - din multe motive, primul fiind acesta: nu te compari cu un amiral al unei țări fără ieșire la mare, fără flotă...

O oarecare apropiere poate fi făcută de Mannerheim: ambii militari de profesie, ambii patrioți, deci anticomuniști, deci antiruși. Deosebirea va fi: Mannerheim se opusese cu armele agresiunii, Antonescu nu (nici nu avea cum, în momentul ultimatum-ului și al Cedării nu era la afaceri - din contra: arestat de Carol al II-lea, tocmai pentru că ceruse audiență și protestase împotriva acceptării ciuntirii țării).

Urmarea: deși din tabăra lui Hitler și el, Mannerheim nu a avut de suferit (să nu fi fost persecutați evreii în Finlanda?), nici țara sa nu a fost ocupată de ruși, doar... "finlandizată";

Deși în tabăra lui Hitler, Horthy nu a fost supărat nici de Aliați, nici de evrei - *oare de ce?*

În schimb Antonescu a fost arestat de rege, predat Sovieticilor; toți ai săi, militari, civili au fost anchetați la Moscova, judecați la București de tribunale militare - sovietice - condamnați după indicațiile-prețioase ale rușilor, iar cei mai importanți dintre ei după "Procesul Marii Trădări Naționale": executați. Învingătorii fac "dreptatea", scriu ei istoria, rusul însă nu poate fi rus dacă nu este și nesimțit și mincinos: de ce a impus românilor un proces al "Trădării Naționale" - și nu, de pildă, unul "pentru crime de război"? Pe cine trădaseră românii?: pe nemți, nu pe ruși. Rusul însă impusese neadevărul: "Românii care luptaseră împotriva rușilor îi trădaseră pe... români". (Îi vor fi judecat și pe nemți într-un Proces al... Trădării Germaniei?).

Să fi avut România alt destin decât Finlanda doar din pricina persecutării evreilor (despre țigani se va fi amintit, la Nürnberg?), sau/și pentru că românii nu răspunseseră cu forța forței, nu-și asumaseră riscul de a fi învinși în luptă, rezistînd - ca finlandezii?

Protestele zgomotoase ale evreilor împotriva "reabilitării" lui Antonescu sunt excesive, insolente. Și parțiale: au protestat ei cumva și împotriva, nu doar a reabilitării, dar măcar a **necondamnării** lui Horthy? - reușiseră Wieselii încă o murdară manevră: trecerea vinei de epurare etnică ordonată de Horthy în octombrie 1940, în primul moment asupra lui Szalasy, "înlocuitorul" lui în 1944, iar după război, în "istoriografia" Ungariei imaculate asupra... "legionarilor lui Antonescu"?; au protestat evreii împotriva **necondamnării** lui Stalin, fratele geamăn al lui Hitler - în Rusia, în... Israel? - unde îl interzic de pildă pe Wagner dar nu și pe Hans Eisler; pe Céline, un spurcat la gura condeiului, dar nu și pe, de

pildă, Ehrenburg, ațâțător la crime de masă: ‘Nu este ostaș sovietic acela care nu-i ucide pe toți nemții capturați! Nu este ostaș sovietic acela care nu violează toate nemțoaicele capturate’ ? De ce? Dar e limpede: nu contează *relele făcute* de X, Y, Z - Eisler, Chagall, Ehrenburg, ei *fuseseră*... evrei, deci Marele Rabin îi absolvea din principiu de toate păcatele bolșevismului criminal.

...Tună și fulgeră împotriva unui găinaț, unui *nimic* tot de ei inventat, de ei folosit ca V.C. Tudor, pentru ca boii de români, în fruntea lor: vacile tricolore, să se sperie că nu vor fi primiți în Europa, în NATO și să-l voteze pe tovarășul Iliescu (NKVD-ist notoriu, însă acceptat de americani - ca și Putin, Kwasniewski, Miller, Medgyesy - pe ei interesându-i fidelitatea față de ei, americanii, a călăilor, nu “dosarul de călăi, de criminali împotriva omenirii” al ne-americanilor), dar, Doamne ferește să-i atingă măcar cu o floare pe Pavel Cîmpeanu, pe Crohmălniceanu, pe Paul Cornea, pe Ion Ianoși, pe Cosașu, pe Florian tatăl și fiul, pe Tertulian - ca să nu mai vorbim de o creatură ca Ariel Sharon, criminal de război!;

...Scormonesc în secolul al XIX-lea românesc, îi aleg pe Hasdeu, pe Kogălniceanu [amândoi basarabeni, al doilea prin strămoș, trăitor pe Cogălnic, prin mamă, de la Cetatea Albă: fiind la afaceri, s-a opus atunci când evreii, prin Alianța Israelită Universală, au încercat să ne impună modificarea Constituției - au și reușit în 1878: recunoașterea independenței României în schimbul (!) acceptării ca cetățeni români a evreilor apatrizi, intrați clandestin în țară; nu l-au iertat niciodată evreii pe Kogălniceanu, mai ales pentru Discursul solemn de la Academie, din 1891, intitulat: “Dezrobirea *țiganilor*, ștergerea privilegiilor *boierești*, emanciparea *țăranilor*”, dar pentru vreun discurs despre... autoemanciparea *evreilor* prin șantajul de la Berlin] - și îi pun, cu zarvă, la stâlpul “antisemitismului”- că tot fuseseră ei mari; îl ciopârțesc editorial, îl interzic pe Eminescu (ca între bolșevici de viță veche, la cererea formulată limpede către tovarășul nostru de veacuri Leonte Răutu din partea nu mai puțin a tovarășului rabin Rosen, monument de înțelepciune și de moralitate - dealtfel prieten-protector al găsiturilor peste noapte ai iudaității curate, precum literații Crohmălniceanu, Norman Manea, Cosașu, Wald), nu degeaba se spunea: “Opera lui Eminescu, sub comuniști, a fost alcătuită din cele câteva zeci de pagini încă neinterzise de tovarășii Pauker-Chișinevski-Răutu-Rosen”- însă nu acceptă în ruptul capului că - de-o pildă - uriașul Chagall fusese komisar bolșevic, pur și

dur, la cultură; că marele Meyerhold repeta Shakespeare cu revolverul pe masă, amenințându-i pe actori cu împușcarea; că Ehrenburg a fost o imensă târîtură - iar bietul Leonea Bronstein-Trotsky, cel asasinat în 1940 din ordinul lui Stalin fusese creatorul, în 1918, al Armatei Roșii, iar până în 1927 un asasin-bolșevic (pleonasm acceptat): ce a făcut Armata Roșie, creația sa, în războiul civil, împotriva populației de rând, a intelectualilor, a clerului, a elitelor rusești, ne-înarmate?; ce le-a făcut el, cu mâna lui, marinarilor de la Kronstadt?...

...Cotrobăiesc în hârtiile din 1937 ale lui Eliade, Cioran, Ionesco, de când au murit îi vânează ca “fașiști” (așa pronunță bolșevicii francezi cuvântul, altfel îl scriu, totuși, corect - atunci când semnează: Lucien Goldmann, J.P. Enthoven, B.-H. Lévy, Tertulian, Dubuisson, Lavastine, Nicolas Weil, Isac Chiva ¹⁾, Reichmann, Lilly Marcou, Chapier, cei din clanul Moscovici); îl “prepară”, îl împăiază pe Sebastian, mutilându-i, aranjându-i **Jurnal-ul** (ca din întâmplare - ce întâmplare!: taina ei era cât pe ce să fie... destăinuită de Volovici lui Dan Petrescu, în 1997, însă a rămas până azi în-tăinuită), îl fac pe diarist să nu fi consemnat perioada iunie-decembrie 1940 - oare de ce?: ca să cânte Aria Acuzării cvasitotalității marilor intelectuali români dinainte de cel de al doilea război mondial); merg până la a-l introduce pe Eugène Ionesco în “lotul fașiștilor”, pentru că fusese prieten cu foștii săi adversari de opinii politice - însă doamne ferește să te atingi de evreii care, nu numai că au scris pagini de nesfârșită rușine, dar au fost autori de “măsuri” politice, polițienești, criminale de pe urma cărora au pătimit *toți locuitorii României* și câteva generații au fost analfabetizate după programul sovietic:

Ana Pauker, Chișinevski, Nikolski, Răutu - infernala cvadrigă politico-polițienească;

Roller, ucigașul istoriei noastre;

Perahim, satrapul (corect: komisarul) artelor plastice;

Socor, gauleiterul muzicii;

Graur, al lingvistice;

Tismăneanu, Radu Florian, ei aveau în pază “gândirea-pe-linie” - citește: marxism-stalinismul;

Paul Cornea, tineretul, apoi învățământul (după Alexandru/Feldmann);

Tertulian: filosofia;

Moraru, Vitner, Sorin Toma, Crohmălniceanu, Iosifescu, Șelmaru, Bratu, Mândra ne învățau cum să scriem românește;

Ileana Vrancea - cum să gândim *cu* lupta-de-clasă;

Pavel Cîmpeanu veghea din foișorul C.C.-ului și turna pe hârtie “abaterile ideologice...” - pentru ca acum, pe urma eternei javre numită Brucan, tot explicîndu-ne cum șade “adevărul-adevărat” cu democrația pe care el și tovarășii săi de la Răsărit ne-au “predat-o” cu patul puștii - chiar cu țeava, cu tot cu gloanțe - să dea întreaga vină a bolșevismului impus de ruși, prin evrei, în România, pe “cizmarul Ceaușescu”!

Și alții și alții, zeci, sute, mii de “îndrumători spre îndărăt”.

În *istorie* însă evreii au provocat un dezastru ale cărui consecințe se vor simți decenii și decenii de-acum încolo ³⁾. Șeful echipei de la Ministerul Adevărului de pe Calea Dorobanți nr. 18, subordonat direct lui Roitman-Kișinevski, era sinistrul M. Roller, de meserie NKVD-ist. Sub comanda sa au asudat (însă au reușit!) truditarii-în-ramura-istoriei-României, niciunul istoric: Goldberger Miklos, cizmar, Rudenko, tovarăș, Filipovici, sovietic, Aronovici, arhitect, Marcusohn (să fi fost însăși Cristina Boico, mătușa lui V. Tismăneanu?, o soră?, un frate?), Krakauer, Langfelder - și încă vreo trei tovarășele “franțuzoaice”, pose-soare a câteva clase de liceu. *Niciunul nu cunoștea limba română*, între ei comunicau în limba-de-lemn-sovietică. Și prin semne.

Ei *au distrus* istoria României:

a. prin falsificare - în general a istoriei țării întregi, redusă la “lupta de clasă” și la “prietenia de veacuri româno-sovietică”;

b. prin sustragerea (citește: furtul și transportarea în URSS) a cca 200.000 dosare cu documente privind...: **Basarabia-și-Evreii!** (după 1990 au apărut câteva copii) - operație semnată de generalul Grișa Nahum, evreu din Ucraina, devenit șef al Direcției contrainformații militare - a securității RPR, se înțelege.

Dacă ai nemaipomenita îndrăzneală (mai degrabă: tendințe sinucigașe) să spui-scrii *adevărul interzis vreme de o jumătate de secol, despre Basarabia-și-Evreii*, păcătuiești grav: ești “antisimit”!

Atâta vreme cât evreii noștri refuză dialogul și nu lasă tribuna acuzării să se mai aerisească și ea (ar fi timpul, nu?), *ei să vină la masa rotundă a asumării vinovățiilor, ale fiecărei comunități în parte*;

Atâta vreme cât evreii vor pretinde, în continuare, statut de victimă unică, absolută, îi vor încuraja pe simetricii lor de pretutindeni (și pe acei români care nu au nici ei excesiv de multe idei, în schimb fixe) să revendice exact același statut: de fecioară neprihănită, de membru al unei comunități “care nu a dat măcar o palmă...”

N O T E

1) Vineri 6 februarie 2004, France Culture, a difuzat la orele 22,30 o emisiune intitulată “La Shoah roumaine”. Au participat: Isac Chiva, originar din Iași, Alexandra Laignel-Lavastine, R. Ioanid, Pierre Pachet - realizatori: J. Birmant, Th. Dutter.

În programul radio-TV un desen - nu o fotografie - poartă legenda: “În iunie 1941, 13.600 evrei asasinați în pogromul de la Iași, în România”, iar în textul prezentînd emisiunea se comunică: “Shoah în România: peste 250.000 victime”.

Nu 400.000 cum glăsuiește Memorialul Coral, prin textul - și bilanțul cosemnat și de R. Ioanid? Au mai lăsat din preț?

Anti-antisemitologul Chiva, anti-fasistologul R. Ioanid (pronunță: “fasist” ca bolșevicii francezi), anti-legionaroloaga Lavastine au ocupat antena o oră și jumătate și, pe fond de înregistrări sonore din adunări legionare, emisiuni radio, tangouri de epocă, au prezentat auditorilor francezi o para-, o ne-istorie a României din timpul celui de al doilea război Mondial.

Dacă Isac Chiva depune mărturie despre coșmarul trăit din timpul acelei cumplite încercări - iar autenticitatea relatărilor nu poate fi pusă la îndoială - ceilalți pozează în istorici, în analiști, explicînd astfel motivele persecuției evreilor, recitînd lecția învățată în ultimii 60 ani:

“Românii sunt structural antisemiți”; “majoritatea lor sunt legionari”; “au avut de totdeauna o doctrină fasistă, antisemită”; “legionarii fashiști sunt autorii Pogromului de la București, din ianuarie 1941, și ai Pogromului de la Iași”; “evreii au fost masacrați de către români fără motiv, din senin”...

Cunoștințele lor istorice: nule. Fiindcă... le lipsesc cu desăvârșire? Sau, mai grav: nu pe acelea le-au sonorizat?

Cine să-i fi corectat? Ei înșiși? Ce interes? “Dezbaterea” a avut loc în cerc (foarte) închis, participanții și-au recitat rolurile și au plecat, lăsînd în urmă mlaștina puturoasă a *dezinformării*, a *neadevărului istoric*, a *minciunii*, fabricînd fără rușine, fără scrupule o **altă** “istorie” a României.

Astfel nu au suflat un cuvânt despre *ce se petrecuse cu un an înainte în timpul evacuării Basarabiei și Bucovinei* (urmare a diktatului sovietic din 26 iunie 1940) - cînd evreii au atacat, au jefuit, au asasinat ostași, funcționari, civili care încercau să se refugieze în ceea ce mai rămăsese din România. Dacă printr-o minune la “dezbatere” ar fi asistat un ne-evreu și ar fi dovedit, cu documente, *faptele de barbarie ale*

evreilor asupra ne-evreilor, între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941, în Teritoriile Ocupate de ruși, cei din față nu numai că le-ar fi negat cu seninătate, dar l-ar fi acuzat pe *goi* de antisemitism, de negaționism, ba chiar de nazism: de a-i fi trimis pe evrei la Auschwitz - nu ar fi fost pentru întâia oară când bolșevicii evrei folosesc astfel de “argumente”!

Exemple de aproximări - istorice - inadmisibile, de elucubrații, de minciuni, de analfabetisme? Iată:

“Mareșalul Antonescu a luat puterea în 1940, l-a destituit pe regele Mihai și a instaurat statul fascist” (subl. mea, P.G.).

Câte grave greșeli de informație într-o (scurtă) frază?

1) *Generalul* (s.m.) Antonescu a devenit “mareșal” în 1941, după trecerea Nistrului;

2) Antonescu nu “a luat puterea”, ci “(la 4 septembrie) a fost numit președinte al Consiliului de Miniștri”;

3) Un rege nu se... destituie; Antonescu nu “l-a destituit (!) pe rege”, ci “regele a cedat generalului Antonescu principalele prerogative ale puterii” (informații extrase din **Istoria României în date**, Ed. Enciclopedică, 1972);

4) Ca în bancul de la radio Erevan: “regele” (destituit...) era, nu Mihai, ci Carol...;

5) Antonescu era militar, însă nu atât de ignar ca “istoricii” de la microfon, pentru a instaura un stat “fascist” român - în 1940, când exista originalul: cel italian.

Să continuu? Să desmint-combat și conjuncțiile?; și prepozițiile?

Și Lavastine și Chiva și R. Ioanid au caracterizat evenimentele de la 21-23 ianuarie 1941: “pogrom organizat de legionari” - împotriva adevărului, revelat începând din 1990; au susținut că și “pogromul de la Iași”, din 27 iunie, “a fost organizat de legionari”! (când aceștia erau fie împușcați, fie închiși, fie fugiți din țară încă din 23 ianuarie).

Isac Chiva iese hotărât din rolul-rostul său de martor când afirmă:

“De curând, un scriitor, un fost disident, Paul Goma (...) a publicat într-o revistă mai mult sau mai puțin literară (sic) din România, *Vatra*, un text abject, abject. (...) Acolo *Paul Goma afirmă că Românii au avut dreptate să-i omoare pe evrei* (subl. mea, P.G.). Ar trebui tradus textul acesta, abject”.

Are dreptate într-un singur punct tovarășul Isac Chiva: atunci când spune că... ar trebui tradus textul lui Goma:

În acel caz, *francezii ar putea constata singuri că Goma nu a scris așa ceva...* Numai că el, Chiva, acuzatorul, este și ne-cititorul textului de care vorbește din auzite. El, flancat de Ioanid, de Lavastine, de Ed. Reichman, de J.P. Enthoven, de Tertulian, de Nicolas Weil, de

Paruit (întâiul care, în revista *Esprit*, l-a “demască”, pe... “Goma, autor al unui text antisemit”) și de alți juști tovarăși - *a căror tactică de luptă este atacarea unor texte necitite* - se agitase isteric, în panică mimată (o, dar cât de lucrativă...), avertizînd-somînd editurile, nu doar franceze, să nu publice “un text abject, antisemit și negaționist semnat de Paul Goma”...

În materie de *interdicții* se pricep, dragii-noștri-tovarăși-de-veacuri: ei și ai lor au organizat și în România, după modelul URSS, campaniile de epurări de cărți și de autori rezultatul - revoluționar - fiind: cărți arse (Hitler făcuse altfel?), autori arestați pentru... crimă-de-gîndire (vezi Orwell), cea mai subversivă formă de contrarevoluționarism pentru bolșevicii de pretutindenii.

Pentru că ei - bolșevicii - lucrează, nu doar cu Teroare-Teroare-Teroare, dar și cu *Minciuna-Minciună-Minciună*.

2) Am cercetat în repetate rînduri, răbdător, cu speranță, catalogul editurii Hasefer, comparabilă prin cuprindere, prin mijloace materiale, prin număr de titluri cu mamutul Humanitas: nu am găsit un singur titlu care să vorbească despre crimele evreilor din Basarabia și din Bucovina între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 (dealtfel nici la Humanitas); absente fiind - din principiu? din jenă? din ordin - și “amintirile” unor evrei care petrecuseră perioada indicată în Basarabia și Bucovina ocupate de sovietici, chiar așa: ce făcuseră Răutu, Roller, Oișteanu (tatăl lui Valeri și a lui Andrei), Sorin Toma, Celac, Bârlădeanu și tovarășii lor de idiologie: în ce “sector” trudiseră ei: în cultură?, în agricultură?, în contra-cultură?, în proletarnaia-kultura?, în combaterea misticismului?, în nimicirea “dușmanului”, mai puțin de clasă, mai ales de-rasă?

3). Ultima falsificare a Istoriei României - dar nu cea din urmă... - prin “Comisia Tismăneanu” comandată de Băsescu și cu liota de “experți”, care de care mai analfabet și mai obedient doctrinei abject-corectitudinii.

4) (Ziua 24 oct. 2007) ANTONESCU

Instanta suprema asteapta sa fie depusa la dosarul in care se judeca procesul maresalului Ion Antonescu scrisoarea lui Hitler adresata lui Carol al II-lea

Procesul maresalului Ion Antonescu, guvernatorului Transnistriei, Gheorghe Alexianu, si sefului Garzii de Fier, Horia Sima, va continua la instanta suprema in 4 decembrie, data pana la care avocatul fiului lui Alexianu va trebui sa depuna la dosar o scrisoare a lui Hitler adresata lui Carol al II-lea.

Inalta Curte de Casatie si Justitie (ICCJ) a luat in discutie, ieri, recursul la decizia instantei inferioare de achitare a unor crime de razboi comise de mare-

salul Antonescu, de Gheorghe Alexianu și de Horia Sima. În 5 decembrie 2006, Curtea de Apel București a hotărât achitarea maresalului Antonescu, a lui Sima și a altor 19 membri ai Guvernului român din 1940, pentru unele crime de război imputate ca urmare a colaborării militare dintre România și Germania în agresiunea "contra popoarelor din Rusia Sovietică". La cererea apărătorului lui Sorin Alexianu, fiul fostului guvernator al Transnistriei, executat în lotul Antonescu, Înalta Curte de Casație și Justiție a acordat un nou termen pentru depunerea de acte la dosarul cauzei. "S-au găsit o serie de acte noi, foarte relevante în acest caz", a spus Sorin Alexianu. Fiul fostului guvernator al Transnistriei a făcut referire la o scrisoare a lui Hitler adresată lui Carol al II-lea, document pe care îl publicăm așa cum este el prezentat în cartea "Istoria Romanilor între anii 1918-1940", ce-i are ca autori pe Ioan Scurtu, Theodora Stanescu și Georgiana Margareta Scurtu.

Scrisoarea lui Adolf Hitler către regele Carol al II-lea (17 iulie 1940)

"Măiestatea Voastră,

Evenimentele, ca și unele consultări determinate de ele, nu mi-au îngăduit până azi să exprim opiniile mele despre propunerile pe care Măiestatea Voastră mi le-a comunicat. Trebuie să vă rog să admiteti că situația extraordinară și pericolele pe care le prezintă constituie explicația absolutei francheti a gândurilor pe care doresc să le exprim. L-am informat pe duce despre această scrisoare. (...)

După războiul mondial, România, favorizată de o șansă excepțională, a dobândit de la trei state teritorii pe care, după părerea mea, nu le mai poate păstra mult timp din punctul de vedere al politicii de forță. Alta ar fi fost situația dacă România ar fi reușit să realizeze asimilarea internă a acestor teritorii din punct de vedere etnic și politic sau dacă slăbiciunea militară a țărilor vecine ar fi rămas permanentă. Prima alternativă nu s-a putut materializa, iar pe cea de-a doua nu ar putea conta nimeni dintre cei care au cunostința de legile ce guvernează evoluția națiunilor. Dacă România este astăzi silită pe calea concesiilor să înapoieze teritoriile pe care le-a dobândit, aceasta nu reprezintă altceva decât ceea ce previziunea omenească trebuia să se aștepte a se întâmpla într-o zi. Îmi pare deja un mare castig faptul că Ungaria - după cum consider că am motive să cred - nu insistă asupra unei definiții strict juridice a revendicărilor ei, ci este gata să le negocieze pe baza unui compromis echitabil. (...)

Eu am făcut însăși guvernului ungar următoarea declarație clară:

În eventualitatea ca nu ar exista nici o posibilitate de înțelegere pașnică între România, Ungaria și Bulgaria, Germania - la rândul ei - ar putea anunța în mod clar că de acum înainte ea se va dezinteresa total față de viitoarea evoluție în sud-estul Europei. Reichul german este destul de puternic pentru a se proteja

el insusi, cu promptitudine si prin propria forta, impotriva amenintarii oricarei agresiuni. Totusi, eu nu voi permite niciodata ca Wehrmachtul german sa fie angrenat intr-un conflict pentru chestiuni care sunt absolut disproportionale cu jertfele cerute de un razboi. Daca Romania, Ungaria si Bulgaria considera ca nu pot ajunge la o intelegere, convingerea mea este ca aceasta atitudine nu va aduce beneficii nici uneia dintre aceste tari, ci, din contra, le va aduce pedeapsa tuturor. In acest caz, nu ma simt chemat sa intreprind ceva spre a tine sub control evolutia viitoare. (...)

Daca Maiestatea Voastra ar fi acum in masura sa revada punctul de vedere al Romaniei in acest sens si ar fi dispusa sa ma informeze despre aceasta, as face imediat cunoscut lui Mussolini acest fapt, ca si guvernelor ungar si bulgar.

Daca, pe de alta parte, Maiestatea Voastra ar considera ca nu poate fi de acord cu modul meu de a rationa, eu nu il voi mai continua in viitor, ci, pur si simplu, voi informa guvernele ungar si bulgar ca guvernul german, la randul lui, nu vede calea pe care ar putea porni la solutionarea acestor probleme.

Daca totusi ar fi posibil sa se ajunga la o reglementare satisfacatoare intre cele trei tari printr-o asemenea atitudine, aceasta ar insemna, pentru fericirea si viitorul tuturor celor trei interesati, mai mult decat orice presupus succes tactic de moment, care, mai devreme sau mai tarziu, ar duce inevitabil la noi crize.

Adolf Hitler".

Protocolul secret nr. 3

Ion Antonescu - militarul care a preluat puterea in Romania in 1940, dupa abdicarea Regelui Carol al II-lea - si o parte dintre membrii Cabinetului sau au fost judecati, in 1946, pentru "crime de razboi si dezastrul tarii". La 17 mai 1946, ei au fost condamnati la moarte de "Tribunalul Poporului", fiind gasiti vinovati, iar executia a avut loc la 1 iunie 1946. Curtea de Apel Bucuresti (CAB) a admis cererea de revizuire formulata de Sorin Serban Alexandru impotriva Hotararii 17 din 17 mai 1946 a "Tribunalului Poporului" si a rejudecat cauza in fond, insa numai in raport de continutul dezvaluit al Protocolului secret numarul 3 din Pactul Ribbentrop-Molotov (incheiat la 23 august 1939, intre Germania si URSS) ce releva imprejurari noi, necunoscute de "Tribunalul Poporului" la data solutionarii cauzei. La 5 decembrie 2006, CAB a decis achitarea maresalului Antonescu, a sefului Garzii de Fier, Horia Sima, si a altor 19 membri ai Guvernului roman din 1940, printre care si Gheorghe Alexianu. Instanta a precizat in motivarea deciziei ca "starea de necesitate si de legitima aparare in care s-a aflat Romania urmare acestui protocol (Protocolul secret nr 3 -n.r.) si urmat de ultimatumurile sovietice din vara anului 1940, s-au rasfrant si asupra condamnatului Alexianu Gheorghe". Pe de alta parte, CAB a aratat ca Alexianu, in calitate de fost guvernator al Transnistriei, "dupa data de 6 septembrie 1940, a militat pentru desavarsirea intrarii armatelor germane pe teritoriul tarii, prin participarea sa in Consiliile de Ministri, incepand de la 7 iulie 1941 pana la 26 ianuarie 1944". (Andrei GHICIUSCA)

Termeni

Nume, pseudonume, pseudonime

Ca tot creștinul (!) am folosit și eu termenul “antisemit” în vorbă și în scris - în **Basarabia**, 2001 și în **Săptămâna Roșie**, 2002. Probabil prin decembrie 2002, mi-a căzut în cap o... revelație din gura unui arab, vădit neintelectual:

«De ce evreii ne spun: antisemiți, când și noi, arabii, suntem semiți?»

Para mălăiață, Mărul lui Newton, Minte de pe Urmă:

Dar bine-nțele! Cum de suportasem, chiar scrisesem o asemenea aberație ca “antisemit/ism”?

Termenul “*Antisemitismus*” fusese formulat pentru întâia oară de germanul Wilhelm Marr în 1879, în contextul epocii - care cunoștea un nou val de *antiudaism*, mai cu seamă în Franța, prin Ch. Drumont. Se știe la ce crime s-a ajuns prin *antiudaism* în secolul al XX-lea. În Germania nazistă evreii erau desemnați pe zidurile proprietăților, pe vitrinele prăvăliile, pe actele de identitate, pe steaua galbenă, *Jude*, iar în Franța ocupată de germani: *Juif*. În România, în românește evreul era numit, curent: *jidan* - de la *iudeu* (în poloneză: *jid-jidow*, în rusă: *jîd*, în ungurește: *jidov*). După ce, în românește, *jidan* a început a fi perceput ca termen injurios, (de ce?, doar este corect: de la rădăcina *iudeu* - în idiș: *yd* - vine?), evreul era chemat-apostrofă cu «Jidane!». Și nu cu: «Semitule!». Însă evreul nu replică la «Jidane!», prin logicul, corectul: «Antijidane!», ci aiurea: «*Antisemitule!*». Ca un bou de român care, interpelat de un bou de ne-român prin: «Române!», cult nevoie-mare, l-ar pune la punct pe acela prin: «*Antilatinule!*» În ciuda apropierei abuzive, “mecanismul” gândirii este riguros același: dobitoc.

Jude, *Juif*, *jidan* (derivate de la *Iudeu*) - și nu... “semit”. Din spuma cărei mări a ieșit “anti-semitism”? S-a vorbit de *iudei* (și variantele, după limba în care se exprima); de *evrei*; de *israeliți*; de membri ai confesiunii *mozaice*. Nicăiri, nicicând, nici evreii înșiși, nici ne-evreii nu îi numiseră - ca propoziția - pe evrei: “**semiți**” (cum ar suna, de pildă: “Alianța **Semită** Universală”?, dar “Federația **Semiților** din România”?, dar “cimitirul **semit** din Praga”?, dar: “gândire, morală, filosofie - **semită**”...- pentru ca, în ripostă, evreul să-l pună la punct pe *goi* prin: “*Antisemitule!*”?)

Au mers până acolo evreii încât au pus eticheta: “antisemit” și pe fruntea numitului Saul/Shaul, evreu de felul său, prigonitor ai adeptilor altui evreu, Ieshua din Nașeret și devenit, după revelația de pe Drumul Damascului, sub numele de Pavel/Paul, fondatorul creștinismului. Piesa-la-dosar este Prima Epistolă către Tesalonicieni - scrisă în jurul anului 50 - mai cu seamă următoarele paragrafe din cap. 2: (citez din traducerea Bibliei de la București, 1968):

“14. Căci voi, fraților, v-ați făcut următori ai Bisericii lui Dumnezeu, care sînt în Iudeea, întru Hristos Iisus, pentru că ați suferit și voi aceleași, și de la cei de un neam cu voi, după cum și ele de la Iudei,

“15. Care și pe Domnul Iisus l-au omorât ca și pe prooroci; și pe noi ne-au prigonit și sînt neplăcuți lui Dumnezeu și tuturor oameni or sînt protivnici,

“16. Fiindcă ne opresc să propovăduim păgînilor ca să se mîntuiască, spre a-și împlini ei pururea păcatele lor. Iar pînă la urmă mînia lui Dumnezeu a ajuns asupra lor”.

Iată-l, deci, pe părintele și inventatorul “antisemitismului”, cel care, primul, a afirmat că iudeii l-au omorât pe Iisus: Paul!

[Până la proba contrarie, văd traiectoria cuvîntului “antisemit”, folosit în toată lumea de sorginte europeană similară cu, mai târziu, în România, a sintagmei “gulagul românesc”. Aceasta din urmă pornită de la un adevăr specific rusesc: *gulag*, dar folosită greșit (cum ar suna: “sovromul bulgăresc”?), pentru că analfabeții “anticomuniști” au fabricat istoria în România ultimilor 14 ani, termenul a fost “adoptat”- în fapt: impus de “istorici”, prin editori, chiar foștilor deținuți, autori de memorii, deși aceștia auziseră de “gulag” abia în libertate, abia *după* 1972, de la radio Europa liberă, când s-a transmis în foileton **Arhipelagul Gulag** de Soljenițin - dar și ei au acceptat dictatul “gulagologilor”, probabil zicîndu-și că vor fi știind mai bine noii-istorici cum să numească acel ceva necunoscut lor înainte de 1989, pe care îl înduraseră ei, deținuții].

Termenul “antisemit”- prea larg, prea generalizator, deci abuziv - într-atît a fost repetat-repetat-repetat de evrei, încât a sfârșit prin a fi primit așa: fals, falsificat. De ce vor fi făcut evreii asta? Vor fi socotit că termenul inițial, corect, adevărat: *anti-iudaism* sau *anti-evreism* nu le este

convenabil-favorabil: viză un prea mic număr de componenți ai comunității lor: doar câteva milioane (de evrei) - pe când “antisemitism” acopere, include sute de milioane - chiar dacă doar o mică parte evrei. Astfel s-a ajuns la tragice absurdități: prea mulți evrei îi tratează pe palestinieni de “antisemiți”, ceea ce ar semnifica: se scuipă în oglindă! Situație cu atât mai suprarrealistă, cu cât foarte mulți dintre israelienii de azi nu au deloc sânge iudeu: sunt incași curați, sovietici necurați, care, pentru a ieși din URSS, se căsătoriseră cu o presupusă evreică - și iată-l pe David, biruitorul filisteanului (palestinianului!) Goliath...

“Antisemitism” - cuvânt din categoria binecunoscută în România ca “element”, “individ”, “dușman”, colportat(e) cu precădere de securiști semi-analfabeți, răspândite în masele-largi-de-cetățeni. Am auzit bețivi “tratându-se”, înainte de a se înjura de mamă și de a se bate cu servietele cu pâine: «Individule!»; am auzit țate spurcându-se: «Ești o elementă, ‘re-ai a dracu’!»;

“Antisemitule!”: insultă rapidă, la îndemâna oricărui negânditor - altfel cum s-a ajuns ca israelieni, mulți dintre ei neavînd măcar un strop de sânge iudeu, l-au tratat de antisemit pe semitul Daniel Barenboim, născut în Argentina, dar (și) cetățean, prin opțiune, israelian?;

“Antisemitule!”: răspunsul evreului idiot - când tu îl asiguri că este idiot (nu evreu); al evreului necinstit când tu îi comunică că e necinstit (și nu evreu); când tu îl acuzi de colaborare cu Securitatea, nu de colaborare cu CIA... - vezi-l pe Ed. Reichman;

“Antisemitism”: un supra-cuvânt: nu-l poți “combate”: ce să-i răspunzi imbecilului: că ba nu ești anti-semit, că ba din contra, tu ești filo-semit din moși-strămoși?; cuvânt-căluș, folosit de mulți evrei atunci când nu mai au, ei, argumente; cuvânt din familia «tuberculoaso!» pe care generația mea de studenți îl știau din gura lui Tudor Vianu, el îl dădea drept exemplu de confuzie a punctelor de vedere.

Sionism: un alt termen-frate. Și el a fost inventat la sfârșitul secolului al XIX-lea, sub forma: “*Zionismus*”, în 1880, tot în limba germană, de astă dată de un evreu, N. Birnbaum. Acesta făcea apropierea de biblicul munte Sion și botezase Palestina contemporană lui: “Noul Sion”. Teoreticianul sionismului a fost în 1897 Theodore Herzl. În perioada marilor persecuții ale evreilor din Rusia (pogromurile, fabricarea “Protocoalelor înțelepților Sionului”), a cristalizat visul Întoarcerii, dotîndu-l cu o doctrină dinamică, militantă, exclusivistă, xenofobă, anti-*goi*, antiarabă. Cum o primă variantă a stabilirii unui stat evreiesc

fusese imaginată în Basarabia ocupată de ruși, în Bucovina - ocupată de Austrieci - și în Transnistria (între Nistru și Bug, teritoriu locuit, atunci, majoritar de moldoveni), evreii sioniști au luat cu ei... Hora, și au botezat-o... “dans tradițional israelian” (fără a păstra nimic din demnitatea, reținerea, eleganța horei moldovenești), devenită un concurs de viteză, de țopăială - pe chirăielile clarinetului); au pus texte în idiș pe melodii curat-basarabene (Imnul de stat al Israelului: “*Cucuruz cu frunza-n sus*” - și chiar dacă linia melodică este riguros aceeași, rezultatul arată a fi cu totul străin; caricatural).

Oricum, sionismul ca doctrină este una reacționară, exclusivistă, agresivă, barbară, rasistă - ea se află la baza statului Israel, din 1948.

Dealtfel ONU, încă din 1975, a declarat sionismul “o formă de rasism”.

În treacăt fie spus: sionismul, deși se reclamă de la Torah și o citează abuziv-deformativ, încalcă sistematic preceptele ei, din Cele Zece Porunci, mai ales: “*Să nu ucizi*”, “*Să nu furi*”, “*Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău*”. Încălcări aplicate cu program, feroce, “aproapelui” român, din 28 iunie 1940 până în 22 iunie 1941, apoi din primăvara anului 1944 până azi.

Pe lângă acestea evreii ignoră cu seninătate faptul că (așa cum stă scris limpede în Deuteronom) Iahve a atras în repetate rânduri atenția poporului său că nu se poate considera la el acasă (dealtfel, nici nu era băștinaș, ci *venise în Canaan* - din Mesopotamia, apoi *re-venise* din Egipt), decât dacă îl primește, în permanentă, ca pe un dar: «**Țara (pământul) este al Meu, voi vă aflați la Mine, ca emigrați (pribegi) și ca oaspeți**»

“Dacă darul este definitiv, posesia efectivă a lui este condiționată”, comentează Jean Daniel în eseul **La Prison Juive**. “Deuteronomul, în termenii cei mai duri, prezice poporului lui Israel că va fi alungat de pe acest pământ, dacă nu respectă Legământul”.

[Revin la acest termen mult manipulat, supramanipulator: “antisemit”:

Dacă este adevărată istoria romanțată, simpatică, a lui Koestler despre khazarii *trecuți* la religia mozaică (ipoteză avansată mult înaintea lui de Karamzin, de Brutskus, de Garkavi) și care ar fi strămoșii evreilor din Rusia, inclusiv din Galiția (deci și a evreilor veniți din Nord în România, năboind Maramureșul, Bucovina, Moldova întreagă și mai ales jumătatea ei răsăriteană, răpită de ruși în 1812: Basarabia), atunci

termenul “antisemit” este dublu devalorizat: khazarii nu aveau sânge iudaic; nu erau *semiți*, ci... tūrci.

Potrivit legendei să se explice toleranța turcilor față de evrei (ca veri îndepărtați, însă veri le sunt și bulgarii, chiar frați, dar frați-dușmani...): primirea în Imperiul Otoman a lor, expulzații din Spania - apoi din Europa Occidentală? Deasemeni, contemporana alianță dintre Turcia și Israel - mergînd până la a împărtăși aceeași “opinie” despre *genocid*: Turcii negînd cu ferocitate masacrarea armenilor din 1915, Israelienii susținîndu-i activ, profitul lor fiind: *Shoah ca unic genocid?*]

Speranța în masa-rotundă nu este pentru mâine, după toate semnele (proaste): evreii din comandoul lui R. Ioanid nu dialoghează, nu dezbat, nu ascultă ce spune interlocutorul; ei monologhează în permanență, ei acuză tot timpul, ei bat cu pumnul (în masă), dictează de la înălțimea pupitrului procuroric. Dar cine este tovarășul (nostru) procuror?

“IOANID, Radu, istoric al culturii, sociolog” - așa ni-l prezintă Florin Manolescu în **Enciclopedia Exilului Literar Românesc**, dar, spre deosebire de alți purtători de pseudonume - mai mult sau mai puțin literare - acestuia nu-i deconspiră adevăratul nume; nu spune nici dacă da sau ba el este fiul unuia dintre gangsterii securiști din “Grupul Ioanid”.

Să adăugăm un “detaliu” - capital: R. Ioanid a fost cel mai eficient, mai tenace agent electoral - în America, în 1990, pe lângă lobby-ul evreiesc! - al cuplului Iliescu-Petre Roman (apoi doar al lui Iliescu, în 2000) - însă fidel, militind amândoi pentru “socialismul național românesc”... Curat național - românesc!

Mai multe informații găsim în interviul dat de Ed. Reichman revistei 22 (30 sept. - 6 oct. 2003). Autorul romanului **Denunțatorul** (!?), apărut și în românește la editura Hasefer - el însuși denunțator notoriu în România, apoi agent de influență în Franța - în serviciul Securității, se înțelege - are nesimțirea să romanțeze viața, opera și moartea unor securiști care, în 1959, la București, atacaseră o furgonetă a Băncii Naționale și furaseră echivalentul a cca 300.000 de dolari.

Această întâmplare se leagă de subiectul eseului de față prin:

I.

- Leibovici Alexandru, alias Ioanid, zis Lică, colonel de miliție;
- Leibovici/ Ioanid/ Paul, fratele lui Alexandru;
- Davidovici/ Săveanu (Sevianu?)/ Igor, ofițer de securitate (între

1943-1944 - în Palestina, unde “lucrased” pentru spionajul englez);

- A(l)fandari-/Săveanu/ Monica, soția lui Igor (din 1946 și până în 1948, când s-a constituit statul Israel făcuse parte dintr-un grup terorist evreiesc, antibritanic, antiarab);

- Glassman (Ed. Reichman îl numește: Glonzstein) Abrașa - diminutiv rusesc al lui Av/b/ram, alias le camarade Serge, alias Sașa Mușat, securist, trimis cu misiune de spionaj în Franța după război;

- Orenstein/ Obedeanu/ Saul, redactor la *Scînteia*, profesor la “Ștefan Gheorghiu”.

Aceștia au fost prinși, judecați, condamnați la moarte, bărbații executați; femeia, mamă a doi copii, după câțiva ani de închisoare, a fost recuperată de Israel. Securiștii din acea vreme, după obiceiul lor, au confecționat un film cu “întâmplarea” și l-au difuzat confidențial, doar printre ei, “lucrătorii MAI”. Se va fi rostit și cuvântul “sionist”, ceea ce nu era un semn de “antisemitism”, și ei erau considerați “dușmani ai poporului muncitor” - la Pitești existau și deținuți sioniști (Fuchs), iar poetul și publicistul Maier Rudich, cunoscut activist sionist a trecut și el prin Jilava... În afară de asta, arestații vor fi explicat anchetatorilor că ei făcuseră ce făcuseră, nu pentru ei înșiși - ci pentru cauză - sionistă.

Plictiseala: odată cu anunțarea intenției unor case de film din Franța de a face un film... “*documentar - comentat de mine, autor al romanului Denunțatorul*”, cum declară Ed. Reichman, cu dezarmantă inocență, s-a pornit (de la Tel Aviv, de la Washington) o campanie și împotriva... “Securității anilor 60, care înscenase o provocare antisemită” - așa se plânge, arătînd cu degetul, denunțînd curajos - dintr-un bunker de la Tel Aviv - un tovarăș just pe nume (?) Eugen Szabo, colonel de securitate în România, șef al contraspionajului din R.P.R., consilier la Ambasada de la Paris, șef al rezidenturii DIE etc.

Ce i se poate replică unei astfel de creaturi “anonime” - în schimb lătrătoare? Riscînd să fiu considerat avocat al Diavolului Securitatea:

- la “provocarea antisemită a Securității de atunci” participase și el, pseudonumitul “Szabo” (nu cumva îl chema, de la mama lui din Basarabia: Portnoi?);

- dacă el însuși, ca mare-securist, nu participase la “provocarea antisemită” (?), atunci sigur: asistase la proiectarea filmului (ca securist merit ce era - încă ne-mutat în Israel): de ce nu denunțase la timpul potrivit “provocarea antisemită”? - la Europa liberă, de pildă; printr-o scrisorică semnată conspirativ: “un tovarăș cetățean foarte indignat -

Szabo”, oricum, tot nu-l cheamă așa?;

- dacă acțiunea securității - de a-i aresta-condamna-executa pe făptași, apoi de a turna (!) un film (acțiune nu mai bună, nu mai rea decât “facerea” unui dosar) era o “provocare antisemită” - ceea ce nu este de exclus, dar și asta era o *treabă internă a securiștilor evrei de pretutindeni* - ce fusese “acțiunea” bandei Ioanid, alcătuită din... (atenție, pleonasm!) evrei securiști? O faptă, ca să spun așa: creștinească?

Observ între-justificarea, între-lăudarea, între-hagiografierea unor tâlhari, bandiți, torționari ai *goi*-lor, criminali - pe când un monument al eroilor-martirilor-sioniști-gangsteri de la București ridicat la Tel-Aviv?, onorînd “sacrificiul de sine” al celor care numai pentru cauza obștească (sionistă) făcuseră ce făcuseră, în România, furînd banii, (totuși) ai românilor, cu intenția de a aduna fonduri pentru cumpărare de “funcționari MAI” (tâlhari fiind și ei, “oneștii și devotații partidului, funcționarii MAI”) și de pașapoarte pentru Israel?

Chiar dacă adevărul este (și) acesta: Securitatea eternă organizase o “campanie antisemită” (de ce nu: “antisionistă”?), nu se poate trece peste **realitatea jafului organizat de evreii auxiliari ai rușilor ocupanți ai României, începînd din 24 august 1944 până prin 1989:**

Ca slugi ai rușilor, evreii au fost zapcii feroci, nemiloși în folosul ocupantului (în folosul tătarilor; în folosul latifundiarilor polonezi și lituanieni - ceea ce a provocat revolta cazacilor - poloni - care, în 1648 i-au căsăpit și alungat: o mare parte au coborît în țările românești). Însă cel care numără galbenii nu se poate stăpâni de a face strecurată în propriul buzunar o monedă, două, cinci. Bine-înțeles rușii - prin agenții executori, zapcii lor: evreii - au furat totul din România, chiar mai mult decât totul. Dar, cum ceva-ceva mai rămăsese; ceva-ceva și pentru bieții truditori pe ogorul jafului bine organizat: evreii...

Câte obiecte de valoare inestimabilă (pentru că era istorică, artistică) din patrimoniul național, direct din muzee, din arhive: piese unice, tablouri, instrumente muzicale, covoare, mobile, cărți rare, manuscrise - Biblii, Evangheliare - apoi de-a dreptul din seifurile Băncii Naționale: pietre prețioase, monede de aur, lingouri, valută, titluri, etc au fost furate de evreii din Securitate, în deplină complicitate cu evreii de la Cultură, în perfectă complicitate cu evreii de la Externe, în desăvârșită complicitate cu evreii de la Comerț Exterior și scoase peste graniță - întâi în Occident, apoi, unele, multe, dirijate spre Israel?

Vor evreii să restabilească adevărul (contabil) al Holocaustului? Foarte bine, asta vrem și noi, românii! Cărțile pe masă:

Pentru început, să răspundă contabilii care au fixat la 400.000 numărul victimelor românilor (însă niciodată nu au probat afirmațiile) și prețul lor: 30-50 miliarde dolari:

a) *Câți* evrei din România, după 1 septembrie 1940, pentru a fugi de persecuțiile puse la cale de “fasciștii, antisemiții români”, pentru a se salva de la moarte - au trecut frontiera *în* Transilvania de Nord, “administrată” de Ungaria? “Specialiștii în Holocaust” Elie Wiesel, Randolp Braham, Jean Ancel, R. Ioanid vor număra până la 5 (cinci persoane? - nici atâta), după care vor cădea, fulgerați, pedepsiți de Dumnezeu pentru *minciună*;

b) *Câți* evrei din Ungaria - după cedarea Transilvaniei de Nord, fugind de persecuții, pentru a se salva de la moarte, au trecut frontiera *în* România? Holocaustologii Wiesel, Braham, Ancel, R. Ioanid vor număra până la câteva zeci?, câteva sute?, câteva mii?, câteva zeci de mii de evrei - deveniți, cu jubilație în septembrie 1940, cetățeni maghiari, apoi *refugiați în România* în virtutea politicii “fașiştilor Ion și Mihai Antonescu” de a-i considera, în continuare, cetățeni români? Fie trecând clandestin noua-frontieră, călăuze fiindu-le țărani români locuitori ai satelor de pe noua graniță; fie legal, cu pașapoarte românești liberate de diplomați români în post în Ungaria (numele acestora, ca și ale prelaților, politicienilor, intelectualilor români care făcuseră ceea ce făcuseră din educație creștină - sunt arhi-cunoscute, însă oculte, negate cu încăpățănare, cu tenacitate, cu **ură grea, cleioasă, luătoare de minți - ură dezumanizantă** (Wiesel urlând, nu doar isteric, ci de-a dreptul dement: «*România a ucis, a ucis, a ucis!*»)) din partea câtorva indivizi - să-i mai amintesc o dată: Wiesel, Braham, Ancel, Oișteanu, Shafir, Volovici, R. Ioanid, Al. Florian); fie cu pașapoarte în alb încredințate unor conducători ai comunităților evreilor - nu doar celor din Transilvania de Nord, ci și din restul Ungariei; și nu doar pentru salvarea-în-România cea “fașistă, antisemită” a evreilor persecutați în Ungaria, ci și evrei fugiți din Germania, din Austria, din Cehoslovacia, din Polonia?;

c) Atunci când acceptă cu un sfert de gură *responsabilitatea maghiară* în persecutarea și trimiterea la moarte sau uciderea pe loc a evreilor din Transilvania de Nord (însă fără a pomeni victimele dintre slovaci, ruteni, sârbi, români), tovarășii Wiesel, Braham, Ancel, R. Ioanid, stahanoviști ai Holocaustului și ceilalți spălători de sânge ai ungurilor - din masochism geamăn cu cel față de ruși - sunt invitați să nu mai folosească, pentru a-i desemna pe călăi diversiuni lingvistice eufemizante: “horthyștii”, “fasciștii maghiari” - pentru că mint, mint, mint: cei care i-au persecutat, i-au masacrat ei înșiși pe *ne-maghiari*, în Maghiaria

cea Mare de după 1 septembrie 1940, cei care i-au dat pe evrei nemților nu erau nici “fasciști”, nici “horthyști”, ci - în frunte cu însuși Horthy: *mari-maghiari!*; “factorii de decizie”: *mari-maghiari*; executanții: funcționari ai Statului Maghiar: miniștri, prefecți, polițiști, militari, iar *victime ale ungarilor* au fost, nu doar evreii - ci și românii; și sârbii; și rutenii; și slovacii...

Vor evreii din WJRO să “recupereze contravaloarea” (30?, 50 miliarde dolari?!) bunurilor evreiești din România?

Foarte bine! Cărțile pe masă!, întru respectarea *adevărului integral*, nu doar a jumătății lor profitabile - nu degeaba evreii normali au numit Holocaustul: Pompă de Bani, Industrie a Holocaustului, Rușine a Poporului Ales).

“Situția” să fie pusă pe două coloane, întru confruntare contabilicească. La dreapta: datoriile României către evrei; la stânga: datoriile evreilor către români.

Așa cum au procedat cu datoriile față de Israel ale României (*și ale Poloniei - dar nu ale Ungariei!*) să *evalueze* - ei - la leu, la ban *bunurile românești furate, distruse de evrei*:

a) *în Basarabia și în Bucovina între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941;*

b) *să fie evaluate bunurile românești furate de evrei între 23 august 1944 și, să zicem 22 decembrie 1989, distruse* direct, indirect: prin proastă gospodărire, din crasă incompetență, din plăcerea-de-rasă de a face rău *goi-lor* - oricum, cea mai mare parte din beneficii fiind deturnată, prelinsă în buzunarele unor evrei navetiști între România și Occident, între România și Israel.

Astfel vom vedea cine, cui, cât mai datorează.

II.

Se leagă de materia eseului de față mai ales prin implicațiile de istorie, de *adevăr istoric*.

Dacă va fi impusă și românilor obligativitatea învățării “materiei Holocaust” - ca și în cazul semnării tratatelor cu Ucraina și cu Rusia - cine știe câte decenii, secole de-acum încolo românii nu vor mai putea deschide gura pentru a rosti și *adevărul românilor: cel despre teroarea de decenii exercitată asupra noastră de evreii bolșevico-sioniști*;

Dacă va fi impusă românilor obligativitatea învățării în școli istoria-morala pătimirilor evreilor, să fie impusă și în Israel învățarea în școli istoria-morala pătimirilor ne-evreilor, victime ale ideologilor și ale komisarilor evrei în URSS și în țările căzute în robia bolșevică.

III.

Se mai leagă prin ceea ce se cheamă: tinere-de-minte.

Compatrioții noștri au alcătuit de totdeauna o comunitate fără hârtii. Ce va fi fost întâi: hârtia (ca suport al memoriei) sau memoria care, fără suportul hârtiei, nimica nu este ea? - fiindcă intervine **uitarea**.

Uitarea: *adevăratul exil* - asta tot de la evrei o știi.

Neimplicarea - adevărata Siberie a spiritului! În urmă cu 3-4 ani, în “replică” la afirmațiile evreilor: românii sunt vinovați pentru martirizarea evreilor în timpul celui de al doilea război mondial, un “director de conștiințe” - pe nume Alex Ștefănescu, notoriu lingău ceaușist, acum lingău generalist - a răspuns ca un elev puturos și binișor arierat:

«*Eu nu mă simt deloc vinovat, fiindcă* (sublinierile mele), nu eram născut în acel moment».

Uitase, util, că el însuși, ca istoric literar, sărise în apărarea lui Eminescu - deși nici “în acel moment” (al nașterii poetului și jurnalistului Eminescu) nu era născut. Desigur, Norman Manea (de la el pornise discuția) nu este chiar-chiar Eminescu - însă nu era vorba despre **vinovăție**, ci despre **asumarea istoriei comunității tale**, atât cu cele bune cât și cu cele mai puțin bune. Obişnuință care, înainte de 1944, se învăța din întâiele clase ale școlii primare ca: “Drepturile omului și ale cetățeanului”. Este foarte adevărat: holocaustologii țin cu orice preț ca noi, românii, să ne simțim - să fim, pe vecie - **vinovați și să plătim în argint sunător “vinovăția” noastră - dar fără a sufla o vorbă despre “vinovăția” lor față de comunitatea noastră**.

După jumătate de secol de comunism, în care ni s-a interzis tinerea-de-minte, să acceptăm acum autoamnezierea, pentru că o bandă de sionisto-securiști-bolșevici ne culpabilizează cu “*Holocaustul românesc care a dat 400.000 victime?*”

Avem hârtii și tinere-de-minte: acest “Holocaust-400.000” este o minciună, un fals, o escrocherie, o ticăloasă amenințare («Punga sau viața!»). Este suficient să scoatem hârtiile, să le punem pe masă - și să deschidem gura, să rostim adevărul!

Fiindcă cine tace adevărul este și el un mincinos;

Cine tace adevărul despre sine și despre comunitatea sa este un sinucigaș; și unul din ucigașii neamului său.

«Cine să ne judece pe noi? Pe noi, să ne judece?

Unde: la... Nürnbergul II, fascist?»

În ianuarie 2002 pe canalul de televiziune francez Paris Première a avut loc o dezbatere (încă una!) în jurul **Cărții negre a comunismului**, în prezența coordonatorului volumului Stéphane Courtois. Participa și un tânăr extrem de politicos, corect îmbrăcat, cu cravată; vorbea cu glas scăzut. S-a prezentat:

«Nu sânt scriitor, nici istoric, nici politolog (?)... - însă cum n-am mai putut suporta calomniile din cartea... (din bărbie l-a arătat pe Courtois), am scris eu, adevărul...» - a arătat altă carte...

Continuând a vorbi calm, abia audibil, încă-tânărul politicos a explicat ce îl determinase să scrie: Calomniile din... așa-zisa Carte neagră a comunismului în privința numărului astronomic al așa-ziselor victime ale comunismului, apoi afirmația potrivit căreia așa-zisa contribuție a evreilor la așa-zisa teroare bolșevică, atât din URSS, cât și din țările din Estul Europei... Odată formulate reproșurile, a tras concluzia:

«Așa-zisa **Carte neagră a comunismului** este un Protocol al Sionului [corect: Proto-coalele, fals operat de agenții Ohranei, la Paris, prin unul, Golovinski, pentru a avea și mai multe motive de pogrom - nota mea, P.G.], iar autorii ei niște antisemiți!»

Mi-a sunat cunoscut-neplăcut sigla verbală “așa-zis”: indica prezența la cuvânt a tovarășului nostru de nădejde procuror-de-la-procuratura-statului (!) și a nemuritoarei sale tovarășe de viață (și de procuratură-a-statului): limba de lemn transmisă genetic urmașilor urmașilor urmașilor - dacă au fost crescuți în aceeași atmosferă verbală.

S-a angajat, totuși, un fel de dialog. La un moment dat Courtois l-a întrebat pe ce se reazemă în contestările sale. Junele politicos - și cu cravată - i-a răspuns, senin:

«Mi-au povestit mie părinții. Ei au citit întâi și m-au asigurat: tot ce se scrie, aici, despre comuniști în general, despre cei polonezi în special este o imensă minciună. Cât despre evrei... Tot ce se spune, aici, despre evrei este pură calomnie. Antisemită» - nu ridicase deloc tonul, vorbise otova. «Tata nu minte, el este om de drept - și mama la fel...»

S-a lăsat tăcerea - a rupt-o tot Fiul Dreptilor:

«Scrieți că noi (nimeni nu-l arătase, Courtois nu-l numise și nu scrisese în **Cartea neagră** așa ceva) că noi, evreii comuniști vom fi

judecați la un Nürnberg II...»

«Dacă naziștii au fost judecați și condamnați în Procesul de la Nürnberg, este drept ca și comuniștii vinovați de crime împotriva umanității să fie judecați», a precizat Courtois.

Și iarăși s-a lăsat tăcerea. Tânărul politicos îl privea pe Courtois; pe Ardisson (animatorul emisiunii); pe ceilalți partici-panți - surâzând, ca și cum copilașii din jur spusese o prostioară, însă el, adultul, nu se supăra pe ei, necum să-i bruftuluiască.

În cele din urmă a deschis gura și a spus în șoaptă, dar cu bunăvoință, ba chiar cu milă - o milă nesfârșită (subliniez spusele sale):

«Cine să ne judece pe noi? Pe noi, să ne judece? Unde: la... Nürnbergul II, fascist?»

Nu pot uita privirea blajină, înțelegătoare față de slăbiciunile vârstei mentale a celor care îi calomniaseră pe tatăl său și pe mama sa - oameni dreți, cum doar niște părinți pot fi - și pe prietenii și pe colegii și pe tovarășii din câmpul muncii procuraturii-de-stat-și-de-partid din Polonia (aceeași ca în România, ca în Ungaria, ca în Cehoslovacia, ca în Bulgaria, ca în RDG - cu toate fiicele ale Nemuritoarei Gândiri Vâșinskiene), pretinzând în mod incorect, de-a dreptul insultant (antisemit!) că și comuniștii comiseseră crime; că și ei ar trebui judecați și condamnați. Nici vorbă: comuniștii - mai ales evreii comuniști - nu făcuseră așa ceva, lor li se făcuseră tot felul de porcării, totdeauna - cine susține contrariul este un fascist. Și un antisemit - tot nu ridicase tonul...

În disperatul optimism al meu, nădăjduiesc din toată inima că nu vor fi excesiv de mulți evrei ca acel fiu de Părinți Dreți;

Mai sper că vor fi destui care să discute calm, cumpănit, ne-isteric despre **Basarabia**, cheie a înțelegerii **răzbunării** sângeroase, criminale, a românilor pe evrei, *după 22 iunie '41* - pentru fapte - nici azi recunoscute - anterioare: *începând din 28 iunie 1940*, nu mai puțin sângeroase, bestiale și a **pedepsirii** acelor evrei care se puseseră în slujba dușmanilor noștri: rușii;

Despre **Basarabia** cea care, dacă a ajuns ce a ajuns, astăzi: o ruină a ruinelor, un rezervor de sclavi ai celui de al treilea mileniu, un șeptel de carne albă - se datorește în mare măsură muncii neobosite, permanente a bolșevicilor evrei care, începând din 27 martie 1918 și-au sacrificat tinerețea, libertatea, viața pentru cauza recuperării și "întoarcerii ei la sânul Patriei Sovietice", pentru "intrarea în componența URSS".

Paris, 2002-2004

Post-Scriptum 21 martie 2003

*S-a inițiat la Chișinău edificarea unui **Memorial al Pogromului din 1903**. Foarte bine: cinstită să fie memoria evreilor - eterne victime ale eternilor ruși - ei stăpâneau atunci jumătatea orientală a Țării Moldovei, răpită la 1812, de ei botezată : Bessarabia.*

*Unde anume va fi înălțat **Memorialul Pogromului**?*

*Cumva pe locul în care fusese ridicat, în 1942, **Monumentul Unității Naționale sau Turnul Dezrobirii**, operă a arhitectului Octav Doicescu, pe o colină care domina orașul, lângă Ghidighici, însă după doi ani, în 1944, la re-ocuparea Basarabiei, bolșevicii îl dinamitaseră, ștergându-l și din amintiri?;*

*Realizatorul **Memorialului Pogromului din 1903** să fie - ca din întâmplare - fiul (sau nepotul) celui care în 1944 a aruncat în aer **Turnul Dezrobirii**?*

(...)

Post-Scriptum 29 iunie 2003

Cu câteva săptămâni în urmă la București, cineva afirmase că un volum de documente privitoare și la agresiunile evreilor în timpul evacuării din Teritoriile Cedate (28 iunie-3 iulie 1940) ar fi fost trimis la topit de către editor, Augustin Buzura, “în urma intervenției Federației Evreilor”. Alt/cineva (Dorel Dorian) contestase: el, membru al Federației Evreilor, nu avea cunoștință de așa ceva.

*Iată că Aldine (supliment săptămânal al României libere) din 21 iunie 2003 reproduce două pagini de gardă din vol I. (1939-1941) al cărții **Situația evreilor din România** și explică, sub titlul: “Renașterea unei cărți «topite»” povestea-cărții:*

“...în preția lansării ei pe piață, cartea a fost interzisă și dată la topit, din ordinul d-lui Augustin Buzura, directorul Fundației Culturale Române. Motivul: protestul unor așa-ziși istorici evrei, foști profesori de marxism la ‘Ștefan Gheorghiu’” (subl. mea).

*Nici chiar eu nu mersesem atât de departe cu acuzațiile la adresa romancierului maramureșean. Îmi făcusem cunoscute opiniile despre “curajul anticomunist” al lui, din 1990, șocînd lumea-bună-clujeană: I. Vartic, M. Zaciu (deși mai apoi, în **Jurnal I**, 1993 acesta din urmă nu*

se indigna de ceea ce scria el însuși despre “G.” sau/și despre “Gusti”):

[- veninos din fire, îmi amintisem: în vara anului 1972, când îl recomandam (pe Buzura) editurii Gallimard pentru traducerea în franceză - pe lângă Bănulescu și Breban - autorul, prezentat de mine ca... anticomunist, tocmai publicase pe jumătate de pagină din Steaua?, Tribuna? o închinare smerită lui Ceaușescu;

- “după rivoluție” veninosul de mine atrăsese atenția asupra caracterului pur securist al articolului semnat de Buzura în România literară: “Fără violență!” în care răzbăteau guițaturile de moarte ale “membrilor Organului” (vorba maselor largi de victime ale Violenței), temîndu-se de venirea ceasului răsplății și cerșind... nonviolență;

*- am zugrăvit în scris - cu cerneală de venin - (în **Bonifacia**) “Masa lui Gogu de la Casa Scriitorilor”. Vorbesc de Gogu Rădulescu, dezertor din Armata Română, întors din Rusia în 1944, “pe tanc”, devenit unul din cei doi “supraviețuitori” ai întredeavorării ștabilor moscoviți - celălalt: L. Răutu. Tovarășu’ Gogu făcea pe culturalul, își alcătuisse o curte-de-șatră din scriitori extrem de demni și de rezistenți prin cultură, ba chiar excesiv de “anticomuniști” - ca Buzura, Blandiana, Rusan, Zaciu, Dinescu, Manolescu, Dimisenii, Ornea - care îl vizitau cu drag și acasă;*

- am răspândit, în scris, veninul mai multor exilați potrivit căruia în perioada neagră de după 1984, când în țară erau distruse biserici, palate, case de oameni sărmani, când sindicalistii erau internați la nebuni; când erau ruși în bătăi răzvrătiții de la Brașov, scriitorul maramureșean Buzura vizitînd Germania Federală, explica, sfătos și nemților și românilor - mai ales celor de la Europa Liberă:

«Problema noastră, acum, nu e Ceaușescu, nici comunismul - problema noastră, acum: Ungurii care vor să ne ia Ardealul!»;

- am mai arătat (cu gelozie și cu venin) cum, în fruntea Securității Culturale Române, Buzura a pus mîna pe aproape toate publicațiile din Basarabia și sub pretextul: «Eu dau banii!» (din buzunarul cui?), a impus programul Organului în general, al său în particular: din revista Contrafort a făcut o Dilemă bis, destinată a semăna confuzia culturalistă de tip Pleșu în capul și în inima basarabenilor analfabetizați de ruși].

Deci fapta lui Buzura datează din 1994 - stă scris pe pagina de gardă a cărții (topite). Că eu nu am avut cunoștință de ea: de crezut, niciodată n-am fost în secretele (dumne)zeilor de la Securitate - dar să

nu fi aflat Pleșu?, Liiceanu?, Manolescu?, Blandiana? Uricaru?, Adameșteanu?, Mircea Martin (aflat cu întreaga familie în Fundația Securita?), Dinescu? Dimisianca?, Prelipceanu, Denisa Comănescu?

*Ba vor fi aflat - ei și? Câte altele asemenea vor fi aflat la viața lor, dar au tăcut, în virtutea înțelepciunii de veacuri a poporului român: «Fiecare cu “micile-i economii-porcării”»; precum și din tradiție: intelectualul român - de orice sex ar fi - se ocupă de slujba lui, de apartamentul lui, de cartea lui, doamne-fereste să iasă-n față, să apere principiul **carte**, principiul **libertate**...- el supraviețuiește, rezistând... cultural, adică urmărindu-și interesul, nu vreun păcătos de principiu...*

Atunci - în 1994 - a avut loc “Evenimentul cultural”: distrugerea unei cărți capitale pentru comunitatea românească, ținută în ignoranță jumătate de secol în legătură cu propria-i istorie.

Nu cunosc numele componentilor delegației indignate - și nu găsesc nimic inedit în comportamentul evreilor de a impune-menține tăcerea asupra “activităților” lor, însă cu certitudine era prezent la datorie Radu Florian: el fiind, nu doar specialist în istorie, ca orice tov’ prof” de materialism-stalinism dar și ca supraviețuitor al Trenului Morții... Să lipsească tocmai el de la o asemenea “acțiune-de-luptă-împotriva-fașismului-și-antisemitismului-tradițional-românesc”?

Teșu Solomovici: mereu la datorie! El, sentinelă, a... desmințit afirmația “unora”: Federația Evreilor din România ar fi intervenit și ar fi obținut distrugerea volumului de documente. Nu-i adevărat!, Federația nu a făcut niciodată una ca asta - nici cu Eminescu... Imediat după negarea totală a unei astfel de bănuieli Teșu Solomovici a continuat:

“Oricum, documentele acelea erau insuportabil de antisemite”.

Documentele erau insuportabil de antisemite, însă faptele evreilor în Basarabia și în Bucovina nu erau deloc insuportabil de antiromânești!

Carte topită...

*a) în luna mai 1990 Liiceanu mi-a publicat **Culoarea curcubeului, Cutremurul oamenilor**, însă la o zi-două a retras din librării volumul de mărturii despre mișcarea drepturilor omului din 1977, l-a depozitat, iar în 1992 l-a dat la topit. La ordinul-cererea cui? - **nu cumva din proprie inițiativă, de persoană grijulie cu viitoru-și de aur?**);*

*- alt editor: Sorescu - a distrus plumburile romanului meu **Gardă inversă**. Inutil să întreb: «la cererea cui?», fiindcă sânt convins: **nimeni nu-i ceruse lui Sorescu să facă ceea ce, iată, știa el, din moși-strămoși:***

fie să păstreze ceva, fie să câștige ceva (portofoliul de ministru al culturii sub Iliescu nr. 1), cu orice preț;

b) carte nepublicată: **Ușa noastră cea de toate zilele** - la Cartea românească în 1970: Ivasiuc s-a trezit spunând: «sub personajul cutare este, de fapt, Nicolae Ceaușescu, sub cutare: Elena Ceaușescu» - iar confrății - în ordine: Marin Preda, Gafița, Țepeneag, Mircea Ciobanu, deși citiseră manuscrisul, nu îndrăzniseră să-l contrazică (excepție: Geta Dimisianu și Al. Paleologu). Rezultat: cartea “nu a fost aprobată” (nici respinsă!), autorul total interzis, soția și socrul și ei interziși.

Aici nu a intervenit Organul: cenzura, securitatea - ce nevoie să asude Aparatul de Represiune când, într-un Pitești după Pitești românii se reprimau unul pe altul, aici lucrînd și frica-la-scriitorul-român-de azi.

Nu fac parte dintre “creștinii” care dispensează Aparatul de orice responsabilitate, cu diversiunea: «Dac-ar fi știut Ceaușescu ce porcării se fac în numele lui...» - asta este gândirea scurtă, scurtată, a robului din tată-n fiu încercînd să se pună bine cu Stăpânul (chiar și în lipsa lui), dînd întreaga vină pe vechil;

Nu fac parte nici dintre cei înclinați să ierte “micile păcate” ale lui Liiceanu, ale lui Sorescu (distrugerea cărților într-o comunitate ca a noastră, lipsită de cărți) - precum Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Gabriela Adameșteanu, fiindcă nu lor, oltenilor, le distruseseră cărțile cei doi editori olteni - ci unui basarabean ca mine!

Ci dintre pușinii care se întreabă:

Ce fel de “director de opinie” (mai) poate fi scriitorul-editor care distruge cărți: Liiceanu, Sorescu, Buzura? Dar cel care îi apără pe distrugătorii de carte? Fapta anticulturală a lor este rezultatul doctrinei... “rezistența prin cultură”: la ce au folosit Monicăi Lovinescu și lui Virgil Ierunca deceniile petrecute în exil, de unde apărau libertatea, est-ethica?, dacă din 1993 l-au justificat, l-au apărut de “agresiunea victimelor” pe Liiceanu în culturala - ce să mai vorbim de... morala - acțiune de trimitere la topit a unei cărți de mărturii despre anul 1977?;

Ce fel de scriitor, de editor, de intelectual este Augustin Buzura, cel care a trimis la topit o culegere de documente ale istoriei noastre - ocultate, interzise - ca, repet titlul: “**Al doilea Război Mondial/ Situația evreilor din România**”?

Buzura: și el pur produs al “rezistenței-prin-cultură”.

Faptul că “în cele din urmă” și această culegere de documente va ajunge în mâinile cititorului ținut în ignoranță, nu doar de comuniști,

nu doar de masele-largi-de-evrei-indignați, ci de români de-ai noștri (unde mai pui: maramureșean - ca Ivasiuc...) dovedește încă o dată: răul pe care ni-l facem noi înșine, cu mâna noastră (din analfabetism, din lașitate, din idioțenie) - acela este Răul cel Mare.

P.P.S 1 septembrie 2003:

*Volumul **Situația evreilor din România, 1931-1941** a fost, totuși, scos la lumină de editura Țara Noastră.*

*Am folosit cu mare întârziere o parte din documentele conținute :
Între 1944-1989 - 44 ani - ni le-au interzis rușii; între 1989 și 2003 - alți 14 ani - ni le-au interzis evreii...*

...Cu deloc neglijabilul concurs al romancierului maramureșean Augustin Buzura - să ne trăiască! Îl merităm.

P.P.P.S. 11 noiembrie 2003:

Aflu că Augustin Buzura, distrugător al unui volum de documente privind crimele evreilor în România - a primit diploma de Doctor Honoris Causa al Universității din Ierusalim.

*Eu nu m-aș fi lăsat dezonorat: să fiu recompensat, de către evrei, oameni ai Cărții, **pentru că am distrus Carte?** Să fiu sărbătorit de ne-români **pentru că i-am furat, i-am trădat, i-am vândut pe români?***

Nici evreii nu s-au dovedit a fi mai breji: honorînd-causa distrugerii unei cărți, au dovedit:

1) nu (mai) sunt oameni-ai-Cărții;

2) au confirmat că ei, evreii din România cu adevărat protesta-seră în 1994; că în adevăr ceruseră păstrarea tăcerii asupra crimelor lor, pentru a nu fi știrbită Perfecta Minciună Etnică a "Holocaustului Românesc", fabricată la Tel Aviv și la Washington.

Cât despre Doctorul (Honoris Causa) Augustin Buzura... - chiar să nu fi observat nimeni că acea diplomă i-a fost acordată postum?]

Post-Scriptum 7 iulie 2003

*Din **Cartea cărților interzise** editată recent de Victor Frunză la București vedem-citim negrul-pe-alb al ukazului până acum secret al*

culturalizatorilor sovietici; al “Luminătorilor de la Răsărit”, în frunte cu Ana Pauker, I. Chișinevski, L. Răutu, S. Toma, fini cunoscători, nu doar ai limbii, ci și ai literaturii române - și, amănunt extrem de important: capabili să se iscălească, în românește!

La 1 mai 1948 erau interzise “deocamdată doar”... 8.000 titluri.

După **Lista Neagră** emisarii (pe tancuri) ai lui Stalin i-au expulzat din literatură pe: Alecsandri, Alexandrescu, Bălcescu, D. Cantemir, Coșbuc, Eminescu, Filimon, Goga, Hasdeu, Iorga, Ispirescu, P. Istrati, Kogălniceanu, Șincai, Vlahuță...

Listașii Negri ne-au mai interzis:

a) scriitorii originari din Basarabia și din Bucovina de Nord (33 autori, cu 79 titluri), “acei fașiști care, deși cetățeni sovietici, își trădaseră patria, URSS, scriind în mod dușmănos cuvinte ca «Basarabia», «Bucovina»”:

Zamfir Arbore (3 titluri); Alexandru Averescu, g-ral (2 titluri); G. Gh. Bezviconi, (3 t.); Dumitru Bogos; Alexandru Boldur (7 t.); Ion Buzdugan (2 t.); Robert Cahuleanu (Eisenbraun, Ciurunga); Ovidiu Caledoniu; Gheorghe Cardaș; Petre Cazacu (11 t.); Ștefan Ciobanu (7 t.); D. Ciugureanu; Neculai Coban; Victor Crășescu (Șt. Basarabeanu); P. Crihan (2 t.); Sergiu-Victor Cujbă; Leon Donici, (2 t.); Tatiana Gălușcă; Gurie, mitropolit (2 t.); Ion Inculeț; Dimitrie Iov (5 titluri); Gh. Madan (5 t.); Alexei Mateevici; Dumitru Moruzzi (3 t.); Sergiu Matei Nica; C. Negruzzi; Ion Pelivan; Mihail Romașcanu; Al. P. Smochină; N. P. Smochină (10 titluri);

b) autori (13, cu 43 titluri) care scriseseră... - (și) despre Basarabia, Bucovina:

Ion Antonescu, g-ral; Mihai Antonescu (3 t.); Gh. I. Brătianu, (2 t. din totalul de 22 interzise); Teodor Chirileanu; Mihai Eminescu (3 t. din 11 interzise); Onisifor Ghibu (9 t. din 22); Petre Haneș (3 t. din 4); Vasile Haneș (2 t. din 5); Nicolae Iorga (8 t. din 29); Gib I. Mihăiescu; Ion Nistor (6 t. din 28); Gh. Popa Lisseanu (1 t. din 5); Gh. Tătărescu [Bessarabie et Moscou, 1926, Evacuarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord]; Radu Tudoran [Orașul cu fete sărace, Un port la răsărit].

Epurarea cărților din 1948 nu a fost prima, nici ultima. Toți scriitorii de valoare au fost interziși, mai ușor fiind de numit autori care, datorită vânzării de sine și de frate-cititor au fost parțial acceptați. În 1950 nu mai existau în literatura noastră nici Arghezi, nici Bacovia,

nici Barbu, nici Blaga, nici Lovinescu, nici Maiorescu, nici Pillat, nici Rebreanu, nici Stere, nici Vinea - “în schimb” îi aveam pe Neculuță, A. Toma, E. Frunză, Breslașu... Datorită acțiunilor “culturalizatoare” ale kulturalizatornicilor de la Răsărit (de unde ne venea lumina...).

Au urmat “reabilitări” (toate parțiale, ale textelor), dar și “interziceri temporare” - câte o carte a câte unui autor - precum și interziceri definitive ale autorilor “plecați” din țară, fie ca emigranți (în Israel, în RFG), fie ca solicitanți de azil politic.

Mă pot lăuda că am fost primul român care a scris-publicat în Occident despre atacul sovietic asupra cărții românești - în **Ostinato**, în **Ușă...**, în **Gherla**, în **În Cerc**, în **Gardă inversă**, toate scrise în România, între 1965-1975; în cele din exil: **Culoarea curcubeului** (volum de mărturie despre anul 1977, trimis la topit de Liiceanu - nu voi înceta să repet), **Soldatul câinelui**; pe larg în: **Din Calidor**, unde am vorbit de “preludiul basarabean” (1940-1941) al interzicerii, al arderii cărților “fașiste”, imprimate cu “litere burjuiste” (latine); am continuat **Lamentațiile pe Rugul Cărților Arse în Arta reFugii**; în **Astra** (volum în întregime dedicat distrugerii cărților de către ruși prin rusificatorii locali). **Sabina** și **Roman intim** continuă (și încheie) ciclul autobiografic al meu și al Generației Fără Cărți - care a început în România, nu în 1946, prin întâiele ukazuri de “scoatere din circulație a publicațiilor”; nici în 1948, când a fost emisă interdicția a 8.000 titluri “fașiste”, ci în... **28 iunie 1940, după ocuparea prin violență a Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herței.**

Adevărat: cărțile mele înșirate mai sus nu au fost accesibile cititorului român decât începând din 1990 - însă unii ascultători ai postului de radio Europa liberă vor fi aflat câte ceva din/despre ele, începând din 1971.

Cine să fi fost - în Teritoriile Ocupate, din 1940, în România, după 23 august 1944 - alcătuitoarii de **Liste Negre** (de oameni, de cărți)?

Ei, cine! **Listașii Roșii!**

Elogiind munca editorului Victor Frunză, atrag atenția asupra inexactității de la pag. VIII: “...cărți au fost distruse fizic, topite, nu numai între 1944-1948, ci și după aceea, până în 1989” (s. m.).

Nu, dragă Victor Frunză: bravi “anticomuniști”, deveniți rezistenți-prin-cultură (după rivoluție, când mulți viteji s-arată), tot atunci deveniți editori - **au distrus cărți și “după 1989”:**

- Gabriel Liiceanu: a retras, în 1990, din librării volumul meu de memorii despre anul 1977, **Culoarea Curcubeului** și l-a trimis la topit

în 1992, pentru a nu pierde editura Humanitas, moștenită de la Valter (prin Petre) Roman;

- Marin Sorescu: a topit, în 1993, plumburile romanului meu **Gardă inversă**, ca să obțină portofoliul Ministerului Culturii...

- Augustin Buzura: în 1994 a topit volumul I din **Situația evreilor din România, 1939-1941** - ca să nu piardă tronul Fundației Culturale "România-Securității".

Post-Scriptum 4 martie 2004

4 Aprilie 1944

Peste o lună de zile - la 4 aprilie 2004 - se vor împlini 60 ani de la Masacrul din Gara de Nord și Triaj București - victime: în majoritate refugiați din Basarabia, Bucovina de Nord și Herța, adunați în vederea "dispersării în vestul țării"; autori: americanii.

*Nu există familie de basarabean, bucovinean, herțean care să nu aibă doi-trei-patru membri (civili) împușcați de komisarii NKVD, începând din 28 iunie 1940, sau dispăruți fără urmă în Siberia cea de ghiță; și nu există familie de basarabean, de bucovinean de nord, de herțean - ba chiar din nordul Moldovei propriu-zise (de unde românii fugiseră de ruși, începând din martie 1944) care să nu aibă măcar un membru ucis în Bombardamentul American din 4 aprilie al Gării de Nord. Numai că despre autorii masacrului nu se vorbește nici în ziua de azi decât cu mari rețineri, de teamă că vinovații de uciderea a mii și mii de civili ne vor pedepsi, ei - pentru **ne-tăcere**. Fiindcă totdeauna, peste tot călăul a avut idei puține, în schimb, fixe: victima nu trebuie să deschidă gura, nu are voie să se plângă de ceea ce a suferit - altfel riscă să fie tratată de: anticomunism, de antisemitism, de antiamericanism - și să suporte consecințele.*

Și familia mea are mortul ei de la 4 aprilie 1944: Ignat Goma, fratele mai mic al tatei - cel mai-mare, Ion Goma avea să piară, în octombrie același an, de foame și de sete într-un lagăr de "trădători ai Patriei Sovietice" (cumva la Bălți?): prizonieri de război români originari din Basarabia și din Bucovina de Nord capturați după 23 august 1944.

*Despre acestea și despre altele am scris în **Din calidor**, în **Arta Refugii**, în **Astra**, în **Sabina**, în **Roman intim**...*

De cum am fost liberați din Lagărul “de Repatriere în Siberia” de la Sighișoara, la sfârșitul lunii mai 1945, l-am căutat prin Crucea Roșie pe fratele tatei, Ignat. Până în februarie 1967, când a murit tata, nu am primit vreo informație. Știam atât: înainte de 4 aprilie 1944 locuia pe Calea Griviței...

După: nu mai locuia nicăiri.

Acest lucru îl știam de atunci: că nu știm nimic.

*Însă după trecerea a 33 ani, în aprilie-mai 1977 când am fost re-re-re-arestat, am aflat din gura colonelului securist Vasile Gheorghe apoi din a generalului și mai securist Pleșiță că nici nu trebuie să știu, pentru că “**întâmplarea aia**” a fost și rămâne secret de stat!*

Am dedus - atunci; mi s-a confirmat apoi:

*- în acel moment (oricum, între 4 aprilie și 23 august 1944) guvernul Antonescu nu avea interes să-i irite pe americani, acuzându-i de crime împotriva omenirii: trata cu ei, la Cairo, la Stockholm (!) ieșirea țării din război - deci a impus tăcerea asupra **întâmplării**;*

*- de la 23 august 1944 până în martie 1965 guvernul comunist al lui Dej, impus de ruși, chiar de era antiamerican, nu avea interes să vorbească despre **întâmplare**: ar fi trebuit să amintească despre sutele de mii de români (considerați “cetățeni sovietici, trădători de patrie” - sovietică) re-fugiți din calea navei hoardelor rusești;*

*- după martie 1965 Ceaușescu ar fi putut vorbi de **întâmplare**, dacă ar fi fost cu adevărat independent de ruși (în ciuda Războiului Rece, americanii și rușii aveau/au secrete comune de păstrat - printre altele: numărul evreilor lichidați de germani, numărul germanilor, al românilor civili uciși de Aliați...);*

*- după decembrie 1989: cine să aducă vorba despre **întâmplarea** de la 4 aprilie 1944?:*

- Iliescu? - el știa, dar câte altele știa el, însă a tăcut, tace, ca un disciplinat activist comunist (iar de la o vreme, cu obraznicie, pretinde că în decembrie 1989 acționase ca... om al americanilor încă din... 1981!);

- Constantinescu? - cel care se lăuda că este basarabean, fiindcă s-a născut la Tighina (ei și?, cunosc pe cineva pe care maica sa îl născuse într-un avion: înseamnă că este avionean?) - nu știa, nu a știut, nu va ști nimic, nicicând;

- Coposu? - Tatăl Nației îi tratase de... minoritari pe basarabenii și pe bucovinenii veniți în decembrie 1989 să ceară

alipirea la Patria Mamă - de care el (și Măgureanu) nu avea(u) nevoie!;
- istoricul Zoe Petre? - Doamne ferește!, să-și strice
dosarul propriului serviciu de cadre, scriind adevărul istoric - despre
întâmplare? *În apărarea “românofonilor”? Dar unde ne trezim?*

- G. Adameșteanu? G. Liiceanu? - ei sânt niște bieți
olteni, nu se amestecă în treburile interne ale întâmplărilor... Republicii
Moldova!

Câți civili au fost uciși atunci (numai în 4 aprilie, fiindcă
Bucureștiul a fost supus altor raiduri aeriene) de bombele americane?
“Între 5.000 și 25.000”- evantaiul larg vine de la... secretul de stat sub
trei dictaturi...

Crima americanilor - uciderea în masă, a civililor - la 4 aprilie
1944 în Gara de Nord a Bucureștiului - a fost, cronologic, prima din cel
de al doilea război mondial:

- a doua: în februarie 1945: uciderea a cca 630.000 femei, copii,
bătrâni, doar la Leipzig și la Dresda; ca și la București, în 1944, cu toții
erau refugiați din Est;

- în august același an: la Hiroshima și la Nagasaki:
130.000+40.000 - cu toții civili...

Când vor fi - și ei, americanii - judecați la un Nürnberg? Măcar
și-au cerut iertare pentru crima împotriva civililor români uciși în 1944?

Pe când un Memorial al victimelor americanilor (începînd cu
băştinașii indieni masacrați, cu negrii ținuți în sclavie, cu chinezii
lucrînd în condiții de sclavaj - continuînd cu japonezii cetățeni americani
internați în lagăre de concentrare după Pearl Harbour, cu japonezii-
japonezi, cu vietnamezii, cu sârbii, cu somalienii, cu afganii, cu irakienii
- și cu palestinienii, pentru neasistență, chiar complicitate la crimele
israelienilor) - înălțat în fața Capitoliului?

P.S. iunie 2006

“Ambasadorul Taubman și ministrul Atanasiu au inaugurat
„Monumentul Eroilor Americani“ din București (27 mai 2006)

Mihai DIAC

“Ambasadorul SUA la București, Nicholas Taubman și ministrul
Apărării Naționale al României, Teodor Atanasiu, s-au întâlnit ieri
dimineață în Parcul Cișmigiu, pentru a inaugura “Monumentul Eroilor

Americani” din București. Monumentul este dedicat *celor 378 de militari americani care au murit pe teritoriul României în al doilea război mondial* “Monumentul este dovada tăcută, dar permanentă a sacrificiului pe care eroii americani l-au făcut pentru a ne apăra libertatea. Și-au părăsit casele și familiile. Nu s-au mai întors. Astăzi îi onorăm”(subl. mea, P.G.) a declarat Nicholas Taubman. Cu privire la situația din prezent, ambasadorul SUA a amintit că “o amenințare la adresa libertății într-un colț al lumii este o amenințare la adresa libertății pretutindeni” și s-a declarat mândru că militarii români și americani sunt împreună în Afganistan, Irak și Balcanii de vest, pentru “combaterea terorismului și promovarea libertății”.

Iată că “ambasadorul USA” Taubman se ocupă nu doar de interesele Israelului în România, dar și de pura și simpla falsificare a istorie - prin *inversare*:

- cei “378 de militari americani” erau în realitate *aviatori de bombardiere*;

- bombardierele pilotate de aviatorii “*eroii americani*” cum le zice Taubman cu o insolentă egalată doar de minciună, departe de a fi consimțit la... “*sacrificiul pe care l-au făcut pentru a ne apăra liber-tatea*” (carevasăzică: libertatea noastră, a românilor!) ne-au agresat, ne-au atacat mișelește, ne-au incendiat sonde și gări și case, ne-au ucis - mai cu seamă în 4 aprilie 1944 în Gara de Nord din București.

Dar cum îndrăznește ambasadorul american Taubman să prezinte negrul drept alb? Pe când un monument al aviatorilor americani care îi “*liberaseră*” pe vietnamezi?;

Dar cum îi rabdă pământul pe guvernanții României să accepte o asemenea deturnare a adevărului - și a sângelui?

Cum... Dacă au acceptat că ai noștri sunt vinovați de asasinarea a 400.000 de evrei, de ce nu ar ridica din umeri și ar zice că unde merge mia, merge și suta... eroismului aviatorilor angloamericani care atâta ne-au ucis (ca pe unchiul meu, Ignat Goma, fratele mic al tatei, dispărut în molozul Gării de Nord la 4 aprilie 1944), încât... ne-au liberat! Să recunoaștem: nu doar românii de la “conducerea țării” sunt persoane fără cultură, fără morală, fără demnitate, dar și polonezii, dintre care un erou al “Solidarității”, Bronislaw Geremek, pe când era el ministru de externe (să nu uit: și dânsul istoric de meserie...) a mulțumit americanilor că...“salvaseră Polonia de două ori: prima de naziști [când i-au salvat

americani pe polonezi de naziști?, întrebarea mea, de ne-istoric], a doua oară de comuniști” [când, Dumnezeu Mare, i-a salvat America de comuniști? - Polonezii s-au salvat singuri-singurei, ajutați doar de compatriotul lor Wojtyla, Papa Ioan Paul al II-lea!]

Gură spurcată, profetesc:

Tot o otreapă securistă ca V. C. Tudor are să vorbească despre masacrul de la 4 aprilie 1944. El - a mai apărut cauza Basarabiei și Bucovinei (așa cum a făcut-o, dar a făcut-o), în timp ce români-bravi, ne-securiști se scufundau în pământ până la brâu - cu capul în jos - ca să nu se afle că ei ar ști ceva-cumva...

*Să așteptăm, deci ca unul de teapa lui V. C. Tudor să umble în arhivele polițiilor succesive, să ne comunice, el, **adevărul despre 4 aprilie 1944**? Să ne dea, el, lista victimelor bombardamentelor americane? Să confirme el dacă pata-verde-fără-nume (înainte de 1989) din nordul Capitalei și, în recente hărți numită: “4 aprilie” este într-adevăr **locul** în care au fost depozitate (cine propune un alt termen?), după 4 aprilie 1944, resturile umane amestecate cu molozul caselor distruse?*

***Loc** putînd fi numit - și după 60 ani: cimitir?*

Groapă comună?

Groapă de gunoi?

P.P.S.

(din studiul “Prizonieri de război în România” de Alesandru Duțu, Florica Dobre, Andrei Șiperco - Magazin istoric nr. 3 mar. 1997):

“Primul raid aerian asupra României: la 12 iunie 1942; 1 august 1943: un nou asalt asupra zonei petrolifere Ploiești, considerată de W. Churchill ‘rădăcina pivotantă a puterii germane’; de atașatul militar american la Cairo, colonelul Bonner F. Fellers: ‘obiectivul strategic al războiului’. Între 4 aprilie și 19 august 1944, alte atacuri din cadrul ‘Bătăliei Ploieștilor’, pe care generalul N.F. Twining o aprecia ca fiind ‘una din cele mai mari epopei ale celui de-al doilea război mondial’.

“Pierderi considerabile [din partea românilor] (circa 193 miliarde lei, prețurile din 1945), peste 7 500 morți și peste 7 800 răniți. Pierderile anglo-americanilor: 324 avioane doborâte (286 americane și 38 engleze)

și numeroși piloți uciși sau capturați.

“Din 1 156 prizonieri angloamericani aflați în România în august 1944, majoritatea erau americani, oameni foarte tineri, cu o vârstă medie de 22 ani. Considerau România ‘teritoriu ocupat de germani, lipsit de libertate și autonomie politică’, reproșau [României] de ‘a fi furnizat Germaniei *petrolul, oferindu-i astfel un sprijin mai eficace chiar decât colaborarea militară*’. Erau convinși ca la sfârșitul războiului S.U.A. aveau să impună Uniunii Sovietice ‘frontierele Europei de mâine, determinate în lumina principiilor de libertate și democrație’. Considerând ca alianța cu U.R.S.S. convenea Statelor Unite atâta timp cât ‘noi dăm material și ei sânge’, ei apreciau ca eforturile americane aveau să fie dirijate ‘în sensul organizării unor mari confederații care să conducă finalmente la crearea Statelor Unite ale Europei’.

“Impresionați de modul în care erau tratați de către autoritățile românești și de populație, piloții prizonieri au declarat în unanimitate că ‘regretă în mod sincer cele întâmplate’ (victimele omenești), că au avut ordine stricte să bombardeze ‘numai obiective militare’. Altitudinea mare de zbor, instrucția incompleta a unor echipaje, reacția ferma a artileriei antiaeriene și a aviației de vânătoare româno-germane, arătau ei, i-au pus în situații dificile, bombele nemaiputând fi lansate cu precizia cuvenită. Semnificativă este în aceasta privință precizarea piloților englezi: ‘Nu avem de ce să urmărim teroarea în România deoarece aceasta țară nu are posibilitatea să facă altceva decât exact ceea ce face acum. Putem să bombardăm orașele ei zi și noapte; prin aceasta nu se poate spera nici o schimbare politică atâta vreme cât trupele roșii au invadat o mare parte din teritoriul ei și amenință cu invadarea restului. Situația României este din cele mai nenorocite și în Anglia se cunoaște lucrul acesta.’

“Având o îndelungată experiență de zbor, aviatorii britanici erau ‘foarte disciplinați și respectuoși, în contrast cu prizonierii americani, nepătrunși de disciplina militară și foarte degajați în discuțiuni’, după cum consemna un document militar românesc. Ei respectau ‘cu strictețe păstrarea secretului militar’, refuzând, la interogatorii, ‘în cea mai politicoasă formă’ să dea relații cu caracter militar. Cultura lor generală era superioară celei a camarazilor lor americani, cunoscând mai bine problemele specifice românești. *Dar și ei au ignorat pericolul sovietic, apreciind că în momentul în care se va dovedi ca U.R.S.S. va urmări "anexiuni teritoriale și răspândirea comunismului în dauna libertății și*

democrației", se vor lua măsuri. Erau convinși că mai târziu sovieticii 'vor fi siliți să-si retragă trupele' (s.m. P.G.).

“Englezii îi considerau pe americani ‘novici în aviație și amatori în război’. Americanii îi ironizau pe englezi - ‘de ce mai vizați când bombardați, ca tot nu nimeriți nimic?’ (lansaseră bombe la întâmplare, inclusiv cele șase căzute în curtea Regimentului "Mihai Viteazul" din București, în fața dormitoarelor în care fuseseră cazați aviatorii americani). În replică, englezii le spuneau că trecând prin București au văzut ‘vreo 6 000 de bombe americane căzute în alte locuri decât obiectivele cărora le fusesera destinate’.

“Cu tot tragismul unor situații, autoritățile și populația românească au făcut dovada unor sentimente și atitudini la care prizonierii nu se așteptau. Mulți au declarat că după ce oamenii aflau că sunt americani și nu ruși, sătenii încetau ‘orice acțiune de molestare’, i-au ‘așezat la masă, le-au dat să mănânce, să bea, au stat de vorbă cu ei, le-au dat o mică provizie de merinde, după care au anunțat jandarmii și i-au predat’. În mai toate cazurile, prizonierii au rugat ‘să nu fie predați autorităților germane’.

“Prizonierii valizi capturați la 1 august 1943 au fost internați în curtea Seminarului central din București, cei răniți la Spitalul de zona interioara nr. 415 din Sinaia. La 24 septembrie 1943, prizonierii din București au fost transferați în Lagărul de la Timișul de Jos, cazați în două clădiri: vila funcționarilor Primăriei municipiului Brașov (56 locuri) și vila Primăriei orașului Giurgiu (30 locuri). ‘Cazarea - menționează un document al M.St.M. - este asigurată în foarte bune condițiuni și pentru iarnă, toate camerele avînd sobe de teracotă, instalații de baie și closete în interior’.

“Prizonierii au primit solda corespunzătoare gradelor din armata română, dispuneau de popotă (cantină) separată, costul mesei (în limita a 200 lei) fiind reținut din soldă. Suma ramasă disponibilă era folosită de fiecare pentru cumpărături, inclusiv pentru alimente neraționalizate. *Deoarece art. 11 al Convenției de la Geneva nu prevedea acordarea de solde și pentru sub ofiteri și trupa, acestora li s-au alocat sume pentru cele nece-sare, egale cu al ostașilor români. Ulterior, guvernul român a hotărît sa plătească solda și subofițerilor și trupeii și să înființeze și pentru ei o popotă, cheltuind pentru fiecare persoană 120 lei pe zi (s.m. P.G.).*

“În primăvara anului 1944, sporind numărul de prizonieri anglo-americieni, la București a fost înființat Lagărul nr. 14, unde prizonierii cazați, chiar dacă nu s-au bucurat de aceleași condiții ca cei de la Timișul

de Jos, au avut posibilitatea să ‘se întreacă în turnee de bridge, sa monteze un spectacol de estradă și alte mijloace de amuzament’. ‘Ne tratează mai bine ca pe soldații lor’ (Frederich C. Mee). Thomas Fallon își informa familia ca ‘toți băieții sunt foarte recunoscători’ pentru că li se promisese ca în fiecare duminică li se va oficia ‘slujba religioasă catolică’, iar James E. Mann remarcă cum în spitale ‘lumea ne tratează ca și cum am fi de-ai lor’.

“Autoritățile române au făcut ca repatrierea foștilor prizonieri să se facă rapid și în perfectă ordine. Chiar dacă, în vara anului 1944, au trebuit să suporte, alături de întreaga populație a Capitalei, consecințele intensificării bombardamentelor executate de camarazii lor, prizonierii anglo-americani avuseseră ocazia să se convingă de ‘spiritul de umanitate și de sentimentele creștinești cu care au fost întâmpinați’ ”.

Nota autorului: *Din textul de mai sus aflăm că prizonierii americani și englezi care încercaseră să evadeze fuseseră pedepsiți prin trimiterea în Lagărul de prizonieri nr. 1 de la Slobozia-Ialomița...*

*În 1943 tatăl meu, Eufimie Goma era internat acolo, ca “prizonier sovietic” (arestat de NKVD în ianuarie 1941, în Basarabia cedată, deportat în Siberia, în 1942 fusese încorporat cu forța în... Armata Roșie; în ianuarie 1943 luat prizonier de germani, dirijat spre România, ca repatriat, ajunsese în... lagăr (am mai povestit de o sută de ori întâmplarea, am s-o mai povestesc de două sute). Când, după nouă luni (!) a fost liberat, a venit și cu două fotografii făcute în lagăr (reproduse de Andrei Vartic în ediția a II-a din **Din Calidor**, Chișinău, 1993, la paginile 241 și 252): în fotografia de grup, după indicațiile tatei, erau - în afară de ruși: un sârb (de-al lui Tito), un francez și un aviator englez (insul cu ochelari rotunzi, așezat, ultimul din dreapta).*

Bibliografie (selectivă)

- B. P. Hasdeu:** - Talmudul, Tipografia Theodor Vaidescu, 1866
- Mihail Kogălniceanu:** - Opere II (Scrieri istorice, îngrijit de Alexandru Zub) IV/2, IV/4 (Oratorie II, îngrijit de Georgeta Penelea), Ed. Academiei RSR, 1976, 1978, 1980
- Zamfir Arbore** - Basarabia în secolul XIX - București 1898
 - Dicționarul geografic al Basarabiei, București, 1904
 - Rusia țaristă - asupra popoarelor, București 1914
- Dumitru C. Moruzi** - Basarabia și viitorul ei, București, 1905
 - Rușii și Românii, 1906
 - Pribegi în țară răpită, Iași, 1912
 - Înstrăinații, București, 1912
 - Cântece basarabene, Iași, 1912
 - Moartea lui Cain, Piatra-Neamț, 1914
- Alexandru V. Boldur:** - Le témoignage: 1918, Nagard, 1978
 - Istoria Basarabiei, 1937
- Ștefan Ciobanu:** - Cultura românească în Basarabia sub stăpânirea rusă, 1923, Ed. Enciclopedică, Chișinău, 1992
 - Dimitrie Cantemir în Rusia, Cultura Națională, 1925
 - Basarabia, 1926
 - Din istoria mișcării naționale în Basarabia, Chișinău, 1933
 - Începuturile scrisului în limba românească, 1941
- Gh. I. Brătianu:** - La Moldavie et ses frontières, 1941
 - În jurul întemeierii statelor românești, *Ethos*, nr. 2, 1975
 - Marea Neagră.
- N. Constantinescu:** - Nistrul, fluviu românesc, 1941
- Ap. Culea:** - Moldovenii de strajă la Nistru, 1942
- Leon Donici:** - Revoluția rusă, EFCR, 1996
 - Noul seminar, Cultura Națională, 1929
- Eminescu:** - Articole de politică românească, 1941
 - Basarabia, studiu, *Timpul*, în martie 1878
- Onisifor Ghibu:** - Ardealul în Basarabia, 1928, "Ardealul"
 - Trei ani pe frontul basarabean, 1927
- Sever Zotta:** - Despre nobilimea Basarabiei
 - Paul Gore, Chișinău, 1928
- Capit. Aurel J. Gheorghiu:** - Pe drumuri basarabene, Casa Școalelor, 1923
- Pavel Gore:** - Anexarea Basarabiei (1917), Limba noastră, Chișinău, 1992
- Grégoire Gafenco:** - Préliminaires de la guerre à l'Est, Egloff, 1945
- Vasile Harea:** - Basarabia pe drumul unirii, Eminescu, 1995

- Alexandru David:** - Bibliografia lucrărilor privitoare la Basarabia, Chișinău, 1933
- Tipăriturile românești în Basarabia (1812-1918), Chișinău, 1934
 - Contribuții la vechea lirie românească, Chișinău, 1934
- Romulus Cioflec:** - Pe urmele Basarabiei Chișinău, 1992
- Iorga:** - Neamul românesc în Basarabia (II), EFCR, 1997
- Sfaturi pe întuneric I-II, 1940
 - Iudaica, Bucovina, I.E. Torouțiu, 1937
 - Les Roumains au-delà de Dnestr, Paris, J. Gamber, 1925
 - La verité sur... la Bessarabie, Vălenii de M., 1940
- Dimitrie Iov:** - Gospodarul din Orhei, 1942
- Moldova de la Nistru, 1943
- Gh. V. Madan:** - De la noi din Basarabia, 1938
- Răsunete din Basarabia, 1935
- Gheorghe Bezviconi:** - Boierimea Moldovei dintre Prut și Nistru I-II, 1940, 1943
- Cărturarii basarabeni, Chișinău, 1943
 - Profiluri de ieri și de azi
- G. Murgoci:** - La population de la Bessarabie, Paris, 1920
- I. Gh. Năstase :** - Slavi în sec XVIII-lea la Orhei, 1931, C. Rom.
- Ion Nistor:** - Istoria Basarabiei, 1924/ Humanitas, 1991
- Basarabia, pivotul politic al Moldovei vevodale, 1944
 - Localizarea numelui Basarabia în Moldova transpruteană
- Anton Rațiu:** - Românii de la est de Bug, EFCR, 1994
- Mihai Niculescu:** - Amintiri în uniformă, Ed. Cartea pribegiei, 1952
- Mihail Sadoveanu:** - Drumuri basarabene, 1921/ Știința, Chișinău, 1992
- G. Cioranescu, G. Filiti, R. Floresco, D. Ghermani, A. Gorjiu, M. Korne, M. Neculce:** - Aspects des relations russo-roumaines (I), Minard, Paris, 1967
- G. Cioranescu, G. Filiti, M. Korne, A. Missirliu, N. Neculce, A. Suga:** - Aspects des relations soviéto-roumaines (II), Minard, 1971
- G. Cioranescu:** - La russification de la Bessarabie roumaine, 1971
- Anița Nandriș-Cudla:** - 20 ani în Siberia, Humanitas, 1991
- Ion Caraion:** - Insectele tovarășului Hitler, Ed. Ion Dumitru, 1982
- Johann Urwich:** - Fără pașaport prin URSS, 3 vol, Ed. autorului, 1976
- Ion Dumitru:** - Forme de genocid în URSS, Ed. Avdela, 1969
- Anton Moraru:** - Istoria Românilor (manual) Chișinău, 1995
- Nicolae Dima:** - Basarabia și Bucovina în jocul geopolitic al Rusiei,
- Amintiri din închisoare, A.C.R. 1974
- Nicolae Lupan** - Bessarabie, terre roumaine, 1982
- Pământuri românești, 1984
 - Imagini nistrene (2 volume) 1986, 1990

- Alexandru Cristescu, erou și martir, 1987

- Străin la mine acasă 1996

Dumitru Mircescu: - Transhimeria (Prin închisori și lagăre),
Eminescu, 1991

Nicolas Baci: - L'Europe de l'Est... La pensée universale, 1984

Dinu Poștarencu: - O istorie a Basarabiei (date și documente),
Cartier, Chișinău, 1998

- Chișinăul în 1941, ed. Museum

Ioan Silviu Nistor: - Istoria Românilor din Transnistria, Eminescu, 1995

Ana Manole: - Cruciada afgană, Cartea moldovenească, Chișinău, 1991

Stelian Neagoe: - Bătălia pentru Bucovina, Helicon, 1992

Paul Cernovodeanu: - Basarabia, drama unei provincii... Albatros, 1993

Mihail Bruhis: - Rusia, România și Basarabia, Universitas, Chișinău, 1992

Ioan Hudiță: - Jurnal I, Institutul European, 1998

* Colecția revistei *Basarabia*, Chișinău

* Colecția revistei *Catacombes*, Paris

* Colecția revistei *Orizont* (nov. 1944- mart. 1949 - red. Sașa Pană)

* Colecția revistei *Tineretea* (iul. 1945 - ian 1947, dir. G. Nechiti)

* Colecția *Revistei fundațiilor regale*, serie nouă, sept. 1945-dec. 1947

* Colecția revistei *Contemporanul*, 1946-1956

* Colecția revistei *Memoria*

* Colecția revistei *Magazin istoric*

* Colecția revistei *Dialog*, Dietzenbach, periodic coordonat de Ion Solacolu

Matei Gall, Andrei Goldner: - Destine, *Dialog* iul.-dec. 1999

Ion Solacolu: - De la pactul Hitler-Stalin la republica populară,
Dialog, ian.-dec. 2001 - din cuprins:

- **Horia Georgescu:** - A doua răpire a Basarabiei

- O zi lungă

- **Gheorghe Barbul, Horia Georgescu, Dinu Zamfirescu, Ion**

Solacolu: - Opțiuni în politica externă a României, 1939-1944

- **Dan Amedeu Lăzărescu, Andrei Goldner:** - Opțiuni în politica externă

- **Gheorghe Barbul:** - Corespondență cu Ion Solacolu (extrase)

- **Valentina Caraion:** - Amintiri

- **George Tomaziu:** - Figurant de epocă - 1942

- **Matei Gall:** - "Minunea"

- **Andrei Goldner:** Evreii din Ungaria între masacrare și deportare

- **Andrei Goldner:** Soldat în companiile de muncă

- **Ion Caraion:** - Ion Antonescu

Ion Negoîtescu: - Politice 1 (*Dialog*, ian.-iul 2000) și Politice 2 (*Dialog* aug.-
dec. 2000), texte selectate de Ion Solacolu, colecția "Caietele
Ion Negoîtescu"

- Andreas Hillgruber:** - Hitler, König Carol und Marschall Antonescu, Wiesbaden, 1965
- Nicolette Frank:** La Roumanie dans l'engrenage
- Nicole Valéry-Grossu:** - Bénie sois-tu, prison, Plon, Paris 1976
- Sergiu Grossu:** - Derrière le rideau de bambus, Ed. Catacombes, Paris, 1975
- Vania Moiseiev, Catacombes, 1976
 - Les Enfants du Goulag, Ed. France-Empire, Paris, 1979
 - Le calvaire de la Roumanie chrétienne, 1987
 - Îmi bate inima la Bug, ed. Museum, Chișinău, 2000
 - L'Eglise persécutée, L'Age d'Homme, 2002
 - Plaidoyer pour L'Eglise du Silence, Ed. Résiac, 2003
 - Calendarul persecuției religioase în țările comuniste, 2003
 - Calvarul României creștine, Vremea, 2006
- Larissa și Valeriu Turea:** - Cartea Foametei, Chișinău, 1991
- Nistor Chioresanu:** - Morminte vii, Inst. European, 1991
- Ștefan. I. Davidescu:** - Călăuză prin infern, I și II Dacia, 2002, 2003
- Valeriu-Florin Dobrinescu, Ion Constantin:** - Basarabia în anii celui de al doilea război mondial, Institutul European, 1995
- Ioan Scurtu, Constantin Hlihor:** - Anul 1940, Drama românilor dintre Prut și Nistru, Ed. Acad. Militare, 1992
- Valeriu Florin Dobrinescu:** - Bătălia pentru Basarabia, Junimea, 1991
- Ion Constantin:** - România, marile puteri și problema Basarabiei, Ed. Enciclopedică, 1995
- Florin Constantiniu, Ilie Schipor:** - Trecerea Nistrului, Albatros, 1995
- Florin Constantiniu:** - O istorie sinceră..., Univers enciclopedic, 1997
- Florin Constantiniu:** - P.C.R., Pătrășcanu și Transilvania (1945-1946), Ed. Enciclopedică 2001
- Lidia Brâncănu, Adina Berciu-Drăghicescu:** - Basarabienii și Bucovinenii, între drept internațional și dictat, Șansa, 1995
- Doru Mihăiescu:** - La Bucovine et la Bessarabie, EFCR 1998
- Mihail Gr. Romașcanu:** - Tezaurul român de la Moscova, Globus (fără an)
- Flori Stănescu, Dragoș Zamfirescu:** - Ocupația sovietică în România (documente), Vremea, 1998
- Mircea Stănescu:** - Goma și „legea tăcerii”, Recenzie a cărții Săptămîna roșie 28 iunie-3 iulie 1940 sau Basarabia și evreii de Paul Goma, Editura Museum, Chisinau, 2003, 91 p., în „Aldine”, supliment al cotidianului „România liberă”, nr. 371, 21 iunie 2003, p. 4.
- Un caz recent Cercetarea exterminării evreilor și acuza de „antisemitism”, studiu-anexa la Paul Goma, Săptămîna Rosie 28 iunie – 3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii, București, Editura Vremea XXI, 2004, pp. 307-338.

- Tribulațiile lui Laszlo Alexandru fața cu „antisemitismul”, „Jurnalul literar”, serie noua, an XV, nr. 21-24, p. 4.
- Represiunea comunistă împotriva culturii. Studiu de caz: Paul Goma, în comunicări prezentate la Simpozionul „Fenomenul Pitesti – reeducarea prin tortura”, Pitesti, 2006, pp. 299-309

Alesandru Duțu, Florica Dobre: - Eroii români pe frontul de Răsărit (vol I), Eminescu, 1995

Boris Buzilă: - Din istoria vieții bisericești din Basarabia, EFCR, 1998

Haș. Z. Lavi: - Moscova nu crede în lacrimi (închisoarea cea mare), Ierusalim, 1972

Radu Lecca: - Eu i-am salvat pe evreii din România, Roza Vânturilor, 1994

Matatias Carp: - Cartea neagră - suferințele evreilor din România 1940-1944, 3 volume, Diogene, București, 1996

Andrei Oișteanu: - Imaginea evreului în cultura română, Humanitas, 2001

*** - Basarabia în Gulag (18 mărturii), Ed. Uniunii Scriitorilor, Chișinău, 1995

Ioan Sceastlivâi: - Exilat în Komi, Inst. European, 1993

Leonid V. Catanchin: - Viața de rezistență, Ed. Nirvana (fără an)

Dumitru Moldovanu: - Haiducul Tobultoc, Cartea moldovenească, Chișinău, 1989

Gleb Drăgan: - Deportații - tragedii basarabene, Albastros, 1992

Valentina Ursu: - Râul de sânge, Biblioteca Basarabia, Chișinău, 1993

Vadim Ștefan Pirogan: - Cu gândul la tine, Basarabia mea, Ed. Asachi, Chișinău, 1995

Anca Florea: - Înapoii, în Basarabia, Cartea românească, 1994

Georgeta Adam, Ioan Adam: - Bat clopotele pentru Basarabia, Ed. Eminescu, 1995

Ana Selejan: - Trădarea intelectualilor, vol. I, Transpres, Sibiu, 1992

“ - ” - Reeducare și prigoană, vol. II; Thausib, 1993

Mihai Prepeliță: - Din Gulagul Românilor, Ed Cârlova, 1998

Petru Bunacalea, Andrei Calcea: - Osândiți la nemurire, Presa, Chișinău, 1999

Ileana Toma: - Coloana, Ed. Semne '94, 2000

“ - ” : - Părintele Alexie, Preotul lui Dumnezeu, Ed. Bizantină, 2002

*** : - Holocaust în România, Ed. Kogaion, 2002

Neagu Cosma: - Cupola, Ed. Globus, 1994

Sorin Preda: - Cornel Dumitrescu, românul care a salvat de la moarte 3.600 evrei, în *Acasă* din 11.03. 2003

Liviu Papuc: - “Lebăda Basarabiei și cântecul său”, în *Convorbiri literare*, 9/2003

- Victor Frunză:** - Destinul unui condamnat la moarte: PamfilȘeicaru, EVF, 2001
- *** : - Cartea cărților interzise, Ed. Victor Frunză, 2003
- Iurie Colesnic:** - Basarabia necunoscută, 5 vol., 1993-2004, Museum
- Generația Unirii, Fundația Culturală Română, 2004
 - Mi-i dor să vă spun, Museum, 2004
- Alesandru Duțu, Constantin Botoran:** - Situația evreilor din România, Vol I (1939-1941), partea întâi, Ed. Țara Noastră, 2003
- Elena Postică, Maria Praporșcic, Vera Stăvilă:** - Cartea Memoriei, catalog al victimelor totalitarismului comunist; vol. I: 1999, vol. II: 2001, vol. III: 2003, Știința Chișinău
- Alexe Rău** (și colaboratorii): - Basarabeni în lume, vol I și II, Chișinău, 2002
- M. Zaci, M. Papahagi, A. Sasu:** - Dicționarul esențial al scriitorilor români, Albatros, 2000
- Constantin Mustață:** - Dialoguri cu Raoul Șorban, Ed. Anotimp, 2002
- Florin Manolescu:** - Enciclopedia exilului literar românesc, 1945-1989, Compania, 2003
- Mircea Stănescu:** - Organismele politice românești (1948-1965), Vremea, 2003
- Raymond Aron:** - Démocratie et totalitarisme, Gallimard, 1965
- L'Opium des intellectuels, Calman-Lévy, 1955
- Alain Besançon:** - La falsification du bien, Julliard, 1984
- Les origines intellectuelles du léninisme, Calman-Lévy, 1977
- Anton Ciliga:** The Russia Enigma, Ink-Links, 1979
- Milovan Djilas:** - Conversations avec Staline, Gallimard, 1971
- Robert Conquest:** - La Grande Terreur le purges staliniennes des année trente, précède de: Sanglante moissons: la collectivisation des terres en URSS Laffont, 1995 (trad. nouă)
- Staline, Odille Jacob, 1993
 - Le féroce XX-e siècle, Ed. des Syrtes, 2001
- Esther Benbassa:** - Histoire de Juifs de France, Seuil, 1997
- Juifs des Balkans, La Découverte, 1993
- Jean-Cristophe Attias:** - Le commentaire biblique, Cerf, 1998
- Jean-Cristophe Attias, Esther Benbassa:** - Israël Imaginaire, Flammarion, 1998
- Alexandre Soljénitsyne:** - Deux siècles ensemble, 2 vol., Fayard, 2002
- Norman G. Finkelstein:** - L'industrie de l'Holocauste - réflexions sur l'exploitation de la souffrance des Juifs (traducere din engleză, postfață de Ronny Braumann), La fabrique éditions, Paris, 2001
- François Furet:** - Le Passé d'une illusion, Robert Laffont, 1995
- Giovanni Gentile:** - Origini e dottrina del fascismo, Roma, 1934
- Brigitte Hamann:** - La Vienne d'Hitler, Ed. Des Syrtes, 2001

Arthur Koestler: - La corde raide, 1978

- Le Zéro et l'Infini, 1991

Nadejda Mandelstam: Contre toute espoir, Gallimard, 1975

Avraham B. Yehoshua: - Voyage vers l'an mil, Calmann-Lévy, 1998

George Orwell: - 1984

- La Ferme des animaux, 1981

- Essais, articles, 1995-98

- Hommage à la Catalogne, 1982

Richard Pipes: - La révolution russe, PUF, 1993

- Russia under the Bolchevik Regime, Knopf, 1993

Jean Daniel: La Prison juive, Odile Jacob, 2003

M. Cazacu, N. Trifon: - Moldavie (...) et Notes sur les Aroumains, Acratie, 1993

Gheorghe I. Bodea, Vasile T. Suci: - Moisei, revista Vatra, 1982

Mihaela Sitariu: Oaza de libertate - Timișoara, 30 octombrie 1956, Polirom, 2004

Cornel Dan Niculae: Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii, Bux, 2003

Sașa Pană: - Pentru libertate, Orizont, 1945

Aurel Baranga - Ninge peste Ucraina, 1945, / Bal la Făgădău, 1946

Sergiu Dan: - Unde începe noaptea, 1945

Mihail Sadoveanu: - Lumina vine de la răsărit, 1945

Maria Banuș: - Bucurie, 1949/, Despre pământ, 1954/ Ție-ți vorbesc, Americă!/ Se-arată lumea, 1956 / La porțile raiului, 1957

Ov. S. Crohmălniceanu: - Cronici și articole, 1953, / Despre originalitate, 1955, /Cronici literare, 1957 / Pentru realismul socialist, 1960, / Istoria literaturii române între cele două războaie (curs), 1964, /Amintiri deghizate

Mihai Beniuc: - Un om așteaptă Răsăritul, 1946,/Cântec pentru tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, 1951, / Steaguri, 1951, /Despre poezie, 1953, / În frunte, comuniștii, 1954, / Mărul de lângă drum, 1954, / Partidul m-a-nvățat, 1954,/ Pe muchie de cuțit, 1959

M. Davidoglu: - Omul din Ceatal, / Minerii, / Cetatea de foc...

Paul Georgescu: - Încercări critice, 1957 / Părerii literare, 1964, / Polivalența necesară

Ion Vitner: - Pasiunea lui Pavel Korceaghin, 1946/ Firul Ariadnei, 1957/

Meridiane literare, /Influența clasei muncitoare în opera lui Eminescu și Caragiale/ Viața și opera lui Th. Neculuță, 1950

Petru Dumitriu: - Dușmănie, 1948,/ Bijuterii de familie, 1949,/ Noaptea din iunie, 1950, / Drum fără pulbere, 1951,/ Vânătoare de lupi,/ Pasărea furtunii, 1954, / Pentru demnitatea și fericirea oamenilor (note de

călătorie în URSS), 1954, / Noi și neobarbarii, 1957, / L'Extrême Occident, 1964

Marcel Breslașu: - Poeme pentru gazeta de perete, 1948,/ Grivița Roșie, 1949, / În târg la Iași, 1917

Dan Deșliu: - Lazăr de la Rusca,/ Goarnele inimii, / Poezii,/În numele vieții, 1949

A. Toma: - Cântul vieții, 1949

Nicolae Manolescu, Dumitru Micu: - Literatura română azi. 1944-1964, 1965

Camil Petrescu: Bălcescu, 1949, /Un om între oameni, 1953

Nina Cassian: La scara 1/1, 1948, /An viu, nouă sute șaptesprezece, 1949/ Tinerețe, 1953, /Florile patriei, 1954, /Versuri,1955,/ Dialogul vântului, 1957

Dorel Dorian: - N-au înflorit încă merii, 1955,/ Dacă vei fi întrebat, 1960

A. G. Vaida: Scînteii în beznă, 1950, /Clocote, 1954

Haralamb Zincă: - Primăvara, 1950,/ Cazul R 16, 1953,/ Jurnal de front, 1954/

Eugen Frunză: - Zile slăvite, 1950, /Față-n față,1954,/Vă chem, 1955

Vladimir Colin: - Soarele răsare în deltă, 1951

Silvian Iosifescu: - Caragiale, 1951,/ Probleme și opere contemporane, 1954

Radu Cosașu: - Slăvim Republica Populară Română, 1952, / Lumină!, 1960

Dumitru Mircea: - Piine albă, 1952

I. Ludo: - Stare de asediu, /Corsetul, 1955

Traian Șelmaru: - Pe drumul culturii noi, 1952

Florin Mugur: - Cîntecul lui Philipp Müller, 1952

Titus Popovici: - Mecanicul și alți oameni de azi, 1951,/ Străinul,1955, / Setea, 1958,/ Cuba, teritoriu liber al Americii, 1962,/ Puterea și adevărul, 1973

V. Em. Galan: - Bărăgan, 1954

Eugen Jebeleanu: - Ceea ce nu se uită, 1945,/ Scutul păcii, 1949,/ Poeme de pace și de luptă, 1950,/ Surîsul Hiroșimei, 1958

S. Șpitalnik: Evrei Moldovî (în limba rusă) - prezența lor în secolul al XX-lea în cultură, știință, economie; Biblioteca municipală "Hasdeu", Biblioteca evreiască "Manger", Joint - Chișinău, 2000

St. Rădulescu-Zoner, D. Bușe, B. Marinescu: Instaurarea totalitarismului în România editura Cavalioti, 1995)

Sabin Manuilă și Dr. W. Filderman: Populația evreească din România New York, 1958 (lucrare prezentată la Congresul Institutului Internațional de Statistică, Stockholm 8-16 august 1957).

Alexandru Moraru: - Cadrele bolșevice

Pavel Moraru: - Un Katyn românesc

Alexei Vakulovski - Trei mărturii din timpul foametei, Tiuk.

Nota (1 ianuarie 2008): Bibliografia nu a fost actualizată.

S U M A R:

Nota autorului -	5
Întrebări...-	78
Și câteva răspunsuri -	12
Atacul sionist de după căderea Zidului Berlinului -	14
Interludiu istoric - Mihail Kogălniceanu -	65
O hartă din cuvinte -	81
Scurtă istorie a “Basarabiei” -	95
La început a fost antiromânismul -	102
O istorie de tip sovietic -	121
Falsificarea istoriei -	147
Un an ocultat -	157
Un martor: Gr. Vindeleanu -	253
Când ai crescut în cultul eternei victime inocente... -	259
Martiriul Basarabiei și al Bucovinei de Nord -	275
Martiriul după martie 1944 -	323
Ion Antonescu: înger sau demon? -	350
Termeni. Nume, pseudonume; pseudonime -	369
Cine să ne judece pe noi? -	380
P.S. 21 martie 2003 -	383
P.S. 29 iunie 2003 -	383
P.S. 7 iulie 2003 -	388
P.S. 4 martie 2004 -	390
P.S. iunie 2006 -	399
Bibliografie -	459

PAUL GOMA:

B I O - B I B L I O G R A F I E

1909

– 20 ianuarie: se naște, în satul Ciocâlteni, județul Orhei, Basarabia, atunci, Rusia, Eufimie, al doilea fiu al Nataliei și al lui Chirilă Goma (soldat în armata rusă, mort pe front în 1914/1915, în Galiția, la Kut, Pinsk). Fratele mare: Ion, n. 1907, țaran, mort în prizonierat la Ruși, în toamna anului 1944; fratele mic, Ignat, n. 1912, violonist, dispărut la București, în 4 aprilie 1944, în bombardamentul american.

– 14 iulie: se naște, în satul Chiștelnița, județul Orhei, Maria, fiica Nadejdei Cuza și a lui Toader Popescu (fratele mic al său, Niculae, n. 1911, refugiat și el în martie 1944, în 1945 a fost “repatriat în URSS” în mai 1945; a murit în satul natal, în 1988).

1917

- 21 noiembrie: Basarabia își proclamă autonomia teritorială;
- 2 decembrie: Basarabia se proclamă republică democratică;
- 7 decembrie: Basarabia își alege întâiul guvern;

1918

- 24 ianuarie: Basarabia se proclamă republică independentă;
- 27 martie: Sfatul Țării votează Unirea cu România – în anume condiții. Nici una dintre acestea (autonomie provincială, administrativă, drepturile minorităților, reforma agrară etc.) nu va fi respectată de București.

1922 ?-1923 ?

- Maria Popescu intră la Școala Normală de la Chișinău; Eufimie Goma intră ca bursier, orfan de război la Școala Normală din Orhei.

1928 ?- 1929 ?

- După 6 ani de studii, Maria și Eufimie devin învățători. Se cunosc la balurile satești; în primii 2-3 ani de învățământ funcționează în școli (și sate) diferite.

1930 ?- 1931 ?

- Maria Popescu și Eufimie Goma se căsătoresc și sunt numiți împreună în satul (cătunul) Mana, comuna Vatici, județul Orhei (vezi **Din Calidor - o copilărie basarabeană**).

1933

– Se naște primul copil al soților Goma: Petre. Moare înainte de a împlini un an.

1935

– *2 octombrie*: (orele 2 de dimineață); se naște – în cătunul Mana, comuna Vatici, județul Orhei – al doilea fiu al soților Goma: Paul.

1940

– *28 iunie*: Basarabia este cedată rușilor, fără împotrivire. Familia Goma pornește în refugiu prea târziu, este întoarsă din drum, înainte de a ajunge la Prut (vezi: **Gardă inversă, Soldatul câinelui, Bonifacia, Din Calidor, Arta reFugii, Astra, Sabina, Roman-intim, Ostinato, Ușa..., În Cerc...**).

1941

– *13 ianuarie*: învățătorul Eufimie Goma este ridicat de agenții NKVD și „dus”; restul cărților – românești – sunt arse în curtea școlii (vezi **Din Calidor, Arta reFugii**). Familia nu află nici motivul ridicării, nici durata condamnării – știe că „tata a fost dus în Siberia”.

– *23 – iunie*: primele semne că „Vin Români!”

– *14 iulie* : **Au venit Români !** - frontul ajunge la Mana (vezi **Din Calidor**).

– *15 iulie*: Basarabeni și Bucovinenii sunt eliberați.

– *iulie - octombrie*: mama lui P.G. (ca mii de basarabence) își caută bărbatul. Nu-l găsește. Află că ar fi murit „rupt de o bombă” la Balta – un târg nod de cale ferată în Ucraina, unde era un uriaș lagăr de triere a deținuților – lagăr lichidat de Sovietici (în sensul că au fost lichidați deținuții), înainte de retragere (vezi **Din Calidor**).

– *octombrie*: considerat mort, lui Eufimie Goma i se face mormânt în cimitirul satului, lângă al fiului său Petrică.

1942

– *septembrie*: Paul începe să frecventeze școala primară, intrând în clasa I – cu Domnișoara Tuza (vezi: **Din Calidor**).

– *1943 – ianuarie? februarie?*: sosește la Mana, pe adresa Mariei Goma o carte poștală tip, de la Lagărul de prizonieri sovietici nr. 1 din Slobozia, Ialomița: expeditorul dă știre că... deportatul la Siberia, de către ruși, este acum prizonier-de-război (!) la Români – iar nevasta să adune acte, fotografii, mărturii din sat, de la Inspectoratul Școlar, din satul natal că el este cu adevărat Goma Eufimie, român și învățător, arestat de Rușii bolșevici, nu rus și prizonier la Români... (Vezi: **Din Calidor**).

– *ianuarie - octombrie*: mama și bunica dinspre tată ale lui P.G. fac multe drumuri la Slobozia-Ialomița, ca să limpezească situația „prizonierului sovietic

la români”.

– *octombrie*: în sfârșit, Eufimie Goma este liberat din lagăr și, deși reîncadrat în învățământ, este obligat să se prezinte săptămânal la postul de jandarmi – (vezi **Din Calidor**).

1944

– *martie*: refugiul în Transilvania: întâi la Sibiu, într-un Centru de Refugiu (sau: de Refugiați; sau poate: de Refugiere), apoi în satul Gusu județul Sibiu, unde părinții fuseseră repartizați ca învățători.

– *4 aprilie*: Anglo-Americanii bombardează Bucureștiul și (din nou) Ploieștiul. La București moare (dispare) unchiul Ignat; tatăl aflat în tren, cu grosul bagajelor, prins de bombardament la Buda, lângă Ploiești pierde totul (vezi **Din Calidor, Arta reFugii, Astra, Sabina**).

– *19? 20? august*: Eufimie Goma primește ordin-de-chemare. Se duce – la Sibiu – însă ... intervine:

– *23 august (1944)*: panică printre basarabeni și bucovineni: „schimbarea armelor” îi amenință, nu doar dinspre Ruși – care vin – ci și dinspre Ardelenii localnici, simpatizanți ai Rușilor (care or să ia Ardealul de Nord de la Unguri și or să li-l deie lor).

*Din 12 septembrie (1944), când, la Moscova, Românii au semnat Armistițiul – iar în România s-a constituit Comisia Aliată de Control (în realitate, doar rusească), „refugiații” se... refugiază și mai spre Apus, cât ține războiul apoi se ascund, pe-loc: ca să nu fie „repatriați în țara Rușilor – (vezi **Arta reFugii, Astra, Sabina, Roman-intim**). Pentru Basarabeni și Bucovineni persecuțiile comunisto-rusești au început în 28 iunie 1940 – și nu s-au terminat nici în momentul de față.*

– *octombrie*: familia Goma se mută (ca să-și piardă urma ...) din Gusu, Sibiu, în Buia, Târnava, Mare.

– *octombrie-decembrie*: familia Goma se ascunde prin păduri, de fiecare dată când „Comisia ceea” se apropie amenințător (vezi **Arta reFugii, Astra, Sabina**).

1945

– *ianuarie, 13* (vezi aceeași dată – însă în 1941): familia Goma este „prinsă” (în termeni tehnici: capturată) – nu de jandarmi, nu de Rușii ocupanți, ci de ciobani (mioritismul ce este el dacă nu mitul vânzării-uciderii-de-frate...?). Este „condusă” de jandarmi la Sighișoara, în „Centrul de Repatriere” în fapt: Lagăr în vederea Deportării Basarabenilor și a Bucovinenilor livrați de Români Rușilor (vezi **Soldatul câinelui, Arta reFugii, Gardă inversă...**)

– *ianuarie* – mai: în Lagărul de la Sighișoara, tatăl lui P. G. face acte false pentru familia sa și pentru alte familii. Niculae Popescu, fratele mamei, nu acceptă să prezinte Comisiei (Aliate!) acte false – este, pe loc, „repatriat în Siberia”.

(4 februarie 1945: la Yalta, conferința „în urma căreia am fost vânduți Rusiei” ...Până să ne vândă Churchill lui Stalin – celebrul bilețel cu procentele – ne vînduseră Românii pe noi, Basarabenii și Bucovinenii și încă de două ori: întâia oară în 26-28 iunie 1940, când ne-au... doar cedat teritoriul; a doua oară, după 23 august 1944, când ne-au vînat, ne-au prins și ne-au dat-legați Rușilor; cât despre „vînzarea de la Yalta” ea nu exista: în momentul în care se desfășura vînzarea-cu-pricina – „90%: Rușilor” – România era ocupată *în totalitate, încă din 25 octombrie '44*, adică de patru luni de zile; nu numai noi, *refugiații-în-proprie-țară* am fi fost bucuroși să ne găsim, în sfârșit, adăpost în... restul de 10% rămas liber, dar și Românii ardeleni cei care, de prin '48-'49, când, în sfârșit, au deschis ochii, căutau acel „Zece la Sută” – și nu l-au găsit; nici în ziua de azi).

– *mai-iunie* (deci, binișor după încheierea războiului): familia Goma, cu hîrtii (false) de... nerepatriabili (în țara Rusului), se întorc „acasă”, în satul Buia, Târnava Mare.

– *vara*: începutul secetei-din-Moldova

– *toamna* (și, din acest moment, până după moartea lui Stalin, în 1953): „nerepatriabilii” sunt convocați la Sighișoara, pentru a fi întrebați dacă nu s-au răzgîndit, ca să se ducă, în sfârșit, „în țara lor, Marea Uniune Sovietică” (întrebările nu erau puse de Ruși, în rusește, ci de Români - în românește: advocați ardeleni, țărăniști - ei lucrau cu sîrg la prefecturi, mai ales în Comisia “Aliată” de Control). În ciuda hăituielilor, a convocărilor, Basarabenii preferau să rămână „străini în propria-le țară”, decât să fie... repatriați în Siberia.

1946

– *septembrie*: P. G. intră, prin concurs, ca elev bursier, la Școala Normală „Andrei Șaguna” din Sibiu (vezi **Arta reFugii**).

1948

– *vara*: se anunță printre alte nenorociri reforma învățămîntului.

– *septembrie*: P.G. se trezește elev în clasa a... VII-a de „Ciclul Doi” – la Gimnaziul din Șeica Mare, județul Târnava Mare.

– *octombrie? noiembrie?*: „epurarea” cărților din biblioteca școlii de la Șeica Mare (vezi **Arta reFugii, Astra, Sabina, Roman-intim**).

1949

– *ianuarie 13* (vezi și 13 ianuarie 1941; și 13 ianuarie 1945): mama și tatăl lui P. G. împreună cu majoritatea locuitorilor adulți din satul Buia, Târnava Mare sunt „ridicați și duși” – nu se știe unde. P.G. îi caută la Sibiu, la Alba Iulia, la Sighișoara - află că sunt închiși la Securitatea – nou înființată – de la Mediaș. După câteva săptămâni ceilalți arestați sunt eliberați, rămân „suspecții”, „periculoșii” – printre ei, soții Goma. Mama este liberată la sfârșitul lunii mai, tatăl: ultimul, în august. În acest timp P.G. “locuiește” în gări și la poarta Securității

din Mediaș (vezi **Ostinato, În Cerc, Gherla, Gardă inversă, Patimile după Pitești, Bonifacia, Arta reFugii, Astra, Sabina, Roman-intim** – adică în aproape toate cărțile).

– *septembrie*: P. G. intră prin concurs elev bursier în clasa a VIII-a a Liceului „Gheorghe Lazăr” din Sibiu.

– *octombrie*: „descopere” biblioteca Astra (vezi **Astra, Sabina, Roman-intim...**)

– *decembrie*: asistă la „închiderea” bibliotecii „în vederea inventarului” (în fapt, a epurării – a doua).

1952

– *mai*: P. G., elev în clasa a X-a, este „convocat” la ”Securitatea din Sibiu și „reținut” opt zile. Motive: A vorbit, în clasă, despre partizani și, culmea!, ține un jurnal-intim... codificat...

– *septembrie-octombrie*: întors din vacanță, află că fusese exmatriculat din toate școlile din țară; face o încercare la Liceul din Sighișoara: după o săptămână este invitat să plece. La Brașov nu este primit; este primit, în schimb, la Liceul „Negru Vodă” din Făgăraș.

1953

– *martie*: crapă Stalin. Speranțe...

– *iunie-august*: absolvă liceul. Încearcă să dea examen de admitere la Institutul de Cinematografie (!). Este eliminat din prima fază.

– *septembrie*: cere să fie încadrat în învățământ. I se propune să fie „instructor superior de pionieri”. Acceptă. Întâi la Școala elementară din comuna Dacia, raionul Rupea, apoi în orașul Rupea – la liceu...

1954

– *august*: dă examen(e) de admitere, simultan, la Universitatea București (Filologie, română) și la nou-înființatul Institut de literatură și critică literară „Mihai Eminescu”, înlocuind fosta „Școală” cu același nume – zisă și Fabrica de Scriitori. Reușește și colo și colo. Alege... Fabrica.

1955

– *vara*: Institutul (autonom) este transformat în „secție” și translat la Universitate.

– *toamna*: conflicte la seminarii, cursuri, cu profesorii: Radu Florian, Tamara Gane, Mihai Gafița, T. G. Maiorescu, A. Hoajă, Mihai Novicov, G. Macovescu, Iorgu Iordan.

1956

– *iunie*: P. G. este „judecat” la rectoratul Universității. Acuzatori: Iorgu Iordan, Al. Graur, Ion Coteanu, L. Tismăneanu, Radu Florian, M. Novicov –

precum și „doi tovarăși necunoscuți, în civil, de la Securitate”... Acuzați erau și studenții Aurel Covaci și Vasile Albu dar, spre surprinderea lui P. G., colegii de an, de grupă, de cămin, de... bancă a acuzaților trecuseră în tabăra cealaltă, a acuzatorilor...

Capete de acuzare:

a) P. G. afirmase, la seminarul de marxism, că războiul declarat de URSS Finlandei în 1939, era – potrivit materialismului-istoric – „război injust”; „de agresiune”;

b) afirmase că „Moldovenii” (din „RSS Moldovenească”) sunt români; că „limba moldovenească” este o invenție („Sovieticii le-au impus Basarabenilor o limbă care nu există”), locuitorii vorbind limba română – care limbă (română) este o limbă de origine latină (cum susține, de pildă, acad. sovietic Șîșmariov) și nu o limbă-slavă – cum, de pildă susține acad. român Graur;

c) pretinsese că sistemul de cote este descurajant (!), iar colectivizarea agriculturii o eroare (?) economică;

d) afirmase că trupele sovietice din România sunt trupe de ocupație;

e) susținuse că limba rusă nu trebuie să fie obligatorie – etc. etc.

„Procesul” a durat vreo trei ore (acad. Graur, leșinat, a fost transportat undeva).

De semnalat suprealismul situațiunii: Colegii (de boxă) A. Covaci și V. Albu, din „complici” se prefăcuseră în martori-ai-acuzării; în schimb Mihai Novicov, pornit la drum ca acuzator-șef, „pe parcurs” a devenit... avocat al apărării – oricum, el a rostit fraza determinantă: «Tavarișci! Iel, Guoma, spri diasibiri di alt’ riacțianari nicinstiț’, iel ieste un riacțianar cinstit – ieu cam atâta am avu’ di spus...» (vezi **Justa**). Astfel apărat (de însuși politrucul Institutului!), P. G. nu a fost arestat pe loc – cum ceruse acad. Iorgu Iordan, susținut de membrul corespondent Ion Coteanu; nici măcar exmatriculat – cum sugeraseră în cor L. Tismăneanu și Radu Florian...

Mihai Novicov a promis că se va ocupa el, „îndiaproapi” de... „Cazul Goma” – atunci a luat naștere “cazul” cu pricina.

– *august*: ca orice student, P. G. își face „convocarea” militară de o lună la Cilibia. Acolo aude că, la Poznan, s-ar fi întâmplat ceva.

Se întâmplase: Budapesta-Octombrie începuse în August la Poznan.

– *septembrie*: P. G. scrie, în continuare, la „romanul” intitulat „Durerile facerii” (!), din care citise fragmente la „seminariile de creație” („clasa de proză”, condusă de Gafița).

– *22-23 octombrie*: izbucnește *Revoluția Maghiară*.

– *5 noiembrie*: proiectata manifestație a studenților nu mai are loc: Securitatea îi culesese pe organizatori cu două-trei zile înainte, iar în acea zi ocupase Piața Universității cu camioane, cu securiști în civil, cu armată – și mai ales cu „Brigăzi muncitorești” – clasă muncitoare îmbrăcată în pufăici noi-nouțe, înarmată cu lanțuri de bicicletă, tuburi de plumb și ciomege scurte – aceștia fiind, ca să zicem așa, părinții (sau chiar bunicii, de ce nu!) Minerilor

Români din 1990 și din 1991. P. G. n-a aflat de manifestație decât cu două-trei zile mai târziu.

– *13 noiembrie*: După câteva tentative (nereușite) de a „face ceva” împreună cu colegii de cămin („Matei Voievod”) apoi de Universitate, se hotărăște ca, la prima ședință de UTM să predea carnetul, în semn de protest. Cum o asemenea ocazie nu s-a oferit, a pus în roman povestea cu carnetul. Și a citit fragmentul cu pricina la „seminarul de creație” condus de M. Gafița.

– *22 noiembrie*, orele 13,30: P. G. este arestat de la Universitate, dus la Ministerul de Interne și anchetat („ca la Interne”); acuzat fiind de tentativă de a organiza o manifestație ostilă – prin „fițuici” (așa erau catalogate, la MAI, orice scrisuri, fie de mână arestatului, fie tipărite, dar toate „dușmănoase și interzise” – aici Securitatea Poporului desemna prin „fițuică” cele vreo 15 pagini citite la seminar, fragmentul de roman.

1957

– *februarie și martie*: cele două „înfățișări” ale procesului;

– *aprilie*: de la arestul Malmaison, P. G. este „vărsat” la penitenciarul Jilava (Fortul nr. 13) (vezi **Ostinato, Gherla**)

– *iunie*: i se aduce la cunoștință sentința: doi ani închisoare corecțională pentru delictul de agitație publică.

1958

– *martie, 25* (Bunavestire): P. G. este trimis disciplinar la Gherla.

– *iulie, 14*: Răscola Frontieriștilor de la Gherla.

– *octombrie*: P. G. este scos din celulele comune și dus la camera de liberare.

– *noiembrie, 19*: în urma turnătoriei unui cunoscut „copil al lui Goiciu”, „pictorul de biserici” din Segarcea: Anton Barbu-Panaghia, P. G. și frontieristul Ferdinand Piatka sunt torturați de: Todoran, Goiciu, Istrate, Șomlea (cel Bătrân) (vezi: **Gherla**).

– *noiembrie, 21*: P. G. este liberat din închisoare, dar trimis (cu escortă) „pentru 36 luni”, cu domiciliu obligatoriu în satul-nou Lătești raionul Fetești.

1961

– *februarie*: P. G. primește pentru întâia oară, „permisie acasă”. Ajuns la Miliția din Fetești (unde urma să i se dea „alte acte” – în domiciliu obligatoriu buletinul de identitate purta, sub fotografie, mențiunea: D.O.), află că „permisia” nu era pentru Meșendorf, Rupea unde locuiau părinții, ci... la Constanța. O mică-greșeală... Deși iarnă, deși nu cunoștea pe nimeni la Constanța, P. G. se hotărăște să se ducă... în permisie-la-Constanța (vezi **Soldatul câinelui**).

– *noiembrie*: i se prelungește „restricția domiciliară” cu încă 24 luni. P. G. protestează, în scris, împotriva „prelungirii”; îl acuză pe ofițerul de Securitate Livescu de rapoarte-false, de maltratare a deoiștilor – și cere „liberarea imediată”.

1962

– Nemaipomenit, nemaiauzit: un reprezentant al MAI se deplasează (personal...) în satul-nou Lătești, ca să ancheteze o plângere a unui bandit. Ceilalți deoiști, în aceeași situație, în urma presiunilor (citește a ciomăgilor), își retrag „reclamațiile”.

1963

– *ianuarie*: chiar dacă ofițerul de Securitate Livescu nu este pedepsit (cine să-l pedepsească: Securitatea?), P. G. este liberat înainte de termen”.

1963, ianuarie – 1965, iulie:

P. G., liber ca pasărea cerului, într-o țară liberă, lucrează numai în munci necalificate și nepermanent(izat)e:

– muncitor zilier în construcții, la Buhuși, pe șantierul Casei de Cultură – deci tot în domeniu, atât, că în fier-beton; fotograf ambulant (nunți, botezuri, înmormântări), prin satele din Rupea și Făgăraș; trompetist de sâmbătă-searta (baluri, nunți, hore); dezgropător de puieți la pepiniera Șercaia; descărcător-încărcător de cereale în silozul din Șercaia-Gară; muncitor necalificat la forja uzinei „Rulmentul” din Brașov; merceolog la „Agrosem” Făgăraș – în fine: „tehnician” la Serviciul Tehnic al Întreprinderii de Gospodărie a Orașului Făgăraș (vezi **Ela, Bonifacia, Adameva...**)

(1965)

– *august*: ca urmare a “decretului Ceaușescu” (ce permitea foștilor deținuți politici să-și continue studiile universitare), P. G. – căruia nu i se aprobase reînmatricularea în anul III, deși, legal, avea acest drept - dă examen de admitere la Facultatea de filologie, Universitatea din București.

– *septembrie*: P. G. din nou, după 11 ani, re-student în anul 1.

– *septembrie-octombrie* (la Căminul „Renault”): reia romanul început în d.o., încă fără titlu, dar este vorba de **Ostinato**.

– depune-propune la *Gazeta literară*, *Luceafărul*, *Viața românească*, *Amfiteatru* proză scurtă. I se răspunde – și i se va răspunde și în anul următor, 1966: «D-ta, fiind un caz nu poți debuta în perio-dice, trebuie să publici întâi un volum...». Logica va funcționa ca... lege (vezi **Bonifacia**).

1966

– *primăvară*: P. G. depune la ESPLA romanul **Ostinato** (sub titlul: **Cealaltă Penelopă, cealaltă Ithacă**). M. Gafița: «Nu se poate debuta cu un roman, numai cu un volum de proză scurtă...»

– *iulie*: P. G. prezintă, tot la ESPLA, volumul de „proză scurtă”.

– *decembrie, 6*: la insistențele Gicăi Iuteș și ale Sânzienei Pop, Eugen

Barbu este de acord ca P. G. să debuteze în revista sa, *Luceafărul* (vezi **Bonifacia**), cu povestirea **Aia**, botezată în redacție **Când tace toba...** (?)

– *decembrie*, în continuare: până la sfârșitul anului, P. G. mai publică în *Luceafărul* o proză și un reportaj (*Cetatea Făgărașului*), iar când se decernează „Premiile Luceafărului pentru 1966”, P. G. primește „Mențiune, proză” – cu Ion Nicolescu, Premiul I fiind acordat Alexandrei Târziu (la poezie, Premiul I: Grigore Arbore, Premiul II: Ileana Mălăncioiu).

1967

– *iarna*: debutul în *Luceafărul* îi deschide lui P. G. porțile periodicelor: publică în *Gazeta literară*, *Viața românească*, *Ateneu*, *Neuer Weg*, *Cravata roșie*. Concluzie: nu exista vreun „ordin de sus” dar responsabilii nu voiau să-și asume...responsabilitatea publicării unui „caz” – cu excepția lui Eugen Barbu.

– În *februarie* moare tatăl lui P. G., în vârstă de 58 ani.

– *primăvara*: revista germană (din România) *Neue Literatur* pregătește publicarea unui fragment din **Ostinato** în traducerea Anemonei Latzina și a lui Dieter Schlesak. Întâmplare: Miron Radu Paraschivescu, poposind la redacția revistei, își aruncă ochii peste un manuscris (dactilogramă). După un timp, exclamă:

«Dar băiatul ăsta e un Soljenițan român!» În curând, băiatul-ăsta citește la Cenaclul condus de M. R. P. câteva fragmente. Televiziunea austriacă filmează, revista vieneză, *Literatur und Kritik* publică un fragment însoțit de o notă bibliografică și de un studiu despre literatura română, semnate de Marie-Thérèse Kerschbaumer.

(În vara lui 1967 a fost trimisă în Occident prima variantă a romanului **Ostinato**)

– *toamna*: în urma insistențelor (în fapt: presiunilor, șantajelor securistului Mircea Achim (în acel timp „ocupându-se” de studenți, câțiva ani mai târziu de scriitori) și a șefului său Nicolae Mihai, P. G. abandonează Universitatea (ca să nu aibă ce pierde, deci să nu poată fi șantajabil) și rămâne, definitiv, un licențiat în liceu. Locuiește – din decembrie 1965 – la anticarul Radu Sterescu, veche cunoștință, din 1954 – (vezi: **Bonifacia**)

1968

– *primăvara*: promisiuni de publicare a volumului de proză scurtă cu... scurtări; cu schimbarea titlului **Moartea noastră cea de toate zilele** în **Camera de alături**; simultan, respingere „dulce” a romanului **Ostinato**:

«Mai trebuie lucrat, e nefinisat...» (Gafița).

Memento: manuscrisul romanului **Ostinato** a schimbat trei direc-tori de editură. Nu el a determinat „schimbările de direcție” (în sensul de persoane, nu de linie-a-partidului), el a îndurat-o. Cei trei: Ion Bănuță, un oarecare Marinescu și, în fine, Ioanichie Olteanu. Aceștia erau... direc-torii. Vor fi

fost ei mari, dar nu se aflau “în contact cu tovarășii scriitori”. Contactorii (contactoriști?) literaro-politici, kulturalnicii-komisari), în afară de, inevitabilul, indispensabilul Gafița erau: Corneliu Leu, Lucian Cursaru, precum și suavul tov’ Măciucă...

– *iulie*: promisiune din partea lui Geo Dumitrescu de a-l “lua” ca redactor la *România literară* ce va înlocui *Gazeta literară*.

– *august*, 7: P. G. se căsătorește cu Ana Maria Năvodaru.

– *august*, 22:

a) invadarea Cehoslovaciei;

b) lansarea în librării a volumului de debut **Camera de alături** – apărut la E(S)PL(A).

– *august*, 23: P. G. (fără profesie, fără serviciu, nestudent, nemembru al Uniunii Scriitorilor – dar autor al unui volum recent editat) se prezintă la sediul Uniunii din Șoseaua Kiseleff și cere să fie primit în Brigăzile patriotice. Este trimis la plimbare, cu explicația:

a) scriitorii încă nu alcătuiseră asemenea... formații;

b) chiar dacă se vor constitui Brigăzi la Uniune, în ele vor intra numai membri de partid.

– *august*, 24: P. G. este chemat telefonic la sediul Uniunii Scriitorilor, unde Pop Simion, Ioanichie Olteanu și János Szász îl anunță că ideea lui a fost bună, însă dacă vrea să intre în Brigăzile Patriotice, mai întâi trebuie să intre în partid.

– *august*, 24–25: în Sala Mare a Casei Scriitorilor are loc faimoasa ședință de primire în partid a unor, în general, tineri scriitori (care ceruseră să facă parte din Brigăzi): Mariana Costescu, Aurel Dragoș Munteanu, Adrian Păunescu, Paul Schuster, Al. Ivăsiuc și Paul Goma (doar atâția să fi fost?) (vezi **Soldatul câinelui**).

– *august-octombrie*: *Gazeta literară* se transformă în *România literară*, sub direcția lui Geo Dumitrescu. P. G. devine redactor cu jumătate de normă la pagina muzicală.

– *septembrie*: apar două cronici elogioase la volumul **Camera de alături**, semnate de Valeriu Cristea în *Amfiteatru* și Lucian Raicu în *România literară*; o notă distrugătoare, nesemnată în *România liberă*.

– *sfârșitul anului*: o nouă variantă a romanului **Ostinato** este trimisă în Occident.

(Între 1968-1969 P. G. lucrează la un roman – fără titlu, dar va deveni **În Cerc**. Îl lasă de-o parte și scrie prima variantă a unui „segment” care se va plasa înaintea **Cerc**-ului: **Ușa noastră cea de toate zilele...**)

1969

– P. G. declară „editorilor” Dodu Bălan, Vasile Nicolescu, Ghișe, Stroia, Bujor Sion :

«Dacă **Ostinato** nu e publicat în românește, în România, cel mai târziu în

1970, în 1971, va apare în Occident.»

Nu e luat în serios: «Gluma e bună, e bună...» Și: «Cum : un scriitor și român abia debutant, membru de partid să afirme că publică... la capitaliști? Să le puie acelora – dușmanilor – o armă în mână?»

Fiindcă P. G. o ține pe a lui, pretinzând că nu are nevoie de autorizațiune-de-la-polițiune ca să hotărască soarta cărților sale, se succed „ședințele de lucru”, „de lămurire”, „curat prietenești”, unele mai restrânse, altele mai lăbărțate; unele „amicale”, altele de-a dreptul ostile. P. G. este convocat, la președintele Uniunii Scriitorilor, Zaharia Stancu; la „comitetul operativ” (nu se va fi chemat așa, dar totdeauna compus din: Chiriță, Țoiu, Nichita, Hobană, Dimisianu – în câteva rînduri a participat și Fănuș Neagu; și János Szász; și Ion Horea – și încă alții, mulți, prea mulți pentru o cultură atât de rezistentă, pentru o literatură atât de de-valorare). Scopul: să-l facă pe P. G. să declare că nu mai dorește să publice la capitaliști; că dorește fier-binte să publice numai în Patria Română și în românește – în consecință va aștepta publicarea (în România și în limba română) „**atît cît va fi necesar**”. P. G. găsește că, nefiind etern, nu poate aștepta „cît va fi necesar”.

– *tot în cursul anului 1969*: P. G. este judecat la Uniunea Scriitorilor de un comitet lărgito-lăbărțat) compus din Zaharia Stancu, din „tovarăși de sus, de la C.C.”: Ghișe, Dodu, Nicolescu, Brad, Stroia. Masele largi de luători la cuvânt – prin Titus Popovici, Fănuș Neagu, Mircea Micu, Paul Everac – sunt de părere că un scriitor român, («mai ales cînd este un ilustru necunoscut!» - citat din Vasile Nicolescu), «nu are dreptul să se comporte ca și cum ar fi singur pe lume», în consecință: «Să intre în rînduri!» (ca să fie d-al nostru, dîn bobor – și să ne pupăm Piața Independenței – căci toți sîntem români – nu? Nu!).

1970

– *martie*: P. G. publică pentru ultima oară, proză, în *România literară*, un fragment din **În Cerc**.

– *aprilie*: romanul **Ușa noastră cea de toate zilele** predat editurii Cartea românească, este respins de Marin Preda și de Mihai Gafița „ca urmare” (?) a „decodificării” operate de Ivăsiuc, potrivit căreia, „sub personajul Florica se ascunde, în fapt, Elena Ceaușescu iar sub al lui Iosub, Nicolae Ceaușescu”...

Din acel moment, P. G. nu mai are dreptul să semneze nici traduceri; soția sa, Ana Goma, la fel; la fel socrul său, Petre Năvodaru (a se vedea volumul I din **Iosif și frații săi**, de Thomas Mann – apare ca traducător Petru Manoliu, deși Petre Năvodaru este adevăratul traducător; vezi și **Despre război** de Clausewitz: traducătorul este menționat în caseta... tehnică, de la finele volumului ...).

– *toamna*: P. G. trimite în Occident manuscrisul romanului **Ușa...** - fără a-i cere voie lui Titus Popovici – nici chiar lui Țoiu!

1971

– *martie*: noul director al editurii (devenită) *Eminescu*, Ioanichie Olteanu îl anunță în scris pe P. G. că romanul **Ostinato** va fi publicat „în curând - însă, mai întâi trebuie făcut publicabil” (aceste „lămuriri” i-au fost date prin viu grai – ca și următoarele): la întrebarea lui P. G.: «Cum adică, să fie făcut publicabil?», răspunsul a fost: «Ei... Știi dumneata foarte bine cum ...». P. G. nu știa, nu acceptă – zice:

«Dealtfel, e prea târziu: la toamnă se publică simultan, la Suhrkamp, la Gallimard, la Rizzolli...»

«Trebuie să le-o luăm înainte», zice Ioanichie Olteanu.

«Luați-le-o!», zice autorul.

– *aprilie*: editura *Eminescu* îi înmânează lui P. G. o altă hârtie – prin care... atestă (!) publicarea romanului „într-un viitor apropiat”. De astă dată i se cere autorului să-și ia – în scris – angajamentul că nu va permite publicarea „în limbi străine, înainte de a fi publicat în, românește”. P. G. refuză.

„În acest caz, rupem tratativele!”, zice Ioanichie Olteanu, ușurat și fericit.

– *iunie*: editorul german Suhrkamp difuzează pliante cu autorul-și-carte. Câteva circulă printre membrii comitetului lăbărtat. Autorul primește și el unul – mult mai târziu. Este vorba – în pliant – de „Un Soljenițin român”.

– *iulie*: tezele cu pricina.

(în cursul verii 1971, „comitetul operativ”: Z. Stancu, C. Chiriță, Nichita Stănescu, C. Țoiu, securistul I. Hobană, eternul-adjunct Dimisianu încearcă să-l convingă pe P. G. că... «nu se face să faci ceea ce faci...».

«Ba se face – să fac ceea ce fac! Faceți și voi», le răspunde P. G.

– *octombrie, 14*: Dieter Schlesak îi trimite lui P. G. o telegramă din Frankfurt/M, prin care îl anunță că **Ostinato** a apărut, fiind lansat la Târgul de carte... Prin Europa liberă P. G. află: „delegația RSR la Târgul de carte, după ce a încercat să împiedece tipărirea cărții, în semn de protest împotriva expunerii, la Târg, a unei cărți calomnioase la adresa socialismului din România a părăsit Târgul – iar în standul gol al RSR, editorul a etalat, pentru presă, cartea tradusă în germană”.

Autorul își vede cartea pentru întâia oară în mâinile lui Zaharia Stancu. Președintele Uniunii Scriitorilor îi permite autorului să țină cinci secunde cartea în mâini, după care o încuie în sertarul biroului, continuând a vorbi admirativ despre editurile capitaliste...

Poetul Meliusz Jozsef, căruia editorul german îi înmânase două exemplare din **Ostinato**, pentru a-i da (măcar) unu autorului – nu i-a dat nici unu. Întrebat fiind, a negat până și faptul că ar fi fost, în acel moment, în Germania. În schimb – cine s-ar fi așteptat? – Arnold Hauser i-a adus un exemplar și i l-a dat, fără întârziere.

Al doilea exemplar (traducerea germană, în continuare) i-a fost adus lui P. G. de poetul Gheorghe Pituț.

Primul exemplar din traducerea franceză (**La Cellule des libérables** – Gallimard) i-a fost adus la București de jurnalistul francez de la *Le Monde*, Manuel Lucbert.

(1971) – *toamna-iarna*: la o ședință (foarte) lărgită organizată în Sala Mică a Palatului, prezidiul (din care făceau parte Gheorghe Pană, Ilie Rădulescu, Bujor Sion), Dumitru Popescu-Dumnezeu, după ce „obține” excluderea din partid și din C.C. a lui Nicolae Breban, aflat în acel moment la Paris, propune excluderea și a lui P. G. – prezent, acesta. Motivul:

«A pus în mâna dușmanului extern o armă cu care să lovească în patria noastră.» Se declară de acord cu... analiza tovarășii: Titus Popovici, Al. Andrițoiu, Fănuș Neagu, Mircea Micu; fac exerciții de anchetă-încrucișată Dinu Săraru cu/și Eugen Barbu. Intervine Dan Zamfirescu, indignat de „nepatriotismul vânzătorului de țară P. G.”.

Îl apără (pe P. G.): Mihai Novicov, Ion Lăncrănjan, Mihai Ungheanu, Darie Novăceanu... Și numai ei.

iarna: continuă „ședințele intime de lămurire”: în cam aceeași formație: C. Țoiu, Nichita Stănescu, Ion Horea, Dimisianu, Radu Boureanu și nelipsitul Hobană, încercînd să-l convingă pe P. G. „să predea de bună voie carnetul de partid – ca să terminăm cu problema aia și să mergem să bem ceva ...”. P. G. răspunde:

«De bunăvoie nu vi-l dau; de nevoie... Dacă încercați să mi-l luați cu forța, îl înghit, precum partizantul sovietic!»

1972

– PG. predă manuscrisul romanului **În Cerc**. Preda nu-l primește: «Ce, monșer, crezi că eu sunt tâmpit, ca Ioanichie, să-ți dau la mînă hârtie, pecumcă?» Nu, Preda nu era tâmpit - ca Ioanichie.

– *aprilie*: P. G. este convocat la Zaharia Stancu: «Îmi aduci niște fotografii, fotografii îmi aduci – și de-ale dumitale și de-ale nevestii, că am primit dispoziție să-ți dăm pașaport (pașaport să-ți dăm...)»

P. G. se miră: i se refuzaseră toate cererile de călătorie - în Bulgaria, în Polonia, în Italia, în URSS («Ca să te oprești la Chișinău, să faci agitație naționalistă?»), acum, fără să fi cerut, i se dă pașaport? După ce caută calul de dar de dinți, P. G. acceptă – astfel:

«Plec – numai eu. Dacă n-o să mă lăsați să mă întorc, nevastă-mea, ostatecă, are să facă scandal - pentru reîntregirea familiei...»

– *iunie, 18 (!)*: P. G. pleacă, singur, pentru trei luni, în călătorie turistică în Austria, RFG, Franța.

(Pentru că s-a vorbit-scris atîta – prin penele Organului: Eugen Barbu, V. C. Tudor, Ceachir, Dan Zamfirescu, Artur Silvestri (altfel Târnăcop), prin I. C. Drăgan, Michael Titus, Dean Milhovan, Pantazi, Lozovan și alți Boiani: P. G. n-a făcut vreodată vreo călătorie – fie și până la Afumații-Românești – pe cheltuiala Uniunii Scriitorilor. Toate călătoriile sale și ale alor lui au fost plătite

de el, din banii săi - drepturi de autor în devize. Iar în 1972, nu a plecat în Occident „cu o bursă” – în acel moment, „cu bursă” călătoreau de zor Sorescu, Blandiana, Ivasiuc, Păunescu, Breban, Marino – ei, da: Adrian Marino! – dar nu P. G.; P. G. a adus dolari în România, nu i-a scos.)

La *Viena*: condus de prietena și traducătoarea în germană, Marie-Thérèse Kerschbaumer, P. G. cunoaște o sumă de scriitori, – dar mai ales pictori austrieci. Tot la Viena face cunoștință cu „poetul tânăr”, Ștefan Baciuc, venit de la Honolulu, spre a-și vedea – pentru prima oară, din 1947 – mama, sosită de la Brașov.

La *Frankfurt*: îl cunoaște pe editor, Siegfried Unseld. În timpul unei recepții, îi sosește lui P.G. un colet din România cu câteva exemplare ale cărții **As I Lay Dying** de Faulkner, tradus în românește împreună cu Horia Florian Popescu, la Cartea românească, (sub titlul: **Pe patul de moarte**) care, la a doua corectură, „pierduse” numele co-traducătorului P.G.; apoi Gafița îl sfătuisese să semneze cu un pseudonim; Marin Preda: să nu mai semneze de loc – „ce contează o co-traducere în cariera unui scriitor...” – iată însă că, P. G. *plecat* (și plecat definitiv, cum sperau băieții de toate culorile), nu mai conta dacă apărea numele lui P.G. pe coperta interioară a unei (co-)traduceri...

La Köln, se (re-)întâlnește cu Dieter Schlesak: „rămas” în 1969; împreună cu D. Țepeneag, Schlesak a avut un rol hotărâtor în demersurile pentru traducerea și publicarea lui P.G. în Occident.

iulie, 14: la Paris – în sfârșit, îi cunoaște pe Monica Lovinescu și pe Virgil Ierunca. Și pe Eugène Ionesco. Și pe Mircea Eliade. Și pe Emil Cioran – chiar și pe Paul Barbăneagră!

august: se întoarce în Germania, la München, unde fusese de multă vreme invitat la un colocviu de pe lângă Olimpiadă – cu titlul: „Sport și literatură”. Ajuns la fața locului, află că... nu va mai putea participa la numitul colocviu, pentru că delegația română (Fănuș Neagu și Ion Băieșu) condiționează prezența lor de absența lui P.G.

(1972) – *octombrie*: la Târgul de carte de la Frankfurt i se lansează a doua carte tradusă în germană, **Ușa..., (Die Tür)**. Dă o sumă de interview-uri, scrie articole pentru presa germană – în care atacă direct, atât sistemul politic, cât și cenzura literară, amintind însă și de „contribuția” *autocenzurii* la scriitorul român.

- *sfârșitul lui octombrie*: din nou la Paris.
- *19 noiembrie* (1972): începe să scrie **Gherla**;
- *21 noiembrie* termină **Gherla** – prima variantă.
- *sfârșitul lui noiembrie*: sosește la Paris și Ana Goma.

1973

- *ianuarie*: o nouă variantă a **Gherlei**;
- *februarie*: P.G. scrie continuarea **Gherlei**: **Lățești** (rămâne neterminată).

– 18 iunie (1973): P.G. împreună cu soția se întoarce în România.

La vamă i se confiscă toate cărțile. P.G. anunță Securitatea, în scris, că dacă nu-i restituie toate cărțile în 24 ore el publică în Occident lista cărților interzise în România lui Ceaușescu, printre cele confiscate lui aflându-se și o carte de Willy Brandt, la care tocmai se ducea în vizită „Cancelarul” R.S.R. În 8 ore (de la depunerea la cutia poștală a „scrisorii”), toate cărțile îi sunt restituite (și transportate acasă), cu scuze.

– *vara*: la *România literară* nu mai are loc. Fusesse dat afară...

Ivașcu: «Nu te-am dat afară, atât că, în 1968, nu te-am primit înăuntru». Logica-lui-Ivașcu fusese aplicată și cu... partidul: neizbutind să-l excludă pe P.G., nereușind să-l convingă, să dea singur carnetul, au pretins că în 1968, P.G. nu fusese primit...

În primele momente, P.G., rob al logicii formale, vrea să știe (mă-nțelegi, pentru că de ce?). Gabriel Dimisianu : «Ce mai vrei, bătrâne? Și cu sufletu-n Occident și cu trupu-aici, la noi...» Cartea de muncă... Niciodată P.G. nu va putea să o recupereze. Cine știe ce secrete de stat conținea – știa tovarășa Bădilă, știe Traian Iancu, Hobană – în fine, Securitatea Poporului de la Uniunea Scriitorilor (Români).

(1973) – *toamna*: P. G. începe romanul **Gardă inversă**.

1974

– *primăvara*: se publică în traducere franceză, la Gallimard, **Ușa...**, sub titlul **Elles étaient quatre...**

– *toamna*: se publică, în traducere olandeză **Ostinato**, la editura Bruna & Zoon din Utrecht.

P.G. lucrează ca muncitor zilier în atelierul lui Ion Jalea (la realizarea monumentului... cu tot cu cal/, al mândrului Decebal – cel de la Deva).

14 iulie: moare mama lui P.G. Este înmormântată la Străulești II.

1975

– termină **Garda inversă**, începe 7–1.

– 2 noiembrie se naște Filip-Ieronim, fiul lui P.G.

– decembrie: începe un eseu (despre, România); fără titlu.

1976

– *octombrie*: apare, în traducere franceză, la Gallimard, **Gherla**.

Ca și **Ostinato** și **Ușa**, **Gherla** este transmisă, în foileton, la Europa liberă ; ca și **Ușa**, **Gherla** se transmite în lectura autorului (aflat în România).

– *decembrie*: în urma ascultării **Gherlei** la Europa liberă, o sumă de necunoscuți – cu toții, făcuseră pușcărie – îl vizitează pe P.G., îi telefonează, îl felicită, aduc oarecari corectări mărturie.

Cam în același moment începe, din partea Securității o „contra-acțiune” – interesează, deocamdată, „demersurile scriitorilor” (cum ar zice N. Manolescu:

„dovezile de colegialitate”):

Al. Ivasiuc și cu Nicolae Breban sunt trimiși împreună la München, să-l convingă pe Noël Bernard, directorul Europei libere:

a) să suprimе emisiunile „Teze și antiteze la Paris” de Monica Lovinescu și „Povestea Vorbii” de Virgil Ierunca;

b) să nu-l mai „cultive” pe P.G. și să înceteze cu transmiterea pe unde a unor texte de-ale lui, lipsite de valoare estetică și suspecte ca mărturie – **Gherla**, de pildă...

De la München, Al. Ivasiuc se duce singur – la Paris, încearcă să facă să se publice în presa franceză – cu osebire în *Le Monde* „informații” potrivit cărora... în România totul merge bine (și tot Românul prosperă), iar „acel Goma” este un veleitar, un calomniator, mai ales prin ultima carte, **Gherla**, fojgăind de neadevăruri de calomnii la adresa... foștilor deținuți politici... Al. Ivasiuc nu reușește să-și plaseze „articolele” nici măcar în *Le Figaro*, pe atunci jurnal proceaușist. Ia legătura cu prieteni comuni și colegi de închisoare: Mihai Serdaru (coleg al amândurora de Gherla) și cu Ion Varlam. Nu reușește să-l convingă pe Serdaru de... minciunile lui Goma – pe Ion Varlam, da: exact în luna aprilie, 1977, când P.G. era (re)arestat, Ion Varlam, aflat de mulți ani la Paris, adresează o „scrisoare deschisă” lui P.G. (arestat, iar Varlam știa bine acest lucru), în care contestă „autenticitatea” unor fapte relatate în **Gherla** – de pildă, bătaia pe care o încasase autorul cu două zile înainte de liberare – și califică și el (după Ivasiuc) drept „calomnioasă” cartea în întregul ei. („Scrisoarea deschisă” a fost trimisă... editorului Claude Gallimard...).

1977

– *ianuarie*: se anunță *Charta 77* a Cehilor și a Slovacylor – la care aderă scriitori maghiari și bulgari.

– *februarie*: se difuzează, la Europa liberă, **Scrisoarea** adresată de P. G., prin Kohout, *Chartei '77*. Îl caută, ca să o contrasemneze, mulți cetățeni – niciunul scriitor. Primul – dealtfel și ultimul: Ion Negoitescu, îl va contacta abia în 3 martie.

(Pentru acea perioadă: ianuarie-mai vezi **Culoarea curcubeului** – **Cutremurul oamenilor '77**. Pentru perioada mai-noiembrie 1977, vezi și **Soldatul câinelui**.)

Însă nici în **Culoarea...** nici în **Soldatul...** nu sunt relatate „dovezile de colegialitate”:

a) „colegii-scriitori” C. Țoiu și G. Bălăiță se duc la Stockholm pe banii Uniunii și ai Securității – sau, de ce nu?, pe ai lui P.G., singurul aducător de devize), încercînd să-l convingă pe editorul suedez René Coeckelberghs să nu publice (în suedeză) cartea **Gherla** (pe acolo mai trecuse și Nicolae Breban, tot atât de „colegial” acționînd);

b) imediat după arestarea lui P.G. (la 1 aprilie), un număr de critici literari au fost convocați la sediul Uniunii Scriitorilor: Președintele Virgil

Teodorescu și jurnalistul Ivașcu au încercat să-i convingă să scrie despre P.G.:

- că este un trădător de țară;
- că este nul ca scriitor.

Printre convocați a fost și Mircea Iorgulescu – nu a scris. În schimb, au scris Al. Dobrescu (în *Convorbiri literare*), N. Dragoș (*Luceafărul*), Al. Piru (la Televiziune), Vasile Băran („O hienă printre ruine”, îl zugrăvea milițianul Vasile pe P.G.) – și, firește Eugen Barbu, Dan Ceachir, Dan Zamfirescu, Artur Târnăcop, Dodu Bălan, Al. Andrițoiu, Titus Popovici, Dumitru Mircea, Vasile Rebreanu, Mircea Micu... Așadar:

– *1 aprilie*: P.G. este arestat. În 3 aprilie soția și copilul sunt „mutați” undeva în cartierul Vitan.

– *6 mai*: P.G. este liberat – în urma campaniei internaționale.

– *10 mai*: Ceaușescu decorează și înalță în grad pe generalul Nicolae Pleșiță, ministru al Securității și pe colonelul Gheorghe Vasile (sau Vasile Gheorghe – tot aia-i), comandantul anchetelor penale de la Rahova.

– *mai? iunie?*: Congresul Scriitorilor – cel la care Ceaușescu a anunțat: „În Patria noastră socialistă, nu există cenzură – drept care am hotărât s-o desființăm”. Scriitorii români – cei rezistenți – au aplaudat și, începînd din acel moment (încă o dată: mai–iunie 1977), nu s-au mai lăsat cenzurați de Cenzură – nu!; s-au întrecenzurat: ei înde ei; ca la Pitești.

Tot la Congresul cu pricina: în cuvîntarea sa, scriitorul de scenarii Titus Popovici l-a atacat pe P.G. – pentru trădare de patrie și pentru lipsă de talent...

– *sfârșitul lunii iunie* „Ca să nu mai zbiere reacțiunea că îl persecutăm pe P.G.”, ministrul Securității Pleșiță „dispune” să i se repartizeze un alt apartament: în marginea (de Apus) a cartierului Drumul Taberei, pe o stradă încă nebotezată, într-un bloc fără număr, la-o-adresă-fără-adresă (am aflat-o după 29 ani: Lunca Ialomiței) De asemenea, ca să nu mai zbiere reacțiunea, i se impune lui P.G. o slujbă la Biblioteca Centrală.

– *vara*: P.G. este „răpit” de multe ori de pe stradă de gorilele sece (vezi **Soldatul câinelui**); i se propune să accepte emigrarea: «Scăpăm noi de tine, scapi și tu de noi...». P.G. nu primește.

– *august*: P.G. află de la Virgil Mazilescu, că „s-a întâmplat ceva grav în Valea Jiului”. Mazilescu știa de la Iulian Neacșu, bine informat, de la sursă: Ceaușescu fusese chemat de mineri, la Lupeni, sechestrat, huiduit, apoi liberat ; imediat – deși promisese satisfacerea cererilor – Ceaușescu dă ordin de reprimare.

(Deci: scriitorii români au aflat – la Casa Scriitorilor – cel mai târziu în 6 august că, la Lupeni, s-a întâmplat ceea ce se întîmplase. Totuși, mai apoi, pretindeau că au aflat... abia de la Europa liberă – care aflase foarte, târziu, prin octombrie. Nici unul dintre ei n-a protestat: nici Marele Bogza nici Vajnicul Jebeleanu, nici Marin Preda. Singurul scriitor care s-a manifestat în scris în legătură cu evenimentele din Valea Jiului, a fost A. Păunescu – prin decembrie, în *Flacăra*, protestînd cu vehemență împotriva „dezinformării” unui jurnalist

american: acesta pretindea că „Zona Văii Jiului este declarată zonă militarizată – deci închisă”, drept care poetul Păunescu explică: „Helicopterele pe care le-a văzut Americanul nu sunt ale armatei – cu atât mai puțin ale poliției /sic/, ci sunt elicopterele recent dăruite de Tovarășul Nostru Drag și Scump, Nicolae Ceaușescu – Spitalului din Lupeni...” Scriitorii români au râs, l-au înjurat pe Păunescu – dar numai la closetul casei Scriitorilor).

– *octombrie*: constatând că în „condițiile noi” nu mai poate avea vreo legătură cu exteriorul – nici cu interiorul – P.G. se decide să accepte invitația PEN Clubului Internațional de a călători în Occident.

– *18 noiembrie*: Ministrul Securității, generalul Pleșiță, îl „convoacă” (prin răpire de pe stradă) pe P.G. – ca să i se plângă (cine, cui?!) că Ambasada franceză refuză să acorde vizele, înainte de a fi văzut pe solicitanți:

«Ce, cred ăia că aveam de gând să trimitem, în locul lui Goma, pe Păunescu?»

P.G. și soția se prezintă la Ambasada franceză. După „identificare” (laborioasă), li se înmânează pașapoartele. Pleșiță:

«De ce n-au încredere în noi Franțujii? De ce nu ne-au trimis nouă, organ-de-stat, pașapoartele?»

19 - noiembrie: ajun de plecare. Pleșiță îl convoacă pe P.G. la Minister. După ce se consultă cu soția, cu socrii, P.G. redactează o *Declarație*: dacă i se va cere vreun angajament va refuza pașapoartele. Însă generalul Pleșiță pentru altceva îl convocase: în primul rând să-și ia... rămas bun de la prietenul său Paulică; în al doilea...

...Pe trotuarul din jurul Ministerului de Interne generalul-ministru Pleșiță i-a spus lui P.G. că... n-ar fi bine să scrie, așa cum tot promisese despre „experiența” prin care trecuse - ca să nu afle familia cu ce se ocupă el (?); în a doua: amenințându-l: «Revoluția, are mână lungă, te atinge oriunde ai fi. Ca să nu crezi că glumim, de cum ai să ajungi la Paris, ai să primești un semn din partea noastră».

Semnul-din-parte-Revoluției-lui-Pleșiță-și-a-lui-Ceaușescu: în 18 noiembrie, la Paris Monica Lovinescu, a fost agresată sălbatic de “revoluție”, cu intenția de a o reduce-la-starea-de-legumă.

– *20 decembrie (1977)*: P.G. cu soția, Ana Maria, fiul Filip-Ieronim, două mașini de scris, două geamantane pleacă – pentru totdeauna – din România.

Sosiți cu pașapoarte turistice cer imediat azil politic

– *22 decembrie*: conferință de presă, la Paris (vezi **Culoarea curcubeului**, Polirom, 2005, secțiunea **Bărbosul**).

– *decembrie*: apare, la Gallimard, romanul **În Cerc**.

Tragem linie, o luăm de la capăt:

1978

– *februarie*: P.G. începe să scrie cartea de mărturii care va fi publicată în anul următor, la Seuil, în franceză, sub titlul **Le tremblement des hommes** – titlu sugerat de un reportaj al jurnalistului Bernard Guetta (în *Le Nouvel Observateur*), subtitlul: „România, în 1977, a cunoscut două cutremure: unul de pământ, în 4 martie, altul al oamenilor, prin Mișcarea Goma”.

– *7 mai*: P.G. termină prima parte a cărții de mărturii. Editura Seuil capătă un nou director (un polonez trecut la islam), care face „curățenie”, alungând, nu numai cărți și autori „de dreapta”, ci și editori „visceral anticomuniști” – așa, a fost invitat să-și caute norocul aiurea Claude Durand și chiar Jean-Marie Domenach, sub a cărui direcție a fost publicat eseu **La Cité totale** de C. Dumitrescu, în traducerea lui Șerban Cristovici și cu postfața de P.G.

– *iunie*: P.G. începe să scrie cartea care va deveni **Patimile după Pitești**.

– *octombrie–noiembrie–decembrie*: P.G. face o călătorie în Canada și în Statele Unite.

– *noiembrie–decembrie*: de două ori în metroul din New York, apoi mereu în metroul parizian, P.G. este amenințat, în românește, de securiști care-și zic repede-repede poezia: «Dacă nu-ți ții gura, îți aplicăm umbrela bulgărească»...

(În februarie 1978, P.G. participase la constituirea C.I.E.L. – Le Comité des Intellectuels pour l'Europe des Libertés de sub președinția colegială constituită din: Eugène Ionesco, Alain Ravenne, Jean-Marie Domenach, François Fejtő și Philippe Sollers.)

– *10 decembrie*: P. G. participă, la Paris, la reuniunea organizației Amnesty International, cu prilejul celei de a treizecea aniversări a Declarației Universale a Drepturilor Omului.

Un „tratament de favoare” îi este aplicat României lui Ceaușescu – pentru lichidarea Mișcării pentru drepturile omului din primăvara anului 1977 și pentru reprimarea sălbatică a minerilor din Valea Jiului – august același an.

1979

– *5 martie*: Seuil lansează cartea lui P.G. **Le tremblement des hommes – Peut-on vivre en Roumanie aujourd'hui?** (în traducerea lui Alain Paruit). În prezența lui Eugène Ionesco și a lui Fernanda Arrabal, P.G. declară presei că el se află la adăpost, în Occident, cartea apărută va putea fi citită mai târziu, însă, în acest moment, urgența este constituirea *Sindicatului Liber al Oamenilor Muncii din România*.

AFP din 5 martie 1979: „Scriitorul român Paul Goma, care prezenta presei noua sa carte (...) a renunțat să vorbească despre sine și a anunțat constituirea în România a unui Sindicat Liber, SLOMR. P.G. – acompaniat de Eugène Ionesco și de Arrabal, a precizat că «pentru întâia oară după ocuparea României, Românii s-au grupat într-un sindicat-liber, în scopul de a apăra, nu doar dreptu-

rile sindicale, ci si toate drepturile omului, fără excepție» (...) «România este a treia țară comunistă având un astfel de sindicat – după Polonia și URSS – nucleul fiind constituit din semnatari ai Mișcării pentru apărarea drepturilor omului din primăvara anului 1977»”

– *primăvara-vara*: în presa occidentală apar numeroase reportaje, articole de analiză defavorabile „înțeleptei politici externe” dâmbovițeniste. Mișcarea pentru drepturile omului din 1977, marea greva a minerilor din august același an, recenta constituire a SLOMR obligă Securitatea să treacă la ... contraofensivă:

În afară de amenințările directe, prin scrisori, telefonice – „presa” începe ceea ce s-a numit la timpul acela: „Campania de vară”: Printre primele „articole din presa occidentală” pro-ceaușescu: „A proposito di una dissidenza creata în proveta”, din ziarul socialist italian *L'Umanita*, 14 aprilie 1979. Sunt „demascați”: „impostorul, românul-corcit – numele său adevărat fiind: Paul Efremovici Goma, respins de toți intelectualii-cinstiți care susțin politica externă independentă” ; „nazistul” (!) Gheorghe Calciu, în fine, „adunătura de frustrați fasciști și mitomani” – care pretind că au constituit SLOMR etc. ...

P.G. trimite o scrisoare de protest, somînd redacția să divulge numele autorului (articolul fiind, ca în țara lui Farfuridi, anonim). *L'Umanita* publică protestul, dar se scuza că... nu poate da numele acela – *fiindcă s-ar strica relațiile româno-italiene* (subl. mea). Lucrurile se clarifică: într-o intervenție la Europa liberă, vorbind de *agenții lui Ceaușescu în Occident*, P.G. îl numește pe I. C. Drăgan. Drăgan sare ca ars și trimite Europei libere un „protest” care... seamănă ca două picături de apă cu „articolul” din *L'Umanita* (cu deosebirea că agramatismele, neromânismele drăgane fuseseră... date cu var, în redacția ziarului italian).

P.G. îi dă replica, la Europa liberă lui Drăgan, și camarazilor-tovarăși ai săi: Eugen Barbu, Dan Ceachir, Dan Zamfirescu, Paul Anghel, M. Ungheanu, N. Dragoș, P. Marcea, D. Micu, Al. Andrițoiu, Dodu Bălan, Vasile Nicolescu, Dumitru Ghișe, Titus Popovici, I. Lăncrănjan, Ion Brad (acesta din urmă, ca ambasador la Atena, compusese o compunere, după dictarea Securității, o dăduse la tradus în grecește, fostului „scriitor român de limbă greacă” Dimos Rendis. Acesta o semnase cu numele său de grec într-o publicație confecționată ad-hoc, *Proini*, iar băieții de la București, Artur Silvestri-Târnăcop, Dragoș au „citad din presa greacă”, în *Luceafărul*; jurnalul securiștilor din America, *Dreptatea*, sub pana lui Dean (sic) Milhovan a... „citad” din *Luceafărul*, Michael Titus de la Londra, alt exilat recuperat de Securitate a „citad din toate aceste surse în *Europa și Neamul românesc* a lui I. C. Drăgan” – și iată cum s-a închis cercul ...).

(De ținut minte: în cadrul „campaniei de vară – 79”, Eugène Ionesco a fost zugrăvit ca bețiv, gagarisit, ramolit etc de Dan Ceachir, azi „maestru” al lui I. Buduca, după ce ucenicise, el, la groapa lui Barbu; Monica Lovinescu a avut parte de pamfletul-înjurătură-amenințare *Căteaua* de I. Lăncrănjan, iar Evreii în

general și Evreimea în special a avut parte de atacuri directe, dinspre Vasile Nicolescu, Adrian Păunescu, Ghișe, Dodu-Bălan – și alți bărani).

– *toamna*: se publică romanul **Gardă inversă**, la Gallimard, în traducerea lui Șerban Cristovici.

1980

– *iulie*, vizita lui Ceaușescu în Franța: este foarte rău primit, Valéry Giscard d'Estaing i-a acordat... „dupăamieze libere” (un afront nemaivăzut), iar presa l-a călcat în picioare.

P.G. se poate lăuda (printre altele, modestia obligă) cu „traducerea și difuzarea – în vederea reproducerii în presă – a perlelor din “Manualul Lingăului sau Poetica lui Păunescu”: *Far, Cârmaci Tată-Fiu; Luceafăr, Carpat, Dunăre, Stejar* etc. ; P.G. se laudă, deasemeni cu supranume date lui Ceaușescu precum: *Bokassescu, Amindadescu, Draculescu* – iar România lui Ceaușescu: *Ceaușima* ...

– *octombrie*: apare, în neerlandeză, **Culorile curcubeului...** sub titlul **Met het woord tegen de muur** („Cu capul de/în zid”) la Elsevier Manteau, Anvers.

– *1980 – noiembrie*: P. G. participă la „Conferința de la Madrid bis”: în paralel (și în opoziție) „dididenții” organizează o contra-conferință. România lui Ceaușescu este „bine încondeiată”. Ca „represalii”, conferința de presă organizată de M. Korne și P.G., în legătură cu România, este sabotată: un telefon anonim anunță plasarea unei bombe.

1981

– *marți, 3 februarie*: P.G. primește, prin poștă, expediat de la Madrid, un colet conținând o carte... explosivă. P.G. nu este atins, însă șeful echipei de artișteri a Prefecturii pariziene, Calisti este rănit (au mai primit colete identice – și au fost răniți: Nicolae Penescu, la Paris, Șerban Orăscu, la Köln).

– *mai*: apare, la Hachette, **Patimile după Pitești**, sub titlul **Les Chiens de mort**, în traducerea franceză a lui Alain Paruit.

1982

– *mai*, începe... „L’Affaire Tănase-Goma”, cum au numit-o jurnaliștii occidentali: Securistul Haiducu, (alias Vișan, viitor Forrestier, fiul securistului ungur-din-Ungaria - precizare necesară - Hirsch, trimis de ruși în România în 1945 împreună cu alți cca 100 000 unguri, majoritatea evrei), primește ordin de la Ceaușescu, prin Pleșiță să-i lichideze pe „capii răutăților” din exil: Virgil Tănase și P.G. Primul trebuia asasinat “prin orice mijloace”, al doilea, „cardiac fiind: otrăvit cu o substanță care nu lasă urme la autopsie”. Substanța” cu pricina: *aconitina*. Doze mici i-au fost administrate lui P.G. în timpul detenției de la Rahova, între 1 aprilie și 6 mai 1977; cu doze concentrate fuseseră asasinați Bulgarii – de aici, amenințările din metrou, cu „umbrela bulgărească”.

(vezi **Soldatul câinelui**).

– *august* dezlegarea „enigmei” afacerii: interesele de stat (franceze) au avut întâietate ...

– *toamna*: P.G. pregătește, în cadrul editurii Hachette, o colecție Est/Vest: urmează a fi publicate, atât „Dialog cu...” (*des entretiens*): Eugène Ionesco, Mircea Eliade, Emile C. Cioran, Raymond Aron, Boris Souvarine, Elias Canetti, J. F. Revel, Milovan Djilas ș.a.... precum și texte de : Czeslaw Miloz, Jan Patocka, Leszek Kolakowski, Ludvik Vaculic, Jaroslaw Durich – precum și ale Românilor: Oana Orlea, Rodica Iulian, Augustin Buzura, Ștefan Bănulescu, Bujor Nedelcovici, Nicolae Manolescu (promisese o „Istorie a literaturii române”).

1983

– *mai*: se publică, la Hachette, **Chassée-croisé** (traducere: Alain Paruit, în românește a fost editată sub titlul **Soldatul câinelui**).

– *iunie*: apare, în olandeză, **Patimile...**, sub titlul **Het vierkante ei** („Oul cubic”), traducere Andrea Borbel, la Elsevier Manteau, Anvers.

– *octombrie*: este lansată la Târgul de carte de la Frankfurt cartea **Patimile...** în germană (traducere: Lucian Grigorowitsch): **Die rote Messe** în nou-înființata editură *Thule* din Köln, animată de George Carpat Focke.

– Scrie romanul **Bonifacia**.

– Scrie (prima variantă) **Din calidor**.

1984

– *ianuarie*: ca urmare a desființării sectorului literatură străină, la Hachette, P.G. trebuie să caute alt editor – atât pentru sine, cât și pentru colecție. Trece la Albin Michel.

– *februarie-august*: P.G. conduce Departamentul Europa din *Internaționala Rezistenței*. Printre altele, organizează, la Senatul francez, două colocvii: “Yalta”, “Pacifismul”.

– *toamna*: martor în procesul Pordea - *Le Matin*. Jurnalul – care scrisese că Gustav Pordea este „spion român” – în loc de „agent de influență român”, așa cum sfătuiseră exilații români pierde procesul. Pordea a fost susținut – pe față – de I.C. Drăgan și de Ion Rațiu (la Congresul UMRL ținut la Paris-Bourget, Gustav Pordea a fost „invitat de onoare” și a luat loc la prezidiu, între Rațiu și Novacovici). Dealtfel, I. Rațiu a fost citat ca martor al apărării (lui Pordea), în proces, dar... nu s-a prezentat. Jurnalul (*Le Matin*) pierde procesul: nu a putut proba că Pordea este „agent al Securității”. Abia în iarnă, un jurnalist englez de la *Sunday Times* investighează și publică rezultatul: Securistul Costel Mitran i-a plătit lui Gustav Pordea, la Viena, 500 000 dolari, pentru a-și cumpăra un loc în Partidul lui Le Pen, Frontul Național, pentru a pătrunde în Parlamentul European de la Strassbourg.

(*Săptămâna* din 10 ianuarie 1986 publică, pe două pagini „Minciuna are

picioare scurte” semnat de un oarecare Cornel Vadim Tudor. Viteazul securist îi atacă pe jurnaliștii occidentali - Jean-Yves Huchet, care, la 1 aprilie 1985 scrisese despre distrugerile sistematice din România („distrugerii de stat și de partid”), în *Le Matin* - ; pe „trădătorii de patrie: Paul Goma, Monica Lovinescu, Mihnea Berindei și Dinu Zamfirescu” – cei care... îl atacaseră pe „patriotul național”, „deputatul român în Parlamentul vest-european. Gustav Pordea”.

1985

– Albin Michel nu acceptă colecția (mutată de la Hachette), este de acord să fie publicate „câteva titluri” – vor fi publicate, cu mențiunea: „Sub direcția lui Paul Goma”: Czeslaw Milosz: **Le pays d'Ulro** (eseu) și Bujor Nedelcovici: **Le Second messenger** (roman).

– P. G. scrie a doua variantă a cărții (ce va deschide un ciclu autobiografic): **Din calidor**.

– Scrie prima variantă (intitulată: **Din gară**) a ceea ce va deveni: **Arta reFugii** – ca al doilea volet al ciclului.

1986:

– Apare la Albin Michel, traducerea franceză (Alain Paruit) a romanului **Bonifacia**.

– P.G. scrie întâia variantă a celui de al treilea volet: **Astra** (în acel moment, titlul provizoriu: **Biblioteca**).

1987

– Luna *mai* : apare, la Albin Michel, în traducerea franceză a lui Alain Paruit, **Din Calidor**, sub titlul: **Le Calidor**.

– Scrie prima variantă din cel de-al patrulea volet al ciclului autobiografic: **Sabina**.

– Definitivează **Arta reFugii**.

1988

– Variantele „definitive” ale cărților: **Astra** și **Sabina**.

– *vara – toamna*: P.G. dactilografiază, în vederea „imprimării” la Editura *Dialog* (de pe lângă revista cu același nume), din Dietzenbach, Germania occidentală, animată de Ion Solacolu, textul integral al cărții: **Din calidor - o copilărie basarabeană**.

1989

– *ianuarie*: apare, sub îngrijirea lui Ion Solacolu, în editura *Dialog* din Dietzenbach, **Din calidor....** (fotocopie după dactilogramă – dealtfel, stă scris, negru-pe alb: “Versiune originală, în dactilografierea autorului ...”).

– *februarie–august*: scrie prima variantă al celui de al cincilea segment din ciclul autobiografic: **Roman-intim**.

1990

- *februarie*: apare, la Julliard, traducerea în franceză (Alain Păruit), a romanului **Arta reFugii** sub titlul **L'Art la Fugue**.
- *martie*: apare, la editura Dialog, de sub direcția lui Ion Solacolu – tot „în dactilografierea autorului”, în românește, romanul **Patimile după Pitești**;
- *mai*: apare **Din calidor** în engleză, la *Readers International* London, în traducerea Angelei Clark, sub titlul: **May Childhood at the Gate of Unrset**.
- *iunie*: apar, la editura Humanitas, **Gherla** și **Culorile curcubeului**.
- *decembrie*: apar: **Patimile după Pitești**, la Cartea Românească și **Din calidor – o copilărie basarabeană** – la Albatros.

1991

- *ianuarie*: apare **Bonifacia** – la Omega.
- *mai*: apare **Sabina** (prima parte) – la Apostrof.
- *iulie*: apare **Arta reFugii** – la Dacia.
- *septembrie*: apare **Soldatul câinelui (*Chassé-croise*)** la Humanitas.

1992

- *februarie*: apare **Ostinato** – la Univers.
- *martie*: Uniunea Scriitorilor din Moldova îi decernează lui P.G. Premiul Uniunii pe anul 1991.
- *mai*: apare **Ușa noastră cea de toate zilele** la Cartea românească.
- *25 mai*: Uniunea Scriitorilor din România îi decernează lui P.G. Premiul pentru proză
- *iulie*: apare **Astra** – la Dacia

tragem linie

o luăm de la început?

Tot 1992:

Între 23 iulie și 23 septembrie (1992) : o pată-albă în Jurnal.

Oricum, în vara anului 1992 a fost publicată în presa românească informația potrivit căreia:

Gabriel Liiceanu, directorul editurii Humanitas trimisese “la topit”, la fabrica de hârtie Bușteni - printre suplimente de tiraj nevândute - și tirajul nedistribuit, “păstrat” în depozite din iunie 1900 al cărții de mărturie **Culorile (sic) curcubeului**.

1993

- 30 octombrie: ruptura definitivă cu Monica Lovinescu și cu Virgil Ierunca, din cauza complicității lor active cu Liiceanu, distrugătorul volumului de mărturii despre Mișcarea pentru Drepturile Omului din 1977 (vezi **Jurnal de Noapte Lungă**).

- Apare "ediția a II-a", îngrijită de Florin Ardelean - în fapt, întâia, cea de la Humanitas, din 1990 neexistând - din **Culoarea curcubeului**, la Biblioteca Familia - înființată cu această ocazie. Până în momentul de față este singura consultabilă - cu condiția de a fi găsită, fiindcă "prieteni" au avut grijă să saboteze și distribuția.

- Apare, la editura Litera o broșură de 100 pagini (din totalul volumului de **Articole** avînd 1 000 pagini) intitulată **Amnezia la români** - pe copertă, în schimb, pe cotor, stă scris: **Amnezie la români**. Operă editorială semnată de Viorica Oancea (director al editurii) și de Ioana Pârvulescu, redactor. Redactorul dimpreună cu directorul au conlucrat la acest animal-care-nu-există: volumul intitulat, repet **Amnezia la români nu cuprinde textul care i-ar fi dat numele**.

Sabotaj? Tembelism? Și-și.

- Marin Sorescu, director al editurii craiovene Scrisul românesc, pentru a primi portofoliul Ministerului Culturii din guvernul Iliescu face "curățenie" în editură: decide distrugerea plumburilor unor cărți bănuite de el, Sorescu, a nu fi pe placul Iliescului, printre care și **Garda inversă**, culeasă, gata de tipar (sic) din vara anului 1990.

- **Alfabecedarul** capătă o formă aproape-definitivă.

1994

- P. G. scrie **Viața la Castel** care ar fi completat **Justa** (1985). Devine **Castelana**, text nepublicat.

- P.G. scrie **Adam și Eva**, devenit **Adameva**.

- 21 aprilie (1994): ca replică procurorului Drăgulin - cel care, cu de la sine putere "anulase sentința de condamnare" (cea din 1958), P.G. redactează "**Scrisoare către Iliescu**" (vezi **Scrisori întredeschise**).

- aprilie: La editura Seuil apare, în două volume, **La Vie en Rouge** de Christian Duplan și Vincent Giret (lucrare tradusă și în română, la Nemira). Există pasaje, capitole, fotografii cu/și despre P.G.

- septembrie: **Alfabecedarul** - dactilografiat de autor - este fotocopiat și legat în 11 (unsprezece) exemplare, prin grija Ștefanei Bianu (și la îndemnul amical al lui Andrei Doicescu).

- octombrie: P.G. termină **Evadam** (a doua parte a volumului **Adameva**) și începe **Cartea cărților** (rămasă neterminată).

- 17 decembrie: P.G. ia hotărîrea - fermă - să scrie o carte intitulată: **Și dacă...?** Va ajunge până pe la 130 pagini.

1995

- *februarie*. Într-un interviu Nicolae Manolescu derapează și declară că... “ar susține candidatura lui Paul Goma la președinția României”.

- *9 martie*. P.G., din pornire polemică începe să redacteze “*Scrisoare către compatrioți*” care va căpăta caracter de... intrare în campania pentru alegerile prezidențiale (din 1996).

- În *11 martie* trimite prin poștă prietenilor textul.

- *13 martie*: Titus Ceia, îl vizitează pe P.G. împreună cu D-na Elena Murărașu - cadou: **Adameva** proaspăt apărută la editura Loreley din Iași. Din păcate, dificultăți financiare au împiedecat continuarea activității editoriale, iar **Adameva** nu a putut fi distribuită.

- *21 martie*: Ștefana și Alexandru Bianu îi dăruiesc lui P.G. un ordinator.

- *aprilie*: Primele reacții - ostile - la “declarată candidatura” Horia Rusu și C. Coposu.

- *mai*: Dan Petrescu, la Paris, ia cu el cele trei volume din **Jurnal**, dactilografiate-copiate. Se zice că **Justa** va apărea, sub direcția lui, la Nemira.

- **Justa** a apărut.

- *iunie*: surpriză: apare, la București, la editura Eminescu, romanul **În Cerc**.

- *iulie*: a apărut **Scrisori întredeschise - singur împotriva lor** la Biblioteca Familia, Oradea, ediție îngrijită de Laszlo Alexandru.

- A apărut la Litera o altă broșură (200 pagini), o “selecție” aiurită, intitulată și aceasta **Amnezia la români**.

- P.G. primește de la prietenul (și editorul) său George Carpat Focke o scrisoare de o violență în insulte inimaginabilă: “Procuror, “Vâșinski”, “lipsit de inteligență”, “concurent al lui Brucan”, “jdanovist”, “imoral”, “primitiv”, “diminuator al șanselor lui Constantinescu - ba chiar ale Regelui!” - etc etc - în legătură cu **Programul**. Pe linia lui Coposu-H. Rusu, dar și pe “linia” lui C.T. Popescu, cel din “demascarea” securistă din textul “Gomora” apărut în **Adevărul**.

- *20 august*: P.G. lucrează la textul “*Răul absolut*” (Securitatea)

- *23 august* (sic). P.G. este expulzat din locuință pentru neplata chiriei. Până în 15 decembrie va locui pe la prieteni, la hotel.

- *decembrie* - la hotel - P.G. scrie textul “Unde am greșit?”, trecere în revistă a prietenilor rupte. Va fi atașat de **Jurnal de Noapte Lungă**.

- 15 decembrie: familia Goma are o nouă locuință.

1996

- P.G. rescrie - la ordinator - **Ela** (1983).

- P.G. copiază (la ordinator)-reface **Roman-intim**. Apoi **Sabina**. Apoi **Bonifacia**. Apoi **Gherla** - apoi **Lătești**...

- *11 septembrie*: P.G. anunță renunțarea la candidatură.

1997

- 5 februarie: P.G. află că a apărut **Jurnal I-II-III**, la Nemira.

- P.G. este informat că în ultimul număr din revista 22 există un anunț-listă cu cărților apărute cu subvenție Soros. Printre ele: **Patru dialoguri** de Paul Goma!”- apărută la Echinoc, Cluj! Marian Papahagi, interpelat, răspunde că... nu, cartea nu a apărut, însă “relațiile dintre editură și Fundația Soros îl privesc numai pe el, nu și pe autorul cărții” - ne-editate! Se spune că Marian Papahagi nu s-a aflat la întâia... deturnare de fonduri (primea subvenții de la Soros, dar nu scotea cărțile pentru care solicitase ajutor de editare). Se mai spune că Marian Papahagi nu era singurul mare-cărturar care se comporta ca un găinar.

- în revista 22 din 18-24 februarie 1997 se publică textul semnat de Monica Lovinescu intitulat “O precizare la Jurnalul lui Paul Goma” - precizare care... precizează:

‘Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma’.

- Campania de presă împotriva **Jurnalului** va dura... tot anul, ecouri și în momentul de față (2007). Participanți: Pruteanu, D. C. Mihăilescu, G. Adameșteanu, A. Cornea, Alex Ștefănescu, Ioana Pârvulescu, Gabriel Dimisianu, Geta Dimisianu, Buduca, Groșan, Iorgulescu, Bianca Marcovici, Pleșu, Bianca Marcu-Dumitrescu-Balotă, Grigurcu, N. Manolescu, Zăciu, Alain Paruit, Țepeneag, Daniel Cristea-Enache, Alexandru George...

L-au apărut pe P.G.: Dan Petrescu, Liviu Antonesei, Liviu Cangeopol, Luca Pițu, Laszlo Alexandru, Dan Stanca, Mihai Zamfir, Radu Aldulescu, Dorin Tudoran, Elvira Iliescu...

- 16 martie: apare, la editura Univers **Gardă inversă**, ediție îngrijită de Sanda Anghelescu.

1998

- martie: Mariana Sipoș cu Paul Cozighian filmează pentru TVR.

- **Altina** apare la Cartier, Chișinău.

- *România literară* din 2-8 decembrie 1998 publică editorialul semnat de N. Manolescu “Adio, domnule Goma!”, în care șeful revistei, ca urmare a două texte trimise îl anunță că nu va publica niciodată în revista sa; și că “la o curățenie generală va fi scos [Goma] pe fâraș. Ca o gănganie în care s-a metamorfozat comis-voiajorul lui Kafka.

“Adio, domnule Goma!”

- Apar la editura Dacia, sub direcția lui Radu Mareș:

Alte Jurnale și Jurnalul unui Jurnal.

1999

- **Roman-intim** apare la ALLFA, deschizând o nouă colecție.

- Apare, la Dacia **Jurnal de Apocrif.**

- **Scrisuri**, volum de publicistică (articole apărute până în august 1998), apare, la Nemira, sub direcția lui Dan Petrescu.

- O nouă variantă a **Adamevei: Sus, în vârful Raiului.**
- Dacia scoate a doua ediție din **Patimile după Pitești.**

2000

- P. G. Scribe romanul “polțist” **Profil.**

Tradus în franceză de Hélène Lenz - Profil bas - apare în același an la Editiond de Syrtes

2001

- Scribe **Infarct** - nepublicat.

2002

- Editura Jurnalul literar publică **Basarabia**, roman.
- P.G. scrie **Bătrânul și fata.**

2003

- Editura Museum scoate două ediții din eseul **Săptămâna Roșie, 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia și evreii.**

– Editura Criterion Publishing publică **Săptămâna Roșie...** - a III-a ediție.

- Editura Flux din Chișinău editează:

Basarabia - roman

Culoarea curcubeului - mărturie

Soldatul câinelui - mărturie.

2004

- Editura Vremea editează **Săptămâna Roșie...** - varianta 11 martie 2004.

- Editura Polirom scoate **Din calidor** ed. a III-a
- Editura Criterion Publishing scoate, în două volume:
 - **Jurnal 1999, Jurnal 2000**
 - **Jurnal 2001, Jurnal 2002, Jurnal 2003**

2005

- Prima fază a campaniei de antisemitizare a lui Paul Goma - prin: R. Ioanid, M. Shafir, Al. Florian, Dan Pavel, G. Andreescu, A. Oișteanu.

- Editura Polirom scoate **Culoarea Curcubeului - Cod “Bărbosul”**

La presiunea holocaustologilor (și ei autori ai Polirom), volumul a fost mutilat de directorul Silviu Lupescu, fără ca autorul să fie anunțat: lipsesc indicațiile editoriale, a fost suprimată **Introducerea**, și **Anexa**.

- Editura Victor Frunză publică **Alfabecedar.**

- A doua fază a campaniei de antisemitizare: primilor li se alătură N. Manolescu, H. Gîrbea, antrenînd Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor

(care se raliază în unanimitate fără să crâcnească - și fără să fi citit textul incriminat), Federația Evreilor din România prin faimosul informator al Securității, veteranul H. Zalis. Rezultatul acțiunii lui N. Manolescu (în urmă cu 5 ani el însuși acuzat de “antisemitism”): a obținut postul de ambasador la Unesco.

- Editura Universal Dalsi publică **Sabina**.

- La Criterion apare **Paul Goma - 70** de Elvira Iliescu.

- La Universal Dalsi apare volumul semnat de Mariana Sipoș: **Destinul unui disident: Paul Goma**.

(Mariana Sipoș a realizat și două emisiuni pentru televiziune: “Honoris Causa” și “STRICT SECRET”).

2006

- V. Tismăneanu îl invită pe P.G. să facă parte din Comisia care va cerceta crimele comunismului. P.G. acceptă. Condiții:

- perioada de studiu să nu înceapă în 1946 ci din 28 iunie 1940 (deși normal ar fi din 1917) și să nu se încheie în 22 decembrie 1989 (pentru că din ianuarie 1990 Iliescu și ai săi au declanșat un razboi civil:

- să i se restituie toate drepturile - materiale, morale - furate.

V. Tismăneanu a acceptat. A anunțat că T. Băsescu este de acord cu indeplinirea condițiilor. Însă corespondența a fost întreruptă iar după o săptămână V. Tismăneanu a anunțat că nu mai poate colabora cu P.G., fiindcă acesta nu ar fi respectat un inventat “cod academic”. În comisia cu pricina au fost introduși tot felul de respectuoși față de “codurile academice”, analfabeți profunzi în materie de Istorie a României: N. Manolescu, Liiceanu, Berindei, Monica Lovinescu - cei care contribuiseră activ la eliminarea lui P.G. din viața culturală a României.

- *septembrie*: la inițiativa lui Valerian Stan și cu sprijinul istoricilor Flori și Mircea Stănescu, a scriitorilor Dan Culcer și Liviu Ioan Stoiciu este redactat un memoriu prin care se cere autorităților repararea injustițiilor față de P.G. Memoriul, adunînd peste 400 de semnături nu a primit din partea autorităților decât răspunsuri minicinoase și trimitătoare de la Ana la Caiafa - campioană în materie fiind Monica Macovei, fostă procuror ceaușist, actual ministru al Justiției.

- *decembrie*:

- Raportul condamnînd crimele comunismului este citit de T. Băsescu în cadru... festiv - este pomenit și P.G.;

- La editura Anamarol este editată **Bonifacia**, ediția a II-a.

2007

– *ianuarie:*

- La editura Anamarol se editează **Arta reFugii, o copilărie transilvană** - ediția a III-a.

- La aceeași editură - Anamarol - se publică **Săptămâna Roșie 28 iunie - 3 iulie 1941 sau Basarabia și evreii**, varianta ianuarie 2007.

- Tot la editura Anamarol vor fi publicate, în cursul acestui an, 2007:

Jurnalele 2004, 2005, 2006

Gherla - Lătești

Infarct

Adameva

- *octombrie:*

Arta reFugii apare în traducerea italiană a lui Marco Cugno la **Voland Edizioni**

Paris, 1 aprilie 2008